

Giới thiệu Hoàn Hảo (Perfect)

Second Opportunities #2

Từng là một đứa trẻ bị bỏ rơi, Julie Mathison đã lớn lên trong tình cảm yêu thương đùm bọc của gia đình Mathison. Cô sống một cuộc đời đáng được kính trọng và đầy hoài bão ở một thị trấn nhỏ thuộc bang Texas. Không một ai hay một cái gì có thể hủy hoại cuộc sống hoàn hảo của cô.

Zachary Benedict từng là diễn viên/đạo diễn từng đoạt giải Oscar nhưng mọi vinh quang đã biến mất khi anh bị kết tội giết vợ một cách oan nghiệt. Sau khi liều lĩnh bỏ trốn, Zack buộc Julie chờ anh đến nơi ẩn nấp ở Colorado. Julie giận dữ, hoảng sợ nhưng bản năng mách bảo cho cô biết là anh vô tội. Anh hoài nghi, cay độc và dần dần bị cô cuốn hút. Sự đam mê từ từ nảy nở giữa hai con người... nhưng hành trình của lòng tin, của những lời hứa hẹn và con đường chứng minh sự trong sạch của Zack chỉ vừa mới bắt đầu...

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

1976.

Margaret Stanhope đứng trước những cánh cửa trông ra hiên nhà, khí chất cao quý của bà thể hiện qua lớp mặt nạ băng giá khi nhìn người quản gia bung một khay đồ uống cho những đứa cháu vừa trở về nghỉ hè từ nhiều trường tư thục khác nhau. Bên ngoài hàng hiên, thành phố xanh tươi dưới kia, thành phố Ridgemont, Pennsylvania, dễ dàng nhìn thấy được những đường cong uốn lượn, những hàng cây dọc đường, công viên đầy màu sắc, cạnh khu vực mua sắm, và chéch về bên phải là những ngọn đồi của câu lạc bộ thành phố Ridgemont. Toạ lạc ngay trung tâm thành phố là màu sắc rực rỡ từ các toà nhà gạch đỏ thuộc sở hữu của tập đoàn công nghiệp Stanhope, theo cách trực tiếp hoặc gián tiếp, có trách nhiệm với sự thịnh vượng của hầu hết gia đình ở Ridgemont. Như một cộng đồng thu nhỏ, Ridgemont có hệ thống cấp bậc được phân chia rõ ràng, và dòng họ Stanhope đứng vững vàng trên hệ thống ấy như đỉnh trụ đang ngự trên đỉnh Ridgemont.

Tuy nhiên, hôm nay tâm trí của Margaret Stanhope không để ở ngoài hiên hay địa vị xã hội đầy quyền uy bà có được từ lúc lọt lòng và được càng được củng cố cùng với cuộc hôn nhân của bà, nó đang hướng về ba đứa cháu khó dạy kia. Đứa nhỏ nhất, Alex, 16 tuổi, thấy bà đang quan sát nó nên miễn cưỡng đổi lấy trà thay vì sâm-panh từ khay đồ uống của ông quản gia. Anh và chị Alex cũng như giống nó, Margaret ngao ngán nghĩ thầm. Chúng hư hỏng, nhu nhược, bừa bãi, và vô trách nhiệm; chúng say xỉn suốt ngày, chi tiêu hoang phí, chơi bời quá nhiều, chúng tự cho phép mình làm mọi thứ mà không có một chút ý thức kềm chế gì hết. Nhưng tất cả những điều ấy bây giờ phải chấm dứt.

Bà nhìn chăm chăm theo người quản gia khi ông đưa cái khay tới Elizabeth, nó đang mặc một chiếc váy bó sát màu vàng với đường viền cổ khoét sâu. Khi Elizabeth nhận thấy sự dò xét của bà, cô nàng 17 tuổi ném một cái nhìn kiêu căng, thách thức đến Margaret, và tiếp đó là một hành động thách thức trẻ con, cô tự lấy 2 ly sâm-panh. Margaret Stanhope trông thấy nhưng không nói gì. Nó là hình ảnh thu nhỏ của mẹ mình, một đứa nông cạn, quá gọi tình, phù phiếm, lòng bông ăn chơi, người đã chết 8 năm trước khi chiếc xe thể thao của con trai bà mất điều khiển trên đường cao tốc vì tuyết, cướp đi mạng sống của con trai bà và vợ đồng thời khiến 4 đứa con nhỏ rơi vào cảnh mồ côi. Biên bản điều tra của cảnh sát cho biết họ đã ở trong tình trạng say xỉn và tốc độ xe lúc đó là trên 100 dặm 1 giờ.

Chỉ 6 tháng trước thôi, bất chấp tuổi cao và thời tiết xấu, chồng Margaret đã chết khi đang trên đường bay đến Cozumel, được cho là định đi câu ở đó. Và cô người mẫu 25 tuổi theo cùng trên chuyến bay để mặc mọi dùm ông nữa, bà suy nghĩ bằng vẻ độc ác vô tâm và không hứng thú. Tai nạn chết người đó là minh họa hùng hồn cho tính dâm dục và cầu thả đã trở thành đặc trưng qua các thế hệ đàn ông dòng họ Stanhope. Cái vẻ kiêu ngạo, vô tâm, ưa nhìn của họ là không thể thay đổi được và không cần có trách nhiệm với bất kì ai.

Kết quả là, Margaret dành cả đời mình giữ gìn nhân phẩm bị hủy hoại và cố kiểm soát nó trong khi người chồng phóng đảng của bà hoang phí cả gia tài trong sự truy lạc và dạy những đứa cháu sống y như mình. Năm ngoái, khi bà đang ngủ trên lầu, ông đã đem về bọn gái mại dâm rồi chia sẻ chúng với bọn trẻ. Tất cả bọn chúng trừ Justin.

Justin yêu dẫu, dịu dàng, thông minh, siêng năng, Justin là đứa duy nhất trong 3 đứa cháu trai giống đàn ông bên gia đình Margaret, bà yêu quý Justin đến từng tế bào trong cơ thể mình. Và bây giờ, Justin đã chết, trong khi em trai nó, Zachary thì sống khoẻ mạnh, chăm chọc bà với vẻ ngoài khoẻ khoắn của mình. Quay đầu, bà thấy nó đang đi lên bậc đá dẫn tới hiên nhà theo lời triệu tập, sự thù ghét bùng nổ khi thấy dáng người cao, tóc sẫm màu 18 tuổi đi ngang qua. Tay bà nắm chặt chiếc ly, đầu tranh để không ném nó vào gương mặt rám nắng kia, hay cào móng tay vào nó.

Zachary Benedict Stanhope III, đặt theo tên chồng Margaret, giống y đúc chồng bà ở cùng tuổi, nhưng đó ko phải lý do bà căm ghét anh. Bà có lý do hay hơn nhiều, và Zachary biết rõ điều đó. Chỉ vài phút nữa thôi, nó sẽ phải trả giá cho điều mình đã làm, tất nhiên là chưa đủ. Có thể bà không báo thù chính xác việc anh đã làm, bà khinh thường sự bất lực của mình nhiều như là bà khinh thường anh ta. Bà đợi đến khi quản gia phục vụ đưa anh ly sâm-panh, rồi bà tản bộ ngoài hiên.

"Có lẽ các cháu đang thắc mắc về buổi họp mặt gia đình tối nay" bà lên tiếng.

Zachary quan sát vẻ im lặng không ràng buộc của bà tối nay khi đứng ngoài lan can, nhưng Margaret chặn đứng cái nhìn buồn chán thiếu kiên nhẫn giữa Elizabeth và Alex, đang ngồi giữa bàn. Họ đang có vẻ hào hứng không thể phủ nhận được thoát khỏi hiện và nhập bọn với đám bạn của mình, những thiếu niên giống y như họ, những người tìm kiếm sự hồi hộp bằng mọi cách cốt để thoả mãn bản thân vì biết rằng tiền của gia đình sẽ giúp họ tránh được các hậu quả không đáng có.

"Ta biết các cháu đang mất kiên nhẫn." - hướng về 2 người ngồi ở bàn- "vì thế ta sẽ vào luôn vấn đề chính, ta chắc là sẽ không ai trong các cháu thắc mắc về điều nhằm chán giống như tình hình tài chính của các cháu, tuy nhiên, thực tế là ông của các cháu quá bận rộn với các "hoạt động xã hội" cũng như tin tưởng vào sự bất tử của bản thân để lập di chúc sau khi bỏ mẹ các cháu qua đời. Kết quả là, giờ đây ta có toàn quyền với tài sản của ông ấy. Trong trường hợp các cháu thắc mắc nó có nghĩa là gì, ta có thể giải thích ngắn gọn cho các cháu biết," mỉm cười hài lòng, bà nói tiếp "cho đến chừng nào các cháu vẫn ở trường, cải thiện điểm số, cư xử phải phép, thì ta sẽ trả tiền học phí và cho phép các cháu giữ lại chiếc xe thể thao ưa thích. Chấm hết."

Elizabeth phản ứng bối rối nhiều hơn là hoảng sợ.

"Thế còn tiền trợ cấp và chi tiêu của cháu vào năm sau?"

"Cháu sẽ không có tiền chi tiêu, và sẽ về đây học trường cao đẳng, nếu cháu chứng minh được mình trong 2 năm tới đây, ta sẽ cho cháu học xa nhà".

"Trường cao đẳng" - Elizabeth lặp lại một cách giận dữ "Bà không nói nghiêm túc đó chứ".

"Đừng thách thức ta, Elizabeth, không vâng lời ta thì ta sẽ bắt cháu không có 1 xu dính túi đấy. Chỉ cần một từ lọt đến tai ta về việc say rượu, ma túy hay lang chạ của cháu là cháu sẽ không bao giờ nhìn thấy được tờ đô la".

Liếc sang Alexander, bà nói thêm.

"Trong trường hợp các cháu có nghi ngờ gì, cứ tiếp tục mạo hiểm đi. Ngoài ra, không cần trở về Exeter vào mùa thu, cháu sẽ học trung học tại đây".

"Bà không thể đối xử với chúng tôi như thế" Alex bùng nổ "ông nội sẽ không cho phép bà".

"Bà không có quyền bắt chúng tôi phải sống ra sao" - Elizabeth rên rỉ.

"Nếu cháu không thích lời đề nghị của ta," Margaret thông báo cho Elizabeth bằng một giọng đanh thép, "ta nghĩ cháu nên tìm cho mình công việc như hầu bàn hoặc là tìm một tên đất gái, vì đó là 2 nghề duy nhất cháu có thể làm lúc này".

Bà dõi theo khuôn mặt nhợt nhạt và gật đầu thoả mãn, rồi Alexander nói về sừng xia.

"Còn Zack thì sao? Anh ấy đạt kết quả tuyệt vời ở Yale, bà không bắt anh ấy về đây sống luôn chứ hả?"

Giây phút chờ đợi đã đến.

"Không," bà nói, "ta không tính làm thế".

Quay người lại để có thể thấy nét mặt của anh, bà quát lên.

"Cút đi, cút ra khỏi cái nhà này và đừng bao giờ vác mặt về đây nữa, ta không muốn thấy mặt hay nghe tên mày một lần nữa".

Nếu quai hàm Zack không đột nhiên nghiêng chặt, bà sẽ nghĩ rằng lời nói của mình không có tác dụng. Anh không yêu cầu một lời giải thích vì anh không cần nó. Thật ra, anh đã mong rằng có giây phút này từ khi bà đưa ra tối hậu thư cho em gái anh. Không có gì để nói, anh đứng thẳng dậy từ lan can và vươn tay lấy chìa khoá xe để trên bàn, nhưng khi vừa chạm đến nó, giọng nói của Margaret vang rền khiến anh rụt tay lại.

"Đề chúng lại! Mày không được mang theo gì ngoại trừ bộ đồ đang mặc trên người".

Anh bỏ tay ra và nhìn lại đứa em trai và em gái, hy vọng chúng sẽ nói cái gì đó, nhưng chúng đang chìm trong đau khổ của bản thân cộng với nỗi sợ sẽ làm phật ý bà nên không thể nói lời chia sẻ nào với anh được. Margaret ghé tòm sự hèn nhát và bất trung của 2 người kia cùng lúc bà khiến không ai trong số họ có cơ may thể hiện chút dũng khí còn sót lại.

"Nếu ai trong 2 người dám liên lạc với nó, hoặc để cho nó liên lạc với người đó" Bà cảnh cáo chúng khi Zachary quay đầu rời khỏi ban công "nếu các người có mặt trong buổi tiệc ở nhà người nào đó cùng với nó, thì chắc chắn sẽ chịu số phận y như nó vậy, đã rõ cả chưa?"

Với đứa cháu đang bỏ đi, đó lại là một lời cảnh báo khác:.

"Zachary, nếu mày tính tìm kiếm sự thương cảm từ các bạn mày, thì đừng mơ mộng viễn vông, tập đoàn Stanhope là nguồn thuê mướn nhân lực lớn nhất Ridgemont, và bây giờ ta sở hữu cả những mảnh nhỏ của nó. Không ai ở đây muốn giúp mày để chuốc lấy mối nguy khi làm trái ý ta đâu- khả năng họ sẽ mất việc đấy".

Lời đe dọa của bà khiến Zack đang bước xuống bậc thang cuối cùng phải quay đầu lại với vẻ mặt khinh thường lạnh lẽo đến mức bà biết rằng anh chưa từng nghĩ đến việc nhờ các bạn mình giúp đỡ. Cái gây hứng thú cho bà nhất là cảm giác thoáng qua trong ánh mắt Zack khi anh quay đầu lại. Có phải là

đau đớn không? Hay là giận dữ? Hoặc sợ hãi? Bà thật tâm hy vọng đó là tất cả những cảm xúc ấy.

***.

Chiếc xe tải chậm dần rồi ì ạch ngừng lại trước cậu trai trẻ lang thang, với áo khoác thể thao vắt qua vai đang đi dọc đường cao tốc, tóc anh ta cong lên như vừa đón trận gió lớn.

"Nè" Charlie Murdock gọi lớn "anh có cần đi nhờ xe không".

Đôi mắt màu hổ phách mơ màng hướng về Charlie, và trong khoảnh khắc cậu thanh niên hoàn toàn bị mất phương hướng, anh tiếp tục đi như mộng du trên đường cao tốc, rồi thỉnh thoảng anh gật đầu đồng ý.

Khi anh trèo vào khoang lái, Charlie chú ý đến chiếc quần màu nâu vàng đất tiền của người khách, vẻ uể oải, bộ vớ hộp tông, kiểu tóc thời trang, và kết luận rằng mình vừa đón lên xe 1 sinh viên trường tư tạm thời vì một lý do nào đó, phải đi nhờ xe. Tự tin vào trực giác và khả năng quan sát của mình, Charlie bắt đầu nói chuyện.

"Cậu học trường đại học nào thế?"

Chàng trai im lặng như thể cổ họng bị thất lại, rồi anh lên tiếng bằng một giọng lạnh lẽo và dứt khoát.

"Tôi không học đại học".

"Xe anh bị hỏng gần đây à?"

"Không".

"Hay gia đình anh ở gần đây?"

"Tôi không có gia đình".

Bất chấp giọng điệu cộc cằn của người hành khách, Charlie, người đã có ba đứa con trai trưởng thành ở New York, có cảm giác rõ ràng là chàng trai này đang cố hết sức để kiềm chế cảm xúc thật. Đợi thêm vài phút rồi mới hỏi tiếp:

"Cậu tên gì?"

"Zack" sau 1 thoáng ngập ngừng, anh thêm vào "Benedict".

"Ông đang đi đâu vậy?"

"Tôi đang trên đường đến Bờ Tây, Los Angeles".

"Tốt thôi" Anh đáp theo kiểu không muốn nói tiếp nữa "Đến đâu cũng được".

Nhiều giờ sau chàng trai lần đầu tự nguyện nói chuyện "Ông có cần giúp đỡ để đỡ đồng hàng hoá khi đến Los Angeles không?"

Charlie nhìn sang bên cạnh, nhanh chóng xem lại kết luận ban đầu của mình về Zack Benedict. Cậu ta ăn mặc như một đứa trẻ giàu có và cách nói chuyện như bọn nhà giàu, nhưng đứa trẻ giàu có này rõ ràng đang không một xu dính túi, không ở trong môi trường của mình và không gặp may mắn. Cậu ta sẵn sàng bỏ qua lòng tự trọng để làm những công việc chân tay, Charlie nghĩ về mọi việc đang diễn ra.

"Cậu trông có vẻ dễ dàng mang vác vật nặng" Charlie nói, vừa liếc nhanh qua thân hình cao và cơ bắp của Zack "Cậu có tập tạ hay môn gì khác không?"

"Đấm bốc, tôi đã từng tập đấm bốc" Anh nhanh chóng chỉnh lại.

"Ồ đại học" Charlie suy nghĩ, bằng cách nào đó Zack gọi nhớ lại thời trai trẻ của ông, và ông đánh hơi thấy tình hình của Zack là khá tuyệt vọng, vì thế ông quyết định cho anh ta vài việc để làm. Khi có quyết định, Charlie chìa bàn tay ra giúp đỡ.

"Tôi là Murdock, Charlie Murdock, tôi không thể trả cho cậu nhiều nhưng ít ra cậu có thể xem phim một nghỉ khi đến LA. Chiếc xe cùng hàng hoá là tài sản của Empire Studios. Tôi kí hợp đồng chuyên chở cho họ, đó là lý do ta ở đây". Sự lạnh nhạt đáng sợ của Benedict càng khiến Charlie tin chắc rằng người khách của mình không chỉ đang suy sụp mà còn không có ý tưởng nào để thay đổi tình thế trong tương lai gần.

"Nếu cậu làm việc tốt, tôi có thể nói một tiếng giúp cậu vào làm trong toà nhà Empire, trong trường hợp cậu không phiền phải quét dọn hay khuôn vác."

Người hành khách quay đầu về hướng cửa sổ, nhìn chăm chăm vào khoảng không tối đen. Ngay khi Charlie cảm thấy e ngại về ý kiến của mình và quyết định là Benedict thật sự cho rằng mình quá giỏi để phải làm những việc chân tay thì chàng trai trẻ lên tiếng, giọng khàn khàn với thái độ biết ơn xen lẫn xấu hổ.

"Cảm ơn ông, tôi rất cảm kích".

1978.

"Tôi là Borowski từ Tổ chức chăm sóc LaSalle".

Người phụ nữ trung niên thông báo khi bà ta sai bước qua thảm đỏ đến quầy tiếp tân với chiếc túi hiệu Woolworth trên cánh tay. Chỉ vào cô bé 11 tuổi nhỏ nhắn bên cạnh, bà lạnh lùng nói thêm.

"Còn đây là Julie Smith, cô ấy đến gặp bác sĩ Theresa Wilmer. Tôi sẽ trở lại sau khi mua sắm xong."

Nhân viên tiếp tân mỉm cười với vị khách trẻ:

"Bác sĩ Wilmer sẽ gặp cháu trong ít phút nữa, trong khi chờ cháu có thể chơi với các câu đố trên tấm thẻ này những câu nào cháu biết, cô quên đưa cháu vào lần trước."

Tự nhận thấy mình với chiếc quần jeans sờn rách và áo khoác bụi bặm, Julie liếc nhìn qua phòng chờ sang trọng nơi đặt một tượng sứ dễ vỡ trên chiếc bàn cà phê cổ và các tác phẩm điêu khắc bằng đồng trên nền đá hoa cương. Bên cạnh bàn cà phê mảnh dẻ, cô chọn cho mình chiếc ghế bên cạnh hồ cá lớn, nơi bọn cá vàng đang tung tăng bơi lội giữa hàng cây xanh. Đằng sau cô, bà Borowski quay đầu lại với nhân viên tiếp tân và cảnh báo.

"Julie sẽ ăn cắp bất cứ cái gì không bị buộc chặt, nó rất nhanh và láu cá, nên các cô phải trong chừng nó như điều hầu".

Chìm trong nỗi tức giận vì bị làm nhục, Julie hạ chân xuống và kéo thẳng chúng ra, cổ điển tả cảm giác buồn chán và không bị ảnh hưởng bởi lời nói độc ác của bà Borowski, tuy nhiên những cảm xúc ấy lại dễ dàng đọc được trên mặt cô bởi màu đỏ tía trên má và đôi chân không thể chạm đất. Sau 1 lúc, cô vận người thoát khỏi tư thế khó chịu và nhìn kính hải về tấm thẻ mà nhân viên tiếp tân đưa cho cô hoàn tất. Lười cô nghiêng chặt giữa hai hàm răng, cô tập trung hết sức vào kí tự in trên tấm thẻ. Từ đầu tiên là chữ N giống từ NO trong biển hiệu NO PARKING (không được đậu xe) trên đường, cô biết những kí hiệu đó vì một người bạn của cô đã bảo cô như thế. Kí tự kế tiếp trên tấm thẻ là chữ A như trong chữ CAT nhưng từ này không phải là CAT (mèo). Tay cô nắm chặt cây bút chì màu vàng khi cô chiến đấu với cảm xúc tương tự như kiệt sức hoặc giận dữ cứ quẩn lầy cô mỗi lần cô phải làm việc giống thế này. Trùng mắt nhìn tấm thẻ chưa hoàn chỉnh, cô tự hỏi một cách bức tức tại sao giáo viên dạy trẻ con đọc những từ ngu ngốc như mèo trong khi không ai viết từ mèo ở bất cứ đâu ngoại trừ trong sách dành cho học sinh lớp 1.

Nhưng những cuốn sách không ngu ngốc, Julie tự nhủ, giáo viên cũng không. Những đứa trẻ ở tuổi cô có thể đọc cái từ ngu ngốc này trong chớp mắt. Cô mới là người không đọc được chữ trên đó, cô thật ngu xuẩn.

Mặc khác, Julie thì thầm, cô biết nhưng thứ mà đứa trẻ khác không biết, cô có khả năng quan sát. Một điều cô quan sát được là khi người ta đưa cho bạn giấy tờ gì đó, bạn cần điền tên mình lên đó. Cô nhanh tay điền J-U-L-I-E lên đầu tấm thẻ, và rồi ngừng lại, không thể điền thêm vào bất kì chỗ trống nào. Cô lại giận dữ và cảm thấy tệ hơn vì mảnh giấy vớ vẩn, cô quyết định nghĩ về thứ khác tốt đẹp hơn, như làn gió mùa xuân lướt trên mặt cô. Cô tự mê hoặc mình nằm dưới tán cây mát rượi, nhìn những chú sóc chạy quanh các cành cây cho đến khi giọng nói ngọt ngào của cô tiếp tân làm cô giật mình tỉnh lại và trông như vừa phàm tập.

"Có gì không ổn với cây bút chì hả Julie?"

Julie trút ngòi bút chì xuống đất và nói:

"Nó gãy rồi. Hôm nay tay cháu lại đau". Cô bé nói dối, vừa bước đi lảo đảo. "Cháu không muốn viết gì cả. Cháu muốn vào toa-let. Nó ở đâu thế?".

"Ngay kế bên thang máy, bác sĩ Wilmer sẽ gặp cháu ngay nên đừng đi lâu quá nhé".

"Vâng" Julie trả lời đầy trách nhiệm.

Sau khi lướt qua cánh cửa văn phòng, cô quay đầu nhìn nó và cố học thêm vài kí tự đầu tiên để cô có thể nhận ra nó khi quay trở lại. "P" Cô đọc to lên để không quên. "S, Y" Hải lòng, cô đi tiếp theo tấm thảm dài, quẹo phải khi thấy vòi phun nước, cuối cùng cô cũng tới được thang máy, cô lại thấy có 2 cánh cửa với chữ trên đó. Cô gần như chắc chắn đó là toa-let vì dựa vào chút ít kiến thức cô có được thì cửa toa-let của các toà nhà lớn thường có tay nắm cửa khác với loại của cửa văn phòng. Vấn đề ở chỗ trên cả 2 cửa không có viết chữ BOYS (con trai) hay GIRLS (con gái), 2 từ cô biết, cũng không có hình để chỉ cô phải vô bên nào. Rất chăm chú, Julie đặt tay lên 1 trong 2 cánh cửa, vặn nó, bước vào trong, vội vã quay ra ngay khi cô nhận thấy trên tường là 2 cái toilet trông rất buồn cười, và đó là cái mà những đứa con gái sẽ không biết: đàn ông dùng 1 loại toilet rất kì lạ. Và họ sẽ nhảy dựng lên khi 1 cô gái bước vào trong đúng lúc họ đang sử dụng nó. Julie mở cánh cửa còn lại và lần này cô đã vào đúng nơi.

Nhận ra đã mất thời gian, cô vội vàng lần theo lối cũ đến gần hành lang dẫn tới văn phòng bác sĩ Wilmer, rồi cô bắt đầu chăm chỉ học tên trên các cánh cửa. Tên của bác sĩ Wilmer bắt đầu là P S Y. Cô xem xét kĩ chữ P E T trên cánh cửa bên cạnh và kết luận rằng bản thân nhớ lắm và đẩy mạnh vào. Một người phụ nữ lạ mặt nhìn Julie từ máy đánh chữ:

"Có gì không cô bé?".

"Xin lỗi, cháu nhầm phòng" Julie lầm bầm, đỏ mặt "Cô có biết phòng của bác sĩ Wilmer ở đâu không?"

"Bác sĩ Wilmer à?"

"Vâng, Wilmer, bắt đầu là P S Y".

"P S Y chắc ý cháu là Psychological Associates (hiệp hội tâm lý học). Nó thuộc dãy phòng 25-16, phía sảnh dưới".

Bình thường Julie sẽ giả vờ như hiểu bà ấy nói và tiếp tục đi tìm cho tới khi nào đúng thì thôi, nhưng giờ cô đã trẻ nên không thể giả vờ.

"Cô có thể đánh vắn cho cháu được không?"

"Cháu nói lại xem".

"Các con số" Cô nói trong tuyệt vọng "Đánh vắn giống như thế này: ba sáu chín bốn hai".

Người phụ nữ nhìn cô bé như thể cô bị kém trí, Julie biết cô đúng như thế, nhưng cô ghét điều đó khi người ta chú ý đến.

Sau 1 cử chỉ tức tối, người phụ nữ nói:

"Bác sĩ Wilmer ở dãy phòng 2-5-1-6".

"2-5-1-6" Julie lặp lại.

"Cánh cửa thứ tư ở bên trái" Bà nói thêm.

Julie khóc trong nỗi thất vọng.

"Sao bà không nói thế ngay từ đầu".

Cô tiếp tân của bác sĩ Wilmer hỏi khi Julie bước vào.

"Cháu bị lạc hả Julie?"

"Cháu, bị lạc, không đời nào? Julie nói dối với một cái lắc đầu rồi quay trở lại ghế.

Không biết rằng mình đang bị quan sát qua thứ trông có vẻ chỉ là 1 tấm gương, cô bé quay đầu về phía hồ cá bên cạnh chiếc ghế. Điều đầu tiên làm cô chú ý là một con cá đã chết và 2 con khác đang bơi xung quanh như thể định ăn con cá chết. Một cách tự động cô gõ ngón tay lên tấm kính để dọa chúng bỏ đi, nhưng lúc sau chúng đã quay trở lại.

"Có 1 con cá chết trong này" Giọng cô nén lo lắng "Cháu có thể lấy nó ra".

"Người quét dọn sẽ làm việc đó tối nay, dù sao cũng cảm ơn cháu".

Julie kiềm chế cơn tức giận vì cảm thấy quá nhấn tâm với chú cá chết. Thật là sai lầm khi bỏ mặc 1 vật đẹp đẽ như thế. Lấy 1 tờ báo trên bàn cà phê, Julie giả vờ xem nhưng từ bên khoe mắt cô bé vẫn dõi theo 2 con cá sát thủ. Mỗi lần chúng quay lại để chọc hay đâm vào đồng chí đã chết của mình, Julie liền nhào người gõ tay vào kính và dọa chúng bỏ đi vừa liếc về phía cô tiếp tân để chắc rằng cô ta không thấy được.

Cách đó 1 vài bước chân, trong văn phòng của mình, bác sĩ Theresa Wilmer mỉm cười sau tấm kính 2 mặt, ánh mắt cô loé sáng khi trông thấy toàn bộ câu chuyện: Julie đã cố bảo vệ chú cá chết yếu trước sự dửng dưng của nhân viên tiếp tân. Nhìn qua người đàn ông đang ngồi bên cạnh. 1 nhà tâm lý học gần đây ngờ ý muốn góp sức vào dự án đặc biệt của cô, bác sĩ Wilmer nhắm mắt nói.

"Chính là cô bé ấy, "Julie tồi tệ", kẻ khủng bố vị thành niên được một số người chăm sóc đánh giá không chỉ không có khả năng học tập mà còn không thể kiểm soát, gây ảnh hưởng xấu đến mọi người xung quanh, có liên quan đến trẻ phạm pháp. Ông có biết không" Cô thêm vào một cách nể phục "Cô bé còn tổ chức cả một cuộc nhện đối tập thể ở LaSalle. Cô bé nói với 45 đứa trẻ, hầu hết lớn hơn cô, yêu cầu được có bữa ăn chất lượng hơn".

Bác sĩ John Frasier nhìn chăm chú qua tấm kính 2 mặt.

"Tôi cho rằng cô bé làm thế vì muốn thách thức người có quyền?"

"Không phải như thế" Bác sĩ Wilmer đáp lại khô khốc "Cô bé làm thế vì muốn có bữa ăn tốt hơn. Thức ăn cô bé đang dùng tuy đủ chất nhưng rất vô vị. Tôi đã ném thư".

Bác sĩ Frasier ném cái nhìn ngạo nhiên về phía người đồng nghiệp.

"Còn những cáo buộc lấy cắp của cô bé thì sao? Cô không thể phủ nhận vấn đề này một cách dễ dàng được".

Dựa lưng vào tường, Terry nhìn về phía đứa bé trong phòng chờ và nói với một nụ cười.

"Ông đã từng nghe về Robin Hood chưa?".

"Tất nhiên rồi. Sao thế?"

" Vì ông đang trông thấy 1 Robin Hood thời hiện đại ở ngoài kia. Julie có thể ăn cắp vàng ngay rằng ông mà ông vẫn không hay biết, cô bé rất nhanh".

" Tôi đang nghĩ về lời đề nghị đưa cô bé về sống chung với họ hàng của cô. Tôi biết cô đang tính làm gì".

Bác sĩ Wilmer nhún vai " Ông biết đó, cô bé ăn trộm thức ăn, quần áo, hay đồ chơi nhưng không giữ cho riêng mình. Cô đưa cho những đứa bé nhỏ tuổi hơn".

" Cô có chắc không?"

" Khá chắc chắn. Tôi đã kiểm tra".

Nụ cười không thoải mái bật ra trên môi Bác sĩ Frazier khi ông tuyên bố về cô gái nhỏ.

"Cô bé giống Peter Pan nhiều hơn Robin Hood. Cô bé không như những gì tôi mong chờ, dựa vào hồ sơ của cô bé".

"Tôi cũng thế" Bs Wilmer thừa nhận "Dựa vào hồ sơ của Tổ chức chăm sóc LaSalle, nơi cô bé đang sống, cô bé được mô tả là có vấn đề với kỉ luật, thích trốn học, gây rối, ăn cắp, tụ tập với những đứa con trai".

Sau những phản hồi không được hay lắm về Julie, Bác sĩ Wilmer đã mong mỏi Julie cứng đầu, khó bảo có quan hệ với phái nam như là dấu hiệu cho sự sớm phát triển về mặt sinh học hay thậm chí là hoạt động tình dục. Vì những lý do đó, Bác sĩ Wilmer cố tiếp cận Julie kể từ khi cô bé bước vào văn phòng bà 2 tháng trước. Cô bé trông như một yêu tinh nhỏ với chiếc quần jeans dơ bẩn, áo sơ-mi như tấm giẻ rách, với mái tóc ngắn và xoăn. Thay vì những dấu hiệu nữ tính mà Bác sĩ Wilmer mong mỏi, Julie Smith xuất hiện với gương mặt bụi đời với đôi mắt xanh lam ẩn tượng. Trái ngược với gương mặt nhỏ nhắn có duyên và cặp mắt ngây thơ, Julie có dáng đứng rất giống con trai trước bàn của Bác sĩ Wilmer với cái cằm chìa ra và 2 tay đút túi quần.

Theresa bị thu hút ngay từ lần đầu gặp gỡ, nhưng sự say mê chỉ bắt đầu sau đó- vào giây phút cô mở hồ sơ của Julie ở nhà trong một buổi tối, đọc các lời nhận xét của cô bé về các bài kiểm tra cô đang thực hiện. Khi Theresa hoàn tất, cô bắt đầu hiểu được mối ẩn khuất trong tâm hồn Julie, nỗi đau của cô bé và chi tiết tình hình hiện tại. Bị cha mẹ ruột chối bỏ, rồi tiếp đến là 2 cặp cha mẹ nuôi, Julie trải qua thời thơ ấu từ khu ổ chuột ở Chicago đến trại mồ côi đông đúc. Kết quả là, suốt cuộc đời mình, cô chỉ tìm được tình thương con người từ những người bạn đồng hành - dơ bẩn, nhếch nhác như cô, những đứa chỉ cho cô ăn cắp trong các cửa hàng, rồi trốn học cùng chúng. Đầu óc nhạy bén và ngón tay linh hoạt của Julie vẫn được phát huy bất chấp cô phải chuyển qua bao nhiêu trại mồ côi mới, và cô nhanh chóng được sự tôn trọng và nổi tiếng giữa những người bạn mới, nhiều đến nỗi vài tháng trước, một nhóm con trai đã chiều cô chỉ cho cô bé cách mở khoá xe và hệ thống lắp đặt, kết quả là cả nhóm bị tóm bởi cảnh sát Chicago, bao gồm cả Julie với tư cách người quan sát. Ngày đó đánh dấu lần đầu Julie bị bắt, mặc dù cô bé không biết, cũng đã đánh dấu lần đầu "tạm nghỉ" của cô vì đã gây sự chú ý với bác sĩ Wilmer. Sau khi bị bắt vì ăn trộm xe, Julie được đưa vào chương trình mới thử nghiệm của bs Wilmer bao gồm những bài kiểm tra về tâm lý, trí thông minh, phỏng vấn riêng và đánh giá bởi nhóm các nhà tâm lý học và tâm thần học tự nguyện của bs Wilmer. Chương trình có ý định hướng tội phạm vị thành niên ra khỏi phạm pháp và những điều tệ hơn.

1.2

Trong trường hợp của Julie, bs Wilmer đã thực hiện các bước như thế, và như bất kì ai khi nhận ra điều đó, bs Wilmer tự đặt ra mục tiêu cho mình, và hoàn tất nó. Ở tuổi 35, Terry Wilmer là người dễ chịu, tế nhị, nghiêm túc và có thần kinh thép. Thêm vào đó là những bằng cấp và gia phả ấn tượng, cô có thêm 3 thuộc tính đặc biệt xuất sắc khác là trực giác, lòng trắc ẩn, và cống hiến hết mình. Với nỗ lực không mệt mỏi nhằm cứu giúp những tâm hồn lầm lạc, Theresa Wilmer đã ngưng phòng khám giàu có của mình mà góp sức giúp đỡ các nạn nhân thanh thiếu niên của một hệ thống chăm sóc trẻ mồ côi quá tải và thiếu kinh phí. Để đạt được mục đích, bs Wilmer đã tận dụng mọi cách, bao gồm yêu cầu sự giúp đỡ của các đồng nghiệp như John Frasier. Và với tình hình của Julie, cô đã lên danh sách những người bà con xa, không giàu có, nhưng có phòng trống ở nhà họ, và hy vọng bằng lòng nhân ái sẽ chấp nhận 1 cô bé gái đặc biệt.

"Tôi muốn ông để tâm đến cô bé" Terry nói.

Cô bé nhòai người qua tấm kính, Julie đột ngột đứng dậy, cho cả 2 tay vào hồ cá.

" Cái quái gì vậy?" John Frasier bắt đầu rồi đột nhiên im lặng khi cô bé đi về phía bàn tiếp tân với con cá chết trong tay.

Julie biết không được để nước dính lên thảm nhưng cô không thể chịu đựng một thứ đẹp đẽ như con cá này bị rĩa thịt bởi các con khác. Không chắc rằng cô tiếp tân không thấy hay là phớt lờ mình, cô bé bước đến gần chỗ cô ta.

"Xin lỗi" Cô bé nói lớn, đưa tay ra.

Cô tiếp tân, tạm ngừng việc đánh máy, rồi nhảy ra khỏi ghế, hét lên một tiếng thất thanh khi nhận ra có chú cá màu sáng, ướt sũng ngay trước mũi.

Julie lùi ra 1 bước nhưng kiên nhẫn.

"Nó chết rồi" Cô nhấn mạnh, cố giữ giọng không có cảm xúc tiếc thương.

"Những con cá khác sẽ ăn nó, cháu không muốn thấy cảnh đó, điều đó rất thô bạo, nếu cô đưa cháu 1 tấm giấy, cháu sẽ gói nó lại, và cô bỏ vào sọt rác".

Vượt qua con sóc, cô tiếp tân mở ngăn kéo và đưa Julie cả tá khăn giấy.

"Cháu có muốn đem nó về và chôn nó không?"

Julie muốn làm thế vô cùng, nhưng cô cảm thấy có chút buồn cười trong giọng nói của người phụ nữ, nên cô liền bực con cá lại và đẩy về phía tiếp tân.

"Cháu không ngốc, cô biết đấy. Đây chỉ là 1 con cá, không phải thỏ hay cái gì giống vậy".

Bên kia cửa sổ, Frasier tắc lưỡi rồi lắc đầu.

"Cô bé rất muốn chôn cất con cá đáng hoàng, nhưng lòng tự trọng của cô không cho phép".

Ông ta hỏi thêm một cách nghiêm túc.

"Còn việc không có khả năng học tập thì sao? Theo tôi nhớ, cô bé chỉ ở mức học sinh lớp 2".

Bác sĩ Wilmer khịt mũi thô lỗ và với tay lấy kết quả kiểm tra gần đây của Julie.

"Nhìn vào bài kiểm tra trí tuệ gần đây của cô bé xem, lần này cô bé không cần phải đọc".

John Frasier xem xét rồi cười nhẹ.

"Đứa trẻ có IQ cao hơn tôi".

"Julie là 1 đứa trẻ đặc biệt về nhiều mặt, John. Tôi chỉ lướt qua chúng khi đọc hồ sơ cô bé, nhưng khi mặt đối mặt với cô, tôi biết đó là sự thật. Cô bé nóng nảy, dũng cảm, nhạy cảm, và rất thông minh. Bên dưới sự dũng cảm đó là một tâm lòng dịu dàng hiếm có, một niềm tin không thể dập tắt, sự lạc quan không lùi bước, chúng bám chặt vào Julie, và mặc dù có thể bị phá hủy bởi thực tế nghiệt ngã. Cô bé không thể giúp bản thân trong cuộc sống, và cô cũng không nhận ra cô đã ra sức bảo vệ đám trẻ như thế nào trong bất kì trại mồ côi nào. Cô bé ăn cắp cho chúng, tổ chức nhện đối tập thể cho chúng và bọn trẻ đó theo cô bất cứ nơi đâu nếu cô bé là người kêu gọi. Ở tuổi 11, cô bé là 1 thủ lĩnh bẩm sinh, như những hành động của cô, theo cách nào đó thường kết thúc ở trại quản giáo hay tệ hơn là trong tù. Và đó chưa phải là vấn đề tồi tệ nhất của cô bé lúc này".

"Ý cô là gì?"

"Ý tôi là mặc dù có những phẩm chất tuyệt vời, lòng tự trọng của cô bé rất thấp, hay gần như là không tồn tại. Cô bé liên tục bị từ chối nhận nuôi, nên cô cho rằng mình vô dụng và không được yêu thương. Cô không thể đọc tốt như các bạn cùng trang lứa dẫn đến suy nghĩ rằng mình ngu ngốc và không thể học tập. Và điều tồi tệ nhất là cô bé đang dần bỏ cuộc. Cô bé luôn mơ mộng, nhưng cô chỉ liên kết với ước mơ bằng sợi chỉ mỏng manh." Với một lực đẩy vô hình, Terry kết thúc "Tôi sẽ không để những tiềm năng, hy vọng, lạc quan của Julie bị lãng phí".

"Thứ lỗi cho tôi điều này, Terry, không phải cô luôn cố gắng không liên hệ quá mật thiết với bệnh nhân sao?"

Với nụ cười buồn bã, Terry quay trở lại bàn mình, nhưng cô không phủ nhận nó.

"Sẽ rất dễ làm theo nguyên tắc đó nếu tất cả bệnh nhân của tôi là những đứa trẻ giàu có, tự cho mình sở hữu 1 chiếc xe thể thao ở tuổi 16. Hãy đợi đến khi ông làm việc với những đứa trẻ như Julie, những đứa tự tách mình ra khỏi cái "hệ thống" ta lập ra cho chúng để rồi đôi khi vấp ngã vì những lỗ hổng của hệ thống ấy. Ông sẽ không thể gác việc đó qua một bên cho đến khi làm xong".

"Có lẽ cô nói đúng" Ông ta nói với tiếng thờ dài "Nhưng không phải cô bé không được ai nhận nuôi hay sao?".

Terry nhún vai "Đó là vấn đề về vận may và thời điểm. Theo hồ sơ từ ủy ban về trẻ em và gia đình, cô bé bị bỏ rơi vài tiếng sau khi ra đời trong một con hẻm, bệnh viện cho biết cô bé sinh sớm 10 tuần cùng với tình trạng tồi tệ khi cô đến bệnh viện khiến cô bé liên tục gặp vấn đề về sức khỏe cho đến năm 7 tuổi, trong khoảng thời gian đó cô trở thành người khách thường xuyên của bệnh viện. Ủy ban gia đình đã tìm cho cô bé 1 cặp cha mẹ nuôi khi cô lên 2 tuổi, nhưng trong quá trình làm thủ tục, cặp vợ chồng đó ly dị và cô bị gửi trả lại. Vài tuần sau, cô đến sống cùng 1 cặp vợ chồng khác và được chăm sóc rất cẩn thận, nhưng ngay khi cô bé bị viêm phổi, và bố mẹ nuôi mới của cô - những người đã mất đứa con ruột ở tuổi Julie đã thay đổi thái độ và huỷ bỏ việc nhận nuôi. Sau đó, cô sống với một gia đình nhận nuôi theo kiểu thời vụ nhưng rồi nhân viên phụ trách trường hợp của Julie gặp tai nạn nghiêm trọng và không bao giờ quay lại làm việc. Kể từ đó ta có thể xem câu chuyện của cô bé là "hài kịch của những sai lầm", kết quả là hồ sơ của cô rơi vào quên lãng." (Chú thích: Hài kịch của những sai lầm là tên 1 vở kịch của Shakespeare nói về những sự sai lầm tình cờ dẫn đến kết quả không như mong đợi).

"Cái gì cơ?" Frasier hoài nghi hỏi lại.

"Đừng buộc tội Ủy ban gia đình quá gay gắt như thế, họ tể nhị và chu đáo, nhưng họ cũng chỉ là con người bình thường. Phải làm việc quá nhiều và với quỹ tài chính eo hẹp, tôi lấy làm ngạc nhiên vì những gì họ đã làm. Trong bất kì trường hợp nào, để làm câu chuyện ngắn hơn, gia đình chăm sóc trẻ có cả một nhà đầy trẻ con để con sóc, và họ đã kết luận rằng Ủy ban không tìm được cha mẹ nuôi cho Julie vì cô bé ốm yếu. Rồi khi Ủy ban nhận ra họ lãng quên cô bé trong thời gian dài, Julie đã được 5 tuổi, cô bé đã qua độ tuổi lý tưởng để làm con nuôi. Với tiền sử bệnh tật của mình, mỗi khi chuyển sang trại mồ côi mới, Julie thường đi kèm với các con hen suyễn. Cô bé mất phần lớn năm học lớp 1 và 2, nhưng theo cách nào đó cô bé vẫn trở thành "đứa bé gái nhỏ đáng yêu" mà giáo viên lớp 1 từng kỳ vọng. Gia đình cô chuyển tới tiếp đó đã có sẵn ba đứa trẻ khác bị thiếu năng, họ quá bận rộn với chúng đến nỗi quên mất Julie gặp vấn đề nghiêm trọng với bài vở ở trường, rồi Julie quyết định tránh né bằng cách trốn học và đi chơi với bọn trẻ ngoài phố. Như tôi đã đề cập trước đó, Julie rất nhanh, liều lĩnh, nóng nảy. Chúng dạy cô cách trốn đồ trong cửa hàng và không bị tóm khi trốn học".

"Ông cũng biết phần còn lại rồi đấy. Ngay cả khi bị bắt quả tang ăn cắp và trốn học rồi bị gửi đến Trung tâm LaSalle, nơi tập trung những đứa trẻ cứng đầu từ khắp các trại mồ côi. Và vài tháng trước, cô bé bị bắt đi cùng đám con trai mở kho xe ô tô" Cố nén cười, Terry nói tiếp "Cô bé chỉ đứng quan

sát nhưng cô cũng biết cách thực hiện, và cô bé đề nghị làm thử cho tôi xem. Ông có tưởng tượng nổi không, cô nhóc với cặp mắt ngây thơ đó khởi động xe mà không cần chìa khoá. Tôi không nghĩ cô bé định ăn cắp xe, cô bé chỉ lấy những món bọn trẻ ở LaSalle có thể dùng".

"Tôi đoán là chúng có thể dùng 1 cây bút chì đỏ, một cây bút bi, và 1 nắm kẹo".

"Ông nói cái gì thế?"

"Trong lúc cô đang kể cho tôi nghe thì bệnh nhân yêu quý của cô đã chôm mấy món đó từ quầy tiếp tân".

"Chúa ơi" Bác sĩ Wilmer nói nhưng không thật sự lo lắng khi nhìn ra tấm kính" Cô bé nhanh đến nỗi có thể làm ảo thuật".

Frasier nói với vẻ ngưỡng mộ "Tôi sẽ ra đó với cô bé ngay phòng trường hợp cô nhóc nghĩ ra cách mang hồ cá ra khỏi đây. Bọn trẻ ở LaSalle chắc rất thích vài chú cá nhiệt đới màu sắc đấy".

Liếc nhìn đồng hồ, Bs Wilmer nói.

"Bà Mathison chắc phải gọi cho tôi từ Texas để báo chính xác ngày giờ đón cô bé, tôi muốn thông báo cho Julie mọi thứ khi cô bé vào đây".

Khi cô đang nói, điện thoại trên bàn reo lên và cô tiếp tân lên tiếng.

"Bà Mathison đang gọi thưa bs Wilmer".

"Bà ấy gọi rồi" Terry reo lên vui mừng.

Frasier nhìn đồng hồ của mình nói.

"Tôi có buổi làm việc đầu tiên với Cara Peterson trong ít phút nữa".

Ông đi đến cánh cửa dẫn đến văn phòng của mình, giữ tay trên nắm cửa, quay lại cười toe toét.

"Nó chợt nảy ra trong đầu tôi là phân công làm việc trong chương trình này không được công bằng cho lắm. Ý tôi là" ông nói đùa " Cô làm việc cùng một cô bé ăn cắp bút chì và kẹo cho những đứa trẻ khác, còn tôi thì phải gặp Cara, người có ý định giết ông bố trong trại mồ côi. Cô có Robin Hood trong khi tôi nhận Lizzie Borden".

(CHÚ THÍCH : Lizzie Borden bị cáo buộc giết cha và mẹ kế).

"Ông thích sự thách thức mà" Terry đáp lại, cầm điện thoại lên, cô nói thêm " Tôi sẽ yêu cầu Ủy ban gia đình điều bà Borowski đến nơi chỉ có trẻ sơ sinh và trẻ nhỏ thôi. Tôi đã làm việc với bà ấy trước đây. Bà ấy rất hợp với chúng vì chúng ngoan ngoãn và không phá luật. Bà ta không thể làm việc với thanh thiếu niên khi không thể phân biệt giữa hành vi nổi loạn tuổi dậy thì với phạm tội vị thành niên."

"Cô không định trả thù cho Julie vì bà ta nói với tiếp tân Julie ăn cắp mọi thứ đấy chứ".

"Không " Bác sĩ Wilmer nói khi cầm điện thoại lên " Nhưng đó là ví dụ hay cho điều tôi định làm".

Khi cô nói chuyện xong, cô đứng lên mở cửa, mong chờ điều ngạc nhiên mà cô sắp đem đến cho Julie Smith.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

" Julie" Cô nói ngay cửa ra vào " Cháu vào đây nhé".

Khi Julie đóng cửa lại và bước vào trong .

" Chương trình kiểm tra đã kết thúc. Cô đã có kết quả trong tay".

Thay vì ngồi trên ghế, Julie đứng trước bàn làm việc, 2 chân hơi dang ra còn tay thì thọc sâu vào túi quần. Cô bé đưa ra cái nhún vai thông dong, không quan tâm mọi chuyện, bởi vì, Terry biết, cô bé sợ phải nghe kết quả.

"Kết quả là cháu ngu ngốc" Thay vào đó cô bé lại nói " Toàn bộ chương trình này thật ngu ngốc. Cô không thể nói gì về cháu từ hàng đống bài kiểm tra như thế".

"Cô biết nhiều điều về cháu Julie dù chúng ta chỉ mới biết nhau trong vài tháng, cháu có muốn cô chứng minh bằng cách nói về những điều cô phát hiện ở cháu không?"

"Không".

"Hãy để cho cô nói những gì cô nghĩ nhé".

Cô bé thờ dãi rồi nở nụ cười tinh quái.

"Cô vẫn sẽ làm thế dù cháu có muốn nghe hay không".

"Cháu nói đúng" Bác sĩ Wilmer đồng ý và cố nén cười bởi khả năng quan sát khôn khéo của cô bé.

Chiến thuật nói toạc suy nghĩ mà cô đang dùng với Julie hoàn toàn khác với cách cô sử dụng trước đây nhưng vì Julie bẩm sinh thông minh và quá sành đời để nghe những lời đường mật và sự thật nửa vời.

"Hãy ngồi xuống đây".

Và khi Julie ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh đối diện bàn làm việc, bác sĩ Wilmer bắt đầu với lời khẳng định lặng lẽ.

"Cô phát hiện ra rằng mặc dù có những hành động thách thức và liều lĩnh cháu có thể hiện với đám bạn đồng hành bởi vì sự thật là cháu sợ chết khiếp từng phút giây trong cuộc sống Julie à. Cháu không biết cháu là ai, cháu làm gì và cháu sẽ ra sao. Cháu không đọc hay viết được nên cháu thuyết phục bản thân rằng mình ngu ngốc. Cháu trốn học vì không theo kịp các bạn cùng tuổi, mọi người trêu chọc cháu trong lớp đã làm tổn thương cháu nghiêm trọng. Cháu cảm thấy tuyệt vọng và tù túng. Cháu ghét cảm giác đó."

"Cháu biết mình phải liên tục thay đổi cha mẹ nuôi khi còn bé, cả việc bị mẹ ruột bỏ rơi nữa. Đã từ lâu, cháu cho rằng lý do cháu bị cha mẹ bỏ rơi và không ai nhận nuôi là bởi họ biết cháu sẽ trở nên "không tốt" cũng như không đủ thông minh hay xinh đẹp. Cháu cắt tóc ngắn như con trai, không mặc đồ con gái, ăn cắp vặt, nhưng chúng không làm cháu hạnh phúc. Không có điều gì cháu làm là vấn đề, vấn đề thật sự là: bất kể cháu làm gì, có thể gây rắc rối cho ai đi nữa, cũng không là việc của họ, cháu ghét bản thân vì tự cháu muốn là một cái gì đó".

Bác sĩ Wilmer ngừng một lúc để câu cuối ngấm vào đầu Julie rồi cô xoáy mạnh vào.

"Cháu muốn là một phần của một ai đó. Nếu cháu có một điều ước, có lẽ đây là điều ước cháu muốn phải không".

Julie cảm thấy mắt mình đang ngăn ngăn những giọt nước mắt bề bồng khi bác sĩ Wilmer đắm sâu vào nỗi đau của cô không thương xót, Julie chớp mắt để ngăn chúng rơi xuống.

Đôi mắt chớp liên tục và giọt nước của Julie không thể qua khỏi bs Wilmer, nó xác nhận cô đang đi đúng hướng. Bs Wilmer nhẹ nhàng.

"Cháu ghét hy vọng và mơ ước nhưng không thể ngừng được, thế rồi cháu biến nó thành những câu chuyện tuyệt vời và kể cho bọn trẻ ở LaSalle nghe - câu chuyện về đứa trẻ cô đơn đã tìm ra gia đình và được sống trong tình yêu và hạnh phúc".

"Cô nói sai hết rồi" Julie phản đối gay gắt, nắm lấy tóc mình "Cô làm cháu trông giống như một kẻ yếu đuối. Cháu không cần ai yêu quý kể cả bọn trẻ ở LaSalle. Cháu không cần nó, cháu không muốn. Cháu đang hạnh phúc -".

"Điều đó không đúng. Chúng ta đã nói hôm nay sẽ nói sự thật, và cô vẫn chưa nói xong".

Nhìn vào đứa trẻ, cô nói lặng lẽ.

"Sự thật là qua hàng loạt bài kiểm tra, chúng tôi phát hiện ra cháu là một cô bé thông minh, dũng cảm và tuyệt vời".

Mỉm cười trước cái nhìn kinh ngạc của Julie, bác sĩ Wilmer tiếp tục.

"Lý do cháu gặp rắc rối với việc đọc viết là vì cháu mất quá nhiều buổi học trong năm lớp 1 và 2, và rồi sau đó không thể theo kịp. Không có vấn đề gì với khả năng học tập của cháu, cái mà cháu gọi là "khôn khéo" còn cô gọi là "trí thông minh". Chỉ cần có người hỗ trợ là cháu có thể theo kịp bạn bè. Bây giờ, bên cạnh được thông minh, cháu có nhu cầu hết sức bình thường là được yêu thương vì cháu xứng đáng như thế. Cháu rất nhạy cảm, đó là lý do cháu hay bị tổn thương, nhưng hãy tin cô, đó là đức tính rất đáng quý. Những gì ta cần lúc này là cho cháu sống trong môi trường giúp cháu trở thành một người phụ nữ trẻ vào một ngày nào đó".

Julie tái mặt, nghĩ về một từ lạ lẫm, môi trường nghe như một học viện, hay, nhà tù.

"Cô biết cha mẹ nuôi mới của cháu là James và Mary Mathison. Bà Mathison từng là giáo viên nên bà rất háo hức giúp cháu theo kịp bài vở. Đức Cha Mathison là mục sư".

Julie nhảy ra khỏi ghế.

"Một người thuyết giáo".

Cô vỗ oà, lắc đầu nhớ lại những bài giảng về lửa địa ngục và sự nguyên rửa đã từng nghe ở nhà thờ .

"Thôi, xin cảm ơn, cháu thà vô tù còn hơn ".

"Cháu chưa từng vào tù nên cháu không biết mình đang nói gì đâu" Bác sĩ Wilmer chỉ ra, và tiếp tục nói về gia đình chăm sóc mới theo cách Julie không còn sự chọn lựa nào khác " James và Mary Mathison chuyển đến 1 thị trấn nhỏ ở Texas nhiều năm về trước. Họ có 2 đứa con trai lớn hơn cháu 5 và 3 tuổi, không giống như các trại mồ côi khác, không có đứa trẻ nào khác ngoài cháu. Cháu sẽ trở thành 1 phần trong 1 gia đình thật sự đó Julie. Cháu sẽ có phòng riêng, cái mà cô biết là lần đầu tiên của cháu. Cô đã kể cho James và Mary nghe về cháu, và họ mong sớm được gặp cháu đấy".

"Trong bao lâu " Julie hỏi, cô không tỏ ra hào hứng vì một việc mang tính tạm thời chẳng đi đến đâu cả.

"Mãi mãi, lâu đến khi nào cháu muốn và khi cháu tuân theo một luật lệ nghiêm khắc của họ dành cho các con của mình : thành thật. Có nghĩa là không còn ăn cắp, nói dối, trốn học nữa. Cháu phải trung thực với họ, họ tin cháu và mong cháu thành một phần trong gia đình. Bà Mathison đã gọi cho cô vài phút trước, nói rằng đang sắm vài món đồ chơi và thiết bị giúp cháu học cách đọc càng nhanh càng tốt. Bà ấy đang đợi cháu cùng sắm đồ cho phòng ngủ, hãy trang trí theo cách cháu thích."

Đề nén nổi vui sướng đang lan toả, Julie nói.

"Họ không biết cháu bị bắt chứ, ý cháu là, việc trốn học ấy?"

"Trốn học" Bác sĩ Wilmer chỉ ra sự thật khó chịu " kể cả ăn cắp xe ô tô nữa. Họ biết tất cả ".

"Và họ vẫn muốn cháu sống cùng sao? " Julie rút ra kết luận " Họ chắc rất cần khoản tiền của Ủy ban gia đình cấp cho gia đình nhận trẻ mồ côi".

Bs Wilmer đáp nghiêm nghị xen lẫn nụ cười e dè .

" Họ là một gia đình rất đặc biệt. Họ không giấu về tiền bạc, nhưng là vô cùng giàu có ở mặt khác- dạng như lời nguyện cầu. Và họ muốn chia sẻ lời nguyện cầu đó với đứa trẻ xứng đáng ".

" Họ nghĩ cháu xứng đáng hay sao? Không ai muốn cháu khi cháu chưa có tiền sự, vậy thì tại sao giờ họ lại muốn cháu chứ hả?"

Phớt lờ câu hỏi tu từ của cô bé, bác sĩ Wilmer đứng dậy đi vòng qua bàn làm việc .

" Julie à" cô dịu dàng, chờ đợi đến khi Julie miễn cưỡng đưa mắt lên "Cháu là đứa trẻ xứng đáng nhất trong số những người cô có dịp gặp" Một lời khen nhẹ nhàng chưa từng có trước đây củng cố chỉ mà Julie chưa từng được biết : Bs Wilmer vuốt tay nhẹ lên má Julie và nói "Cô không biết cháu đã sống một cách đáng yêu và đặc biệt như thế nào, nhưng cháu xứng đáng với những gì cô có thể giúp và tình yêu thương cháu có thể tìm được nơi gia đình Mathison".

Julie nhún vai, cố làm cho bản thân cứng rắn chống lại nỗi thất vọng không thể tránh được, nhưng khi cô bé đứng dậy, cô không thể đánh tan niềm hy vọng đang dâng tràn trong tim .

"Đừng quá tin vào điều đó, bác sĩ Wilmer".

Bác sĩ Wilmer cười khê " Cô tin tưởng cháu, cháu rất thông minh và nhạy cảm, cô tin cháu sẽ nhận ra điều tốt khi tìm thấy chúng".

"Cô đã làm công việc của mình tốt đấy" Julie thì thầm nửa hy vọng nửa lo sợ cho tương lai " Cô khiến cháu tin vào tất cả các điều ấy".

"Cô làm việc rất tốt đấy chứ" bác sĩ Wilmer đồng ý " và vì cháu thông minh và nhạy cảm nên mới nhận ra điều đó" Mím cười, cô nâng cằm Julie lên và nói trang nghiêm " Cháu sẽ viết thư cho cô và nói cho cô nghe việc cháu đã làm chứ? ".

"Chắc chắn rồi" Julie nhún vai nói.

"Nhà Mathison không quan tâm cháu đã làm gì trong quá khứ. Họ tin cháu sẽ thành thật với họ kể từ bây giờ. Cháu cũng sẽ quên quá khứ, và cho họ cơ hội giúp cháu thành một người tuyệt vời được không?"

Một động tác tăng bốc thể hiện sự tự giác khi Julie cuộn tròn mắt "Vâng, chắc chắn như thế".

Từ chối để Julie gạt bỏ phần quan trọng trong cuộc sống tương lai của cô bé, bác sĩ Wilmer tiếp tục nhẹ nhàng

"Hãy nghĩ về điều này, bà Mathison luôn mong muốn có một cô con gái và cháu là đứa bé gái duy nhất bà ấy mời đến sống cùng. Từ giây phút này cháu hãy bắt đầu làm lại cuộc đời và có gia đình riêng của mình nhé. Cháu sẽ mới toanh và trong sáng như một đứa trẻ sơ sinh vậy. Cháu hiểu ý cô chứ?"

Julie mở miệng để trả lời nhưng cô bé cảm thấy cổ họng nghẹn lại nên cô đành gật đầu .

Theresa Wilmer nhìn chăm chăm vào đôi mắt to xanh thẳm trên khuôn mặt bụi đời đầy sức hút, cô thấy cổ họng mình nghẹn lại khi cô đưa tay vuốt mái tóc nâu lờm chớm xoắn tít .

" Một ngày nào đó cháu sẽ để tóc dài" cô cười lẩm bầm "Nó sẽ đẹp và dày".

Julie đã tìm lại giọng nói của mình và nhăn trán bởi suy nghĩ "Bà Mathison sẽ không uốn quăn, cột nơ hay những thứ gì khác lên tóc cháu chứ".

"Trừ khi cháu muốn như vậy".

Tâm trạng uỷ mị của Theresa chần chừ không muốn để Julie đi khỏi. Khi nhận ra cô bé đã đi qua cửa và nhân viên tiếp tân đã đi ăn cơm trưa, Theresa đứng dậy và tự mình đóng cửa văn phòng lại. Khi đến gần tay nắm cửa. Cô thấy Julie đi ngang qua bàn cà phê rồi đến bàn tiếp tân đang trống. Nằm trên bàn cà phê sau đó là một bọc kẹo. Còn trên bàn tiếp tân là cây bút chì đỏ và cây bút bi.

Một cảm giác thích thú, tự hào, và thành công khiến cô đột nhiên thì thầm với Julie dù cô bé đã đi khỏi.

"Cháu không muốn bất kì cái gì có thể làm cuộc đời mới của mình phải không cô bé. Đó mới đúng là đứa bé gái đáng yêu của tôi".

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

3.1

Xe buýt dừng trước ngôi nhà ấm áp theo phong cách từ thời nữ hoàng Victoria, nơi mà Julie tự cho là nhà sau ba tháng sống chung với gia đình Mathison.

"Tối nơi rồi đó Julie" tài xế xe buýt vui vẻ nói.

Julie bước xuống xe, nhưng hôm nay không có tiếng chào tạm biệt nào từ các bạn cô bé, họ lạnh lùng, im lặng nghi ngờ cộng với vẻ khủng bố khắc nghiệt làm dạ dày Julie cảm thấy như bị khuấy tung lên, cô lê bước chậm chạp dọc theo con đường đầy tuyết. Tiền ăn trưa của lớp Julie bị mất khi nó được nộp lên bàn cô giáo. Tất cả học sinh đều muốn biết ai là thủ phạm, nhưng chỉ có Julie trong lớp vào giờ ra chơi để hoàn tất bài địa lý. Julie trở thành đối tượng bị nghi ngờ nhiều nhất, không chỉ bởi vì cô có dịp rất tốt để làm việc đó mà cô còn là học sinh mới, đến từ một thành phố xấu xa, và khi trong lớp chưa từng xảy ra việc này, cô nghiễm nhiên thành tội phạm trong mắt mọi người. Chiều nay, khi ngồi bên ngoài phòng hiệu trưởng, cô đã nghe thấy Duncan nhờ cô thư kí hẹn Đức cha và bà Mathison đến để thông báo về số tiền bị mất cắp. Chắc chắn thầy Duncan đã làm thế vì bây giờ Đức cha đang trên đường đi, và ông cũng hiếm khi có nhà sớm như thế này.

Khi cô đến trước cánh cổng trắng trước khoảng sân trống, cô đứng lại, nhìn vào trong, hai chân run lập cập đến nỗi đụng vào nhau vì nỗi sợ phải xa rời ngôi nhà. Bà Mathison đã cho cô một căn phòng riêng, với chiếc giường có màn che và khăn trải hình hoa, nhưng cô sẽ không nhớ chúng bằng nhớ những cái ôm. Những nụ cười. Và cả giọng nói hay tuyệt của họ nữa. Tất cả mọi người đều có giọng nói nhẹ nhàng, sâu lắng nhưng cũng rộn tiếng cười. Chỉ mới nghĩ đến việc không còn nghe James Mathison nói "Chúc ngủ ngon Julie. Đừng quên cầu nguyện đầy bé cưng" khiến Julie nhào mình vào tuyết và khóc như đứa trẻ. Làm sao cô có thể sống mà không còn có thể cùng Carl và Ted, những người cô xem như anh trai chơi game hay đi xem phim. Cô sẽ không thể cùng gia đình mới đi đến nhà thờ, ngồi ở hàng đầu và nghe Cha giảng giải về "Đấng Tối cao" trong khi mọi người lắng nghe một cách trang trọng. Lúc đầu cô không thích việc này lắm, công việc phục vụ nhà thờ kéo dài cả ngày chứ không chỉ vài giờ, và ghé ngồi thì cứng như đá, nhưng rồi cô bắt đầu lắng nghe Cha nói. Sau vài tuần lễ, Julie dần tin rằng có một "Đấng tối cao" từ tế, dịu dàng đang quan sát tất cả mọi người, kể cả những đứa trẻ tội như Julie. Giờ đây, đứng trong tuyết, Julie thì thầm "cầu xin Ngài" với Chúa của Đức Cha. Nhưng cô biết điều đó là vô ích.

Cô đã biết điều tốt đẹp này sẽ không kéo dài, và phải có lần Julie mới ngăn nước mắt tuôn rơi. Trong một lúc, Julie hy vọng vào một trận đòn thay vì bị gửi trả lại Chicago, nhưng cô biết nhiều hơn thế. Trong ngôi nhà này, mọi người tin rằng nói dối và ăn cắp là không thể chấp nhận với "Đấng Tối cao" và với họ nữa. Julie đã hứa không phạm hai điều đó và họ hoàn toàn tin tưởng cô.

Chiếc cặp táp của cô tuột khỏi vai và rơi xuống tuyết, nhưng cô quá đau khổ để quan tâm. Năm phần còn vương lại, cô tê cứng đi về ngôi nhà và bước lên bậc thang.

Bánh socola, món ưa thích của Julie, đang nguội dần trên kệ bếp khi cô đóng cửa lại sau lưng. Bình thường những chiếc bánh thơm ngon này khiến miệng Julie chảy nước nhưng hôm nay nó khiến cô thấy tội tệ hơn vì biết rằng bà Mathison sẽ không bao giờ làm chúng cho cô nữa. Phòng ăn trống vắng, liếc nhìn sang phòng khách cũng như thế. Julie nghe thấy tiếng hai người anh nuôi cất lên từ phòng họ ở nhà sau. Đôi tay run rẩy, Julie để cặp lên bàn cạnh cửa bếp, cởi áo khoác ra, rồi hướng về phía phòng của các anh.

Carl, anh nuôi 16 tuổi, trong thấy cô bé đứng ngay cửa, liền khoác tay lên vai cô.

"Nè Julie-Bob, em thấy tấm poster mới của tụi anh thế nào?"

Bình thường thì biệt danh mà Carl đặt cho Julie khiến cô phì cười, nhưng hôm nay nó giống như chửi vào cô vậy, cô sẽ không còn được nghe nó nữa. Ted, nhỏ hơn Carl 2 tuổi, cười toe toét với cô và chỉ vào tấm poster của thần tượng điện ảnh mới nhất Zack Benedict.

"Sao hả Julie, anh ta thật tuyệt vời phải không? Một ngày nào đó anh cũng sẽ có chiếc mô tô giống của Zack Benedict".

Julie nhìn lướt qua tấm poster cỡ người thật của một người đàn ông cao lớn, vai rộng, không hề cười đứng bên cạnh chiếc moto, hai tay khoanh lại trên vòm ngực sâu và rám nắng.

"Anh ta là tuyệt nhất" Cô lặng người tán đồng "bố mẹ của hai anh đâu rồi?"

James và Mary Mathison đã yêu cầu cô gọi họ là cha và mẹ, cô rất vui mừng đồng ý, cô biết cô không có quyền rút lại.

"Họ ở trong phòng bàn về việc hội họp gì đó" Ted nói, nhìn chằm chằm vào tấm poster "Carl và anh sẽ đi xem phim mới nhất của Zack Benedict tối nay. Bọn anh định dẫn em theo nhưng phim đó cấm trẻ dưới 13 vì hơi bạo lực, thế nên bố mẹ nói bọn anh không được rù em theo" Anh chuyển cái nhìn từ poster thần tượng sang Julie và thấy gương mặt thâm nảo của cô "Này nhóc, đừng có rầu rĩ thế chứ, bọn anh sẽ đi với em ngay bộ phim đầu tiên mà-".

Cánh cửa nhà dưới mở toang và bố mẹ nuôi của Julie bước ra khỏi phòng ngủ, mặt họ thể hiện thái độ dứt khoát.

"Mẹ nghĩ là nghe thấy giọng con đó Julie, con có muốn ăn nhẹ trước khi làm bài tập không?"

Cha Mathison nhìn thấy gương mặt căng thẳng của Julie và nói.

"Có lẽ con bé quá buồn nên không thể tập trung vào bài tập được. Con muốn nói về chuyện đó bây giờ hay sau khi ăn tối".

"Bây giờ" Cô bé thì thầm. Ted và Carl trao nhau cái nhìn tò mò, lo lắng và định ra khỏi phòng, nhưng Julie ra hiệu họ có thể ở lại. Tốt hơn hết là mọi thứ nên kết thúc với sự có mặt của mọi người.

Khi bố mẹ nuôi đã ngồi trên giường Carl, Julie giọng run run.

"Có một số tiền đã bị mất ở trường sáng nay".

Cha Mathison bình thản.

"Cha mẹ biết rồi, thầy hiệu trưởng đã gọi điện và theo thầy Duncan, cũng như giáo viên của con, thì họ tin rằng đó là do con làm".

Julie đã quyết định trên đường về nhà rằng dù những điều họ nói có đau đớn và không đúng như thế nào đi nữa, cô cũng sẽ không cầu xin hoặc làm bẽ mặt bản thân trong bất kì trường hợp nào. Rủi thay, cô không thể ngờ tới khoảnh khắc cô mất gia đình mới của mình lại đau đớn đến thế. Cô cho hai tay vào túi quần jeans trong tư thế phản kháng không dự tính trước, nhưng nỗi sợ hãi của cô khiến vai cô rung lên dữ dội, và tay cô phải gạt lấy những giọt nước mắt đáng ghét.

"Con có lấy tiền không Julie?"

"Không" Từ đó bật ra trong tiếng khóc đau khổ.

"Thế thì được rồi" Cha Mathison và bà Mathison cùng đứng dậy như thể họ đã quyết định cô không chỉ nói dối mà còn là kẻ cắp, Julie vừa cầu xin vừa cố giải thích "Con thề mình không lấy tiền com trừa" Cô bé than khóc mãnh liệt, tay cô vịn chặt đường viền trên cái áo len "Con đã hứa không nói dối hay ăn cắp nữa, con không có. Con không có. Làm ơn, làm ơn hãy tin con".

"Mọi người tin con Julie à".

"Con đã thay đổi, thật đấy, con đã" cô bé vỗ oà rồi há hốc mồm nhìn mọi người không tin nổi " Mọi người...làm sao?"

"Julie" cha nuôi cô đặt tay lên má cô và nói "khi con đến đây sống, ta đã yêu cầu con hứa sẽ không nói dối hay ăn cắp nữa, con đã hứa, và chúng ta tin con".

Julie gật đầu, nhớ lại cũng trong phòng khách 3 tháng trước, cô nhìn vào nụ cười của mẹ nuôi và lao vào vòng tay bà. Mọi người đứng gần cô, bao bọc cô bằng mùi hương hoa cẩm chướng và lời hứa hẹn cuộc sống sắp tới sẽ ngập tràn nụ hôn ngủ ngon và tiếng cười sẻ chia.

Những giọt nước mắt của Julie chảy thành hàng dài.

"Thôi nào, con tự làm mình ốm mất" James Mathison cười nhìn qua đầu Julie về phía ánh mắt lung linh của vợ "hãy để mẹ lo phần bữa tối, còn vụ mất cắp là việc của Đấng Tối cao". Vừa nghe đến "Đấng Tối Cao" Julie cứng người lại, rồi cô chạy ngang qua phòng, nói với sau lưng rằng sẽ về dọn bàn ăn.

Ngạc nhiên bởi việc Julie đột ngột bỏ đi, Cha lo lắng nói.

"Con bé không nên bỏ đi đâu cả vào lúc này, nó vẫn còn buồn, và trời thì hơi tối, Carl" ông nói thêm "Đi theo con bé".

"Con cũng đi nữa" Ted vừa nói vừa vói tay lấy áo khoác trong tủ.

Cách nhà hai con phố, Julie đến trước cánh cửa đóng băng của nhà thờ và cô mở nó ra. Ánh sáng từ bầu trời mùa đông trắng xóa len qua các hàng ghế khi cô bước vào trong. Một chút vụng về nhưng ngập không biết phải làm gì trong tình cảnh này, cô bé đưa đôi mắt sáng về cây thập giá bằng gỗ. Sau một lúc, cô nói bên lên:.

"Cảm ơn hàng triệu lần vì đã khiến gia đình Mathison tin con. Con biết Người là người duy nhất có thể làm việc đó. Đó là phép màu. Người sẽ không hối tiếc đâu" cô bé hứa "con sẽ trở thành người hoàn hảo để ai cũng tự hào" Cô bé nói tiếp "Mà nếu người có thời gian, Người có thể tìm kẻ ăn cắp tiền ăn trưa được không, vì dù sao, con cũng đang phải gánh lấy tội đó, thật không công bằng chút nào".

Tối đó, sau bữa tối, Julie về dọn phòng ngủ, cô giữ nó sạch như mới, từ đầu đến đuôi, rồi đi tắm, rửa tai hai lần. Cô cố gắng làm thật tốt khi Carl và Ted rủ cô chơi Scrabble - một trò chơi giúp cô luyện kỹ năng đọc.

3.2

Sáng thứ 2 của tuần kế tiếp, Billy Nesbitt, học lớp 7, bị bắt quả tang cùng 6 vại bia khi đang chia sẻ chúng với các học sinh khác vào giờ trưa. Trên thùng bia là cái phong bì với nét chữ viết tay của giáo viên lớp Julie "Tiền bữa trưa - lớp cô Abbott".

Julie nhận được lời xin lỗi công khai trước lớp và cái khác riêng tư hơn trong phòng thầy Duncan.

Chiều hôm đó, Julie xuống xe buýt ngay nhà thờ và ở đó 15 phút, cô chạy suốt trên đường về để báo tin. Chạy ào vào nhà, gương mặt đỏ vì trời tuyết, phấn khích với bằng chứng giúp cô thoát khỏi danh trộm cắp. Cô chạy vào bếp nơi bà Mathison đang nấu bữa tối.

"Con có thể chứng minh mình không lấy tiền ăn trưa".

Cô đưa mắt nhìn trông đợi từ mẹ đến các anh.

Bà Mathison cười nhẹ, tiếp tục cắt cà rốt, Carl nhìn lên từ sàn nhà vì đang phải vẽ cho xong bài thu hoạch Kiến trúc tương lai của nước Mỹ. Ted ngẩng lên nhìn cô rồi tiếp tục đọc tạp chí với hình bia là Zack Benedict. "Mọi người trong nhà đều biết con không lấy cắp số tiền đó, Julie" Cuối cùng bà Mathison đáp lại "con đã nói con không lấy".

"Đúng vậy, em bảo mọi người em không làm việc đó" Ted nhắc cô, tay cậu vừa lật sang trang mới.

"Vâng, nhưng con có thể khiến cho mọi người tin vào lời con, con có thể chứng minh" Cô rên, nhìn hết người này đến người kia.

Bà Mathison gạt củ cà rốt sang một bên, tay bà mở áo khoác cho Julie. Với nụ cười dịu dàng, bà nói.

"Con đã chứng minh rồi, con đã hứa với cả nhà mà".

"Nhưng lời nói của con không phải là bằng chứng, nó không đủ sức thuyết phục".

Bà Mathison nhìn thẳng vào mắt Julie "Không phải thế, Julie" Bằng sự xác nhận nhẹ nhàng "Nó đủ tốt, chắc chắn là thế" Mở nút áo đầu tiên trên áo khoác của Julie, bà nói thêm "Nếu con luôn thành thật với mọi người xung quanh như với cả nhà, thì chẳng bao lâu nữa lời nói của con sẽ có thể thuyết phục cả thế giới".

"Billy Nesbitt ăn cắp tiền để mua bia cho bạn hán" Julie nói trong chút bướng bỉnh còn sót lại "Làm sao mẹ biết rằng con không nói dối hay ăn cắp nữa?"

"Cả nhà biết điều đó vì cả nhà biết về con" Người mẹ nuôi nhấn mạnh "Mọi người biết con, tin con và yêu quý con".

"Tất nhiên là thế rồi nhóc con" Ted cười toét miệng.

"Ai cũng vậy" Carl đồng thanh, ngược lên khỏi bài tập và gạt đầu.

Chìm trong hoảng sợ, Julie thấy nước mắt rơi là chã, cô vội vàng ngoảnh đầu qua một bên, nhưng ngày hôm đó đánh dấu bước ngoặt lớn trong đời cô bé. Gia đình Mathison đã trao ngôi nhà, sự tin tưởng và tình yêu thương cho Julie, không phải cho đứa trẻ may mắn nào khác. Gia đình ấm áp tuyệt vời này sẽ là của cô mãi mãi, không phải là một lúc. Họ biết mọi điều về cô, nhưng họ vẫn yêu thương cô.

Julie đắm mình trong một thế giới mới. Cô bung mình như cánh hoa hé nụ giữa ánh nắng chói chang. Cô lao đầu vào bài tập với lòng quyết tâm và ngạc nhiên nhận ra việc học cũng không khó lắm. Khi hè đến, cô đến những lớp hè để theo kịp bài vở bị mất trước đây.

Vào mùa đông kế đó, Julie được gọi vào phòng khách, nơi đó cô mở những phần quà sinh nhật đầu tiên với cả gia đình rạng rỡ xung quanh. Khi phần quà cuối cùng đã mở ra và mảnh giấy gói cuối cùng đã rơi xuống, James và Mathison cùng Ted và Carl trao cho cô món quà ý nghĩa nhất. Nó nằm trong chiếc phong bì lớn màu nâu. Bên trong là những tờ giấy in bằng mực đen có hàng chữ trên đầu "Đơn xin nhận con nuôi".

Julie nhìn gia đình với đôi mắt ngập nước, tờ đơn đưa sát vào ngực.

"Cho con sao?" Cô bé thở ra.

Ted và Carl chưa hiểu tại sao cô khóc nên cùng lên tiếng một lúc, giọng đầy lo lắng.

"Mọi người muốn mọi thứ trở nên hợp thức hoá, bây giờ họ của em cũng là Mathison giống mọi người" Carl nói, Ted thêm vào "Ý anh là, nếu em không xem đó là ý hay, em có thể không làm theo" Cậu ngừng lại khi Julie đắm sâu vào người cậu với sức mạnh có thể đánh gục bất kì ai.

"Em rất thích" Cô bé ré lên vui sướng "em thích lắm, thích lắm, thích lắm".

Không có gì có thể kìm lại niềm vui sướng của cô bé. Tối đó, khi các anh rủ cô đi cùng nhóm bạn xem bộ phim mới nhất về người hùng của họ, Zack Benedict, cô đồng ý ngay lập tức, mặc dù cô không thể hiểu tại sao mọi người cho rằng anh ta tuyệt vời. Lòng tràn đầy vui sướng, cô ngồi ở hàng ghế thứ ba trong rạp Bijou với hai anh ở hai bên, bờ vai của họ khiến cô trở nên nhỏ bé, cộng thêm việc phải xem bộ phim với nhân vật chính là một anh chàng cao lớn, tóc đen, người không có gì đặc biệt ngoài ngoài chiếc xe đua, tham dự vào trận đánh, trông thật chán và có vẻ gì đó lạnh lùng.

"Em thấy bộ phim thế nào? Zack Benedict quá tuyệt phải không?" Ted hỏi cô khi họ ra khỏi rạp, xung quanh là đám đông thanh thiếu niên đang nói những câu tương tự Ted.

Sự tế nhị của Julie cuối cùng vượt lên ý muốn thành thật một cách mong manh vì cô muốn tán đồng với 2 anh về mọi thứ "Anh ta trông hơi ... già" Cô nói, nhìn sang đám con gái đi chung mong tìm sự ủng hộ.

Ted nghe như sét đánh ngang tai .

"Già! Anh ta mới 21 tuổi, và anh ta có thực đấy. Ý anh là, anh xem trên 1 tờ tạp chí nói anh ta phải sống tự lập từ năm lên 6 ở bờ Tây, phải làm việc để nuôi thân. Em biết đó - thuần ngựa. Sau đó anh ta chuyển qua đấu bò. Rồi gia nhập băng đua mô tô xuyên quốc gia. Zack Benedict" Ted kết thúc bằng giọng khao khát "Vậy mới là đàn ông chứ" .

"Nhưng anh ta trông rất lạnh lùng" Julie cãi " Lại có vẻ xảo quyệt nữa".

Đám con gái cười lớn trước luận điệu nghe có vẻ hợp lý của Julie .

"Julie" Laura Paulson cười khúc khích " Zachary Benedict là người tuyệt vời và sexy, ai cũng biết như thế" .

Julie lập tức đáp lại dù cô biết Carl đang thương thầm Laura.

"Em không nghĩ thế. Em không thích mắt của anh ấy. Chúng có màu nâu và nhìn đầy ác ý".

"Mắt của Zack màu hoàng kim. Hỏi mọi người xem, anh ấy có đôi mắt gọi tình".

"Julie chỉ là không giỏi trong việc nhận xét thôi" Carl xen vào, ngoảnh mặt với mối tình thầm kín và đi về phía Ted trên đường về " Nó còn nhỏ mà".

"Em không phải trẻ con để không biết rằng" Julie, luồn tay vào khuỷu tay anh cô, tranh luận " rằng Zack Benedict không thể đẹp trai bằng hai anh được".

Với câu tâng bốc này, Carl cười toe toét nhìn Laura và sửa lại " Julie trưởng thành hơn nhiều so với tuổi nhĩ".

Ted như vẫn còn chìm đắm trong thế giới người hùng điện ảnh .

" Tưởng tượng xem phải sống một mình khi còn nhỏ, làm việc trong trại nuôi gia súc, cưỡi ngựa, chiến đấu với bò đực."

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

1988.

"Dời những con bò chết tiết này ra khỏi đây ngay, mùi hôi của chúng có thể làm xác chết mắc ói luôn đấy".

Ngồi trên ghế băng vải bạt đen có in chữ **◆◆◆** O DIỄN bên trên tên anh, Zachary Benedict ra lệnh cho nhân viên và nhìn trừng trừng vào đám gia súc đang đi xung quanh trại chăn nuôi theo kiểu hiện đại một cách uể oải, tay anh tiếp tục ghi chú lên kịch bản. Toạ lạc cách Dallas 40 dặm, một nơi sang trọng với hàng cây thẳng tắp hai bên đường cùng chuồng ngựa rộng rãi, những cánh đồng đen kịt giếng dầu được tí phú Texas cho thuê nhằm quay bộ phim mang tên Destiny (Định mệnh), bộ phim mà theo tờ Variety, rất có khả năng mang về cho Zack thêm một giải đạo diễn và diễn viên chính xuất sắc nữa, khi anh hoàn thành bộ phim mà nhiều người cho là xui xẻo.

Cho đến tối qua, Zack nghĩ mọi việc không thể tệ hơn nữa. Kinh phí bộ phim dự trù là 45 triệu đô la thực hiện trong 4 tháng. Destiny bây giờ đã kéo dài hơn lịch quay 1 tháng và bội chi 7 triệu đô, nguyên nhân là do hàng tá rắc rối và tai nạn kì dị đã liên tiếp xảy ra kể từ ngày khởi quay.

Giờ đây, sau nhiều tháng tạm hoãn vì đủ loại tai nạn, bộ phim chỉ còn 2 cảnh nữa. Nhưng sự phấn khởi của Zack có nguy cơ bị phá hủy hoàn toàn bởi con thịnh nộ điên cuồng mà anh khó có thể chịu đựng trong cảnh quay tiếp theo.

Bên phải anh, gần con đường chính, máy quay đang vào vị trí để chụp cảnh hoàng hôn rực lửa ở Dallas tít đằng xa đường chân trời. Xuyên qua cánh cửa

mở vào chuồng ngựa, Zack có thể thấy cái rãnh nhỏ đặt cỏ khô và những người làm việc hậu trường đang tập trung lại điều chỉnh ánh sáng theo sự hướng dẫn của nhà quay phim. Xa khỏi chuồng ngựa, ngoài tầm quay của máy quay, 2 diễn viên đồng thể đang dời những chiếc mô tô có huy hiệu Đội tuần tra xa lộ Texas vào vị trí cho cảnh quay ngày mai. Trong phạm vi bãi cỏ dưới gốc cây sồi, người làm quảng cáo cho phim sắp xếp cho dàn diễn viên đứng thành hình bán nguyệt, bức màn của họ rủ xuống còn máy điều hoà thì đang chiến đấu với cái nóng tháng Bảy. Ngay cạnh họ, xe tải của người cung cấp thực phẩm đang ăn nên làm ra bằng việc bán các loại thức uống mát lạnh cho nhân viên và dàn diễn viên nóng đầu.

Tất cả diễn viên ở đây đều người làm việc thời vụ chuyên nghiệp, họ đã quen với việc chờ đợi hàng giờ cho vài phút quay ngắn ngủi. Theo lẽ thường, vào ngày cuối của đoàn làm phim, không khí sẽ như lễ hội vậy. Nhưng hôm nay mọi người tụ tập quanh chiếc xe tải cung cấp thức ăn và bàn tán về Zack, trêu chọc nhau về việc phải chịu đựng buổi tiệc đóng máy vào tối mai thế nào. Sau những gì xảy ra tối qua, không ai dám đề nghị Zack cho phép không tham dự buổi tiệc cũng như mong đợi có nó.

Hôm nay, 38 thành viên của đoàn làm phim đều cố tránh xa Zack hết mức có thể, họ đã sợ chết khiếp trong vài giờ liền. Kết quả của việc đó là do những lời chỉ dẫn vốn nhẹ nhàng trở nên rất cộc cằn, nín nhịn cách khó chịu với mọi người, còn những chỉ thị vốn được tiến hành nhanh gọn lại trở nên lóng ngóng giống như cảm giác háo hức muốn làm xong cái gì đó.

Zack có thể cảm nhận thái độ của mọi người xung quanh, từ đồng cảm của những ai thích anh, hả hê chế nhạo của bọn ghét anh và bạn vợ anh, hay tò mò từ những người không thuộc hai loại kia.

Trẻ nài nhận ra chẳng ai nghe lệnh anh dời đám gia súc đi, anh nhìn quanh tìm trợ lý đạo diễn và thấy anh ta đứng trên bãi cỏ, tay chống hông, đầu nghiêng ra sau, mắt dõi theo chiếc trục thẳng chờ phim về văn phòng ở Dallas mỗi ngày. Dưới trục thẳng, một con bão bụi và đất cuộn lên và trải rộng ra, sinh ra một luồng gió mang đầy mùi phân bò về phía Zack.

"Tommy" anh tức tối la lớn.

Trợ lý đạo diễn 35 tuổi với vẻ ngoài đạo mạo làm người ta nhầm lẫn có một giọng khôi hài và tràn đầy nhiệt huyết. Tuy nhiên, hôm nay ngay cả Tommy cũng không giữ được giọng nói bình thường "Anh gọi tôi hả?"

Không thềm ngược lên, Zack nói cộc lốc.

"Kêu ai đó dời đám bò đi chỗ khác".

"Được thôi Zack" Chạm nút điều chỉnh âm lượng, Tommy đeo headphone vào và lên tiếng gọi Doug Furlough, người giữ chìa khoá, người có nhiệm vụ coi chừng đám gia súc khi chúng thực hiện cảnh bỏ chạy khỏi hàng rào vào ngày mai.

"Doug" Tommy nói vào cái mi-cro .

"Giữ hã Tommy".

"Nói mấy tay trông gia súc đưa chúng sang đồng cỏ phía nam".

"Tôi tưởng Zack cần chúng trong cảnh quay tới".

"Anh ta đòi ý rồi".

"Ok, tôi sẽ lo việc đó, mà anh ấy muốn tập trung chúng trong nhà hay để mặc chúng vậy?"

Tommy lưỡng lự, nhìn Zack rồi lặp lại câu hỏi.

"Để mặc chúng" Zack đáp cộc lốc "Đừng động tới chúng cho đến khi tôi đọc xong tờ báo ngày mai. Nếu chúng gặp vấn đề gì, tôi không muốn mất thêm 10 phút để quay một lần nữa đâu".

Sau khi trả lời Doug, Tommy ngáp ngừng.

"Zack" Anh nói giọng ủ rũ "Có lẽ anh không có tâm trạng nghe điều này bây giờ, nhưng mọi việc tối nay đang trở nên khá điên khùng, và tôi sợ rằng mình không có cơ hội để nói".

Cố gắng tỏ ra hứng thú, Zack ngược lên nhìn Tommy khi anh ngáp ngừng nói tiếp.

"Anh xứng đáng nhận thêm 2 giải Oscar cho bộ phim này với những gì anh đã làm. Mặc xác Tony và Rachel đi, đừng đổ mọi thứ lên đầu đoàn làm phim, tôi không nói quá đâu".

Chỉ cần nhắc đến tên vợ anh và liên hệ với Austin Tony đã khiến Zack nổi điên lên, anh đột ngột đứng dậy, tay cầm kịch bản.

"Tôi cảm ơn lời khen" Anh nói dối " Trời chưa đủ tối để quay cảnh kế tiếp, đợi khi mọi việc sắp xếp xong xuôi tôi sẽ quay lại kiểm tra. Giờ tôi đi uống cái gì đó và tìm chỗ để đầu óc tập trung trở lại" Gật đầu về phía cây sồi, anh nói tiếp " Tôi sẽ ở đây ngay khi anh cần".

Anh đi về phía xe thực phẩm thì lều của Rachel mở ra, cô ta bỏ đi ngay khi Zack bước tới. Mắt họ chạm nhau, nói chuyện ngáp ngừng, đầu xoay lại, và có cảm giác như sức nóng của tia sét. Nhưng Zack chỉ đi ngang qua vợ anh, tiến về phía trợ lý của Tommy Newton, trao đổi vài câu với 2 diễn viên đóng

thế. Đứng ra phải có giải Oscar cho phần diễn xuất của anh khi phải cố chịu đựng như thế, anh không thể nhìn Rachel mà không nhớ cảnh cô ta cùng Tony Austin khi anh đột ngột quay về khách sạn tối qua.

Buổi sớm trong ngày, anh có nói với cô ta anh định họp khuya với nhóm quay phim và trợ lý đạo diễn về một vài ý tưởng mới, sau đó có thể anh sẽ ở lại trong lều. Nhưng khi cả nhóm đã đến lều anh để họp, anh chợt nhớ ra rằng đã để quên xách ghi chú ở khách sạn Dallas, thay vì gửi chúng cho ai đó, anh quyết định mời tất cả về khách sạn. Cảm giác thư thái bất thường đã kết thúc trong quang cảnh 6 người đàn ông chìm trong bóng tối và Zack bật công tắc đèn.

"Zack" Rachel khóc, trườn mình khỏi người đàn ông trần truồng cô đang đè lên trên ghế sofa, tay cô với lấy áo choàng tắm, mắt cô sừng sốt. Tony Austin, đóng chung với Rachel và Zack trong Destiny hoá đá trong tư thế ngồi.

"Zack, bình tĩnh" Anh ta cầu xin, nhảy khỏi ghế và chạy ra khỏi sô pha khi Zack tiến đến gần.

"Đừng đánh vào mặt tôi, tôi còn 2 cảnh quay nữa".

Cần 5 người để giữ Zack lại.

"Zack, đừng làm vậy" Người lớn nhất hét lên, cố giữ anh lại "Anh không thể hoàn thành bộ phim chết tiệt này nếu huỷ bộ mặt của hân" Doug hỗn hân giữ tay Zack.

Zack thoát khỏi 2 người nhỏ con hơn, và với sự thận trọng tính toán. Anh lạnh lùng đánh gãy hai cái xương sườn của Tony trước khi tất cả kiểm anh lại.

Thờ hỗn hân bởi giận nhiều hơn là mệt, anh thấy mọi người bao quanh Tony đang trần truồng, đi khắp khiêng. Nửa tá khách trong khách sạn đứng trước cánh cửa phòng mở toang, không nghi ngờ gì là do tiếng hét của Rachel khi cô kêu Zack dừng lại. Zack đi tới đóng sầm cửa lại.

Vòng quanh Rachel, cô đang quấn tấm áo ngủ màu đào quanh người, anh bước đến, kiểm chế hành vi bạo lực với cô ả.

"Đi khuất khỏi mặt tôi" anh cảnh báo khi cô ta bước lùi trở lại "đi ngay không thì tôi chẳng biết sẽ làm gì với cô đâu".

"Sao anh dám dọa tôi chứ đồ khốn kiếp" Cô đáp trả khinh bỉ "Nếu anh dám động ngón tay vào tôi, luật sư li dị của tôi sẽ không lấy một nửa tài sản của anh. Tôi sẽ lấy hết! Anh hiểu không Zack. Tôi bỏ anh. Luật sư của tôi đang hoàn tất thủ tục. Tôi và Tony sẽ lấy nhau".

Nhận ra vợ và nhân tình đã vụng trộm sau lưng mình và vạch ra kế hoạch sống dựa vào đồng tiền Zack cực khổ kiếm được đã đánh mạnh vào sự tự chủ của Zack. Anh bóp chặt tay Rachel và lắc mạnh.

"Tôi sẽ giết cô trước khi cô lấy phân nửa tài sản tôi. Cút ngay".

Cô ta suýt té ngã, khi đứng dậy, bước đến tay nắm cửa, mặt cô ánh lên vẻ mừng rỡ ghê tởm khi cô ra phát súng cuối cùng.

"Nếu anh định loại tôi hay Tony khỏi cảnh quay ngày mai thì cứ tự nhiên, anh là đạo diễn mà. Hãng phim đã quy định kinh phí cho cả bộ phim rồi, họ sẽ kiện anh nếu anh làm điều gì có hại cho họ. Cứ nghỉ đi" Cô nói với nụ cười hiểm độc khi kéo mạnh cánh cửa "Đằng nào anh cũng thua thôi. Anh không hoàn thành bộ phim, anh tiêu tùng. Anh làm xong, tôi lấy một nửa".

Cánh cửa đóng sầm lại sau lưng cô ả.

Cô ta nói đúng về Destiny. Mặc cho đang tức giận cực độ, Zack biết điều đó. Chỉ còn 2 cảnh nữa, Rachel và Tony có một cảnh. Anh không còn cách nào khác phải chịu đựng vợ và nhân tình của cô ta. Đi đến quầy bar, anh tự lấy cho mình ly Scotch, uống cạn rồi rót tiếp. Cảm theo ly rượu, anh đến bên cửa sổ, nhìn chằm chằm cảnh hoàng hôn tuyệt đẹp ở Dallas, cơn giận cùng nỗi đau bỗng chốc giảm bớt. Anh đã gọi cho luật sư đại diện sáng nay, chỉ đạo cho họ tiến hành thủ tục ly dị theo điều kiện của anh, không phải của cô ta. Mặc dù anh đã làm ra một tài sản đáng kể với nghiệp diễn, anh đã nhân số đó lên nhiều lần bằng các khoản đầu tư, và các khoản đầu tư ấy được bảo vệ bởi nhiều điều khoản pháp lý phức tạp sẽ tránh được cảnh rơi vào tay vợ anh. Tay Zack thư giãn khỏi việc nắm chặt cái ly. Zack đã tự chủ lại, anh sẽ sống sót và vượt qua mọi chuyện. Anh có thể và anh sẽ làm thế. Anh biết từ nhiều năm trước, khi anh 18, anh đã chịu đựng sự phản bội còn đau đớn hơn thế, chúng làm anh nhận ra mình có khả năng bỏ đi khỏi những ai từng phản bội anh, và không bao giờ quay đầu lại.

Ra khỏi cửa sổ, anh tiến đến tủ áo, lấy ra cái vali của Rachel, bỏ tất cả quần áo của cô ta vào trong. Anh nhắc điện thoại gọi tổng đài.

"Hãy cho người phục vụ lên đây".

Vài phút sau nhân viên phục vụ đến, anh ném cái vali cùng quần áo của Rachel sang một bên.

"Đem tất cả sang chỗ ông Austin".

Ngay lúc này, dù Rachel có quay lại và cầu xin sự tha thứ, hay cô ta phải tự chứng minh mình bị say thuốc nên không biết đã nói hay làm gì, nó cũng đã quá trễ rồi, ngay cả khi anh tin cô ta.

Bởi vì đối với anh cô ta đã chết.

Cũng như người bà, em trai và em gái đã chết của anh. Phải tốn nhiều sức lực mới xoá họ khỏi tâm trí và trái tim anh. Nhưng anh đã làm được.

Chương 5

5.1

Để tâm trí ra khỏi những chuyện xảy ra tối qua, Zack tự kiếm cho mình một chỗ dưới gốc cây, nơi mà anh có thể quan sát mọi việc đang diễn ra mà không bị ai nhìn thấy. Ngồi khoanh người lại, anh chống cổ tay lên gối khi thấy Rachel đi đến lều của Tony Austin. Bản tin buổi sáng đã tường thuật khá chi tiết về vụ bắt gian và cả trận đánh tiếp sau đó, các tình tiết ly kỳ này không còn nghi ngờ gì nữa là từ miệng những người ở cùng khách sạn đã tận mắt chứng kiến. Giờ đây cánh phóng viên đang bủa vây khu vực làm phim, đội bảo vệ Zack không lúc nào ngơi tay, miệng họ không ngừng hứa hẹn về một lời tuyên bố chính thức từ anh. Rachel và Tony đã có lời về vụ việc, nhưng Zack thậm chí không tính nói với phóng viên một chữ kia. Anh lạnh lùng bước qua cửa ngang đám phóng viên, lúc ấy đang cố hỏi anh về việc luật sư đại diện của Rachel đã nộp đơn ly dị. Điều duy nhất làm anh mất kiểm soát là hôm nay anh phải chỉ đạo thêm một cảnh quay nữa giữa Rachel và Tony trước khi bộ phim đóng máy tối nay. Đó là một cảnh đầy ướt át và bạo lực, anh không biết phải chỉ đạo thế nào trước ánh mắt của toàn bộ đoàn làm phim.

Một khi anh đã vượt qua rào cản, gạt bỏ Rachel ra khỏi cuộc đời anh thật ra rất dễ dàng, bởi vì, dù anh có thích cô ta đến thế nào đi nữa khi bọn họ lấy nhau, thì tình cảm đó đã tan biến nhanh chóng. Không có Rachel, cuộc đời anh cũng không thể trở nên trống rỗng, vô nghĩa, nông cạn hơn nó đã và đang diễn ra suốt 10 năm nay.

Cau mày suy nghĩ, Zack chợt thấy có một con côn trùng đang vất vả vượt qua bãi cỏ kế hông anh, khiến anh tự hỏi tại sao cuộc đời anh thường đi đến sự rỗng tuếch vô nghĩa, không có một cảm giác thỏa mãn nào xứng đáng. Không phải lúc nào anh cũng cảm thấy vậy. Zack nhớ lại.

Anh đến Los Angeles trên chiếc xe tải của Charlie Murdock, tự kiếm sống để tồn tại bằng việc bốc vác tại hãng sản xuất phim Empire cùng sự giúp đỡ to lớn của Charlie. Vài tháng sau đó, 1 đạo diễn đang làm một bộ phim kinh phí thấp về toán khủng bố tấn công trường học cần gấp vài gương mặt cho cảnh quần chúng, và ông tuyển Zack. Cảnh của Zack chỉ đơn giản là tựa người vào bức tường gạch với cái nhìn xa cách và cứng rắn. Khoản tiền anh nhận thêm ngày hôm đó xem như trả ơn. Và rồi nhiều ngày sau, bức thư của đạo diễn được chuyển đến anh.

"Zack, chàng trai của tôi, cậu có cái gì đó mà chúng tôi đang tìm kiếm, màn ảnh yêu thích cậu, trên phim cậu trông như một James Dean thời đại mới, đầy tâm trạng, có điều khác biệt là cậu đẹp trai và cao hơn anh ta. Cậu làm bừng sáng cảnh quay chỉ bằng việc có mặt ở đó. Nếu cậu biết diễn, tôi sẽ tuyển cậu cho bộ phim viễn tây mà tôi đang thực hiện, và cậu cần từ chức ở hiệp hội đấy nhé".

Không phải cơ hội được đóng phim thu hút Zack mà chính là khoản thù lao anh được mời chào. Thế là anh bỏ việc ở SAG và bắt đầu học đóng phim.

Thật ra công việc đóng phim không thể làm khó anh. Anh đã đóng kịch hàng năm trời trước khi rời nhà bà nội, giả vờ mọi chuyện đều ổn trong khi chúng không như thế, lý do khác là anh đã tự đặt mục tiêu cho bản thân: chứng minh cho bà anh và mọi người ở Ridgemont thấy anh có thể tồn tại và làm giàu bằng chính sức mình.

Ridgemont là một thành phố nhỏ, thế nên không có nghi ngờ gì là cả thành phố đã biết việc rời nhà nhục nhã của Zack chỉ trong vài tiếng đồng hồ sau khi anh đi. Khi hai bộ phim đầu tiên của anh được công chiếu, Zack đọc tất cả thư của người hâm mộ, hy vọng có ai đó quen biết sẽ nhận ra anh. Nhưng nếu họ có nhận ra, họ cũng không viết thư cho anh.

Sau đó một thời gian, Zack điên cuồng với ý tưởng một ngày nào đó anh sẽ kiếm đủ tiền và trở về Ridgemont, mua tập đoàn Stanhope và điều hành nó. Nhưng khi anh 25 và có đủ tiền mua công ty, anh đã trưởng thành hơn và nhận ra rằng dù có mua cả thành phố thì chẳng thay đổi được điều gì cả. Rồi anh nhận giải Oscar, lấy bằng ở USC, bằng nỗ lực phi thường, anh được gọi là "Huyền thoại về sự thành công". Anh được chọn lựa vai diễn, có tài khoản khổng lồ trong ngân hàng cùng các khoản đảm bảo vượt quá tưởng tượng.

Anh chứng minh với tất cả rằng anh đã sống sót và tạo dựng gia tài cho riêng mình. Anh không còn mục tiêu nào để phấn đấu nữa.

Trước những thành công của mình, Zack Benedict bắt chợt tìm kiếm phần thưởng cho bản thân. Anh xây biệt thự, mua thuyền buồm, lái xe đua, anh gặp gỡ những phụ nữ xinh đẹp thuộc đủ lãnh vực, và anh đưa họ lên giường. Anh tận hưởng cơ thể họ, đôi khi cả công việc của họ, nhưng anh không thực sự nghiêm túc và họ cũng không mong điều đó. Zack trở thành biểu tượng tình dục, anh được săn đón chỉ với chuyện làm tình, đối với các nữ diễn viên, đó còn là những mối quan hệ và ảnh hưởng mà anh có được. Cũng như những biểu tượng tình dục hay siêu sao trước anh, Zack trở thành nạn nhân của sự thành công của chính mình: anh không thể ra khỏi thang máy hay ăn ở nhà hàng mà không bị bao vây bởi các fan, phụ nữ cố nhét chìa khóa phòng khách sạn cho anh, hay mua chuộc tiếp viên cho chúng vào túi áo anh. Vợ của các nhà sản xuất phim mời anh đến nhà dự tiệc cuối tuần rồi rời giường của chồng để sang giường anh.

Mặc dù anh thường cho mình thoải mái với các buổi tiệc tình dục như thế, một phần nào đó trong anh cảm thấy những điều đó thật nông cạn và rỗng tuếch, chỉ có vẻ hào nhoáng bên ngoài - khiến cho Hollywood giống như cái cổng của con người, là nơi điều xấu xa được che đậy khỏi sự tò mò của công chúng.

Một buổi sáng anh thức dậy và không thể chịu đựng thêm nữa. Anh đã chán các cuộc tình vô nghĩa, những buổi tiệc ồn ào, những cô diễn viên tóc vàng

ngốc nghếch và hoàn toàn ghê tởm cuộc sống mà mình đang trải qua.

Anh bắt đầu tìm kiếm một cái gì khác để lấp khoảng trống đó, 1 thách thức mới hay một lý do để tồn tại. Diễn xuất ko còn hấp dẫn anh nữa nên anh chuyển hướng sang làm đạo diễn. Nếu anh thất bại với vai trò đạo diễn, đó sẽ là một thất bại trước công chúng, tuy nhiên chính điều đó tạo cho anh hứng thú. Ý tưởng đạo diễn một bộ phim đã nung nấu trong anh từ lâu nay trở thành mục tiêu mới của anh, và anh quyết tâm tiến lên giành lấy nó. Chủ tịch Empire, Erwin Levine, đã cố gắng ngăn anh lại, ông ta từ chối nói chuyện đến năm nĩ rồi cầu xin, nhưng trên tất cả, anh biết mình sẽ làm được.

Bộ phim Levine đưa anh thực hiện là một phim kinh dị kinh phí thấp có tên Nightmare (Ác mộng) với hai vai chính, một là cô bé 9 tuổi, còn lại là một người phụ nữ. Cho vai cô bé, hãng Empire đề cử Emily McDaniels, cựu ngôi sao nhí với lúm đồng tiền trên mặt, cô đã 13 tuổi nhưng trông như đứa trẻ lên 9, hơn nữa vẫn còn hợp đồng với hãng. Sự nghiệp của Emily đang tuột dốc, và người còn lại cho vai chính kia là diễn viên tóc vàng Rachel Evans. Cô đã xuất hiện trong 2 vai nhỏ trước đây, nhưng cả hai đều không thể hiện khả năng diễn xuất gì hết.

Hãng phim của Zack đang thách thức anh, họ muốn dạy anh bài học rằng chỗ của anh là một diễn viên, không phải là đạo diễn. Bộ phim chỉ được kỳ vọng thu hồi vốn, còn nhà sản xuất thì mong rằng sẽ đặt dấu chấm hết cho tham vọng làm lãng phí tiền bạc vì muốn đứng sau máy quay của anh.

Zack biết tất cả điều đó, nhưng chúng không ngăn anh lại được. Trước khi họ bắt đầu khởi quay, Zack bỏ ra hàng tuần nghiền ngẫm các bộ phim cũ của Emily và Rachel trong nhà mình, và anh nhận ra, trong khoảng khắc ngắn ngủi, Rachel đã bộc lộ năng khiếu diễn xuất và Emily thì "đáng yêu" che lấp tuổi dậy thì của cô bé được thay thế bằng vẻ quyến rũ ngọt ngào trước máy quay một cách chân thực.

Zack thảo luận liên tục với hai nữ chính trong 8 tuần làm phim, khát khao thành công của anh lan truyền qua họ, cảm giác về thời gian và ánh sáng cũng giúp anh đổi chút, nhưng chính trực giác đã chỉ cho anh sử dụng Emily và Rachel theo đúng khả năng của họ.

Rachel điên tiết vì Zack đã bắt cô diễn đi diễn lại ko biết bao lần cho một cảnh phim, nhưng rồi sau khi anh cho cô xem lại những gì mà tuần đầu quay được. Cô nhìn anh với vẻ cảm phục tràn đầy qua đôi mắt xanh.

"Cảm ơn, Zack, đây là lần đầu trông tôi thật sự đang diễn xuất".

"Còn trông tôi có vẻ biết đạo diễn một bộ phim" Anh châm chọc, anh đã bót căng thẳng.

Rachel ngạc nhiên " Ý anh là anh từng nghi ngờ việc đó hả, tôi cứ nghĩ anh rất chắc chắn về điều mình đang làm chứ".

"Thật sự là tôi ko có đêm nào ngon giấc kể từ lúc khởi quay" Zack tâm sự.

Đó là lần đầu tiên Zack kể cho người khác nghe về nỗi nghi ngại cho công việc anh đang làm, đó là một ngày đặc biệt. Anh vừa tìm ra bằng chứng cho việc anh có tài đạo diễn. Hơn thế nữa, tài năng đó sẽ làm sống dậy sự nghiệp của Emily McDaniels sau khi giới phê bình nhìn thấy vai diễn xuất thần của cô trong Nightmare. Zack rất thích Emily đến mức anh ước ao có đứa con của riêng mình. Quan sát về yêu đời và sự thân thiết giữa Emily với cha mình, người đến phim trường chăm sóc cô bé, Zack nhận ra anh mong ước có một gia đình. Đó chính là điều còn thiếu trong cuộc sống của anh - một người vợ, những đứa con cùng cười, cùng chia sẻ thành công với anh.

Rachel và anh ăn mừng muộn vào tối đó. Cảm giác cùng chung cảnh ngộ là nghi ngờ về năng lực bản thân đã hình thành giữa họ sự riêng tư nhất định, về phần Zack, điều đó thật sự gây ngạc nhiên. Nhìn từ bờ biển Thái Bình Dương qua tấm kính trong suốt, họ nói chuyện nhiều giờ liền, nhưng ko phải về công việc. Đó là sự thay đổi đáng khích lệ của Zack, người đang thất vọng vì cuộc gặp gỡ với nữ diễn viên. Sau đó họ kết thúc trên giường, nơi họ cho phép mình trải qua một đêm làm tình đầy hứng thú và sáng tạo. Sự say mê của Rachel như để đáp lại việc anh giúp cô thể hiện trên màn ảnh. Điều đó làm anh hài lòng. Thật ra, anh chú ý mọi thứ khi họ nằm trên giường - sự hóm hỉnh, thông minh, nhạy cảm của Rachel.

Bên cạnh anh, Rachel nâng người lên bằng khuỷu tay và hỏi.

"Zack, anh có mong muốn cái gì đó trong cuộc sống không? Ý em là, thật sự mong muốn ấy".

Trong một lúc, anh nằm im, và có lẽ do anh quá mệt sau cuộc hoan lạc kéo dài hay bởi vì anh phát bệnh nếu cứ giả đó cuộc sống hiện tại chính là cái anh muốn, anh trả lời với chút châm chọc.

"Một ngôi nhà nhỏ trên thảo nguyên".

"Sao? Ý anh là đóng vai chính trong phần tiếp theo của bộ phim Ngôi nhà trên thảo nguyên hả?"

"Không, ý anh là anh muốn sống trong ngôi nhà đó, ko nhất thiết phải trên thảo nguyên, nhưng anh đang nghĩ về trại gia súc bao quanh".

Rachel bùng nổ trong tiếng cười "Trại gia súc à, anh ghét ngựa và gia súc, ai cũng biết điều đó, Tommy Newton đã nói cho em biết" Cô nói về trợ lý đạo diễn bộ phim Nightmare " Ông ấy làm việc cùng với anh trong bộ phim viễn tây đầu tiên, phim đó Michelle Pfeiffer đóng vai người yêu của anh" Mím cười, cô đưa tay chà nhẹ lên môi anh "Mà tại sao anh lại ghét ngựa và gia súc vậy?"

Zack cắn nhẹ ngón tay cô và nói "Bọn chúng ko theo đúng chỉ đạo. Trong cảnh quay đầu tiên chúng như điên lên và gần như tông vào bọn anh".

"Michelle nói anh đã cứu mạng cô ấy vào lúc đó. Anh bế cô ấy lên và đem cô đến chỗ an toàn".

Zack gật đầu nhẹ và nhún vai "Anh phải làm thế. Anh đang chạy như điên để tránh con bò đực đang đuổi theo sát nút, và cô ta đứng ngay đường chạy của anh. Anh buộc phải bế cô ta ra khỏi để thoát thân".

"Đừng khiếm tốn như thế. Cô ấy kể mình đã chạy trời chết và kêu gào sự giúp đỡ".

"Anh cũng thế" Zack châm chọc, nhẹ nhàng, anh thêm vào "Lúc đó bọn anh chỉ là những đứa trẻ, thế mà giờ cứ như đã qua hàng thế kỉ vậy".

Cô nghiêng mình nằm dài lên người anh, ngón tay cô vẽ một đường dài từ vai đến rốn anh rồi ngừng lại ở đó. "Anh đến từ đâu vậy Zack. Đừng kể với em giống như những bài báo ngớ ngẩn về việc tự sống khi còn nhỏ, cưỡi ngựa đấu bò hay gia nhập băng đua xe".

Tâm trạng thành thật của Zack ko muốn kể thêm về quá khứ. Anh chưa từng làm thế và sẽ ko làm thế. Khi anh 18 và hãng phim muốn biết, anh lạnh lùng bảo họ hãy tạo cho anh cái quá khứ ấy đi. Quá khứ thật sự của anh đã chết và các cuộc thảo luận về nó bị cấm. Giọng nói độc đoán của anh nhấn mạnh từng chữ "Nơi anh sinh ra không có gì đặc biệt cả".

"Nhưng anh ko phải kẻ lêu lổng không biết cảm nữa, em biết như thế" Cô khẳng khái "Tommy Newton đã nói dù lúc ấy anh mới 18 tuổi, anh đã rất có phong cách. Đó là tất cả những điều ông ta biết, cũng như các nữ diễn viên đóng chung với anh Glenn Close, Goldie Hawn, Lauren Hutton và Meryl Streep - họ nói anh rất tuyệt để làm việc chung nhưng đòi tư của anh thì hoàn toàn bí mật. Em đã hỏi họ rồi".

Zack không dấu sự bức mình "Nếu em nghĩ rằng làm anh vui bằng óc tò mò của mình thì em làm rồi đó".

"Em ko thể" Cô mỉm cười, đặt một nụ hôn lên xương hàm anh "Anh là người yêu trong mộng của nhiều phụ nữ, Zachary Benedict, anh là người đàn ông bí ẩn của Hollywood. Có một điều chắc chắn rằng những người mà anh từng lên giường trước đây ko biết nhiều điều riêng tư về anh. Và tối nay anh đã kể em nghe một số điều như thế, nên em nghĩ rằng anh thích em nhiều hơn bọn họ. Em có cảm giác đây là giây phút yếu đuối nhỏ nhoi của anh, nên em mong sẽ biết được nhiều hơn về anh. Lòng tự tôn của người phụ nữ khiến em làm thế".

Zack cảm thấy bớt bức mình, anh nói với giọng nửa thật nửa đùa "Nếu em muốn mình được tiếp tục yêu thích hơn nhưng người khác thì hãy bớt tò mò lại và nói những chuyện dễ chịu hơn đi".

"Dễ chịu" Cô kéo người nằm lên ngực anh, nhìn anh cười chọc ghẹo, tay cô ve vãn ngực anh. Dựa vào cử chỉ của cô, Zack nghĩ cô sẽ nói điều gì đó mà anh thích. Nhưng đề tài cô chọn làm anh ngạc nhiên "Để xem, em biết anh ghét ngựa nhưng lại thích moto và xe đua. Tại sao vậy?"

"Bởi vì" anh châm chọc "chúng không tụ tập với bạn bè khi anh để chúng ở nơi nào đó, hay cố bỏ chạy khi anh quay đầu chúng lại. Chúng làm đúng những gì anh bảo".

"Zack" cô thì thầm, cúi miệng xuống người anh "Moto không phải là thứ duy nhất làm theo những gì anh muốn. Em cũng thế".

Zack biết cô có ý gì. Anh chỉ tay. Cô hạ xuống thấp hơn và cúi đầu.

5.2

Sáng hôm sau, cô nấu cho anh bữa sáng. "Em muốn đóng thêm một bộ phim nữa, để chứng minh cho thế giới thấy em biết diễn xuất" Cô nói khi đang bỏ bánh nướng vào lò.

Thư giãn và thoải mái, Zack ngắm cô di chuyển uể oải dọc nhà bếp trong chiếc áo xếp ly hờ hững. Bỏ qua quần áo gợi cảm và trang điểm quá mức, cô rất đáng yêu trong mắt anh. Anh đã nhận ra rằng, cô thông minh, nhạy cảm, hài hước.

"Rồi sau đó?" Anh hỏi.

"Em sẽ giải nghệ. Em đã 30 rồi. Cũng như anh, em muốn có cuộc sống ý nghĩa hơn, có ai đó chia sẻ cuộc đời hơn là quá chú tâm vào sự nghiệp hay nếp nhăn trên gương mặt. Có một cuộc sống khác ngoài những điều viên vông ta đang sống phải không anh".

Lời tuyên bố đột ngột của Rachel khiến cô trở thành làn gió mát với Zack. Hơn thế nữa, khi cô có ý định giải nghệ, trông có vẻ như Zack đã tìm được người phụ nữ quan tâm đến anh chứ ko phải những điều anh làm được cho sự nghiệp của cô ta. Anh đang suy nghĩ về điều đó thì Rachel trườn người qua bàn bếp và nói nhẹ nhàng.

"Ước mơ của em so với của anh thì như thế nào?"

Cô khiến anh mờ lờ với sự động viên thâm lặng và trong đùa vui. Anh im lặng nhìn cô trong một lúc và rồi ko dấu giếm nhấn mạnh tầm quan trọng trong câu hỏi tiếp theo.

"Có những đứa trẻ trong giấc mơ của em không?"

Ngọt ngào không chút ngập ngừng, cô nói.

"Con của anh ư?"

"Con anh".

"Chúng ta bắt đầu ngay chứ anh?"

Zack cười giòn tan trước câu trả lời bất ngờ của cô, cô nhảy lên đùi anh và nụ cười của anh phảng phất vẻ dịu dàng và rung động sâu trong tâm hồn, những cảm giác mà anh tưởng như đã mất khi anh 18 tuổi. Tay anh trượt nhẹ đùi dàng dưới lớp áo sơ mi của cô.

Họ kết hôn trong khu vườn biệt thự của Zack bốn tháng sau đó, hàng ngàn khách được mời, bao gồm các nghị sĩ tên tuổi. Dù không được mời, hàng chục chiếc trực thăng quần thảo trên đầu họ, tạo nên những trận cuồng phong lên bộ váy cô dâu, cánh phóng viên thì tập trung chĩa máy quay về phía buổi tiệc bên dưới. Phù rể của Zack là người hàng xóm của anh ở Carmel, nhà công nghiệp Matthew Farrell, người đã nghĩ ra cách đối phó với đám phóng viên, nhìn lên nhóm trực thăng trên đầu, anh nói "Họ nên sửa lại luật lệ đi".

Zack cười toe toét. Đây là ngày cưới của anh, và anh đang trong tâm trạng hoàn toàn vui vẻ và lạc quan, cảm thấy ấm áp với viễn cảnh những đứa trẻ ngồi trên đùi anh và cuộc sống gia đình anh chưa từng biết tới. Rachel muốn có một đám cưới linh đình, anh muốn cho cô điều đó, mặc dù anh thích đến Tahoe với một vài người bạn hơn "Tôi lúc nào cũng có thể cưỡi vài người vào lấy súng".

"Ý hay đó, chúng ta có thể dùng ban công làm vật cản và bắn chết bọn khốn kia".

Hai người đàn ông cùng cười rồi họ im lặng nhìn nhau đồng cảm. Họ biết nhau 3 năm trước khi một nhóm fan cuồng của Zack leo rào vào nhà anh và phá vỡ hệ thống an ninh. Tối đó Zack và Matt phát hiện họ có nhiều điểm chung, như là thích uống Scotch, ưa sự thẳng thắn có phần nhẫn tâm, ghét sự giả tạo, và trên hết là triết lý về các khoản đầu tư tài chính. Kết quả là, họ ko chỉ là bạn thân, họ còn là đối tác trong nhiều phi vụ làm ăn nữa.

Khi Nightmare được phát hành, không nhận được giải Oscar hay đề cử nào, nhưng nó đã tạo ra doanh thu khổng lồ, nhận được nhiều lời khen, và trên hết là làm thăng hoa sự nghiệp chững lại của Rachel và Emily. Lòng căm kích của Emily và cha cô bé là vô tận. Rachel, tuy nhiên, nhận ra rằng cô chưa sẵn sàng từ bỏ sự nghiệp hay có một đứa con mà Zack khao khát. Cái sự nghiệp mà cô nói rằng cô không muốn, thực chất đã ám ảnh cô đến mức gần nuốt trọn lấy cô ta. Cô không thể bỏ qua bất kì buổi tiệc hay cơ hội xuất hiện trước đám đông nào dù là có nhỏ bé đi nữa. Cô giữ các nhân viên, trợ lý của Zack bên cạnh giúp đỡ cô xây dựng hình tượng của công chúng. Cô thêm muốn điên cuồng sự nổi tiếng, cô căm ghét bất kì diễn viên nào nổi tiếng hơn mình, cô ta chỉ đóng những phim Zack đạo diễn để bảo đảm danh tiếng.

Niềm mong mỏi của Zack trong ngày cưới nhanh chóng bị dập tắt dưới sức ép của thực tế : anh đã lấy cô diễn viên thông minh đầy tham vọng, người cho rằng anh chính là chìa khoá cho sự thành công và nổi tiếng của cô ta. Zack biết điều đó, anh đổ lỗi cho mình nhiều hơn là cho Rachel. Tham vọng khiến cô lấy anh, anh thông cảm cho quan điểm của cô, mặc dù anh không thích cách cô làm, nhưng anh đã từng cố gắng để chứng minh bản thân. Mặt khác, anh có cảm giác mình đang mắc vào một đời sống vợ chồng vô nghĩa và đáng hổ thẹn, cuộc sống mà anh đã từng thờ ơ tin vào hình ảnh đôi vợ chồng dành hết thời gian của mình cho con cái và những câu chuyện bên giường ngủ. Đúng ra anh phải biết ngay từ đầu, cuộc sống gia đình hạnh phúc chỉ có trong thơ và phim ảnh thôi. Đối mặt với sự thật, cuộc sống của Zack lại trôi qua bình lặng.

Giống như các ngôi sao Hollywood gặp tình trạng tương tự, cách giải quyết tốt nhất là một ít đồ uống, ít thuốc hay cái gì đó giống vậy, ly rượu mạnh một ngày hai lần. Tuy nhiên, Zack thừa hưởng gen mạnh mẽ từ người bà của mình, nên anh xem thường những giải pháp trên như những cây nến yếu đuối. Anh giải quyết vấn đề của mình theo cách duy nhất anh biết. Mỗi sáng, anh đắm mình trong công việc, và tiếp tục cho tới khi anh đổ sập xuống giường. Cả khi li dị với Rachel, anh chợt nhận ra rằng cuộc hôn nhân của anh, dù không bình dị lắm, nhưng vẫn tốt hơn của ông bà anh, và ko tệ hơn những đám khác mà anh từng chứng kiến. Và anh đã đưa cho cô ta sự lựa chọn: Cô ta sẽ phải li dị, hoặc tự kiểm chế tham vọng của mình lại và anh sẽ làm đạo diễn thêm một phim nữa cho cô ta. Rachel nhanh nhẹn và căm kích chấp nhận lời đề nghị sau cùng. Zack cố giữ sự nhiệt tình của mình trong công việc theo thoả thuận. Sau thành công của anh với Nightmare, Empire háo hức để anh thực hiện bất kì bộ phim nào anh muốn. Zack tìm được một kịch bản về phim hành động kinh dị có tên Winner take all (Người thắng có tất cả) với vai chính là anh và Rachel, Empire bỏ kinh phí. Bằng sự kết hợp giữa kiên nhẫn, phỉnh phờ, phê phán lạnh lùng và thái độ dửng dưng, anh điều khiển cả đoàn làm phim và Rachel cho đến khi họ làm đúng những gì anh yêu cầu, và anh điều chỉnh ánh sáng và máy quay để chớp cảnh phim đó.

Kết quả thật tuyệt vời. Rachel nhận đề cử cho vai diễn trong Winner Take All. Zack giành thêm một Oscar cho vai nam chính và đạo diễn với phim này. Giải thưởng muộn màng càng khẳng định thế lực ở Hollywood : Zack là đạo diễn thiên tài. Anh biết cách chuyển một cảnh đấu súng căng thẳng thành dựng tóc gáy khiến khán giả rung mình, anh có thể xen vào đó những tràng cười sáng khoái hay hâm nóng cả rạp chiếu bằng những phân đoạn yêu đương. Hơn thế nữa, anh làm tất cả điều đó theo kinh phí cho phép.

Hai giải Oscar khiến Zack hài lòng nhưng chưa thật sự mãn nguyện. Zack đã không chú ý chuyện đó. Từ lâu anh không còn mong mỏi hay tìm kiếm sự mãn nguyện nữa. Anh giữ cho mình quá bận rộn để không quan tâm tới việc đó. Giữ trạng thái yêu sự thách thức, anh đạo diễn thêm hai phim nữa trong hai năm tiếp theo: một phim phiêu lưu tình ái với Glenn Close và phim hành động trinh thám với Kim Basinger .

Anh tràn đầy hứng khởi khi bay đến Carmel cho việc làm ăn của anh với Matt Farrell. Tối đó, anh tìm cái gì đó để đọc và nhặt được cuốn tiểu thuyết của người giúp việc vô danh. Sau khi đọc xong, anh biết rằng Destiny(Định Mệnh) chính là bộ phim tiếp theo của mình.

Sáng ngày hôm sau, anh bước vào văn phòng chủ tịch hãng phim Empire và trao ông ta cuốn sách "Đây là bộ phim sắp tới của tôi đấy Irwin".

Irwin Levine liếc qua hình bìa cuốn sách và thờ dãi trên ghế.

"Cuốn sách này có vẻ nghiêng về bi kịch, Zack. Tôi muốn cậu làm cái gì đó nhẹ nhàng hơn".

Đột ngột, ông ta vung mình khỏi ghế, tìm ra cuốn kịch bản nằm trong học tủ, ném nó lên bàn, nhìn Zack với một nụ cười mong mỏi .

"Ai đó đã đưa tôi cái này, đã có người mua nó rồi, nhưng nếu cậu muốn làm nó, tôi tin có thể thương lượng lại, đó là một phim tình cảm. Kịch bản hay, vui nhộn. Ko ai làm thể loại này cả thập kỉ rồi, tôi nghĩ công chúng đang mong nó. Cậu rất hợp vai chính, cậu có thể vừa ngủ vừa diễn cũng được mà, hãy làm nhanh và tốn ít tiền thôi và tôi sẽ có thêm một bộ phim đình đám".

Cái kịch bản Zack đọc tối đó hoá ra chỉ là một phim tình cảm ngớ ngẩn, dễ đoán kết cục, khi mà tình yêu đích thực đã thay đổi con người của một ông

trầm cay độc, và ông ta sống hạnh phúc mãi mãi với người vợ mới. Zack ghét nó, không chỉ vì vai diễn sẽ chẳng tốn chút sức nào từ anh mà bởi vì nó gọi cho anh nhớ về cái ảo tưởng về gia đình và con cái mà anh từng hy vọng lúc trẻ và thực hiện khi lớn lên.

Sáng hôm sau, anh ném tập kịch bản Pretty Woman lên bàn Levine và nói giọng khinh khỉnh.

"Tôi không phải là một diễn viên và đạo diễn đủ giỏi để biến cái này thành sự thật".

"Cậu đang trở nên vô lý đấy" Levine nói, lắc đầu buồn phiền "Tôi biết cậu từ khi còn là cậu bé, tôi xem cậu như con trai mình vậy. Tôi rất thất vọng khi cậu để mọi việc xảy ra như vậy. Rất thất vọng".

Zack đáp trả bằng cách nhướn mày lên và không nói thêm gì, Levine thích anh như thích tài khoản ngân hàng vậy, ông ta thất vọng vì anh không chịu làm bộ phim Pretty Woman. Levine đã không ra sức ép buộc. Lần cuối cùng ông làm vậy, anh đã bước ra khỏi văn phòng và làm một bộ phim với hãng Paramount, một phim khác với Universal.

"Cậu không bao giờ là một cậu thiếu niên lãng mạn cả" Thay vào đó ông nói "Cậu cứng rắn và thực tế, nhưng cậu ko phải là người hoài nghi. Từ khi lấy Rachel, cậu đã thay đổi" Rồi nhận thấy ánh mắt bức dọc của Zack, ông ta vội vã nói tiếp "Thôi, bên lề đủ rồi, quay trở lại công việc, khi nào cậu bắt đầu quay Destiny, cậu có dàn diễn viên chính chưa?"

"Tôi sẽ đóng vai người chồng, Diana Copeland vai người vợ nếu cô ta đồng ý. Rachel hợp với vai nhân tình và Emily Daniels vai đứa con".

Lông mày Levine nhướn lên "Rachel sẽ diễn lên nếu cô ta đóng vai nào khác ngoài vai chính".

"Tôi sẽ nói chuyện với Rachel" Zack nói, Rachel và Levine ghét cay ghét đắng nhau dù chẳng bao giờ họ nói ra lý do. Zack nghi ngờ họ đã có chuyện tình nhiều năm về trước nhưng kết thúc rất tệ.

"Nếu cậu chưa có ai cho vai người lang bạt" Levine tiếp tục sau một lúc ngập ngừng "Cậu có thể cân nhắc Tony Austin cho vai đó".

"Không có cơ hội đâu" Zack nói vô cảm. Thói nghiện rượu và thuốc của Austin đã quá nổi danh, anh ta không đáng tin cậy. Tai nạn do ăn chơi quá liều của hắn ta khi vừa bắt đầu bộ phim gần nhất cho hãng Empire đã khiến hắn vào trung tâm phục hồi hết sáu tháng. Một diễn viên khác phải lấp chỗ trống cho hắn nữa.

"Tony muốn làm việc và chứng minh bản thân" Levine kiên nhẫn tiếp tục "Bác sĩ của anh ta đã bảo đảm với tôi anh ta đã cai được thói xấu và trở thành con người mới. Tôi nghĩ mình nên tin anh ta lần này".

Zack nhún vai "Lần này thì có gì khác?"

"Bởi vì lúc người ta đưa Tony đến Cedars-Sinai, anh ta trong tình trạng một sống hai chết. Anh ta sống sót, nhưng kinh nghiệm từ lần đó giúp anh ta trưởng thành và sẵn sàng làm việc. Tôi muốn cho anh ta một cơ hội mới, một khởi đầu mới" Giọng nói của Levine nhuộm màu đạo đức giả "Đó là một hành động tốt mà Zack, chúng ta sống trên trái đất này cùng nhau. Chúng ta phải chăm sóc lẫn nhau, coi chừng lẫn nhau. Chúng ta phải giúp Tony làm việc vì anh ta đã khấn khệ và".

"Và anh ta vẫn nợ ông một khoản lớn từ bộ phim lần trước phải không?"

"Đúng vậy, anh ta có thiếu hãng một khoảng do bộ phim trước" Levine miễn cưỡng thừa nhận "Anh ta đến đây yêu cầu được làm việc trả nợ cũng như chứng tỏ bản thân. Dù cậu ko quan tâm đến vấn đề tình cảm thì hãy suy nghĩ theo hướng khác, đúng là anh ta ko có quan hệ tốt trước công chúng, nhưng công chúng vẫn quan tâm anh ta. Anh ta là chàng trai xấu xa, lạc lối, đẹp mã của họ. Người đàn ông mà bất cứ phụ nữ nào cũng muốn xoa dịu".

Zack đắn đo. Nếu Austin thật sự đã trở lại, hắn ta thực sự rất thích hợp cho vai này. Ở tuổi 33, sức trẻ, vẻ ngoài đầy chất phóng đảng của hắn đủ sức thu hút phụ nữ từ 12 đến 90. Tên của Austin trên poster đủ bảo đảm doanh thu phòng vé. Cùng với Zack, có thể sẽ phá vỡ kỉ lục bán vé. Trong khi Zack đang tính một khoản kha khá cho kinh phí làm phim thì quyết định này khiến anh suy nghĩ. Mặc cho sự thật là Austin uống rượu giỏi hơn diễn xuất, anh ta vẫn rất tuyệt cho vai diễn. Bên cạnh đó, dùng Austin cho bộ phim sẽ hợp ý Empire, khi đó Zack sẽ có thêm một số quyền lợi nhất định. Về lý do đó, anh chỉ nói.

"Tôi sẽ cho anh ta đọc kịch bản trước. Tôi ko có ý định làm người trông trẻ cho kẻ nghiện đã sửa đổi đó. Tôi sẽ nhờ Dan Moyes gọi cho ông sáng mai" Anh nói thêm tên của người quản lý trước khi bỏ đi "Hai người có thể thỏa thuận hợp đồng chi tiết".

"Bộ phim cần kinh phí lớn để thực hiện và sẽ có cảnh quay ở bất cứ đâu nó cần" Irwin gọi cho Zack nhớ cái giá cho anh đóng chính và đạo diễn, chưa kể đến việc anh dùng Austin trong phim. Cẩn thận giấu vẻ háo hức với dự án, ông ta đứng lên bắt tay Zack "Tôi luôn theo sát bộ phim này vì cậu quá muốn thực hiện nó. Tôi thậm chí sẽ quỳ tạ ơn nếu bộ phim thu hồi được vốn".

Zack nén nụ cười mà mánh. Khởi đầu của một cuộc thương lượng hợp đồng bao giờ cũng là cái bắt tay.

Diana Copeland từ chối nhận vai người vợ vì kết hợp đồng đóng một phim khác, nên Zack trao vai này cho Rachel, vốn ở sự lựa chọn thứ 2. Vài tuần sau, kế hoạch của Diana thay đổi, nhưng lúc đó, Zack buộc phải cho Rachel đóng vai tốt hơn cho hợp tình hợp lý. Thật ngạc nhiên là Diana chấp nhận vai ít đắt diễn hơn là vai người tình trước kia của anh. Emily McDaniels vui mừng nhận vai đứa con tuổi thiếu niên và Tony Austin với vai kẻ lang bạt. Những vai nhỏ khác được điền vào không chút khó khăn và Zack nhanh chóng tập hợp đội ngũ quen thuộc cho bộ phim kế tiếp.

Một tháng sau khi bấm máy Destiny, bộ phim liên tục bị hoãn vì tai nạn - cái cảnh mỗi ngày phim được đưa về phòng thu trở nên xa vời. Những kẻ ngồi

lê đôi mách ở Hollywood bắt đầu bàn tán về các đề cử Oscar.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Sự xao động của bãi cỏ khiến Zack thoát ra khỏi cơn mộng mị, anh nhìn qua vai và thấy Tommy Newton đang đi về phía mình trong cảnh tranh tối tranh sáng.

"Đoàn làm phim đang nghỉ giữa giờ và mọi thứ đã sẵn sàng" Tommy nói.

Zack gặp người đứng dậy.

"Tốt, tôi sẽ kiểm tra lại" Anh đã làm việc đó vào sáng nay rồi, nhưng anh không muốn bỏ lỡ bất kì chi tiết nhỏ nào, bên cạnh đó, việc kiểm tra giúp anh tránh phải tiếp xúc với mọi người. "Tối nay chúng ta sẽ không diễn thử. Tôi nghĩ chỉ cần quay một lần là xong".

Tommy gật đầu "Tôi sẽ truyền lời lại".

Bên trong chuồng ngựa, Zack tập trung cho phân cảnh cuối cùng. Trong vài tháng qua, câu chuyện trong phim đã chuyển biến thành đời thực dưới ống kính máy quay, có nhiều sự nghi ngờ và rung động hơn bất cứ cái gì anh có thể nghĩ đến. Một người phụ nữ bị kẹt giữa tình yêu với cô con gái và người chồng tài phiệt cùng lúc bị dính vào mối liên hệ với chàng lang bạt đẹp trai, kẻ nhanh chóng ám ảnh cuộc sống của cô. Zack đóng vai người chồng vô tâm, người có công ty đang suy thoái sẵn sàng hợp tác với những kẻ buôn lậu hơn là quan tâm đến cuộc sống thiếu thốn về tinh thần của vợ con anh ta. Emily McDaniels vào vai cô con gái vị thành niên của đôi vợ chồng, cô bé ko hề quan tâm đến sự giàu có của bố mẹ mà chỉ mong ước được họ chú ý đến mình nhiều hơn. Kịch bản hay, khắc họa được những phẩm chất trong sâu thẳm nhân vật, đi sâu vào nhu cầu bản thân và nội tâm con người, cuộc đấu tranh giữa mạnh và yếu. Không có "người xấu" trong phim Destiny, mỗi nhân vật đều được khắc họa theo hướng mà Zack biết sẽ gây xúc cảm cho khán giả.

Thứ tự các cảnh quay thường không được theo trình tự thời gian, nhưng để hợp lý, 2 cảnh quay sau cùng cũng sẽ là 2 cảnh cuối của bộ phim. Rachel gặp lại người tình ở chuồng ngựa, nơi họ thường hẹn hò. Rachel bị buộc phải gặp lại anh ta lần nữa vì lời đe dọa công khai mối quan hệ của họ cho chồng và con gái cô biết, Rachel đã giấu một khẩu súng sẵn trong chuồng ngựa, mục đích dọa hấn ta bỏ đi. Khi hấn buộc cô làm tình với mình, Rachel rút súng ra, và trong lúc giằng co, cả hai đều bị thương. Đây là một cảnh quay vừa gợi tình vừa rất bạo lực, và nhiệm vụ của Zack là đảm bảo nó hoàn thành cả hai mục tiêu đó.

Zack đi chậm về phía hành lang chia chuồng ngựa làm hai phần. Mọi thứ đứng như những gì anh muốn: lũ ngựa đứng dọc tường bên trái anh, mũi chúng hít ngửi qua cánh cửa anh vừa đẩy vào. Dây cương và roi da treo trên bức tường đối diện, yên ngựa trên máng gỗ, đồ dùng cho ngựa đã để đúng chỗ của nó.

Sự tập trung chủ yếu của cảnh này là ở cái bàn cuối hành lang, kế bên đụn cỏ khô, nơi hai nhân vật chính có cuộc chiến đấu sau cùng. Đồng cỏ đã nằm đúng chỗ còn khẩu súng được giấu dưới bàn, bên trên ngồn ngang chai lọ và bàn chải. Ở phía ngoài, máy quay thứ 2 sẽ tập trung vào cửa chuồng ngựa sau khi Emily nghe tiếng súng và bước vào, tất cả ánh sáng sẽ hướng về cô để đạt hiệu quả cao nhất.

Zack dịch chuyển cái bàn thêm 1 inch về bên trái bằng đầu gối của mình, rồi anh dời mớ chai lọ thêm 1 chút, chuyển báng súng về hướng máy quay 2, anh đang cố gắng nhiều hơn mức cần thiết. Sam Hudgins, đạo diễn hình ảnh và Linda Tompkins, chuyên viên phục trang, đã làm đúng theo ý tưởng của Zack đến từng chi tiết. Một nỗi lo âu vô cớ dâng lên trong anh, anh quay đầu bước ra ngoài, tiếng chân anh gây ra tiếng vang lên nền nhà.

Ngon đèn lớn đang chiếu sáng toàn bộ đoàn làm phim đang cắm trại và ăn uống trên bãi cỏ. Tommy thấy Zack ngay khi anh bước vào khu vực chiếu sáng, qua cái gạt đầu của Zack, Tommy gọi lớn " Tất cả mọi người, 10 phút nữa chúng ta bắt đầu".

Đoàn người lũ lượt di chuyển, kẻ thì hướng về chuồng ngựa, số khác quay lại bàn ăn lấy thêm đồ uống. Bằng cô gắng hạn chế chi phí, Zack đã thu hẹp số lượng nhân viên hết mức có thể, anh gửi nhiều người về lại Bờ Tây, trong đó có trợ lý đạo diễn thứ 2 và 3. Do đó Tommy Newton phải làm hầu hết các việc mà vẫn giữ được sự hiệu quả.

Zack quan sát anh cử trợ lý sản xuất về phía lều của Austin, vài phút sau, hấn ta và Rachel xuất hiện cùng nhân viên trang điểm và làm tóc của mình. Austin trông có vẻ ko thoải mái và hơi mệt, Zack mong cái xương gầy sẽ giết chết hấn ta. Mặt khác, Rachel bước qua đoàn làm phim và Zack trong tư thế ngẩn cao đầu như thể mình là nữ hoàng ko ngại.Emily McDaniels đang ở phía sau cùng cha ruột cô duyệt lại kịch bản. Với vẻ ngoài của mình, dù đã 16 tuổi, trông cô ko khác gì đứa trẻ 11. Cô liếc thấy Rachel đi ngang qua, gương mặt Emily đông cứng lại vì căm ghét, rồi cô quay đầu lại tiếp tục diễn tập với cha mình. Dù ban đầu Emily rất thích Rachel nhưng Zack đã nhận ra sự thay đổi nơi cô bé, anh có chút cảm động vì điều đó. Anh đang với tay lấy cặp sandwich bò nướng còn sót từ tiệc buffet thì bị bất ngờ bởi giọng nói nhẹ nhàng và đồng cảm của Diana Copeland " Zack".

Zack quay lại, chân mày cong lên vì ngạc nhiên .

"Sao em lại ở đây? Anh tưởng em đã đến LA sáng nay rồi".

Trong chiếc quần short trắng và áo lửng đỏ cùng mái tóc chải theo kiểu Pháp, trông cô xinh đẹp và không thoải mái.

"Em đã định như thế, nhưng khi em nghe về việc xảy ra ở khách sạn tối qua, em nghĩ mình nên ở lại".

"Tại sao" Zack hỏi thẳng thừng.

"Có 2 lý do" Diana nói, cố gắng giải thích cho anh hiểu cô thật lòng "Một là giúp anh có sự ủng hộ tinh thần trong trường hợp anh cần nó".

"Anh không cần" Zack lịch sự đáp "còn lý do thứ 2".

Diana nhìn anh, giọng xen lẫn tự hào, qua đôi mắt Zack, cô biết cách mình nói nghe có vẻ như thương hại anh vậy. Bị bối rối bởi cái nhìn chăm chăm và sự im lặng chết người của anh, cô đành vỗ oà .

"Xem nào, em không biết phải nói thế nào, nhưng em.. em nghĩ Rachel là một con ngốc. Nếu em có thể giúp được gì đó, hãy để em làm điều đó. Và Zack này" cô kết thúc với một cảm giác rất tuyệt "em sẽ làm việc cùng anh ở bất cứ đâu, bất cứ lúc nào, bất cứ vai gì. Em chỉ muốn anh biết điều đó".

Cô nhìn anh qua thái độ ko thể dò xét được chuyển thành lời trêu chọc nhẩn tâm, cô nhận ra muộn màng rằng trông cô có nhiều tham vọng bên dưới sự thương cảm kia.

"Cảm ơn em" Zack trả lời lịch sự đến nỗi cô cảm thấy mình còn ngu ngốc hơn nữa "Nhớ nhắc người quản lý của em gọi cho anh khi anh tuyển vai cho bộ phim kế tiếp nhé".

Cô nhìn anh đi qua, sai chân dài và chắc chắn, áo thun xanh đậm làm nổi bật bờ vai rộng còn chiếc quần kaki tôn thêm cái eo thon gọn, một cơ thể săn chắc đầy cơ bắp... đi cùng nó là phong thái uyển chuyển của một con sư tử, đôi mắt sư tử và cả lòng tự tôn của sư tử nữa. Điều suy nhất khác biệt là mái tóc dày tuyệt đẹp của anh, Diana thờ dãi suy nghĩ. Trời đã tối đến mức gần như đen kịt. Chìm trong cảm giác xấu hổ và thất bại, Diana tựa người vào thân cây, nhìn sang Tommy Newton, người đã đứng cạnh Zack suốt cả cuộc nói chuyện.

"Tôi đã thổi bay tất cả rồi phải không Tommy?"

"Tôi chỉ có thể nói đó là vai diễn tồi nhất mà tôi từng thấy ở cô".

"Anh ấy thực sự cho rằng tôi muốn một vai trong các phim của anh ta".

"Không phải thế sao?"

Diana ném cho Tommy cái nhìn khinh thường, nhưng anh đang bận quan sát Tony Austin và Rachel. Một lúc sau, cô nói.

"Tại sao con khốn ấy có thể thích Tony nhiều hơn Zack nhỉ? Sao cô ta có thể?"

"Có lẽ vì cô ta thấy mình được trân trọng" Tommy đáp lại "Zack ko thật sự cần bất cứ ai cả. Tony thì cần tất cả mọi người".

"Hắn ta dùng tất cả" Diana sửa lại "Chàng Adonis tóc vàng kia là một con quỷ hút máu, hắn tàn phá mọi người, rút cạn máu họ, quăng họ qua một bên khi ko còn hữu dụng nữa".

"Cô nên biết vậy" Tommy nói, tay anh choàng qua vai cô tạo thành cái ôm nhẹ.

"Hắn ta từng đưa tôi đến gặp kẻ bán thuốc kích thích cho anh ta, tôi bị bắt trong một lần say thuốc. Khi tôi gọi cho hắn từ trong tù để cứu tôi ra, hắn ta điên lên vì tôi bị bắt và tìm cách tránh né tôi. Tôi quá sợ hãi nên đã gọi cho hãng phim, họ đưa tôi ra khỏi tù và giải quyết các vấn đề còn lại. Sau đó họ bắt tôi thanh toán các phí tổn pháp lý".

"Anh ta có lẽ có vài điểm tốt nào đó để cô yêu anh ta?"

"Lúc đó tôi 20 và hoàn toàn mê muội khi yêu hắn ta" Cô đáp lại "Còn lý do của anh là gì?"

"Khủng hoảng tuổi trung niên chẳng?" Tommy ra vẻ hài hước.

"Thật là tệ khi biết bệnh viện giúp hắn hồi phục sau vụ lần trước".

Ánh sáng bắt đầu hướng về phía chuồng ngựa, Tommy gạt đầu nhìn về hướng đó.

"Đi thôi, đến giờ diễn rồi".

Diana trượt tay qua eo anh rồi cả hai cùng tiến đến chuồng ngựa.

"Anh biết mọi người thường nói là" Cô thông báo " Cái gì phải đến sẽ đến".

"Ừ, nhưng đôi khi chúng đến quá nhanh".

Trong toa xe của mình, Zack tát nước lạnh vào mặt và cổ anh, thay chiếc áo thun mới và ra ngoài. Anh dừng lại khi thấy cha Emily ngay trước mặt.

"Emily có ở chỗ chuồng ngựa không vậy?"

"Chưa Zack à. Cái nóng làm con bé phát ốm mấy ngày nay" George McDaniels than phiền "Con bé không nên ở dưới trời nắng quá nhiều. Nó có thể ở trong xe nơi có máy điều hoà cho tới khi anh cần con bé không? Ý tôi là anh có nhiều lần quay với Rachel và Austin trước khi đến lượt Emily".

Trong trường hợp khác, lời đề nghị đạo diễn dời diễn viên cho đến khi người đó cảm thấy thoải mái diễn xuất sẽ khiến cho Emily McDaniels chịu lời khiển trách nghiêm khắc. Tuy nhiên, với thiện cảm dành cho Emily, Zack kiềm chế giọng anh và nói.

"Không phải bàn thêm nữa, anh biết mà George. Emily là chiến binh, cô bé sẽ xoay xở với cái nóng cho đến khi tới lượt mình diễn".

"Nhưng - tôi sẽ kêu Emily" Ông ta sửa lại khi thấy sắc mặt Zack trở nên đáng ngại.

Bình thường Zack sẽ không cảm thấy gì khác ngoài khinh thường những bậc phụ huynh huênh hoang của các ngôi sao nhí, nhưng cha của Emily thì khác. Vợ anh ta bỏ hai cha con anh từ khi Emily còn là đứa bé. Một sự trùng hợp thú vị khi nhà sản xuất bất gặp đứa trẻ có lúm đồng tiền đang chơi cùng cha mình trong công viên. Khi nhà sản xuất đó mời Emily vào một vai trong phim, cha cô liền nghỉ công việc ban ngày để đi kèm cô bé đến phim trường, ông chuyển qua làm việc ban đêm. McDaniels đã cảm thấy cô ít bị làm "sai lệch" hơn với người trông trẻ ban đêm so với trợ tá đi theo ban ngày. Điều đó không làm giảm sự quý mến của Zack đối với ông, sự thật là George đã cho từng xu Emily kiếm được vào quỹ kí gửi của cô bé. Niềm đam mê của Emily là tất cả những gì ông quan tâm, và sự cần trọng của ông đã được đền đáp: Emily là đứa trẻ ngoan đáng ngạc nhiên với một ngôi sao nhí Hollywood. Cô không ngốc nghếch chơi đùa với thuốc lắc, không ngủ lang chạ, cô khiêm tốn và lịch sự, và Zack biết rằng đó là nhờ cha cô bé đã hết sức giữ gìn cho cô.

Emily đến ngay sau lưng anh ngay khi anh tới gần chuồng ngựa, anh gọi to qua vai.

"Giữ tốt mình trên lưng ngựa đi và làm cho xong cảnh này".

Cô bé đi qua anh trong bộ trang phục diễn là quần đi ngựa và áo khoác.

"Cháu đã sẵn sàng rồi, Zack" Cô bé nói, mắt cô tràn đầy nỗi đau ko lời mà Zack phải nhìn lướt qua, rồi cô biến mất vào góc khuất nơi 2 nhân viên đang giữ con ngựa cô sẽ cưỡi.

Zack biết rất khó để hoàn thành cảnh này chỉ trong một lần quay dù có diễn thử đi nữa, nhưng nhớ đến những gì xảy ra tối qua, anh muốn nó kết thúc càng sớm càng tốt. Hơn thế nữa, không khí giữa vợ anh, nhân tình của cô ta và anh sẽ càng căng thẳng gấp nhiều lần khi anh phải chỉ đạo cảnh làm tình nôi loạn của họ.

Những ngọn cây đã đổ bóng gần khung cửa. Austin tiến đến phá vỡ sự lạnh lùng của Zack.

"Này Zack, cảnh này sẽ rất khó thành công mà ko có những cảm xúc mạnh mẽ của chúng ta về Rachel" Hân vừa nói vừa bước về hướng ánh đèn "Giữa tôi và anh đã xảy ra nhiều chuyện, nhưng chúng ta là những người trưởng thành. Vậy nên hãy hành xử như người lớn nhé" Hân chìa tay ra cho cái bắt tay.

Zack nhìn khinh miệt vào bàn tay đang mở ra rồi đến Austin.

"Mày tự đi mà làm việc đó".

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Căng thẳng, ngột ngạt và nóng bức như tấm màn đang che phủ chuồng ngựa khi Zack bước vào giữa các dãy ghế để hướng về khoảng tối. Sam Hudgins đã sẵn sàng với camera dưới sàn nhà, Zack đến cạnh ông ta, nơi có hai màn hình nối với ông kính để anh có thể quan sát mọi hình ảnh thu được. Anh gật đầu với Tommy và mọi thứ dường như trở lại quỹ đạo quen thuộc.

"Bật đèn lên" Trợ lý đạo diễn kêu lớn.

Có tiếng kim loại va vào nhau, và dàn đèn được đem ra, chiếu ánh sáng trắng cả khu vực. Thọc tay vào túi, Zack theo dõi từng hình ảnh một từ các camera. Không ai nói, không ai ho, không ai di chuyển, nhưng anh dễ dàng nhận ra sự yên lặng bất thường. Trong nhiều năm liền, anh bù đắp những khoảng trống của cuộc đời mình bằng cách đắm mình trong công việc, khoá chặt mình khỏi mọi thứ bên ngoài, và anh làm mọi thứ mà chẳng mấy may tốn chút sức lực nào. Vào chính lúc này, cảnh sắp được quay lại là cả một vấn đề, đó là con của anh, tình nhân của anh, tương lai của anh nữa, anh nhìn chằm chằm vào từng chi tiết nhỏ trên màn hình, những thứ sẽ được nhìn thấy qua màn ảnh rộng 9 mét.

Trên mái nhà, cậu bé chạy việc và thợ ánh sáng đang chờ đợi hướng dẫn để thay đổi dàn đèn hoặc góc máy cho phù hợp. Ông quản đốc chính đang đứng đằng sau máy quay trên sân của Sam đợi chỉ thị tiếp theo, hai người khác đang ngồi cạnh vòi nước, nhìn về phía nhà quay phim thứ hai cách đó khoảng 6 mét, nơi có thể quay được góc nhìn khác. Những người khác vẫn đang đứng để sắp xếp lại cái gì Zack yêu cầu; nhân viên âm thanh đeo tai nghe ngang cổ, giám sát kịch bản một tay vừa cầm kịch bản, tay kia cầm cái đồng hồ bấm giờ. Bên cạnh cô, trợ lý đạo diễn đang viết lên những tấm bảng Zack sẽ dùng để đánh dấu vị trí cảnh quay. Rachel và Tony đứng nép bên ngoài, chờ đợi.

Hài lòng, Zack gật đầu và liếc qua Sam "Anh thấy mọi việc thế nào?"

Vì Sam đã liên tục lặp lại việc này nhiều lần trong ngày, người trợ lý đạo diễn đành ngước mắt khỏi máy quay và trao cái nhìn cứu cánh về phía Zack.

"Cái bàn khiến tôi hơn bạn tâm đó Zack. Hãy cho nó đến gần đồng hồ khô".

Vừa dứt lời, hai nhân viên hậu trường liền bước đến, di chuyển cái bàn thêm 1 inch, mắt họ nhìn vào Sam, ông chỉ tay hướng dẫn họ.

"Tốt, ngay chỗ đó".

Háo hức được bắt đầu, Zack nhìn lên tay máy thứ hai và hỏi.

"Trên đó thì sao?"

"Rất tốt, Zack".

Zack kiểm lại lần cuối và ra hiệu với Tommy, anh liền cất giọng yêu cầu sự yên lặng và tập trung mặc dù cả đoàn phim đang im lặng như nắm mồ.

"Làm ơn. Làm ơn chú ý. Đây không phải là cảnh diễn thử, chúng ta sẽ cố hoàn thành trong một lần quay thôi".

Tony và Rachel di chuyển đến chỗ đã được đánh dấu trên sân trong lúc thợ trang điểm đang dặm phấn cho Tony và nhân viên phục trang thì chỉnh lại áo cho Rachel, Zack cộc cằn bắt đầu tóm tắt lại cảnh quay trước khi diễn.

"Được rồi" anh nói, giọng anh lạnh lùng và cương quyết "Các bạn biết câu chuyện và cách nó kết thúc. Chúng ta có thể làm xong trong một lần quay. Nếu ko, chúng ta sẽ mất thêm nhiều thời gian" Ánh mắt anh hướng tới Rachel, nhưng anh chỉ kêu tên nhân vật cô ta đóng như thường lệ "Johanna, cô bước vào chuồng ngựa, cô biết Rick đang núp ở đâu đó, cô biết anh ta muốn gì ở cô. Cô sợ anh ta, cô sợ cả bản thân cô nữa. Khi anh ta cô quyến rũ cô, cô trở nên yếu đuối, nhưng đó chỉ là khoảnh khắc thoáng qua, và chúng rất nóng bỏng" Zack kết thúc, tự cho rằng ko cần phải nói chi tiết hơn nữa sau những cảm xúc giữa cô ta và gã nhân tình ngoài đời thực "hiểu chứ" anh hỏi "rất nóng bỏng".

"Hiểu rồi" cô ta đáp và chỉ có cái loé sáng từ đôi mắt xanh phản trắc cho thấy cô ta hơi khó chịu vì phải làm trước căn phòng đầy người.

Zack quay sang Tony, hắn đang đứng khuất sau chuồng ngựa .

"Anh đã đợi Johanna hơn một giờ đồng hồ" Zack gợi ý ngắn gọn " anh sợ cô ta sẽ ko đến, anh ghét bản thân mình vì đã muốn cô ta. Anh bị cô ta ám ảnh, anh đang nghĩ đến việc lên ngựa để đến nhà cô ta, nói cho con gái và người giúp việc hay bất kì người nào nghe anh rằng anh đã ngủ với cô. Anh cảm thấy bị chế nhạo vì cô ta lảng tránh anh và bởi vì anh phải gặp cô ta trong chuồng ngựa trong khi chồng cô ta đang ngủ trên giường. Khi Johanna đến và bước qua cửa mà ko thấy anh, tất cả những giận dữ và đau khổ trong suốt nhiều tháng trời bộc phát. Anh túm lấy cô ta, nhưng giây phút anh chạm cô, anh lại muốn cô ấy lần nữa, và anh quyết định sẽ làm cô ta cũng muốn anh. Anh buộc cô ta hôn anh, và anh thấy cô ta đáp trả. Khi cô thay đổi và bắt đầu chống cự, anh đã đi quá xa để tin rằng cô ta muốn ngưng lại. Anh không tin điều đó cho tới khi cô ấy nắm lấy khẩu súng và chỉ về phía anh, nhưng anh quá giận dữ. Mất kiểm soát. Anh giành lấy khẩu súng, và khi cô ta bắn anh, anh quá giận đến mức không nhận ra đó chỉ là tai nạn. Tất cả khao khát và ám ảnh anh giành cho cô ta phút chốc trở thành cơn thịnh nộ điên cuồng khi anh đầu vật với cô ấy để giành khẩu súng. Súng cướp cò lần nữa, và Rachel lăn lộn trên sân, anh đánh rơi khẩu súng - anh phát điên với cảm giác hối hận và lo sợ rằng cô bị thương nặng. Anh nghe thấy Emily - anh do dự, rồi anh bỏ đi".

Không thể giấu được vẻ ghê tởm, Zack thêm vào bằng giọng chua cay "Anh thấy mình có làm được không?"

"Vâng" Tony nói chắc chắn, mỉa mai "Tôi nghĩ tôi có thể".

"Vậy hãy làm nhanh đi và chúng ta có thể kết thúc trò đồ chữ mắc ói này" Zack đáp lại trước khi anh có thể kiểm chế. Quay sang Rachel, anh thêm vào " Cô chưa bao giờ định dùng khẩu súng và khi nó cướp cò, tôi muốn cô trông có vẻ hoảng loạn đến độ cô ko thể cử động khi nó hướng về phía cô".

Không đợi Rachel hiểu rõ lời chỉ dẫn, Zack chuyển sang Emily và giọng anh trở nên dịu dàng .

"Emily, cháu nghe thấy tiếng súng và em cười ngựa đến đây. Mẹ cháu bị thương nhưng vẫn còn ý thức nên cháu biết rằng vết thương không quá nghiêm trọng. Cháu quá sợ hãi. Nhân tình của mẹ cháu đang trốn bằng xe tải, cháu chạy vào phòng chứa đồ gọi điện kêu xe cứu thương và cho cha cháu. Rõ cả chứ?"

"Còn Tony thì sao, ý cháu là Rick? Cháu có nên đuổi theo anh ta hay là nhặt khẩu súng và làm ra vẻ đi tìm ông ta?"

Thông thường họ đã giải quyết xong những chuyện này trong buổi diễn tập rồi, nhưng Zack đã nhận ra anh quá ngu ngốc để biến cảnh diễn tập thành cảnh quay chính, đặc biệt là khi anh bị cuốn vào ý tưởng Rachel ko bắn trong cảnh quay đầu tiên mặc dù kịch bản đã ghi như thế. Sau một lúc lưỡng lự ngần ngại, anh lắc đầu với Emily .

"Hãy làm theo đúng những gì ghi trong kịch bản. Rồi chúng ta sẽ bổ sung sau nếu cần".

Mất anh hướng về diễn viên phụ và đoàn làm phim, giọng anh trở lại nhanh nhẩu.

"Còn hỏi gì không?"

Anh cho họ nửa giây trả lời rồi quay lại với Tommy và nói.

"Bắt đầu thôi".

"Tất máy điều hoà đi" Tommy gọi lớn, và ngay tức thì tiếng máy chạy ngừng bật. Nhân viên âm thanh đeo tai nghe vào, nhà quay phim hướng người về trước. Zack thì đứng giữa máy quay và màn hình để vừa có thể xem cảnh quay hình lẫn diễn viên thực.

"Làm ơn, đèn đỏ" anh chỉ đạo đèn đỏ bật lên hướng về phía chuồng ngựa cho biết cảnh quay đang diễn ra.

"Di chuyển máy quay" Anh đợi xác nhận từ những camera và dàn âm thanh đến đúng chỗ.

"Di chuyển" Tay quay phim bên vòi nước kêu lớn sau một vài giây.

"Di chuyển" Hudgins đồng thanh.

"Tốc độ" nhân viên âm thanh tiếp tục.

"Đánh dấu điểm đỏ" Zack yêu cầu, và Tommy bước ra phía trước máy quay của Sam, tay ông đưa ra tấm bảng trắng đen ghi số cảnh quay và số lần thực hiện.

"Đây lần cảnh 126, quay lần 1" Ông thông báo, lặp lại những gì ghi trên tấm bảng. Ông vỗ tấm bảng đến sau này biên tập viên sẽ lồng âm thanh vào cảnh quay rồi nhanh chóng bước ra khỏi hướng máy quay.

"Diễn" Zack gọi lớn.

Theo tín hiệu, Rachel bước vào chuồng ngựa, di chuyển trong căng thẳng, nhìn quanh quất, mặt cô phản chiếu cảm giác bị khủng bố, hứng thú và e dè.

"Rick" giọng cô run run theo đúng yêu cầu kịch bản, và khi người tình của cô bước ra từ chuồng ngựa trống, tiếng thét tắt nghẹn của cô thật tuyệt vời.

Đứng sau máy quay, Zack bắt chéo tay trước ngực, anh quan sát tất cả qua con mắt thiên cận vô cảm, nhưng khi Austin bắt đầu hôn Rachel và kêu cô ta vào đồng cỏ khô, mọi thứ trở nên ko ổn. Austin vụng về và rõ ràng đang lúng túng.

"CẮT" Zack thét lên, giận dữ khi nghĩ đến việc anh phải quan sát Austin hôn vợ anh thêm nhiều lần nữa. Bước vào vùng sáng đèn, anh túm lấy gã diễn viên và tỏ vẻ khinh miệt lạnh lùng "Anh không hôn cô ta giống như cậu bé hát thánh ca vớ vẩn trong phòng khách sạn của tôi, Austin. Hãy cho chúng ta xem lại cảnh đó chứ đừng diễn cái kiểu nghiệp dư như vừa rồi".

Gương mặt của Austin, vốn được so sánh với sức hút nam tính của Robert Redford đang chuyển thành màu đỏ.

"Chúa ơi, Zack, anh ko thể hành xử như người lớn sao?"

Phớt lờ Austin, Zack quay sang Rachel, người đang nhìn anh trừng trừng đầy giận dữ, giọng anh thô bạo:.

"Còn cô, cô phải đang ở trong tâm trạng nóng bỏng chứ ko phải mơ màng như đang cắt móng tay khi anh ta vỗ lấy cô".

Hai lần kể khá tốt, cả đoàn phim biết điều đó, nhưng cả hai lần Zack đều cho ngừng lại trước khi Rachel cảm được khẩu súng, rồi anh bắt họ quay lại. Anh làm thế một phần vì sự thoải mái khi thấy họ phải diễn lại cảnh tro trên hôm qua, việc mà khiến anh trở thành trò cười cho thiên hạ, phần khác trong anh lại cho rằng có cái gì đó ko đúng trong cảnh quay này.

"Cắt" Anh cắt ngang trong lần quay thứ 4, và bước đến.

Austin tức giận ngồi dậy từ đồng cỏ, tay hấn choàng qua Rachel, lúc này cô ta đã cảm thấy đủ xấu hổ và cũng đang tức điên lên.

"Hãy nhìn xem tên khốn kiếp, ko có gì bất ổn với 2 lần quay cuối hết! Chúng hoàn hảo" Austin cường điệu lên nhưng Zack bỏ mặc hấn và quyết định quay cảnh này theo cách hôm qua anh đã nghĩ.

"Câm miệng và nghe tôi nói" Anh đáp lại " Chúng ta sẽ quay đoạn này theo hướng khác, bỏ qua những gì tác giả đã viết, khi Johanna bắn gã nhân tình, cô ta cũng đáng mất sự đồng cảm của mọi người. Hấn ta bị cô ta ám ảnh cả về thể xác lẫn tinh thần, nhưng cô ta đã lợi dụng anh ta cho mục đích của riêng mình, và trên hết cô ta chưa bao giờ có ý định bỏ chồng theo hấn. Cô ta phải bị thương trước hấn, hoặc hấn là người duy nhất bị thương trong phim này, và điểm mấu chốt của cả bộ phim là tất cả mọi người đều là nạn nhân".

Zack nghe thấy tiếng xì xào ngạc nhiên lẫn ủng hộ từ đám đông sau máy quay gần cánh cổng chuồng ngựa, nhưng anh ko định thay đổi ý kiến của mình.

Anh biết rằng mình đúng. Anh biết điều đó cũng rõ như việc anh sẽ giành thêm một đề cử Oscar nữa khi anh đạo diễn cho một phim bình thường ko có gì nổi trội. Quay sang Tony và Rachel, cả hai đang bất đắc dĩ bị ấn tượng bởi sự thay đổi, anh nói ngắn gọn .

"Lần nữa thôi, tôi biết chúng ta sẽ xong. Tất cả những gì hai người phải làm là đổi ngược lại mọi thứ, hai người tranh giành khẩu súng và Rachel bị thương trước".

"Rồi sau đó" Tony hỏi " Tôi phải làm gì khi nhận ra mình bắn cô ấy?"

Zack ngừng lại suy nghĩ rồi quyết định dứt khoát .

"Để cô ta cầm khẩu súng. Anh ko định làm cô ấy bị thương nhưng cô không nhận ra. Anh bước lùi lại. Nhưng cô ta có súng và chĩa nó vào anh. Cô khóc - cho anh và cho cả cô ta. Anh bắt đầu bỏ chạy ra sau. Rachel" Anh lại quay sang cô "Tôi muốn thấy những giọt nước mắt của cô, cô sẽ nhắm mắt lại và bóp cò".

Zack trở lại vị trí "Chuẩn bị".

Trợ lý đạo diễn bước đến trước máy quay, tay cầm tấm bảng.

"Cảnh 126, lần 5".

"Diễn".

Đây sẽ là cảnh cuối cùng hoàn hảo. Zack cảm nhận được điều đó khi Austin tóm lấy Rachel rồi ngã vào đồng cỏ, tay và miệng hấn ngấu nghiến cô. Ko có lời thoại ở chỗ này, nhưng âm thanh sẽ được chèn sau, và khi Rachel vô được khẩu súng và đặt giữa hai người, Zack liền giục cô đánh mạnh hơn.

"Đấu tranh đi" Anh gào lên danh thép " Giã vờ hấn ta là tôi đó".

Mánh khoé xem ra có hiệu quả, cô ta quần quai và cố sức chống trả Tony, tay cô cầm khẩu súng.

Sau này, tiếng súng nổ sẽ được chèn vào, và Zack thấy Tony đang vật khẩu súng khỏi Rachel, anh chờ đúng thời điểm rồi kêu lớn " Bắn" để Tony bóp cò trong khi Rachel ngã xuống cùng bịch máu giả giấu gần vai. Đó chính là lúc này.

"Nổ súng" Anh hét lên và toàn thân Rachel thỉnh linh giật mạnh khi súng nổ âm bên kho thóc cùng tiếng kim loại va vào nhau.

Mọi người đông cứng, tất cả đều bất động vì âm thanh đúng ra phải chỉ là tiếng bóp nỏ kèm theo. Rachel trượt khỏi tay Tony và lăn ra sàn nhà. Không có máu giả chảy ra từ vết thương giả trên vai cô.

"Cái gì thế-" Zack tức tốc bước tới. Tony chắn ngang Rachel, nhưng Zack gạt anh ta ra. "Rachel" Anh lay người cô. Có một lỗ nhỏ trên ngực cô ta, chỉ có dòng máu đang tuôn ra từ đó. Ý nghĩ liên lạc duy nhất của Zack là gọi xe cứu thương trong khi anh điên cuồng vì mạch cô ko đập. Có thể vết thương ko quá nghiêm trọng, Rachel chỉ vừa mới xuất huyết, vết thương có vẻ ko gần tim và các chuyên viên y tế ở ngay gần đây. Sự náo loạn xảy ra ở khắp mọi nơi, phụ nữ kêu khóc, đàn ông thì la hét, và đoàn làm phim chìm trong đám đông ngột ngạt.

"Trở lại đi" Nhưng anh vẫn không nghe thấy mạch đập của cô, rồi anh bắt đầu làm hô hấp nhân tạo cho cô.

Một giờ sau Zack đứng ngay sau cánh cửa chuồng ngựa, cách xa tất cả mọi người, mong được nghe từ các bác sĩ và cảnh sát bên trong. Xe cảnh sát và xe cứu thương đỗ đầy trên bãi cỏ, ánh đèn xanh đỏ của chúng lấp lánh trong đêm tối tĩnh mịch.

Rachel đã chết. Zack biết như thế. Anh đã thấy cái chết như thế trước đây và anh nhớ nó trông như thế nào. Anh không thể tin mọi chuyện đã xảy ra. Cảnh sát đã thẩm tra Tony và người quay phim. Họ bắt đầu với tất cả những ai có mặt ở hiện trường. Nhưng họ ko hỏi Zack đã xảy ra chuyện gì. Bằng mọi suy nghĩ anh có thể có lúc này, anh cho rằng rất kì lạ nên họ không hỏi anh bất cứ cái gì.

Trên đầu Zack, ánh sáng trắng loá và âm thanh chói tai của chiếc trực thăng đang tiến gần. Có lẽ nó dùng để đưa Rachel đến bệnh viện gần nhất, điều đó có nghĩ các chuyên viên y tế đã tìm thấy dấu hiệu sống còn của cô. Cảnh sát bỏ qua toàn bộ khu vực khi họ đến trong chiếc xe mui kín. Trên chiếc trực thăng, anh có thể đọc được biểu tượng trên của phi công. Nó ghi là Cục điều tra cái chết bất thường.

Mọi người cũng thấy nó. Emily bắt đầu khóc trong tay cha mình, Zack nghe thấy Austin đang chửi thề sau những lời an ủi của Tommy. Diana nhìn vào xe cảnh sát, mặt cô trắng bệch, mọi người bắt đầu nhìn chăm chăm lẫn nhau.

Nhưng không ai nhìn anh hoặc cố đến gần anh. Theo cảm nhận của riêng mình, thật kì lạ là anh thích điều đó.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Toàn bộ đoàn làm phim bị giữ lại khách sạn trong ngày kế tiếp để cảnh sát thẩm vấn. Zack ở trong trạng thái bồn chồn không tưởng khi cảnh sát từ chối cung cấp bất kì thông tin nào trong khi giới truyền thông lượm lặt từng thông tin nhỏ và gửi đi cả nước. Theo kênh NBC anh xem lúc trưa, khẩu súng giết Rachel đã được nạp ô đạn rỗng, nó có tác dụng gây vết thương lớn hơn là chỉ đi xuyên qua vật cản, đó là lý do tại sao cô chết ngay tức khắc. "Tin tức buổi tối trên CBS" mời một chuyên gia đạn đạo đến chương trình của họ cùng mô hình đường đạn và phác hoạ của Rachel, ông ta đã giải thích kĩ hơn về sức công phá của viên đạn và vị trí chính xác của nó. Zack nhấn nút tắt TV, anh đi vào phòng tắm và quăng mình trong đó. Rachel đã chết, mặc cho chẳng có gì tốt đẹp trong cuộc hôn nhân của họ hay chuyện cô ta sắp ly dị anh để theo Tony, anh vẫn không thể chấp nhận sự thật kinh khủng, xấu xa đó đã xảy ra. Tin tức 10h tối trên kênh ABC thậm chí còn ném cho anh một quả bom khi họ trích dẫn báo cáo khám nghiệm tử thi cho biết Rachel đã có thai 6 tuần.

Zack ngồi thụp xuống ghế sofa, mắt anh nhắm lại, miệng anh nuốt khó nhọc, cảm giác của anh lúc này giống như đang lạc giữa lốc xoáy, Rachel đã có thai. Nhưng không phải con anh, anh đã không ngủ với cô ta nhiều tháng rồi.

Không cạo râu hay ăn uống gì, anh đi lòng vòng trong khách sạn, thỉnh thoảng tự hỏi liệu có trở ngại gì ko mà tại sao ko ai đến phòng anh để nói chuyện, bày tỏ lòng thương xót hay chỉ để giết thời gian. Bàn tiếp khách của khách sạn bị bao vây bởi những người từ Hollywood cố tiếp cận anh, mà anh biết, hầu hết bọn họ đến vì tò mò hơn là thương tiếc cho cái chết của Rachel. Vì thế anh đã từ chối tất cả cuộc gọi ngoại trừ của Matt Farrell. Zack bỏ thời gian ra nghĩ xem kẻ nào đã ghét Rachel đến nỗi muốn giết cô ấy. Nhiều giờ trôi qua, anh nghi ngờ mọi người trong đoàn phim ko vì lý do này cũng vì cái khác. Nhưng anh nhanh chóng bỏ qua chúng vì những lý do đó quá hời hợt đến mức không đủ sức thuyết phục.

Quay lại với lý trí của mình, anh nhận ra cảnh sát có lý do tin rằng anh có động cơ giết Rachel, nhưng ý nghĩ đó thật lố bịch và anh chắc chắn cảnh sát sẽ nhận ra nó.

Hai ngày sau cái chết của Rachel, Zack mở cửa phòng và đương đầu với hai thám tử cao lớn, nghiêm nghị, những người đã thẩm tra anh hôm qua.

"Ông Benedict" một người bắt đầu, nhưng sự kiên nhẫn của Zack bị thử thách cho đến điểm chính yếu.

"Sao các người cứ phí thời gian với tôi thế" Anh bùng nổ " Tôi yêu cầu được biết tiến triển của cuộc điều tra kẻ giết vợ tôi".

Anh quá giận dữ đến nỗi ko nhận ra mình bị bắt giữ khi một trong số họ vòng ra sau lưng Zack, bẻ tay anh ngược ra sau, đột ngột ép mặt anh vào tường, kèm vai anh lại. Zack cảm nhận được tiếng công tay lạnh lẽo khi họ nói.

"Zachary Benedict, anh bị bắt vì nghi ngờ giết Rachel Evans. Anh có quyền giữ im lặng, anh được quyền có luật sư đại diện. Nếu anh không thể trả tiền cho luật sư..."

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

"Kính thưa bồi thẩm đoàn, quý vị đã được nghe lời khai kinh hoàng và được xem những bằng chứng không thể chối cãi" Alton Peterson, công tố viên, đang đứng hiên ngang, mắt ông ta lướt chậm qua 12 thành viên ban hội thẩm thành phố Dallas trước khi họ đưa ra kết luận cuối cùng cho vụ án gây chấn động về tội thông dâm và mưu sát của các ngôi sao Hollywood.

Bên ngoài phòng xử án, đại sảnh giờ đã chật cứng phóng viên từ khắp nơi trên thế giới đổ về chờ tin tức từ vụ xử Zachary Benedict. Đã từng có thời giới truyền thông bỏ dỡ anh, nhưng ngay lúc này, họ đang cố tưởng thuật từng chi tiết về sự sụp đổ uy tín của anh một cách đầy màu sắc, cho rằng bất kì tình tiết nào cũng khiến dân Mỹ sôi lên, những người đang tiêu hoá tin tức trong bản tin tối cùng bữa khuya của mình.

"Các vị đã nghe thấy bằng chứng" Peterson nhấn mạnh lần nữa với ban hội thẩm trong lời luận tội "lời khai từ hàng tá nhân chứng, những người vốn là bạn của Zachary Benedict. Các vị đã biết đêm trước khi Rachel Evans bị giết, Zachary Benedict đã phát hiện cô ta trần truồng trong vòng tay Tony Austin. Các vị cũng biết Zachary đã nổi cơn thịnh nộ, anh ta lao vào tấn công Tony và phải được kéo ra. Các vị cũng nghe lời khai từ các vị khách trong khách sạn về cuộc tranh cãi ồn ào tối đó. Theo những nhân chứng này thì Rachel Evans đã nói với Zachary cô ta sẽ ly dị anh, cưới Tony Austin và lấy một nửa tài sản của Zachary sau khi ly dị. Nhân chứng khác đã nghe Zachary đe dọa vợ anh ta, tôi có thể trích dẫn lại như sau" Peterson ngừng lại một lúc để nhấn mạnh, nó thật sự có hiệu quả vì không ai trong phòng xử án có thể quên mối đe dọa. Tăng âm lượng trong giọng nói của mình, ông ta lặp lại "Tôi sẽ giết cô trước khi cô và Austin lấy một nửa của bất cứ cái gì".

Nắm chặt thanh chắn dọc phòng xử, ông ta tìm kiếm những gương mặt chăm chú.

"Và anh ta đã giết cô ấy, thưa quý vị. Anh ta đã giết cô ấy một cách máu lạnh, cùng với đứa trẻ vô tội chưa thành hình mà cô ta đang mang. Các vị biết anh ta đã làm và tôi cũng vậy. Nhưng cái cách anh ta thực hiện tội ác khiến chúng ta thấy kinh sợ. Nó cực kì tàn ác và đã cho chúng ta thấy rõ con quái vật lạnh máu đang bên trong Zachary Benedict là như thế nào". Đối hướng, Peterson tóm tắt lại tiến trình tội ác và đưa ra kết luận cuối cùng "Zachary Benedict đã không giết người trong tình trạng kích động vì quá giận dữ như những tên sát nhân thông thường. Không phải anh ta. Anh ta đã đợi 24h để

hoàn tất bộ phim quý báu của mình, để rồi chọn cách trả thù kì dị, máu lạnh đến mức khiến tôi buồn nôn, anh ta cho viên đạn vào nòng súng rỗng, và trong giây phút cuối cùng của bộ phim, anh ta thay đổi kịch bản có sẵn, qua đó vợ anh ta, chứ không phải Austin, sẽ bị bắn trong cuộc đấu giá".

Alton ngừng lại và tay nắm thanh chắn lần nữa.

"Tất cả những suy đoán này không phải là việc của tôi. Các vị đã nghe lời khai của từng nhân chứng một. Vào buổi chiều của vụ giết người, cả đoàn làm phim được nghỉ ngơi, Zachary Benedict đã một mình đi vào chuồng ngựa, di chuyển một số thứ trong đó. Rất nhiều người thấy anh ta đi vào - ngay bản thân anh ta cũng thừa nhận việc đó, nhưng không một ai thấy được điểm khác biệt nhỏ nhoi nào khi họ trở lại chuồng ngựa. Anh ta đã làm gì trong đó? Các vị biết anh ta làm gì. Anh ta đã thay đổi ổ đạn, cái mà theo lời khai của trợ lý sản xuất, vốn là ổ đạn giả do chính anh ta đặt vào. Tôi xin nhắc cho các vị nhớ là vân tay của Benedict có trên khẩu súng. Chỉ mình anh ta và khẩu súng, không còn nghi ngờ gì nữa, anh ta đã lau nó thật sạch. Và khi tất cả đã chuẩn bị xong, có phải anh ta cũng giống như một tên sát nhân thông thường sau khi có hành vi kinh khủng? Không, anh ta không làm như vậy. Thay vào đó" Peterson hướng mặt về bị cáo, giọng ông ta không che dấu sự ghê tởm lẫn khiếp sợ "Zachary Benedict đứng đằng sau máy quay, quan sát vợ anh ta và nhân tình ôm hôn nhau mãnh liệt, và anh ta bắt họ làm việc đó hết lần này đến lần khác! Anh ta ngăn họ lại mỗi khi vợ anh ta sắp chạm vào khẩu súng. Cho đến khi anh ta thấy đủ "vui", đủ cảm giác trả thù bệnh hoạn, khi anh ta ko thể kéo dài cảnh quay thêm nữa, cảnh quay mà vợ anh sẽ cầm súng bắn Tony - Zachary Benedict thay đổi kịch bản".

Xoay lưng lại, Peterson chỉ tay về phía Zack, giọng ông rung lên vì căm ghét.

"Zachary Benedict là người quá giàu có và nổi tiếng đến nỗi tự cho phép mình đứng trên pháp luật đang áp dụng với các vị và với tôi. Anh ta tin rằng các vị sẽ dễ dàng cho anh ta thoát. Hãy nhìn anh ta đi, thừa quý vị bồi thẩm".

Hường ứng theo giọng điệu công kích của Peterson, mọi gương mặt trong khán phòng đều quay về Zack, anh đang ngồi ở bàn bị cáo. Bên cạnh anh, vị trưởng luật sư đại diện nói qua kẽ răng "Chết tiệt, nhìn bồi thẩm đoàn kia Zack".

Zack ngẩng đầu lên và vô thức làm theo, nhưng anh nghi ngờ việc anh có thể khiến họ thay đổi ý kiến. Rachel đã thật sự đạt được sự nổi tiếng bằng cái chết của mình, cô ta đã đưa ra bằng chứng quá tốt so với những gì anh có thể làm.

"Hãy nhìn anh ta" Alton Peterson nói với sự giận dữ mới "và các vị sẽ biết anh ta là loại người gì, anh ta đã phạm tội giết người ở cấp độ 1. Đó là lời phán quyết, lời phán quyết duy nhất mà quý vị có thể đưa ra trong vụ án này và giúp công lý được thực thi".

Sáng hôm sau, bồi thẩm đoàn họp kín để đưa ra lời luận tội và Zack, người đã trả 1 triệu đô tiền bảo lãnh, trở lại trong căn hộ Lưỡi Liềm, ở đó anh đang suy xét đến khả năng sẽ bỏ trốn sang Nam Mỹ và giết Tony Austin. Tony trông có vẻ còn khả nghi hơn anh, nhưng tất cả chứng cứ mà đoàn luật sư của anh có thể tìm ra chỉ là thói quen nghiện hút của hắn, một thói quen mà hắn có thể tiếp tục tự thỏa mãn khi Rachel bỏ anh và cưới hắn. Hơn thế nữa, Zack đã không có ý định thay đổi kịch bản cho đến phút chót, Tony, chứ không phải Rachel, mới là người bị bắn. Zack cố nặn óc nhớ xem anh đã từng bao giờ nói với Tony là anh không thích kết thúc trong kịch bản và muốn thay đổi nó. Đôi khi anh hay nói lớn điều anh nghĩ với mọi người và không nhớ mình đã làm như thế. Anh đã chú thích sự thay đổi lên cuốn kịch bản phụ của anh và đặt nó nằm đâu đó, nhưng tất cả nhân chứng phủ nhận đã thấy nó.

Như con hổ bị nhốt trong chuồng, anh đi lòng vòng trong căn hộ, miệng anh ko ngớt nguyên rủa số phận và Rachel. Hết lần này đến lần khác, qua lời kết luận của vị luật sư của mình, anh đã tự thuyết phục mình rằng Arthur Handler có khả năng thay đổi suy nghĩ của bồi thẩm đoàn. Handler chỉ đưa ra lời bào chữa yếu ớt khiến Zack trông như tên ngốc vô cùng trước hàng loạt chứng cứ cùng lúc chĩa mũi giáo về phía anh. Trong phiên xử, chứng cứ được ra là Zack có bộ sưu tập khổng lồ các loại súng ống, anh cũng rất thành thạo về đạn dược, và Handler đã cố chứng minh dù việc đó là đúng, Zack cũng có thể đổi ổ đạn mà ko để lại dấu vân tay.

Ý tưởng bỏ trốn sang Nam Mỹ bị triệt tiêu trong tâm trí Zack. Đó là ý tưởng tệ hại, Zack biết như thế. Thứ nhất, nếu anh bỏ trốn, bồi thẩm đoàn chắc chắn sẽ cho rằng anh có tội, dù họ có tha bổng cho anh đi nữa. Hai là, anh quá nổi tiếng, cùng với mức độ phủ sóng của phiên tòa khiến anh dễ dàng gây chú ý ở bất cứ đâu chỉ trong vài phút. Điều duy nhất anh có thể tin được là Tony sẽ ko bao giờ có thể đóng phim lại nữa, tất cả sự truy lục xấu xa của anh ta bị phơi bày trước toà và đã trở thành tít lớn trên nhiều tờ báo.

Vào buổi sáng kế tiếp khi có tiếng gõ cửa phòng, sự mệt mỏi và nghi ngờ vẩn xoắn từng té bào trong cơ thể Zack. Anh mở cửa và nhìn thấy người bạn duy nhất anh có thể tin tưởng. Zack không muốn Matt Farrell có mặt ở toà, một phần anh cảm thấy bị sỉ nhục, một phần khác anh không muốn vết nhơ của anh sẽ ảnh hưởng đến nhà công nghiệp nổi tiếng. Khi Matt vẫn ở Châu Âu cho đến ngày hôm qua để thương lượng thu mua một công ty thì đối với Zack rất dễ dàng tỏ ra lạc quan với Math qua điện thoại. Bây giờ chứng kiến nét giận dữ của Matt, anh biết người bạn của mình đã khám phá ra sự thật và anh ta đã bay về Dallas vì việc đó.

"Đừng có ra và vui mừng khi trông thấy tôi" Matt bước vào bên trong, miệng nói khô khốc.

"Tôi đã nói với anh rằng chẳng có lý do nào để anh đến đây cả" Zack quay người lại đóng cửa "Bồi thẩm đoàn sẽ có kết luận ngay thôi. Mọi thứ sẽ trở nên tốt đẹp thôi".

"Theo hướng nào" Matt đáp lại, bị nản lòng trước lời chào hỏi thiếu sức sống của Zack "Chúng ta có thể giết thời gian bằng vài ván bài. O'Hara đang đậu xe ở ngoài và sẽ sắp xếp phòng cho chúng ta" anh nói tiếp, hướng về người giúp việc kiểm vệ sĩ của mình. Anh nhào người ra khỏi chiếc áo khoác, liếc qua vẻ hốc hác của Zack, tay anh nhấn phím điện thoại "Trông anh như đang ở địa ngục vậy" Matt nói khi vừa đặt 3 suất ăn sáng mang lên tận phòng.

"Đây chắc chắn là ngày may mắn của tôi" Joe O'hara nói 6 giờ sau đó khi tay ông vết sạch tiền từ giữa bàn. Người đàn ông to lớn với tinh thần thép và sức mạnh lực sĩ đang dẫu vẽ lo lắng cho tương lai người bạn của mình mặc dù Zack đã cố che dấu bằng sự lạc quan giả tạo chẳng lừa được ai, tuy vậy nó cũng giúp cho không khí trong phòng bớt ngột ngạt.

"Nhớ nhắc tôi giảm lương anh lại" Matt châm biếm, nhìn vào cái túi nặng tiền bên hông Joe. "Tôi không nên trả anh đủ để anh ngồi chơi trò này".

"Anh luôn nói vậy mỗi khi tôi chơi bài thắng anh và Zack" O'hara đáp lại rạng rỡ "Nó giống ngày xưa yêu dấu ở Carmel khi chúng ta chơi rất nhiều. Ngoại trừ nó luôn vào giữa đêm".

Và cuộc sống của Zack không còn thẳng bằng nữa.

Những suy nghĩ không lời lan dần trong sự im lặng nặng nề cho đến khi chuông điện thoại vang lên.

Zack cảm lấy nó, lắng nghe rồi đứng thẳng lên "Bồi thẩm đoàn đã có kết luận rồi. Tôi phải đi".

"Tôi sẽ đi với anh" Matt nói.

"Tôi sẽ mang xe tới" O'hara sẵn sàng lấy chìa khoá xe từ áo khoác.

"Không cần thiết" Zack nói, cố nén hoảng loạn "Luật sư của tôi sẽ đến đón" Anh chờ đến khi O'Hara bắt tay anh và rời đi, rồi anh nhìn Matt và bước đến bàn sách "Tôi có một chuyện muốn nhờ anh" Anh rút xấp tài liệu từ ngăn kéo và trao cho người bạn của mình "Tôi đã chuẩn bị cái này phòng trường hợp mọi thứ diễn biến xấu đi. Đây là giấy uỷ quyền cho anh đối với mọi tài sản nhân danh tôi".

Matt Farrell nhìn xuống tập tài liệu, mặt anh biến sắc trước bằng chứng cho việc Zack có 50% bị buộc tội.

"Chỉ là kế hoạch dự phòng thôi mà. Tôi chắc rằng anh sẽ không dùng tới nó đâu" Zack nói dối.

"Tôi cũng thấy thế" Matt nói dù biết điều đó là không thật.

Hai người đàn ông nhìn nhau, giữa họ có nhiều điểm tương đồng từ chiều cao, cân nặng, màu tóc hay thái độ tự tin giả tạo kia. Khi Zack mặc áo choàng vào, Matt húng hắng và miễn cưỡng nói "Nếu tôi phải dùng cái này, anh muốn tôi làm gì?"

Nhìn vào trong gương, Zack thắt lại cravat, anh cố nhún vai tỏ vẻ hài hước.

"Cố đừng để tôi phá sản".

Một giờ sau, trong phòng xử án, đứng bên cạnh đội luật sư đại diện, Zack quan sát bàn tay chuyển phán quyết. Những câu nói của thẩm phán nghe như vọng từ đường hầm xa xăm nào đó.

"- tội giết người cấp độ 1".

Sau một phiên xử ngắn về mức hình phạt, Zack nhận được phán quyết còn tàn nhẫn hơn cái cuối cùng "Hình phạt được thông qua là 45 năm ở nhà tù Texas thuộc Amarillo, không được bảo lãnh vì mức án hơn 15 năm. Tù nhân sẽ bị giam giữ..."

Zack không nhăn mặt đau khổ, anh ko làm cái gì khác để nói lên sự thật "Bên trong anh đang than khóc".

Anh vẫn đứng thẳng, ngay cả khi người ta ngoặt tay anh ra sau vai, còng chúng lại.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

1993.

"Coi chừng, cô Mathison!" tiếng kêu nhức óc của đứa con trai ngồi trên xe lăn phát ra quá trễ. Julie nhận phải một trái banh bóng chày vào giữa đầu, tiếng cười vang rền khi cô quay tròn sau cú ném, rồi cô để mắt cá chân mình lên chỗ để chân của chiếc xe lăn, cô xoay người lại, xấu hổ đối mặt với những người còn lại.

"Cô Mathison, cô Mathison" Phòng tập thể dục vang vọng tiếng kêu báo động của những đứa trẻ khuyết tật trong lớp Julie phụ trách sau giờ học, đây là lúc cô không có nhiệm vụ giảng dạy. Những chiếc xe lăn tụ tập quanh cô cùng với bọn trẻ với thanh nạng hay chân chống. "Cô có ổn không, cô Mathison?" chúng đồng thanh "cô có đau không, cô Mathison?"

"Tất nhiên là cô đau rồi" Cô trêu chọc khi chống tay đứng lên, tay cô vén tóc ra khỏi mắt "Lòng tự trọng của cô bị tổn thương".

Willie Jenkins, cậu bé 9 tuổi có bề ngoài dữ dằn đang đóng vai người quan sát và huấn luyện viên ngoài sân thì đang cho 2 tay vào túi vừa nhìn cô cười toé miệng, cậu gây chú ý bằng giọng nói trầm, đục của mình.

"Làm thế nào mà lòng tự trọng của cô bị tổn thương khi cô đáp xuống bằng -".

"Đó là việc của em mà Willie" Julie cười, nhanh nhẹn đáp lại. Cô cuộn chân lại với đôi giày gót nhọn, vớ nâu, và cả đôi vớ sợi dài lọt vào tầm nhìn của cô.

"Cô Mathison" Hiệu trưởng gào lên khi ông nhận ra đám đông tụ tập trong phòng thể dục chật hẹp " Trông chúng không giống trận bóng chày chút nào. Cô đang chơi trò gì vậy?"

Ngay cả khi Julie đang dạy lớp 3 ở trường tiểu học Keaton thì quan hệ giữa cô với ông hiệu trưởng Duncan cũng không được cải thiện gì nhiều sau cái lần ông buộc tội cô lấy cắp tiền 15 năm về trước. Mặc dù sự chính trực của cô không còn là nỗi bận tâm của ông, việc cô nói lòng một số nội quy của trường trong giờ của cô luôn là cái gai trong mắt ông ta. Không chỉ vậy, cô làm ông khó chịu đến chết vì những sáng kiến của mình, một khi ông ta từ chối áp dụng chúng, cô liền đem sự ủng hộ tinh thần của người dân khắp thị trấn, đôi khi còn là khoản ủng hộ tài chính của cá nhân nữa. Một trong số những ý tưởng của cô đã làm cho trường Keaton có chương trình dành riêng cho học sinh khiếm khuyết cả về kiến thức lẫn thể chất, cô đã thay đổi cách nhìn sự việc thông thường của ông Duncan về việc giáo dục. Mathison đã thực hiện chương trình cho trẻ khuyết tật sau khi cô làm được việc khác còn mạnh mẽ hơn, không gì có thể ngăn cô lại. Cô đã bắt đầu chiến dịch tập trung những người phụ nữ mù chữ trong thị trấn. Cuộc vận động được tiến hành sau khi cô phát hiện vợ của người lao công ko biết đọc. Julie Mathison đã mời người phụ nữ đó tới nhà riêng của mình và dạy kèm cô ta. Rồi cô ta truyền tin cho một người khác, rồi lại người khác nữa. Trong một thời gian ngắn đã có 7 người phụ nữ được dạy đọc chữ, và cô Mathison đã xin ông được mượn lớp học 2 buổi tối để dạy những người này.

Khi Duncan phản đối vì sẽ phát sinh thêm chi phí khi bật đèn học ban đêm, cô ngọt ngào nói sẽ trao đổi với hiệu trưởng trường trung học sau. Không thể nhìn cảnh ông hiệu trưởng kia quát vào đôi mắt xanh và nụ cười rộng mở kia, Duncan buộc phải để cô dùng phòng học của trường tiểu học Keaton. Ngay khi ông vừa đầu hàng, cuộc viễn chinh lại nảy thêm khoản đồ dùng học tập cần để đẩy nhanh tốc độ giảng dạy cho những học sinh người lớn. Và khi hiệu trưởng nhận ra sự mệt mỏi ko thể kéo dài hơn, cô cũng ko ngừng lại cho tới khi đạt mục tiêu đã đề ra. Chắc chắn rằng cô đã đúng, trong một số trường hợp cần sự đấu tranh thì Julie Mathison đã sở hữu một tính cách kiên cường đến mức bước bình cộng vào sự lạc quan căng tràn sức sống khiến cô vừa gây chú ý vừa gây khó chịu cho ông.

Cô đã phải nán lòng với những đứa trẻ khuyết tật đầu óc đơn giản, nhưng chương trình xóa mù chữ lại có sức kêu gọi cô mạnh mẽ, và không có việc gì ông nói hay làm có thể ngăn cản được cô. Cô đã quyết tâm phải có được thiết bị cho công việc, và Duncan chắc rằng cô phải mất hai ngày đi Amarillo hay đâu đó để kiếm đủ tiền chi trả cho những thứ đó. Ông biết cô được ủng hộ từ ông nội giàu có của một trong số những đứa trẻ khuyết tật, và người đó đang ở Amarillo để thu quỹ cho chương trình dạy học dành cho đám trẻ đó. Và bây giờ, Duncan ngờ rằng cô đang tìm cách thuyết phục người đàn ông kia quyên tiền ủng hộ chương trình xóa mù chữ của cô.

Cụm từ "gây quỹ" khi dùng nói về cô làm ông có cảm giác khó chịu, thậm chí là xấu hổ. Việc "xin" tiền hỗ trợ bằng cách van lơn những người giàu có hay họ hàng của họ hoàn toàn không phải việc đứng đắn. Trong 4 năm cô dạy học ở trường Keaton, Julie Mathison trở thành điều khó chịu mà ai cũng biết ngay bên cạnh ông, hay là một vết bóng dưới gót chân ông. Chính vì điều đó, ông hoàn toàn miễn nhiệm với cách dạy học mê hoặc của cô, cái cách cô vẫy tay gọi bọn trẻ vào phòng thay đồ và đưa hướng dẫn về trận đấu tiếp theo cho chúng. Với gương mặt không trang điểm, mái tóc dài ngang vai xoa trước trán và cột thành đuôi ngựa ở phía sau, cô đã đánh lừa Duncan bằng hình ảnh cô gái xinh đẹp, ngọt ngào và không hề phức tạp khi ông thuê cô. Với chiều cao 5'5 (165cm), cô có cơ thể khỏe mạnh và đôi chân dài, mũi cao, gương mặt cô theo vẻ cổ điển cùng cặp môi đầy, mềm mại. Dưới hàng chân mày đen thanh mảnh, đôi mắt to tròn của cô có màu xanh lục bảo, hàng mi cong dài khiến mắt cô trông vừa ngây thơ vừa dịu dàng. Điều Duncan nhận biết qua sự rui ro của mình là ẩn bên dưới bộ mặt nhỏ nhắn kia là chiếc cằm chẻ bước bình không chút nữ tính của cô.

Chân ông đi qua đi lại, chờ đợi cô giáo trẻ rắc rối giải quyết xong với lũ học sinh của cô, phui áo choàng, vuốt lại mái tóc khi ông nói về chuyến thăm phòng thể dục đột xuất sau giờ học.

"Anh trai Ted của cô gọi. Tôi là người duy nhất còn trên lầu để bắt máy" Ông khó chịu thêm vào "Anh ta nhấn lại là mẹ cô muốn cô về ăn tối trước 8 giờ và họ sẽ đưa xe của Carl cho cô dùng trong chuyến đi. Anh ấy, à, có nói đến việc cô sẽ đi Amarillo. Cô đã không nói về nó khi cô xin nghỉ vì lý do cá nhân".

"Vâng, Amarillo" Julie nói với nụ cười trong sáng ngây thơ mà cô hy vọng thoát khỏi tầm lưới bảo vệ của ông

"Cô có bạn ở đó à?" Ông hỏi tiếp, mắt ông nhúu lại trên chiếc mũi khoằm.

Julie phải đi Amarillo gặp một người họ hàng giàu có của một trong số các học sinh khuyết tật của cô hồng quyên thêm tiền cho chương trình xóa mù chữ. Và cô có cảm giác tồi tệ là ông Duncan đã đoán ra.

"Tôi chỉ đi trong 2 ngày" Cô cố lảng tránh " Tôi đã sắp xếp các buổi học bù cho lớp rồi" .

"Amarillo cách đây hàng trăm dặm. Chắc cô phải có việc rất quan trọng ở đó?"

Thay vì trả lời những nghi vấn cho mục đích chuyến đi, Julie cho tay vào áo khoác, mắt cô liếc nhìn đồng hồ, giọng cô vội vã.

"Trời đất! Đã 4h30 rồi. Tôi phải trở về nhà tắm rửa để còn kịp quay lại đây cho lớp 6h nữa".

Khi Julie nhanh chóng rời trường học, Willie Jenkins đang đứng cạnh xe cô, khuôn mặt nhỏ bé tỏ vẻ khó chịu.

"Em nghe cô nói với thầy Duncan về việc đi Amarillo" Nó thông báo bằng giọng trang nghiêm khiến nó trông như một người trưởng thành mắc chứng viêm thanh quản "Em thắc mắc - mình có được hát ở lễ hội mùa đông hay không".

Julie cố nén cười. Giống như những người anh lớn của mình, Willie có thể chơi bất kì môn thể thao nào và còn chơi rất tốt nữa, cậu bé luôn trong đội hình chính thức, cậu còn là đứa bé nổi tiếng nhất trong số học sinh cấp thấp, nhưng cậu cũng là lựa chọn cuối cùng cho bất cứ cái gì liên quan đến âm nhạc. Lý do cậu chưa bao giờ là thành viên đội nhạc là vì mỗi khi cậu cất giọng, những âm thanh phát ra luôn gây ra tràng cười khúc khích từ phía khán giả.

"Đó không phải quyết định của cô Willie à" ném túi xách vào băng sau của chiếc Ford cũ kĩ "Cô không nằm trong ban tổ chức lễ hội mùa đông năm nay".

Cậu bé buông ra một cái cười trầm ngâm tình quái về phía Julie theo bản năng của người đàn ông khi biết phụ nữ đang mềm dẻo với mình. Cô yêu sự gan dạ, nhiệt huyết của cậu và trên hết là tấm lòng từ tế cậu dành cho một học sinh khuyết tật trong lớp tên Johnny Everett.

"Vậy nếu cô nằm trong ban, ý em là, đã từng, thì cô có để em hát không" Willie rên rỉ.

"Willie" Julie mỉm cười khi tra chìa khóa vào ổ "Ngày mà cô quyết định ai sẽ hát, em sẽ có trong đó".

"Cô hứa chứ?"

Julie gật đầu. "Hôm nào hãy đến nhà thờ và cô sẽ chứng minh cho em thấy. Cô sẽ để em hát trong dàn đồng ca nhà thờ".

"Cha mẹ em không thích đi nhà thờ".

"Vậy thì em trông tình huống tiến thoái lưỡng nan rồi" Julie vừa nói vừa chậm chạp dời xe ra khỏi bãi đỗ dành cho giáo viên, cô nói với ra ngoài kính xe.

"Tình huống tiến ... gì ạ?"

Cô trườn ra ngoài xoa đầu cậu bé.

"Tra nó trong từ điển đi".

Trên đường về nhà cô phải đi dọc theo trung tâm của thị trấn Keaton, bốn khu buôn bán được định hình theo lối kiến trúc cũ. Lần đầu cô đến Keaton khi vẫn còn là một đứa bé, đây là một thị trấn Texas nhỏ bé, không hề có bóng dáng của những đại lộ hay tòa nhà chọc trời - hay những khu nhà ổ chuột, trở nên rất lạ lẫm và khác biệt với cô, nhưng rồi cô nhanh chóng yêu chuộng yêu những con phố bình yên và khung cảnh thân thiện nơi đây. Nó không thay đổi nhiều lắm trong 15 năm trở lại đây. Trông mọi thứ vẫn như ngày nào - đẹp và lạ, những gian hàng trắng tinh ngay giữa trung tâm công viên thị trấn, những con đường gạch dọc theo các quầy hàng và các ngôi nhà một cách tuyệt vời. Mặc dù dân số của Keaton đã tăng từ 3000 lên 5000 người, thị trấn nhanh chóng biến những cư dân mới hòa nhập vào lối sống cũ thay vì chạy theo cách sống của riêng họ. Hầu hết người dân đều đi nhà thờ vào ngày Chủ Nhật, cánh đàn ông có thói quen tụ tập ở câu lạc bộ Elk thứ 6 đầu tiên của mỗi tháng, và những ngày hè luôn được ăn mừng theo cách truyền thống - ngay bãi cỏ giữa công viên với ban nhạc thị trấn, với những tấm màn xanh, trắng đỏ tùy dịp. Cư dân gốc của Keaton sẽ cười ngửa đến những lễ hội đó. Bây giờ họ chọn xe tải hay ô tô con khi đến, nhưng tiếng cười và âm nhạc vẫn như lúc ban đầu. Bọn trẻ thường chơi trò nỉ đuổi quanh cây sồi già, hoặc một tay nắm cha mẹ, tay kia cầm cốc kem trong khi ông bà chúng ngồi trên băng ghế mà hồi tưởng ngày xưa. Đây là một thị trấn mà mọi người xem nhau như bạn cũ, cùng nhau trân trọng truyền thống cũ, kỉ ức cũ. Đây là thị trấn mà người này biết hết mọi điều về người kia.

Julie đã trở thành một phần của mọi thứ, cô yêu cảm giác được bao bọc, của sự phụ thuộc mà thị trấn mang lại cho cô, ngay khi cô lên 11, cô tránh là mọi thứ có nguy cơ gây ra tin đồn thất thiệt. Khi thành thiếu nữ, cô chỉ hẹn hò với vài chàng trai, những người được cha mẹ cô và cả thị trấn ủng hộ, và cô cũng chỉ tham gia công việc đội nhóm hay từ thiện nhà thờ cùng họ thôi. Cô chưa bao giờ trễ hẹn, vượt đèn đỏ hay phá bất cứ luật lệ gì, cô vẫn ở nhà khi cô lên đại học, và khi cô thuê một căn nhà riêng ở phía bắc thị trấn vào năm ngoái, cô giữ nó tách biệt và đặt ra quy định không tiếp bất kì người đàn ông nào ngoại trừ người trong gia đình khi trời tối. Những người phụ nữ khác lớn lên trong thập niên 80 hẳn sẽ nổi giận với những quy định đó nhưng với Julie thì không. Cô đã tìm thấy ngôi nhà thực sự của mình, một gia đình yêu quý và tôn trọng cô, và cô quyết tâm biến mình trở nên xứng đáng với họ. Cùng với cố gắng không ngừng của mình, Julie Mathison trở thành công dân tiêu biểu của Keaton. Bên cạnh việc giảng dạy ở trường tiểu học và chương trình riêng cho những đứa trẻ khuyết tật, cô cũng dạy thêm vào ngày Chủ Nhật, cô hát trong ca đoàn, bán bánh trong các buổi từ thiện của nhà thờ, đan áo cho quỹ cho trạm chữa cháy mới.

Với quyết tâm cao độ của mình, Julie đã xóa sạch những vết tích của cuộc sống đầu đường xó chợ trước đây. Mỗi hy sinh của cô giờ đây giống như phần thưởng giành cho người được phù hộ. Cô yêu thích được làm việc cùng trẻ nhỏ và cô phấn khích trong việc dạy những người trưởng thành. Cô đang có một cuộc sống hoàn hảo. Ngoại trừ một vài khoảng khắc cô đơn một mình trong đêm, cô cảm thấy có chút gì đó không đúng trong mọi việc. Cái gì đó sai lầm, thiếu sót hoặc chưa xuất hiện. Cô cảm thấy như nếu cô đã tạo dựng một hình mẫu cho bản thân và không biết phải làm gì tiếp theo.

Một năm trước, khi mục sư mới, Greg Howley, đến giúp cha Julie, cô chợt nhận ra cái mà cô phải làm từ lâu: cô cần một người chồng và một gia đình cho riêng mình để yêu thương. Greg cũng nghĩ vậy. Họ đã nói về chuyện kết hôn, nhưng Julie còn đợi cho đến khi cô thấy chắc chắn, và giờ Greg đang ở Florida cùng giáo phận của mình, vẫn tiếp tục chờ cô quyết định. Những kẻ ngồi lê đôi mách, vốn ủng hộ vị mục sư đẹp trai đang giúp cha Julie, đã thất vọng ra mặt khi anh rời thị trấn sau Giáng sinh mà chưa đặt chiếc nhẫn đính hôn lên ngón tay cô. Nói một cách khách quan thì Julie cũng thích anh. Ngoại trừ khi đêm xuống, lúc những nhận thức mập mờ, những nghi ngờ không thể lý giải lại hiện ra.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Nghiêng người ra khỏi bàn làm việc, Julie mỉm cười với 7 người phụ nữ trong độ tuổi từ 20 đến 60 đang học cách đọc. Trái tim cô bị chinh phục bởi quyết tâm, lòng nhiệt thành, sự mãnh liệt của họ và cô chỉ mới bắt đầu hiểu về họ. Cô còn chưa đến 20 phút để về nhà cha mẹ cho bữa tối nhưng cô ghét phải kết thúc buổi học. Cô miễn cưỡng nhìn vào đồng hồ và nói.

"Được rồi mọi người, tối nay như thế là đủ. Có câu hỏi nào cho bài tập tuần tới hay có ai muốn nói gì không?"

7 gương mặt tha thiết nhìn vào Julie. Rosalie Silmet, 25 tuổi và là người mẹ đơn thân, giờ tay và lưng ngừng nói.

"Chúng tôi, tất cả chúng tôi, muốn nói việc cô làm có ý nghĩa như thế nào với chúng tôi. Tôi được chọn để nói ra điều đó vì tôi đọc khá nhất. Chúng tôi muốn cô biết điều khác biệt cô đã tạo ra chỉ bằng việc tin tưởng chúng tôi. Vài người trong số bọn tôi không tin rằng cô có thể dạy được, nhưng chúng tôi muốn cho cô cơ hội" Rosalie lưỡng lự, mắt nhìn về Paulie Perkins, người vừa mới nhập học gần đây.

Theo tia nhìn của Rosalie là người phụ nữ tóc đen nghiêm nghị khoảng 40 tuổi, Julie dịu dàng nói.

"Pauline, tại sao cô nghĩ rằng mình không thể học đọc được?"

Người phụ nữ đứng lên như thể đang nói chuyện với một người quan trọng, bà thú nhận với Julie một cách đầy đau khổ.

"Chồng tôi nói nếu không phải tôi ngu đần thì tôi đã biết đọc ngay khi còn bé rồi. Đám con của tôi cũng nói vậy. Họ nói tôi sẽ làm phí thời gian của cô. Tôi đến đây chỉ vì Rosalie nói cô ta đã học đọc rất nhanh mặc dù cô ta tự cho rằng mình không thể. Và tôi cho rằng mình nên thử vài tuần".

Những người phụ nữ khác miễn cưỡng gật đầu đồng ý. Julie nhắm mắt lại trong chốc lát trước khi cô thú nhận sự thật cô giấu kín quá lâu.

"Tôi biết tất cả các bạn đều có thể học đọc. Tôi biết việc không biết đọc chẳng liên quan với ngu xuẩn hay gì khác cả. Tôi có thể chứng minh điều đó".

"Bằng cách nào?" Pauline hỏi thẳng thừng.

Julie hít một hơi sâu và hài hước nói: .

"Tôi biết điều đó, vì khi tôi đến Keaton, tôi học lớp 4 và tôi không thể đọc tốt như những gì Rosalie làm chỉ trong vài tuần. Tôi biết cảm giác nghĩ mình ngu ngốc như thế nào. Tôi biết cảm giác mò mẫm đường đi trong cao ốc và không thể đọc chữ trên cánh cửa toilet. Tôi biết những cách các bạn che giấu chúng vì sợ người khác cười nhạo. Tôi không cười nhạo các bạn. Bởi vì tôi biết điều khác, lòng dũng cảm đã khiến các bạn đến đây hai lần một tuần".

Những người phụ nữ há hốc miệng, và Pauline nói.

"Thật sao? Cô đã không biết đọc?"

"Đó là sự thật" Julie nhẹ nhàng, mắt cô bắt gặp cái nhìn chăm chăm của bà "Đó là lý do tôi dạy lớp này. Điều đó giải thích tại sao tôi đưa cho các bạn dụng cụ giúp người trưởng thành học cách đọc. Hãy tin tưởng tôi" Cô nói tiếp, người cô đứng thẳng lên "Tôi sẽ tìm cách để mọi người có chúng, và tôi sẽ đi Amarillo vì việc đó. Tất cả những gì tôi yêu cầu ở các bạn là hãy có lòng tin nơi tôi. Và cho các bạn nữa".

"Chúng tôi rất tin tưởng cô" Peggy Listrom nói đùa vừa đứng lên dọn tập và bút chì " Nhưng tôi chẳng biết gì về bản thân mình cả" .

"Tôi không thể tin cô nói như thế" Julie trêu chọc "Không phải tôi đã nghe cô khoe rằng cô có thể đọc vài cái biển báo trên đường vào buổi học đầu tiên sao".

Khi Peggy nhe răng cười và ôm lấy đứa trẻ sơ sinh đang ngồi hàng ghế trước, Julie thận trọng suy nghĩ và quyết định cần có thêm vài sự thúc đẩy cho họ trong giai đoạn này.

"Trước khi các bạn ra về, có lẽ mọi người nên tự nhớ lại lý do mình muốn học đọc. Rosalie, lý do của bạn là gì?"

"Dễ thôi. Tôi muốn đến thành phố lớn nơi có nhiều việc làm khá khả. Nhưng tôi không thể có việc khi mà tôi không thể hoàn tất mẫu đơn xin việc. Ngay cả khi tôi xoay xở được cách viết chúng, tôi cũng không thể có một công việc đứng đắn nếu tôi không thể đọc".

Hai người khác gật đầu tán thành, và Julie nhìn vào Pauline.

"Pauline, tại sao bà muốn học đọc?"

Bà cười bên lên "Có lẽ vì tôi muốn cho chồng tôi thấy ông ta đã sai. Tôi chỉ muốn đứng lên một lần và chứng minh tôi không ngu đần. Và sau đó..." Pauline chìm vào cảm xúc riêng.

"Và sau đó?" Julie thăm dò.

"Và khi đó" Pauline kết thúc với vẻ rạng rỡ "Tôi có thể ngồi xuống giúp lũ con tôi làm bài tập".

Julie nhìn sang Debby Sue Cassidy, người phụ nữ 30 tuổi với mái tóc nâu thẳng mượt, mắt cô có màu nâu lấp lánh, cô có cử chỉ im lặng. Debby đã liên tục chuyển trường do cha mẹ cô di chuyển hết nơi này đến nơi khác và cuối cùng cô bỏ học khi lên lớp 5. Cô ta khiến Julie ngạc nhiên vì sự thông minh của mình mặc dù cô rất ít khi nói trong lớp, nhưng những gì Debby nói luôn sáng tạo và gãy gọn.

"Còn cô thì sao?" Julie hỏi, miệng cô cười với Debby.

"Đừng cười, nhưng tôi muốn viết một cuốn sách".

"Tôi không cười" Julie dịu dàng.

"Tôi nghĩ mình viết nó vào một ngày nào đó. Ý tôi là, tôi có những ý tưởng cho câu chuyện, và tôi biết cách kể lại chúng, nhưng tôi không biết cách viết chúng ra. Tôi lắng nghe những cuốn sách trên băng, cô biết đấy, cho người mù. Tôi không mù. Thành thạo tôi có cảm giác như thế. Tôi như đang đi trong con đường hầm tăm tối mà không có lối ra. Ngoại trừ nó ở ngay đây. Nếu tôi thật sự biết đọc".

Hết thú nhận này lại đến cái khác, và trong đầu Julie đã có bức tranh mới hoàn thiện hơn về cuộc sống của những người phụ nữ này. Mỗi người trong số họ không có lòng tự tôn, họ đều bị bắt nạt bởi những người đàn ông sống cùng hay chồng của họ, và họ nghĩ rằng mình không đáng được điều tốt hơn. Khi cô đóng cửa phòng học, cô đã trễ giờ ăn tối 10 phút và càng quyết tâm kiếm đủ số tiền cần thiết để giúp mọi người biết đọc một cách nhanh nhất.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Chiếc xe tuần tra 4 chỗ của Ted đậu ngay trước nhà cha mẹ Julie khi cô dừng lại, Carl đang đi bộ phía ngoài và nói chuyện cùng Ted. Chiếc Blazer màu xanh của Carl đã được anh trưng dụng cho chuyến đi của Julie thay cho chiếc xe cũ kỹ của cô thì đang đậu phía bên kia đường, và Julie cũng để xe cô kế bên nó. Cả hai người đàn ông đang đứng chờ Julie, dù đã qua nhiều năm, Julie vẫn cảm thấy niềm tự hào rạng rỡ và ngạc nhiên trước vẻ ngoài đẹp trai và cao lớn của họ cùng tình yêu thương mà họ giành cho cô.

"Chào cô em" Ted nói, tay anh vòng sang bao bọc cô bằng một cái ôm.

"Chào" Cô nói "Công việc pháp luật thế nào?" .

Ted là cảnh sát thị trấn Keaton. Anh đã lấy bằng luật và đang đợi kết quả từ bài kiểm tra thăng cấp.

"Tốt đẹp" Anh đùa "Anh đã đưa cho bà Herkowitz một trái hàu tòa vì tội đi bộ ẩu chiều nay. Đó là một ngày của anh" Dù anh cố gắng hài hước, vẫn có chút cay độc trong giọng anh như nó đã có từ 3 năm nay, sau khi cuộc hôn nhân của anh với con gái của người giàu nhất Keaton thất bại. Kinh nghiệm từ nó khiến anh bị tổn thương và chại sạn. Cả gia đình biết và ghét điều đó.

Trong khi đó Carl đã kết hôn được 6 tháng và luôn cười lạc quan, anh cũng choàng tay ôm cô thật chặt. "Sarah không thể đến ăn tối được. Cô ấy vẫn chưa hết cảm" Anh giải thích.

Đèn ngoài hiên được bật lên và Mary Mathison đứng ngay bên cửa, ánh sáng phản chiếu ngang vai bà. Ngoại trừ vài đốm bạc trên tóc và sự thật là chút ít chậm chạp do di chứng từ lần đột quỵ trước, bà vẫn đẹp và ấm áp như mọi khi.

"Các con" bà gọi "Nhanh chân lên, bữa tối nguội mất".

Cha Mathison đang đứng cạnh bà, dáng ông cao và đĩnh đạc, nhưng bây giờ ông đeo kính suốt và tóc ông gần như đã chuyển màu xám hoàn toàn.

"Nhanh lên" Ông nói. Ông ôm Julie và vỗ vai các con trai của mình khi họ treo áo khoác.

Điều duy nhất thay đổi trong các buổi ăn tối của gia đình Mathison qua bao năm là Mary Mathison thích dùng phòng ăn và bữa tối cho những dịp đặc biệt vì 3 con họ đã lớn và có nhà của riêng mình. Tuy nhiên bản chất của các bữa ăn thì không thay đổi, vẫn luôn tràn đầy tiếng cười và sự sẻ chia, là thời gian mà những rắc rối ít khi được nói đến và những giải pháp thì luôn xuất hiện. Câu chuyện lướt qua khắp bàn ăn cùng với món bò nướng, khoai nghiền, và rau súp.

"Công trình xây dựng ngôi nhà của Addelson thế nào rồi?" cha Julie hỏi Carl ngay khi họ bắt đầu nói chuyện.

"Không tốt lắm. Nó khiến con phát điên. Thợ ống nước nối ống dẫn nước nóng với vòi nước lạnh, thợ điện thì nối đèn hành lang với núm điều chỉnh máy nghiền rác. Và mỗi khi ta bật máy nghiền rác thì đèn ngoài hành lang cũng sáng luôn".

Thông thường Julie hoàn toàn đồng cảm với khó khăn trong các công trình xây dựng của anh, nhưng vào lúc này, tình huống khó xử của Carl khiến cô buồn cười nhiều hơn lo âu.

"Vậy ông ta đặt công tắt của máy nghiền rác ở đâu?" Cô chọc ghẹo.

"Herman nói nó với cái quạt trong lò nướng bánh. Nó là một tác phẩm theo 'tâm trạng' nữa của ông ta. Anh thật sự tin rằng ông ta có làm mọi thứ trở nên lộn xộn để kéo dài công việc thêm nữa".

"Trong trường hợp này, anh nên chắc rằng Herman đã không nối đường dây của máy sấy khô với cái gì khác. Ý em là sẽ là nỗi xấu hổ nếu thị trưởng Addelson chuyển vào, bật công tắt máy sấy, và thổi bay lò viba âm tường của mình".

"Đây không phải là chuyện đùa đâu Julie. Luật sư của Addelson đã kèm theo khoản bồi thường trong hợp đồng xây dựng. Nếu anh không hoàn thành nó trước tháng 4, họ sẽ bắt anh trả 150 đô la một ngày, và chỉ có Chúa mới ngăn được việc đó".

Julie phải đấu tranh để giữ khuôn mặt bình thản, nhưng dấu hiệu trảng cười lấp lánh trong mắt cô khi nghĩ tới hình ảnh thị trưởng Addelson bật công tắt đèn hành lang và thay vào đó nhận được tiếng rống từ máy nghiền rác. Ngoài việc làm thị trưởng, Edward Addelson còn là chủ ngân hàng, đại lý xe Ford, cửa hàng máy tính và rất nhiều đất phía tây Keaton. Mọi người trong thị trấn đều biết Herman Henkleman. Ông ta là thợ điện vì công việc, là người độc thân vì sở thích, và là kẻ lập dị do ghen di truyền. Giống như cha mình, Herman sống trong ngôi nhà dựng tạm ở ngoại ô thị trấn, chỉ làm việc khi anh thấy thích, hay hát khi uống say và giảng giải về lịch sử với mớ từ vựng và kiến thức có thể làm mù lòng các giáo sư đại học.

"Em không nghĩ anh nên lo lắng về khoản tiền phạt của thị trưởng Addelson" Julie lấy làm thích thú "Herman hành động như thượng đế vậy, ông ta thích bão táp và động đất - những thứ không đoán trước được, không điều khiển được. Ai cũng biết thế".

Carl liền cười khúc khích "Em nói đúng" Anh nói "Nếu thị trưởng Addelson đưa anh ra tòa, bồi thẩm đoàn sẽ đứng về phía anh thôi mà".

Mọi người chia sẻ một vài giây phút im lặng tiếp theo, không nói tiếng nào, chỉ có sự thấu hiểu. Rồi Carl thở dài và nói.

"Anh không biết làm sao với ông ấy nữa. Khi Herman không có 'tâm trạng' quái gở của mình, ông ta là thợ điện cừ nhất mà anh biết. Anh muốn giúp ông ta tự đứng trên đôi chân của mình với một ít tiền trong túi. Anh nghĩ rằng ông ta sẽ ổn thôi".

"Thị trưởng Addelson sẽ không đưa con ra tòa chỉ vì con giao nhà trễ vài ngày đâu" Cha Mathison xen vào, môi ông con lên một nụ cười cảm ơn khi ông đang tự cắt cho mình một miếng bò nướng "Đó là một người công bằng. Ông ta biết con là nhà xây dựng giỏi nhất Dallas và cũng biết con đang cố làm những điều tốt nhất".

"Cha nói đúng" Carl tán đồng "Hãy nói về cái gì đó vui hơn một chút. Julie, em đã lãng tránh cả mấy tuần rồi. Nói rõ xem: em có lấy Greg hay ko?"

"Ồ" Cô nói "Em, em..." Cả nhà thích thú quan sát cô bắt đầu di di cái nĩa trên cái đĩa bạc, rồi cô bỏ thêm khoai tây vào đó. Ted nở ra trảng cười và Julie giữ người thẳng đứng, mặt cô đỏ lựng. Ngay từ khi còn nhỏ, mỗi khi thấy không chắc chắn hoặc lo lắng về điều gì đó, cô có thói quen sắp xếp lại đồ vật xung quanh theo cách hoàn hảo nhất, bắt kể đó là tủ quần áo, tủ bếp, hay là bộ dao nĩa. Cô liếc mắt nhìn mọi người và cười bên lên "Em cũng nghĩ vậy. Vào một ngày nào đó".

Cô tiếp tục nghĩ về chuyện đó cho đến khi cả ba rời khỏi nhà và Herman Henkleman đến đứng ngoài lề đường, tay ông cầm mũ, trông có vẻ ngượng ngùng và hối lỗi. Ở tuổi 70, ông vẫn cao và gầy, nhưng khi ông đứng thẳng vai lên, thái độ chững chạc của ông luôn khiến tim Julie giật nhẹ.

"Chào buổi tối" Ông nói khi mọi người tụ tập bên cạnh đèn ngoài hiên, rồi quay sang Carl "Tôi biết mình đã hết việc ở chỗ Addelson rồi, nhưng tôi hy vọng anh sẽ để tôi sửa chữa lại những cái tôi làm hỏng. Đó là tất cả những gì tôi cần. Tôi không cần tiền công hay cái gì khác, tôi đã khiến anh gặp rắc rối. Và tôi muốn sửa lại bằng hết sức mình".

"Herman, tôi rất tiếc, nhưng tôi không thể".

Người đàn ông già cúi đưa tay mình lên, những ngón tay thon dài đầy quý phái.

"Carl, không ai khác ngoài tôi có thể dọn dẹp mớ hỗn độn kia. Tôi đã cảm thấy không khỏe lắm trong cả tuần, tôi không muốn nói cho anh biết vì sợ anh cho rằng tôi già yếu bệnh tật và không đủ sức đảm đương công việc. Bệnh của tôi không nghiêm trọng, chỉ là cảm cúm thôi. Ngay lúc này, thợ điện mới của anh có lẽ đã biết những chỗ sai sót, nhưng sẽ còn những chỗ khác khi bột hồ khô lại, và anh chỉ còn nước đập vỡ bức tường sau khi Addelson chuyển vào. Anh biết không thể thay đổi thợ điện giữa chừng mà không gặp rắc rối về sau mà".

Carl lưỡng lự trong khi Julie và Ted tế nhị cho anh có không gian suy nghĩ. Sau khi nói lời tạm biệt, hai người hướng về chiếc Blazer.

"Sẽ có một cơn gió bắc hướng đến Panhandle" Ted nói, anh rung mình một ít trong áo ngoài của mình "Nếu trời đổ tuyết ở đó, em nên thấy mừng vì em đi xe 4 bánh. Anh đã hy vọng Carl không cần cái điện thoại ở trong xe. Sẽ tốt hơn nếu Carl để nó lại trong chiếc Blazer".

"Em sẽ ổn thôi" Julie vui vẻ hứa hẹn khi hôn vào má Ted. Cô quan sát anh qua kính chiếu hậu khi cô lái xe xa dần. Anh vẫn đứng trên lề với hai tay trong túi quần, người đàn ông tóc vàng quăn rũ, cao, mảnh khảnh với cái nhìn lạnh giá, cô đọc trên mặt. Đó là cảm xúc cô từng thấy khi anh li dị Katherine Cahill. Katherine đã từng là bạn thân nhất của cô và bây giờ vẫn vậy dù cô ấy đã chuyển đến Dallas. Cả Katherine lẫn Ted đều không nói gì về người kia với Julie, và Julie không thể hiểu được tại sao hai người cô yêu quý lại không thể yêu nhau. Gạt những suy nghĩ chán chường qua một bên, cô tập trung tâm trí mình cho chuyến đi đến Amarillo vào ngày mai. Cô hy vọng trời sẽ không đổ tuyết.

"Này, Zack" giọng thì thầm gần như không thành tiếng "anh tính làm gì nếu ngày kia sẽ có tuyết đúng như đài khí tượng dự báo?" Dominic Sandini nhòai người về phía trước, ngược nhìn người đàn ông đang nằm dài trên giường, mắt Zack lúc này chỉ chăm chăm vào trần nhà. "Zack, anh có nghe tôi nói

không" Dominic thì thầm lớn hơn một chút.

Kéo mình ra khỏi những suy nghĩ vô tận cho cuộc vượt ngục sắp đến và mối nguy hiểm đi cùng với nó, Zack chậm chạp quay đầu lại nhìn vào người đàn ông 30 tuổi có nước da màu ô liu, người đã chia sẻ căn buồng với anh ở nhà lao bang Amarillo và cũng chia sẻ kế hoạch trốn thoát vì anh ta là một phần trong đó. Chú của Dominic đóng vai trò lớn trong kế hoạch - một tay chia bài đã giải nghệ mà theo tin đồn từ nhà ngục có liên quan đến băng mafia ở Las Vegas. Zack đã trả cho Enrico Sandini cả một gia tài để hắn mở đường trốn ngục cho anh. Anh đã làm việc đó dưới sự đảm bảo của Dominic rằng chú anh ta là người 'trọng danh dự', nhưng anh thật sự chẳng có cách nào biết được khoản tiền anh yêu cầu Matt Farrell chuyển vào trương mục của Sandini ở ngân hàng Thụy Sĩ có đem lại cho anh lợi ích gì không.

"Tôi sẽ giải quyết được" anh nói dứt khoát.

"Ok, nếu anh có thể 'giải quyết' được thì nhớ đừng quên anh nợ tôi 10 đô nha, chúng ta đã cá trận đấu có đội Bears tôi qua và anh đã thua. Nhớ không?"

"Tôi sẽ trả khi nào tôi thoát khỏi đây" Phòng trưởng hợp có người nghe thấy, Zack nói thêm "Một ngày nào đó".

Mim cười bí ẩn, Sandini xoay người nằm xuống, tay sẫm soi lá thư anh nhận được sáng nay, khoanh chân lại, lặng lẽ đọc kĩ từng chi tiết trong thư.

10 đô là thật là nhiều, Zack nghĩ thầm, nhớ lại đó là món tiền anh thường cho những người mang đồ hay nhạc công vệ đường mỗi khi anh đi qua. Trong cái chỗ địa ngục mà anh đã ở 5 năm này, có kẻ giết người chỉ vì 10 đô la. 10 đô la có thể mua bất kì cái gì có ở đây, một liều thuốc, một ít kẻ xu nịnh hay đầu gối, hay 1 tờ tạp chí khiêu dâm nào đó. Đó chỉ là số ít trong những món 'xa xỉ' mà tiền có thể mua được ở đây. Bình thường anh cố không nghĩ đến cách anh sinh tồn trong ngục. Nó gói gọn trong 4 mét vuông cùng 1 chậu rửa và 2 toa let, 2 cái giường không thể chịu nổi, nhưng khi mà anh đã tìm cách thoát khỏi đây hoặc có thể sẽ chết ngoài kia thì anh lại muốn nhớ mọi thứ. Kỉ ức đủ khiến anh tìm cách vượt ngục bằng bất cứ giá nào. Anh muốn nhớ lại con giận điên cuồng khi ngày đầu tiên cửa buồng giam đóng kín, một nhóm đầu gối đứng xung quanh anh và la hét.

"Đến đây siêu sao điện ảnh, chỉ cho tui tao biết cách mày hạ tất cả trong mấy phim hành động coi nào".

Đó là con giận điên cuồng, mù quáng, vô lý khi anh quăng mình vào bọn chúng với mong ước được chết cho đến khi anh bắt đầu đánh lại mấy kẻ hành hạ mình. Anh chịu rất nhiều vết thương vào ngày hôm đó. Anh ở trong trạng thái tốt, tất cả miếng đòn anh học được khi đóng vai anh hùng không bị lãng phí. Và khi trận đánh ngưng lại, anh bị gãy 3 cái xương sườn và đập một quả thận, nhưng 2 đối thủ của anh trông còn tệ hơn nhiều.

Chiến thắng đó khiến anh bị biệt giam 1 tuần, nhưng chẳng kẻ nào dám liều với anh nữa. Lời đồn anh là kẻ điên cuồng hoặc còn tệ hơn giúp anh có một chỗ thoải mái. Hơn tất cả, anh là kẻ bị kết án giết người chứ không phải một tội phạm thông thường. Việc đó giúp anh được tôn trọng hơn. Anh tốn mất 3 năm để khôn ra và trở thành một tù nhân được tin tưởng, nghĩa là anh phải luôn chơi trò chơi hành xử như người lính nhỏ tốt bụng. Anh đã làm rất tốt, đôi lúc cũng có những phiền phức, nhưng có một điều chắc chắn trong suốt thời gian đó anh chưa bao giờ tìm được cảm giác bình yên. Bình yên chỉ đến khi anh chấp nhận số phận, nhưng không một giây phút nào anh có thể làm theo cáo buộc đó : anh không chấp nhận bị giam cầm và bỏ thời gian của mình chỉ để ngồi trong tù. Anh học cách chơi 'trò chơi' và giả vờ mình đã thích nghi dù sự thật có là điều trái ngược. Sự thật là mỗi buổi sáng khi anh mở mắt, cuộc chiến nội tâm lại bắt đầu và con giận lại tiếp tục cho đến khi anh buồn ngủ. Kế hoạch của anh rất chắc chắn : cứ đến thứ 4, Warden Hadley, người điều hành trại giam, sẽ đến dự cuộc họp hội đồng ở Amarillo, Zack là lái xe của hắn, và Sandini sẽ là phụ tá. Hôm nay là thứ 4, tất cả những gì Zack cần cho cuộc đào tẩu đang đợi anh ở Amarillo nhưng cuối cùng, Hadley lại thông báo với anh cuộc gặp mặt đã bị dời sang thứ 6, quai hàm Zack nghiền chặt. Nếu không bị trì hoãn, có lẽ Zack đã tự do rồi. Hoặc chết. Bây giờ anh phải đợi đến ngày kia và anh không biết có chịu nổi sự căng thẳng hay không.

Nhắm mắt lại, anh lướt qua kế hoạch lần nữa. Nó đầy rẫy cạm bẫy, nhưng Dominic Sandini là người đáng tin và có thể giúp anh. Mọi thứ bên ngoài sẽ trông chờ hết vào Enrico Dominic - tiền, phương tiện đi lại, và cả thân phận mới nữa. Sau hết, phần còn lại là tùy thuộc vào Zack. Vào lúc này, cái làm anh lo lắng nhất là thời tiết và các nút giao thông. Dù anh đã trù tính rất cẩn thận thì vẫn có hàng ngàn thứ có thể xảy ra và gây hiệu ứng domino làm sụp đổ cả kế hoạch. Không hẳn là vậy. Anh có hai sự lựa chọn : tiếp tục sống ở đây địa ngục và để nó hủy diệt tâm trí anh hoặc trốn thoát và có thể bị bắn khi họ cố bắt anh. Cho dù thế nào, bị bắn vẫn còn dễ chịu hơn ở trong ngục nhiều.

Ngay cả khi anh trốn thoát được, cảnh sát cũng sẽ không ngừng săn đuổi anh. Trong suốt phần đời còn lại - có thể rất ngắn ngủi, anh sẽ không bao giờ được thư giãn và phải không ngừng dòm ngó xung quanh bất kể anh có làm được gì đi nữa. Nhưng cuộc sống xứng với cái giá đó. Tất cả đều xứng cái giá đó.

"Chết tiệt" Tiếng la hét ngọt của Dominic kéo Zack ra khỏi kế hoạch của anh "Gina sẽ kết hôn" Anh vầy vầy lá thư đang đọc, khi Zack nghiêng đầu qua và nhìn Dominic một cách vô hồn "Zack, anh có nghe không? Em gái Gina của tôi sẽ kết hôn trong 2 tuần nữa, nó lấy Guido Dorelli".

"Lựa chọn hay đấy" Zack nói khô khốc "Vì anh ta đã khiến cô ấy có thai".

"Đúng, nhưng tôi đã kể với anh rồi, mẹ tôi không đồng ý cho Gina lấy hắn".

"Vì anh ta là kẻ cho vai nặng lãi" Zack nói thêm sau khi nhớ lại những gì anh được biết về Guido.

"Không, mẹ tôi hiểu đàn ông cần phải kiếm tiền. Guido chỉ cho những người cần tiền vay mượn thôi".

"Và khi họ không trả được thì anh ta bẻ chân của họ".

Zack thấy mặt Sandini trở xuống và anh hối hận vì sự cay độc của mình. Mặc dù Sandini đã ăn trộm 26 chiếc xe và bị bắt 6 lần trước khi anh ta 28 tuổi, vẫn có nét gì đó trẻ thơ thoáng lên vẻ ngoài đậm chất Ý của anh. Sandini tự phụ như quỷ, luôn sẵn sàng đánh nhau, nhưng anh cũng rất trung thành với Zack vì anh yêu những bộ phim Zack đóng. Dominic có một gia đình không lồ đầy màu sắc luôn đến thăm anh vào những ngày họp trại. Khi họ biết

Zack ở chung buồng giam với anh, họ chuyển sang kính sợ, nhưng biết rằng chẳng ai đến thăm anh cả, họ lại bỏ qua mọi định kiến trước đây và xem anh như họ hàng thân thuộc. Zack đã nghĩ anh muốn ở một mình nên anh làm ra vẻ đáng sợ hay phớt lờ họ khi anh biết không ngăn được họ nữa. Nhưng anh càng tránh né thì gia đình của Sandini lại càng vây quanh anh nhưng những người vui tính và triu mến. Trước khi anh nhận ra điều đó thì anh đã bị ôm hôn trong vòng tay của mẹ, chị em gái và em họ của Sandini mất rồi. Những đứa bé tóc đen với que kẹo và bàn tay ướt át ngồi trên đùi anh trong khi những người mẹ thì bàn tán về các mối quan hệ trong đại gia đình Sandini, Zack phải cố hết sức để nhớ hết tên các thành viên vừa để mắt trông chừng que kẹo ko dính vào tóc anh. Ngồi trên băng ghế trại giam, anh thấy một đứa bé nhà Sandini bước chập chững những bước đầu tiên trong cuộc đời, nhưng nó không hướng về gia đình mình mà lại quay mặt về phía Zack yêu cầu anh giúp đỡ.

Họ bao bọc anh một cách ấm áp, và khi họ ra về họ gửi lại những chiếc bánh cookies hay mẩu xúc xích gói trong bọc giấy nâu 2 tháng một lần cho anh giống như cho Dominic vậy. Dù chúng làm anh khó tiêu, Zack vẫn luôn ăn vài cây xúc xích và tất cả bánh cookies, và khi chị em họ của Sandini gửi giấy xin chữ kí của anh, anh sẵn sàng đáp lại. Mẹ Sandini gửi anh thiệp mừng sinh nhật kèm lời nhắn tỏ ý rằng anh quá gầy. Đó là dịp hiếm hoi Zack cảm thấy buồn cười. Theo một cách kì quái, anh đã gần gũi Sandini và gia đình anh ta nhiều hơn với chính gia đình anh.

Cố bỏ qua những vết đen của cậu em rể tương lai của Sandini, Zack nói trang nghiêm "Tôi nghĩ rằng ngân hàng cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu. Họ quẳng những bà góa và cô nhi ra đường khi không có tiền trả".

"Chính xác" Sandini nói, gật đầu đồng ý, tâm trạng vui vẻ của anh khôi phục trở lại.

Nhận ra thật dễ chịu khi gạt cái kế hoạch trốn ngục mà anh không thể kiểm soát qua một bên, Zack liền cố tập trung vào những tin tức từ Sandini.

"Nếu mẹ anh không phản đối vì nghề nghiệp hay thành tích tù tội của Guido, tại sao bà không cho Gina kết hôn với anh ta?"

"Tôi đã kể với anh rồi" Sandini trầm trọng "Guido đã kết hôn trong nhà thờ trước đây, tuy giờ cậu ta đã ly dị, nhưng vẫn bị rút phép thông công".

Ngờ người ra, Zack nói "Đừng thế. Tôi quên mất".

Sandini quay lại với lá thư của mình "Gina gửi anh tình yêu của mình. Mẹ tôi cũng vậy. Bà nói anh viết cho bà quá ít và anh ăn quá ít".

Zack nhìn vào chiếc đồng hồ nhựa anh được phép mang và đứng dậy.

"Chuẩn bị đi Sandini. Sắp đến giờ đếm tù nhân rồi".

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Những người hàng xóm lớn tuổi của Julie, cặp sinh đôi Eldridge đang ngồi trên chiếc xích đu kế bên đèn đường, một điểm ưa thích của họ để quan sát hoạt động của cư dân suốt 4 khu phố đường Elm. Vào lúc này, 2 bà cô không chồng đang quan sát Julie cho túi xách vào khoang sau chiếc Blazer.

"Chào buổi sáng, Julie" Flossie Eldridge lên tiếng, và Julie quay đầu lại nhìn, ngạc nhiên vì hai người phụ nữ tóc bạc trắng đã thức giấc và ra ngoài lúc 6 giờ sáng.

"Chào buổi sáng, bà Flossie" Cô nhẹ nhàng, băng qua bãi cỏ đi về phía họ để tỏ lòng kính trọng "Chào buổi sáng, bà Ada". Mặc dù đã trên 70 tuổi, họ vẫn giống nhau một cách kì lạ, một phần là do thói quen cổ hữu phải ăn mặc giống nhau của cả hai người. Tuy nhiên, bên ngoài những điểm chung đó, Flossie Eldridge thì phúc hậu, ngọt ngào, dễ chịu và vui vẻ trong khi chị của bà thì ốm hơn, gắt gỏng, độc đoán và ồn ào. Có lời đồn rằng khi bà Flossie còn trẻ, bà đã yêu Herman Henkleman nhưng Ada đã cản ngăn chuyện của hai người bằng cách thuyết phục Flossie rằng Herman, vốn trẻ hơn bà nhiều tuổi, chỉ chú tâm đến mớ tài sản thừa kế mà thôi, và ông ta sẽ cho hết chúng vào thói bìa rượu của mình và biến Flossie thành trò cười cho cả thị trấn.

"Thật là một buổi sáng đẹp trời" Bà Flossie thêm vào, hít thở nhẹ nhàng khi trời tháng giêng "Những ngày ôn hòa bắt đầu sẽ khiến mùa đông ngắn hơn và dễ chịu hơn nhiều phải không Julie".

Trước khi Julie có thể trả lời, Ada Eldridge đi thẳng vào vấn đề bà quan tâm "Cô lại đi nữa hả Julie? Cô vừa mới trở về có vài tuần thôi mà".

"Cháu chỉ đi 2 ngày thôi".

"Vi công việc hay chỉ vui chơi thôi" Ada dai dẳng.

"Vi công việc" Ada nhướn chân mày lên, thăm ý đòi thêm thông tin. Julie nhượng bước thay vì thô lỗ "Cháu đi Amarillo gặp người có thể quyền tiền cho chương trình ở trường".

Ada gật đầu, rõ ràng đang tiêu hóa thông tin "Tôi nghe nói anh cô đang gặp rắc rối trong việc hoàn tất ngôi nhà của thị trưởng Addelson. Anh ta nên biết là không được dùng Herman Henkleman. Lão ta chẳng làm cái gì ra hồn".

Cô không nhìn sang bà Flossie để xem phản ứng của bà trước những lời chỉ trích dành cho người yêu cũ, Julie nói với Ada .

"Carl là nhà thầu giỏi nhất Dallas trong mảng này, đó là lý do thị trường Addelson chọn anh ấy. Mọi thứ trong nhà đều được đặt làm riêng nên phải tốn nhiều thời gian và công sức".

Ada toan mở miệng tiếp tục điều tra nhưng Julie cố thoát ra bằng cách liếc nhìn đồng hồ và nói nhanh "Cháu nên khởi hành bây giờ. Đường tới Amarillo còn xa lắm. Tạm biệt bà Flossie, tạm biệt bà Ada".

"Hãy cẩn thận" Bà Flossie nhấn nhủ "Ta nghe nói sẽ có cơn gió lạnh tràn qua đây vào ngày mai hoặc ngày kia, và sẽ đến gần Amarillo. Tệ hơn nữa sẽ có tuyết gần Panhandle. Cháu sẽ không muốn bị kẹt trong trận bão tuyết đâu".

Julie cười với cặp song sinh đáng mến "Đừng lo. Cháu có chiếc Blazer của Carl. Bên cạnh đó, đài dự báo chỉ có 20% khả năng là có tuyết rơi thôi".

Hai người phụ nữ già nhìn theo chiếc Blazer đến khi khuất khỏi tầm mắt. Bà Flossie thở dài dăm chiêu.

"Julie có một cuộc sống đầy tính phiêu lưu. Cô bé đã đi Paris cùng đoàn giáo viên vào hè năm ngoái. Và cô bé cũng đến Grand Canyon năm trước nữa. Tôi phải công nhận cô ấy cứ đi du lịch suốt".

"Như kẻ sống lang thang thì có" Ada nói chua cay "Nếu bà hỏi tôi, tôi sẽ nói cô ta nên lấy gấp ông mục sư nhân lúc cô ta còn cơ hội".

Thay vì đặt mình vào cuộc đấu khẩu khổ sở không có điểm dừng với người chị em song sinh đầy nhiệt huyết của mình, bà Flossie quay lại theo cách cũ : Bà đổi đề tài.

"Vợ chồng mục sư Mathison chắc phải rất tự hào vì các con của mình".

"Họ sẽ không thấy thế nếu họ biết thằng con Ted của họ qua đêm với cô gái anh ta đang hò hẹn. Irma Bauder nói cô ta không nghe thấy tiếng xe khởi động cho đến 4h sáng cách đây hai đêm".

Nét mặt của Flossie trở nên mòng mị "Nhưng mà Ada, có lẽ họ có nhiều chuyện để nói, tôi cược rằng họ đang yêu nhau".

"Họ đang trong cơn nóng đầu" Ada ngắt lời "bà vẫn là kẻ lằng mằng ngốc nghếch giống mẹ vậy. Cha thường nói thế".

"Bà ấy cũng là mẹ chị vậy" Flossie thận trọng chỉ ra.

"Nhưng tôi giống cha. Tôi chẳng có điểm nào giống bà ấy cả".

"Mẹ mất khi chúng ta còn là đứa bé. Bà ko thể chắc về việc đó".

"Tôi chắc vì cha đã nói thế. Ông nói cô là con ngốc như mẹ còn tôi mạnh mẽ như ông. Đó chính xác tại sao ông giao cho tôi quyền kiểm soát tài sản của ông và nếu bà nhớ lại, bà không thể tự chăm sóc cho bản thân, nên tôi phải chăm sóc cho cả hai ta".

Flossie cắn môi, nhưng bà lại tiếp tục đổi chủ đề "Nhà ông thị trưởng Addelson sẽ trông như nơi tham quan. Tôi nghe nói ông ta còn lắp đặt thang máy".

Ada đặt chân xuống đất và giận dữ đẩy cái xích đu.

"Với Herman liên quan đến cái nhà đó thì ông thị trưởng phải rất may mắn nếu cái thang máy không nối dây với tủ chứa đồ của ông ta" Ada chống đối bằng giọng khinh thường sâu sắc "Ông ta chẳng được tích sự gì. Như cha ông ta, hay cha của cha ông ta nữa. Tôi đã nói cô ông ta sẽ như thế mà".

Flossie nhìn xuống bàn tay mồm mím lật úp trên đùi. Bà không nói gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Zack đứng trước tấm gương nhỏ phía trên chậu rửa, nhìn chăm chú vào hình bóng của bản thân, tự nhủ rằng Hadley sẽ không thay đổi kế hoạch ngày hôm nay của anh ta trong khi Sandini đắm mình trong trạng thái phấn khích cực độ, mắt luôn trông chừng hoàn cảnh bên ngoài. Hải lòng vì không ai đang trong phạm vi có thể nghe thấy, Sandini tiến gần và nói giọng hoan hỉ.

"Hadley chuyển lời rằng hẳn ta sẽ khởi hành lúc 3 giờ chiều. Đến lúc rồi".

Sự căng thẳng và mất bình tĩnh đã gặm nhấm Zack quá lâu để anh có thể nhận ra cái giá cho tin tức đó : hai năm kết thân với hệ thống nhà ngục, trở thành

một tù nhân điển hình giúp anh được tin tưởng cùng một ít tự do nhất định - những tháng rỗng chỉ biết toan tính kế hoạch - tất cả đã đến ngày hái quả. Trong ít phút nữa thôi, nếu việc trì hoãn không gây ra những tổn thất không sửa chữa được cho kế hoạch của anh thì anh sẽ ở trên đường trong chiếc xe thuê cùng nhân dạng mới, hành trình đã được chuẩn bị từng phút, những chiếc vé máy bay sẽ dẫn giới chức trách đi dạo công viên.

Ở bồn nước bên cạnh, Sandini nói "Chúa ơi, tôi ước gì có thể đi cùng anh. Tôi rất muốn dự lễ cưới của Gina".

Zack cúi xuống và tát nước vào mặt, tuy nhiên anh vẫn nghe thấy nỗi háo hức bị kềm nén của Sandini và Zack phải lên tiếng dọa anh ta.

"Thậm chí đừng nghĩ tới việc đó! Anh sẽ ra khỏi đây sau 4 tuần nữa" Zach nói thêm, tay anh giật cái khăn lau ra khỏi móc treo.

"Anh nói đúng, cầm lấy này" Sandini đưa tay ra.

"Cái gì vậy?" Zack vừa hỏi vừa lau mặt. Anh ném cái khăn xuống và nhìn vào mảnh giấy trong bàn tay xòe rộng của Sandini.

"Đây là địa chỉ và số điện thoại của mẹ tôi. Nếu mọi việc không suôn sẻ, hãy liên lạc với mẹ tôi, bà sẽ tìm chú tôi. Ông ta có đường dây ở khắp mọi nơi" Anh khoe khoang "Tôi biết anh nghi ngờ liệu ông ấy có giúp anh không, nhưng chỉ trong vài giờ nữa, anh sẽ thấy mọi thứ đang chờ anh ở Amarillo đúng như những gì anh mong đợi. Ông ta rất tốt" Sandini nói thêm đầy tự hào.

Zack lặng lẽ xắn tay áo tù, cố không nghĩ thêm gì cho đến lúc chuyện đó xảy ra, nhưng tay anh run lên khi cởi nút áo. Anh tự bảo mình phải bình tĩnh và tập trung vào câu chuyện.

"Có việc này tôi muốn hỏi anh lâu rồi Dom à" Zack thận trọng "Nếu chú anh 'rất tốt' và 'có nhiều đường dây' thì sao ông ta không giúp anh tránh khỏi chốn này?"

"À, tôi đã phạm lỗi một cách ngu ngốc, nên ông ấy nghĩ tôi đáng chịu một bài học".

Giọng Sandini chán nản đến mức Zack phải liếc anh "Tại sao".

"Vì một trong những chiếc xe tôi trộm gần đây là của ông ta".

"Hên cho anh là anh vẫn còn sống đó".

"Ông ấy cũng nói thế".

Sự căng thẳng biến mất trong tiếng cười của Zack.

"Chú tôi sẽ có mặt trong lễ cưới của Gina. Tôi không muốn bỏ lỡ" Đồi đề tài, Sandini nói "Thật tốt khi Hadley thích mọi người nhận ra anh khi anh lái xe cho hắn. Nếu anh để tóc ngắn hơn nữa thì anh còn dễ bị nhận ra hơn nhiều. Số tóc dài thêm ra của anh sẽ - "

Cả hai bắt đầu khi một tù nhân khác đến bồn rửa và nói "Chuẩn bị đi Sandini, cả anh nữa đó Benedict. Giám ngục muốn xe của ông ta sẵn sàng trong 5 phút nữa".

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

"Chào buổi sáng, Benedict" Hadley nói khi Zack gõ cửa phòng quản ngục gần khu vực phòng giam phức hợp. "Anh trông dữ tợn và khó chịu như thường lệ nhì. Trước khi chúng ta khởi hành" Hadley nói thêm "Hãy dẫn Hitler đi dạo trong sân đi" Vừa nói hắn vừa trao Zach sợi buộc nối với con chó săn cỡ lớn.

"Tôi không phải tên quản gia chết tiệt của ông" Zack quát lên và một nụ cười chậm chạp hiện trên gương mặt lằng lầy của Hadley .

"Anh đã chán việc có những quyền lợi và tự do của một người được tin tưởng rồi sao? Hay anh muốn bỏ chút thời gian trong phòng họp của tôi hả Benedict?"

Tự nguyện rửa mình đã để thái độ căm ghét bộc phát đúng vào cái ngày anh không còn gì để mất. Zack nhún vai và cầm lấy dây buộc "Không hẳn" .

Mặc dù Hadley chỉ cao khoảng 5'6" nhưng hắn có cái tôi to đùng, bên dưới lối hành xử hòa nhã giả tạo đó là một tên khốn tàn nhẫn, có tâm lý không bình thường mà ai cũng biết ngoại trừ Ủy ban kỉ luật của bang, những người đã không biết hay không cần quan tâm tới tỉ lệ đột tử cao bất thường trong những trận đánh nhau của 'tù nhân' hay những vụ 'cố ý bỏ trốn' trong nhà tù Hadley điều hành. 'Phòng họp' mà Hadley đề cập được thông với văn phòng của hắn. Những tù nhân không được lòng hắn sẽ vào đó chịu đánh đập kinh khiếp, và khi họ trở ra thì không bị biệt giam thì cũng vào nhà thương hoặc tệ hơn là chuyển thẳng vào nhà xác. Hắn có sở thích được nhìn người khác đau khổ quằn quại. Không phải vì Zack cư xử tốt nên được tin tưởng mà

chính vì bản ngã của Hadley. Thật là lý thú khi có Zack Benedict ở bên cạnh ngoan ngoãn phục tùng. Zack thăm nghĩ chính cái tội độc ác của Hadley đã cho anh thêm quyết tâm vượt ngục. Anh đang đi về góc sân khi Hadley nói lớn.

"Đừng quên dọn sạch mấy thứ đàng sau Hitler".

Zack quay lại chỗ cũ, tay dẫn theo con chó đang gầm gừ. Anh đến gần cái xeng nhỏ Hadley đặt cạnh cửa trước. Anh gài nút áo choàng rồi nhìn lên trời. Trời lạnh và xám xịt. Trời sẽ đổ tuyết.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

16.1

Ngồi ghế sau xe, Wayne Hadley cất xấp tài liệu vào lại trong cặp giấy rồi nói lỏng cả vạt, duỗi thẳng hai chân, thờ dãi thỏa mãn khi thấy hai tên tù nhân ngồi băng ghế trước. Sandini là một đứa Nam Âu tầm thường, gầy trơ xương và không là gì cả, lý do duy nhất hắn được chọn là vì một người họ hàng nào đó của hắn có quen biết với nhà tù, và lệnh ban xuống nên đề hắn thành kẻ được tin tưởng. Sandini chẳng bộc lộ chút thú vị, sự biến chuyển hay danh giá nào trong mắt Hadley nên không có lý do nào để mời chài hắn cả. Nhưng Zack Benedict lại là một câu chuyện khác. Zack đã từng là ngôi sao điện ảnh, là biểu tượng tình dục, là tài phiệt giàu có, anh có máy bay và xe limo sang trọng. Zack thuộc giới thượng lưu, nhưng giờ anh đang nằm dưới tay Hadley. Trên thế giới này có công lý, Hadley nghĩ. Công lý thật sự. Quan trọng hơn là dù Zack Benedict cố che dấu điều đó, đã có những lúc Hadley có thể xé anh ra từng mảnh và buộc anh kêu gào van xin, nhưng thật chẳng dễ dàng gì. Ngay cả khi Hadley bắt ép anh xem những bộ phim mới nhất hay lễ trao giải trên TV, hắn cũng không chắc anh có bận tâm hay không nữa. Nhằm thỏa mãn bản thân, Hadley cố lọc ra chủ đề thích hợp và ngẫu nhiên chọn tình dục. Khi xe hắn dừng lại trước đền giao thông gần chỗ họp, hắn nói bằng giọng dễ chịu.

"Tôi cá rằng phụ nữ cầu xin được lên giường với anh khi anh còn giàu có và nổi tiếng phải không? Có khi nào anh nghĩ về đám đàn bà ko? Những thứ như cảm giác, mùi vị hay hương thơm từ họ? Có lẽ anh không thích tình dục lắm. Nếu anh giỏi trong chuyện đó thì con chó cái tóc vàng mà anh đã cưới sẽ không đi theo Austin đúng không?"

Qua kính chiếu hậu, Hadley hài lòng nhìn quai hàm Zack cứng lại và hắn ta đã lầm lẫn rằng chuyện làm tình đã khiến anh như vậy chứ không phải do tên của Austin. "Nếu anh có quan điểm riêng, mà tôi sẽ không làm nếu tôi là anh, anh nên tự dân xếp ở bên ngoài. Tất cả phụ nữ đều là điểm cả, ngay cả những con điểm có đạo đức, thì chúng cũng không thích mấy thằng tù tội đâu. Anh biết không?" Mặc cho cố gắng giữ giọng lịch thiệp đối với mấy tên tù cận kề của mình, Hadley cảm thấy khó có thể kìm chế tâm trạng được, và giờ hắn bắt đầu bùng nổ "Trả lời câu hỏi của tao. Thằng chó chết. Nếu không mày sẽ bị biệt giam nguyên tháng tới" Nhận ra sự sợ sệt của mình, giọng hắn quay lại bình thường "Tôi cược rằng anh đã có tài xế riêng trước đây, nhưng hãy nhìn xem, giờ anh là tài xế của tôi. Có thượng đế đấy" Ngôi nhà lấp kính hiện ra trong tầm mắt, Hadley ngồi thẳng lưng, tay sửa lại cả vạt "Có bao giờ anh tự hỏi chuyện gì xảy ra với tiền của anh không? Ý tôi là còn gì sót lại sau khi anh trả cho luật sư không?"

Để trả lời, Zack đạp chân vào thắng xe, khiến cả xe ngừng lại trước cổng tòa nhà trong cú va chạm sừng sững. Chửi thề trong hơi thở, Hadley thu lượm lại những giấy tờ bị rơi xuống sân và chờ đợi vô ích để Zack ra ngoài.

"Mày đúng là thằng chó. Tao không biết mày mắc chứng gì hôm nay. Nhưng tao sẽ giải quyết mày sau. Bây giờ nhấc mông ra khỏi xe và mở cửa cho tao".

Zack bước ra, con gió lạnh cào xé tấm áo choàng mỏng manh của anh nhưng nỗi lo lắng của Zack giờ đây đều tập trung vào bầu trời đang không ngừng đổ tuyết. Với vẻ nhạo báng, Zack mở cửa sau xe và giang rộng hai tay.

"Ông tự ra ngoài hay tôi phải bế ông?"

"Mày vừa mới đẩy ta xong" Hadley cảnh báo, tay kéo mạnh chiếc cặp ra khỏi ghế "Mày cần vài bài học khi chúng ta quay về" Cố giữ tâm trạng, Hadley liếc mắt nhìn Sandini, người nãy giờ nhìn vào khoảng không giả cầm giả diếc "Mày có danh sách những việc lật vạt cần làm rồi đó Sandini. Còn mày" Hắn ra lệnh cho Zack "Đi tới tiệm tạp hóa cuối đường và mua một ít phô mai nhập khẩu và ít trái cây tươi, sau đó ở yên trong xe. Tao sẽ ra trong 1 tiếng rưỡi nữa. Và tao muốn xe được sưởi ấm và có thể chạy ngay".

Không đợi câu trả lời, Hadley đã bước đi. Đứng sau hắn, hai người đàn ông vẫn đứng nhìn theo cho đến khi Hadley vào hắn trong tòa nhà. "Đúng là thằng ngu" Sandini nói trong hơi thở rồi nhìn sang Zack "Tối rồi. Chúc may mắn" Anh nhìn lên bầu trời xám đen phủ đầy tuyết "Tất cả những thứ làm nên một trận bão tuyết lớn".

Phốt lờ vấn đề thời tiết, Zack nói nhanh.

"Anh biết phải làm gì rồi đó, đừng làm chệch hướng kế hoạch, và lạy Chúa, đừng thay đổi câu chuyện của anh. Nếu anh diễn đúng như những gì tôi chỉ, anh sẽ trở thành anh hùng chứ không phải đồng lõa".

Có cái gì đó trong cái nhún vai lười nhác, bồn chồn của Sandini làm giống hồi chuông báo động trong Zack. Ngắn gọn và rõ ràng, Zack điểm lại kế

hoạch mà trước giờ họ chỉ thì thầm với nhau.

"Dom, hãy làm như những gì đã định. Bỏ tờ danh sách của Hadley trên sàn xe. Làm những việc lật vật của anh trong một giờ và nói với chủ tiệm tạp hóa rằng anh lỡ để quên danh sách trên xe nên không chắc có mua đủ hết không. Nói với cô ta anh phải có nó, rồi quay lại đây, chiếc xe sẽ bị khóa" Khi Zack nói, tay anh đặt tờ danh sách lên băng ghế hành khách, rồi khóa cửa lại. Với vẻ bình tĩnh, anh xách tay Sandini và đẩy tới góc đường.

Dừng trước xe tải cho đến khi đèn chuyển màu xanh, họ băng qua đường từ tốn, trông như hai người đàn ông Texas bình thường đang bàn luận về tình hình kinh tế của bang hay kết quả một trận bóng ngoại trừ việc họ mặc quần áo có sọc trắng đen sau lưng. Khi họ đến gần lề đường, Zack tiếp tục thì thào "Khi anh quay lại xe và thấy nó bị khóa, băng qua phố đến cửa hàng tạp hóa, nhìn quanh trong 1 phút, và hỏi thu ngân xem có thấy ai giống như tôi không. Khi họ trả lời là không, đi đến tiệm thuốc rồi tiệm sách và hỏi họ giống vậy. Khi họ nói ko, đi thẳng đến tòa nhà, hỏi phòng họp của quản ngục ở đâu. Nói với mọi người anh muốn báo cáo một vụ bỏ trốn. Những nhân viên của các cửa hiệu sẽ làm chứng cho câu chuyện của anh. Khi anh báo với Hadley thì tôi đã biến mất được nửa giờ, và hẳn ta sẽ cho rằng anh vô tội như một đứa trẻ. Có khi hẳn còn cho anh ra sớm để dự tiệc cưới của Gina".

Sandini cười toét miệng và đưa ngón cái lên thay vì một cái bắt tay.

"Khỏi lo cho tôi, hãy đi đi".

Zack gật đầu, bỏ đi, rồi quay lại "Sandini" anh nghiêm túc.

"Gì thế Zack?"

"Tôi sẽ nhớ anh".

"Ừ, tôi biết".

"Gửi lời với mẹ anh là tôi yêu bà. Nói với các em gái anh họ sẽ luôn là những người tôi quý mến nhất" Zack nói thêm. Rồi anh chân anh vội vã.

Cửa hàng tạp hóa nằm ở góc đường của tòa nhà Hadley đang họp, mặt kia của nó hướng ra con đường khác. Tự buộc mình không làm rối kế hoạch, Zack đi qua cổng chính. Trong trường hợp Hadley nhìn xuống từ trên lầu như hẳn vẫn thường làm, Zack liếc lần sau cánh cửa, không chú ý, anh chậm rãi đếm đến 30.

Năm phút sau, Zack đã qua nhiều khu phố, áo ngoài được vắt trên tay, chân anh hướng đến điểm đích : toa let nam của trạm xe Phillip 66 trên phố Court. Tim anh đập điên cuồng vì căng thẳng và sợ hãi. Anh băng qua con phố khi đèn đỏ, rẽ qua chiếc xe tải và đưa mắt tìm kiếm - một chiếc xe thể thao màu đen khó nhận ra đang đậu cách đó vài bước với biển số bang Illinois. Nó vẫn ở đó dù anh đã đến trễ hai ngày.

Anh cúi đầu xuống, tay anh mò vào túi, cố giữ vẻ bình thường. Tuyệt rồi ngày càng nặng khi anh tiến đến toa let nam bên cạnh trạm xe. Zack vận nắm cửa và mở nó ra. Nó bị khóa! Kê vai lên cánh cửa và cố phá vỡ nó, tay anh vẫn giữ tay nắm và bẻ thật mạnh. Một giọng nam la lên.

"Giữ quần mày đi, thằng khùng. Một phút nữa tao ra".

Kẻ chiếm giữ toa let cuối cùng cũng bước ra sau vài phút, hẳn đẩy mạnh cánh cửa và nhìn ra bên ngoài rồi bỏ đi. Đằng sau hẳn ta, Zack lách ra từ chỗ đựng rác, vào ngay toa let và khóa cửa lại, toàn bộ sự tập trung của anh hướng vào thùng rác. Nếu có ai đã dọn nó trong hai ngày qua thì quả thật vận may của anh tiêu hết rồi.

Cầm cái thùng Zack trút ngược nó xuống. Một vài mảnh khăn giấy và lon bia rơi ra. Anh lách nó thêm lần nữa, và ở sâu bên trong, 2 túi ni lông nhẹ nhàng chui ra. Anh mở nhanh một cái túi bằng một tay, tay kia bắt đầu cởi nút chiếc áo tù. Trong đó là 2 chiếc quần jean theo size của Zack, một cái áo len đen bình thường, một cái áo khoác khó nhận ra, một đôi giày và cặp kính kiểu phi công. Túi còn lại bao gồm bản đồ Colorado với lộ trình được tô đỏ, một bản viết tay các điểm đến cuối cùng - một căn nhà sâu trong những dãy núi ở Colorado - hai bì thư màu nâu nặng chịch, hai khẩu súng ngắn tự động đã được nạp đầy đạn, một con dao bấm, một bộ chìa khóa mà anh biết là của chiếc xe con màu đen bên vệ đường. Con dao làm Zack ngạc nhiên. Rõ ràng là Sandini không nghĩ tên sát nhân trốn ngục lại có thể thiếu thứ này.

Bỏ qua những giây phút quý giá, Zack cởi bỏ bộ đồ đang mặc, thay bộ mới, cho cái cũ vào lại bao ni lông và lấp đầy thùng rác. Phải xóa bỏ hoàn toàn, không được để lại dấu vết cho những việc anh đã làm vì nó có liên quan mật thiết với sự an toàn của anh. Mở hai phong bì ra, Zack cẩn thận kiểm tra bên trong 25000 đô mệnh giá 20 đô không bị đánh dấu, một hộ chiếu mang tên Alan Aldrich, cái bì thư thứ 2 bao gồm nhiều vé máy bay đi đến các thành phố khác nhau, một vài cái cô tên Alan Aldrich, số còn lại mang những tên khác mà anh có thể dùng nếu cảnh sát biết được tên giả của anh. Chường mặt ra sân bay là mối nguy mà Zack muốn tránh cho tới khi mọi việc lắng dịu. Ngay lúc này anh chỉ còn biết hy vọng vào những người Sandini đã dùng để đóng giả anh, người đứng đợi cuộc gọi khách sạn Detroit dưới tên Benedict Jones và sẽ vượt biên giới Canada ở Winsor ngay trong đêm đó.

Nếu cảnh sát bị mắc bẫy, cuộc vây bắt sẽ diễn ra ở Canada chứ không phải ở đây, qua đó Zack sẽ trốn sang Mexico rồi sang tiếp Nam Mỹ và cuộc truy lùng sẽ bỏ qua cơ hội vàng của nó.

Riêng về phần mình, Zack lo ngại vụ đánh lạc hướng liệu có kéo dài đủ lâu hay anh sẽ chết trước khi đến điểm dừng đầu tiên. Vào lúc này, anh đã tạm thời tự do và đang tiến gần biên giới bang Texas-Oklahoma, 90 dặm về phía bắc. Nếu anh đến được đó mà chưa bị phát hiện, anh sẽ tiếp tục đến Oklahoma Pandhanle, cách biên giới Colorado chừng 35 dặm. Ở Colorado, đầu đó giữa những ngọn núi cao sẽ là điểm đến đầu tiên của anh - một ngôi nhà tách biệt nằm sâu trong rừng, nơi mà anh được cam đoan có thể ẩn nấp bất cứ lúc nào.

Giữa lúc đó và bây giờ, tất cả những gì anh lo lắng là vượt qua biên giới của hai bang, đến ngôi nhà an toàn không ai nhìn thấy và khi đó, chờ đợi con giận

cho việc trốn ngục của anh lắng xuống, anh sẽ bắt đầu màn 2 của kế hoạch.

Anh nâng khẩu súng lên, kiểm tra cẩn thận, bỏ nó vào túi áo khoác, cùng một nắm 20 đô. Lẳng túi lên lưng, anh vặn cửa. Anh sẽ làm việc này, anh đang trên con đường của mình.

16.2

Zack quay lại góc tòa nhà, hướng về chiếc xe của mình. Nhưng anh dừng lại hoàn toàn, không thể tin vào mắt mình. Chiếc xe tải anh đi ngang qua lúc bước vào toa let đang kéo chiếc xe con màu đen biển số bang Illinois theo sau.

Sau một lúc, Zack đứng bất động, nhìn nó khuất dần. Bên cạnh anh, một nhân viên trạm xăng nói với một người khác "Tôi đã nói với anh đó là xe gian mà. Nó đậu ở đây ba ngày rồi".

Giọng nói đó tát thẳng vào mặt Zack. Anh có thể quay lại toa let, mặc lại bộ đồ tù, bỏ lại mọi thứ đằng sau, cố làm lại kế hoạch trong một dịp khác. Chọn lựa này thật ra chẳng cần phải chọn nữa. Anh không trở vào tù, anh thà chết còn hơn. Khi anh nghĩ ra, anh làm việc duy nhất anh có thể nghĩ ra - anh đi qua ngã tư, tìm kiếm một phương tiện mới để đi ra khỏi thành phố. Một chiếc xe buýt đang dừng lại. Sau khi lượm bữa tờ báo cũ trong thùng rác, anh vẫy tay gọi xe buýt và leo lên. Giữ tờ báo trước mặt như thể đang tập trung vào nội dung của nó, anh dấu mình giữa lối đi, bước qua đám sinh viên đang bàn tán về trận bóng sắp tới, anh bước ra sau chiếc xe. Sau 20 phút chậm chạp, chiếc xe buýt phi khỏi và hành khách tỏa ra khắp nơi, rồi nó chuyển bánh về phía đường liên bang. Khi con đường hiện ra trong tầm nhìn xung quanh đó là nửa tá sinh viên, trông họ nhưng đang thưởng thức trò vui.

Zack không có sự lựa chọn, anh bỏ đi về phía giao lộ cách đó một dặm nơi anh biết những đường liên bang sẽ tụ trung lại bên đường cao tốc. Đi nhờ một chiếc xe là lựa chọn duy nhất của anh, nhưng nó chỉ đủ tốt trong 30 phút nữa. Một khi Hadley nhận ra anh đã biến đi, cảnh sát trong bán kính 50 dặm sẽ tìm kiếm anh và chú ý tới bất kì người đi nhờ nào trên đường.

Tuyết rơi là tả trên tóc anh và cuộn tròn dưới chân anh khi có đương đầu cùng cơn gió mạnh. Rất nhiều xe tải đi qua anh, những tài xế phớt lờ ngón tay cái đưa ra của anh (dấu hiệu muốn đi nhờ xe ở Mi), anh đang chống cự trước điềm báo hiểm họa đang tới gần. Giao thông đang rất tẻ trên những đoạn đường cao tốc, nhưng tất cả mọi người đang cố gắng đến nơi cần đến trước khi cơn bão ập tới, và họ sẽ không dừng lại cho bất kì điều gì. Ngay đầu nút giao lộ là một tiệm cà phê cũ kĩ bên trạm xăng, chỉ có hai chiếc xe đang đậu trong cả bãi xe rộng lớn - một chiếc Blazer màu đen và một xe chở hàng màu nâu. Quầy cái túi vải lên vai, anh rào nhanh qua đường, khi đến gần tiệm cà phê, mắt anh kín đáo nhìn vào trong. Chỉ có một người phụ nữ đang ngồi một mình một bàn, thêm một bà khác cùng hai đứa con nhỏ ở một bàn khác. Zack buộc miệng chửi thề khi cả hai chiếc xe đều thuộc về phụ nữ, và họ thường không cho ai đi nhờ. Không hề chậm lại, Zack tiếp tục đi về cuối tòa nhà nơi hai chiếc xe đang đậu, tự hỏi chìa khóa có còn trong ổ không. Dù nó có ở đó hay không thì Zack biết phải rất điên khùng mới dám lấy cắp chiếc xe vì anh sẽ phải lái nó qua ngay trước tầm kính lớn nếu muốn ra khỏi bãi xe. Nếu anh làm thế, chủ của chiếc xe sẽ gọi ngay cho cảnh sát, mô tả về anh và chiếc xe ngay trước khi anh bỏ đi đâu đó. Hơn thế nữa, ngay ở vị trí này, họ có thể nhìn thấy hướng anh đi từ đường liên bang. Có thể anh nên dứt lốt một trong số hai người phụ nữ đang uống cà phê để cô ta cho anh đi nhờ ngay khi cô ta bước ra.

Nếu tiền không làm cô ta động lòng, anh sẽ dùng súng thuyết phục cô ấy. Chúa ơi! Phải có cách nào đó để thoát khỏi đây tốt hơn thế chứ.

Đằng trước và đằng sau anh, những chiếc xe tải làm thành những vệt tuyết ngay dưới bánh xe. Zack liếc nhìn đồng hồ. Gần một giờ trôi qua kể từ khi Hadley bắt đầu dự họp. Anh không còn dám thử đi nhờ xe trên đường liên bang nữa. Anh cách chỗ cũ khoảng một dặm. Nếu Sandini làm đúng theo chỉ dẫn, Hadley sẽ báo cho đám cảnh sát trong vòng 5 phút nữa. Khi anh nghĩ việc sẽ xảy ra thì xe cảnh sát bắt đầu đi qua cầu vượt và chậm dần, họ hướng về bãi đậu xe cách chỗ Zack trốn khoảng 5 mét, họ đang đi về phía anh.

Theo bản năng, Zack khom người xuống, giả vờ đang kiểm tra bánh xe của chiếc Blazer, rồi cảm hứng trở lại trong anh - có lẽ là quá trễ, nhưng có còn hơn không. Mớ con dao nhíp từ trong túi ra, Zack cạy nó vào rìa bánh xe, khéo léo để không làm nổ lốp. Thay vì hỏi Zack đang làm cái quỷ gì trước cửa tiệm cà phê với cái túi vải, viên cảnh sát trường xuống xe và rút ra kết luận chắc như đinh đóng cột.

"Có vẻ như anh có một cái lốp xì hơi phải không?"

"Chắc rồi" Zack đáp lại, vồ vồ vào bánh xe, tránh nhìn ra sau lưng. "Vợ tôi đã cảnh báo rằng cái bánh này một lỗ thủng" Phần còn lại trong câu nói của anh bị át bởi còi báo từ đài thu sóng radio trên xe cảnh sát. Không nói một lời, viên cảnh sát quay lại trong xe, tăng tốc ra khỏi bãi xe gần như tức thì. Một lúc sau, tiếng còi báo như có ở khắp nơi, Zack nhận thấy các xe tuần tra nối đuôi nhau qua cầu vượt, đèn báo trên xe lấp lánh.

Chính quyền, Zack biết, đã được thông báo về cuộc đào tẩu của anh. Cuộc truy lùng đã bắt đầu.

Trong tiệm, Julie đã uống xong ly cà phê và chuẩn bị lấy tiền trả cho hóa đơn. Chuyến thăm ông Vernon mất nhiều thời gian hơn cô tưởng, bao gồm lời mời ờ lại của vợ ông khiến cô không thể chối từ. Cô còn phải lái xe thêm 4-5h nữa, có khi còn lâu hơn vì trời tuyết, nhưng cô đã có chi phiếu đầy ắp trong túi và đủ phần khích để biến vài dặm đường trở nên còn con. Cô nhìn lại đồng hồ, đem ra cái bình giữ nhiệt cô mang theo và đổ cà phê đầy vào đó, mỉm cười với 2 đứa trẻ đang ăn cùng mẹ chúng rồi đi đến quầy thu ngân thanh toán tiền. Ngay khi bước ra khỏi quán, cô dừng lại một cách bất ngờ khi thấy một xe cảnh sát chạy quanh cô theo hình chữ U, kèn hú liên hồi, túa ra từ các bãi xe hướng ra xa lộ, bánh xe tạo thành những rãnh tuyết dài. Bị xao lãng bởi cảnh tượng đó, cô không để ý thấy một người đàn ông tóc đen đang ngồi cạnh lớp xe chiếc Blazer cho đến khi cô gần như tông vào anh ta. Anh ta đột ngột đứng dậy, cao hẳn hơn cô với chiều cao 6'2" (188cm), cô bắt gặp lùi lại một bước, giọng cô run run vừa cảnh báo vừa nghi ngờ.

"Anh làm gì đó?" cô hỏi, đông cứng lại trước hình ảnh của chính cô trong cặp kính mát của anh.

Zack cố tạo ra nét biểu cảm giống như một nụ cười khi trí óc anh bắt đầu hoạt động trở lại, và giờ anh biết chính xác bằng cách nào anh có thể khiến cô cho anh đi nhờ xe. Sức tưởng tượng và khả năng cải thiện tình hình là 2 phẩm chất lớn nhất trong nghề đạo diễn của anh. Hướng về bánh sau của xe cô, anh nói đều đều.

"Tôi tính thay lốp xe dùm cô trong trường hợp cô có cái dự phòng" .

Julie thờ phào trong xấu hổ.

"Tôi thành thật xin lỗi vì đã tỏ ra thô lỗ, nhưng anh làm tôi bất ngờ, tôi vừa trông thấy xe cảnh sát đi qua".

"Đó là Joe Loomis, cảnh sát địa phương. Anh ta vừa nhận một cuộc gọi nên phải đi ngay, nếu không anh ta đã giúp tôi một tay rồi".

Nổi e ngại của Julie gần như biến mất hoàn toàn, cô mỉm cười với anh.

"Anh thật tốt" Cô nói và mở cốp xe Blazer để tìm lốp dự phòng "Chiếc xe này là của anh tôi, có lẽ cái lốp ở đâu đó trong này, nhưng tôi không biết chắc".

"Kia kìa" Zack nhanh chóng chỉ ra chỗ để lốp và lấy nó ra ngoài "Chỉ tốn ít thời gian thôi" Anh nói thêm. Anh đang vội vã nhưng không còn chống chọi với cơn hoảng loạn nữa. Người phụ nữ này đã nghĩ rằng anh quen biết cảnh sát địa phương, và hiển nhiên cô cho rằng anh đáng tin cậy, sau khi anh thay lốp xe cho cô, cô sẽ cho anh đi nhờ một đoạn. Một khi họ đã ở trên đường thì cảnh sát sẽ không buồn liếc mắt kiểm tra vì họ đang tìm kiếm người đàn ông đi một mình. Còn bây giờ, nếu có ai thắc mắc, anh sẽ nhập vai một người chồng đang giúp vợ thay lốp.

"Cô đang tính đi đâu?" Anh hỏi khi đang nâng xe lên.

"Về phía Đông đi Dallas một quãng đường dài sau đó về phía Nam" Julie nói, thăm thẳm ngưỡng mộ kỹ năng tuyệt vời của anh với xe cộ. Anh có một giọng nói dễ nghe một cách khác thường, nó sâu và êm ái, cùng khuôn mặt vuông mạnh mẽ. Tóc anh màu nâu đen và rất dày, nhưng được cắt tỉa khá tề, và cô tự hỏi mặt anh sẽ như thế nào nếu không có cặp kính phản chiếu ngăn giữa. Rất đẹp trai, cô quả quyết, nhưng không phải về ngoài của anh khiến cô chú ý mà có một cái gì khác, một điều mờ ảo mà cô không thể giải thích. Julie rũ bỏ suy nghĩ, sửa lại túi xách trên vai, quay lại cuộc đối thoại.

"Anh làm việc ở gần đây à?"

"Không còn nữa. Tôi sẽ bắt đầu công việc mới vào ngày mai, nhưng tôi phải đến trước 7h sáng mai nếu không họ sẽ cho người khác làm việc đó" Anh đã nâng xe lên hoàn toàn và bắt đầu tháo ốc của lốp xe, rồi anh hất đầu về cái túi vải mà Julie chưa từng thấy vì được đặt đầu đó dưới gầm xe. "Một người bạn của tôi đứng ra phải đến đón tôi 2h trước đây và đưa tôi một đoạn" Anh thêm vào "nhưng có chuyện gì đó đã xảy ra khiến anh ta không đến được".

"Anh đã chờ ở ngoài này trong 2h?" Julie kêu lên "Anh chắc phải lạnh cứng người".

Anh không quay đầu lại, cô tập trung vào công việc, và Julie ngồi xuống bên cạnh để nhìn anh gần hơn "Anh có muốn một tách cà phê không?"

"Tôi rất sẵn lòng".

Thay vì dùng hết những gì còn trong bình giữ nhiệt, Julie quay lại tiệm cà phê.

"Tôi sẽ lấy cho anh. Anh thích dùng thể nào?"

"Đen" Zack nói, cổ kèm sự thất vọng. Cô ấy đi về phía Đông Nam Amarillo trong khi điểm đến của anh là 400 dặm về phía Tây Bắc. Anh nhìn lại đồng hồ và làm nhanh hơn nữa. Đã gần 1h30 phút kể từ lúc anh rời khỏi xe tên quân ngục, nguy cơ bị bắt sẽ tăng cao từng giây một khi anh còn lún quẩn ở Amarillo. Bất kể người phụ nữ này đi đâu, anh cũng phải đi cùng cô. Cách xa Amarillo vài dặm là vấn đề cốt yếu lúc này. Anh sẽ đi cùng cô rồi sau đó quay ngược lại đường cũ.

Người phục vụ phải pha thêm một tách cà phê mới, trong khi đó Julie quay lại xe cùng một cốc nước ấm, người cứu trợ của cô đã gần như thay xong lốp xe. Tuyệt đã dày khoảng 5cm so với mặt đất cộng thêm sự trợ lực của cơn gió khiến áo cô bật ra sau và mặt cô sưng nước. Cô thấy anh đan hai bàn tay trần vào nhau và nghĩ rằng anh đang lo cho công việc ngày mai - nếu anh đến được đó. Cô biết tình trạng việc làm ở Texas, đặc biệt là lao động chân tay, là rất khan hiếm, qua việc anh không có xe chứng tỏ anh đang rất cần tiền. Cái quần Jeans của anh thì mới, cô nhận xét, lần đầu phát hiện ra một vài điều từ anh. Có lẽ anh đã mua nó vì muốn tạo ấn tượng tốt với ông chủ mới, ý nghĩ đó khiến Julie đồng cảm với anh hơn.

Julie chưa từng cho ai đi nhờ xe trước đây, có quá nhiều nguy hiểm, nhưng cô sẽ cho phép lần này, không phải chỉ vì anh đã thay lốp xe cho cô hay trông anh có vẻ tốt mà đơn giản vì một chiếc quần jeans - một chiếc quần jeans mới, thẳng và không bị vết được mua bởi một người đàn ông thất nghiệp sẽ mất hết hy vọng có được ngày mai tốt hơn nếu không ai cho anh ta đi nhờ xe và giúp anh đến chỗ làm đúng hẹn.

"Trông có vẻ anh đã làm xong rồi" Julie bước về phía anh. Anh cầm lấy tách cà phê cô đưa với bàn tay tấy đỏ vì lạnh. Thái độ xa cách của anh khiến cô lưỡng lự không biết có nên đưa tiền cho anh không, trong trường hợp anh thích tiền hơn chuyện đi nhờ, cô sẵn sàng chấp nhận. "Tôi muốn trả công thay lốp cho anh" Cô bắt đầu và anh nhanh chóng gạt đi, cô liền nói thêm "Vậy anh có muốn đi nhờ không? Tôi sẽ đi về phía Đông đường liên bang".

"Tôi rất cảm kích nếu được đi nhờ" Zack nói, chấp nhận lời đề nghị bằng nụ cười ngán ngùi, rồi anh lôi cái túi vải dưới gầm xe lên. "Tôi cũng đi về phía Đông".

Khi họ vào trong xe, anh giới thiệu mình tên Alan Aldrich. Julie cho biết mình là Julie Mathison, nhưng để chắc chắn rằng anh biết cô không đề nghị gì thêm ngoài một cuộc quá giang xe, cô cẩn thận gọi anh là Ông Aldrich ngay lần kế tiếp. Anh hiểu ý và gọi cô là Cô Mathison.

Julie hoàn toàn thả lỏng người. Cách gọi trang trọng cô Mathison là rất đảm bảo rằng anh chấp nhận tình huống lúc này. Nhưng khi anh vẫn im lặng tuyệt đối và giữ khoảng cách thì cô lại ước mình đừng chọn cách xưng hô khách sáo như thế. Cô biết mình không giỏi che dấu suy nghĩ của bản thân, nên có lẽ anh đã nhận ra ngay lập tức khi cô muốn anh quay về đúng vị trí của mình - một sự xúc phạm không cần thiết, mặc cho những gì anh làm cho cô chỉ là cử chỉ hào hiệp - anh đã thay lớp xe cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Khi họ đã đi được hơn 10 phút thì cũng là lúc Zack bắt đầu cảm thấy sự căng thẳng đang bóp nghẹt lồng ngực anh được giải thoát, anh hít vào một hơi sâu, dài - lần thứ dễ dàng đầu tiên sau nhiều giờ liền. Không, nhiều tháng. Hay nhiều năm. Cảm giác vô ích không nơi nương nhờ đã chiếm cứ con người anh quá lâu đến mức anh thấy toàn thân nhẹ nhõm hẳn ra khi thoát khỏi chúng. Một chiếc xe màu đỏ vượt qua họ, chắn ngang lối ra đường liên bang, mất lái, và đâm trượt chiếc Blazer chỉ trong vài tắc - và điều đó cũng chỉ bởi vì tài lái xe 4 bánh đang kinh ngạc của người phụ nữ ngồi bên cạnh anh. Rủi thay, cô cũng đã lái quá nhanh, cùng với tính hung hăng của kẻ liều lĩnh và con giận không chút sợ hãi mà theo kinh nghiệm của Zack là nét độc đáo và truyền thống của người dân Texas.

Anh đã ước có cách nào đó khiến cô cho anh cảm lái khi cô nói bằng giọng buồn cười nhẹ nhàng "Anh có thể thư giãn rồi. Tôi đang chậm lại. Tôi không định làm anh sợ".

"Tôi không sợ" Anh vô tình nói cộc lốc.

Cô nhìn vào anh và mỉm cười, một nụ cười chậm rãi, thấu hiểu "Anh đã nắm cái thanh chắn xe bằng cả hai tay. Đó thường là động tác chờ chết".

Hai điều cùng đập vào Zack một lúc: anh đã ở trong tù quá lâu đến nỗi chỉ một lời nói đùa nhẹ tênh của một người khác phái khiến anh cảm thấy vừa vụng về vừa xa lạ và Julie Mathison có một nụ cười tuyệt đẹp. Nụ cười lấp lánh trong mắt cô và làm bừng sáng cả gương mặt, biến vẻ đẹp đơn thuần của cô trở nên say đắm. Khi nhận ra những thắc mắc về cô thì lý thú hơn là lo lắng cho những chuyện ngoài tầm kiểm soát, Zack tập trung chú ý vào cô. Cô không trang điểm nhiều ngoại trừ một lớp son môi mỏng, có một vẻ tươi tắn trong cô, đơn giản như cách cô chải mái tóc dày và nâu của mình, tất cả khiến cô trông như vẫn ở tuổi thiếu niên hay trẻ hơn là khoảng đầu những năm 20 tuổi. Mặt khác, cô có vẻ tự tin và chắc chắn hơn tuổi 20 nhiều. "Cô bao nhiêu tuổi?" Zack hỏi thẳng rồi nhăn mặt vì câu hỏi có phần sỗ sàng. Lẽ dĩ nhiên nếu họ bắt và nhốt anh lại vào tù thì có lẽ anh cũng đã học được một cái gì đó mới mẻ - một sự nhã nhặn đơn sơ và cuộc đối thoại mang tính xã giao với phụ nữ.

Thay vì cảm thấy bực dọc vì câu hỏi, cô lại lướt qua anh một nụ cười mê hoặc khác và vui vẻ nói "Tôi 26".

"Chúa ơi" Zack nghe bản thân thốt ra rồi nhắm mắt lại từ ghê tởm sự vụng về của bản thân "Ý tôi là" anh giải thích "trông cô không giống người ở tuổi đó".

Julie cảm thấy được sự lúng túng của anh nên cô cười dịu dàng .:

"Có lẽ vì tôi mới tròn 26 tuổi có vài tuần".

Zack e ngại rằng anh sẽ nói thêm điều gì tự phát nữa, anh đành nhìn ra cửa với nửa vầng trăng đang lung linh, trong đầu anh cẩn thận lựa chọn câu hỏi thay cho những từ ngữ vô vị mới vừa này. Cảm thấy câu này an toàn, anh nói .

"Cô làm nghề gì?"

"Tôi là giáo viên".

"Cô trông không giống".

Theo cách không giải thích được, tiếng cười lại lấp đầy trong mắt cô cho đến khi anh thấy nó bật ra thành tiếng. Cảm thấy hoàn toàn xa lạ và bối rối vì hành vi không thể đoán trước của cô, anh nói cộc lốc "Bộ tôi nói gì tức cười lắm hả?"

Julie lắc đầu nói "Không hẳn. Vì đó là những gì các cụ già nói".

Zack không chắc Julie thật sự nghĩ anh hơi già so với cô hay cô chỉ ám chỉ những lời bình phẩm kì quái của anh thôi. Anh vẫn tò mò việc đó khi cô hỏi anh làm công việc gì và anh nói nhanh một nghề mà anh thấy phù hợp với những chuyện anh nói với cô trước đây.

"Tôi làm nhân viên công trường".

"Thật sao! Anh tôi cũng làm việc ở công trường - anh ấy làm thầu xây dựng. Chuyên môn của anh là gì?"

Zack có cảm giác cuối cùng cái búa cũng giáng trúng ngón chân anh nên anh chọn một việc nghe có vẻ an toàn nhất "Tuồng" Anh đáp lại "Tôi là thợ xây

tường".

Cô đưa mắt khỏi con đường trước mặt rồi quay về phía anh "Tuồng à" cô tò mò, Zack cảm thấy bồn chồn "Ý tôi là anh không có chuyên môn gì cả sao?"

"Vâng, tuồng" Zack nói ngắn gọn, tự bực mình vì đã bắt đầu câu chuyện "Đó là chuyên môn của tôi. Tôi xây những bức tường".

Julie nhận ra có lẽ cô đã hiểu nhầm ý anh ngay từ đầu "Tuồng khô" cô kêu lên "Anh là thợ làm khô tường phải ko?"

"Chính xác".

"Nếu như vậy thì tôi thật sự thắc mắc sao anh khó kiếm được việc. Thợ làm khô tường thường rất khan hiếm".

"Tôi không phải là thợ giỏi" Giọng anh đều đều ra chiều không muốn bàn về chủ đề này nữa.

Julie nheo giọng cho một nụ cười ngạc nhiên vì câu trả lời của anh, cô tập trung vào đường đi. Anh không phải là một người đàn ông bình thường. Cô không thể xác định là cô thích anh và đã vui vì sự niềm nở của anh hay không. Và cô không thể thoát khỏi cảm giác kì lạ là anh gọi cho cô về một người nào đó. Cô ước gì mình có thể thấy mặt anh mà không có cặp kính mắt và cô sẽ có thể biết anh là ai. Thành phố nhỏ dần qua kính chiếu hậu cùng bầu trời ngày càng u ám trong ánh sáng nhá nhem buổi hoàng hôn. Sự yên lặng chiếm cứ trong xe và tuyết đang đổ dày trên lớp kính chắn gió. Họ đã đi được nửa giờ, Zack nhìn ra sau qua kính chiếu hậu - rồi anh đông cứng người. Cách họ khoảng nửa dặm là một chiếc xe cảnh sát với đèn báo xanh đỏ đang rít lên giận dữ.

Một giây sau, anh nghe tiếng hú rền ai oán.

Người phụ nữ cạnh anh cũng nghe thấy. Cô nhìn qua gương sau và nhấc chân khỏi bàn đạp. Cô chậm dần và tấp vào gần lề. Zack chạm vào túi áo, bàn tay anh để hồ lên cò súng mặc dù anh chẳng có ý tưởng rằng mình sẽ làm gì nếu cảnh sát cố kéo họ ra ngoài. Xe tuần tra đã đến quá gần. Anh có thể thấy không chỉ có một mà đến hai cảnh sát ngồi ghế trước. Họ bọc ngoài chiếc Blazer.

Và tiếp tục chạy.

"Có lẽ có một tai nạn gần đây" Cô nói khi họ băng qua ngọn đồi và dừng lại trước đoàn xe kẹt dài 5 dặm trên đường liên bang đầy tuyết. Một lúc sau hai chiếc cứu thương xẹt ngang qua họ.

Lượng adrenalin trong Zack giảm mạnh, anh run lên và rũ xuống. Anh có cảm giác mình đã vượt quá khả năng chịu đựng những cảnh hành động hay cái gì khác, tất cả chỉ vì Zack đã trù tính cho kế hoạch đào tẩu đơn giản và hiệu quả của mình. Và nó sẽ thành công nếu Hadley không hoàn chuyển đi đến Amarillo lại 2 ngày. Mọi chuyện trở nên rối tung chỉ vì vụ đó. Anh nghi ngờ người liên lạc của anh có còn ở khách sạn Detroit để chờ anh gọi điện và thuê xe tới Windsor hay không. Cho đến khi Zack bỏ xa Amarillo càng lâu càng tốt, anh thậm chí không dám tìm buống điện thoại. Hơn nữa, Colorado chỉ cách Amarillo 130 dặm thì nó vẫn kẹp giữa dãy đất Oklahoma và anh phải đi theo hướng Tây Bắc để đến đó, thế mà giờ anh đang đi theo hướng Đông Nam. Bản đồ Colorado trong đầu anh báo cho anh biết có một phần nhỏ Oklahoma nằm gần đất Texas do đó anh quyết định bỏ thời gian nghiên cứu đường đi mới. Xoay tròn người trên ghế ngồi, anh nói "Tôi nghĩ mình cần xem bản đồ".

Hiển nhiên Julie cho rằng anh cần bản đồ để xác định công việc mới của anh ở chỗ nào trong bang Texas. "Anh tính đến đâu?" Julie hỏi.

"Allerton" anh đáp, nhoen miệng cười với cô khi choàng tay ra băng ghế sau lấy cái túi vải "Tôi phỏng vấn cho công việc ở Amarillo, nhưng tôi chưa từng đến công ty đó" anh thêm vào vừa kịp để cô không hỏi thêm vị trí chính xác.

"Tôi không nghĩ mình từng nghe đến Allerton" Một lúc sau, khi anh lật cuốn bản đồ lại trang đầu, Julie liền hỏi "anh đã tìm thấy Allerton chưa?"

"Chưa" Không mong muốn cô hỏi tiếp cho một thị trấn không tồn tại, Zack lật nhanh qua những trang được đánh máy và nói "Tôi có những dòng chú thích đầy đủ nên tôi sẽ tìm ra thôi".

Cô gật đầu nhưng tia nhìn của cô vẫn còn vương lại "Tôi nghĩ chúng ta nên ra khỏi đường liên bang và đi qua đường nhỏ để tránh vụ tai nạn".

"Ý hay đó" Lối thoát đột nhiên chuyển thành con đường nhỏ đi song song với đường liên bang trở nên đúng đắn.

"Có lẽ ý đó cũng không hay lắm" cô nói sau một lúc họ đã đi vào con đường tối đen với những cơn gió mạnh và cách xa đường chính.

Zack không đáp lời ngay lập tức. Giao lộ ở rất gần, có một trạm xăng bỏ phế cùng nhiều bãi đất trống, phía gần đường có một buống điện thoại để mở. "Tôi muốn gọi một cuộc điện thoại nếu cô không phiền. Sẽ chỉ mất vài phút".

"Tôi không phiền gì cả" Julie cho chiếc Blazer đậu gần sát lề đường ngay buống điện thoại và nhìn anh đi qua ánh sáng đèn đường. Bóng tối bủa vây sớm hơn thường lệ, và cơn bão như đang đuổi theo họ, làm nổi tung bông tuyết với sức mạnh đáng ngạc nhiên ngay cả với cơn gió dữ trên dải đất Texas. Quyết định thay chiếc áo choàng bằng một chiếc áo len sẽ giúp cô dễ chịu hơn khi lái xe, cô bật radio hy vọng sẽ có tin dự báo thời tiết, rồi cô ra khỏi xe, đi ra cốp xe, và mở nó ra.

Ngay khi cốp sau bật mở, giọng quảng cáo bán xe của phát thanh viên vang lên cho chiếc Wilson Ford đời mới.

"Bob Wilson sẽ gặp với mọi giá, mọi nơi, mọi lúc..." anh ta hăm dọa.

Lắng nghe phần tin thời tiết, cô cởi áo khoác ra và kéo chiếc áo len từ túi xách ra, mắt cô thoáng liếc qua tập bản đồ trong túi vải của anh. Vì cô không mang theo bản đồ cũng như không chắc lắm về những đoạn giao lộ, có khi cô đã đưa người hành khách quá xa so với nơi anh cần đến và anh sẽ phải đi quá giang thêm một người khác, thế là cô quyết định xem bản đồ của anh. Cô liếc nhanh khi anh trong buồng điện thoại, dự định cầm bản đồ lên và hỏi mượn anh nhưng anh quay lưng về phía cô và trông có vẻ anh đang nói điện thoại. Cho rằng anh sẽ không phản đối, Julie mở phần hướng dẫn được đánh máy cũng như tấm bản đồ. Trái nó rộng ra trên cốp xe, cô quan sát nó bất chấp cơn gió mạnh chực chờ cuốn phăng tất cả. Phải mất một lúc lâu cô mới chắc đó không phải bản đồ Texas mà là của Colorado. Cảm thấy khó hiểu, cô liếc sang những lời hướng dẫn kèm theo.

"Chính xác cách 26.4 dặm sau khi anh qua khỏi thị trấn Stanton" Nó nói "anh sẽ đến những ngã tư không được đánh dấu. Sau đó, đi tìm con đường đất nằm khuất bên phải trong những rừng cây cách xa lộ 5m. Ngôi nhà ở cuối đường, cách khoảng 5 dặm sau khi anh đổi hướng và không thể thấy được từ xa lộ hay ở bất kì góc nhìn nào từ ngọn núi".

Miệng Julie há hốc vì kinh ngạc. Anh ta không phải tìm việc ở một thị trấn nào đó thuộc Texas mà là một ngôi nhà ở Colorado?.

Trên radio, phát thanh viên đã xong phần quảng cáo và nói "Tôi có một số tin cập nhật cho con báo sắp đến nhưng trước hết hãy điểm qua tin nóng hổi từ văn phòng cảnh sát..."

Julie chăm chú lắng nghe anh ta trong khi mắt cô dán chặt vào người đàn ông cao ráo đang gọi điện, cô lại có cảm giác kì lạ, khó hiểu của sự quen thuộc. Anh vẫn quay lưng lại với cô nhưng anh đã tháo kính ra và cầm nó trên tay. Ngay khi anh cảm nhận được ánh nhìn chăm chăm của cô, anh quay đầu lại. Mắt anh nheo lại với tấm bản đồ đang mở và cũng chỉ trong chốc lát Julie nhận ra tia sáng lóe lên từ mắt anh.

"Khoảng 4h chiều nay" giọng nói phát ra từ radio "Thông báo chính thức từ nhà tù cho biết kẻ bị kết tội giết người Zack Benedict đã trốn thoát khỏi nhà tù Amarillo".

Ngay lập tức, Julie nhìn chăm chăm vào nét mặt khó chịu của Zack.

Và cô nhận ra.

"Không" cô kêu lên khi anh bỏ điện thoại đang cầm và chạy về phía cô. Cô len theo thân xe và leo vào trong, vừa cố ngồi vào ghế trước vừa đóng cửa xe lại, nhưng chỉ nửa giây sau Zack đã bật tung cửa xe ra và bóp chặt cổ tay cô. Với toàn bộ sức mạnh có được của người bị khủng bố, Julie cố giật tay mình ra khỏi anh và nhảy ra khỏi xe qua cánh cửa mở. Cô đáp đất bằng hông, gượng đứng dậy rồi vùng chạy. Chân cô trượt dài trên tuyết, miệng cô kêu gào giúp đỡ dù biết rằng chẳng ai nghe thấy. Anh bắt kịp cô sau 3m và lôi cô trở lại, đặt cô đứng cạnh chiếc Blazer.

"Ồ yên đây và calm môm".

"Hãy lấy chiếc xe" Cô khóc "Hãy lấy chiếc xe và để tôi yên".

Phớt lờ cô, anh đi nhặt lại tấm bản đồ bị thổi bay cách đó 5m. Một cách chậm rãi, Julie thấy anh lấy một vật nhỏ màu đen từ trong túi và chỉ nó vào cô trong khi anh cầm bản đồ lên và quay về xe. Một khẩu súng. Chúa ơi, anh ta có một khẩu súng.

Toàn thân cô đang run rẩy một cách không thể kiểm soát nổi khi cô nghe đài radio xác định thêm thông tin dù có phần trễ nải "Benedict được cho là có mạng vũ khí và hấn rất nguy hiểm. Nếu bất kì ai thấy hấn thì hãy liên lạc ngay với cảnh sát. Người dân không nên tự ý tiếp cận hấn. Kẻ thứ hai bị cáo buộc bỏ trốn, Dominic Sandini, đã bị bắt và đang bị giám sát".

Hai đầu gối cô run lập cập khi thấy anh đi về phía cô, một tay cầm súng tay kia cầm bản đồ. Ánh đèn từ đường cao tốc lờ mờ tí xa gần cả dặm, anh cho súng trở vào túi nhưng vẫn để tay trong đó.

"Quay trở vào xe" Anh ra lệnh.

Julie thoáng thấy bên trái vai cô là một chiếc xe tải, trong đầu cô điên cuồng tính toán xem có nên vùng ra khỏi tầm bắn để gây sự chú ý cho tài xế trước khi Zachary Benedict bắn hạ cô không.

"Đừng thử làm điều đó" Anh cảnh báo bằng giọng chết chóc.

Tìm cô đập thình thịch trong lồng ngực, cô thấy chiếc xe quẹo trái ở ngã tư nhưng cô không dám chống lại anh. Không phải ở đây. Bản năng mách bảo cho cô biết quãng đường trống vắng này sẽ không thể làm thành công bất cứ cái gì ngoại trừ chuyện giết người.

"Đi vào trong" Anh túm lấy tay cô và lôi vào trong xe ở vị trí người lái. Tấm áo choàng bám đầy tuyết, Julie loạng choạng bước theo tên giết người với một khẩu súng trên tay. Cô có cảm giác ớn lạnh là họ đang sống trong một cảnh quay trong bộ phim cũ của anh - trong phim đó con tin đã bị giết.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Tay Julie run dữ dội khi tra chìa vào ổ khóa, và khi cô khởi động xe thì gần cô đã tăng tốc vì cả hai chân cô cũng đang run rẩy. Anh nhìn cô vô cảm từ ghế hành khách. "Lái đi" Anh quát khi động cơ bắt đầu làm việc. Julie xoay trở cho chiếc xe quay lại và hướng vào cuối bãi đậu nhưng cô dừng lại ở đường lớn, tâm trí cô quá hoảng loạn đến mức không thể nghĩ ra câu chữ cũng như nói ra chúng.

"Tôi bảo lái đi".

"Đường nào?" Cô rung rung, tự ghét cảm giác sợ hãi, cầu xin trong giọng mình cũng như căm ghét con thú đang ngồi kế bên vì đã khiến cô chịu đựng thế này.

"Trở lại nơi chúng ta đã đến".

"Trở lại?"

"Cô nghe tôi nói rồi đó".

Giao thông trên đường liên bang đầy tuyết vào giờ cao điểm giống như là lê từng bước giữa thành phố đông dân vậy. Bên trong xe, sự căng thẳng và im lặng đang bao phủ. Cô gắng một cách vô vọng để không chế cơn giận dữ đang có mặt trong từ tê bào vừa cố tìm một cơ hội để thoát thân. Khi anh không nói gì, cô bật máy hát và tiếng DJ giới thiệu một bài hát mới. Vài giây sau trong xe tràn ngập âm thanh rộn rã của bài All my Ex's live in Texas (tất cả người yêu cũ của tôi đều sống ở Texas).

Khi George hát, Julie nhìn sang những người khác cũng đang lái xe, họ hồi hả trở về nhà sau một ngày dài. Người đàn ông trong chiếc Explorer đang cùng nghe một đài giống Julie, ngón tay anh ta đang nhịp nhịp trên vô lăng theo điệu nhạc. Anh ta liếc sang cô và thấy cô nhìn mình, gạt đầu xuống rồi quay đầu nhìn về phía trước. Cô biết anh ta chẳng thấy gì khác thường. Mọi thứ đều rất bình thường, và nếu anh ta ngồi trong chiếc Blazer như Julie, nó vẫn trông rất bình thường. George Strait vẫn đang hát, như bình thường, bên phần đường cho xe mô tô, những tay lái vẫn đang háo hức chạy xe về nhà như bình thường và trời đang đổ tuyết thật đẹp như bình thường. Mọi thứ đều bình thường.

Ngoại trừ một việc.

Một kẻ sát nhân trốn ngục đang ngồi cạnh cô, chĩa súng vào cô. Đó là về ngoài dễ chịu tương phản với hiện thực điên loạn trong tình huống của cô đã thúc đẩy Julie từ tê liệt sang hành động. Giao lộ bắt đầu được khai thông và trong đầu Julie nảy ra ý tưởng mới : Họ đã vượt qua khá nhiều xe từ cả hai phía. Nếu cô có thể giả vờ thắng xe về bên phải trong khi đảo bánh xe về bên trái thì cửa bên cô ngồi vẫn sẽ dùng được trong khi cửa bên anh ta sẽ bị kẹt cứng. Đối với chiếc xe của cô thì có thể làm việc đó, nhưng cô không chắc chiếc Blazer có thể hay không.

Bên cạnh cô, Zack quan sát thấy cô liên tục nhìn vào hai bên lề đường. Anh cảm thấy sự hoảng loạn trong cô đang tăng lên và anh biết nỗi sợ có thể khiến cô cố làm điều tuyệt vọng nào đó "Thả lỏng đi" Anh ra lệnh.

Khả năng chịu đựng sợ hãi của Julie đã đến giới hạn của nó, cảm xúc của cô chuyển từ kinh hoàng sang giận dữ .

"Thả lỏng hả" Giọng cô rung lên, đầu cô hướng sang anh và mắt cô nảy lửa "Làm thế nào mà anh dám kêu tôi thả lỏng khi anh ngồi đây và chĩa súng vào tôi? Chỉ tôi làm điều đó đi!".

Cô nói có lý, Zack nghĩ, nhưng trước khi cô làm điều gì đó có thể khiến anh bị bắt, anh quyết định việc giúp cô thư giãn sẽ tốt cho cả hai .

"Chỉ cần bình tĩnh lại" Anh hướng dẫn.

Julie nhìn chằm chằm phía trước. Hàng xe đang giãn ra và có thể tăng tốc, Julie bắt đầu tính đến việc len chiếc Blazer vào những xe xung quanh như một vụ trật bánh. Như thế sẽ đánh động phía cảnh sát. Mọi việc sẽ tốt đẹp.

Nhưng cô và những người lái xe mô tô vô tội sẽ dính vào vụ lộn xộn mà rất có thể sẽ bị Zachary Benedict bắn hạ.

Mọi việc sẽ thật tệ.

Cô tự hỏi khẩu súng của anh có đầy đạn để anh bắt bừa vào những người khác không, rồi khi anh nói bằng giọng nhỏ nhẹ, hạ giọng mà người lớn dùng để dụ con nít .

"Sẽ không có chuyện gì xảy ra cho cô đâu Julie. Nếu cô làm đúng theo lời tôi, cô sẽ ổn thôi. Tôi cần phương tiện di chuyển đến đường của bang và cô có xe, chỉ đơn giản là vậy. Trừ khi chiếc xe quá quan trọng với cô đến nỗi cô sẵn sàng liều mạng mà đẩy tôi ra khỏi xe. Tất cả những điều cô cần làm là lái xe và không gây bất kì sự chú ý nào. Nếu cảnh sát bắt kịp chúng ta, sẽ có pha bắn súng, và cô kẹt ở giữa. Vậy hãy làm một cô gái ngoan và thả lỏng người".

"Nếu anh muốn tôi thư giãn" Cô vận lại, châm chích lời nói chuyện kẻ cả của anh "hãy đưa tôi khẩu súng và tôi sẽ chỉ cho anh biết thả lỏng thế nào".

Cô thấy hàng lông mày của anh sát lại, nhưng anh không có hành động trả đũa nào và cô gần như tin anh không định làm hại cô - cho tới khi cô gây nguy hiểm cho cuộc bỏ trốn. Chính khả năng này đã làm tăng thêm cơn giận cũng như nỗi sợ hãi anh đã gây cho cô.

"Thêm nữa" Cô phẫn nộ "Đừng xem tôi như trẻ con và đừng gọi tôi là Julie! Anh gọi tôi là cô Mathison khi tôi nghĩ rằng anh là một người lịch thiệp tốt bụng đang cần việc và đã mua chiếc quần jean chết tiệt kia nhằm gây ấn tượng tốt với ông chủ mới. Đáng ra tôi đã không ở trong mớ lộn xộn này".

Với nỗi sợ của mình, Julie chảy những giọt nước mắt ngỡ ngàng. Cô liếc mắt nhìn anh khinh thường rồi vội quay qua cửa chắn gió.

Zack nhướn mày và im lặng nhìn cô, nhưng sâu bên trong anh bị bất ngờ và miễn cưỡng cảm thấy ấn tượng bởi sự táo bạo của cô. Ngẩng đầu lên, Zack thấy con đường trước mặt đã quang đãng và những bông tuyết dày nặng nề phủ kín con đường. Vài giờ trước đây anh đã nguyên rủa thời tiết, nhưng giờ đây nó lại giúp giữ chân những tay cảnh sát với những người lái xe bị kẹt lại. Cuối cùng, anh cho rằng vận may đã giúp anh không ngồi trong chiếc xe thuê đã bị kéo đi ngay khi anh thấy nó. Giờ anh đang trong một chiếc xe 4 bánh có khả năng vượt tuyết cũng như lộ trình khắc nghiệt qua những ngọn núi ở Colorado. Những việc trì hoãn và rắc rối 2 ngày qua xem như là phần thưởng. Anh sẽ cùng nó đến Colorado - và phải cảm ơn Julie Mathison. Cô Mathison. Anh tự sửa lại vừa cười khúc khích. Nhưng sự thích thú của anh lóe qua nhanh như lúc nó đến vậy vì có một chi tiết trong bản tin anh đã nghe đang làm anh lo lắng : Dominic Sandini được cho là "kẻ bỏ trốn thứ 2" đã "bị bắt và đang chịu giám sát". Nếu Sandini tuân theo kế hoạch, chắc chắn Hadley đang chịu nhọc nhằn với báo giới vì sự trung thành của những kẻ được hùn tin tưởng hơn là xem Sandini là kẻ đồng lõa.

Zack tự nói với bản thân tin tức có thể bị lẫn lộn dẫn tới sai lệch về Sandini, anh buộc mình tập trung vào cô giáo trẻ giận dữ đang ngồi cạnh bên. Mặc cho anh rất cần cô và xe của cô nữa thì cô vẫn là mối rắc rối lớn trong kế hoạch của anh. Có lẽ cô đã biết anh đang đi đến Colorado, thêm nữa có lẽ cô đã thấy quá nhiều lời chỉ dẫn trong bản đồ cũng như đường đi và có thể báo cho cảnh sát biết nơi ẩn nấp của anh. Nếu anh bỏ cô lại ở biên giới Texas - Oklahoma hoặc về phía Bắc Oklahoma - Colorado thì cô vẫn có thể nói cho cảnh sát tuyến đường cũng như chiếc xe anh đang dùng. Ngay lúc này, khuôn mặt anh đang chiếm lĩnh hầu hết TV của mọi gia đình, do đó anh cũng không thể thuê hay mua một chiếc xe khác mà không bị nhận ra. Hơn thế nữa, Zack muốn cảnh sát tin rằng anh đã đáp máy bay đi Detroit và chạy qua Canada.

Julie Mathison vừa là điều may mắn bất ngờ vừa là chướng ngại cho toàn bộ kế hoạch. Thay vì nguyên rủa số phận đã cột cô vào anh và đe dọa kế hoạch của anh, Zack cố tìm cách giúp cả hai có thể thoát ra. Với tay ra sau lấy bình đựng cà phê, anh quay trở lại với câu nói cuối cùng của cô và xem nó như một cách tốt để bắt đầu câu chuyện. Cần thận hạ tay xuống cùng giọng nói không chút đe dọa, anh hỏi thăm xã giao.

"Có gì không đúng với cái quần Jean của tôi à?"

Cô nhìn anh đầy bối rối "Cái gì".

"Cô đã nói cái gì đó về "cái quần chết tiệt" của tôi như là lý do duy nhất cô cho tôi quá giang" Anh giải thích, đổ thêm cà phê vào bình. "Quần của tôi làm sao?"

Julie nén con giận dâng trào bằng tiếng cười gằn. Cô đang lo cho tính mạng của mình trong khi anh ta đưa ra triết lý thời trang.

"Sao" Anh lặp lại quả quyết "Ý cô là gì?"

Cô bị con giận giằng xé do hai điều xảy ra với cô cùng lúc - một là phải diễn lắm mới có thể nói chuyện với người đàn ông vũ trang này, hai là cô có thể khiến anh lo là bằng cách có nẩu đối thoại nhỏ thì cơ hội cho cô thoát khỏi đây hoặc còn sống trở về sẽ tăng lên rất nhiều. Cố thêm vào về lịch sự, trung lập trong giọng mình, cô hít một hơi dài và đưa mắt khỏi con đường .

"Tôi để ý thấy đó là quần mới".

"Nhưng tại sao vì nó cô lại cho tôi đi nhờ?"

Sự chua xót vì tính cả tin lấp đầy trong giọng nói Julie .

"Vi anh không có xe cũng như anh đã ngụ ý mình thất nghiệp. Tôi cho rằng anh đang có vấn đề tài chính nghiêm trọng. Rồi anh nói anh đang tìm việc mới và tôi thấy những nếp gấp trên quần anh..." Giọng cô hạ thấp do cảm giác đồng người khi biết rằng hóa ra anh chẳng phải kẻ khổ rách áo ôm như cô vẫn nghĩ mà lại là ngôi sao điện ảnh đáng giá triệu đô.

"Tiếp đi" Anh giục, giọng anh đầy hiếu kì.

"Tôi đưa đến một kết luận, Chúa ơi! Tôi cho rằng anh mua quần jean là để gây thiện cảm với người chủ mới, tôi tưởng tượng ra cảnh anh coi trọng nó như thế nào, bao nhiêu hy vọng anh đặt vào đó khi anh mua chiếc quần, tôi không thể chịu đựng ý nghĩ những hy vọng của anh sẽ bị vứt xó nếu tôi không cho anh quá giang. Và dù rằng trong đời tôi chưa từng cho ai đi nhờ, tôi cũng ko thể để anh lỡ mất cơ hội".

Zack không chỉ thấy bị sốc, mà anh còn cảm động nữa. Sự tử tế của cô, khả năng hy sinh vì người khác là cái anh thiếu thốn trong suốt bao năm ngồi tù. Và ngay từ đầu, anh đã nhận ra. Gạt qua những ý nghĩ mơ hồ trong đầu, anh nói.

"Cô nghĩ ra tất cả chỉ dựa vào những nếp gấp trên quần hả? Trí tưởng tượng của cô mới phong phú làm sao" Anh thêm vào cùng cái gạt đầu nhạo báng.

"Tôi chắc chắn không giới nhìn người rồi" Cô chưa cay đáp. Từ khóe mắt của mình, cô thấy tay trái của anh choàng qua cô và cô nhảy lên, kèm chế tiếng la, cô nhận ra anh chỉ đưa cho cô một ngụm cà phê từ bình giữ nhiệt. Bằng một giọng nhẹ nhàng nghe như lời xin lỗi vì làm cô hoảng sợ.

"Tôi nghĩ cái này sẽ giúp ích".

"Tôi chẳng có tâm trí nào cho chuyện ngủ gục cả. Cảm ơn anh".

"Cũng nên uống một ít" Anh quyết tâm giải tỏa nỗi sợ trong cô dù anh biết anh là nguồn gốc của mọi chuyện. "Nó sẽ" Anh ngập ngừng tìm từ thích hợp "Khiến mọi thứ trông như bình thường".

Julie quay đầu sang nhìn anh, biểu hiện của cô như muốn nói cho anh biết sự "quan tâm" của anh không chỉ kinh tởm mà còn điên khùng nữa. Khi cô sắp quăng chúng vào mặt anh thì cô nhớ ra trong túi anh vẫn còn khẩu súng nên cô đành đón lấy ly cà phê, nhấp một ngụm, trả lại và tiếp tục lái xe.

Bên cạnh cô, Zack quan sát cô nhấp cà phê mà vừa run rẩy, trong lòng anh chợt trào lên nỗi hối hận kì cục vì đã khiến cô sợ hãi như thế. Cô có một gương mặt đáng yêu, quan sát cô qua ánh sáng của bảng đồng hồ, cô có chiếc mũi nhỏ, một cái cằm buồng bình và gò má cao. Cô có đôi mắt hút hồn, anh cho là thế khi nhìn chúng lấp lánh với anh chỉ vài phút trước đây. Cặp mắt kì lạ. Anh cảm thấy đau đớn vì đã khiến một cô gái ngây thơ - người đang cố gắng giúp anh, cảm thấy sợ hãi. Và khi anh vẫn còn ý định tiếp tục lợi dụng cô, anh cảm thấy mình đúng là con thú như người ta vẫn nghĩ. Để lương tâm yên ổn, anh quyết định sẽ giúp cô thoải mái hơn bằng cách tiếp tục trò chuyện.

Anh thấy rằng cô không đeo nhẫn cưới nghĩa là cô chưa kết hôn. Anh cố nhớ lại những người ở bên ngoài nói gì trong lúc trò chuyện tầm phào.

"Cô có thích dạy học không?"

Cô quay đầu lại lần nữa, mắt cô mở to để nén tiếng phản đối.

"Có phải anh mong rằng tôi" Cô hoài nghi hỏi "Sẽ tiếp tục nói chuyện lễ độ với anh?"

"Phải" Anh quát lên, tức giận vì cô không chịu để anh cải thiện tình hình "Tôi muốn thế. Nói đi".

"Tôi yêu việc dạy học" Cô đáp lại, ghét bản thân sao dễ dàng để anh dọa nạt "Anh muốn tôi chờ anh đến đâu?" Cô hỏi khi họ vượt qua bảng báo hiệu còn cách Oklahoma 20 dặm.

"Oklahoma" Zack trả lời, dù chỉ có một nửa là sự thật.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

"Chúng ta đã đến Oklahoma rồi" Julie nói ngay khi họ lướt qua bảng báo hiệu.

Anh chuyển cho cô cái nhìn buồn cười.

"Tôi biết".

"Vậy anh muốn xuống chỗ nào?"

"Tiếp tục lái đi".

"Tiếp tục lái?" Cô gào lên giận dữ "Coi nào, anh phải tự xoay xở, tôi không chờ anh suốt đường đi đến Colorado đâu".

Zack đã có câu trả lời, cô đã biết anh sẽ đi đâu.

"Tôi sẽ không làm" Julie run run cảnh báo, cô ko biết mình vừa đóng dấu cho cho số phận bản thân "Tôi không thể".

Với một tiếng thở dài cho cuộc chiến mà cô vừa bắt đầu, anh nói.

"Vâng, cô Mathison, cô có thể. Và cô sẽ làm".

Sự điềm tĩnh của anh là giọt nước tràn ly "xuống địa ngục đi" Julie gào lên, ngoặt xe về bên phải trước khi anh có thể ngăn cô khiến chiếc xe lao đảo khi cô đạp thắng giúp nó dừng lại "Hãy lấy chiếc xe" Cô van xin "Lấy nó và để tôi ở đây. Tôi sẽ không nói với ai là đã thấy anh cũng như nơi anh định tới. Tôi sẽ không nói với ai cả".

Zack kèm chế thái độ và cố gắng xoa dịu cô bằng giọng khinh bạc "Trong những bộ phim, người ta cũng thường hứa giống vậy" Zack nhận xét, mắt anh nhìn sang những chiếc xe phóng như bay bên cạnh "Và tôi luôn nghĩ nó nghe rất ngu xuẩn".

"Bây giờ không phải trong phim".

"Nhưng cô phải thừa nhận đó là lời hứa buồn cười" Anh tranh cãi với nụ cười nhẹ "Cô biết điều đó. Chấp nhận nó đi Julie".

Bị sốc vì thấy anh trêu chọc cô giống như thể họ là bạn của nhau, Julie nhìn trừng trừng vào anh trong con giận im lặng, cô biết rằng anh đúng khi nói lời hứa là lỗi bịch, nhưng cô không thừa nhận nó.

"Cô không thực sự mong tôi tin rằng" Anh tiếp tục, giọng anh nhẹ nhàng hơn một chút "cô sẽ cho tôi thoát khi đã bắt cóc cô cũng như lấy đi chiếc xe và sau đó cô biết ơn tôi vì hai điều đó đến mức cô giữ lời hứa à? Việc đó nghe hơi điên phải không?."

"Anh đang mong tôi tranh cãi về vấn đề tâm thần học với anh trong khi mạng sống của tôi đang nằm trên bàn cá cược hả?" Cô vỗ òa.

"Tôi biết cô sợ hãi, nhưng mạng sống của cô không trên bàn cược trừ khi chính cô làm thế. Cô sẽ không bị bắt kì nguy hiểm gì trừ khi cô tự tạo ra nó".

Có lẽ có chút mệt mỏi trong giọng nói mang âm sắc trầm đục của anh hoặc sự kiên định trong cái nhìn xuyên suốt, nhưng khi Julie nhìn vào nét mặt nghiêm trọng của anh, cô thấy mình gần như tin vào anh.

"Tôi không muốn cô bị tổn thương" Anh tiếp tục "và cô sẽ không cho đến khi nào cô không làm gì gây chú ý cũng như và báo động cho cảnh sát".

"Trong trường hợp nào" Julie chưa chút cất ngang, tự thoát ra khỏi trạng thái ngờ ngẩn "Anh thổi bay não tôi bằng khẩu súng của anh. Rất là dễ chịu đó thưa ông Benedict. Cảm ơn".

Zack nén tâm trạng tức giận lại và giải thích "Nếu cảnh sát tóm được tôi, họ sẽ phải giết tôi vì tôi sẽ không chịu đầu hàng. Với khả năng của đám cảnh sát đó, có nhiều khả năng cô sẽ bị thương hoặc bị giết do cuộc chiến. Tôi không muốn như thế. Cô có hiểu không?"

Giận dữ với bản thân vì bị đánh bại bởi lời lẽ dịu dàng trống rỗng của tên giết người nhẵn tâm, Julie ngừng nhìn trần trời vào anh và quay sang kính xe "Anh thật sự nghĩ rằng có thể thuyết phục tôi tin anh là ngài Galahad thay vì là con quái vật sa đọa à?"

"Rõ ràng là không" Anh cúi gắt.

Khi cô từ chối nhìn lại anh, Zack thở hắt ra và nói cộc lốc .

"Ngưng hờn dỗi đi và bắt đầu lái xe. Tôi cần tìm một trạm điện thoại bên đường".

Khoảnh khắc giọng anh làm cô ớn lạnh, Julie nhận ra mình đã ngu ngốc thế nào khi phớt lờ vẻ thương lượng "thân thiện" của anh cũng như gây mối bất hòa. Những gì cô nên làm, cô nhận ra muộn màng khi cô quay đầu xe ra hướng xa lộ, là khiến anh tin rằng cô đã chấp nhận phải đi cùng anh. Khi những bông tuyết đang nhảy nhót ngay trên đèn trước xe cô, tâm trạng cô đã dịu lại và cô cân trọng suy nghĩ về những khả năng có thể xảy ra, vì trông rất có vẻ là anh sẽ buộc cô lái xe cho anh đi qua Colorado cũng như Oklahoma. Tìm một cách nào đó đánh bại kế hoạch của anh và trốn thoát không chỉ là một việc cần thiết mà còn là một thách thức hiển nhiên. Để làm điều đó, cô phải giữ được sự khách quan và kềm chế nỗi sợ cũng như cơn giận đang làm mờ mịt suy nghĩ của cô. Cô có khả năng làm việc đó, cô tự trấn an mình. Sau tất cả mọi chuyện, cô đã không có nơi nương tựa, không thuộc thế giới này, một bông hoa trong nhà kính được nuông chiều. Cô đã trải qua 11 năm cuộc đời trên đường phố Chicago và đã sống tốt. Cắn chặt môi dưới, cô quyết định sẽ thử nhìn sự thử thách này như là cốt truyện của một cuốn tiểu thuyết kì bí mà cô thích đọc. Cô luôn cảm thấy một số nhân vật nữ chính trong những cuốn tiểu thuyết đó đã hành xử với sự ngu ngốc cực kì, giống như những gì cô đang làm bằng cách đối đầu với kẻ bắt cóc cô, cô đã quyết định. Nhân vật nữ chính sẽ hành động ngược lại, cô sẽ dùng thủ đoạn và khiến Zack Benedict hạ táng khiến bảo vệ xuống. Nếu anh làm thế, cơ hội để cô thoát ra - và đưa anh quay lại nhà tù - nơi anh thuộc về, sẽ gia tăng đột ngột. Để đạt được mục đích, cô phải cố giả vờ cơn ác mộng này sẽ là một chuyến phiêu lưu, có lẽ cô nên giả vờ đứng cùng chiến tuyến với kẻ bắt giữ, việc mà cần phải có một màn diễn xuất tuyệt vời, nhưng cô sẵn lòng để thử.

Mặc cho nỗi nghi ngại nghiêm trọng về mức độ thành công của mình, Julie đón nhận một sự bình tĩnh và cương quyết lướt khắp người cô, xua đuổi nỗi sợ và khiến đầu óc cô tỉnh táo. Cô đợi một lúc và trước khi nói, khi mà sự đầu hàng của cô sẽ không quá đột ngột và gây nghi ngờ cho anh ta, rồi cô hít một hơi sâu và thêm vào chút thâm nảo trong giọng mình .

"Ông Benedict" Cô nói, xoay xở với nụ cười nhẹ "Tôi cảm kích vì ý định không làm tôi bị thương của anh. Không phải tôi mĩa mai đâu. Tôi đã quá sợ, đó là tất cả".

"Và bây giờ cô không còn sợ nữa à?" Anh hỏi ngược, giọng anh thắt chặt sự hoài nghi.

"À, còn chứ" Julie gấp rút cam đoan với anh "Nhưng không nhiều như trước. Ý tôi là thế".

"Tôi có nên hỏi thăm là do đâu đã có sự biến chuyển này không? Cô đã nghĩ gì trong lúc cô im lặng?"

"Về một cuốn sách" Cô nói vì nó có vẻ an toàn "trình thám".

"Một cuốn cô đã đọc? Hay cô nghĩ sẽ viết nó?"

Miệng cô mở ra nhưng không phát thành tiếng, và cô nhận ra anh đã vô ý trao cô ý tưởng tuyệt vời cho thất bại của anh "Tôi luôn muốn viết một cuốn truyện trinh thám vào một ngày nào đó" cô liều lĩnh ứng biến "và nó khiến tôi thấy rằng tình cảnh này sẽ là kinh nghiệm thực tiễn đầu tiên".

"Tôi hiểu rồi".

Cô phóng mắt liếc nhìn anh và ngạc nhiên vì sự ảm áp trong nụ cười của anh. Con quỷ này có thể quyến rũ một con rắn, cô nhận ra, nhớ lại cũng nụ cười ấy vào cái ngày nó lướt qua màn ảnh và làm nóng người hầu hết khán giả nữ.

"Cô là một người phụ nữ trẻ dũng cảm đáng ngạc nhiên đây Julie".

Cô nuốt con giận đòi hỏi được gọi là cô Mathison .

"Thật ra tôi là kẻ chết nhát nhất thế giới đây ông - ".

"Tôi tên Zack" Anh cất ngang, giọng nói dừng dừng của anh khiến cô đánh hơi thấy mối nghi ngờ của anh đang quay lại.

"Zack" cô vội vàng đồng ý "Anh hoàn toàn đúng. Chúng ta nên dùng tên khi chúng ta sẽ đi cùng nhau - ".

"Một quãng đường dài" Anh bổ sung, nó khiến Julie phải dùng sức mạnh phi thường mà kếm lại con giận trước câu trả lời cạnh khỏe của anh.

"Một quãng đường dài" Cô tán đồng, cẩn thận giữ giọng trung lập "Mà có lẽ đủ lâu để anh giúp tôi có những khảo sát sơ bộ" cô ngập ngừng, nghĩ tới những điều nên hỏi anh "Anh có thể giúp tôi vài hiểu biết về nhà tù được không? Nó sẽ giúp ích cho câu chuyện của tôi".

"Có không vậy?"

Anh làm cô sợ chết khiếp bằng sắc thái thay đổi khôn khéo trong giọng nói. Chưa bao giờ cô gặp một người đàn ông hay phụ nữ nào có thể truyền đạt nhiều đến vậy mà không hề thay đổi âm điệu, cô chưa từng nghe giọng nói nào giống anh trong đời mình. Nó là một giọng nam trung đầy đặn có thể thay đổi ngay tức thì và không lưỡng lự trước được từ lịch sự sang hài hước hay từ lạnh lùng sang quan ngại. Để trả lời câu hỏi của anh, Julie sôi nổi gật đầu, cô đáp lại giọng hoài nghi của anh bằng cách thêm vào nhiệt huyết cũng như sự thuyết phục "Chắc chắn rồi". Trong một ý nghĩ thoáng qua, cô nhận ra là nếu anh tin cô đứng về phía anh, anh thậm chí sẽ giảm sự phòng vệ hơn nữa "Tôi đã nghe có rất nhiều người vô tội bị đẩy vào tù. Anh có phải vô tội không?"

"Tất cả những kẻ bị kết án đều nói mình vô tội".

"Đúng, nhưng anh thì sao?" Cô dai dẳng, mong anh sẽ nói có để cô có thể giả vờ tin.

"Bồi thẩm đoàn bảo tôi có tội".

"Những bồi thẩm đoàn đã từng sai lầm trước đây".

"12 công dân thật thà, thẳng thắn" anh đáp lại bằng giọng nói đột ngột trở nên lạnh lùng vì căm ghét "đã phán tôi có tội".

"Tôi chắc họ đã cố tỏ ra khách quan".

"Nhảm nhí" Anh quá giận dữ khiến Julie bám chặt vào bánh lái khi bởi sự tấn công của con sợ hãi mới. "Họ buộc tội tôi vì tôi giàu và nổi tiếng" Anh quát lên "Tôi đã quan sát họ trong suốt phiên xử. Càng nhiều lời đâm xuyên của công tố viên vào cuộc sống đặc quyền của tôi và những tiêu chuẩn phi đạo đức ở Hollywood thì bồi thẩm đoàn càng muốn máu của tôi hơn. Một lũ khốn kiếp, mộ đạo, sợ thượng đế đã biết rằng có một 'nỗi nghi ngờ có lý' khi tôi không nhận tội giết người, đó là lý do tại sao họ ko để nghị án tử hình. Họ đã xem quá nhiều Perry Manson - họ nghĩ rằng nếu tôi không làm việc đó, tôi phải tự tìm ra kẻ phạm tội".

Julie cảm thấy bàn tay mình toát mồ hôi lạnh dưới con thịnh nộ của anh. Giờ đây, hơn hẳn mọi lúc trước đó, cô nhận ra việc để anh tin rằng cô đồng cảm với anh lại cấp thiết như thế nào. "Nhưng anh có phạm tội không? Anh chỉ là không thể chứng minh được ai là kẻ giết vợ anh thôi phải không?" Cô kiên trì dù giọng đầy rung sợ.

"Có gì khác biệt à?" Anh quát.

"Nó khác biệt đối với tôi".

Trong chốc lát anh chăm chú nhìn cô với sự im lặng băng giá, rồi giọng anh đột ngột chuyển sang nhẹ nhàng, quỵn rũ.

"Nếu nó thật sự tạo sự khác biệt đối với cô thì không, tôi không giết cô ta".

Anh đã nói dối, tất nhiên rồi. Anh phải như thế. "Tôi tin anh" cổ tăng thêm sự bảo đảm nơi anh, cô bổ sung "Và nếu anh vô tội, anh có quyền cố vượt ngục".

Câu trả lời của anh là một khoảng lặng dài khó chịu mà cô biết tia nhìn chăm chú của anh đang đọc từng biểu hiện trên gương mặt cô, anh đột ngột nói "Bảng hiệu báo phía trước có buồng điện thoại, tấp vào nếu cô thấy nó".

"Được thôi".

Điện thoại ngay bên lề đường và Julie ghé sát vào. Cô nhìn ra ngoài qua kính chiếu hậu với hy vọng có tài xế xe tải hay người nào đó mà cô có thể vẫy tay dừng xe, tuy nhiên có quá ít xe trên con đường tuyết. Giọng anh làm cô gật bắn mình khi anh lấy chìa khóa xe ra khỏi ổ. "Tôi hy vọng" anh nói mĩa mai "cô sẽ không nghĩ rằng tôi nghi ngờ lời cô rằng cô tin tôi vô tội và mong tôi trốn thoát. Tôi lấy chìa khóa xe đơn giản vì tôi là một người đàn ông cần trọng".

Julie tự khiến mình ngạc nhiên khi cô gật đầu và nói đầy thuyết phục "Tôi không phiền trách gì anh cả".

Cùng một nụ cười ngán, anh rời khỏi xe, nhưng tay anh vẫn để trong túi nơi có khẩu súng như có hàm ý đe dọa cô, và anh để cánh cửa phía hành khách mở ra, không còn nghi ngờ gì là anh sẽ thấy mọi thứ cô làm trong lúc anh gọi điện. Cố gắng chạy thoát khỏi anh và có thể ăn đạn, Julie không có hy vọng thoát thân lúc này, nhưng cô có thể chuẩn bị cho tương lai. Khi anh đi vào trong tuyết, cô nói với tất cả về ngoan ngoãn mà cô gom góp được.

"Anh có phiền nếu tôi lấy ra cây bút và tờ giấy từ trong túi để ghi chú lại trong khi anh gọi điện không - anh biết đấy, viết lại những cảm xúc và ý tưởng dành cho quyển sách của tôi".

Trước khi anh có thể từ chối, việc mà trông như anh sắp làm, Julie thận trọng mở ví tiền vừa chỉ ra những điểm anh không nên từ chối yêu cầu của cô.

"Viết chữ luôn khiến tôi bình tâm lại" Cô nói "anh có thể lục soát ví tiền của tôi nếu anh muốn. Anh sẽ thấy tôi không có chìa khóa sơ cua hay vũ khí gì khác. Để chứng minh cô mở ví ra và đưa cho anh. Anh nhìn cô nôn nóng, bận tâm khiến cô cảm thấy anh không tin lời cô về cuốn tiểu thuyết mà chỉ đơn giản là xuôi theo nó để giữ cô ngoan ngoãn.

"Cứ làm thế" anh nói, trả lại ví tiền cho cô.

Khi anh quay đi, Julie kéo ra mảnh giấy nhỏ và cây bút. Giữ một mắt dán vào lưng anh, cô thấy anh nhấc tai nghe và cho đồng xu vào máy, và cô ghi cùng một thông điệp trong ba mảnh giấy nhỏ : GỌI CẢNH SÁT. TÔI BỊ BẮT CỐC. Từ khóa mắt của mình cô thấy anh đang quan sát cô và cô đợi đến khi anh quay người lại nói chuyện với kẻ nào đó trên điện thoại, cô liền xé ba trang giấy đầu tiên ra, gấp lại phân nửa và bỏ vào phần trước của ví tiền nơi cô có thể dễ dàng lấy ra. Cô mở quyển tập ra lần nữa và chăm chú nhìn nó, nào cô liên tục tìm kiếm cách nào đó để chuyển mảnh giấy tới những người có thể cứu giúp cô. Với một ý tưởng hợp lý, cô liếc mắt về anh để đoán chắc anh không nhìn cô, rồi cô lấy mẫu giấy ra từ ngăn trước ví tiền và kẹp vào đó tờ 10 đô la.

Cô có một kế hoạch, và cô đang thực hiện nó, bây giờ cô đã có chút ít bình tĩnh, và nỗi sợ hãi và khủng hoảng còn rơi rớt lại đã bị đẩy đi. Phần còn lại của cảm giác bình tĩnh mới có trong cô là từ một cái gì khác bên cạnh cái kế hoạch trong tâm trí. Cảm giác đó đến từ lời thuyết phục bản năng và không thể lay chuyển là Zack Benedict đã nói thật một điều : Anh anh không muốn làm tổn thương cô. Chính vì thế anh sẽ không bắn cô như một kẻ máu lạnh. Thật ra, nếu bây giờ cô bỏ trốn, anh sẽ đuổi theo cô và sẽ không bắn cô trừ khi trông có vẻ cô đang vẫy xe bên đường. Vì chẳng có xe nào đang đến, Julie ko thấy lý do nào để đâm bổ ra khỏi cửa xe đang mở và làm một cuộc giải thoát - không thể khi anh sẽ chạy vượt lên cô và tất cả những gì cô có là anh ta sẽ trong trạng thái phòng vệ mãi mãi. Thể hiện càng nhiều sự hợp tác và dẫn dắt anh thư giãn là một điều tốt. Zack Benedict có thể là một tên tội phạm, nhưng cô không phải người dễ bị mắc lừa, hay kẻ hèn nhát dễ bị dọa dẫm như cô đang thể hiện. Nhất là khi cô đã từng sống dựa vào sự khôn khéo của mình, Julie tự nhắc nhở mình một cách mạnh mẽ. Trong khi anh ta được bao bọc như một thần tượng tuổi teen, cô đã nằm trên đường, ăn cắp và tồn tại. Nếu cô tập trung từ bây giờ, cô có thể giữ mình thoát khỏi anh, cô hoàn toàn chắc chắn. À mà, gần như chắc chắn, nếu cô giữ cái đầu mình đủ lâu, cô có thể thắng cuộc chiến với anh dựa vào mưu trí. Với quyển tập, cô tốc kí vài nhận xét ngọt ngào về kẻ bắt cóc phòng trường hợp anh hỏi cô đã viết gì. Khi hoàn tất, cô đọc lại những lời nhận xét buồn cười của mình .

Zack Benedict trốn khỏi ngục vì một vụ xử oan do bồi thẩm đoàn có thành kiến. Anh ta có vẻ là một người thông minh, âm áp, tốt bụng - một nạn nhân của thời thế. Tôi tin anh ta.

Lời bình luận này, từ trong thâm tâm khiến cô khó chịu, quả là phần tệ nhất của một cuốn tiểu thuyết đã từng được viết. Nó choán hết suy nghĩ của cô đến mức cô thấy ghét mình vì anh đã xong cuộc điện thoại và nhảy vào trong xe. Nhanh chóng đóng tập lại và cho vào túi, cô lịch sự hỏi "Anh đã nói chuyện được với người anh cần gọi chưa vậy?"

Mắt anh thu hẹp lại dưới nụ cười của cô và Julie cảm thấy mình đã làm hơi quá trong vai trò "đồng chí" của mình.

"Không, anh ta vẫn ở đó, nhưng anh ta không ở trong phòng. Nửa tiếng nữa tôi sẽ thử gọi lại".

Julie tiêu hóa mẫu thông tin vô dụng trong khi anh đưa tay lấy túi cô và lấy ra quyển tập.

"Chỉ phòng xa thôi" giọng anh mĩa mai khi anh mở nó ra "Tôi nghĩ là cô hiểu".

"Tôi hiểu chứ" Julie xác nhận, cô bị kẹt giữa buồn cười căng thẳng và sự tủi nhục khi cô quan sát quai hàm anh giãn ra lúc anh đọc những điều cô viết .

"Thế" cô nói, mắt mở to đầy sự xấu hổ ngây thơ "Anh nghĩ gì".

Anh đóng tập lại và đẩy nó vào túi. "Tôi nghĩ cô quá cả tin và sẽ bơ vơ trong thế giới này nếu cô tin vào những điều như thế".

"Tôi rất cả tin" Cô háo hức cam đoan với anh, tra chìa khóa vào ổ và phóng xe ra đường. Nếu anh nghĩ cô ngây thơ và ngu ngốc, điều đó sẽ thật tuyệt vời.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Trong nửa giờ kế tiếp, họ lái xe trong im lặng, thỉnh thoảng có vài nhận xét về thời tiết xấu và điều kiện lái xe ngày càng tồi tệ, nhưng Julie dán mắt vào bảng hiệu bên đường và nung nấu việc biến kế hoạch của cô thành hành động. Bất kì một bảng hiệu quảng cáo nhà hàng thức ăn nhanh nào gần với lối ra cũng có thể làm việc đó. Khi cô trông thấy một cái, nhịp tim cô đập gấp đôi. "Tôi biết anh không muốn dừng lại và đi vào nhà hàng, nhưng tôi đói quá rồi" Cô nói một cách nhẹ nhàng, dễ chịu "Bảng hiệu báo cửa hàng McDonald ngay phía trước. Chúng ta có thể mua vài món qua công dành cho người lái xe".

Anh liếc nhìn đồng hồ và toan lắc đầu, cô vội vàng bổ sung "Tôi phải ăn cách vài tiếng một lần vì tôi bị ..." cô ngập ngừng trong một giây, điên cuồng nghĩ ra cụm từ y khoa phù hợp cho căn bệnh cô không mắc phải "Hạ đường huyết. Tôi xin lỗi, nhưng nếu tôi không ăn tôi sẽ trở nên yếu ớt và ngất đi và..."

"Được rồi, chúng ta sẽ dừng ở đây".

Julie gần như muốn thét lên bởi chiến thắng đầy căng thẳng khi cô đi qua sườn dốc và dấu hiệu vàng kim của McDonald hiện ra trong tầm mắt. Nhà hàng nằm giữa khu vui chơi dành cho trẻ em. "Chúng ta đã đến kịp lúc. Vì tôi cảm thấy choáng váng và không thể lái lâu hơn được".

Phớt lờ cái nhìn xét nét của anh, Julie quẹo xe theo chỉ dẫn và hướng vào lối vào nhà hàng. Mặc cho có bão, có rất nhiều xe trong bãi đỗ, không nhiều như Julie mong ước, và cô thấy có rất ít gia đình ngồi bên trong nhà hàng. Theo chỉ dẫn của bảng hiệu, cô lái xe vòng ra sau nhà hàng đến công dành cho lái xe và dừng lại trước loa phát thanh.

"Cô muốn dùng gì?" cô ta hỏi.

Trước khi vào tù, Zack chưa từng dừng lại ở một cửa hàng thức ăn nhanh nào vì anh luôn có những ngày dài không ăn uống. Và giờ anh thấy miệng mình tứa nước khi nghĩ tới một cái hamburger và khoai tây chiên. Tự do đã khiến anh như thế, anh nhận xét khi nói cho Julie những món anh cần. Tự do khiến không khí có mùi tươi mới hơn và thức ăn nghe có vẻ ngon hơn. Nó cũng khiến một người đàn ông bồn chồn và dễ nghi ngờ hơn, có gì đó trong nụ cười bùng sáng của người bị bắt giữ này khiến anh cảm thấy lo ngại. Cô trông tràn đầy sức sống và chân thật với cặp mắt to xanh và nụ cười dịu dàng, nhưng cô thay đổi quá nhanh từ người bị bắt giữ đầy sợ hãi sang con tin giận dữ rồi thành giống như một người bạn đường thân thiện.

Julie lặp lại thực đơn qua micro - hai hamburger phô mai, hai khoai rán, hai cô ca.

"Tất cả là 5 đô 9 xu" giọng nói vang lên qua micro "Vui lòng đến cửa số 1".

Khi cô nhích tới công 1, cô thấy anh thọc tay vào túi quần lấy tiền, nhưng cô lắc đầu cứng rắn và với tay lấy ví "Tôi sẽ mua" cô nói, cố nhìn thẳng vào mắt anh "tôi nói rồi, để tôi trả tiền cho".

Sau một khoảnh khắc ngập ngừng, anh bỏ tay ra khỏi túi, lông mày anh khít lại thành nét cau mày khó chịu "Cô thật có tinh thần thượng võ".

"Chính là tôi. Mọi người luôn nói tôi dễ thương mà" cô lầm nhảm vô ý thức, di chuyển từ 10 đô có kẹp tờ giấy viết tay báo cô bị bắt cóc. Không thể chịu đựng tia nhìn khó chịu của anh thêm nữa, Julie nhanh chóng ngoảnh mặt đi và tập trung chú ý vào cô bé bên cửa sổ, người đang nhìn cô với vẻ mất kiên nhẫn chán chường. Thẻ đeo trên người nói cô bé tên là Tiffany.

"Tất cả là 5 đô 9 xu" Tiffany nói.

Julie đưa ra tờ 10 đô, nhìn chằm chằm vào cô gái, nét mặt cô van nài. Cuộc sống của cô phụ thuộc vào cô gái trẻ nhìn chán chường với mái tóc đuôi ngựa uốn cong. Như pha quay chậm, Julie thấy cô ta mở tờ 10 đô ra, mảnh giấy rơi xuống sàn... Tiffany cúi người và nhặt lên, miệng thổi kẹo cao su... cô ta đứng thẳng lên... cô ta liếc nhìn Julie... "Cái này của cô à" cô ta hỏi, đưa mẫu giấy cao lên, đưa nó sát vào xe mà không cần đọc nó viết gì.

"Tôi không biết" Julie nói, cố buộc cô gái đọc dòng chữ "Có lẽ thế. Nó viết gì vậy" Cô bắt đầu, nhưng rồi cô kèm tiếng thét khi Zachary Benedict đặt bàn tay lên cánh tay cô, khẩu súng của anh chèn vào hông cô.

"Dừng để ý Tiffany" Anh nói dịu dàng, nghiêng người qua Julie và đưa tay ra. "Nó là của tôi, chỉ là một trò đùa thôi".

Người thu ngân liếc qua mẫu giấy, nhưng thật khó nói cô ta có đọc nó không khi mà ngay tức thì cô duỗi tay ra hướng cửa xe.

"Của ông đây, thưa ngài" cô ta lách người qua Julie và trao nó cho anh.

Julie nghiêng chặt răng khi Zachary Benedict trao cô gái nụ cười thân thiện, cảm ơn khiến Tiffany đỏ mặt vì vui sướng trong lúc cô ta thối lại phần tiền thừa.

"Đây là phần ăn của anh" cô ta nói.

Julie tự động lấy túi giấy gồm thức ăn và nước, gương mặt sợ hãi của cô thầm van xin cô gái gọi cho quản lý hay cảnh sát hay gì cũng được. Cô chuyển cái túi cho Zack Benedict mà không dám nhìn thẳng vào anh, tay cô run đến mức suýt làm đổ ly cô ca. Khi cô lái xe khỏi đó, cô hy vọng nghe vài lời dõ dặt lại từ anh, nhưng vì kế hoạch của cô đã thất bại thế thảm nên Julie không chuẩn bị kịp để nghe con thịnh nộ nguyên sơ từ anh.

"Cô là con chó cái ngu ngốc. Cô định tự sát hay sao? Hãy chạy đến chỗ đậu xe kia, ngay chỗ cô ta có thể thấy chúng ta, cô ta đang quan sát đấy".

Julie tự giác làm theo, ngực cô phập phồng trong hơi thở đau nhói, ngắn cụt. "Và cười khi ăn đi, làm thế là giúp tôi đó".

Một lần nữa, Julie tuân theo. Cô nhai mà không thấy mùi vị, mọi tế bào trong cô tập trung vào việc giữ bình tĩnh để còn có thể suy nghĩ tiếp. Không khí trong xe trở thành một thứ sống động đầy căng thẳng càng làm thần kinh cô bất an. Cô nói đơn giản vì muốn phá vỡ sự im lặng "Tôi c-có thể lấy lý do của t-tôi không?" cô nói, tay tìm cái bọc màu trắng đựng nước gần chân anh. Tay anh kẹp chặt cổ tay cô như muốn làm gãy những cái xương mỏng manh trong đó "Anh làm tôi đau!" Julie gào lên, cô bị tấn công bởi cơn kinh hoàng mới. Tay anh nắm chặt hơn nữa cho đến khi anh hất tay cô ra. Cô quay lại ghế ngồi, ngửa đầu ra sau, nhắm mắt lại, xoa dịu cơn đau trên cánh tay. Chỉ vài phút trước đó, anh đã không thật sự cố làm cô bị thương và Julie ru ngủ mình bằng quan niệm sai lầm, rằng anh không phải là kẻ sa đọa giết người bừa bãi mà chỉ là người đàn ông trả thù cô vợ không chung thủy trong cơn ghen điên cuồng. Tại sao, cô tuyệt vọng tự hỏi, cô tự cho phép mình nghĩ anh ta sẽ không giết người phụ nữ anh đang bắt giữ hay cô gái có thể thấy lời cảnh báo và khiến anh bị bắt. Câu trả lời là cô đã ngu ngốc và tự lừa dối mình bởi kí ức ngày xưa - kí ức về những câu chuyện lời cuốn lạ thường về anh trên tạp chí, kí ức của không biết bao giờ trong rạp hát cùng những ông anh trai, và sau đó dần theo năm tháng là sự ngưỡng mộ thậm chí là mơ mộng về anh. Ở tuổi 11, cô không hiểu tại sao các anh và bạn của họ lại nói Zack Benedict đặc biệt, nhưng chỉ trong vài năm, cô hoàn toàn hiểu rõ, đẹp trai vạm vỡ, không thể với tới, gọi tình và bất cần đạo lý, khôn khéo và từng trải. Khi mà Julie đang trong chuyến học bổng hè ở châu Âu suốt phiên tòa nổi tiếng xét xử anh, cô không có chút thông tin nào về những chi tiết bản thảo bên trong, không gì có thể thay thế hình ảnh đáng yêu trên màn ảnh mà đối với cô thật như ngoài đời. Sự thật đáng xấu hổ là khi anh nói anh vô tội, cô đã tin rằng có khi anh nói thật vì như thế sẽ có lý do cho anh trốn ngục và chứng minh điều đó. Vì một vài lý do khó hiểu, phần nhỏ nhoi trong cô vẫn bám vào khả năng đó, có thể nó giúp cô kềm chế nỗi sợ hãi, nhưng nó không làm cô giảm bớt mong ước thoát khỏi anh. Ngay cả khi anh vô tội và bị đưa vào tù cũng không có nghĩa anh sẽ không giết người để tránh lại vào đó, đó là nếu như anh vô tội - và mọi thứ đang diễn ra thì rất không giống cái nếu như ấy.

Cả người cô nhom dậy khi có tiếng xé toạc cái túi trên sàn "Đây này" anh quát, thầy ly cô ca qua cô.

Từ chối nhìn lại anh, Julie đưa tay nhận nó, mắt cô lướt nhanh qua tấm kính chắn gió. Cô nhận ra hy vọng duy nhất để thoát khỏi anh mà không làm ai bị thương hay bị giết là khiến anh dễ dàng bỏ cô lại và lấy đi chiếc xe hơn là cứ kẹt cứng đầu đó và làm anh xa rời dự tính của mình. Nghĩa là cô phải ra khỏi xe và đứng trong tầm nhìn của ai đó. Cô đã thôi bay cơ hội đầu tiên để trốn thoát, và anh biết cô đủ gan để làm tiếp lần nữa. Anh chờ đợi, quan sát. Khi cô làm lần nữa, mọi thứ phải thật chính xác. Một cách bản năng cô biết mình không sẽ không sống đến cơ hội thứ 3. Ít nhất không còn trò chơi đồ chữ buồn nôn mà cô đã làm khi ngồi cạnh anh nữa.

"Đi thôi" Anh quát.

Không một lời, Julie mở khóa và lái ra khỏi bãi đỗ.

15 phút sau, anh yêu cầu cô tập vào trạm điện thoại công cộng lần nữa và anh gọi một cuộc khác. Anh không nói gì khác ngoại trừ kêu cô dừng lại, và Julie ngờ rằng anh biết chính sự im lặng làm Julie căng thẳng thần kinh nhiều hơn bất kì hành động dọa nạt nào. Lần này, khi anh gọi điện, anh không hề rời mắt khỏi cô. Khi anh quay vào trong xe, trước biểu cảm lạnh lùng của anh, Julie không thể chịu nổi sự im lặng thêm một giây phút nào nữa. Quảng cho anh cái nhìn ngạo mạn, cô hướng về buồng điện thoại và nói "Tin xấu hả? Tôi mong là thế".

Zack khẽ cười trước sự nổi loạn ngoan cường, dai dẳng của cô. Giương mặt xinh đẹp của cô ẩn dưới lòng dũng cảm bướng bỉnh và sự khôn khéo chưa cay khiến anh sơ hở. Thay vì báo cho cô biết tin này rất tốt, anh chỉ nhún vai. Sự im lặng găm nhấm cô, anh để ý thấy vậy "Lái đi" anh nói, trườn về chỗ ngồi, duỗi thẳng chân, ngắm nhìn những ngón tay duyên dáng của cô trên vô lăng.

Chỉ trong vài giờ ngắn ngủi, một người đàn ông trông giống Zack sẽ lái xe từ Detroit qua kênh đào Windsor sang Canada. Ở biên giới, anh ta sẽ gây đủ sự chú ý cho nhân viên hải quan để họ nhớ anh ta. Và theo Zack biết chỉ trong 1 hoặc 2 ngày, những nhân viên này sẽ nhớ ra anh và báo cho chính quyền Mỹ rằng tên sát nhân bỏ trốn của họ đã chuyển sang Canada rồi. Trong vòng một tuần, cuộc truy tìm Zack sẽ tập trung ở Canada, và sẽ cho Zack đủ tự do lo cho phần còn lại của kế hoạch. Còn bây giờ, cho đến tuần tới, Zack chẳng còn gì để làm ngoại trừ thư giãn và tận hưởng không khí tự do. Đó là ý kiến hay và tốt đẹp với anh ngoại trừ bên cạnh có một con tin rắc rối. Cô là trở ngại duy nhất trong việc thư giãn của anh. Một trở ngại lớn, ngay khi cô không dễ bị khuất phục dù chỉ một nửa những gì anh nghĩ. Vào lúc này, cô đang lái xe chậm chạp một cách không cần thiết và giận dữ nhìn anh.

"Có vấn đề gì?" Anh nhanh gọn.

"Vấn đề là tôi cần đi toa let".

"Đề sau đi!".

"Nhưng -" cô nhìn vào anh và thấy tranh luận cũng vô ích.

Một giờ sau, khi họ băng qua biên giới bang Colorado thì Zack nói lần đầu tiên "Có một trạm dừng cho xe tải đằng trước. Hãy đến ngay công ra đi, nếu được chúng ta sẽ dừng lại chỗ đó".

Trạm dừng trở nên quá đông để phù hợp với anh và mất thêm nửa giờ để anh tìm ra trạm phụ vụ gần như hoang vắng, và nó có cây xăng ngay bên ngoài nên anh không cần vào trong còn toa let thì ngay bên cạnh tòa nhà. "Đi thôi" anh nói "và chậm thôi" anh cảnh báo cô khi cô ra khỏi xe và hướng về của toa let. Anh nắm khuỷu tay cô như thể giúp cô đi trong tuyết, chân anh bước từng hoàn hảo theo cô. Khi họ đến trước cửa toa let, thay vì bỏ tay cô ra, anh chạm cửa và mở nó ra, Julie nổ tung "Anh định vào trong cùng tôi và xem luôn hả?" Julie giận dữ không thể tin nổi.

Phớt lờ cô, anh nhìn vào căn phòng nhỏ bé, kiểm tra những cửa sổ, cô cho là thế, không tìm thấy gì, anh thả tay cô ra.

"Làm nhanh đi Julie, và đừng làm cái gì ngu ngốc".

"Như làm gì?" cô thách thức "Cột mình với giấy vệ sinh hả? Biến đi, đồ chết tiệt" Thả lỏng tay, Julie bước vào trong, và khi cô đóng cửa lại, cảm giác chột cửa và ngồi bên trong đập vào cô. Tiếng nấc sâu trong cô vì chiến thắng, cô vừa đóng cửa vừa chột nó lại, vai cô đè lên nó. Ổ khóa vang lên tiếng

kim loại thỏa mãn, nhưng hình như nó không khớp, và cô cảm thấy phát bệnh khi nghĩ tới anh đang giữ tay nắm cửa ở phía bên kia.

Từ bên kia cánh cửa, anh xoắn tay nắm cùng lúc với cô khi giọng nói buồn cười của anh xác nhận việc cô nghĩ là đúng "Cô có một phút rưỡi trước khi tôi mở cửa đó Julie".

Tuyệt vời. Không còn nghi ngờ gì nữa anh là một tên háo sắc. Cô nghĩ khi gấp rút thực hiện việc mình phải làm khi vào đây. Cô đang rửa tay với nước lạnh trong vòi khi anh mở cửa và nói "Hết giờ rồi".

Thay vì trở lại chiếc Blazer, anh quay người lại, tay anh để trong túi cùng khẩu súng "Đồ xăng vào xe" anh hướng dẫn, đi về bên mạn xe quan sát cô vắng lời "Trả tiền đi" anh nói, mặt anh vẫn tránh người đàn ông trong trạm.

Con giận của Julie đột ngột lần át nỗi sợ hãi, cô toan mở miệng phản đối khi cô thấy anh đang cầm hai tờ 20 đô trong lòng bàn tay. Con tức giận của cô tăng thêm hàng tá lần khi thấy nên giữ một nụ cười nửa miệng "Tôi thấy anh bắt đầu thích thú việc đó rồi hả?" Cô quát lên cay độc, giật tiền khỏi tay anh.

Zack quan sát đôi vai gồng cứng của cô khi cô quay đi khiến anh tự nhắc mình sẽ thông minh hơn và có ích hơn nếu anh có thể trung hòa thái độ thù địch của cô như anh đã định làm sớm hơn. Và thế nên anh cười khúc khích "Cô hoàn toàn đúng. Tôi bắt đầu thích việc này".

"Đồ khốn kiếp" Cô đáp lại.

***

Bình minh đang lên trên bầu trời xám xịt một vệt sáng màu hồng là khi Julie nghĩ anh đang buồn ngủ. Anh bảo cô bám vào những con đường nhỏ, xa đường liên bang, và khiến xe phải di chuyển qua những con đường đầy tuyết không bằng phẳng với vận tốc 30 dặm một giờ liên tục quãng đường dài. Ba lần họ bị mắc kẹt hàng giờ cho những tai nạn trên xa lộ và anh vẫn bắt cô tiếp tục đi. Suốt cả đêm dài, đài phát thanh tràn ngập tin mới về vụ đào tẩu của anh, nhưng xa hơn Colorado họ đã đi qua, không có nghi ngờ gì về việc ko một ai hy vọng anh lại đi về phía Bắc, xa rời sân bay lớn, ga tàu hay xe buýt. Bảng hiệu cô vừa chạy qua báo rằng có một khu vực cắm trại cách đây 5 dặm, và Julie cầu nguyện rằng lần này, như là lần cuối họ đi qua, sẽ có ít nhất vài xe tải đậu lại, và vài tài xế ngủ trong cabin xe. Ý tưởng khả thi duy nhất mà cô có trong suốt cuộc hành trình vô tận, kiệt sức này là tăng sức ép bất anh lấy đi chiếc xe và để cô lại phía sau. Mọi việc nghe rất rõ ràng trong trường hợp này : cô sẽ ghé xe vào khu vực nghỉ khi cô đi dọc bãi đậu xe tải, cô sẽ thắng gấp chiếc Blazer và nhảy ra khỏi xe, la hét đủ lớn để đánh thức mấy người lái xe. Khi đó, nếu như toàn bộ trí tưởng tượng của cô thành hiện thực, rất nhiều tài xế xe tải lực lưỡng - những người đàn ông khổng lồ thích ôm súng và mang những gối bằng đồng thau - sẽ choàng tỉnh và nhảy ra khỏi xe rồi chạy đến giải cứu cô. Họ sẽ vật Zachary Benedict ra đất, còn Julie sẵn sàng hỗ trợ, và họ sẽ khóa tay anh và gọi cảnh sát theo sóng radio.

Đó là viễn cảnh có khả năng nhất, ngay cả khi chỉ một phần nhỏ xảy ra, nếu chỉ có một tài xế thức giấc và truy tìm nguyên nhân gây ra tiếng hét của cô - cô vẫn có nhiều khả năng thoát khỏi Zack Benedict. Bởi vì khi cô bắt đầu đánh động mọi người và gây sự chú ý, sự lựa chọn duy nhất của anh ta là bỏ đi cùng chiếc Blazer. Việc anh ta có thể làm chỉ là bắn vào cô và đi từ xe tải này qua xe tải khác và bắn tiếp, nhưng phát súng đầu tiên sẽ đánh thức những tài xế khác. Mọi cố gắng của anh sẽ chỉ như diễn lại cảnh cuối bộ phim Gunfight at the O.K Corral sẽ chỉ như một điều ngu ngốc rõ ràng, và ngu ngốc không phải là tính cách của Benedict.

20.2

Julie chắc chắn điều đó, và cô đặt cược mạng sống mình vào đó.

Cô nghiêng người nhìn anh lần nữa để chắc rằng anh đang ngủ. Tay anh khoanh lại trước ngực, chân anh duỗi thẳng ra phía trước, đầu anh dựa hẳn vào cửa kính. Hơi thở anh đều đặn và thư giãn.

Anh đã ngủ rồi.

Julie phản khởi đập chân giảm tốc một cách chậm chạp, không thể nhìn thấy, nhìn công tơ mét giảm từ 45 xuống còn 42, rồi còn 40. Để tấp xe vào khu vực này mà không thay đổi vận tốc đột ngột và đánh thức vị hành khách ngồi bên, cô cần phải chạy không dưới 30 dặm một giờ cho đến khi tới chỗ dừng. Cô giữ tốc độ 40 dặm trong vòng một phút, rồi cô giảm ga lần nữa, chân cô run lên với cố gắng cho mỗi lần thay đổi không thể bị nhận ra. Chiếc xe chậm còn 35 dặm một giờ, Julie nhòai người vặn lớn radio như để bù đắp cho không khí im ắng trong xe.

Phần còn lại của khu vực cách đó khoảng ¼ dặm, phản chiếu tầm nhìn từ hướng xa lộ là hàng cây thông thẳng đứng. Khi tốc độ còn 30 dặm một giờ thì cũng là lúc Julie rẽ góc khỏi đường cao tốc. Cô nín thở khi lái dưới những tán cây, và thở nhẹ ra luồng hơi của lòng biết ơn và khuây khỏa. Ngay phía trước, 3 chiếc xe tải đang đậu dọc một dãy nhà nhỏ bao gồm toa let, và mặc dù không có chiếc nào di chuyển trong ánh sáng lờ mờ, Julie vẫn nghe thấy có một động cơ vẫn làm việc. Tim cô đập nhanh như đòn bẫy và bỏ qua cảm dỗ chạy thoát ngay bây giờ. Để tăng cao nhất cơ hội của mình, cô cần chạy thẳng tới bên cạnh xe buýt để cô có thể chạm vào cánh cửa ngay khi Zack tóm được cô.

Cách chiếc xe tải đầu tiên khoảng 13,6 mét rõ ràng Julie đã nghe tiếng động cơ, và ngón chân cô đã ngay trên cần thắng, tất cả giác quan của cô tập trung vào cabin xe tải đã khiến cô thét lên khi Zack ngồi dậy "Cái quái gì - " anh bắt đầu, nhưng Julie ko cho anh cơ hội nói xong. Đạp mạnh thắng xe, Julie túm lấy cửa xe bên cạnh và mở nó ra, ném mình ra khỏi chiếc xe đang di chuyển, ngã người vào những vết lún trong tuyết. Trong lúc còn mập mờ giữa đau và sợ, cô thấy bánh sau chiếc Blazer quay ngược trở lại, trượt quay tay cô chỉ 1 inch và rồi dừng lại. "GIÚP TÔI!" cô thét gào, đầu gối loạng choạng, chân cô trượt lên xuống như đang chiến đấu với bùn và tuyết. "GIÚP TÔI".

Cô đã đứng được bình thường và chạy đến cabin xe tải gần nhất trong khi Zachary Benedict phốc ra từ chiếc Blazer, bọc ra ngoài xe chạy thẳng về phía cô để khóa đường kêu cứu. Julie đổi hướng để tránh anh. "AI ĐÓ LÀM ◆ N" cô thét la, đi băng qua tuyết trong cố gắng đến chỗ toa let và khóa cửa lại. Chếch về bên trái, cô thấy cửa xe tải bật mở và tài xế bước ra, đông cứng bởi con chấn động, đằng sau cô nghe tiếng chân Zack nện trên nền tuyết. "Giúp tôi" cô hét lên với người tài xế, cô nhìn qua vai thấy Zack xúc một bàn tay đầy tuyết.

Một trái banh tuyết đập vào vai cô trong khi cô vừa chạy vừa hét "LÀM ANH TA NGỪNG L❖❖ I ĐI. Anh ta là".

Tiếng la lớn của Zachary Benedict át luôn lời cô, "DỪNG L❖❖ I ĐI JULIE" Anh hét lên cùng lúc phóng người vào cô như một cú túm người (một kĩ thuật trong bóng bầu dục) "EM SẼ ĐÁNH THỨC MỌI NGƯỜI MẮT".

Cổ lấy thêm hơi để la tiếp, Julie vặn người, đập mình bên dưới cả cơ thể nằm dài của anh, hơi thở như vụt ra khỏi cô khi đôi mắt xanh của cô cách cặp mắt tóe lửa vì giận của anh chỉ 1 inch, rằng anh nghiêng lại thành một nụ cười giả tạo để lừa phỉnh ông tài xế. Hồn hèn, Julie kéo đầu ra và gào thét ngay khi anh ném bàn tay đầy tuyết âm vào mặt cô. Bị bịt miệng và che mắt, cô nghe giọng thì thầm điên cuồng của anh khi anh túm lấy cổ tay cô và đưa nó lên phía trên đầu "Tôi sẽ giết ông ta nếu ông ta đến gần hơn một bước" anh nói, kẹp chặt tay cô hơn nữa. "Quý bắt cô đi! Có phải đây là điều cô muốn? Ai đó phải chết vì cô hả?"

Julie thút thít, không thể nói gì, và cô lắc đầu, không thể chịu nổi ánh nhìn của kẻ bắt giữ cô, không thể chịu đựng việc chỉ cách tự do vài mét, và cho tất cả, cho cái này - kết thúc bằng việc cô nằm trên tuyết với anh ở bên trên, hông cô đau nhói sau cú ngã từ chiếc Blazer. Cô thấy anh hít thở nhanh chóng, cấp thiết "Ông ta sẽ đi đến đây. Hôn tôi và làm mọi thứ trông có vẻ tốt đẹp hoặc ông ta sẽ chết".

Trước khi cô có thể phản ứng, miệng anh đã vồ lấy cô rồi. Mắt Julie mở lớn, dán chặt vào người tài xế đang cản trọng đi đến gần họ, lạnh rung lên khi ông ta nhìn sát vào họ. "Chết tiệt, choàng tay qua người tôi đi".

Miệng anh vẫn giam giữ miệng cô, khẩu súng trong túi anh thúc vào bụng cô, nhưng tay cô giờ lại được tự do. Cô có thể đấu tranh, và rất có thể, vị tài xế có gương mặt vui tính có chữ PETE in trên nón đen sẽ thấy có điều gì đó sai lầm và đến cứu cô.

Và ông ta sẽ chết.

Benedict đã yêu cầu cô choàng tay qua người anh và 'làm ra vẻ tốt đẹp'. Như con cún con, cô di chuyển bàn tay đang nằm trên tuyết và thả chúng trên vai anh. Nhưng cô không thể buộc mình làm hơn thế nữa.

Zack nắm đôi môi cứng đờ bên dưới anh, anh cảm thấy cơ thể cô đang cứng như đá tảng bên dưới sức nặng của anh và anh kết luận là cô đang tập trung sức lực cho giây phút tiếp theo, với sự giúp đỡ của ba gã tài xế xe tải sẽ đặt dấu chấm hết cho tự do cũng như cuộc đời anh. Từ khước mắt anh thấy người tài xế đã chậm lại, nhưng vẫn đi tới chỗ họ, cảm xúc của ông ta tăng nhanh sự cản trở cũng như nghi ngại. Tất cả lướt qua tâm trí Zack rằng ba giây họ nằm đây giả vờ - một cách chẳng thuyết phục - là họ đang hôn.

Một cố gắng vô ích sau cùng để thoát khỏi kết cục không thể tránh được, Zack kéo miệng mình qua tai cô và thì thầm một chữ mà anh đã không đụng đến hàng năm trời.

"Làm ơn" Kẹp chặt tay vào người phụ nữ cứng ngắc bên cạnh, anh lặp lại lần nữa với vẻ van nài cấp thiết mà anh không thể kìm nén "Làm ơn, Julie".

Cảm thấy giống như cả thế giới trở nên điên loạn. Julie nghe lời bào chữa đau đớn từ kẻ bắt giữ cô như thể nó cào nát ngực anh trước khi môi anh tóm lấy cô, và anh thì thầm đau đớn "Tôi đã không giết ai cả, tôi thề đấy" Vẻ van nài và tuyệt vọng mà Julie nghe từ anh thì hùng hồn sống động như nụ hôn của anh vậy, và nó đã làm được điều mà sự đe dọa cũng như giận dữ không làm được: nó khiến Julie ngập ngừng và dao động, nó khiến cô tin những điều cô vừa nghe là sự thật.

Choáng váng trước nhiều thông tin lẫn lộn trong đầu mình, cô đành hy sinh tương lai tức thời của mình vì sự an toàn của người tài xế. Bị dẫn dắt bởi ý định giải cứu mạng sống người đàn ông kia và bởi một cái gì đó ít lý trí và hoàn toàn không giải thích được, Julie nhấp nháy những giọt nước mắt vô ích, trượt ngập ngừng hai tay vào bờ vai của Zachary Benedict và chịu thua nụ hôn của anh. Khoảnh khắc cô làm thế, anh cảm nhận được sự bại trận của cô, một cái rung mình lướt qua anh và môi anh trở nên dịu dàng. Không nhận thấy những bước chân đang lảo xạo trên tuyết, Julie để anh tách môi cô ra một cách tự nguyện, những ngón tay cô vòng quanh cổ anh, len vào mớ tóc dày, và mềm mại sau gáy anh. Cô cảm nhận được hơi thở nhanh, gấp của Zack trước nụ hôn đáp lại ngập ngừng của cô, và mọi thứ bắt đầu thay đổi. Anh hôn cô một cách tha thiết, tay anh di chuyển, trượt qua vai cô và đắm chìm trong mái tóc ẩm ướt, nâng mặt cô lên gần với cái miệng đói khát, tìm kiếm của anh.

Đầu đó đang xa, người đàn ông Texas ngờ ngác gọi lớn.

"Quý cô, cô có cần giúp đỡ nữa không?"

Julie nghe thấy ông ta, cô cố gắng lắc đầu, nhưng cái miệng đang nghiêng dữ dội bên trên cô đã cướp mất của cô khả năng nói chuyện. Đầu đó trong đầu mình, cô biết màn trình diễn này chỉ vì lợi ích của người tài xế, cô biết rõ điều đó giống như việc cô không có sự lựa chọn mà phải tham gia vào cảnh diễn này. Nhưng nếu đúng như vậy, tại sao cô không thể ít nhất lắc đầu hoặc mở mắt ra.

"Tôi nghĩ cô không cần" Giọng nói Texas lành nghề thêm tiếng cười khúc khích. "Còn ông thì sao? Ông có cần giúp đỡ gì với việc ông đang làm không? Ông có thể nghĩ đang kia một lát".

Đầu Zack chỉ nâng lên một ít đủ để phá vỡ mối liên kết với miệng cô, những chữ từ anh khàn khàn êm dịu "Tìm người phụ nữ của mình đi" Anh nói đùa với tài xế "Người này là của tôi" Từ cuối cùng phả hơi vào môi Julie trước khi miệng anh lại chiếm lấy cô, tay anh vòng quanh người cô, lưỡi anh thăm dò len vào môi cô, buộc chúng tách ra, hông anh cứng lại và dựa vào cô đòi hỏi. Với một tiếng rên thầm lặng vì đầu hành, Julie tự chịu thua nụ hôn nóng bỏng nhất, gọi tình nhất, và nhấn nhá nhất mà cô từng được nếm.

Cách đó khoảng 50 thước Anh, cánh cửa xe tải bật mở và một giọng nói lại vang lên.

"Này Pete, có gì xảy ra đằng đó vậy?"

"Chết tiệt, nó trông giống cái gì? Một cặp đôi lớn xác chơi trò trẻ em với một trận chiến ban tuyết và vùi đầu trong đó".

"Voi tôi trông giống như họ sắp sửa tạo ra một đứa bé nếu không chậm lại".

Có lẽ do giọng nam lạ hoặc bởi nhận ra kẻ bắt giữ cô đang bị khuấy động cơ thể đã kéo Julie quay về hiện thực hoặc có thể bởi tiếng cửa xe đóng sầm theo sau là tiếng động cơ cỡ lớn bắt đầu đi khỏi khu vực. Bất kể lý do gì, cô đặt tay khỏi vai anh và gắng sức thoát khỏi sức ép, một cố gắng không mấy tự nhiên để di chuyển và cú đẩy của cô quá yếu ớt. Hoảng loạn bởi trạng thái nửa tỉnh nửa mê của mình, Julie đẩy mạnh hơn nữa. "Dừng lại" cô khóc êm ái "Dừng lại đi. Ông ta đi rồi".

Ngờ ngàng bởi âm thanh từ những giọt nước mắt của cô, Zack ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào làn da đầm sương và đôi môi mềm mại cùng con đoi mà anh khó lòng kiểm soát. Sự đầu hàng đầy ngọt ngào sâu sắc của cô, cái cách cô ngã vào vòng tay anh, sự đụng chạm dịu dàng của cô khiến ý tưởng làm tình trong tuyết vào lúc bình minh nghe có vẻ khả thi. Chậm chạp, anh nhìn xung quanh xem họ đang ở đâu và miễn cưỡng nâng cô lên khỏi anh. Anh vẫn chưa hoàn toàn hiểu được tại sao cô không cảnh báo với gã tài xế, dù lý do của cô là gì, anh nợ cô nhiều hơn một vụ cưỡng bức dưới trời tuyết như sự báo đáp. Anh im lặng đưa tay ra cho cô, nở một nụ cười khi cùng một người phụ nữ đã tan chảy trong tay anh vài phút trước đó tiếp tục dựng hàng rào bảo vệ, bỏ qua cử chỉ của anh và tự đứng lên khỏi tuyết.

"Tôi ướt đầm rồi" Cô than phiền, cẩn thận không nhìn anh, phui tóc "và dính đầy tuyết".

Một cách tự động, Zack với tay rũ tuyết khỏi người cô, nhưng cô nhảy ra khỏi tầm tay anh, tránh sự đụng chạm của anh khi làm sạch cánh tay và quần jean.

"Đừng nghĩ anh có thể chạm vào tôi sau những gì vừa xảy ra!" Cô cảnh báo anh, nhưng Zack đang bận tâm ngưỡng mộ kết quả từ nụ hôn của họ : cặp mắt to, giận dữ của cô sáng lấp lánh, làn da mỏng manh của cô đang phủ màu hoa hồng trên cái gò má cao. Khi bối rối và bị khuấy động, như cô bây giờ, Julie Mathison quá hấp dẫn. Cô cũng can đảm và tốt bụng nữa, cho dù anh đã không đánh bại được cô bằng dọa dẫm hay độc ác, cô vẫn đáp trả lại lời cầu xin tuyệt vọng của anh.

"Lý do duy nhất tôi để anh hôn là tôi nhận ra anh nói đúng - không cần phải có người bị giết chỉ vì sự sợ hãi của tôi. Bây giờ hãy đi thôi và giải quyết xong mọi việc".

Zack thờ dãi "Tôi ngờ rằng qua giọng chua chát của cô thì chúng ta lại đối địch nữa à?"

"Tất nhiên là thế" cô đáp "Tôi sẽ đưa anh đi bất kì đâu mà không giờ thêm trò gì hết, nhưng phải nói thẳng ra một chuyện: Ngay khi đến đó, tôi sẽ được tự do, ok?"

"Được thôi".

"Vậy hãy đi thôi".

Phui tuyết bám trên áo khoác, Zack theo sau cô, nhìn tóc cô xõa bung trong gió và eo cô lắc lư khi bước đến cửa xe. Đánh giá lời cô nói cũng như bờ vai cứng rắn của cô, chẳng còn nghi ngờ gì là cô cương quyết tránh mọi va chạm lãng mạn giữa họ.

Về chuyện này, hay tất cả mọi thứ, Zack thừa nhận đã đạt được mục tiêu ngược hẳn ý muốn của cô : anh đã nếm trải môi cô và cảm nhận chúng đáp lại. Con đoi trong anh đòi hỏi được thưởng thức cả buổi tiệc.

Một phần lý trí báo cho anh biết bất kì mối liên hệ thể xác nào với con tin sẽ rất điên cuồng. Nó sẽ làm phức tạp lên mọi thứ, và anh thì không cần thêm sự phức tạp nữa.

Một phần khác lại lắng nghe tiếng phản đối từ cơ thể bị khuấy động của anh và tranh luận - rất hấp dẫn và tiện lợi - và rất thông minh. Sau đó, người bị bắt giữ được miễn nguyên sẽ giống như tòng phạm. Họ sẽ thành bằng hữu tốt. Zack quyết định sẽ quyến rũ cô, nhưng không phải vì cô có những phẩm chất đáng yêu đã vận động hay kêu gọi anh hay bởi vì anh bị cô thu hút hay tình cảm này nở vì sự dịu dàng của cô.

Thay vào đó, anh tự bảo mình, anh quyến rũ Julie Mathison vì nó rất có ích. Và dĩ nhiên, hoàn toàn thích thú .

Với sự chịu đựng bị mất khuất trong nụ hôn giữa họ mà Julie cảm thấy lố bịch - và lo lắng cho tương lai của họ, thay đổi tình huống - anh hộ tống cô vào ghế ngồi, nhưng anh không mở cửa xe cho cô, nó vẫn còn mở sau vụ đào thoát bất thành của cô. Anh đóng cửa và vòng qua đầu xe, nhưng khi anh trượt vào ghế bên cạnh, anh nhận thấy cô nhắm mắt và thờ hờn hờn khi sửa lại tư thế.

"Có chuyện gì à?"

"Tôi bị đau hông và chân khi nhảy khỏi xe và khi anh tóm lấy tôi" Julie cay đắng đáp, giận mình đã thích thú vì nụ hôn "Anh đang tràn đầy quan tâm và hối hận hả?"

"Ừ, đúng vậy".

Cô đảo mắt trước cách cười ừ rừ của anh, không có khả năng và không sẵn lòng cứng rắn để tin vào lời nói dối đáng ngờ. Anh là người bị kết tội giết người, và cô không phải, không bao giờ quên điều đó lần nữa.

"Tôi đói rồi!" Cô thông báo, đó là điều duy nhất cô nghĩ ra để nói. Cô biết có gì đó sai lầm khi tia nhìn của anh quét qua môi cô.

"Tôi cũng vậy".

Cô khít mũi vào không khí và đề xe.

Câu trả lời của anh là một tràng cười khúc khích êm ái.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

21.1

"Con bé đang ở chốn quỷ nào thế?" Carl băng qua bàn làm việc của em trai trong văn phòng cảnh sát trưởng thị trấn Keaton, anh dừng lại và đưa mắt nhìn tấm biển bạc trên đồng phục màu xám của Ted.

"Em là cảnh sát và Julie đang mất tích. Làm cái gì đi, chết tiệt".

"Con bé vẫn chưa chính thức được xem là mất tích cho đến ít nhất 24h" Ted đáp, đôi mắt xanh của anh nhìn đăm đăm khi bỏ sung "Em không thể làm gì trên kênh chính thức cho đến lúc đó, anh biết mà".

"Và em cũng biết" Carl vặn lại giận dữ "Julie sẽ không đột ngột thay đổi kế hoạch, em biết nó nguyên tắc thế nào mà. Và nếu nó có đổi kế hoạch, chắc chắn nó cũng gọi cho chúng ta. Thêm nữa, Julie biết anh cần xe của mình vào sáng mai".

"Anh nói đúng" Ted đi đến cửa sổ. Tay anh để hờ trên khẩu súng bán tự động 9-li anh đeo bên người, mắt anh lơ đãng nhìn những chiếc xe ô tô đang đậu ngay trên quảng trường của thị trấn, chủ nhân của chúng đang lướt qua những cửa hàng địa phương để săn tìm hay mặc cả cho những món đồ cổ. Khi anh nói tiếp, giọng anh ngập ngừng với ý nghĩ trong đầu đang chột thoảng qua "Zachary Benedict đã trốn khỏi Amarillo hôm qua. Hắn ta là một kẻ được tin tưởng trong tù và đã trốn thoát sau khi lái xe đưa viên quản ngục tới Amarillo".

"Anh nghe tin đó trên đài rồi. Thì sao?"

"Benedict, hay kẻ nào đó có nhân dạng gần giống hắn đã được thấy lần cuối trong một tiệm cà phê gần đường liên bang".

Rất chậm rãi, rất cẩn thận, Carl đặt đồ chặn giấy anh đang kẹp giữa hai tay xuống và nhìn trừng trừng vào người em trai "Em có ý gì?"

"Benedict được thấy gần 1 chiếc xe nghe giống như chiếc Blazer của anh. Cô thu ngân trong nhà hàng nghĩ là cô ta đã thấy hắn vào trong xe cùng một người phụ nữ ghé quán mua cà phê và xăng ỹch" Ted rời mắt khỏi cửa sổ, miễn cưỡng nhìn chăm chú vào mặt anh trai "Em đã nói chuyện với cô thu ngân đó - không chính thức, tất nhiên, 5 phút trước. Mô tả của cô ta về người phụ nữ chở Zachary Benedict giống y hệt Julie".

"Trời đất ơi".

Thư kí tại bàn làm việc, người phụ nữ trung niên với mái tóc xám sẫm chắc và gương mặt như chú chó bun giận dữ đã nghe mẩu đối thoại của nhà Mathison về Julie đồng thời diễn thông tin trong trát bắt người và quan sát những nhân viên khác đến trong chiếc xe trắng đen. Bây giờ tia nhìn bà đang lướt qua và đập ngay chiếc BMW màu đỏ chói đậu sát bên cạnh xe tuần tra của Ted. Khi người đàn bà tóc vàng xinh đẹp trạc 25 tuổi bước ra khỏi xe, mắt Rita thu hẹp lại như kẻ chỉ và bà phốc ra khỏi ghế vào văn phòng của hai người đàn ông. "Trời không bao giờ mưa, nhưng nó chỉ đổ ào ào" bà cảnh báo Ted khi cả hai liếc nhìn bà, bà hất đầu về phía cửa sổ và giải thích "Xem ai trở về thị trấn kia - cô nàng giàu có hư hỏng".

Bỏ mặc nỗ lực của Ted để cảm thấy và không tỏ thái độ gì khi gặp lại vợ cũ, mặt Ted Mathison vẫn cứng lại "Châu Âu lúc này chắc đáng chán lắm" anh nói cùng cái nhìn xắc lảo về những đường hoàn hảo và đôi chân dài của cô gái tóc vàng. Cô ta biến mất vào một tiệm may dọc quảng trường khi Rita bổ sung "Tôi nghe đồn Flossie và Ada Eldridge sẽ may áo cưới cho cô ta. Vải, đăng ten và những vật trang trí đều được nhập từ Paris trên một chiếc máy bay, nhưng quý cô Cao cấp và Toàn Năng muốn bộ váy được làm bởi cặp song sinh Eldridge vì chẳng ai có tay nghề giỏi như họ". Chậm trễ nhận ra có lẽ Ted Mathison không muốn nghe quá nhiều chi tiết về đám cưới xa hoa của cô vợ cũ cùng người đàn ông khác, người đàn bà trung thành quay lại bàn làm việc và nói "Tôi xin lỗi, tại tôi ngu ngốc".

"Không cần xin lỗi. Chẳng có quái gì với những chuyện cô ta làm cả" Ted nói, và anh hiểu đúng như thế. Cái thông tin rằng Katherine Cahill sắp tái hôn, lần này với một gã 50 tuổi có vai vế ở Dallas tên Spencer Hayward, không hề gây hứng thú cho Ted, hoặc là bất ngờ gì đó. Anh đã đọc nó trên báo, bao gồm chi tiết tài sản Hayward gồm những chiếc phi cơ, biệt thự 20 phòng, quan hệ bạn bè với tổng thống, nhưng cũng không có gì gây cảm giác ghen ghét hay thêm muốn nói Ted. "Chúng ta hãy nói cho cha mẹ biết" anh nói, khoác áo vào người, mở cửa cho Carl đi cùng. "Họ biết tôi qua Julie chưa về và họ đã lo lắng đến bệnh. Có lẽ họ đã nghĩ về một số chi tiết trong kế hoạch của con bé mà em không biết".

Họ băng qua phố ngay khi cánh cửa tiệm may bật mở và Katherine bước ra. Cô dừng bước khi biết mình chạm mặt chồng cũ, nhưng Ted chỉ gật đầu chào lễ như đề ban cho người nào đó không quan trọng gì cả, rồi anh mở cửa chiếc xe đen trắng của mình. Tuy vậy, Katherine nhìn từ bên ngoài thì có hành động phù hợp hơn cho những đôi đã đi li dị khi gặp lại lần đầu tiên. Từ chối bị phớt lờ, cô bước tới trước, giọng nói có học thức của cô chạm vào Ted, buộc anh dừng lại "Ted?" cô nói. Ngừng lại cho nụ cười ngắn và lịch sự không chệch vào đâu được với Carl dù một chân anh đã ở trong xe, cô quay lại chồng cũ và nói thêm "Anh thật sự bỏ đi mà không thèm nói xin chào với em sao?"

"Anh định làm đúng như vậy" anh đáp, nét mặt lạnh lẽo, cho dù anh có cảm thấy chút nhẹ nhàng và ù rũ trong giọng cô.

Cô bước đi trong bộ đồ len màu nâu đỏ ôm sát thắt lưng, tóc cô xỏa dài qua vai, tay cô nhấp nhòm. "Trông anh... ổn" cô kết thúc khắp khiêng khi Ted phớt lờ tay cô. Khi anh từ chối đáp lại, cô chuyển sang Carl "Anh trông cũng khỏe đấy Carl. Tôi nghe nói anh đã cưới Sara Wakefield?"

Trong tiệm may đằng sau cô, trông mắt của Ada Eldridge xuất hiện giữa khe nứt trên cánh cửa, trong tiệm làm đẹp kế bên, hai bà tám nổi nhất thị trấn đang đứng ngay cửa sổ, ống cuộn trên tóc, hiển nhiên đang theo dõi. Sự kiên nhẫn của Ted vượt mức "Em đã thực hành xong những gì em học từ lớp giao tiếp cấp cao chưa?" anh chế nhạo "Em đang gây ra cảnh lúng nhùng đấy".

Katherine liếc mắt nhìn cánh cửa sổ tiệm làm đẹp, nhưng cô vẫn kiên trì dù dấu vết gương ngưng vì nhục nhã đang hằn trên má cô trước thái độ khinh khỉnh của anh "Julie báo cho em là anh đã học xong ở trường luật".

Anh quay lưng lại với cô và mở cửa xe.

Cầm cô nâng lên "Em sắp kết hôn - với Spencer Hayward. Bà Flossie và Ada đang làm váy cưới cho em".

"Anh chắc họ sẽ vui mừng với bất kì mối làm ăn nào, kể cả với em" Ted nói, trèo vào xe. Cô đặt tay lên cửa để ngăn anh đóng lại.

"Anh đã thay đổi" Cô nói.

"Em không thay đổi".

"Có, em có".

"Katherine" anh nói bằng giọng kết thúc chết chóc "Anh cóc cần quan tâm em có thay đổi hay không".

Anh đóng sầm cửa trước mặt cô, nổ máy, và lái đi. Quan sát qua kính chiếu hậu thì vai cô vẫn thẳng theo lối bọn nhà giàu, những người có đặc quyền từ khi sinh ra, rồi cô quay đi, nhìn trừng trừng vào cửa hiệu làm đẹp. Nếu Ted không quá khinh thường cô, có lẽ anh đã khâm phục trước tinh thần của cô cho dù đang nhục nhã trước đám đông, nhưng anh không hề thấy ghen tức chút nào trước ý nghĩ tái hôn của cô. Tất cả những gì anh cảm nhận là chút ít tiếc thương cho cái gã sắp lấy phải một người vợ không là gì ngoài chuyện xinh đẹp, trống rỗng, và dễ vỡ. Ted đã học được chứng từ thất bại đau đớn của bản thân, Katherine Cahill Mathison là kẻ hư hỏng, ích kỉ, trẻ con và rộng tuếch.

Cha của Katherine sở hữu những mỏ dầu và trại gia súc lớn, nhưng ông ta thích bỏ thời gian sống ở Keaton, nơi ông sinh ra, và tận hưởng sự nổi tiếng không cần đặt dấu hỏi. Dù Katherine lớn lên ở đây, cô được đi học xa ở những trường nổi tiếng từ năm 12 tuổi. Ted và cô gần như không gặp nhau cho đến khi cô 19, khi cô trở về nhà nghỉ hè sau năm 2 cao đẳng ở một trường sang trọng miền đông. Cha mẹ cô, đang trải qua 2 tháng du lịch châu Âu, đã bắt cô ở lại Keaton như hình phạt, sau này cô kể lại với Ted, là do cô đã cúp quá nhiều buổi học đến nỗi gần như bị đuổi khỏi trường. Một con giận đơn thuần trẻ con mà Ted dần quen thuộc, Katherine đã chống đối cha mẹ bằng cách mời hai mươi người bạn cao đẳng đến biệt thự của cô ăn chơi suốt một tháng. Một trong số những buổi tiệc tùng đó đã nổ ra tiếng súng và cảnh sát được gọi đến.

Ted cùng một viên cảnh sát khác được điều đến kiểm tra tình trạng náo động, và chính Katherine trả lời chuông cửa, mắt mở to sợ hãi, người cô được bao bọc bởi mảnh bikini ít ỏi làm lộ từng cm đường cong trên thân hình xinh đẹp, mảnh khảnh của cô. "Tôi đã gọi các anh" cô vỗ òa, chỉ tay về phía sau ngôi nhà, nơi cánh cửa kiểu Pháp thông với hồ bơi và sân thượng có thể bao quát cả thị trấn Keaton. "Bọn tôi ở ngoài đó, buổi tiệc trở nên hoang dã một chút, nhưng họ không chịu bỏ khẩu súng của cha tôi xuống. Tôi sợ ai đó sẽ bị thương".

Cổ di chuyển tia nhìn đầy dục vọng ra khỏi cái mòng tròn lẩn của cô, Ted theo cô đi xuyên qua biệt thự được trải thảm Ba tư và đồ cổ tráng lệ của Pháp. Ngoài cửa, anh và đồng nghiệp tìm thấy 20 thanh niên, nhiều người trong số đó khỏa thân, tất cả đều say hoặc nằm trơ ra, nô đùa trong hồ bơi hoặc bắn lẫn nhau trên sân thượng. Làm nguôi buổi tiệc là điều đơn giản: Khoảnh khắc một người trong hồ la lên "Trời, cảnh sát tới kìa!" cuộc vui bị ngừng lại đột ngột. Những tay bơi bước ra khỏi hồ còn những kẻ chơi trò bắn trận thì hạ súng xuống - chỉ trừ một ngoại lệ, một tên 23 tuổi đang say thuốc quyết định tái hiện cảnh trong phim Rambo mà Ted là kẻ thù của anh ta. Khi hắn chìa súng vào Ted, Katherine la lên và đồng nghiệp của anh đã rút súng lục ra. Nhưng Ted bảo anh cất nó đi "Sẽ chẳng có gì rắc rối cả" Anh nói với chàng thanh niên, ứng biến tức thì, anh bổ sung "Tôi và bạn mình đến dự tiệc. Katherine mời chúng tôi" Anh liếc sang cô và mỉm cười quyến rũ "Nói cậu ta là cô mời tôi đi, Kathy".

Cái tên riêng mà anh vừa chế ra do sự thôi thúc của tình thế có lẽ đã cứu được một sinh mạng, nó không chỉ gây ngạc nhiên đủ để chàng trai hạ vũ khí mà còn thuyết phục gã rằng anh là một người bạn của gia đình. Katherine, người chưa từng có tên riêng nào, đã hợp tác bằng cách đứng bên cạnh anh, tựa sát vào anh, tay cô vòng qua lưng Ted. "Tất nhiên, tôi đã mời đó Brandon" Cô nói với người đàn ông trẻ tuổi chỉ với chút ít rung mình phản bội trong giọng nói, mắt cô dán chặt vào khẩu súng ngắn anh ta đang cầm.

Với ý định diễn tiếp, Ted đặt tay ngang người cô, bàn tay anh ôm lấy vòng eo nhỏ đến khó tin của cô, anh cúi đầu như để nói điều gì với cô. Không biết do tai nạn hay cố tình, Katherine hiểu sai ám hiệu, cô nhón chân lên và hôn anh trọn vẹn. Môi Ted tách ra trong kinh ngạc nhưng tay anh tự động siết chặt, và bất thành linh cô tựa hẳn người vào anh, hôn anh thật sâu. Và cũng một cách tự động, anh đáp trả sức nóng không ngờ từ cô - tay anh khép chặt thêm và người anh căng cứng bởi ham muốn. Lưỡi anh trượt vào bên trong đôi môi háo hức của cô, anh hôn lại cô trong khi một đám đông những kẻ say xỉn, phê thuốc nhìn vào và một đứa trẻ tên Brandon vẩy súng vào anh.

"Được rồi, được rồi, anh ta là một trong số những 'gã tốt'" Brandon la lớn "Vậy chúng ta chơi bắn trận đi".

Ted rời khỏi Katherine và đi bộ về phía chàng trai, dáng đi của anh thấp, thư giãn, một nụ cười giả tạo bật ra trên mặt anh "Anh tên gì?" Brandon đòi hỏi khi anh đến gần.

"Sĩ quan Mathison" Ted quát lên và đánh bật khẩu súng ra khỏi tay gã kia, xoay vòng hẳn lại, áp mặt hẳn vào hàng rào trong khi còng cổ tay hẳn lại "Còn anh tên gì?"

"Brandon Barrister III" có tiếng oán giận đáp "Cha tôi là nghị sĩ Barrister" Giọng gã chuyển sang than van vò vĩnh xấu xí "Tôi sẽ cho anh sự dàn xếp, Mathison. Anh sẽ tháo còng ra, biến khỏi đây và tôi sẽ không nói cho cha tôi biết cách anh đối xử với tôi tối nay. Chúng ta sẽ coi như chuyện hiểu lầm này chưa từng xảy ra".

"Không, tôi mới là người cho anh sự dàn xếp" Ted trả đòn, xoay tròn hẳn lại và đẩy vào trong nhà "Nói cho tôi chỗ cất đồ của cậu, và cậu sẽ có một đêm yên tĩnh ở trong tù mà không cần đối mặt với hành tá cáo buộc mà tôi có thể nghĩ ra tức thì - tất cả đều có thể làm bề mặt ông bố nghị sĩ của cậu".

"Brandon" một cô gái van xin khi chàng trai dõ dưng không chịu đi "Anh ta khá tử tế về chuyện này. Làm theo lời anh ta đi".

Được xoa dịu nhẹ nhàng bởi phản ứng của họ, Ted nói, "Tất cả mọi người cũng vậy, quay lại nhà, thu lại cái bình và mọi thứ cô cậu có rồi đem tới phòng khách" Anh quay sang Katherine, cô đang quan sát anh với nụ cười khó hiểu, say mê. "Cô cũng làm đi, cô Cahill".

Nụ cười của cô ấm hơn và giọng cô nghe như đang xấu hổ "Tôi thích là Kathy hơn cô Cahill".

Cô đứng đó trông quá ngon lành với ánh trắng óng ánh trên tóc, một bộ bikini gợi tình và nụ cười của Madonna đến mức Ted phải tự nhắc mình cô quá trẻ so với anh, cũng như quá giàu có và hư hỏng nữa. Nhớ tất cả các điều ấy xem ra còn khó khăn hơn vào ngày tiếp theo, khi Katherine sở hữu lòng quyết tâm của những người tiền phong cổ xưa, đã bằng ngang cả lực địa mà chiếm đóng những giếng dầu. Bất cứ đâu Ted đến và bất kể anh đối xử nguội lạnh với cô ra sao đi nữa, cô vẫn tiếp tục xuất hiện. Cô bước đi cạnh anh mỗi khi anh rời văn phòng về nhà, hỏi anh việc ở sở cảnh sát, cô mời anh bữa tối, cô vào văn phòng hỏi ý kiến anh nên mua xe nào, khi anh đi ăn trưa, cô chui vào buồng kế bên và vờ như tình cờ gặp mặt. Sau ba tuần cố gắng vô ích, cô ra đòn quyết định : cô gọi một cuộc điện thoại giả báo trộm vào lúc 10h tối để chắc chắn Ted sẽ đảm trách.

Khi anh đến kiểm tra ngôi nhà, cô đứng ngay cửa, mặc một bộ áo ngủ dài màu đen quyến rũ, một tay cầm đĩa bánh, tay kia cầm thức uống cho anh. Nhận ra cuộc gọi báo trộm chẳng là gì ngoại trừ trò trẻ con bắt anh tới gặp cô khiến Ted điên lên. Bởi vì anh không thể lợi dụng những gì cô chào mời, cho dù anh muốn chúng đến đâu đi nữa, hay anh có thích thú với sự hưởng ứng của cô, thay vào đó anh mất kiên nhẫn.

"Cô muốn cái quái gì ở tôi hả Katherine?"

"Em muốn anh ngồi xuống và thưởng thức bữa tối đáng yêu em làm cho anh" Cô bước tới và chỉ tay về hướng bàn ăn thấp nên được sắp sẵn thủy tinh lấp lánh và óng ánh sắc bạc.

Rùng mình, Ted thật sự ở lại. Anh muốn ngồi vào chiếc ghế ở chiếc bàn đó, nhìn gương mặt cô dưới ánh nến trong khi nhấp rượu từ chiếc cốc bạc, anh muốn ăn thật chậm, thưởng thức từng miếng, biết rằng cô sẽ là món tráng miệng của anh. Anh muốn được ném cô đến mức anh không thể đứng đó mà không kéo cô vào lòng anh. Thay vào đó anh nói lời cay nghiệt như anh có thể, tấn công vào điểm yếu mà anh biết cô rất vụng về - tuổi trẻ của cô. "Đừng cư xử như trẻ con nữa, con chuột hư hỏng!" anh nói, bỏ mặc cảm giác giật mạnh khi cô lùi lại như thể anh vừa tát vào cô. "Tôi không biết cô muốn cái gì từ tôi hay cô sẽ đạt được gì sau tất cả chuyện này, nhưng cô đang lãng phí thời gian của cô và tôi".

Dễ dàng nhận thấy cô run rẩy, nhưng mắt cô vẫn vờn cao và trực tiếp, và anh cảm thấy ngưỡng mộ cách cô đối mặt với tình huống nhần tâm "Em đã yêu anh ngay cái đêm anh phá vỡ buổi tiệc" cô nói với anh.

"Chuyện tào lao! Người ta không yêu nhau sau 5 phút".

Cô cười nao núng trước vẻ thô lỗ và kiên trì của anh "Khi anh hôn em trong đêm đầu tiên, anh cũng cảm thấy điều gì đó ở em, một cái gì đó mạnh mẽ và đặc biệt và -".

"Cái tôi cảm thấy là một sự thèm khát bình thường, bừa bãi" Ted quát "vậy nên ngừng mấy cái ảo giác về tình yêu đi và đừng quấy rầy tôi nữa. Tôi có cần nói rõ hơn nữa không?"

Cô từ bỏ cuộc tranh cãi bằng cái lắc đầu qua loa "Không cần" cô rung rung thì thầm "Nếu anh muốn em quên anh, quên chúng ta, vậy em nghĩ cái này là lời tạm biệt".

"Tạm biệt" Anh nói ngắn gọn.

"Hôn tạm biệt em đi, rồi em sẽ tin anh. Đó là giao kèo của em".

"Ồ, vì Chúa" anh bùng nổ. Nhưng anh nhún nhường vì 'giao kèo' của cô. Hay đúng hơn là khao khát của anh. Kéo cô vào vòng tay, anh hôn cô với sự tàn bạo có chủ tâm, ép chặt đôi môi mềm mại của cô, rồi anh đẩy cô ra trong khi có cái gì đó sâu trong anh gào lên phản đối việc anh làm - và cái anh cướp đoạt của bản thân để làm.

Cô ấn mặt sau ngón tay vào làn môi thâm tím của mình, mắt cô ngập chìm cáo buộc và gay gắt.

"Đồ nói láo" cô nói. Và cô đóng cửa.

21.2

Hai tuần kể tiếp, Ted thấy bản thân tìm kiếm cô ở khắp mọi nơi, khi anh không làm nhiệm vụ, khi anh đi tuần, khi anh làm việc văn phòng hay khi anh lái xe trông thấy bóng chiếc Corvette trắng của cô, anh cảm thấy... thất vọng. Trống rỗng. Anh tin rằng cô đã rời Keaton và đi cùng những cô nàng giàu có khi họ đã chán mùa hè. Cho đến tuần kế tiếp, khi một tên trộm bị nhìn thấy cách nhà cô hai dặm, anh đã nhận ra cô ám ảnh anh như thế nào. Tự nói với bản thân rằng đó là một phần trách nhiệm khi anh lái xe lên ngọn đồi đầy gió mà chẳng có kẻ trộm nào trèo lên đó bằng chân, Ted lái thẳng đến nhà cô - để bảo đảm nó an toàn. Chỉ có ánh sáng từ một cửa sổ phía sau ngôi nhà, và anh ra khỏi xe... chậm chạp, miễn cưỡng, khi chân anh làm việc mà đầu anh từ chối - rằng việc có mặt ở đây có thể kéo dài và gây hậu quả thảm khốc.

Anh đưa tay bấm chuông nhưng rồi lại bỏ xuống. Điều này thật điên, anh quyết định, quay ra, nhưng anh giật mạnh trở lại khi cánh cửa trước mở ra và cô đứng ở đó. Ngay cả khi chỉ mặc một cái áo ngắn màu hồng và quần lửng trắng, Katherine Cahill vẫn quá xinh đẹp đến mức đầu óc tâm trí anh. Đêm nay cô rất khác lạ dù biểu cảm vẫn nhẹ nhàng, giọng cô thẳng thắn nhiều hơn là tán tỉnh. "Anh muốn gì, sĩ quan Mathison?"

Đương đầu với sự bình tĩnh, trưởng thành đáng ngạc nhiên của cô, Ted cảm thấy hoàn toàn ngu xuẩn. "Có một vụ trộm" anh giấu giếm "Không ở xa chỗ này. Tôi đến để kiểm tra -".

Trước sự sững sờ của anh, cô bắt đầu đóng cửa, và anh nghe mình gọi tên cô. Nó bật phát ra miệng anh trước khi anh có thể ngăn lại "Katherine! Đừng".

Cánh cửa mở ra, cô mỉm cười một ít, đầu cô tựa vào một bên như đang chờ đợi "Anh muốn gì?" cô lặp lại, mắt cô tìm kiếm mắt anh.

"Lạy Chúa, tôi không biết".

"Có, anh có biết. Hơn thế nữa" cô nói cùng một giọng trêu chọc buồn cười "Em không nghĩ con trai của Linh mục Mathison lại lừa dối cảm xúc của mình và nói những từ như tào lao hoặc gọi tên Chúa vô cớ".

"Những cái này để làm gì?" Ted quát lên, hoàn toàn mất cân bằng, một kẻ chết đuối, tóm lấy cái phao cứu anh khỏi định mệnh mà anh sắp đi theo "Cô nghĩ nó sẽ là trò chơi tình dục khi ngủ với con trai linh mục hả? Để biết chúng tôi làm tình thế nào à?"

"Có ai nói về tình dục đâu thưa sĩ quan".

"Giờ tôi hiểu rồi" anh khinh miệt nói, dựa vào cách cô gọi chức danh của anh. "Cô có sở thích với cảnh sát phải không? Cô lẫn lộn tôi với Bruce Willis và cô nghĩ mình sẽ làm tình với -".

"Anh lại nói về tình dục. Đó là tất cả những cái anh nghĩ ra hả?"

Bối rối và giận dữ với bản thân, Ted cho tay vào túi quần rồi nhìn trừng trừng "Nếu không phải chuyện ngủ với tôi đang trong tâm trí cô, thì nó là cái quỷ gì?"

Cô bước ra phía ngọn đèn, trông cô dừng cảm và to lớn hơn anh nghĩ, nhưng tay anh kéo cô sát lại cơ thể thèm khát của mình. Cô nói nhẹ nhàng "Kết hôn là điều em đang nghĩ. Và đừng có chửi thề".

"Kết hôn" Ted nổ ra.

"Anh có vẻ bị sốc đấy anh yêu".

"Em điên rồi".

"Vì anh" cô đồng ý. Nhón gót chân lên, cô trượt tay lên ngực anh rồi vòng quanh cổ anh, và người anh bị nung nóng như thể cô là ngọn đuốc vậy "Anh đã có cơ hội làm tổn thương em khi anh hôn em lần cuối. Em không thích nó".

Không thể chống đỡ, Ted cúi đầu xuống, chạm môi anh vào nơi mềm mại của cô, lưỡi anh rà rà vào trong. Cô rên rỉ và âm thanh đó làm anh mất kiểm soát. Anh bao phủ miệng cô, tay anh di chuyển bên trên cô, kéo hông cô sát vào anh hơn, nhưng nụ hôn của anh trở nên dịu dàng, và sâu hơn. Cô có mùi vị như thiên đường. Ngực cô căng phồng trong tay anh, và cơ thể cô vừa khít với anh như thể họ được tạo ra chỉ để dành cho nhau mà thôi. Nhiều phút sau, anh cũng xoay sở ngẩng đầu lên và nói, nhưng giọng anh đã khàn khàn vì ham muốn và anh không thể kéo tay khỏi thắt lưng cô. "Hai ta đều điên rồi".

"Vì đối phương" cô tán đồng. "Em nghĩ tháng 9 là tháng tốt cho đám cưới phải ko?"

"Không".

Cô giật đầu lại và nhìn anh, và Ted nghe anh nói "Anh thích tháng 8 hơn".

"Chúng ta có thể kết hôn trong tháng 8 vào ngày sinh nhật thứ 20 của em. Nhưng tháng 8 nóng lắm".

"Không nóng bằng anh đâu".

Cô cố nặn ra cái nhìn khiển trách vì lời nhận xét gợi tình của anh, nhưng thay vào đó cô chỉ cười khúc khích chứ không châm chích "Em không thể tin được nghe câu đó từ con trai mục sư".

"Anh là một người đàn ông bình thường, Katherine" anh cảnh báo cô, nhưng anh không muốn cô tin. Không hẳn. Anh muốn cô tin anh trở nên bất thường vì những điều cô làm anh cảm thấy - mạnh mẽ, mềm mại, giàu sức mạnh và khôn khéo. Tuy vậy, anh nghĩ cô cần ít thời gian để biết anh thực sự là ai và như thế nào "Tháng 9 cũng tốt".

"Em không nghĩ nó tốt với em" Cô nói vừa quan sát mặt anh với nụ cười trên môi "Ý em là, cha anh là linh mục, điều đó có nghĩa anh sẽ phải đợi đến sau đám cưới".

Ted cô ra về ngây thơ và bối rối "Cho cái gì?"

"Làm tình".

"Anh không phải là mục sư, cha anh mới phải".

"Làm tình với em đi".

"Không nhanh vậy đâu" Ted thấy mình đang trong tình thế lúng túng khi bàn về cuộc hôn nhân mà anh mong anh đã không muốn nó 1h trước đây, và giờ là kết hôn. "Anh sẽ không lấy một xu của cha em. Nếu chúng ta lấy nhau, em sẽ là vợ cảnh sát cho tới khi anh lấy bằng luật".

"OK".

"Cha mẹ em sẽ không thích ý tưởng em lấy anh chút nào đâu".

"Cha em sẽ thích nghi thôi".

Cô đã đúng, Ted phát hiện ra. Khi nói tới chuyện tán tỉnh mọi người, Katherine là thiên tài. Mọi người, bao gồm cha mẹ cô, đã tự động chấp nhận ý tưởng mới này. Mọi người trừ Ted. Sáu tháng sau ngày cưới, anh không thể thích nghi trong căn nhà không bao giờ được dọn dẹp và bữa ăn luôn từ đồ hộp. Hơn hết thảy, anh không thể chịu được tâm trạng hay hờn dỗi và những đòi hỏi vô lý của cô.

Cô chưa bao giờ muốn trở thành một người vợ đúng nghĩa của Ted, và cô chắc chắn không muốn trở thành một bà mẹ. Cô đã quá giận khi biết mình có thai 2 năm sau ngày cưới và đã hải lòng khi bị sảy thai. Thái độ của cô khi có thai là giọt nước làm tràn ly đối với Ted, nhân tố quyết định để anh đưa đơn ly dị cho cô, cái mà cô luôn dọa anh mỗi khi anh từ chối cho cô những thứ cô muốn.

Giọng Carl phá vỡ mộng tưởng của anh, Ted liếc nhìn anh trai và nói "Chẳng có lý do để đề cập đến tên của Benedict với cha mẹ cả. Nếu Julie gặp nguy hiểm, hãy giữ tin đó xa họ càng lâu càng tốt".

"Em đồng ý".

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

"Chúng ta bị lạc rồi, tôi biết mà. Lạy Chúa chúng ta đang ở chốn nào vậy? Ai có thể lên đến trên này ngoại trừ một đội đồn gỗ?" Giọng Julie vang lên căng thẳng trong lúc từng đợt tuyết đập vào kính chắn gió. Họ đã ở bên trái đường cao tốc và đang trên con đường thẳng đứng treo lên dốc núi với một chuỗi dài vô tận quẹo cua, những khúc cua hình răng lược có thể làm cô căng thẳng trong ngày hè, bây giờ, cùng với tuyết ẩm và tầm nhìn tồi tệ đã làm phức tạp mọi thứ, việc leo lên còn khó khăn gấp bội. Và ngay khi cô nghĩ hành trình không thể tệ hơn, họ lại di chuyển vào một nhánh đường hẹp đến mức những cảnh thông to khỏe chạm vào hai bên xe và va quệt vào nó.

"Tôi biết là cô mệt" Vị hành khách của cô nói "Nếu tôi nghĩ đã có cơ hội cho cô nhảy ra khỏi xe, tôi sẽ lái tiếp và cho cô nghỉ ngơi".

Dù họ đã hôn nhau gần 12h trước, anh vẫn đối đãi với cô bằng vẻ lịch sự ám áp thậm chí còn đánh động Julie nhiều hơn là con giận, bởi vì cô không thể tổng khứ cảm giác anh đã thay đổi kế hoạch, hay cách anh sử dụng - cô. Kết quả là, cô đáp lại những nỗ lực trò chuyện để chịu của anh với vẻ sắt đá, ương ngạnh khiến cô trông có vẻ như một người đàn bà đánh đá. Cô cũng đổ lỗi hoàn toàn cho anh.

Bỏ mặc lời tuyên bố của anh, cô nhún vai bằng giá "Theo tấm bản đồ và lời chỉ dẫn, chúng ta đang đi đúng đường, nhưng không có dấu hiệu nào là con đường sẽ đi thẳng. Đây là xe hơi, không phải máy bay hay xe trượt tuyết".

Anh trao cô một ly nước giải khát họ mua ở trạm xăng/cửa hàng tiện lợi, nơi họ tiếp thêm nhiên liệu và một lần nữa anh thấp thòm cô vào toa let. Vẫn như

trước, anh ngăn cô khóa cửa và thanh sắt toa let xem cô có để lại mẩu giấy nhắn tin nào ko. Khi anh đưa cô đồ uống mà không đá động gì tới lời than phiền của cô về điều kiện khắc nghiệt, Julie rơi vào im lặng. Nếu vào lúc khác, cô chắc phải mê một quang cảnh của những ngọn núi tuyết hùng vĩ và những hàng thông cao ngút trời. Nhưng thật không thể tưởng tượng khung cảnh này nổi khi mà nó đòi hỏi sự tập trung cao độ và mọi nỗ lực chỉ nhằm giữ xe đi đúng hướng. Sau một lúc lâu, khi họ gần đến đích, Julie cho là vậy, vì họ đã quẹo vào góc đường cuối cùng 20 phút trước. Bây giờ họ đang hướng thẳng lên núi trong một cơn bão tuyết hoàn chỉnh mà con đường giờ chỉ còn rộng hơn xe có 1 inch.

"Tôi hy vọng ai đó đưa cho anh tấm bản đồ và mấy lời hướng dẫn biết ông ta đang làm gì" cô nói.

"Thật sao" anh trêu chọc "Tôi tưởng là cô mong chúng ta bị lạc".

Cô phớt lờ câu hài hước tự nhiên của anh "Tôi yêu thích việc đó nếu anh là người bị lạc, nhưng tôi không mong lạc chung với anh. Vấn đề là, tôi đã lái suốt 24h qua những con đường nát bét trong thời tiết kinh khủng và tôi bị kiệt sức".

Cô ngưng bật khi thấy dấu hiệu một cây cầu gỗ hẹp trước mặt. Cho đến 2 ngày trước, thời tiết vẫn ẩm áp bất thường ở Colorado và băng tan tạo nên vài nhánh sông nhỏ, như cái này, trở nên căng ra, tập trung nhiều con sông nhỏ đổ ra biển lớn.

"Cây cầu trông không an toàn lắm. Còn nước thì hơi cao".

"Chúng ta không có nhiều lựa chọn lắm" cô nhận thấy sự lo lắng trong giọng anh nhưng nỗi sợ giữ chân cô lại trên bàn đạp thẳng "Tôi không lái qua cây cầu chết tiệt đó đâu".

Zack đã đi quá xa để có thể quay lại, bên cạnh đó, quay lại trên con đường hẹp ngập tuyết kia cũng là điều không thể. Và mặt sau ngọn núi là những khúc cua răng lược. Con đường đã được cào bằng gần đây, có lẽ là sáng nay, khi Matt Farrell biết về cuộc vượt ngục của Zack và đoán ra tại sao Zack lại nhờ anh nói qua điện thoại cho ai đó vài tuần trước về chi tiết con đường đến ngôi nhà trong núi. Bằng chứng rõ ràng là Matt đã thuê người cào bằng con đường phòng trường hợp Zack cố lái xe vào. Tuy vậy, cây cầu không có vẻ an toàn. Nhánh sông phòng lên một khúc cây lớn, và nếu đi chuyển quá nhanh sẽ tạo nên chấn động không thể chịu nổi cho toàn bộ cấu trúc.

"Đi ra ngoài" Một lúc sau anh nói.

"Ra ngoài? Tôi sẽ chết công trong vòng 1h! Đây là điều anh dự tính hay sao? Bảo tôi lái đến đây rồi mặc tôi chết trong tuyết hả?"

Không một lời nhận xét có gai nào từ chọc thủng được khiếu hài hước của anh suốt ngày dài, nhưng những câu công kích vừa rồi đã làm được - quai hàm anh siết lại, cơn giận bùng nổ trở nên sắc lẹm trong giọng anh.

"Ra khỏi xe" Anh quát "Tôi sẽ lái qua cầu. Nếu thành công, cô có thể đi bộ qua và trở vào xe ở phía bên kia".

Cô không cần thêm sự thúc giục nào nữa, khoác áo len vào người, cô mở cửa và bước ra, nhưng sự nhẹ nhõm đang chuyển thành cái gì đó khác, một thứ tuyệt đối ngớ ngẩn trong trường hợp này: khi cô nhìn anh chuyển sang ngồi sau vô lăng, cô cảm thấy có tội vì rời bỏ chiếc xe, xấu hổ vì sự hèn nhát của mình và lo lắng cho an toàn của anh. Đó là trước khi anh lách người ra băng sau lấy thêm áo choàng và hai tấm mền của Carl và đưa cho cô ngay khi cô mở cửa.

"Nếu cây cầu không trụ nổi, hãy bọc kín người rồi lần theo chỗ nào đủ nông để đi trên đó. Trên đỉnh đồi, có một ngôi nhà với điện thoại và rất nhiều thức ăn. Cô có thể gọi điện xin giúp đỡ và đợi ở đó cho đến khi cơn bão qua đi, đội cứu hộ cũng sẽ tới thôi".

Anh đã nói 'nếu cây cầu không trụ nổi' mà không để lộ chút cảm xúc gì trong giọng anh qua khuôn mặt. Julie run rẩy nhận ra Zachary Benedict có thể mạo hiểm mạng sống mình mà chẳng mấy quan tâm. Nếu cây cầu thật sự không giữ nổi, anh và cả chiếc xe công kênh sẽ rơi tòm xuống nhánh sông căng tràn, lạnh giá kia. Cô giữ chặt cánh cửa để ngăn anh đóng nó lại. "Nếu nó không trụ được" cô nói "Tôi sẽ ném cho anh sợi dây hay cành cây hay cái gì đó mà anh có thể dùng để bám vào bờ".

Anh đóng cửa lại sau câu cuối cùng của cô, rung mình, Julie ép chặt áo khoác và tấm mền vào người. Bánh xe xoay tròn trên tuyết rồi hãm lại, và cả xe bắt đầu nhích từng inch một. Cô nín thở, lăm bằm cầu nguyện khi cô vấp vào tuyết để đến cầu. Ở đó cô nhìn xuống dòng nước chảy siết, thử ước lượng độ sâu của nó. Những khúc gỗ đang chạy đua với nhau, xoay vòng, rung lắc trong khi cô kéo lê một cành cây mục dài khoảng 8 feet đến bờ rìa và kẹt ở đó. Khi nó không chạm đáy, sự sợ hãi leo thang thành hoảng loạn.

"Đợi đã" Cô la lên, cố làm anh nghe thấy qua cơn gió ngược "Chúng ta có thể để xe lại và cùng đi bộ qua cầu".

Nếu anh có nghe thì anh cũng đã phớt lờ cô. Động cơ tăng tốc nhanh hơn khi bánh nó trượt trên tuyết và bị giữ lại, chiếc xe phà khói và tiếp tục tiến tới, tập trung đủ tốc độ để cào bằng đồng tuyết dọc trên cầu. Rồi Julie nghe thấy tiếng gỗ răng rắc phát ra từ cây cầu, và cô la hét.

"Đừng có cố nữa! Cây cầu không chịu nổi đâu. Ra khỏi đó. Ra khỏi xe ngay".

Nhưng đã quá muộn. Chiếc Blazer đã di chuyển vào đúng ngay chỗ gỗ kêu cọt két. Đẩy tuyết ra bằng thanh chắn xe, bánh xe lao đảo, đứng lại rồi tiếp tục xoay vòng vòng như một chiếc xe 4 bánh phải làm việc của nó.

Tấm mền ép chặt vào ngực cô, tuyết phủ dày xung quanh cô, Julie đứng đó trong tư thế bại liệt vô ích, bị ép buộc trông thấy những việc không thể ngăn cản.

Cho đến khi chiếc xe cùng với tay lái điên cuồng ngồi bên trong qua bên bờ kia an toàn cô mới thở lại được. Nhưng cô lại cảm thấy tràn qua người cơn

giận dữ mới khi anh dám để cô vào tình huống khủng khiếp vừa rồi. Không lịch sự và không biết ơn, cô lê bước qua cầu, mở cửa bên hông và trèo vào.

"Chúng ta đã làm được".

Julie trao anh cái nhìn chết người "Làm được cái gì?"

Câu trả lời đến vài phút sau khi họ quẹo qua khúc ngoặt cuối cùng và đi lên đỉnh núi. Đâu đó nằm giữa vùng hẻo lánh dưới những tán thông là ngôi nhà lộng lẫy làm bằng đá tự nhiên và gỗ cây tuyết tùng, bao bọc bởi sân gỗ cùng bãi cỏ rộng lớn. "Cho điều này".

"Ai đã xây ngôi nhà ở đây, một người ẩn cư hả?"

"Một người chắc chắn thích sự riêng tư và tĩnh mịch".

"Nơi này thuộc về người thân của anh à?" cô đột ngột nghi ngờ.

"Không phải" .

"Thế người chủ đó có biết anh dùng chỗ này để lẩn trốn cảnh sát không?"

"Cô hỏi nhiều câu chết tiệt quá" anh nói, kéo xe tới chỗ dừng bên cạnh ngôi nhà và leo ra "Câu trả lời là không" Anh đi vòng qua và mở cửa cho cô "Đi thôi".

"Đi?" Julie tá hỏa, ép người vào ghế "Anh đã nói tôi có thể đi khi anh đến đây mà".

"Tôi nói dối đấy".

"Anh - tên khốn, tôi đã tin anh" cô khóc, nhưng cô cũng nói dối. Suốt nhiều ngày cô đã liều lĩnh bỏ qua điều mà dự cảm của cô cảnh báo : anh giữ cô bên cạnh là để không cho cô tiết lộ với chính quyền nơi ở của anh; nếu anh thả cô bây giờ, sẽ chẳng có gì đảm bảo cô không làm thế.

"Julie" anh kiên nhẫn đầy giọng ép "Đừng làm điều này trở nên khó khăn hơn nó cần phải. Cô sẽ kẹt ở đây vài ngày, nhưng cũng không phải là nơi quá tệ để ở đâu".

Rồi anh bước qua bên cạnh cô, rút chìa khóa xe và đi thẳng vào trong nhà. Trong một giây Julie quá đau đớn và giận dữ để có thể nhúc nhích, rồi cô gạt đi những giọt nước mắt ngăn ngán trong mắt và bước ra khỏi xe. Run rẩy bấy không kiểm soát được bởi những cơn gió rét buốt, cô lê bước theo lối rẽ của anh, cẩn thận đặt chân lên đúng dấu chân anh đã tạo nên xung quanh ngôi nhà. Choàng tay quanh người, cô quan sát anh đến gần nắm cửa. Nó bị khóa. Anh giật ra thật mạnh. Nó vẫn khóa chặt. Anh bỏ qua tay cầm của cánh cửa và đứng lại đó, hai tay chống hông, nhìn anh và lạc mất suy nghĩ của mình, hăm räng Julie bắt đầu run lập cập .

"G - giờ s-sao?" cô hỏi "Anh định v-vào trong bằng c-cách nào?"

Anh liếc mắt nhìn cô đầy châm biếm .

"Vậy cô nghĩ sao?"

Không đợi cô trả lời, anh đến chỗ mặt ván bao xung quanh phần trước và phần sau ngôi nhà. Julie bám theo anh sát gót, lạnh run và giận dữ.

"Anh định phá cửa sổ phải ko?"

Cô quan sát với vẻ khiếp sợ khi nhìn lên những mảng kiếng to đùng tít trên cao ít nhất 25 feet (khoảng 8m) và bỏ sung .

"Nếu anh phá vỡ một cái trong số đó, nó sẽ rơi xuống và cắt anh ra thành từng mảnh".

"Đừng hy vọng thế chứ" anh nói, tia nhìn của anh tập trung vào những đụn tuyết khổng lồ chắc chắn đang che dấu điều gì bên dưới chúng. Anh bắt đầu đào một cái trong số đó bằng cái xẻng lớn anh lấy ở cửa sau.

"Bây giờ anh làm gì vậy?"

"Đoán đi".

"Làm sao tôi biết được" Julie quát "Anh là tội phạm chứ không phải tôi".

"Đúng, nhưng tôi vào đó vì giết người chứ không phải phá đồ và đột nhập".

Vội vè không thể tin nổi, cô nhìn anh đào đi lớp sỏi đất đông cứng và lôi ra một cái chậu đất. Anh ném cái bình vào cạnh bên ngôi nhà và đập vỡ nó rồi gom lớp đất vào trong mớ tuyết sát bên cánh cửa. Không nói một lời anh, anh nện quả đấm vào lớp đất, Julie nhìn anh đầy hoài nghi .

"Anh đang bị cơn giận tức thời hả?"

"Không đâu, cô Mathison" anh nói theo kiểu kiên nhẫn quá mức. Anh lôi một mảnh đất ra và chà sát nó bằng ngón tay. "Tôi đang tìm chìa khóa".

"Không ai nếu có khả năng chỉ trả cho căn nhà cũng như làm con đường ngoằn ngoèo lên núi lại ngày thơ đến mức giấu chìa khóa trong chậu bông cả".

"Cô luôn đánh đá như vậy à?" Anh lắc đầu tức tối.

"Người đàn bà đánh đá" giọng cô bị bóp nghẹt bởi sự thất vọng. "Anh trộm xe tôi và bắt tôi làm con tin, đe dọa mạng sống của tôi, lừa dối tôi, và bây giờ anh - trơ tráo phê bình nhân cách của tôi".

Bài diễn văn đã kích của cô bị gián đoạn khi anh lôi ra một vật bám đầy đất màu bạc mà Julie nhận ra ngay nó là chìa khóa, rồi anh tra thử vào cửa. Bằng một cái vung tay thật mạnh anh mở tung cánh cửa, ra cử chỉ mời cô vào bằng cái quét tay.

"Chúng ta phải đồng ý rằng tôi đã phá vỡ hầu hết luật lệ xã giao của Emily Post cho dù cô quan tâm. Tôi đề nghị cô vào trong và quan sát xung quanh trong khi tôi lấy đồ ra khỏi xe. Tại sao cô không thử thư giãn một chút" anh bổ sung "Nghỉ một lát. Tận hưởng khung cảnh. Hãy xem nó như một kì nghỉ".

Julie há miệng liếc anh, nhưng cô khấp hai hàm lại và cúi tiết nói.

"Tôi không phải đang đi nghỉ! Tôi là con tin, đừng mong tôi quên điều đó".

Anh ném cho cô cái nhìn chịu đựng như lời đáp lại là cô đang trong giai đoạn cực kì khó khăn, cô dời mắt khỏi anh và chuyển sang nhìn ngôi nhà. Ở bên trong, ngọn núi trở nên vừa đơn sơ vừa sang trọng đến ngạc nhiên, xây xung quanh căn phòng khổng lồ hình lục giác, ba lối ra dẫn tới những phòng ngủ khác nhau. Trần nhà lát gỗ với thanh đà làm từ gỗ cây tuyết tùng, và một cầu thang uốn lượn dẫn đến một gác xếp đã được đặt tươm tất bằng tủ sách xinh đẹp. Bốn trong số sáu bức tường đã được làm hoàn toàn bằng thủy tinh, trưng ra một tầm nhìn mới về những ngọn núi mà Julie biết sẽ rất ngoạn mục vào một ngày đẹp trời. Bức tường thứ năm được bao gồm một lò sưởi lớn xây bằng đá bản địa. Hướng vào lò sưởi là ghế sofa chữ L bọc bằng da mềm màu bạc. Ở phía đối diện lò sưởi và hướng vào cửa sổ là hai chiếc ghế dài bọc nệm màu bạc sọc xanh. Một tấm thảm dày có cùng thiết kế với mấy cái gối dựa trên chiếc sofa được bảo vệ các phần rìa bằng những mảng gỗ kéo dài đến lò sưởi. Thêm hai bộ ghế nữa được đặt mời mọc bên cạnh cửa sổ và chiếc bàn giấy được kê ngay góc giữa những bức tường kính. Vào một lúc khác, chắc hẳn Julie sẽ cảm thấy ngưỡng mộ và kinh ngạc bởi vẻ đẹp độc đáo cô chưa từng thấy, nhưng cô đang quá buồn và đói nữa nên chỉ có thể đưa mắt nhìn sơ qua thôi. Quay trở ra, Julie tha thân đi vào gian bếp, một thiết kế hài hòa giữa tiện ích và hiện đại trải dài hết bức tường, được phân chia với phòng khác bằng 6 chiếc ghế bằng da. Bụng cô reo lên khi cô nhìn vào trong tủ bếp và tủ lạnh, sự thèm ăn của cô đã thua cuộc chiến với kiệt sức. Cảm thấy mình như một tên trộm hèn hạ, cô mở tủ chén ra, bên đây đĩa và đồ ăn bằng thủy tinh, và một ngăn khác - may mắn thay - chứa đủ các loại đồ hộp. Quyết định làm một cặp xăng ụch rồi đi ngủ, cô rút rề lấy một hộp cá sốt cà khi Zack mở cửa vào và nhìn cô.

"Tôi có dám mong" Anh vừa nói vừa phui tuyết khỏi giày "Là cô đang nghiêng người làm việc không?"

"Ý anh là tôi có thể nấu ăn hả?"

"Đúng".

"Không phải cho anh" Julie đặt hộp cá trở lại chỗ cũ, đóng cửa tủ lại trong khi dạ dày cô reo lên phản đối.

"Giê su, cô thật bùng binh!" Chà sát hai tay chống lại cái lạnh, anh đến máy điều hòa trên tường và tăng nhiệt độ lên, rồi anh hướng về tủ lạnh và mở nó ra. Julie đứng sau anh và cứng người bởi những miếng thịt bò dày cùng sườn heo, những tảng thịt nướng khổng lồ, một vài thứ được bọc trong giấy bạc, những cái khác trong hộp, gồm rau sống cũng như loại đã được sơ chế. Miệng cô bắt đầu chảy nước khi anh cầm tảng thịt bò dày cỡ inch rưỡi (hơn 3cm), sự kiệt sức đã hoàn toàn lấn át cô. Cô thấy nhẹ nhõm hẳn khi được sống trong ngôi nhà ấm áp thay vì ở trong một chiếc xe, cuối cùng họ đã đến điểm đích sau cuộc hành trình vô tận, căng thẳng thần kinh, nó khiến cô đột nhiên cảm thấy khắp khiêng, cô nhận ra mình cần một bồn nước nóng và một giấc ngủ sâu nhiều hơn là thức ăn.

"Tôi cần ngủ một lúc" Cô nói, cố tập trung để giọng nói trở nên vô cảm và có uy lực "Làm ơn, ở chỗ nào?"

Điều gì đó trong gương mặt trắng bệch và ánh mắt trĩu nặng của cô khiến anh đáp ngay mà không tranh cãi.

"Phòng ngủ ở lối này" anh quay gót chỉ về cửa ra vào thông với phòng khách.

Khi anh bật công tắc đèn, Julie thấy mình đang đứng trong căn phòng ngủ khổng lồ với lò sưởi và tiếp giáp phòng tắm lát đá cẩm thạch đen và những bức tường bằng kính. Cô chú ý chiếc điện thoại cạnh bên giường ngủ cỡ lớn cùng lúc với anh.

"Nó có phòng tắm riêng" Anh nói điều chẳng cần thiết khi bước tới chiếc bàn ngủ, và tháo dây điện thoại và kẹp nó dưới cánh tay.

"Nhưng không có điện thoại, tôi biết rồi" cô cay đắng xác nhận khi quay lại phòng khách lấy hành lý của mình.

Sau lưng cô, anh kiểm tra cánh cửa phòng tắm và phòng ngủ, rồi anh nắm lấy cánh tay cô khi cô sắp đi lấy túi.

"Xem nào" anh nói "chúng ta nên có ít luật lệ ở đây. Tình huống là thế này: không có căn nhà nào khác trên núi này. Tôi có chìa khóa xe, nên cách duy nhất để cô rời khỏi đây là đi bộ, và cô sẽ chết còng trước khi đến gần đường cao tốc. Phòng tắm và phòng ngủ không cần phải khóa vì bất kì ai cũng có thể mở bằng cái răng lược nên tôi không ủng hộ cô tự nhốt mình trong đó vì chỉ tốn thời gian thôi, đó là chưa kể phải giam giữ cô không cần thiết. Cô theo kíp chứ?"

Julie cố giằng cánh tay khỏi anh nhưng không thành công .

"Tôi không bị kềm tr".

"Tốt. Và cô nên nhận thấy cô có thể đi vòng vòng trong nhà".

"Vòng vòng trong nhà? Như một chú chó con được huấn luyện phải không?"

"Không giống lắm" anh nói, miệng cong lên một nụ cười ngưỡng mộ mái tóc lượn sóng màu hạt dẻ của cô luôn nhấp nhô không ngừng "Giống chú chó Ailen lông xù bất kham hơn" anh sửa lại.

Julie mở miệng trả đũa lại những gì anh đáng nhận. Nhưng cô không thể thốt ra chữ nào khi cô lại ngáp lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

23.1

Mùi thịt bò nướng đánh thức cô trong giấc ngủ sâu. Lờ mờ nhận ra chiếc giường cô đang nằm quá lớn so với cái của bản thân cô, cô nằm sấp, hoàn toàn mất phương hướng. Nhấp nháy mắt để quen thuộc với bóng đêm trong căn phòng lạ, cô quay mặt sang hướng đối diện, tìm kiếm nguồn sáng trắng xanh đang in bóng thành những vệt dài trên tường. Ánh trắng. Một vài khoảnh khắc vui sướng, cô tưởng tượng mình trong một phòng khách sạn loại sang vào kì nghỉ nào đó.

Cô nhìn chiếc đồng hồ treo tường. Dù cô đang ở đâu, giờ địa phương lúc này là 8strong0' tối. Và có sự lạnh lẽo trong phòng - sự lạnh lẽo khiến cô mơ ngủ dự đoán mình đang ở California hoặc Florida. Nó cũng đập vào cô sự thực là khách sạn không bao giờ để sức mùi thức ăn lên tận phòng. Cô phải ở trong một ngôi nhà nào đó, không phải khách sạn, và có bước chân ở phòng kế bên.

Những bước chân mạnh mẽ, nam tính.

Nhận thức đâm cô một cú vào bụng khiến cô ngồi bật dậy trên giường, ném những thứ xung quanh ra, đứng dậy với lượng adrenalin dâng đầy. Cô bước nhanh đến cửa sổ. Tâm trí cô làm việc trước khi lý trí theo kịp. Sự ngu ngốc đâm sầm vào đôi chân trần của cô, cô nhìn xuống không thể tin được những gì mình đang mặc - một cái áo thun đàn ông cô đã lấy ra từ ngăn kéo sau khi đi tắm. Lời cảnh báo của kẻ bắt giữ vang lên trong tâm trí cô "Tôi có chìa khóa xe, không có căn nhà nào khác trên núi này...cô sẽ chết rét nếu đi bộ...mấy cái khóa có thể mở một cách dễ dàng... cô có thể đi lòng vòng trong nhà".

"Hãy thư giãn" Julie trấn an bản thân, nhưng cô đã nghỉ ngơi đủ rồi và bây giờ hoàn toàn tỉnh táo. Trí óc cô xáo trộn bởi những phương án bỏ trốn mặc dù không có cái nào trong số đó có vẻ khả thi cả. Trên hết là cô đang đói gần chết. Thức ăn trước đã, cô quyết định, rồi sẽ nghĩ kế hoạch chạy trốn sau.

Từ túi xách của mình, Julie kéo ra chiếc quần jean cô mặc ở Amarillo, cô đã giặt đồ lót khi cô tắm, nhưng giờ chúng vẫn còn ướt sũng. Mặc quần jean vào, cô tiến đến cái tủ lớn và tìm thấy một cái áo len của nam nặng nề đang mắc trên giá, trông có vẻ đủ sạch để mặc. Cô tháo móc cái áo len màu kem và uôm thử vào người. Nó phù dài tới đầu gối cô. Cô nhún vai quyết định không quan tâm đến vẻ ngoài của mình và chiếc áo len dày cui này sẽ che dấu việc cô không mặc áo lót, nên cô sẽ dùng nó. Cô đã gội đầu và sấy khô tóc trước khi đi ngủ nhưng chẳng có gì để chải nó cả. Thế nên cô bắt đầu vuốt những lọn tóc dài ngang vai từ bên dưới lên như cô vẫn thường làm. Cô cảm thấy dễ chịu kì lạ khi được làm một công việc nho nhỏ quen thuộc. Khi làm xong, cô đứng lên, vuốt mái tóc thêm vài lần nữa, rồi hất nó ra khỏi trán và để nó buông lơi tự nhiên qua hai bên. Khi Julie cầm cái ví lấy thoi son môi thì cô đột ngột ngừng lại. Trông xinh đẹp trước một tên tội phạm bỏ trốn thật không cần thiết mà có khi còn là sai lầm lớn nếu dựa vào nụ hôn trong tuyệt mà cô góp phần vào lúc bình minh sáng nay .

Nụ hôn đó...

Nghe giống như nó đã xảy ra nhiều tuần trước, chứ không phải chỉ vài giờ, và khi cô đã được nghỉ ngơi và trở nên tỉnh táo, Julie cảm thấy khá chắc chắn là mối bận tâm của anh ta đối với cô đơn thuần là vì sự an toàn của anh ta. Không liên quan đến tình dục.

Chắc chắn không phải tình dục.

Chúa ơi, làm ơn. Không phải tình dục.

Cô liếc mắt nhìn những bức tường bằng kính và cảm thấy an tâm. Cô đã quá bận rộn cũng như lo lắng để phải lo lắng về ngoại hình của mình. Khi cô có thời gian nhìn kĩ mình hơn, cô cho là mình có gương mặt kì cục với những đường nét nổi bật rất dễ nhận thấy, như đôi mắt và xương gò má, hoặc cái cằm chẻ buồn cười được hằn sâu có thể thấy ngay khi cô lên 13. Bây giờ, cô bị xúc động với vẻ ngoài của mình. Cô đang mặc một cái quần jean và cái áo len quá khổ, tóc cô rối bù và không trang điểm, cô không thể gọi cảm hứng cho bất kì người đàn ông nào, nhất là kẻ đã lên giường với hàng trăm phụ nữ tuyệt đẹp, quyến rũ và nổi tiếng. Sự quan tâm của anh dành cho cô nhất định không liên quan đến tình dục, cô hoàn toàn tự tin vì điều đó.

Hít một hơi sâu và dài, cô chạm tay nắm cửa và vặn nó, miễn cưỡng giáp mặt với kẻ bắt cóc - nhưng mong mỏi có một bữa ăn ngon. Cánh cửa phòng ngủ không bị khóa. Cô nhớ rõ ràng là mình đã khóa cửa khi đi ngủ rồi.

Cô im lặng mở cửa và bước vào gian phòng chính của ngôi nhà. Trong một giây, quang cảnh chào mời tuyệt đẹp khiến cô hoàn toàn mất phương hướng. Lửa reo tí tách bên lò sưởi, ánh sáng mờ ảo từ những ngọn đèn bên trên, đèn cây được thấp đầy bàn cà phê phản chiếu lên những cốc rượu thủy tinh anh đặt cạnh bên. Có lẽ chính những ly rượu và đèn cây đã khiến Julie cảm thấy mình đang bước vào một cảnh cảm động hóa chăng là bởi ánh đèn mờ và tiếng nhạc du dương phát ra từ radio. Có thêm vào một ít sắc cạnh, việc nào ra việc nấy trong giọng mình, cô tiến thẳng đến chỗ Zachary Benedict, anh đang đứng trong bếp, lưng hướng về cô, tay anh đang lấy một cái gì đó ra khỏi vỉ nướng.

"Có muốn giúp không?"

Anh xoay người lại và nhìn cô, nụ cười khó dò, uể oải lướt trên mặt anh khi anh soi cô từ đầu đến chân. Julie sửng sốt, không thể nào, bởi ấn tượng rằng anh thích điều anh nhìn thấy, cái cách anh nâng cốc rượu về hướng cô như lời chúc mừng và nói.

"Theo cách nào đó, em trông rất đáng yêu với những quần áo quá khổ".

Cô chậm trễ nhận ra rằng sau 5 năm ngồi tù, bất kể người phụ nữ nào cũng lồi cuồn được anh, Julie lùi lại một bước.

"Điều cuối cùng tôi có thể mong muốn là xinh đẹp trong mắt anh. Sự thật là tôi thà mặc lại đồ của mình cho dù nó không được mới" cô quay gót đi.

"Julie!" anh quát lên, giọng anh mất hết thiện chí.

Cô lao đảo, ngạc nhiên và lo lắng bởi sự biến chuyển nguy hiểm trong tâm trạng của anh. Cô lùi thêm bước nữa khi anh hiên ngang bước đến bên cô, mỗi tay cầm một ly rượu.

"Uống chút gì đi" Anh ra lệnh, đẩy cái ly thân cao về phía cô "uống đi, chết tiệt!" anh nỗ lực hạ thấp giọng "nó sẽ giúp em thư giãn".

"Tại sao tôi phải thư giãn?" Cô dai dẳng chống đối.

Bỏ qua cái hắt cằm bướng bỉnh và giọng điệu nổi loạn, có một chút ít sợ hãi trong giọng cô, và khi Zack nhận thấy nó, sự bực mình vì cô phút chốc bay biến. Cô đã tỏ ra quá can đảm, tinh thần chiến đấu không biết mệt mỏi của cô suốt 24h qua, cô tranh cãi với anh liên miên đến mức anh gần như tin rằng cô đã không sợ hãi suốt thời gian đó. Khi anh nhìn vào gương mặt đang ngược lên của cô, anh thấy sự thách thức anh đặt ra cho cô đã để lại những vết mờ buồn bã trong đôi mắt lung linh ấy và làn da mềm mại của cô đã trở nên trắng bệch. Cô thật dũng cảm - đến mức đáng ngạc nhiên, tốt bụng và can trường như quý. Có lẽ nếu như anh không thích cô, thật sự thích cô, thì sẽ chẳng có vấn đề gì dù cô có nhìn anh như một con thú nguy hiểm. Không khéo kèm chế ý muốn chạm tay vào má cô và dô dành cô, điều mà ko nghĩ ngờ gì sẽ làm cô thêm hoảng sợ, hay một lời xin lỗi vì đã bắt cóc cô và cô sẽ cho đó chỉ là đạo đức giả, anh sẽ làm một việc mà anh hứa với bản thân anh không bao giờ làm lại lần nữa : Anh cố thuyết phục cô rằng anh vô tội.

"Vừa nãy tôi đã thỉnh cầu em thư giãn, và - " anh bắt đầu, nhưng cô cắt lời anh.

"Anh ra lệnh cho tôi thư giãn, anh không thỉnh cầu".

Lời khiển trách nghiêm nghị của cô khiến anh phì cười .

"Vậy giờ tôi thỉnh cầu".

Bị mất cân bằng hoàn toàn bởi sự dịu dàng trong giọng anh, Julie hớp một ngụm rượu, thời gian như dừng lại để cô ổn định tâm trạng trong khi anh chỉ đứng cách cô nửa mét, cao hơn cô, bờ vai rộng của anh che chắn hết tầm nhìn của cô. Nó đập vào cô tức thì là anh đã tắm rửa, cạo râu, và thay đồ trong khi cô ngủ ... và trong một cái quần màu than chì và áo len đen, Zachary Benedict trông đẹp trai hơn gấp nhiều lần so với trên màn ảnh. Anh nâng tay lên và giấu đằng sau bức tường bên cạnh Julie, khi anh cất tiếng, giọng anh vừa lạ lùng vừa dịu dàng.

"Trên đường đến đây, em đã hỏi tôi có phải tôi vô tội hay không, và tôi đã đưa ra một câu trả lời cọt nhả ở lần đầu tiên và hẳn học ở lần thứ hai. Bây giờ tôi sẽ nói cho em biết sự thật một cách đơn giản và tự nguyện..."

Julie nhướng mắt khỏi anh và nhìn chăm chăm vào ly rượu trong tay cô, sợ hãi vì sự mềm yếu của bản thân, cô có lẽ sẽ tin lời nói dối anh sắp kể cô nghe.

"Nhìn tôi đi, Julie".

Sự hưởng ứng của cô là kết hợp bởi sợ hãi và không thể khác hơn, tia nhìn của cô hướng vào đôi mắt màu hổ phách.

"Tôi đã không giết hay định giết vợ tôi hay bất cứ ai. Tôi bị cho vào tù vì một tội tôi không phạm. Tôi chỉ mong em tin rằng có một khả năng là tôi đang nói sự thật".

Lúng lờ không quyết, cô vẫn nhìn anh trừng trừng, nhưng mắt cô hiện ra cảnh cây cầu yếu ớt: thay vì để cô lái xe qua cầu cùng anh, anh đã để cô ra khỏi xe và đưa cho cô tấm đệm giữ ấm trong trường hợp cây cầu bị sập, và anh cùng chiếc xe rơi tòm xuống nhánh sông lạnh lẽo, sâu hoắm kia. Cô nhớ như in sự liều lĩnh tuyệt vọng khàn khàn trong giọng anh khi anh hôn cô giữa trời tuyết, khăn cầu cô giả vờ hòa theo cuộc vui và người tài xế sẽ không bị thương. Anh có một khẩu súng trong túi, nhưng anh đã không cố gắng dùng nó. Và cô nhớ lại nụ hôn của anh - cái hôn dồn dập, mạnh bạo lại đột ngột dịu dàng, nhàn nhá và đầy nhục cảm. Từ buổi bình minh đó, cô buộc mình quên đi nụ hôn của anh, nhưng nó đã trở lại - rung cảm, sống động và vui thích

một cách nguy hiểm. Tất cả hợp lại càng tăng thêm cảm dỗ cùng âm sắc đầy đặn trong giọng nói sâu thẳm của anh .

"Đây là đêm bình thường đầu tiên tôi có trong 5 năm, nếu chính quyền đang bám sát theo đuôi, có lẽ đây sẽ là đêm cuối, vậy nên tôi muốn tận hưởng nó nếu như em hợp tác".

Bất thành linh Julie có ý định hợp tác: một là, cho dù đã nghỉ ngơi, cô vẫn còn kiệt sức và không thể chiến đấu tiếp với anh, cô cũng đã sắp chết đói và phát bệnh vì cứ phải sợ hãi. Kí ức về nụ hôn chẳng ảnh hưởng gì đến quyết định đình chiến của cô hết. Chẳng có cái gì! Julie tự bảo mình. Cũng không phải vì chuyện cô bị thuyết phục rằng những gì anh nói là sự thật.

"Tôi vô tội" Anh lặp lại đây ép buộc, mắt anh chưa từng rời khỏi cô.

Những chữ đó làm cô choáng váng nhưng cô vẫn muốn phủ nhận, cô không để cảm xúc mù quáng che mờ lý trí.

"Nếu em không thật sự tin việc đó" anh thở dài khó nhọc "Liệu em có thể giả vờ là mình tin và hợp tác trong tối nay không?"

Khó sở gật đầu, cô cân trọng hời .

"Hợp tác theo kiểu nào vậy?"

"Trò chuyện" anh nói "Trò chuyện thoải mái với một người phụ nữ thông minh sẽ là một cảm giác dễ chịu đến khó quên đối với tôi. Có thức ăn ngon, lò sưởi, ánh trăng từ cửa sổ, nhạc hay, những cánh cửa thay vì chấn song, và một phụ nữ đẹp trong tầm mắt" Dấu nhấn rõ ràng trong giọng anh chắc chắn là lời tán tỉnh khi anh bỏ sung "Tôi sẽ đảm trách việc nấu nướng nếu em chấp nhận ngừng bắn".

Julie lưỡng lự, hơi sững sờ vì lời nói của anh ám chỉ cô là một người đàn bà đẹp, nhưng cô chấp nhận nhanh chóng thực tế là đó chỉ là lời tăng bốc rỗng tuếch. Một buổi tối không có sự căng thẳng và sợ hãi đang chào mời cô và những dây thần kinh cảm giác của cô đang reo lên vì nhẹ nhõm. Sẽ chẳng có gì nguy hiểm qua những điều anh yêu cầu, nhất là khi anh nói mình thật sự vô tội .

"Anh sẽ lo hết việc nấu nướng à?" Cô mặc cả.

Anh gật đầu, toét miệng cười uể oải khi nhận ra cô sắp sửa đồng ý. Có một sức mê hoặc kì lạ từ nụ cười tinh khôi đó khiến tim cô loạn nhịp.

"Được thôi" cô đồng ý, nhoen miệng cười cho dù cô đã quyết ít ra cũng nên xa cách một chút "nếu như anh chịu làm luôn việc dọn dẹp cũng như nấu nướng".

Anh khúc khích cười "Em trả giá hơi quá rồi đó, nhưng tôi chấp nhận. Ngồi xuống trong khi tôi làm xong bữa tối".

Julie vâng lời, ngồi xuống một trong những chiếc ghế đầu dựa sát dây bàn phân cách phòng khách và nhà bếp.

"Kể cho tôi nghe về em đi" anh nói, tay lấy củ khoai tây nướng ra khỏi lò.

Cô hóp thêm ngụm rượu nữa để lấy can đảm .

"Anh muốn biết gì?"

"Những thứ chung chung" Zach nói ngẫu nhiên "Em nói em không kết hôn. Vậy em có ly dị không?"

Cô lắc đầu "Tôi chưa từng kết hôn".

"Còn đính hôn?"

"Greg và tôi đang bàn chuyện đó".

"Chuyện đó thì phải bàn cái gì?"

Julie sặc ngụm rượu. Cảm thấy hơi khó thở vì ngượng, cô nói.

"Tôi không nghĩ câu hỏi đó thuộc phạm trù chung chung" .

"Có lẽ không" Anh cười toét miệng đồng ý "Vậy, tại sao việc đính hôn phải hoãn lại?"

Julie thấy hơi tức giận, cô cảm nhận được mình đang đỏ mặt vì tia nhìn thích thú của anh, nhưng cô vẫn trả lời bằng sự bình tĩnh đáng ngạc nhiên .

"Chúng tôi muốn chắc chắn mình phù hợp với đối phương - rằng mục tiêu và lý tưởng của chúng tôi tương thích lẫn nhau".

"Nghe giống như là cô đang chao đảo vậy. Cô có sống với Gred không?"

"Tất nhiên không" giọng cô đầy chỉ trích, anh nhướng mày khi nhận ra cô buồn cười một cách kì quặc.

"Có bạn cùng phòng nào không?"

"Tôi sống một mình".

"Không chồng và không ai chung phòng" anh nói, tay đổ thêm rượu vào ly của cô "Vậy chẳng ai tìm kiếm cô đang ở đâu cả phải không?"

"Tôi chắc là có rất nhiều".

"Ài, ví dụ thử xem?"

"Bắt đầu là cha mẹ tôi. Không nghĩ ngờ gì họ sẽ phát cuồng và gọi điện cho mọi người xem có ai nghe tin về tôi không. Người đầu tiên họ gọi sẽ là anh trai tôi, Ted. Carl cũng sẽ tìm tôi. Chiếc xe tôi lái là của anh ấy, bây giờ ắt hẳn họ đang tổ chức cả cuộc săn người đây, tin tôi đi".

"Ted là người anh làm nghề xây dựng đó hả?"

"Không" Julie chỉnh lại với vẻ thích thú "Anh ấy là cảnh sát trưởng Keaton".

Phản ứng của anh vô cùng sắc cạnh .

"Anh ta là cảnh sát trưởng" Khi lướt qua anh là những thông tin không lấy làm dễ chịu, anh nhấp một hơi rượu dài và cất giọng chậm biểm nặng nề "Tôi chắc cha em là quan tòa".

"Không. Ông ấy là mục sư".

"Trời ơi".

"Anh biết rồi đó. Chủ của ông ấy. Chúa Trời".

"Trong tất cả phụ nữ ở Texas" anh lắc đầu dữ tợn "Tôi đã xoay sở để bắt cóc em gái cảnh sát trưởng và con gái ông mục sư. Cảnh nhà báo sẽ có ngày bận rộn khi họ biết em là ai".

23.2

Cảm giác có chút quyền lực dù là ngắn ngủi của Julie khi cô thấy anh bị đánh động nhiều hơn là những ly rượu anh đang uống. Gật đầu vui sướng, cô hứa hẹn.

"Những con người trung thành với pháp luật đang truy lùng anh với súng và chó săn, và những người Mi mộ đạo đang cầu xin cho anh bị bắt ngay lập tức".

Nghiêng người sang một bên, anh đổ ly rượu cuối cùng trong chai vào ly và đặt nó xuống "Tuyệt vời".

Tâm trạng vui vẻ bị dập tắt khiến Julie bắt đầu hối tiếc. Cô tìm chuyện gì đó để nói và mong khôi phục không khí như trước.

"Anh làm gì cho bữa tối thế?" cuối cùng cô nói.

Câu hỏi lôi anh ra khỏi suy nghĩ mông lung. Anh quay lại bếp lò.

"Cái gì đó đơn giản" anh nói "Tôi không nấu được nhiều món lắm".

Cơ thể anh che khuất những thứ anh đang chuẩn bị, Julie không có gì bận rộn hết nên cô quyết định ngồi nhìn cái cách chiếc áo len trải rộng trên vai anh. Anh vạm vỡ một cách đáng ngạc nhiên như thể là anh đã tập luyện cật lực trong phòng thể dục của nhà tù. Nhà tù. Cô đã được đọc ở đâu đó là có rất nhiều tù nhân vô tội, và cô nhận ra mình đang ôm ấp hy vọng Zachary Benedict là một trong số đó. Không quay người lại, anh nói.

"Ra ghế sofa đi. Tôi sẽ mang đồ ăn ra".

Julie gật đầu và ra khỏi ghế đầu, ảnh hưởng từ ly rượu thứ hai khiến cô thấy thư thả hơn một chút. Zack theo sau cô, tay anh cầm những chiếc đĩa, cô hướng đến ghế sofa và ngồi vào một trong số khăn ăn anh đã sắp xếp trên bàn cà phê ngay trước ánh lửa. Anh đặt xuống hai đĩa, một trong số đó gồm tảng thịt bò mọng nước và khoai tây đút lò.

Trước mặt cô, anh cho rơi xuống một đĩa cá hộp. Chỉ có bấy nhiêu. Không rau, không trang trí, không gì cả.

Sau khi miếng đã chảy nước quá lâu do tảng thịt bò dày mọng nước đang kêu xi xèo kia, phản ứng của cô đối với đĩa cá ngừ đóng hộp lạnh lẽo, khô cứng và buồn chán là nhanh chóng và không ý tứ. Ánh mắt căm tức của cô lướt qua mặt anh, miệng cô mở to đầy giận dữ.

"Không phải những thứ em muốn sao?" Anh ngây thơ hỏi "Hay là em thích miếng thịt bò tôi còn để trong lò?"

Có một điều gì đó trong trò đùa tình nghịch của anh, cái gì đó trong nụ cười toe toét và đôi mắt hóm hờ đã gây ra cho Julie cảm giác bất ngờ, không thể không chế, và trong nhiều trường hợp, là rất kì quặc: cô bắt đầu cười khúc khích. Rồi cô chuyển sang cười lớn. Vai cô vẫn còn rung lên khi anh mang đĩa

thịt khác tới và đặt nó trước mặt cô.

"Cái này có tốt hơn chút nào không?"

"À" cô nói, cố giữ vẻ nghiêm trọng dù dư âm của tràng cười vẫn ngập trong mắt cô "Tôi có thể tha thứ cho anh vì đã bắt cóc và khủng bố tôi, nhưng tôi vẫn treo cái tội anh dám để tôi ăn cá hộp trong khi anh ăn thịt bò đây".

Julie đã dự định có một bữa ăn trong im lặng, nhưng khi cô cắn miếng thịt bò đầu tiên thì anh nhận ra vết bầm trên cổ tay cô và hỏi tại sao cô bị như thế.

"Một vết thương khi chơi bóng bầu dục thôi" cô giải thích.

"Cái gì".

"Tôi chơi bóng tuần trước và bị quật ngã".

"Bởi một trung vệ to con hả?"

"Không, bởi một cậu bé nhỏ nhắn và một chiếc xe lăn to đùng".

"Cái gì?"

Khẳng định rằng anh mong muốn được trò chuyện, Julie quyết định thuật lại vắn tắt trận đấu trong khi cô ăn.

"Đó là lỗi của tôi" cô kết thúc, mỉm cười nhớ lại "Tôi thích bóng chày, nhưng chưa từng hiểu về bóng bầu dục. Đó là một trò chơi vô nghĩa".

"Sao cô lại nói thế".

Cô phe phẩy cái nĩa .

"Bắt đầu ở mấy cầu thủ đi. Anh có hậu vệ (full-back), trung vệ(half-back) và tiền vệ(quarter-back) nhưng lại không có cầu thủ ở vị trí ba phần tư (three-quarter back). Cũng giống như anh có cầu thủ kèm người (tight-end) mà chẳng có cầu thủ thả người (loose-end).

(ở đây Julie đã chơi chữ với những vị trí trong môn bóng bầu dục. Với một giáo viên như Julie thì mâu thuẫn ngay từ những cái tên là rất buồn cười).

Tiếng cười giòn giã của anh nổ ra ngay khi cô nói xong câu cuối .

"Đó không phải trò dành cho tôi, nhưng không thành vấn đề vì bọn trẻ thích nó. Một trong số chúng có khi còn thi đấu ở Olympic dành cho người khuyết tật nữa".

Zack chú ý đến sự êm dịu trong giọng cô cũng như ánh mắt bừng sáng của cô khi nói về "bọn trẻ", anh tiếp tục cười với cô, lấy làm ngạc nhiên vì lòng trắc ẩn cũng như sự ngọt ngào tuyệt đối từ cô. Không muốn cô ngừng nói, anh chuyển sang chủ đề khác và hỏi.

"Em làm gì vào cái ngày ta gặp nhau ở Amarillo?"

"Tôi đã đến gặp ông của một trong số những học sinh khuyết tật của tôi. Ông ta khá giàu có, và tôi hy vọng có thể thuyết phục ông ấy quyên tiền cho chương trình xóa mù chữ dành cho người lớn mà tôi đang tham gia ở trường".

"Em có thành công không?"

"Có, chi phiếu đang ở trong ví tôi".

"Cái gì khiến em muốn trở thành giáo viên" Anh nói, tiếp tục giữ cô nói tiếp. Anh đã chọn đúng chủ đề, anh nhận ra điều đó ngay khi cô trao anh một nụ cười khiến tim ngừng đập và hâm nóng chủ đề một cách hài lòng.

"Tôi yêu trẻ con và nghề giáo là một trong số những nghề lâu đời và đáng được tôn trọng".

"Đáng được tôn trọng?" Anh lặp lại, hơi ngạc nhiên vì ý tưởng đó. "Tôi không nghĩ 'đáng được tôn trọng' còn nhận được nhiều sự quan tâm trong thời buổi này. Sao nó lại quan trọng với em như vậy?"

Julie nhận xét băng quơ qua cái nhún vai .

"Tôi là con gái mục sư và Keaton là một thị trấn nhỏ".

"Tôi hiểu rồi" anh nói dù vẫn chưa hiểu hoàn toàn "Cũng có những nghề đáng được tôn trọng khác nữa mà".

"Đúng, nhưng tôi sẽ không được cùng làm việc với những người như Johnny Everett và Debbie Sue Cassidy".

Mặt cô rạng rỡ khi nhắc đến tên Johnny, và anh lấy làm tò mò bởi người đàn ông quan trọng với cô còn hơn vị gần-như-là-hôn-phu của cô.

"Johnny Everette là ai?"

"Một trong số những học sinh của tôi - thật ra là một trong những đứa tôi thích nhất. Cậu bé bị liệt từ thất lưng trở xuống. Khi tôi bắt đầu dạy học ở Keaton, cậu bé không bao giờ nói và gặp vấn đề với việc tự kiểm soát đã khiến ông Duncan muốn gửi cậu ta sang một trường chuyên dạy những đứa trẻ khuyết tật. Mẹ cậu bé thề rằng cậu nói được, nhưng chưa có ai từng nghe cậu nói, không ai dám cam đoan là mẹ cậu không phải đang cố khiến con trai cô ta trông có vẻ bình thường. Trong lớp, Johnny hay làm những trò đập phá, như ném sách xuống sàn hay chắn ngang lối đi, việc đó xảy ra liên miên khiến ông Duncan quyết tâm gửi cậu đi".

"Ông Duncan là ai?"

"Không phải người xấu, nhưng quá nghiêm khắc. Ông ta có lẽ phải sống cách đây hàng trăm năm lúc mà một đứa trẻ dám nói to trong lớp sẽ bị phạt bởi một cây gậy gỗ".

"Và Johnny thì khiếp sợ ông ta?"

Cô khúc khích lắc đầu.

"Ngược lại thì có. Một dịp tình cờ, tôi phát hiện Johnny căm ghét việc bị đối xử như một đứa trẻ bợc nhưng. Cậu bé muốn nằm trong khuôn phép".

"Sao em biết được?"

"Một đêm nọ, tôi bị gọi đến văn phòng của ông Duncan, như thường lệ".

"Em gặp rắc rối với hiệu trưởng à?"

"Thường xuyên" cô xác nhận, nụ cười của cô rực rỡ như ánh nắng "Dù sao, vào cái ngày đó, Johnny đang đợi mẹ cậu đến đón về và cậu nghe lỏm được chuyện đang xảy ra. Khi tôi ra khỏi phòng hiệu trưởng, cậu bé đã - toét miệng cười với tôi như thể tôi là một anh hùng vậy. Rồi cậu nói 'cô sẽ bị cấm túc phải không cô Mathison?'".

"Tôi ngạc nhiên đến mức suýt rớt chồng sách trên tay. Khi tôi cam đoan với cậu là tôi sẽ không bị cấm túc, cậu bé liền thất vọng nhìn tôi. Cậu nhóc đoán có lẽ con gái thì không bao giờ bị cấm túc, chỉ con trai thôi. Những cậu trai bình thường. Đó là khi tôi biết!" Khi trông anh vẫn còn lơ mơ, cô nhanh chóng giải thích thêm "Anh biết đó, cậu bé được bảo bợc bởi mẹ mình đến mức nghĩ rằng cậu có thể đến trường như những đứa trẻ khác, nhưng thật ra, không một giáo viên hay học sinh nào đối xử với cậu bình thường cả".

"Em đã làm gì?"

Cô quay lại ghế sofa, hai chân khoanh lại và nói.

"Tôi đã làm việc tốt đẹp và lịch thiệp duy nhất mà tôi có thể : Tôi chờ đợi và quan sát cậu bé cả ngày hôm sau và khi cậu ném cây bút chì vào cô bé ngồi phía trước, tôi bắt lỗi cậu như thể đã phạm một tội liên bang. Tôi bảo cậu nhóc đáng chịu cấm túc nhiều tuần và kể từ bây giờ cậu phải chấp hành giống như các bạn khác. Rồi tôi bắt cậu bị cấm túc không phải một, mà đến hai ngày".

Ngửa đầu ra sau ghế, cô cười nhẹ và nói.

"Tôi đi theo cậu bé quanh trường để chắc chắn mình làm đúng. Cậu trông đủ vui để ngồi trong phòng cấm túc với những đứa nhóc quậy phá khác, nhưng tôi không chắc lắm. Tôi đó mẹ cậu gọi cho tôi và giầy xéo những gì tôi đã làm. Bà nói tôi làm Johnny mệt, rằng tôi xấu xa và vô tâm. Tôi cố giải thích, nhưng bà đã gác máy. Bà ta đã hoảng sợ. Ngày hôm sau cậu bé không đến trường".

Khi cô im lặng, Zack dịu dàng thúc giục.

"Em đã làm gì?"

"Sau buổi học, tôi đến nhà cậu bé và nói chuyện với mẹ cậu. Tôi còn làm một việc theo cảm tính : tôi dẫn thêm một học sinh khác, Willie Jenkins. Willie là một đứa cứng chạc, người hay pha trò trong lớp, và là anh hùng của khối ba. Cậu bé giỏi mọi thứ, từ bóng bầu dục đến bóng chày hay chửi thề - ngoại trừ một thứ" cô nghiêng người sang bên và cười toe toét "Hát. Khi Willie nói, nghe giống như con ếch ương, và khi cậu bé hát, nó còn lớn hơn và khiến mọi người phá cười. Dù sao, theo cảm tính, tôi đã dẫn Willie theo, khi tôi đến, Johnny đang ngồi xe lăn ở trong vườn. Willie mang theo quả bóng - tôi nghĩ cậu bé ngủ với nó - và ở bên ngoài. Khi tôi vào trong, Willie cố ném cho Johnny quả bóng dù Johnny thậm chí không thèm thử. Cậu ngồi đó nhìn mẹ mình. Tôi trải qua nửa giờ nói chuyện cùng bà Everette. Tôi thành thật nói có lẽ chúng ta đang phá hủy những cơ hội được hạnh phúc Johnny khi luôn đối xử với cậu như một đứa bé mỏng manh chỉ biết ngồi xe lăn. Tôi đã nói xong và chưa hẳn thuyết phục được bà, thì bất thành linh, có tiếng la hét và va chạm bên ngoài, cả hai chúng tôi chạy ra vườn. Đó là Willie" Julie nói, mắt cô sáng lên kỉ niệm "Ngã ngựa trên đồng lon phé liệu, nắm chặt quả bóng với nụ cười rộng mở. Có vẻ như Johnny không bắt bóng tốt lắm như theo lời Willie thì cánh tay phải của cậu khỏe ngang ngựa của John Elway! Johnny rạng rỡ và Willie nói muốn có cậu trong đội, nhưng họ cần luyện tập, lúc đó Johnny có thể bắt bóng giỏi như chuyên bóng vậy".

Cô lại im lặng, Zack hỏi nhẹ nhàng.

"Chúng có luyện tập không?"

Cô gật đầu, nét mặt đầy vui sướng

"Chúng cùng tập bóng, chung với đội của Willie, mỗi ngày. Rồi chúng trở về nhà Johnny và Johnny hướng dẫn Willie làm bài tập. Có vẻ như dù Johnny không tham gia gì ở trường, cậu bé vẫn hấp thu mọi thứ như miếng vải thấm nước. Cậu bé rất thông minh và khi đã có mục tiêu phấn đấu, cậu sẽ không bao giờ từ bỏ. Tôi chưa thấy ai có dũng khí và quyết tâm đến vậy".

Một chút xấu hổ vì quá hào hứng, Julie rơi vào im lặng và tập trung vào bữa ăn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

24.1

Khi anh đã ăn xong, Zack vẫn ngồi trên ghế sofa và khoanh chân lại, quan sát ngọn lửa nhảy múa trong lò sưởi, anh cho người cùng dùng bữa tối với mình có cơ hội hoàn tất nó mà không gặp thêm lời cắt ngang nào từ anh. Anh thử tập trung vào giai đoạn kế tiếp trong cuộc hành trình, nhưng tâm trí anh đang có được sự thư thả đến ngạc nhiên - vô lý - kì lạ, tất cả vì sự có mặt của Julie Mathison ở phía đối diện. Suốt nhiều tuần liền suy đi tính lại cho từng chi tiết trong kế hoạch bỏ trốn - những đêm trường căng thẳng từng dây thần kinh, mơ về đêm tối đầu tiên trong căn nhà này - chưa bao giờ anh nghĩ rằng mình sẽ không ở một mình. Có hàng ngàn lý do, có lẽ sẽ tốt hơn nếu anh ở một mình, nhưng giờ cô đã ở đây, anh không thể nhốt cô trong phòng, mang thức ăn đến cho cô và vờ như cô không hiện diện. Trong một giờ hòa thuận ngắn ngủi này, anh đã thử làm đúng như thế, nhưng cô đã buộc anh nhìn nhận cũng như hồi tưởng lại những thứ anh đã bỏ lỡ trong cuộc đời cũng như những điều sẽ không bao giờ anh có. Cuối tuần này, anh sẽ lại lên đường trốn chạy, nhưng nơi anh đến sẽ không có những căn buồng hạng sang giữa núi hay những ánh lửa tí tách, sẽ không còn những mẫu đối thoại sâu sắc về bọn trẻ khuyết tật và cô giáo lớp 3 có đôi mắt tựa thiên thần và nụ cười làm tan băng. Anh không thể nhớ nổi đã từng gặp ai có gương mặt bừng sáng như của cô khi nói về bọn trẻ hay chưa. Anh đã gặp những phụ nữ sáng mắt lên với cơ hội đóng vai chính hay được nhận một món nữ trang từ anh - anh đã thấy những nữ diễn viên giỏi nhất - trên và sau sân khấu, trong và ngoài giường, trình diễn đầy sức thuyết phục với cả sự dịu dàng và đam mê, nhưng tối nay lần đầu anh thấy một điều có thực.

Khi anh 18, ngồi trong cabin của chiếc xe tải, hướng đến Hollywood và ngăn nước mắt tuôn rơi, anh đã thề sẽ không bao giờ nhìn lại, hay tự hỏi đời anh sẽ ra sao nếu "mọi chuyện đã khác". Giờ đây ở tuổi 35, anh khó khăn nhìn lại những gì anh đã thấy và đã làm, anh nhìn vào Julie Mathison và không thể chống đỡ cảm dỗ muốn biết điều đó. Anh nâng ly brandy lên môi, tự hỏi sẽ ra sao nếu anh từng gặp ai đó như cô khi anh còn trẻ. Liệu cô có thể cứu anh khỏi chính bản thân anh, dạy anh biết thế nào là tha thứ, làm dịu đi cơn tìm anh và lấp đầy những chỗ trống trong cuộc đời này? Liệu cô có mang đến cho anh một mục tiêu khác tốt đẹp hơn những thứ như tiền, quyền lực và sự công nhận đã định hình cuộc đời anh? Nếu có ai đó như Julie trong giường anh, liệu anh có cảm thấy điều gì đó tuyệt vời hơn, sâu sắc hơn, bí ẩn hơn, kéo dài hơn cảm giác khoái cảm đơn thuần?

Cảm giác mơ màng xâm chiếm anh khiến anh thu mình vào vỏ ốc. Anh có thể đã gặp Julie Mathison ở đâu kia chứ? Ở tuổi 18 xung quanh anh chỉ toàn người hầu và bà con thân thuộc, những kẻ chỉ giúp anh nhớ lại địa vị xã hội cao quý của mình. Khi đó, con gái của mục sư thị trấn như Julie sẽ không thể lọt vào mắt anh.

Không, nếu anh không gặp cô lúc đó thì càng không thể gặp được ai đó giống cô ở Hollywood. Nhưng nếu anh có thể, như một sự trêu đùa của số mệnh, thì sẽ ra sao? Zack tự hỏi, tập trung suy nghĩ. Cô có thể vượt qua những bức tường ngăn cản mà đến Hollywood đời đời hay không và anh có nhận ra cô giữa muôn vạn phụ nữ xinh đẹp, cuốn hút, thạo đời kia không? Nếu cô bước vào văn phòng anh ở Beverly Drive và xin được thử vai, liệu anh có chú ý đến gương mặt cân đối, đôi mắt lạ thường, cùng dáng vẻ uyển chuyển của cô? Hay anh chỉ liếc mắt nhìn qua vì cô không quá xinh đẹp và trông như một chiếc đồng hồ cát đầy trần? Nếu cô ở lại trong 1h và nói với anh những điều tương tự hôm nay, có chẳng anh sẽ thật lòng ngưỡng mộ sự khôn khéo, thông minh và chân thật nơi cô? Hay anh sẽ đơn giản là hắt cô bay biến vì đã không bàn về 'công việc' cũng như không ngó ý lên giường với anh, đó là hai điều duy nhất anh quan tâm

Anh lắc ly rượu trong tay, cố trả lời những câu hỏi tu từ vừa rồi, cố thành thật với bản thân. Sau một hồi lâu, anh quyết định là mình vẫn sẽ chú ý đến nét mặt mong manh, làn da tỏa sáng và ánh mắt hút hồn của Julie Mathison. Dù sao đi nữa anh cũng là một chuyên gia về sắc đẹp, thế nên anh không thể nào lơ là cô được. Tất nhiên anh cũng sẽ biết ơn sự chân thật của cô, bị rung động bởi sự dịu dàng và lòng trắc ẩn hay sự ngọt ngào vô đối mà anh có được tối nay. Tuy vậy, anh sẽ không cho cô thử vai.

Anh cũng sẽ không giới thiệu cô với một tay nhiếp ảnh nào đó, hẳn ta chắc chắn sẽ nắm bắt được từng khoảng khắc tươi tắn của cô và chuyển nó lên bìa tạp chí triệu đô cho dù cô đã qua mất cái tuổi đi làm người mẫu.

Thay vào đó, Zack sẽ từ chối cô thẳng thừng, gửi cô về nhà và khuyên cô lấy gấp anh chàng gần-như-là- hôn phu, có con với anh ta và sống cuộc đời đầy ý nghĩa. Vì cho dù có nhắm tâm hay đọc địa đến mấy thì Zack cũng không muốn một cô gái tốt đẹp như Julie Mathison bị hủy hoại bởi anh hay Hollywood.

Nhưng nếu cô vẫn kiên trì ở lại Hollywood, bất chấp lời khuyên của anh, liệu anh có lên giường với cô nếu cô sẵn lòng?.

Không.

Mà anh có muốn thế không?.

Không!.

Liệu anh có muốn có cô kề cận, cùng anh ăn trưa, ăn tối hay dự các buổi tiệc?.

Lạy Chúa, không.

Tại sao không?.

Zack biết chính xác tại sao không, nhưng anh vẫn đưa mắt về phía cô để chắc chắn:cô ngồi khoanh chân trên ghế, ánh lửa phản chiếu trên mái tóc tươi sáng của cô, mắt cô chăm chú nhìn vào bức tranh sơn thủy ngay trên lò sưởi, cô nghiêm túc và ngây thơ hết như cô gái trong ca đoàn Giáng Sinh. Đó chính là lý do anh đã không muốn cô đến gần trước khi anh vào tù cũng như bây giờ.

Dù anh chỉ lớn hơn cô 9 tuổi, nhưng anh già dặn hơn cô đến hàng thế kỉ và hầu hết các kinh nghiệm ấy không lấy gì là vẻ vang lắm nếu so với cô. Khi đứng trước hoài bão tuổi trẻ của cô, anh thấy mình quá già và đáng chán.

Sự thật là anh đã thấy cô gợi cảm và tràn đầy khao khát dù cô đang mặc một chiếc áo len nhàu nhĩ, rộng thùng thình thì anh vẫn cứng người từng phút một. Anh biết đó là cảm giác thèm muốn già nua, dơ bẩn, đáng khinh.

Mặt khác, cô đã khiến anh cười tối nay, và anh biết ơn việc đó, anh nhấp thêm một ngụm brandy. Nhóm người lên trước, anh buông lỏng hai tay lên đầu gối, mỉm cười kín đáo với ly rượu rỗng trên tay. Anh tự hỏi đã bao giờ nghe một trận bóng bầu dục mà không nhớ đến sự phản đối buồn cười của cô khi cô nhắc đến hậu vệ, trung vệ, tiền vệ mà lại chẳng có cầu thủ "ba phần tư". Cũng như người ở vị trí kèm người mà theo cảm nhận của Julie thì phải có thêm cầu thủ chuyên "thả người" nữa.

Bất thành linh anh nhận ra cô chưa từng hỏi anh câu nào về cuộc sống trước kia của anh trong làng giải trí. Zack không nhớ có người đàn bà hay đàn ông nào, đã không vồn vã - nếu không phải là giả dối- ca tụng Zack là diễn viên họ yêu thích nhất và tung ra một tràng câu hỏi về đời tư của anh hay một số diễn viên khác. Thậm chí có vài kẻ bặm trợn, khát máu trong tù cũng bị lóa mắt bởi quá khứ của anh và hào hứng kể cho anh nghe bộ phim họ thích nhất. Như mọi khi thì thói tọc mạch khiến anh bức mình và làm anh thấy ghê tởm. Nhưng giờ anh thấy hơi khó chịu vì dường như Julie chẳng may biết gì về anh. Có lẽ thị trấn của cô không có rạp chiếu phim. Mà cũng có khi cô chưa từng bắt kì bộ phim nào trong đời, anh đâm chiều.

Có lẽ ... Chúa ơi... cô chỉ xem những bộ phim sạch sẽ xếp loại G (general-ai xem cũng được). Những bộ phim của anh thường xếp loại PG(parental guidance-cần có sự cho phép của cha mẹ) hoặc R(restricted-cấm trẻ em) vì sự dung tục, bạo lực, kích dục, có khi gồm cả ba. Dù rất bức mình nhưng Zack vẫn đột ngột cảm thấy xấu hổ, một lý do nữa để anh tránh xa những người phụ nữ như cô.

Anh chìm đắm trong suy nghĩ riêng đến mức nhảy chồm lên khi cô cười ngập ngừng .

"Anh trông có vẻ không thích bữa tối lắm" .

"Tôi đang nghĩ đến việc xem tin tức" Anh lơ đãng nói.

Trong khi Julie không dễ dàng gì nhận thấy sự im lặng đột ngột ở anh vì mãi bận tự hỏi mình sẽ ra sao nếu anh vô tội... và nếu anh cố hôn cô lần nữa trước khi kết thúc tối nay .

"Đó là ý hay" cô nói, đứng lên dọn dẹp chén đĩa "Tại sao anh không dò kênh TV trong lúc tôi rửa chén?"

"Và để em có cơ buộc tội tôi phá giao kèo hả? không đời nào. Tôi sẽ rửa chén".

Julie nhìn anh thu gom sạch những cái đĩa và đồ ăn rồi đi thẳng vào bếp.

Trong một tiếng đồng hồ trước, khi cô không trả lời những câu hỏi của anh, những nghi ngờ về tội giết người của anh cứ xâm chiếm cô. Cô vẫn nhớ cách anh giận dữ khi nói về bồi thẩm đoàn. Cô cũng nhớ sự thông thiết trong giọng anh khi anh khẩn cầu cô hôn anh trong tuyết nhằm đánh lạc hướng ông tài xế "Làm ơn, tôi không giết ai cả. Tôi thề đấy!" .

Lúc đó anh đã urom những hạt giống nghi ngờ vào tâm trí cô, và 17 tiếng sau, hạt giống đó bắt đầu cắm rễ sâu vào đầu cô và cô kinh hoàng nhận ra có khả năng một người vô tội đã phải ở tù suốt 5 năm ròng. Cảm giác của cô đang vượt tầm kiểm soát, nó là sự kết hợp bởi cái hôn đói khát của anh, cách cơ thể anh rung lên khi cô sắp nhường bước, hay sự dè dặt của anh khi cô chịu thua. Thật ra, anh đã đối xử với cô khá cẩn trọng và lịch sự trong hầu hết thời gian họ bên nhau.

Cô đã suy nghĩ hàng tá lần chỉ trong 1h qua là một tên giết người sẽ không thể hôn phụ nữ một cách dịu dàng hay đối xử với cô ta vừa ân cần vừa hài hước như anh đã làm với cô được.

Lý trí của cô tranh cãi là cô sẽ chỉ là con ngốc nếu tin rằng bồi thẩm đoàn xử sai, nhưng tối nay, khi nhìn vào anh, mỗi tế bào trong cô đều mách bảo rằng anh vô tội. Nếu thật như vậy, cô không thể chịu nổi phải suy nghĩ về những gì anh đã trải qua.

Anh quay lại phòng khách, bật TV và ngồi đối diện cô, hai chân khoanh lại.

"Chúng ta sẽ xem những gì em thích ngay sau phần tin tức" anh nói, tập trung nhìn vào màn hình khổng lồ.

"Tốt thôi" Julie đồng ý, lén lút quan sát anh đọc theo chiều dài bàn cà phê. Có một nét kiêu hãnh bất khuất ẩn dưới gương mặt đẹp trai của anh, sự kiên định trong cái cằm nhô ra, kiêu ki ở quai hàm anh, vẻ thông minh và sức mạnh khó dò hần sâu vào từng nét mặt. Đã rất lâu rồi, cô từng có hàng tá bài báo về anh được viết bởi những tay báo thời vụ hay những nhà phê bình danh tiếng. Thông thường họ hay thử giải mã anh qua những bậc đi trước. Một trong những bài phân tích trên truyền hình mà Julie còn nhớ đã so sánh anh như là một khối kết dính của sức hấp dẫn hoang dã của Sean Connery lúc trẻ, tài năng của Newman, uy tín của Costner, nét nam tính của Eastwood thời trẻ, sự từng trải sâu lắng của Warren Beatty, sự hào nhoáng của Micheal Douglas, và ngoại hình xù xì của Harrison Ford.

Giờ đây, sau hai ngày ở cách anh có một gang tay, cô thấy rằng không một bài báo hay tay quay phim nào có được phán xét trọn vẹn về anh mà cô ngờ ngờ hiểu ra lý do: ngoài đời, ngoài trừ vẻ đẹp trai lạnh lùng, sức quyến rũ mạnh mẽ thì chẳng có gì đáng tới chiều cao, bờ vai rộng hay nụ cười khiêu khích nổi tiếng của anh cả. Có một cái gì đó khác... cái cảm giác khi Julie nhìn anh, không tính đến việc anh bị cầm tù, tất cả những gì anh làm, anh thấy đều được khóa chặt trong một bức tường không thể phá vỡ được bảo vệ bởi vẻ lịch sự, quyến rũ uể oải, và ánh mắt hoàng kim tóe lửa. Vượt ngoài tầm với của mọi phụ nữ.

Và ngay khi anh xuất hiện ngoài đời, Julie nhận ra: sự thách thức. Bỏ qua những gì anh đã làm cho cô suốt hai ngày qua, Zachary Benedict khiến cho cô - hay bất cứ phụ nữ nào đã xem phim của anh - làm mọi cách vượt qua chướng ngại đó. Để có thể khám phá những điều ẩn bên dưới, xoa dịu nó, tìm thấy con người thật bên trong anh, và giúp phần đàn ông trong anh bật ra tiếng cười cũng như trở nên dịu dàng với tình yêu.

Julie rùng mình. Đó không phải vấn đề! Vấn đề ở đây là anh có phải kẻ sát nhân hay không. Cô liếc mắt nhìn anh lần nữa và thấy tim mình reo lên.

Anh vô tội. Cô biết điều đó. Cô cảm thấy thế. Và ý nghĩ sự thông minh và vẻ đẹp kia đã bị giam cầm suốt 5 năm khiến cổ họng cô nghẹn đắng. Hình ảnh những chấn song trong tù lướt qua đầu cô, âm thanh đóng cửa, những viên quần ngực la ó, những người đàn ông lao động trong sân tù, tù bỏ tự do và riêng tư. Cả lòng tự trọng nữa.

Giọng phát thanh viên vang lên làm đổi chiều suy nghĩ của cô .

"Chúng ta có tin từ các bang và địa phương, bao gồm các thông tin về các tuyến đường ngập tuyết tối nay, sau đó chúng ta sẽ chuyển sang kênh tài chính với Tom Brokaw về việc nhập khẩu đặc biệt" Julie đứng lên, tự nhiên cô thấy căng thẳng nếu cứ ngồi đó mà không làm gì.

"Tôi sẽ lấy một ly nước" cô nói, hướng về gian bếp, nhưng giọng Tom Brokaw khiến cô dừng lại.

"Chào buổi tối thưa quý vị. Zachary Benedict, người được xem như một trong những diễn viên xuất sắc nhất Hollywood và là một đạo diễn tài năng, đã bỏ trốn khỏi nhà tù bang Amarillo, nơi hắn ta đang thụ án 45 năm vì tội giết vợ mình, Rachel Evans vào năm 1988".

Julie rung người khi tấm hình Zack trong bộ áo tù nhân với những chữ số trên ngực xuất hiện trên màn hình, và cô bước trở lại phòng khách như thể bị thôi miên bởi sự xấu xa trong những thứ cô thấy, nghe và cảm nhận được trong lúc Brokaw tiếp tục nói.

"Benedict được tin là đang đi chung với người phụ nữ này..." .

Julie thờ hất ra khi tấm ảnh của cô xuất hiện, tấm này được chụp hồi năm ngoái cùng học sinh lớp 3 của cô. Cô đã mặc một cái áo đầm có nơ ngang thắt lưng với cổ áo kín đáo.

"Chính quyền Texas báo cáo người phụ nữ này là Julie Mathison, 26 tuổi, được nhìn thấy ở Amarillo cách đây hai ngày với một người đàn ông được mô tả giống hệt Benedict trong xe. Lúc đầu, giới chức trách cho rằng Julie Mathison đã bị bắt giữ làm con tin trái với ý muốn của cô ...".

"Lúc đầu?" Julie vỡ òa, nhìn Zack đang chậm chạp đứng lên "Anh ta nói lúc đầu nghĩa là sao?"

Câu trả lời có ngay tức thì và thật đáng kinh tởm "Lí thuyết về vụ bắt cóc đã phá sản tối nay khi Pete Golash, tài xế xe tải, khai rằng đã thấy cặp đôi Benedict và Mathison ở trạm nghỉ Colorado vào bình minh sáng nay".

Gương mặt hớn hờ của Pete chiếm cứ màn ảnh, dù chỉ trên đoạn băng nhưng những gì ông ta nói khiến Julie vừa giận vừa xấu hổ .

"Cặp ấy chơi trò ném tuyết vào nhau như lũ trẻ con. Và người phụ nữ, ý tôi là Julie Mathison, tôi chắc như bắp, chính là cô ta. Dù sao đi nữa, cô ta bị trượt và ngã, và Benedict nằm đè bên trên cô ta, và kế tiếp theo tôi nhớ thì họ ôm ấp nhau. Hôn nhau. Nếu cô ta bị bắt cóc thì hình như cô ta diễn không giống lắm" .

"Lạy Chúa tôi" Julie nói, vòng tay quanh bụng, miệng cô nghẹn lại. Chỉ trong vài phút, sự thật xấu xí đã xâm chiếm không khí ẩm cúng của gian phòng, Julie đi vòng quanh Zack, nhìn anh như thể anh vẫn trên màn ảnh và là cái kẻ trên đó: một tên sát nhân mặc áo tù có đeo số trước ngực. Trước khi cô kịp gượng dậy, một cảnh đau đớn khác lại sáng lên màn ảnh.

"Phóng viên của chúng tôi, Phil Morrow, đã có mặt ở Keaton, Texas, nơi Julie Mathison đang sống và dạy lớp 3 ở trường tiểu học địa phương. Chúng tôi đã có một cuộc phỏng vấn nhanh với cha mẹ của Julie, Mục sư và bà Mathison".

24.2

Một tiếng thét phản đối bật khỏi môi Julie khi thấy gương mặt trang nghiêm, đứng đắn của cha trên màn hình đang nhìn vào cô, giọng ông nhấn mạnh, đầy tin tưởng, cổ thuyết phục cả thể giới tin vào sự trong sạch của cô .

"Nếu Julie đi cùng Benedict, đó chắc chắn không phải là ý muốn của con bé. Người tài xế có lẽ đã nhìn lầm người hoặc hiểu lầm những chuyện đã xảy ra" Ông kết thúc lạnh lùng, chống đối với mấy tay phóng viên bắt đầu bủa vây ông những câu hỏi khác "Tôi chỉ có thể nói bấy nhiêu".

Sự xấu hổ tát thẳng vào mặt Julie, cô rời mắt khỏi màn hình và chăm chăm nhìn Benedict khi những giọt nước mắt nóng hổi thi nhau tuôn trên má cô .

"Anh là tên khốn" cô ghen ngào, tránh xa khỏi anh.

"Julie" Zack nói, cổ chạm vào vai cô để an ủi.

"Đừng chạm vào tôi!" Cô khóc, hất tay anh ra, tay cô đâm thùm thụp vào ngực anh như để ngăn hàng nước mắt lăn dài. "Cha tôi là mục sư" cô than khóc "Ông là người được tôn trọng và anh khiến con gái ông trở thành một phụ nữ hư hỏng trước mặt cộng chúng! Tôi là giáo viên!" cô nấc lên "Tôi dạy trẻ nhỏ! Anh nghĩ liệu họ có để tôi dạy tiếp khi có một scandal cấp quốc gia về việc đâm mình trong tuyết với kẻ giết người bỏ trốn không?"

Nhận ra những điều cô nói có vẻ đúng đã cửa anh một nhát sâu, anh siết chặt cánh tay cô.

"Julie-".

"Tôi đã dùng 15 năm trong đời" cô thôn thức, cô thoát khỏi sự kềm kẹp của anh "cổ trở nên hoàn hảo. Tôi đang hoàn hảo!" cô khóc, nỗi đau như được chuyển sang cho Zack cho dù anh không thực sự hiểu mọi chuyện "Và giờ - không còn gì cả".

Khi cô đã hoàn toàn kiệt sức, cô ngừng tranh đấu, nhưng vai cô vẫn rung lên nức nở .

"Tôi đã rất cố gắng" cô thôn thức "Tôi trở thành giáo viên để họ có thể tự hào. Tôi tới nhà thờ và dạy lớp chủ nhật. Họ sẽ không bao giờ để tôi dạy ở đó nữa" .

Bất thành linh Zack không thể chịu đựng nỗi đau của cô thêm nữa .

"Làm ơn, ngừng lại đi" Anh thì thầm đau khổ, vòng tay quanh người cô, ghi đầu cô vào ngực anh. "Tôi hiểu và tôi rất tiếc. Khi mọi chuyện kết thúc, tôi sẽ khiến họ hiểu ra sự thật".

"Anh hiểu ư!" cô lặp lại cay đắng, ngửa gương mặt đầm nước đầy than trách lên nhìn anh "Một người như anh mà cũng biết tôi cảm thấy thế nào hay sao?"

Một người như anh. Một con thú như anh.

"Ồ, tôi hiểu chứ" anh đáp lại, đẩy cô khỏi anh, lắc cô cho đến khi cô chịu nhìn vào anh "Tôi biết chính xác cảm giác bị khinh miệt vì những việc mình không làm là như thế nào".

Julie định phản ứng lại như cái bóp tay thô ráp của anh khiến cô nhận ra anh đang trong cơn giận và cả đau đớn nữa. Ngón tay anh bấu vào cô, giọng anh đầy xúc cảm .

"Tôi đã không giết ai hết! Em có nghe không? Nói dối là em tin tôi không giết người đi. Tôi chỉ muốn nghe ai đó nói họ tin tôi".

Một phần nhỏ nhoi trong cô biết rằng anh vô tội, Julie đặt mình vào vị trí của anh mà suy nghĩ, nếu anh thật sự vô tội... Cô nuốt nước bọt, đôi mắt mờ nước của cô tìm kiếm gương mặt phờ phạc, đẹp trai của anh và cô nói to suy nghĩ của mình.

"Tôi tin anh!" cô thì thầm, những giọt nước mắt lại rơi trên má cô "Tôi tin".

Zack nghe thấy sự thành thật trong giọng nói ghen nước của cô, đôi mắt xanh của cô nhìn anh đầy tình thương, và bức tường băng giá anh đặt xung quanh tim mình bắt đầu rạn nứt và vỡ ra. Anh đưa tay đặt lên má cô, cổ xua đi những giọt nước mắt phiền muộn.

"Đừng khóc cho tôi" Anh thì thầm, giọng anh khản đặc.

"Tôi tin anh" Julie lặp lại, sự dịu dàng trong giọng cô phá nát nốt những gì anh rào chắn. Cổ họng anh dâng lên một cảm xúc lạ kì, trong giây phút đó anh vẫn đứng im, bất động bởi những gì mình thấy và cảm nhận được. Nước mắt vẫn chảy, lăn dài trên má, thấm ướt tay anh, cô mím chặt môi dưới, cổ ngăn nó đừng run rẩy.

"Làm ơn, đừng khóc mà" anh thì thầm xót xa khi hạ miệng xuống môi cô để nó thôi lay bầy. "Làm ơn, làm ơn, đừng ..."

Sự va chạm đầu tiên với miệng anh, cô sững người lại, hơi thở dồn dập, Zack không thể biết đó là do ngạc nhiên hay sợ hãi đang xâm chiếm cô. Anh không biết và cũng không quan tâm. Khát khao của anh lúc này là ôm chặt cô, thưởng thức sự ngọt ngào sâu bên trong anh - sự ngọt ngào đầu tiên sau hàng năm trời - và chia sẻ nó với cô.

Tự bảo mình chậm lại, anh định sẽ chỉ làm những gì cô cho phép. Anh lướt môi quanh khuôn mặt cô, ném những giọt nước mắt mặn chát. Anh tự bảo mình sẽ không thúc giục cũng không ép buộc cô, nhưng ngay khi anh định sẽ như thế, anh lại làm cả hai.

"Hôn lại anh đi" anh khẩn thiết, sự dịu dàng trong giọng nói cũng như những cảm xúc đang tuôn trào khắp cơ thể anh nghe như đến từ một hành tinh khác. "Hôn anh đi" Anh lặp lại, lưỡi anh trượt qua kẽ môi cô. "Mở miệng ra" anh dỗ ngọt.

Khi cô vâng lời và tựa người vào anh, hể bờ môi cho anh, Zack thầm rên rỉ sáng khoái.

Khao khát ban sơ và uy lực phút chốc khiến anh hành xử theo bản năng gốc. Tay anh giữ chặt lưng cô, ép nó tựa vào sát anh, miệng anh đòi hỏi miệng cô hơn nữa trong khi lưỡi anh đâm mình trong mùi thơm rượu nhẹ thoảng ra từ môi cô. Anh đẩy cô vào tường, nụ hôn của anh đầy đam mê, miệng anh phủ kín cô, lưỡi anh trêu đùa và khiêu khích, tay anh lần mò đốt xương cô, lên xuống bên dưới áo len. Làn da trần mềm mại như lụa dưới tay anh khi anh lướt qua cái eo thon gọn, vuốt ve lưng cô, đặt tay lên phía trên tìm kiếm ngực cô. Cô ép sát vào anh hơn nữa và rên rỉ trong miệng anh khi anh chạm vào ngực cô, âm thanh ngọt ngào làm tim anh rộn ràng trong lúc tay anh sấm soi từng inch một của ngực cô và núm vú, miệng anh khóa chặt lấy cô, lưỡi anh khám phá hăng say.

Với Julie, những gì anh đang làm với cô giống như bực bởi một cái kén ẩn chứa cảm xúc nguy hiểm và khiếp đảm mà cô không thể không chế. Cả con người cô. Bùng nổ bên dưới những ngón tay điêu luyện của anh làm ngực cô bắt đầu đau đốn đòi hỏi, trái với ý nguyện của cô, cơ thể nóng hừng hực của cô lại nép vào từng đường nét trên người anh, môi cô hé rộng chào đón lưỡi anh xâm nhập.

Zack cảm nhận được ngón tay cô đang trượt vào mớ tóc sau gáy anh và anh kéo miệng lên tai cô.

"Chúa ơi, em thật ngọt ngào!" anh nói khi đang se se núm vú cô giữa những ngón tay, khiến chúng trở nên cứng lại và háo hức trao cô niềm đam mê. "cô nàng bé bỏng" anh khàn khàn lầm bầm "Em đẹp như quý..."

Đó là sự chịu đựng anh thường sử dụng, cô vẫn còn nhớ trong các bộ phim của anh, mà có lẽ đó là cách sử dụng buồn cười từ xinh đẹp đã phá vỡ bùa mê, Julie chợt nhận ra mình đã xem cảnh này hàng tá lần với vai chính là những nữ diễn viên xinh đẹp. Chỉ khác lần này là cô với tấm da trần đang bùng nổ bởi anh.

"Dừng lại" cô nghiêm túc cảnh báo, thoát khỏi tay anh, đẩy anh ra xa và kéo áo len xuống.

Trong một lúc, Zack chỉ đơn thuần đứng yên, thở sâu, hai tay nép lại, hoàn toàn mất phương hướng. Mặt cô đỏ lựng vì đam mê, đôi mắt long lanh của cô vẫn còn đờ đẫn nhưng cô lại trông có vẻ sắp bỏ trốn ra khỏi cửa. Anh âu yếm hỏi.

"Có gì không ổn sao, cô bé-".

"Chỉ cần ngừng lại thôi" cô vỗ ả "Tôi không phải cô nàng bé bỏng - đó là một phụ nữ khác trên màn ảnh của anh kìa. Tôi không muốn anh gọi tôi như thế. Tôi cũng không muốn nghe anh nói là tôi xinh đẹp".

Zack lắc đầu xóa bỏ nó. Anh trẻ nãi nhận ra Julie đang thờ rất gấp như thể cô nửa tin rằng anh sẽ tóm lấy cô, xé tan quần áo cô ra và cưỡng bức cô vậy. Anh bình tĩnh nói.

"Em sợ anh sao Julie?"

"Chắc chắn là không" Julie nói ngắn gọn nhưng cô biết đó là một lời nói dối. Khi nụ hôn bắt đầu, cô có hiểu nó giống như một cách gột rửa cho anh và cô đã muốn làm cho anh điều đó. Nhưng khi cô đáp trả lại nó với sự đòi hỏi tăng lên nhiều lần, cô cảm thấy sợ. Bởi vì cô muốn làm như thế. Cô muốn được cảm nhận tay anh trên da cô cơ thể anh dẫn dắt cô. Khi cô im lặng, anh đã chuyển sự say mê thành giận dữ. Vì giọng anh không còn êm ái và tế nhị nữa, nó trở nên lạnh lùng, khó đoán.

"Nếu em không sợ thì cái gì làm phiền em? Hay là em chỉ muốn cho tên tội phạm chút cảm thông mà không muốn anh ta tiến gần hơn? Phải thế không?"

Julie cảm thất kiệt sức bởi lập luận của anh và sự ngu ngốc của cô đã để sự việc thay đổi như thế này.

"Sẽ chẳng có gì thay đổi nếu theo lời anh nói".

Giọng anh bây giờ chỉ còn chán chường.

"Nếu không phải thế thì là vì cái gì? Hay là tôi không nên hỏi luôn?"

"Tốt hơn là đừng hỏi" cô quệt tóc khỏi trán, một cách để sắp xếp lại tư nghĩ đang tuôn ra không kiểm soát. "Tôi không phải là một con thú" Mắt cô dừng lại trước một bức tranh bị treo lệch vài inch và cô phải sửa lại nó.

"Thế em nghĩ đó là tôi hả? một con thú? Có phải không?"

Bị kẹt cứng giữa những câu hỏi và sự gằn gữ của anh, Julie bất lực nhìn đăm đăm xuống sàn nhà. Rồi cô nói đều đều "Tôi nghĩ rằng anh là một người đàn ông bị cách ly khỏi phụ nữ suốt 5 năm".

"Đúng thế đấy, rồi sao?".

Cô sắp lại vị trí cho tấm đệm sofa và thấy bình tĩnh hơn một chút vì giữa họ đang có khoảng cách nhất định. "Vậy nên" cô mỉm cười chung chung với anh dọc theo chiều dài ghế sofa "Bất kì phụ nữ nào đối với anh cũng sẽ ..."

Hàng mi anh se khít lại trên mặt, cô khó khăn quay đi hướng khác. Cô tiếp tục thay đổi vị trí các gối ôm sao cho nghệ thuật hơn nhưng vẫn kiên trì với câu trả lời của mình.

"Đối với anh sau một thời gian quá lâu như thế. Bất kì phụ nữ nào cũng sẽ là yến tiệc cho kẻ sắp chết đói. Bất kì người phụ nữ nào. Tôi không để tâm nếu việc hôn anh giúp anh thấy dễ chịu hơn".

Zack cảm thấy vừa nhục nhã vừa giận dữ khi cô như một người tỏ lòng xót thương đồng loại - một tên ăn xin đói khát tình dục mà cô sẵn lòng ban phát vài nụ hôn.

"Em thật nhân đức làm sao, cô Mathison" anh giễu cợt, phớt lờ nét mặt không còn chút màu sắc của cô khi anh thô lỗ "em đã hi sinh lòng tự tôn của mình hai lần vì tôi. Nhưng ngược hẳn với ý kiến của em, một con thú như tôi vẫn biết kiềm chế và phân biệt và một 'yến tiệc' như em thì hoàn toàn nằm ngoài tiêu chuẩn tình dục của tôi".

Sự giận dữ của anh là quá dễ thấy và hoàn toàn khó hiểu với Julie, cô lùi lại, vòng tay quanh người mình như để tự bảo vệ khỏi những tổn thương từ cảm xúc thô ráp của anh.

Zack đọc từng phản ứng qua đôi mắt biểu cảm của cô và hài lòng rằng mình đã gây ra một số thương tổn nhất định. Anh quay gót sang chiếc tủ kê bên TV, nơi có rất nhiều băng hình các loại.

Julie biết cô giống như một mẩu khăn giấy xài rồi và bị vứt qua một bên, nhưng lòng kiêu hãnh của cô kháng cự lại ý tưởng bỏ chạy về phòng ngủ như một con thú bị thương. Nhất quyết không để rơi thêm giọt nước mắt nào, cô đi qua bàn và lật mở mấy tờ tạp chí. Nhưng đòi hỏi lạnh lùng của anh khiến cô lao đảo.

"Đi ngủ ngay! Em muốn cái gì, làm một cô vợ bị ép uống hả?"

Tờ tạp chí tuột khỏi tay cô, cô nhìn anh trừng trừng nhưng vẫn làm theo những gì anh nói.

Từ khóe mắt của mình, Zack quan sát cách cô đáp trả, cái cằm cô vẫn buồm binh chĩa ra, những bước đi hiên ngang, và với kĩ năng anh đã thành thạo khi mới 18, Zack quay đi và loại bỏ hoàn toàn Julie Mathison ra khỏi tâm trí. Thay vào đó, anh tập trung vào phần tin tức của Tom Brokaw đã bị Julie cắt ngang vì con giận tóe lửa. Anh thề rằng anh đã cố an ủi cô, Brokaw đã nói điều gì đó về Sandini. Ngồi xuống ghế sofa, anh đông cứng lại trước màn hình TV. Anh cầu xin Thượng Đế là anh có thể nghe chính xác. Trong hai giờ kể sẽ có bản tin cập nhật hoặc ít ra cũng là bản tóm lược lại tình hình. Bất chေo chân lên bàn, Zack thả lỏng người chờ đợi. Khuôn mặt liều lĩnh của Sandini hiện lên trong đầu anh, anh khẽ cười khi nghĩ đến chàng trai người Ý vô tư, dẻo dai ấy. Trong từng ấy năm, chỉ có hai người anh thật sự coi là bạn: một là Matt Farrell còn người kia là Sandini Dominic. Anh cười nhiều hơn khi điem qua những nét khác biệt của hai người, Matt Farrell là nhà tài phiệt tầm thế giới, anh và Matt thúc đẩy tình bạn thông qua những sở thích và quỹ đầu tư chung.

Dominic lại là tên trộm cắp thế giới, anh ta chẳng có điểm chung nào với Zack, và anh cũng không làm gì để có sự tôn trọng và trung thành của Sandini. Tuy vậy, Sandini đã cho anh cả hai, tự nguyện và không đòi hỏi. Anh phá vỡ sự xa cách của Zack bằng những trò đùa ngớ ngẩn, những mẩu chuyện vui về gia đình to lớn, lạ đời của mình. Và rồi trước khi Zack nhận ra, anh đã mang Zack đến với họ. Họ vào trong sân tù mà coi đó như một nơi bình thường để họp mặt gia đình. Họ đẩy những em bé vào vòng tay thiếu kinh nghiệm của anh, họ đối xử với anh theo đúng cách họ dành cho Dom, vừa gần gũi vừa ảm áp thân thương. Khi nhớ lại những lá thư cũng như bánh cookies và xúc xích mẹ Sandini làm thì anh mới biết nó có ý nghĩa biết chừng nào. Anh nhớ chúng nhiều hơn anh tưởng. Ngồi trên ghế hồi tưởng lại những kỉ niệm đã qua, lòng anh nhẹ nhõm trở lại. Anh sẽ tìm cách gửi cho Gina một món quà mừng đám cưới. Một tách trà. Anh cũng sẽ tặng Dom nữa. Một món đặc biệt. Nhưng anh phải mua cái gì mà Dominic Sandini thật sự thích và cần? Món quà có lý nhất chợt nảy ra khiến anh khúc khích cười: một chiếc xe đã qua sử dụng.

Trước lúc nửa đêm, đúng như Zack hy vọng, nhà đài cho phát lại đoạn băng mà Zack đã xem trước đó. Đoạn băng cho thấy Dominic với hai tay trên đầu, bị còng, và bị đẩy thẳng vào xe cảnh sát 1h sau khi anh bỏ trốn, những từ của phát thanh viên khiến anh sửng người.

Kẻ bỏ trốn thứ hai, Sandini Dominic, 30 tuổi, đã bị bắt lại sau khi có cuộc chạm trán nhỏ với chính quyền. Hiện đang bị thẩm vấn vì đã ở chung buồng giam với Zachary Benedict. Quản ngục Wayne Hadley miêu tả Sandini là một tên cực kì nguy hiểm.

Nhào người về trước, Zack đắm đuối vào màn hình, anh thở hắt ra khi thấy Dom không giống như bị cảnh sát Texas đánh đập lúc bước vào trong xe. Và những điều nói về Dom thật là vô nghĩa. Lẽ ra giới truyền thông và Hadley phải tung hô Dom như một anh hùng - người đã đánh động chuyện bạn chung phòng giam bỏ trốn. Hôm qua, khi đài radio báo cáo Dominic là 'kẻ bỏ trốn thứ hai', Zack đã cho rằng đó là do họ chưa phỏng vấn Hadley và chỉ đưa tin bừa. Bây giờ, khi đã dư dả thời gian, chắc hẳn họ đã gặp viên quản ngục. Tuy nhiên, Hadley lại miêu tả Sandini là đặc biệt nguy hiểm. Tại sao hẳn làm thế, Zack tự hỏi, lẽ ra hẳn phải làm cho mọi người tin rằng ít nhất có một tù nhân hẳn tin tưởng là một kẻ thành thật, hiểu luật chứ.

Câu trả lời xuất hiện ngay tức thì khiến anh không thể nghĩ tiếp, không thể chịu đựng nổi: Hadley không tin vào câu chuyện của Sandini. Không thể như thế, anh đã làm cho chứng cứ ngoại phạm của Sandini vững chắc. Chỉ còn lại một khả năng: Hadley tin vào câu chuyện, nhưng hẳn quá giận dữ vì chuyện Zack bỏ trốn và chuyển sang buộc tội Sandini. Zack không thể tin nổi, anh đã cho rằng bản ngã không lồ của Hadley sẽ khiến hẳn ngợi khen Dom, nhất là khi giới truyền thông quá tập trung vào vụ việc. Zack không thể tưởng tượng nổi bản chất xấu xa của Hadley đã vượt qua lòng tự tôn và suy nghĩ thông thường, nhưng nếu chuyện đó xảy ra, cách hẳn trả đũa anh thông qua Dom thật là bi ôi. Nhà tù luôn bủa vây những câu chuyện đánh đập khủng khiếp đã xảy ra trong phòng họp của Hadley cùng sự giúp sức của mấy tay phụ tá. Lý do thường xuyên của Hadley là 'chấn thương xảy ra trong lúc ngăn cản tội phạm bỏ trốn' Zack lại càng kinh sợ hơn khi tay phóng viên bổ sung.

"Chúng tôi có tin mới về vụ vượt ngục của Benedict-Sandini. Theo báo cáo từ nhà tù Amarillo, Dominic Sandini đã cố vượt ngục lần 2 một giờ trước đây trong khi đang bị thẩm vấn vì trò hai mặt của mình. Ba nhân viên đã bị tấn công trước khi Sandini bị khống chế. Hẳn đã được đưa vào bệnh xá của nhà tù trong tình trạng cực kì nghiêm trọng. Chưa có chi tiết nào về thương tật của Sandini".

Cả người Zack trở nên lạnh run vì sốc và căm ghét. Bụng anh sôi lên, đầu anh gục xuống, cổ khô nòn mưa. Anh chăm chú nhìn trần nhà, khuôn mặt toe

toét, lạc quan, trò đùa vô bổ của Sandini lần lượt hiện lên trong tâm trí anh.

Giọng phát thanh viên tiếp tục vang lên nhưng không chắc chắn.

"Tin đồn đã râm ran khắp nhà ngục Amarillo sau vụ đào thoát, thống đốc bang Texas Ann Richards nói sẽ triển khai lực lượng quốc gia nếu cần thiết. Những tù nhân khác ở Amarillo đã lợi dụng sự quan tâm của giới truyền thông về vụ bỏ trốn của Benedict-Sandini, phản đối sự tàn nhẫn của một bộ phận nhân viên nhà giam bao gồm điều kiện sống và chất lượng thức ăn".

Rất lâu sau khi TV tắt tín hiệu, Zack vẫn ngồi ở chỗ cũ, sự đau đớn và tuyệt vọng làm anh không thể đứng dậy. Quyết tâm vượt ngục và sống sót đã giữ anh không bị điên suốt 5 năm qua đang tan ra như bọt nước. Đầu tiên là cái chết của cha mẹ anh, rồi đến anh trai anh, ông anh, rồi vợ anh. Nếu Sandini chết đi thì chẳng còn ai đáng buộc tội hơn anh nữa. Ngồi yên đó, Zack cảm thấy có một lời nguyên kinh khủng đang bám vào anh, khiến những người anh quan tâm phải chết đi. Cho dù có tuyệt vọng đi nữa, Zack nhận ra những suy nghĩ đó là nguy hiểm, mất cân bằng, điên khủng. Nhưng anh cũng biết sự minh mẫn của mình chỉ còn là sợi chỉ mong manh.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Lấy một chồng quần áo ra khỏi tủ, Julie đi chân trần và để tóc ướt bước qua phòng khách, đi thẳng vào căn phòng cô đã thức trắng cả đêm. Bây giờ đã là 11h sáng, dựa vào tiếng nước chảy, cô đoán Zack đã ngủ rất trẻ và giờ đang trong nhà tắm.

Chống chọi lại cơn nhức đầu ong ong, cô lau khô tóc, chải đầu và mặc lại chiếc quần jean cùng áo len cô đã sử dụng cách đây 3 ngày ở Amarillo. Buổi sáng này như đã cách đây nhiều tuần, đó là lần cuối mọi việc còn bình thường. Không còn gì bình thường nữa, ít nhất là những cảm nhận của riêng cô. Cô bị bắt làm con tin bởi một tên tội phạm giết người - một sự kiện khiến một phụ nữ thông thường, lịch sự, đứng đắn như cô sẽ phải căm ghét tên bất cóc và khinh miệt tất cả những điều hèn hạ. Bất kì người phụ nữ 26 tuổi có đạo đức và đáng được tôn trọng sẽ phải chống chọi với Zachary Benedict đến cùng, phá hủy kế hoạch bỏ trốn của hắn, khiến hắn bị bắt và trở lại nhà tù. Đó là những điều một phụ nữ trẻ đáng hoàng, kính sợ Chúa phải làm.

Nhưng đó không phải những gì Julie làm, cô cay đắng suy nghĩ. Không phải. Thay vào đó cô cho phép tên bất cóc hôn và chạm vào người cô, tệ hơn, cô còn say mê chúng. Tội qua cô đã giả vờ như mình chỉ muốn an ủi người đàn ông bất hạnh, cô phải là một người tử tế theo đúng cách cô được dạy dỗ, nhưng trước ánh sáng ban ngày, cô biết nó chỉ là lời dối trá. Nếu Zachary Benedict là một người vừa già vừa xấu cô sẽ không ném mình vào vòng tay anh, cố hôn anh để xóa bỏ những nỗi bất hạnh kia. Cô cũng sẽ không quá nóng lòng muốn tin anh vô tội. Sự thật là cô đã tin sự vô tội của Zachary Benedict một cách rất buồn cười chỉ vì cô muốn tin như thế và cô muốn "an ủi" anh bởi vì cô bị cuốn hút mãnh liệt. Thay vì trốn thoát và khiến anh bị bắt ở trạm dừng sáng hôm qua, cô lại nằm trên tuyết và hôn anh, bỏ qua khả năng là người tài xế tên Pete sẽ không bị thương dù cuộc đấu có nổ ra.

Ở Keaton cô tuyệt đối không bị hấp dẫn thể xác với bất kì một anh chàng tốt đẹp lịch thiệp trong khi giả nhân giả nghĩa tung hô cô vì những chuẩn mực đạo đức cô học hỏi từ cha mẹ cô. Nhưng giờ đây sự thật lại rành rành trước mắt và khá đau đớn: cô chưa từng bị hấp dẫn bởi những người tốt đẹp, trung thực nào và cô đã hiểu tại sao: bởi vì cô chỉ bị thu hút bởi một dạng nhất định, những người bị xã hội ruồng bỏ như Zachary Benedict. Đứng đắn và đức độ không thể khiến cô mê lòng, chính nguy hiểm và đam mê sai trái mới làm được việc đó.

Sự thật đáng tởm là bên ngoài cô là một phụ nữ thẳng thắn, đứng đắn, có phẩm cách nhưng bên trong cô vẫn là Julie Smith, đứa trẻ đường phố không rõ cha mẹ. Những chuẩn mực xã hội không hề tồn tại trong cô, và bây giờ vẫn vậy. Bà Borowski, chủ tịch hiệp hội chăm sóc LaSalle, đã nói đúng. Cô khờ rùng mình khi tâm trí cô vang lên giọng nói cay nghiệt của bà ta khi nhìn vào cô, đầy khinh thường và hiểu biết.

"Một con báo không thể xóa những cái đốm trên nó, cô cũng vậy thôi Julie. Cô có thể lừa gạt một nhà tâm lý ủy mị, nhưng không thể qua mặt tôi đâu. Cô là một cái hạt xấu như trong bộ phim chúng ta cùng xem. Cô sẽ chẳng làm gì tốt nổi đâu, nhớ lấy lời tôi. Không có chuyện sợi vải mọc lên từ hạt lúa, và cô là hạt lúa đó: Những con chim cùng loại hay bay chung với nhau, đó là lý do cô hay lang thang cùng đám trẻ rác rưởi ngoài phố. Chúng cũng như cô thôi - không tốt... KHÔNG TỐT CHỨT NÀO".

Julie nhắm chặt mắt lại, cố quên đi những kỉ niệm buồn đau và tập trung vào người đàn ông đã nhận nuôi cô.

"Con là một cô bé tốt, Julie" ông thì thầm trong đầu cô "Một cô bé ngoan ngoãn, đáng yêu. Con sẽ trở thành một phụ nữ tốt. Con sẽ chọn một chàng trai giỏi giang, có đạo vào một ngày nào đó, rồi con sẽ là một người vợ, người mẹ tuyệt vời cũng giống như con đang là một cô con gái tuyệt vời".

Giằng xé bởi kí ức về sự tin tưởng bị đặt sai chỗ, tay cô nắm chặt cái áo và vùi mặt vào đó.

"Cha sai rồi..." cô thì thầm đứt quãng. Cô nhận ra sự thật phũ phàng: cô không bị cuốn hút bởi những người tốt, ngoan đạo hay thậm chí đẹp trai như Greg Howley. Thay vào đó cô bị hấp dẫn bởi người như Zachary Benedict, kẻ làm cô điên lên ngay từ giây phút gặp anh trong bãi đậu xe trong tiệm cà phê. Sự thật đáng ghét là cô đã muốn lên giường với anh đêm qua, anh cũng biết điều đó. Như con chim cùng đàn, Zack nhận ra cô giống anh. Và đó cũng là lý do duy nhất khiến anh giận dữ và ghê tởm cô khi cô ngăn anh lại, anh khinh thường sự hèn nhát của cô. Cô muốn làm tình với anh ngay khi anh vừa hôn và chạm vào cô.

Con báo không thể xóa đốm của nó. Bà Borowski đã đúng.

Nhưng mục sư Mathison rõ ràng không đồng ý với quan điểm đó, Julie chợt nhớ lại. Khi cô lặp lại thành ngữ đó với ông, ông khẽ lắc vai cô và nói.

"Loại vật thì không thể thay đổi, nhưng con người có thể. Đó là lý do tại sao Thượng Đế cho ta trí khôn và mơ ước. Nếu con muốn trở thành một cô gái tốt, tất cả những gì con cần làm là trở nên như thế. Hãy quyết tâm và tiến lên đi Julie".

Hãy quyết tâm, Julie.

Julie chậm rãi ngẩng mặt và nhìn hình bóng mình trong gương trong khi một sức mạnh mới, một lực đẩy mới đang dần hình thành bên trong cô. Cô vẫn chưa làm điều gì không thể tha thứ. Chưa hề.

Và trước khi cô làm việc gì phản bội bản thân và sự giáo dục một cách không thể thay đổi được, cô phải thoát bằng được khỏi nanh vuốt chết tiệt của Zachary Benedict. Không, cô sửa lại, cô phải thoát khỏi nanh vuốt địa ngục của Zachary Benedict. Ngay hôm nay, cô phải thoát khỏi đây trước khi đạo đức và ước vọng mong manh của cô vỡ vụn vì sự xuất hiện nguy hiểm của anh. Nếu cô ở lại, cô sẽ trở thành tòng phạm của anh, và nếu như thế, mọi chuẩn mực đạo đức và xã hội của cô sẽ rơi xuống vũng lầy. Cô thì sẽ thoát khỏi đây với sự tha thiết điên cuồng.

Đi ngang qua cửa sổ phòng ngủ, cô xếp lại màn cửa và nhìn ra bầu trời xám xịt, báo hiệu một buổi sáng chẳng lành. Phía bên trên, những đám mây tuyết trĩu nặng lượn lờ, gió thổi rì rào giữa những rừng thông, đập vào cửa sổ. Khi cô đứng lại, hồi tưởng lại chặng đường họ đã vượt qua để đến đây, những bông tuyết đầu tiên bay lướt qua, cô khẽ nhắm mắt. Chỉ trong vòng hai ngày, cô đã thấy đủ số tuyết cho cả cuộc đời rồi. Cách đó hai mươi dặm, bên ngoài rừng gỗ bao bọc căn nhà, một người nào đó đã đóng một cái nhiệt kế ở đường giới hạn, nó cho biết nhiệt độ khoảng 28 độ F, không kể yếu tố gió lùa, Julie cho rằng có thể sẽ xuống đến gần 0 độ.

Cô ngẩng đầu lên, giật mình bởi âm thanh phát từ radio. Người đàn ông đã khiến cô khổ sở đã quần áo chỉnh tề và đang ở phòng khách, có lẽ đang đợi tin tức từ đài phát thanh.

Trong một phút cô cho rằng mình nên ở trong căn phòng ấm áp này cho đến khi anh bỏ đi đâu đó, nhưng chuyện đó thì không khả thi cũng như không thực tế. Cô vẫn cần phải ăn, và ngay cả khi cô chột cửa, cô cũng không thể làm gì với cái cửa sổ. Hơn nữa, càng ở lâu bên anh, càng khó có khả năng thuyết phục chính quyền và người dân Keaton tin rằng cô không phải đồng lõa hay đã 'ngủ cùng giường' với tên tội phạm giết người.

Julie thờ dãi căng thẳng khi nghĩ về con đường trốn thoát duy nhất cho "tự do" - một cách đứng đắn - bên ngoài, dưới trời tuyết xa lạ, trong chiếc Blazer, nếu cô nghĩ ra cách bẻ khóa nó, hoặc phải đi bộ. Và nếu phải đi bộ thật thì việc cần làm đầu tiên là giữ ấm.

Quay người khỏi cửa sổ, cô hướng đến tủ chứa đồ hồng "mượn" vài món giữ ấm. Một lát sau, cô bật ra một tiếng nắc nui sướng: gần đáy tủ có một bộ đồ trượt tuyết cỡ người lớn. Nó có màu xanh dương xen sọc đỏ trắng, một cái nhỏ hơn nhiều, nhưng khi cô ướm thử, cô biết mình có thể mặc vừa. Choàng nó vào tay, cô quay lại phòng ngủ và tìm kiếm vài thứ trong ngăn kéo tủ. Một lát sau cô kìm nén một tiếng kêu vui sướng khi phát hiện một bộ đồ tay dài trong ngăn đồ lót.

Cố mở khóa kéo quần jean bên ngoài bộ đồ giữ nhiệt rộng thùng thình, cô nhận thấy chiếc quần quá chật và không thể kéo hơn đầu gối, nhưng Julie gần như không thấy bất tiện. Tâm trí cô đang bận tìm cách đánh lừa Zack Benedict khiến anh thư giãn đủ để cô có thời gian trốn thoát, trong trường hợp cô phải đi bộ, cô cũng muốn lừa anh ta không thể đuổi theo cô cho đến khi cô có một khởi đầu hoàn hảo. Vì lý do đó, cô hoãn việc mặc bộ đồ tuyết. Bây giờ chỉ nên khiến anh nghĩ cô đi ra ngoài hít thở không khí.

Nặng nề về mặt lịch sự, băng quơ, Julie mặc lại áo len và áo khoác ngoài vào, chỉ thầm mong anh không để ý thấy chân cô di chuyển như khúc xúc xích bị nhét quá chặt, rồi cô mở cửa và đi vào phòng khách.

Mất cô tự động liếc về phía ghế sofa mong gặp được anh. Tuy nhiên anh đang ở phía đối diện nhìn chăm chăm vào cửa sổ đầy tuyết, lưng hướng vào cô, hai tay thọc sâu trong túi. Trì hoãn không muốn gặp anh sau chuyện xảy ra tối qua, cô quan sát anh nhấc tay khỏi túi. Khi anh lơ đãng chà tay lên những đốt cơ sau gáy, cái trí óc phản trắc của cô lại nhớ về cách những ngón tay điêu luyện thon dài đó chăm sóc bộ ngực cô ra sao hay khoái cảm tuyệt vời mà anh đã tạo ra cho cô. Trong chốc lát cô thấy rằng anh nên được tin tưởng ít nhiều sau khả năng tự chủ và đứng đắn tối qua. Anh đã bị khuấy động dữ dội như cô, và cô vẫn nhớ, mặt cô đỏ bừng với kí ức bộ phận 'cứng rắn' của anh ấn sát vào cô.

Cô đã khuấy động anh và không chủ ý xúc phạm cũng như khiến anh giận, và anh đã không cưỡng hiếp cô để trả đũa...

Anh nghiêng đầu một chút và Julie chú ý đến nét kiêu hãnh dán chặt trên khuôn mặt góc cạnh. Cái miệng linh động đã hôn cô theo kiểu đam mê hủy diệt. Chắc chắn một người đàn ông phải có sự dịu dàng và tự chủ ghê gớm trước nỗi đau đam mê đó, nhất là khi anh ta đã xa cách phụ nữ trong 5 năm và không thể là một tên giết người thật sự...

Julie lắc đầu giận dữ bản thân! Cô lại làm một con ngốc lần nữa - đứng đó, thương tiếc cho kẻ ác, mơ hồ về anh ta đơn giản chỉ vì anh ta cao lớn, đẹp trai, gọi tình không tương, và cũng vì cô là đồ ngốc - một con ngốc đã bị anh thu hút một cách đáng ghét và tuyệt vọng.

"Thứ lỗi cho tôi" cô nói cứng nhắc, giọng lớn hơn để át tiếng radio.

Anh quay người lại, mắt anh se khít trên bộ đồ dạo chơi của cô "Em định đi đâu vậy?"

"Anh đã nói" cô đáp, thuật lại lời anh một cách hoàn hảo "là tôi có thể đi lòng vòng trong nhà và trong sân. Tôi muốn phát điên vì bị kẹt trong nhà. Tôi tính ra ngoài kiếm chút không khí trong lành".

"Ngoài đó lạnh cứng rồi".

Nhận ra anh sắp sửa từ chối, cô chuyển sang cách tiếp cận khác hợp lý và bình tĩnh hơn.

"Như anh đã chỉ ra, tôi sẽ chết cóng nếu trốn thoát bằng đường bộ. Tôi chỉ muốn tập thể dục và hít thở khí trời thôi. Tôi cũng chỉ khám phá khoảng sân vài mét " cô ấp úng, nhưng khao khát lại ủa về và cô phải hạn chế niềm háo hức trẻ con trong giọng nói khi cô kết thúc "Tôi muốn làm một người tuyết! Đừng nói là tôi không thể" cô phỉnh phờ "Tôi đã không thấy nhiều tuyết như thế khi tôi chuyển tới Texas lúc còn bé".

Anh không bị ấn tượng và anh không thân thiện .

"Tự mặc đồ vào và đứng ở chỗ nào mà tôi có thể thấy em qua cửa sổ".

"Vâng thưa quản giáo" Julie đáp trả, đột nhiên thấy tức giận bởi sự chuyên quyền của anh "Nhưng bây giờ tôi có thể biến khỏi tầm nhìn và thu lượm nhánh cây và vài thứ tôi cần không?"

Thay vì trả lời, anh nhướn mày và đánh giá cô trong sự im lặng băng giá.

Julie xem như im lặng có nghĩa là đồng ý, mặc dù nó cũng chẳng khác gì. Cô đã quyết tâm thoát khỏi anh và để đạt được mục tiêu cấp thiết này, cô chuẩn bị phải hạ mình hết mức có thể, bao gồm xoa dịu và đồng lõa với anh.

"Tôi thường làm người tuyết với cái mũi cà rốt" cô báo, cùng một khả năng diễn xuất và tránh gây chú ý, cô cười bổ sung "Tôi sẽ tìm trong tủ lạnh xem chúng ta có gì".

Tủ lạnh nằm cạnh ngăn tủ cô đã chú ý tới qua, trong đó gồm nhiều chìa khóa cho những ổ khóa vô danh. Julie mở cửa tủ lạnh bằng tay trái còn tay phải thọc vào ngăn tủ, tìm kiếm những cái chìa bằng kim loại cô đã thấy.

"Không có cà rốt" cô nói qua vai, liếc mắt về anh cùng một nụ cười giả tạo, rồi lại nhìn vào ngăn tủ. Cô thấy một cái chìa khóa và nhặt nó lên, nhưng cô biết trong đó có nhiều hơn một cái. Rồi cô thấy ba cái khác đang nằm trộn lẫn giữa mớ dao mổ. Đôi mắt cô vẫn nhìn vào tủ lạnh, cô xoay xở lấy thêm một cái, nhưng sự rung rẩy và những móng tay dài khiến cho việc lấy hai cái kia mà không cần nhìn trở nên khó khăn. Ngay khi cô vừa lấy được một trong số chúng thì cô nghe tiếng anh di chuyển, và khi cô nhìn lại thì anh đã đi thẳng tới cô. Cô giật tay khỏi tủ và đóng nó lại, hai chìa khóa đã nằm trong lòng bàn tay cô, giọng cô rung lên vì căng thẳng .

"A-Anh muốn cái gì?"

"Cái gì đó để ăn, mà làm sao?"

"Tôi chỉ thắc mắc thôi" cô chuồn ra ngay khi anh bước tới "để giúp anh".

Anh dừng lại, chú tâm tới dáng đi cứng ngắc của cô.

"Chân em bị sao vậy?"

Miệng cô khô đắng "Không có gì, ý tôi là tôi tìm được một bộ đồ dài trong ngăn kéo và mặc nó bên dưới quần jean để giữ ấm khi ra ngoài trời".

"Hãy ở gần ngôi nhà" Anh cảnh báo "Đừng khiến tôi phải chạy đi tìm em".

"Tôi sẽ làm thế" cô nói dối, tay mở cửa tủ đựng mũ và găng tay của chủ nhân ngôi nhà "Anh nghĩ tôi nên lấy gì làm mắt và mũi cho người tuyết" cô thêm vào những chuyện tâm phào về kế hoạch của mình, mong rằng anh sẽ thấy chán và không thêm quan tâm.

"Tôi không biết, thành thật mà nói, tôi chưa từng làm một cái chết tuyết nào".

Ảnh hưởng bởi sự hăng hái ngây thơ, cô ngoảnh ra sau khi tay lấy ra thêm đôi giày cao cổ.

"Người tuyết là một phần nghệ thuật quan trọng trong một số nền văn hóa" cô báo cho anh biết, dùng đúng giọng điệu cô dành cho đám học sinh lớp 3 của mình "Anh có biết không?"

"Không".

"Cần phải suy tính rất cẩn thận" cô chân thật bổ sung.

Thay vì đáp lại, anh im lặng quan sát cô, rồi thô lỗ quay lưng đi và hướng về nhà bếp.

Julie không còn muốn giữ cuộc chuyện trò lâu thêm nữa, nhưng cô vừa nghĩ ra lý do để khuất khỏi mắt anh và cô lập tức thực hành khi tạo ra những tình tiết tự chế không chút xấu hổ.

"Ý tôi là, ở một số nền văn hóa, tuyết và đá còn có giá trị như một phần thưởng nghệ thuật, có những người tuyết nhiều hơn là ba trái banh tuyết lớn. Anh sẽ xây một khung cảnh xung quanh người tuyết gồm cành cây, quả mọng và đá tảng" cô vừa nói vừa rút ra một đôi găng tay đi tuyết dưới đáy tủ. Liếc ra sau lưng khi cô đứng lên và đóng tủ lại, cô nói thêm với nụ cười rạng rỡ "Nó không thú vị sao?"

Anh rút một con dao từ ngăn bếp và mở cửa chứa đồ.

"Rất hấp dẫn" anh trêu chọc.

"Anh không nghe giống như vậy" Julie than phiền, quyết tâm làm anh phát cáu, tổng cô ra ngoài và để anh một mình, đúng theo những gì cô muốn "Tôi nghĩ ít nhất anh cũng có thể tập trung vào kế hoạch. Anh có thể góp ý. Hãy nghĩ xem sẽ vui vẻ và thỏa mãn biết bao khi anh tạo ra cảnh tượng đó xung quanh người tuyệt".

Anh đóng sầm cửa tủ tạo thành tiếng rắc khiến Julie giật mình, tia nhìn của anh chăm chăm vào con dao trong bàn tay.

"Julie" anh cảnh cáo "Câm cái miệng chết tiệt lại".

Tính khí thất thường của anh khiến Julie nhớ lại Zachary Benedict là một kẻ địch nguy hiểm khó lường. Con dao sáng loáng trên tay và mắt anh phảng phất nét đe dọa, anh trông giống hệt tên giết người máu lạnh.

Zack nhìn khuôn mặt thất sắc của cô, cái cách cô nhìn vào con dao và anh biết chính xác những điều cô đang nghĩ về anh. Con giận trong anh bùng lên.

"Đúng thế đó" anh chế nhạo "Tôi là kẻ giết người".

"N-Nhưng anh đã nói anh không làm" cô nhắc anh, nỗ lực không mấy thành công để giữ giọng mình bình tĩnh và thuyết phục.

"Tôi đã nói thế" giọng anh mượt như nhung làm cô rợn sống lưng "Nhưng em biết nhiều hơn thế phải không Julie?"

Cô nuốt khó nhọc và bước lùi ra lối đi.

"Tôi có thể ra ngoài được không?"

Không đợi anh trả lời, cô mù quáng tóm lấy cánh cửa và mở nó ra.

Đằng sau cô, Zack đứng sững lại, cố giữ bình tĩnh và xóa đi nỗi kinh hoàng anh thấy trên mặt cô. Anh tự bảo mình chẳng có vấn đề gì với những thứ cô nghĩ hay cách cô nói về người tuyệt rất đáng yêu hay việc cô ngọt ngào, tốt đẹp, sạch sẽ, so với cô, anh thấy mình không có nhân tính và dơ bẩn.

Ít phút sau, tin tức từ đài radio và tâm trạng anh thay đổi đáng kể: theo phát thanh viên, tình trạng của Sandini không tốt hơn mà cũng chẳng xấu hơn. Zack kim chế bản thân. Anh chuyển đài và cuối cùng cũng tìm thấy một kênh hoàn toàn là tin tức và không có nhạc. Anh chỉ vừa bắt đầu bước vào phòng khách khi nhà đài thông báo có nguồn tin từ chính quyền Canada thì Zachary Benedict đã vượt biên giới sang Canada qua ngõ Windsor cách đây hai đêm trên một chiếc ô tô mui kín màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

"Chết tiệt" Julie nói nhỏ khi lên vào trong chiếc Blazer, nó vẫn đang đậu ở phía sau căn nhà, ngoài tầm nhìn của cửa sổ phía trước và bên hông. Đã 15 năm trôi qua kể từ bài học chôm xe đầu tiên và duy nhất của cô, và hệ thống dầu điện xe đã thay đổi quá nhiều hoặc do cô không phải là một học sinh giỏi giang lắm mà cô chẳng hề có chút ý tưởng nào đối với mấu chốt cô rút ra từ bảng điều khiển.

Run rẩy dữ dội, cô ngồi xuống thu lượm những nhánh thông nằm rải rác bên hông ngôi nhà. Trong vòng 15 phút cô ra khỏi nhà, anh vẫn đứng bên cửa sổ, quan sát cô như một pho tượng vô cảm. Việc cần vài "thanh chống" cho người tuyết trong tường tượng đã cho phép cô xa khỏi tầm nhìn của anh vài phút, không quá lâu để khiến anh nghi ngờ chính xác là điều cô mong muốn, nhưng cô cũng e ngại là mình đã đi quá lâu. Trong khoảng thời gian đó, cô đã thực hiện cả bảy chuyến đi với thời lượng tăng dần, mỗi lần về cùng một ít cành thông sau khi cố nới dây chiếc Blazer. Cô chỉ còn biết mong chờ anh tự thấy cô hơi điên khi muốn nặn một người tuyết giữa trời rét căm căm thế này, và anh sẽ chán mà bỏ đi thôi.

Đưa cánh tay lên, cô kéo cái nón len dành cho trời tuyết mà cô đã lấy trong tủ áo thục xuống vành tai, rồi cô bắt đầu lần phần thân của người tuyết trong lúc suy nghĩ về những phương án bỏ trốn thay thế: bỏ trốn không cần xe giữa thời tiết này là kiểu tự tử thần kinh, cô biết như thế. Ngay cả khi cô không bị lạc trong lúc đâm ngang bỏ giữa xuống núi thì cô cũng sẽ chết công trước khi ra tới đường lớn. Trong vài trường hợp cô thành công đi nữa, cô cũng rơi vào tình thế nguy hiểm trước khi có một chiếc xe nào đó đi ngang qua. Trên đường đến đây, họ chẳng thấy một chiếc xe nào đi ngang trong suốt hai tiếng đồng hồ. Khả năng tìm ra chiếc chìa khóa bị Zack giấu đi cũng khá mong manh, và cô lại không thể khởi động xe mà không có nó.

"Phải có cách nào đó để trốn thoát khỏi đây chứ!" Julie nói to khi đẩy và lăn trái banh tuyết tới chỗ cành cây. Có một gara có khóa ở phía sau ngôi nhà, và Zack đã nói cô sử dụng nó như nhà kho, vì thế nó không thể chứa thêm chiếc Blazer. Có thể anh ta nói dối. Cũng có thể anh ta không chắc. Một trong mấy cái chìa khóa trong túi cô có thể vừa với ổ khóa nào đó, và ổ khóa duy nhất cô thấy là của cánh cửa gara. Khả năng vị chủ nhân của ngôi nhà này có một chiếc xe khác trong đó đã kích thích tinh thần cô ngay lập tức. Cho rằng cô có thể tìm ra chìa khóa xe trong lúc chiếc Blazer chắn ngang cửa gara.

Cô chỉ còn một lựa chọn: không cần nhìn vào bên trong, cô có linh cảm sẽ tìm thấy một thứ trong đó : thanh trượt tuyết.

Có giày trượt tuyết trong tủ áo phòng ngủ nhưng lại không có thanh trượt trong nhà, có nghĩa là nó phải ở trong gara.

Cô chưa từng trượt tuyết trong đời mình.

Cô chuẩn bị làm thử. Bên cạnh đó, cô thấy trượt tuyết cũng không khó lắm nếu theo đúng những gì cô thấy trên truyền hình và phim ảnh. Nó khó đến mức nào nhỉ? Trẻ con có thể trượt. Chấn chấn cô cũng có thể.

Và Zachary Benedict cũng có thể. Cô sợ toát mồ hôi. Cô nhớ lại đã từng thấy anh trượt tuyết trong một bộ phim, một cảnh bí ẩn ở Thụy Sĩ. Anh ta như là một chuyên gia trong cảnh đó, nhưng cũng có thể một diễn viên đóng thế đã làm.

Cô cầu nhàu khi lần trái banh to lớn trong tuyết, khiến nó to hơn và to hơn nữa - cuối cùng Julie cũng đặt nó đúng vị trí 10 phút sau, hầu như cô không thể khuy vào trong chiếc quần jean quá chật. Khi làm xong khoảng một phần ba, cô bắt đầu rải những nhánh cây xung quanh, chợt một ý tưởng nảy ra trong đầu khiến cô dừng lại, già vờ thương thức tác phẩm của mình. Từ khoe mắt cô liếc nhanh về phía cửa sổ, anh vẫn đứng đó, bất động như tượng.

Cô quyết định đã đến lúc đột nhập gara.

Tay Julie run rẩy vì lạnh và hồi hộp, cô thử tra chìa khóa tìm được đầu tiên vào ổ khóa gara nhưng thất bại. Cô nín thở thử chìa tiếp theo, và ổ khóa phân làm hai trong tay cô. Liếc qua vai về cửa sau ngôi nhà, cô chắc chắn rằng anh sẽ không đột nhiên ra ngoài, cô liền bước qua những đụn tuyết đang chắn lối đi và vào trong, đóng cánh cửa sau lưng lại.

Bên trong tối đen như mực, sau khi đụng phải một cái xềng rồi tới một cái gì đó với những cái bánh xe khổng lồ, cuối cùng cô cũng tìm thấy công tắc đèn trên tường và bật nó lên. Một loạt đèn chùm sáng bùng một lúc làm cô lóa mắt, cô nhấp nháy và liếc về phía hỗn độn, tìm cô đập thành thịch bởi mong đợi và linh tính. Thanh trượt. Có vài cặp thanh trượt và thanh chống treo trên tường. Phía trái cô là một máy kéo khổng lồ được thay thế làm máy thổi tuyết. Julie thử đặt mình trong buồng lái máy kéo, sẽ đẩy cô xuống hết con đường đầy bất trắc dọc núi, nhưng cô phải từ bỏ ý định. Ngay cả khi cô đủ sức đẩy chiếc Blazer ra khỏi cửa và lái máy kéo xuống núi thì chiếc xe cũng quá ồn và đánh động tới người đàn ông trong nhà. Hơn nữa, nó cũng sẽ chậm đủ để anh lôi cô vào nhà mà không cần phải chạy đuổi theo.

Phần còn lại của gara hai gian là một máy công cụ, bánh xe tuyết, hộp, vài thiết bị khác được che chắn trong một tấm vải dầu màu đen.

Trượt tuyết. Cô phải trượt xuống núi : nếu cô không chết vì quá lạnh, cô cũng sẽ chết vì bị gãy cổ. Thất vọng, cô phải đợi đến ngày mai hoặc ngày kia để thử làm điều đó vì gió đã bắt đầu gào thét bên ngoài và tuyết thì rơi như sắp có một cơn bão tuyết thực sự. Tò mò nhiều hơn là hy vọng, Julie nâng một góc tấm vải lên và nhìn vào bên dưới nó, rồi cô kéo nó ra một bên và nấc lên vui sướng không thể tin vào mắt mình.

Dưới tấm vải là hai chiếc xe trượt tuyết sáng loáng màu xanh đen cùng mũ bảo hiểm trên ghế ngồi.

Ngón tay run cả lên, cô bỏ chìa khóa thứ hai vào ổ khóa chiếc xe gần nhất. Nó trượt vào và ngoặt sang bên. Nó vừa khít. Nó làm việc. Niềm hy vọng và vui mừng chạy khắp người cô, Julie ra khỏi gara và cẩn thận đóng cửa lại. Thời tiết trông có vẻ nguy hiểm vài phút trước giờ chỉ là phiền toái nho nhỏ. Trong vòng nửa giờ hoặc ít hơn, ngay khi cô mặc bộ đồ trượt tuyết trong ngăn kéo và lên ra khỏi nhà - cô sẽ trên con đường đến với tự do. Cô chưa từng lái một xe trượt tuyết trước đây, nhưng không có nghi ngờ gì là cô sẽ xoay xở được, tất nhiên là tốt hơn nhiều so với ván trượt và tay chống rời. Mọi thứ cô cần làm bây giờ là vào thay quần áo, đổi một đôi găng tay khô ráo, giấu biến chiếc chìa khóa xe trượt tuyết còn lại để anh không thể đuổi theo khi biết cô trốn bằng cách nào.

Cô đã sẵn sàng bỏ đi. Không một ai hay cái gì từ gió tuyết tới tên tội phạm giết người có thể ngăn cản cô. Cô sẽ đi con đường của mình.

Trong nhà, Zack quan sát cô giữ chặt nón lên dưới tai và ra khỏi tầm nhìn của anh để tìm vài món đồ cần thiết cho "khung cảnh" không thể hiểu nổi mà cô đã vẽ lên. Con giận anh có lúc này dần tan biến, một phần là do tin tức đã nói tình trạng của Sandini không trọng hơn, thêm vào đó, anh thấy rất buồn cười cảnh Julie vật lộn với mấy trái banh tuyết, nhào nặn và đẩy chúng đi, trong khi cô hầu như oằn người vì cái quần jean quá chật.

Môi anh hé ra cười giễu cợt với cách cô giải quyết vấn đề..

Khi trái banh đủ lớn, cô ngừng đẩy nó bằng bàn tay và cánh tay, thay vào đó, cô xoay người lại, tựa lưng vào trái banh, đẩy nó bằng lưng và chân mình. Zack đã thèm được ra ngoài giúp đỡ cô, nhưng anh biết lời đề nghị sẽ bị cô giận dữ từ chối đồng thời làm anh mất đi niềm vui được nhìn ngắm cô từ vị trí thuận lợi này. Cho đến giây phút này, anh không thể tưởng tượng nổi có niềm vui nào lại đơn giản chỉ là được nhìn người phụ nữ nặn người tuyết. Mặt khác, anh chưa từng thấy người phụ nữ trưởng thành nào lại làm một chuyện tầm thường, ngây thơ như là chơi đùa dưới trời tuyết.

Cô là một bí ẩn, anh thầm nghĩ vậy khi đợi cô quay lại bên cửa sổ. Thông minh và chân thật, đầy lòng trắc ẩn và sôi nổi, đam mê và khó không chế - cô là tập hợp của những điều trái ngược, và tất cả đều cực kỳ lôi cuốn. Nhưng có một điều về Julie Mathison khiến anh ngạc nhiên nhất đó là tinh thần cô lạnh mạnh không thể bị ảnh hưởng. Lúc đầu anh nửa tin nửa ngờ đó chỉ là kiểu làm ra vẻ trang nghiêm, nhưng tối qua anh đã biết cô gần như mù tịt chuyện hôn hít. Nó khiến anh thắc mắc về những gã yếu đuối sống ở Keaton, Texas. Tên gốc gần-như-là-hôn phu của cô đã thiếu quan tâm đến mức không chỉ cho cô màn dạo đầu sao? Cô nhảy phốc lên như một con thỏ bị giật mình khi Zack chạm vào ngực cô. Nếu anh không biết rằng chuyện đó là không thể xảy ra trong thời đại này cũng như ở cái tuổi của cô thì anh gần như cho là cô vẫn còn trinh.

Anh nhận ra suy nghĩ của mình đã trở nên liều lĩnh và anh lầm bầm tiếng chửi thề, rồi quay lại ngạc nhiên khi Julie bước vào từ cửa sau.

"T-Tôi cần vài món đồ mặc cho người tuyết" cô nói với nụ cười chói lóa.

"Sao em không để ngày mai hãy hoàn thành?" anh nói, nụ cười của cô vụt tắt.

"Nhưng t-tôi thấy vui" cô phản đối, nghe đầy tuyệt vọng "Liệu anh có thấy vui không khi từ chối cách giết thời gian của tôi?"

"Tôi không phải là con quỷ!" Zack quát, căm ghét nhìn sự sợ hãi và không tin tưởng trong mắt cô.

"Hãy để tôi hoàn thành công trình của tôi".

"Được rồi" anh thờ dãi bực tức "tốt thôi".

Một lần nữa nụ cười lại xuất hiện làm mặt cô sáng bừng lên .

Zack gần như bốc hơi bên dưới sức nóng của nụ cười đó .

"Không có chi" anh nói để rồi bực tức vì sự dụi dằng trong giọng mình.

Trên đài radio trong bếp, phát thanh viên nói đã có bước tiến triển mới trong vụ trốn thoát của Benedict-Sandini sẽ tới sau phần quảng cáo. Cổ giấu phản ứng trước mặt cô bằng cái gạt đầu cốc lọc, anh nhìn cô toan chạy vào phòng ngủ, rồi anh đi vào bếp và vặn lớn radio.

Anh rót cho mình một tách cà phê khi phát thanh viên bắt đầu lên tiếng.

"Mười phút trước, từ một nguồn không rõ tên từ nhà tù bang Amarillo đã xác nhận với đài NBC là Dominic Carlo Sandini, kẻ đã bỏ trốn cùng bạn chung buồng Zachary Benedict hai ngày trước, đã chết sáng nay vào lúc 11:15 khi trên đường chuyển tới bệnh viện thánh Mark. Sandini, cháu của một tay anh chị có vai vế trong thế giới ngầm, đã chết vì những thương tổn do tấn công hai bảo vệ trong nỗ lực bỏ trốn lần hai vào hôm qua".

Julie ra khỏi phòng ngủ, bộ đồ đi tuyết giấu sau lưng, và cô nghe sau giọng nói của phát thanh viên là tiếng gầm rú giận dữ của kẻ bắt cóc và tiếng ly vỡ loảng xoảng khi hấn hất tách cà phê xuống sàn.

Tránh khỏi tầm nhìn trực tiếp của anh, cô đứng yên, tức thời chìm ngập trong cơn kinh hoàng trong khi Zachary Benedict ném tung tất cả những thứ trong tầm với vào tường và sàn nhà, la hét đầy tục tĩu và đe dọa. Lò nướng đồ ẩm xuống sàn, cùng máy xay cà phê. Anh quét tay lên hết kệ bếp và khiến tất cả chén đĩa vỡ tung nham nhò. Anh tiếp tục chửi rủa khi dọn sạch kệ bếp, và khựng lại như thể sắp bùng nổ lần cuối. Như thể anh đã vắt kiệt cơn giận và sức mạnh của mình, anh nắm chặt chiếc kệ trong lòng bàn tay. Đầu anh gục xuống và mắt anh nhắm nghiền.

Bị hút vào cơn kinh hoàng quá độ, Julie nhanh nhẹn tạm gác kế hoạch lấy chìa khóa trong ngăn kéo bên cạnh hông anh và trượt dọc lối đi, lưng áp sát tường. Khi cô mở cửa, sự im lặng kì quái trong bếp bị xé nát bởi tiếng kêu thảm nảo của anh.

"Dom... tôi xin lỗi. Dom, tôi xin lỗi!".

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Cảnh tượng đáng sợ mà cô vừa chứng kiến cứ lớn vồn trong đầu khi cô chạy ngược gió ra khỏi gara và suýt vấp cửa ra. Tay cô lần mò vội vã, cô đã thay bộ quần áo trượt tuyết, đeo găng tay và đội mũ bảo hiểm, rồi cô đẩy chiếc xe ra khỏi gara, lòng nom nớp lo sợ anh nghe thấy tiếng động cơ. Chân cô quàng qua ghế ngồi, cẩn thận khóa chốt mũ bảo hiểm, cô tra chìa khóa xe vào ổ. Vài phút sau cô phóng như bay về phía cánh rừng phía xa khoảng sân, cố giữ thẳng bằng và thầm cầu nguyện tiếng ồn của chiếc xe không bị người trong nhà nghe thấy.

Cả người cô rung lên vì vui mừng và sợ hãi, cô loạng choạng xuyên qua những tán cây, chiến đấu giành quyền kiểm soát cái máy bên dưới và những hòn đá nằm lờm chờm trong tuyết. Khi cô đã khuất hẳn khỏi tầm nhìn ngôi nhà và đoán chắc anh không đuổi theo, cô đã định hướng chiếc xe đi về khúc quanh nhắm đường cao tốc, nhưng vào lúc này, cô thậm chí mừng vì mình đang đi trong rừng. Xa xa nơi ẩn náu của họ, gió đang gào thét từng cơn và những đợt tuyết lạnh băng báo hiệu sắp có một trận bão tuyết thật sự.

Năm rồi đến mười phút, sự vui sướng vì tự do và thành công đã tiếp thêm cho cô động lực, nhưng nó đang suy giảm nhanh chóng bởi kí ức ngăn ngừa mà cô vừa nhìn thấy. Những ý nghĩ lóe ra trong đầu cô nghe thật phi lý, không thể có chuyện tên giết người máu lạnh đau đớn trước cái chết của bạn chung buồng giam như thế được. Cô liếc qua sau vai để chắc chắn mình không bị đuổi theo, rồi gần như thét lên khi sắp tông phải cái cây, cô đảo tay lái loạn xạ để tránh nó và gần như lật nhào cả xe.

Nhóm người đứng dậy, Zack phờ phạc nhìn mớ đồ đạc xiêu vẹo và chén đĩa vỡ nát trên sàn.

"Như cắt" anh nói đều đều và vói tay lấy vại rượu. Anh rót cho mình vài ly chứa chất lỏng cay nồng và đặt nó xuống, cố gắng làm tê liệt nỗi đau đang cào xé ngực anh. Anh vẫn còn nghe thấy giọng nói hờ hờ của Sandini khi anh đọc bức thư của mẹ anh ta "Ngày Zack, Gina sắp lấy chồng rồi. Tôi rất

ghét phải lỡ buổi tiệc" Zack cũng nhớ những thứ khác, những lời khuyên và kiến thức dè dòi của Sandini chẳng hạn "Anh muốn có một cái hộ chiếu giả phải không Zack. Anh không muốn một gã có tên Rubin Schwart mà chẳng ai từng nghe tới. Hãy để tôi liên lạc với con chồn Walley giúp anh. Ông ta có bộ sưu tập hình đàn ông khắp cả nước. Hãy để tôi giúp anh Zack..."

Zack đã để anh ta giúp và Dom đã chết vì điều đó.

"Này Zack có muốn thêm vài miếng bánh của mẹ tôi không? Tôi có rất nhiều thuốc trị đau bao tử".

Đứng ngay cửa sổ, tay cầm ly brandy và nhìn trừng trừng vào người tuyết Julie đang đập, Zack tưởng như nghe thấy giọng Dom sát bên. Dom cũng tìm được niềm vui từ những thứ nhỏ bé ngu ngốc như thế. Lẽ ra anh ta nên ở ngoài kia đập người tuyết cùng Julie.

Zack đông cứng, ly brandy nghẹn ngay cổ anh, mắt anh lướt khắp sân. Julie!.

"Julie" anh nhào ra cửa sau và giật mạnh, một đợt tuyết đập vào mặt anh và anh phải kê vai hông mở được cửa. "Julie, vào trong ngay trước khi em bị lạnh cứng -".

Con gió hắt ngược lại anh trở lại nhưng Zack không còn chú ý. Tia nhìn của anh đang tập trung vào vết lõm sâu hoắm trên nền tuyết, anh chạy bỏ về gara sau nhà.

Anh sững người, không thể tin vào câu trả lời trước mắt khi thấy chiếc xe tuyết dưới lớp vài dầu. Ngay đó có một vết xe khác đâm thẳng vào rừng.

Chỉ vài phút trước thôi anh đã cho rằng không còn cái gì có thể khiến anh đau đớn và cô độc bằng tin tức về cái chết của Dom, nhưng con giận bùng bùng cùng linh tính có chuyện chẳng lành đã che mờ tất cả.

***.

Lạnh. Vài phút sau khi cô ra khỏi tầm che chắn của khu rừng và điều khiển xe về hướng hàng cây thẳng đứng san sát nhau mà họ đã từng đi qua trong chiếc Blazer, Julie cảm thấy con lạnh thấu xương đã gần như không thể chịu đựng thêm. Những giọt hơi đã bắt đầu rơi trên khóe mắt cô, tuyết phủ kín mặt cô, mắt, môi và chân cô đã lạnh cứng cả lại. Chiếc xe đâm phải một vết lún và trượt sang bên, khi cô cố giảm ga thì tứ chi đã quá lạnh để phải mất vài giây quý giá cho cơ thể phản ứng kịp với não bộ.

Điều duy nhất không bị tê liệt vì lạnh là nỗi sợ hãi, nỗi sợ bị Zack đuổi kịp và ngăn cô bỏ trốn và một nỗi sợ mới nữa, đó là nếu anh không tìm ra cô và cô sẽ chết ở đây, bị vùi trong con bão và mất xác trong tuyết. Trong đầu cô bỗng hiện lên cảnh một cuộc tìm kiếm thi thể của cô dưới những khối băng tan sẽ được tổ chức, đầu và mình cô vẫn còn trong bộ đồ tuyết màu xanh biển hợp thời cùng mũ bảo hiểm vừa vặn và thật tình cờ là phù hợp với chiếc xe có lái luôn. Một cái kết "hoàn hảo", cô đau khổ nghĩ, cho một cô bé khu ô chuột thành phố Chicago. Xa bên dưới, cô thoáng thấy con đường ẩn hiện sau những tán cây hai bên. Nhưng nó gần như là một đường thẳng đứng kể từ chỗ này, và sẽ càng nguy hiểm với những cái cây đan xen và đá cuội trong tuyết. Nếu cô chọn đường này, cô sẽ tốn ít thời gian hơn để xuống núi, nhưng sẽ không có một cơ may nào để cô tới đường cao tốc. Bên cạnh đó trước khi cô nghiêm túc cân nhắc việc lao đầu xuống núi, cô phải quay trở lại cây cầu bắc ngang nhánh sông ngập nước. Cô cố nhớ lại vị trí chính xác của cây cầu. Có vẻ là đầu đó ở khúc quanh kế tiếp, nhưng thật sự khó mà nói đó là đường đi khi tuyết đã khiến tất cả chỉ còn là khoảng đất nhỏ giữa những đụn tuyết khổng lồ luôn dịch chuyển.

Mọi chuyện diễn ra khiến cô nên tính đến chuyện xuống xe và làm ấm cơ thể bằng cách chạy bộ hay gì đó. Tuy nhiên cô lại lo lắng việc đó sẽ tốn thời giờ. Nếu tuyết đã che lấp hết dấu vết của cô từ gara đến khu rừng trước khi anh nhận ra cô đã biến mất thì ngay lập tức anh sẽ suy đoán là cô đã đi theo hướng đường lộ và mất ít thời gian hơn để đuổi theo cô thay vì đi loanh quanh trong rừng. Julie thậm chí không dám quay đầu lại nhìn vì sợ mất lái khỏi phương tiện đi lại không mấy quen thuộc này, nhưng cô nhận ra là mọi thứ đang di chuyển quá nhanh trên tuyết và cô gần như không thể điều khiển được. Cô liếc nhanh ra sau và bật ra tiếng thét. Phía trên và ngay đằng sau cô, chiếc xe đang lao thẳng ra khỏi rừng, hướng xuống đường cái, tay lái chúi thẳng phía trước - như một bóng ma bạc mệnh, bay khỏi nhánh cây mà chẳng cần kỹ thuật cao siêu gì cả.

Kính hải và giận dữ đã cuốn phăng mọi thứ, ngay cả con lạnh run người và đẩy chất kích thích lên đầy mạch máu cô. Cầu nguyện là anh không thấy cô xuyên qua đám cây rậm rạp hai bên đường, cô cố tìm cách đổi hướng và ả núp để anh không thể bắn trúng cô. Bên trên, ngay khúc ngoặt kế tiếp, cô thoáng thấy một khoảng đất bằng phẳng, nhưng con đường đã bị bao bọc bởi những tảng đá giúp xe không bị chệch tay lái. Một cách nào đó cô phải bẻ lái giữa mây tảng đá và giảm tốc độ chiếc xe tuyết lại trước khi nó chạy tới chỗ đất bằng, rồi cô sẽ nấp dưới những tán cây mọc cao vút bên trái con đường. Không còn thời gian nghĩ thêm kế hoạch khác, cô đạp mạnh thắng xe và hướng về rìa núi.

Khoảng đất hẹp hơn cô tưởng, nhưng cô chỉ có vài giây để hoảng sợ, cô đã bay lên, đập thẳng xuống một nhánh cây thông to tướng, đầu chiếc xe lao vút xuống đất như tên lửa mất kiểm soát, rơi tòm vào bụi cây, ngay sau lưng họ vài mét là một nhánh sông nhỏ. Julie thắng thốt nhận ra trọng lực đang xé nát chiếc xe khi những cành thông trung bình đan xen trước mũi cô như những bàn tay trợ giúp. Chiếc xe trượt khỏi con bờ kè, tự xoay vòng vòng, rồi chúi nhủi trong lớp băng sát bờ, sau cùng cũng dừng lại, tay lái văng vào dòng nước chảy siết, thanh trượt bị thùng từng mảnh và bám vào tán cây rung rinh.

Mục người đi vì nhẹ nhõm và mất phương hướng, Julie nằm bên nhánh thông đã gãy và quan sát chiếc xe tuyết mắc mứu ngay bờ kè. Đuổi theo cô... Thúc ép cơ thể hoạt động, cô lăn người sang bên, đầu gối lảo đảo, cô bò dưới những bụi cây. Thanh trượt trên xe anh vút qua khỏi chỗ cô ẩn nấp, Julie khum người thấp hơn nữa, cô thậm chí không cần bận tâm vì anh không thèm liếc về phía cô. Anh thấy chiếc xe của cô đã lật nhào trong băng và bắt đầu xuôi theo dòng chảy, tất cả giác quan của anh tập trung cực độ.

Không thể tiêu hóa hoàn toàn những gì đã xảy ra hay chấp nhận số kiếp của cô, cô thấy anh nhảy khỏi xe trước khi nó dừng hẳn và chạy tới dòng nước.

"JULIE" Anh gào thét giữa con gió rít.

Cô hoàn toàn không thể tin nổi khi anh bắt đầu băng qua những tảng băng mỏng. Hiển nhiên là anh nghĩ cô đã rơi xuống đó, và tất nhiên anh hẳn phải vui mừng vì chẳng còn điều gì phức tạp trong kế hoạch của anh.

Julie đã nghĩ rằng anh muốn thu hồi lại chiếc xe và tia nhìn của cô hướng thẳng đến chiếc xe anh vừa bỏ xó. Bây giờ nó gần cô hơn là anh, cô có thể lấy nó nhanh hơn anh, và nếu anh không kịp lấy chiếc xe kia an toàn, cô cũng sẽ dễ bề chạy trốn. Giữ tia nhìn dán chặt vào lưng anh, cô trườn ra khỏi bụi cây, từng bước từng bước lên lút ra khỏi nơi ẩn nấp, và từng chút một đi từ cây này qua cây kia.

"JULIE, VÌ CHÚA, HÃY TRẢ LỜI TÔI ĐI!" Anh hét lớn, cởi bỏ áo khoác. Những tảng băng xung quanh anh bắt đầu nứt rạn, phần còn lại của chiếc xe của cô đâm bổ xuống sông và mất hút. Thay vì tìm chỗ an toàn, anh vẫn giữ nhánh cây đang chìm và hạ thấp người xuống dòng chảy băng giá trong sự ngạc nhiên cùng cực của cô.

Vai anh biến mất rồi đến đầu anh và Julie lao thẳng ra khỏi chỗ nấp. Anh ngoi lên để thở, vừa kêu hét tên cô, rồi lại lặn xuống. Julie phi thẳng đến cái cây cuối cùng. Chỉ còn cách chiếc xe tuyết của anh cũng như tự do tuyệt đối vài bước, cô dừng lại, mắt chăm chăm nhìn về khoảng sông anh mất hút. Trí óc cô kêu gào Zachary Benedict là tên tội phạm giết người đã tích lũy thêm tội lỗi bao gồm bắt cóc, và cô phải bỏ trốn ngay khi có cơ hội. Tiếng nói từ lương tâm cô lại cho rằng nếu cô bỏ mặc anh bây giờ và lấy đi chiếc xe, anh sẽ chết công vì cố cứu cô.

Bất thành linh đầu và vai anh nổi lên bên cạnh nhánh cây bị chìm. Cô cảm thấy cổ họng nhẹ nhõm khi anh bám vào một tảng băng. Ngạc nhiên vì sức mạnh thể chất và tinh thần của anh, Julie quan sát anh nắm chặt tảng băng, giữ người thẳng đứng, lao đảo với tay tới áo khoác. Nhưng thay vì mặc nó vào, anh ngồi thẫn thờ bên cạnh hòn đá phủ tuyết kế bên nhánh sông.

Cuộc chiến nội tâm giữa lý trí và con tim Julie leo thang dữ dội vì nhiều lý do: anh không bị cuốn đi, bây giờ anh an toàn, nếu cô phải rời khỏi anh thì đây là lúc thích hợp, trước khi anh ngẩng lên và thấy cô.

Lường lự không quyết, Julie quan sát anh đặt áo khoác lên tay. Một khoảnh khắc nhẹ nhõm ngu xuẩn cô đã nghĩ rằng anh sẽ mặc nó trở lại đã chuyển thành sự hãi khi anh làm điều ngược lại: anh ném áo khoác sang bên, nhòm người dậy và bắt đầu cởi nút áo sơ mi. Rồi anh gục đầu vào bờ kè, nhắm tịt mắt lại. Gió rít từng hồi xung quanh anh, thổi bay mái tóc ẩm ướt, cơ thể và gương mặt anh, tâm trí cô dần nhận ra anh không có ý định về nhà! Anh thật sự nghĩ rằng cô đã chết trôi khi có thoát khỏi anh, anh đã tự quyết cho mình bản án tử hình.

"Nói với tôi là em tin tôi vô tội!" Anh đã yêu cầu cô tối qua, vào lúc này, cô không còn nghi ngờ gì người đàn ông muốn chết đi vì gây ra "cái chết" cho cô thật sự là vô tội.

Không nhận thức được là cô đang khóc và bắt đầu vùng chạy, Julie chạy tới sườn dốc nơi anh ngồi. Khi cô tới đủ gần để nhìn thấy mặt anh, sự hối hận và xúc động khiến cô khụy gối. Đầu anh lật úp, hai mắt nhắm nghiền, khuôn mặt anh mang vẻ hối tiếc sâu sắc.

Quên đi cái lạnh, Julie nhặt áo khoác lên và choàng nó qua người anh. Nén cảm giác ăn năn trong cổ họng, cô thì thầm đau đớn.

"Anh thắng rồi, chúng ta về nhà thôi".

Khi anh không đáp lại, cô quỳ xuống và giúp anh cho tay vào áo.

"Zack, tỉnh lại đi!" Cô rung rung. Vai cô run rẩy bởi tiếng nước nở, cô kéo anh vào vòng tay mình, lay đầu anh vào ngực cô, cố truyền chút hơi ấm sang anh khiến anh mở mắt "Làm ơn" cô lầm nhảm, gần như rơi vào trạng thái hỗn loạn "Làm ơn tỉnh lại đi. Em không nhắc anh lên nổi. Anh phải giúp em chứ. Zack, làm ơn. Có nhớ khi anh nói anh muốn có ai đó tin anh trong sạch không? Lúc đó em không hoàn toàn tin anh, nhưng bây giờ em tin. Em thề đấy. Em biết anh không giết ai hết. Em tin mọi điều anh nói. Tỉnh lại đi. Làm ơn, tỉnh lại đi".

Anh dường như trở nên nặng hơn hoặc giả anh đã hoàn toàn mất ý thức, Julie kinh hoàng.

"Zack, đừng ngủ" cô nói mà gần như là hét. Nắm chặt cổ tay anh, cô ráng nhét chúng vào áo khoác, miệng cô không ngừng mua chuộc anh mong anh tỉnh lại "Về nhà thôi. Chúng ta sẽ lên giường với nhau. Em rất muốn làm thế tối qua, nhưng em đã sợ. Giúp em cùng về nhà nào Zack" cô van nài khi xô thêm tay kia vào áo và vật với khóa kéo "Chúng ta sẽ làm tình ngay trước ánh lửa. Anh sẽ thích phải không?"

Khi cô mặc xong áo khoác cho anh, cô đứng dậy, nắm tay anh và dùng hết sức cô có, nhưng cô bị mất thăng bằng và té nhào bên cạnh anh. Nhòm dậy lần nữa, cô chạy tới chiếc xe và mang nó tới chỗ anh nằm. Ngồi bên cạnh anh, khi cô không thể đánh thức anh dậy, cô nhắm mắt lại lấy can đảm, rồi mở rộng cánh tay tát thẳng vào mặt anh. Mắt anh mở lớn, rồi nhắm lại. Bỏ mặc cơn đau dọc cánh tay đến những ngón tay tê cứng, cô bóp cổ tay anh, thử nói điều gì khác có thể khiến anh gượng dậy.

"Em không thể về nhà mà không có anh" cô nói dối, giật giật cổ tay anh "Nếu anh không giúp em về nhà, em sẽ chết ở đây với anh. Anh muốn thế sao Zack? Zack làm ơn giúp em" cô khóc "Đừng để em phải chết".

Mất khoảng một giây để cô nhận ra anh không hoàn toàn bất tỉnh và không nghe được cô nói, bằng chút sức lực cuối cùng, anh từ từ đứng dậy.

"Đứng đó" Julie hỗn hển "Đứng lên đi. Giúp em trở về nhà để em giữ ấm".

Chuyển động của anh vô cùng uể oải khi anh mở mắt ra, tia nhìn của anh vô thần, nhưng bản năng của anh đang giúp cô. Phải cố gắng nhiều lần Julie mới xoay xở đỡ người anh được, đặt anh lên xe tuyết, nhưng anh lại đỡ người xuống cần điều khiển.

"Giúp em giữ thăng bằng nhé" cô nói, một tay giữ anh cố định và nhanh chóng ngồi phía sau anh. Cô nhìn lại con đường đã qua, nhận ra việc leo lên con dốc thẳng đứng lần nữa là bất khả thi, cô đành chọn cách vòng lại cây cầu và men theo lối cũ. Nỗi sợ trước đây với động cơ xe đã bị quên lãng, Julie hạ

thấp người anh để tránh gió và tuyết, cô bắt đầu cho chiếc xe chuyển động.

"Zack" cô thì thầm bên tai anh, chăm chú vào đường đi, cố giữ anh tỉnh táo cũng như đè nén nỗi lo của cô xuống "Anh vẫn còn run rẩy một ít nè. Run được là tốt, nó có nghĩa là thân nhiệt của anh chưa xuống đến mức báo động. Em đã đọc ở đâu đó như thế".

Họ vòng qua chỗ uốn lượn, và Julie điều khiển chiếc xe đi theo con đường duy nhất mà cô nghĩ họ có thể trèo lên.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Anh gục xuống hai lần dọc lối đi trước khi Julie đưa anh tới phòng ngủ của cô và chắc chắn nơi đó có lò sưởi đầy củi và sẵn sàng cháy sáng. Nín thở lấy sức, cô lê từng bước một tới giường và đẩy toàn bộ sức nặng của anh lên đó. Lớp quần áo bên ngoài của anh đã đông cứng lại như đá, và cô bắt đầu cởi chúng ra khỏi người anh. Khi cô giật mạnh chiếc quần dài thì anh thốt ra những từ đầu tiên kể từ lúc cô giải cứu anh.

"Tắm" Anh lẩm bẩm yếu ớt "Tắm nước nóng".

"Không" cô cắt ngang, cố tỏ vẻ bình thản khi cô cởi đến cái quần lót đông đá của anh "Chưa đâu. Những người bị hạ thấp thân nhiệt cần được làm ấm từ từ chứ không phải đột ngột. Em đã học chúng từ lớp sơ cứu ở trường đại học. Và đừng có nghĩ gì về chuyện em cởi đồ anh đó. Em là cô giáo và anh chỉ là cậu học trò nhỏ của em thôi" cô nói dối "Và cô giáo thì cũng gần giống như y tá vậy, anh biết chứ?" cô bổ sung "Tỉnh táo đi! Nghe em nói này" Cô dễ dàng kéo quần sọc ra khỏi đôi chân vạm vỡ của anh. Liếc nhanh xuống những gì mình đang làm, cô chợt cảm thấy hai má nóng bừng. Cơ thể nam tính đầy quyến rũ đang nằm ườn ra trước mắt cô y hệt trong tờ giữa cuốn Playgirl cô đã thấy lúc học đại học. Ngoại trừ chuyện cơ thể năm đây đang tím tái và lạnh ngắt cũng như run rẩy từ đầu đến chân.

Vội tay lấy mấy tấm mền và choàng vào người anh, chà sát làn da anh vào chúng. Cô đến tủ áo và lấy thêm 4 cái nữa và đắp thêm cho anh. Hải lòng vì anh đã được bao bọc kỹ lưỡng, cô vội vã đi tới bếp lò và nhóm lửa lên. Cho đến khi khúc gỗ cháy tí tách trong đáy lò Julie mới thay bớt quần áo của cô. Sợ phải xa anh, cô đứng bên chân giường, quan sát những hơi thở chậm chạp, không sâu của anh khi cô cởi bộ đồ tuyết của mình.

"Zack, anh có nghe em không?" cô hỏi dù anh không trả lời, Julie bắt đầu nói đủ thứ chuyện với anh với mong muốn khuyến khích anh tỉnh lại cũng như tăng cường lòng tin cho cô là anh sẽ như thế. "Zack, anh rất mạnh mẽ. Em đã chú ý đến điều đó khi anh thay lớp xe cho em hay khi anh ngoi lên khỏi dòng sông. Anh cũng rất can đảm nữa. Có một cậu bé trong lớp em tên là Johnny Everett - cậu bé muốn mạnh hơn bất cứ cái gì trên thế giới. Nhưng cậu ta bị tàn tật nên phải ngồi xe lăn, nó làm tim em tan vỡ mỗi khi thấy Johnny, như cậu bé không bao giờ bỏ cuộc. Nhớ chứ, em đã kể anh nghe tối qua đó" Không biết giọng mình rất dịu dàng, cô bổ sung "Cậu nhóc rất can đảm, giống anh vậy. Các anh của em đã từng có nhiều tấm hình của anh trong phòng họ. Em đã kể với anh chưa nhỉ? Em thích anh nhiều lắm, Zack" cô nói đứt quãng "Và em sẽ, nếu anh còn sống và cho em cơ hội. Em sẽ nói bất kì điều gì anh muốn biết".

Tâm trạng hoang mang càng lộ rõ. Có lẽ cô nên làm anh ấm thêm lên hoặc làm anh tỉnh táo. Sẽ ra sao nếu anh chết đi vì sự thờ ơ của cô? Lấy ra thêm một tấm vải dày từ tủ áo, cô ngồi xuống bên cạnh anh, ngón tay cô lần tìm mạch đập trên cổ anh. Mắt cô chăm chú nhìn vào đồng hồ trên tủ. Nhịp đập của anh có vẻ hơi chậm. Giọng nói và bàn tay cô rung lắc khi phủ tấm mền lên vai anh.

"Về chuyện tối qua - em muốn anh biết là em rất thích khi anh hôn em. Em không muốn anh dừng lại, và chính điều đó khiến em sợ. Em không để ý đến chuyện anh từng ở tù, chỉ vì em đã ... mất kiểm soát, em chưa bị như thế bao giờ" Cô biết có khả năng anh không nghe thấy bất cứ từ nào cô nói, cô im lặng khi thấy một con co thất từ cơ thể anh "Run được là tốt" cô nói to, trí óc cô hoạt động dữ dội để tìm chuyện gì đó để nói với anh. Cảnh tượng đột ngột về những món chó của thánh Benard với biểu tượng thùng chứa trên cổ cho dòng thác người khiến cô giật mình. Ít phút sau, cô quay trở lại bên cạnh giường với một ly brandy và niềm vui sướng vì những gì đã nghe trên đài radio. "Zack" cô há hức nói, ngồi xuống bên anh, vòng tay qua đầu anh để đổ rượu vào "uống một ít cái này, và cố nghe lọt những gì em nói đây: em mới nghe từ đài là bạn anh - Dominic Sandini - đã ở trong một bệnh viện tại Amarillo. Anh ta đang khá lên! Anh có hiểu không? Anh ta chưa chết. Anh ấy đã tỉnh táo rồi. Người ta nghĩ rằng những kẻ trong tù đã đưa thông tin sai lệch do hiểu lầm hoặc là muốn biến cuộc biểu tình của các tù nhân trở thành cuộc bạo loạn, mọi việc đã xảy ra như thế... Zack?"

Một lúc sau cô cũng chỉ xoay xở đưa được một muỗng brandy vào miệng anh, Julie đành bỏ cuộc. Cô biết cô có thể tìm ra chiếc điện thoại bị anh giấu đi và gọi cho bác sĩ. Nhưng bác sĩ sẽ nhận ra anh ngay lập tức và gọi cho cảnh sát. Họ sẽ bắt anh khỏi đây và tống anh vào tù, mà anh thì thà chết còn hơn quay lại đó.

Những giọt nước mắt vì lo lắng và kiệt sức chực chờ rơi trên khóe mắt Julie khi thời gian lần lượt trôi qua, hai tay cô đặt trên đùi, cố nghĩ ra cái gì đó để làm cho đến khi cô thì thầm cầu nguyện.

"Xin hãy giúp con" cô cầu xin "Con không biết phải làm gì. Con không biết tại sao Người đem hai chúng con đến bên nhau. Con không hiểu tại sao Người khiến con cảm thấy như vậy về anh và tại sao Người muốn con ở bên cạnh anh ấy, nhưng con nghĩ Người đã làm tất cả mọi chuyện. Con biết thế bởi vì... bởi vì con đã không cảm thấy là Người đã đặt tay lên vai con như thế này khi con còn là một cô bé - khi Người đem gia đình Mathison đến với con".

Julie hít một hơi sâu và dài, rũ sạch những giọt nước mắt long lanh trên khóe mắt khi lời cầu nguyện của cô đến đoạn cuối cùng, cô cảm thấy vững tâm

hon "Xin hãy chăm sóc cả hai chúng con".

Cô quay lại nhìn Zack và thấy anh rung mình ớn lạnh rồi rúc người sâu hơn vào trong tấm mền. Nhận ra anh đã rất buồn ngủ chứ không phải bất tỉnh nhân sự như cô lo sợ, cô nhào người về trước và đặt một nụ hôn lên trán anh "Tiếp tục run đi" cô thì thầm êm ái "Run được là tốt".

Không nhận ra đôi mắt hồ phách hấp háy mở ra rồi nhắm lại khi cô đứng dậy, Julie bước vào phòng tắm và mở vòi nước nóng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Cô tìm kiếm trong tủ áo lần nữa khi nảy ra ý tưởng lấy điện thoại gọi báo bình an cho cha mẹ. Đứng bên cạnh giường, cô đặt tay lên trán Zack, quan sát từng hơi thở của anh. Thân nhiệt anh gần như là bình thường, hơi thở đã sâu hơn và đều đặn. Sự nhẹ nhõm khiến cô gần như khuyu cả gối khi bước đến bỏ thêm cũi lò sưởi. Hải lòng vì người anh đã được giữ đủ ấm, cô đóng cửa phòng ra ngoài tìm điện thoại. Cho rằng phòng ngủ của anh là nơi hợp lý nhất để bắt đầu tìm kiếm, cô mở cửa ra và choáng ngợp trước vẻ hào nhoáng bên trong. Cô nghĩ phòng mình với lò sưởi bằng đá, cửa kính, và buồng tắm lát đá đã là quá lộng lẫy rồi, nhưng căn phòng này còn hơn thế gấp mười lần. Những tấm kính xếp dọc bức tường bên trái cô, phản chiếu giường ngủ cỡ đại và khung trời bên trên cùng lò sưởi bằng đá cẩm thạch trắng ở phía đối diện. Những cửa sổ kéo dài ra tạo thành một chỗ hóng mát rộng rãi với bồn nước nóng trên một đài xây bằng đá cẩm thạch trắng. Một cặp ghế sofa vải màu trắng ngà, vân màu hoa cà và sọc xanh biển được kê sát lò sưởi. Phần còn trống ở phía kia bồn nước nóng là hai chiếc ghế nhỏ dày và hai ghế dài bọc nệm cùng màu với hoa văn trên tấm trải giường.

Julie chậm rãi đi tới trước, chân cô đi trên tấm thảm xanh nhợt nhạt. Cô nhìn thấy hai nắm cửa bằng đồng thau trên cửa kính và rón rén đẩy vào, cô thở ra kinh ngạc trước buồng tắm xa hoa bằng cẩm thạch được chia thành hai gian với hai bồn rửa mặt và hai tấm kính trên hai phần tường riêng biệt. Mỗi phần được lắp một vòi sen cực lớn và những tấm kính sáng loáng, tất cả đều được sắp xếp cân đối một cách tuyệt vời.

Mặc dù phần còn lại của căn nhà cho thấy nó được xây dựng để có thể phù hợp với một người đàn ông hay phụ nữ, nhưng không có nghi ngờ gì là sự quý phái đầy nữ tính trong căn phòng này sẽ khiến một anh chàng nào đó cảm thấy như lạc vào khuê phòng thiếu nữ. Julie đã đọc trong một tờ tạp chí nào đó rằng những người đàn ông tự tin vào sức hút nam tính của bản thân hiếm khi từ chối ước muốn có phòng ngủ đầy chất đàn bà của vợ mình, thật ra mà nói, họ thích cảm giác "xâm phạm" khu vực cấm nhiều hơn. Trong một lúc Julie đã nghĩ chuyện đó thật dở hơi, nhưng khi cô chú ý thấy đồ đạc được làm theo nhu cầu của đàn ông như giường ngủ rộng và thoải mái, ghế nhồi cạnh bồn nước nóng thì cô nghĩ cái lý thuyết đó cũng có phần chính xác.

Cô bước tới tủ âm tường ở nửa bên phải buồng tắm và tìm điện thoại bên trong. Sau khi lướt qua hết ngăn kéo và tủ kệ ở phòng ngủ, Julie cảm thấy bị thu hút bởi chiếc áo kimono đỏ thêu chỉ vàng đang mắc trong tủ. Cô chọn nó một phần vì nó chắc chắn sẽ vừa vóc người cô cũng như mong muốn mình trông thật đẹp khi Zack tỉnh lại sáng mai. Cô thất bại lung quanh eo rồi tự hỏi anh đã giấu điện thoại ở chốn quỷ nào, cô chợt nhớ đến cái tủ nhỏ đã bị khóa chặt dọc lối đi. Cô đi thẳng đến đó và thử giật mạnh, nhưng tủ đã khóa kín, cô quay lại phòng ngủ. Cô đã tìm ra chìa khóa nơi cô đoán nó sẽ ở đó - trong túi quần ướt sũng của anh.

Ngăn tủ chứa đầy rượu và chất cồng, bốn cái điện thoại được Zack giấu bên cạnh thùng sâm panh Dom Perignon .

Hơi khó thở vì căng thẳng đột ngột. Julie lấy một cái điện thoại đi vào phòng khách, nối dây vào, ngồi lên ghế sofa, hai chân khoanh lại, điện thoại đặt trên đùi. Cô đã nhấn được nửa dây số trước khi cô nhận ra cô đang mắc vài sai lầm. Cô dẫn mạnh tai nghe để ngắt cuộc gọi. Khi bắt cóc là tội ác liên bang - và Zack còn là tội phạm giết người - có lý do tin rằng FBI đang ở trong nhà cha mẹ cô, đợi cô gọi điện và nhờ đó lần ra dấu vết. Ít ra những chuyện đó thường xảy ra trong phim. Cô đã quyết định mình sẽ ở đây với Zack và để Chúa lo phần còn lại, nhưng cô nhất định phải nói chuyện với gia đình mình và trấn an họ. Tay cô lơ đãng lướt qua lại trên lần chỉ vàng của áo kimono trong khi suy nghĩ phương án khả thi nhất. Vì cô không thể gọi bất cứ thành viên nào trong gia đình, cô phải gọi ai đó khác trước tiên, một người cô thật sự tin tưởng, một người không bị bối rối bởi việc cô nhờ .

Julie loại trừ những người đồng nghiệp của cô. Họ là những phụ nữ tuyệt vời, nhưng họ nhút nhát nhiều hơn dám đương đầu, và họ cũng không có kiểu cách cần thiết cho nhiệm vụ. Bất thành linh cô mỉm cười rạng rỡ và đi lấy danh bạ nhỏ mà cô để trong túi. Mở tới vần C, cô bật điện thoại và kiểm tra số của Katherine Cahill trước khi cô ấy trở thành bà Mathison. Đầu tháng này, Katherine đã gửi cô một lời nhắn là không biết họ có thể gặp nhau khi cô ấy tới Keaton tuần này được không. Julie khúc khích cười khi nghĩ tới con giận điên cuồng của Ted khi cô gửi Katherine trở lại nhà Mathison, nơi mà anh không thể tránh hay phớt lờ cô ấy... và Katherine sẽ cảm ơn cô vì điều đó.

"Katherine" Julie nói ngay trước khi có tiếng phụ nữ trả lời điện thoại "Julie đây. Đừng nói gì hết nếu cậu không ở một mình".

"Julie! Chúa ơi! Chỉ có mình thôi. Cha mẹ mình đang ở Bahamas. Cậu ở đâu? Cậu ổn chứ?"

"Mình khỏe. Mình sẽ là mình được an toàn" cô ngừng lại để lấy bình tĩnh "Cậu có biết là cảnh sát hay FBI - ý mình là - họ có mặt ở nhà cha mẹ mình không?"

"Họ ở đó và tra hỏi cả thị trấn luôn".

"Nghe này, mình cần nhờ cậu một việc rất quan trọng. Cậu sẽ không phải phạm pháp, nhưng cậu sẽ phải giữ bí mật".

Giọng Katherine hạ thấp gần như thì thầm "Julie, mình sẽ làm bất cứ điều gì cho cậu. Mình mừng là cậu đã gọi cho mình - cậu cho mình cơ hội trả lại những gì cậu đã làm để ngăn Ted ly dị mình hay cách cậu đứng bên cạnh mình" Katherine ngưng lại trước khi Julie định cắt lời "Cậu muốn mình làm gì?"

"Mình cần cậu chuyển lời cho cha mẹ và anh trai mình ngay là mình sẽ gọi lại cho cậu trong vòng một giờ tới và mình có thể nói chuyện với họ. Katherine, phải chắc là cậu không gây bất kì chú ý nào cho FBI. Gặp riêng gia đình mình và chuyển tin nhắn cho họ. Cậu sẽ không bị đặc vụ FBI dọa dẫm phải không?"

Katherine cười buồn "Cái này thì Ted đã từng nói đúng - mình là cô công chúa nhỏ hư hỏng mà cha cô đã khiến cô ta tin rằng mình có thể làm chuyện gì cũng được nếu thích. Bây giờ không có chuyện đó đâu" Cô kết thúc hài hước hơn nữa "có rất ít đặc vụ FBI có khả năng làm cựu công chúa bối rối. Nếu họ có làm" cô đùa "mình sẽ nhờ cha gọi nghị sĩ Wilkins".

"Tuyệt vời" Julie nói, tự cười vì sự liều lĩnh táo bạo trong giọng Katherine. Nhưng cô trấn tĩnh lại và đưa thêm thông điệp nhằm giúp Katherine cũng như gia đình Mathison hiểu rõ tình hình trước cuộc điện thoại tiếp theo "Một điều mình cần nói nữa là : Cậu phải khiến gia đình mình hiểu là mình đang rất an toàn, nhưng nếu có ai lần theo cuộc gọi thì mình sẽ rơi vào tình trạng cực kì nguy hiểm. M-mình không thể giải thích chính xác ý mình là gì - mình không có thời gian - mà nếu như mình có thì..."

"Cậu không phải giải thích gì với mình cả. Mình có thể biết qua giọng nói là cậu đang ổn. Đó là điều mình quan tâm. Còn chuyện cậu đang ở đâu hay cậu ở với ai ... mình sẽ biết khi nào cậu muốn nói. Cậu là người tốt nhất mà mình từng biết đó Julie. Tốt hơn mình nên đi ngay. Gọi lại sau một giờ nữa nhé".

Julie đốt lửa cho lò sưởi phòng khách. Cô đi qua đi lại bên cạnh nó, mắt chăm chú nhìn đồng hồ, nôn nao chờ đợi một giờ trôi qua. Chính vì sự bình tĩnh, chấp nhận mọi điều Julie nói của Katherine mà Julie đã không chuẩn bị gì cho cuộc gọi thứ hai.

Giọng nói thấu hiểu của cha Julie vang lên ngay tiếng reo đầu tiên.

"Vâng, tôi nghe. Ai gọi thế?"

"Con là Julie đây cha" Julie nói, ép chặt tai vào điện thoại "Con ổn. Con ổn - ".

"Cảm ơn Chúa" Giọng ông khàn khàn và cộc cằn vì cảm xúc, rồi ông kêu lớn "Mary . Julie này. Con bé ổn. Ted, Carl, Julie đang gọi điện và nó khỏe. Julie, mọi người đã làm theo lời con. Chúng ta không nói cho FBI nghe chuyện này".

Cách xa đó hàng ngàn dặm, Julie có thể nghe thấy tiếng động từ hàng loạt máy phụ được nhắc lên và những giọng nói run rẩy, nhưng giọng đầy uy quyền của Ted đã lấn át tất cả .

"Mọi người im lặng" Anh ra lệnh "Julie, em có đang ở một mình không? Em có thể nói chứ?" trước khi cô kịp trả lời thì anh đã nói thêm "Một học sinh có giọng trầm của em- Joe Bob Artis - đã phát bệnh vì lo lắng cho em".

Trong một giây Julie cảm thấy bối rối bởi chủ đề mới và cái tên cô chưa từng nghe, và cô phá ra cười khi nhận ra anh đã cố ý nói sai tên đó .

"Ý anh là Willie phải không?" cô sửa lại "Em đang ở một mình, ít nhất là trong lúc này".

"Cảm ơn Chúa! Em đang ở đâu vậy em yêu?"

Miệng Julie toan mở ra nhưng không thốt được tiếng nào. Lần đầu tiên kể từ khi cô sống cùng gia đình Mathison cô sẽ phải nói dối họ. Mặc cho lý do của cô có quan trọng đến đâu đi nữa, cô vẫn cảm thấy khiếp đảm và xấu hổ vì nó.

"Em không biết chắc" cô giả dò nhưng mọi người dễ dàng nhận ra "ở đây rất lạnh" cô bỏ sung khắp khiêng.

"Em ở bang nào? Hay là em ở Canada?"

"E-Em không thể nói được".

"Benedict ở đó phải không?" Ted nói, con giận anh cố kìm nén chực chờ bộc phát ra "Đó là lý do tại sao em không thể nói nơi em đang ở. Đưa tên khốn kiếp đó điện thoại ngay lập tức đi Julie!".

"Em không thể! Nghe em nói này, tất cả mọi người, em không thể giữ máy lâu, nhưng em muốn mọi người tin là em không bị ngược đãi dưới bất kì hình thức nào. Ted" cô cố liên lạc với ai đó hiểu về luật pháp với hy vọng là những phán quyết của tòa cũng có lúc sai lầm "Anh ấy không giết ai cả. Em biết anh ấy không làm. Bồi thẩm đoàn đã sai rồi, vậy nên anh không thể - chúng ta không thể buộc tội anh ấy vì đã bỏ trốn".

"Một sai lầm" Ted nổ tung "Julie, đừng có tin cái chuyện tào lao đó! Hắn là kẻ sát nhân và là kẻ bắt cóc".

"Không! Anh ấy không định bắt cóc em. Anh ấy chỉ muốn một chiếc xe, anh biết đó, để ra khỏi Amarillo, và anh ấy đã thay lốp cho chiếc Blazer và em đã cho anh ấy quá giang. Đứng ra anh ấy đã cho em đi nếu như em không vô tình thấy tấm bản đồ - ".

"Em thấy tấm bản đồ nào vậy Julie? Tấm bản đồ ở đâu?"

"Em phải đi rồi" Julie rầu rĩ nói.

"Julie!" Mục sư Mathison cắt ngang "Khi nào con trở về?"

"Ngay khi anh ấy cho con đi, không - ngay khi con có thể. Con phải đi. Hứa với con là mọi người sẽ không nói với ai về cuộc gọi này nha".

"Mọi người hứa. Tất cả đều yêu con, Julie" Mục sư Mathison nói với một sự tin tưởng chân thành không điều kiện "Cả thị trấn đều cầu nguyện cho con được an toàn".

"Cha" cô nói không cần suy nghĩ "Cha có thể nhờ mọi người cầu nguyện cho sự an toàn của anh ấy được không?"

"Em mất trí rồi" Ted òa ra "Hắn là tên giết - ".

Julie đã không nghe anh nói hết câu. Cô đập máy và những giọt nước mắt đau đớn đang căng tràn trên mi. Cô đã cầu xin mọi người cầu nguyện cho tên bắt cóc cô, và như thế cô vô tình khiến mọi người tin nếu không phải cô bị Zachary Benedict lừa bịp thì ắt hẳn phải là đồng lõa của anh. Một ai đó nếu không bị phản bội vì những điều họ dám đứng ra và tin tưởng thì cũng đã cảm thấy bị lừa dối vì đã tin cô. Cảm giác đau đớn làm cả người Julie rung lên, cô tự nhắc mình Zack vô tội và đó mới là điều cô quan tâm. Giúp đỡ một người vô tội thoát khỏi nhà tù thì không có gì là mất đạo đức hay phạm pháp cả, và cũng không phản bội lòng tin của gia đình cô.

Đứng dậy bỏ thêm củi vào lò, đặt điện thoại trở lại tủ, cô vào bếp và dùng một giờ kế tiếp để lau dọn sạch sẽ cũng như làm vài món nóng sốt cho bệnh nhân của cô khi anh thức dậy. Khi cô gọt khoai tây thì ý nghĩ anh biết cô đã gọi điện cho gia đình chợt nảy ra trong đầu cô một cách khó nhọc, cô sẽ phải mất hàng giờ để thuyết phục anh là gia đình cùng chị dâu cũ của cô là những người đáng tin cậy và sẽ không báo cho chính quyền về cuộc gọi. Bây giờ anh đã có đủ thứ phải lo lắng rồi nên cô quyết định sẽ không nói với anh.

Sau khi hoàn tất cô rào bước trở lại phòng khách và ngồi xuống ghế sofa, tiếng radio vẫn vang ra từ nhà bếp và cô có thể nghe thêm những tin tức mới có thể thu hút Zack.

Thật là thú vị, một sự mỉa mai tồi tệ, cô đuổi người trên ghế, mắt nhìn lên trần nhà. Suốt nhiều năm trời cô cố cư xử như Mary Poppins, chưa từng làm đường lạc lối cho đến tận lúc này (Mary Poppins là một bảo mẫu nổi tiếng và được mọi người yêu quý).

Ở trung học, cô có rất nhiều bạn là phái nam, nhưng cô chưa bao giờ để họ vượt quá tình bạn, và họ cũng có vẻ chấp nhận chuyện đó. Họ đón cô đi xem bóng bầu dục, cho cô quá giang tới trường, và chào đón cô vào hội nhóm ồn ào của họ. Vào năm cuối cấp, Rob Kiefer, người được cả trường đánh giá là "lực lưỡng", đã đặt cô vào tình huống khó xử và thất vọng khi mời cô tới buổi tiệc cuối năm. Julie đã đắm say mê Rob hàng năm trời, nhưng cô vẫn từ chối lời mời của anh vì thiên hạ đồn Rob Kiefer cò đồ lót của phụ nữ còn nhanh hơn Mary Kostler thay quần áo cho những con ma nơ canh trên cửa sổ shop thời trang Kostler.

Julie đã không tin rằng Rob sẽ làm điều gì đó với cô vì họ là bạn của nhau. Cô còn là con gái Mục sư Mathison, do đó cô "miễn nhiệm" với hầu hết mọi chuyện không mong muốn, nhưng cô không thể đến buổi tiệc với Rob. Cho dù cô muốn nói "vâng" muốn chết đi được hay Rob đã trang trọng hứa sẽ cư xử đúng mực vào tối đó, nhưng cô biết cả trường, hay cả thị trấn sẽ cho rằng con gái Mục sư Mathison đã thành cái tên mới nhất trong danh sách bị chính phục dài ngoằng của Rob Kiefer. Thay vào đó, cô đến buổi tiệc với Bill Swensen tốt bụng, cha cậu ta là trưởng ban dàn nhạc của trường. Tối đó cô đau khổ cùng cực khi nhìn thấy Rob với vương miện của buổi tiệc trên đầu đang hôn nữ hoàng của anh, Denise Potter.

Đêm đó Denise có thai. Cặp đôi này kết hôn ba tháng sau đó và phải thuê căn hộ một gian thay vì học đại học như dự tính, và cả thị trấn Keaton biết tại sao. Một vài người tiếu nuối cho Denise, nhưng số khác đều cho là tự cô ta chuốc lấy khi đến gần Rob Kiefer.

Julie cảm thấy có trách nhiệm với con ác mộng đó một cách vô lý. Kinh nghiệm đã giúp cô hạn chế rắc rối và scandal bằng mọi giá. Ở đại học, cô kiên quyết từ chối hẹn hò với Steve Baxter mặc dù cô cũng thích anh, một cầu thủ đẹp trai với vẻ phớt tỉnh bất cần đời đã ghi điểm trên giường nhiều hơn trên sân. Steve, vì những lý do nào đó mà cô không bao giờ hiểu, đã bỏ ra hai năm đeo đuổi cô, xuất hiện ở những buổi hoạt động xã hội mà anh biết chắc cô có mặt, đứng sát bên cô, dùng sự dụ dỗ quyến rũ để thuyết phục cô là người rất đặc biệt với anh. Họ cùng cười, cùng nói chuyện trong nhiều giờ liền, nhưng chỉ trong phạm vi nhóm, vì Julie vẫn cứng rắn từ chối hẹn hò với anh.

Bây giờ Julie có dịp so sánh quá khứ phẳng lặng với hiện tại hỗn loạn và tương lai mờ mịt, cô không biết nên khóc hay cười; trong chừng đó năm, cô không chệch khỏi làn ranh dù chỉ một lần vì không muốn gia đình và người dân thị trấn Keaton nghĩ xấu về cô. Giờ đây cô sắp sửa ra khỏi 'con đường thẳng nhỏ hẹp', tuy nhiên cô không thể chịu nổi sự vi phạm chuẩn mực đạo đức và xã hội sẽ làm khuấy lên tin đồn nho nhỏ ở Keaton. Mà thực ra, không phải cô, Julie gắng gượng suy nghĩ. Những gì cô sắp làm không chỉ vi phạm định nghĩa về đạo đức mà còn vi phạm luật pháp nước Mỹ, và trong khi cô làm vậy, phương tiện truyền thông sẽ có dịp tám chuyện với phần còn lại của thế giới - y như những gì họ đang làm.

Khoảnh khắc hài hước bay biến và Julie ừ ừ nhìn vào bàn tay. Từ khi cô sống cùng gia đình Mathison, cô đã chọn sẽ có những 'hy sinh', bao gồm việc cô trở thành giáo viên thay vì theo đuổi nghề nghiệp khác có nhiều tiền hơn. Và tất nhiên, những hy sinh ấy luôn mang lại cho cô nhiều phần thưởng đến mức khiến cô cảm thấy cô cho đi không đủ.

Bây giờ cô lại cảm thấy định mệnh đang đòi cô trả lại những gì cô nhận được. Zachary Benedict là người vô tội cũng như cô, và cô không thể ngăn mình mong muốn được làm một điều gì đấy.

Nghiêng người sang bên, cô luồn tay dưới gối và nhìn ngọn lửa cháy tí tách. Cho đến khi tên sát nhân thật sự được tìm thấy, không một ai trên thế giới này, bao gồm cha mẹ cô, sẽ tha thứ cho những điều cô làm kể từ bây giờ. Tất nhiên là khi họ biết Zack vô tội thì họ sẽ ủng hộ hoàn toàn những việc cô sẽ làm và phải làm. À mà không hẳn là mọi thứ, Julie nghĩ. Họ sẽ không đồng tình khi cô yêu anh quá nhanh, nếu những cảm giác cô có với anh thật sự là tình yêu, và họ chắc chắn sẽ phản đối cô ngủ với anh. Cảm giác im lặng chấp nhận và dự liệu căng thẳng xâm chiếm Julie khi cô nhận ra yêu anh là chuyện ngoài tầm tay cô, còn chuyện ngủ với anh thì gần như là tất yếu trừ khi anh thay đổi ý định tối qua. Tuy nhiên cô mong anh sẽ cho cô vài ngày để hiểu rõ anh hơn.

Với những điều còn lại thì việc cô có thể làm là bảo vệ con tim khỏi những đau khổ không cần thiết và tự kiềm chế không nói thêm điều gì khiến cô vụng về làm tổn thương anh thêm nữa. Cô không phải là con ngốc. Trước khi Zachary Benedict vào tù, anh đã có một cuộc sống xa hoa với những người hấp dẫn, thạo đời, suy đồi đạo đức và không có chút định nghĩa nào về nhân phẩm con người. Cô đã đọc đủ mọi thứ về anh trên tạp chí trước khi anh ở tù, hẳn nhiên người đang sống cùng cô đã sở hữu những ngôi nhà và biệt thự sang trọng, nơi đó anh tổ chức những buổi tiệc hoành tráng không chỉ có ngôi sao mà còn những nhà tài phiệt, hoàng gia châu Âu, và có cả tổng thống Hoa Kỳ.

Anh không phải là một trợ lý dễ chịu, tốt bụng của mục sư thị trấn nhỏ.

So sánh mình với anh, cô thấy mình ngây thơ và khờ dại y hệt đứa trẻ mới biết bập bẹ.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Lúc này là 10h tối, cô choàng người tỉnh dậy, gói ôm trên chiếc sofa ép sát vào ngực cô. Một sự dịch chuyển nhẹ nhàng bên trái cô gây sự chú ý, Julie quay đầu đúng lúc giọng đàn ông đầy trêu chọc vang lên.

"Một y tá bỏ rơi bệnh nhân và ngủ quên sẽ không được trả đủ lương".

"Bệnh nhân" của Julie đang đứng tựa vai vào lò sưởi như thường lệ, hai tay bắt chéo trước ngực, nhìn cô cười uể oải. Tóc anh vẫn ướt nước tắm và chiếc áo da màu kem đang mở toang phần cổ cùng quần màu nâu vàng, trông anh đẹp trai đến khó tin và hoàn toàn bình phục... và đang rất thích thú một cái gì đó.

Cổ làm lơ tiếng đập lồi nhịp trong tim vì nụ cười riêng tư đầy mê hoặc của anh, Julie hấp tấp ngồi thẳng lên.

"Bạn anh - Dominic Sandini - chưa chết" cô nói ngay để lòng anh cảm thấy thoải mái ngay lập tức "Người ta nói anh ta sẽ khỏe lại".

"Anh nghe chuyện đó rồi".

"Anh nghe rồi?" Julie thận trọng hỏi. Và cô nghĩ là anh đã nghe tin đó từ radio khi cô thay quần áo. Nếu không thì - sẽ có khả năng anh cũng nhớ thêm những điều cô thú nhận trong lúc cô cho rằng anh không nghe được. Cô chờ đợi, hy vọng anh nói mình nghe được tin từ đài radio, nhưng anh tiếp tục quan sát cô với nụ cười dính chặt trên môi, và cả người Julie nóng bừng lên vì xấu hổ.

"Anh cảm thấy thế nào?" cô đứng lên hỏi.

"Tốt hơn rồi. Khi tỉnh lại anh có cảm giác mình là củ khoai tây đang nướng trong lò".

"Sao? Ý anh là phòng ngủ quá nóng?"

Anh gạt đầu "Anh mơ là mình đã chết đi và xuống địa ngục. Và khi mở mắt ra thấy lò lửa bủa vây xung quanh, anh càng tin chắc như thế".

"Em xin lỗi" Julie nói, khẽ lướt mắt khắp mặt anh để tìm bất kì dấu vết nào của cơn mệt mỏi.

"Khỏi cần xin lỗi. Anh nhận ra ngay là mình không ở địa ngục".

Tâm trạng vui vẻ ngoài mọi thứ của anh khiến cô chạy đến đặt lưng bàn tay lên trán anh để kiểm tra thân nhiệt mà không nhận ra cô đang làm gì.

"Sao anh biết anh không phải ở địa ngục?"

"Bởi vì" anh nói "trong thoáng chốc có một thiên thần đến bên cạnh anh".

"Anh chắc chắn bị ảo giác rồi" cô đùa.

"Thật sao?"

Lần này không còn lăm lăm gì trong giọng nói khàn khàn của anh, cô gạt tay khỏi trán anh nhưng tia nhìn của cô vẫn chưa hoàn toàn rời khỏi.

"Tất nhiên rồi".

Từ khoe mắt cô thấy một con vịt bằng sứ đang ngoẻo sang một bên gần cái đèn bên cạnh anh, cô liền tới sửa lại, rồi cô sắp lại vị trí cho hai chú vịt nhỏ hơn.

"Julie" giọng anh trầm và mượt như nhung nhưng lại gây nguy hiểm cho tim cô "Nhìn anh đây này" Khi cô xoay lại, anh nói nghiêm trang "Cảm ơn em vì đã cứu sống anh".

Bị thôi miên bởi giọng điệu và xúc cảm trong mắt anh, cô phải làm thông cổ họng khỏi cơn run rẩy "Cảm ơn anh vì đã cố gắng cứu em".

Một điều gì đó khuấy động trong đôi mắt anh, một cái gì đó nóng bỏng và mời mọc, nhịp tim cô đập nhanh hơn ba lần dù anh không hề chạm vào cô. Nỗ lực thay đổi hiện trạng thành một cái gì đó thiết thực hơn, cô nói.

"Anh có đói không?"

"Sao em không bỏ đi?" anh dai dẳng.

Ngữ điệu của anh đã nói cho cô biết anh sẽ không đổi đề tài cho tới khi nào có câu trả lời, cô ngã người xuống ghế sofa, nhìn chăm chăm vào bàn nước để tránh tia nhìn soi mói của anh.

"Em không thể để anh chết ngoài đó, nhất là khi anh bị nguy hiểm vì nghĩ rằng em đã chết rồi!" Cô nhìn thấy hai cánh hoa lan trắng rủ sang bên ở góc bàn và cô tự động nhào người tới sửa lại chúng.

"Sao em không bỏ đi khi đã đem anh về đây và đặt anh vào giường?"

Julie cảm thấy mình đang đi vào bãi mìn. Cho dù cô có can đảm nhìn thẳng vào anh và nói hết những cảm nhận của mình thì cô cũng không chắc mấy điều đó có phun ra từ mắt cô chưa nữa.

"Có điều là em thật lòng không nghĩ tới chuyện đó, hơn nữa" Cô thở ra nhẹ nhõm "Em không biết chìa khóa xe bị giấu ở đâu".

"Chúng trong túi quần anh - cái quần em đã cởi ra".

"Thật ra, e - em không nghĩ tới chuyện kiếm chìa khóa. Em lo lắng cho anh tới mức chẳng suy nghĩ được gì cả".

"Hồi kì quặc nếu em nghĩ về lý do tại sao em ở đây".

Julie tránh sang bên và nhặt tờ tạp chí đang mở nửa chừng trên bàn, xếp nó trên hai tờ khác, rồi cô dịch chuyển tô hoa vải thêm hai inch về bên trái, ngay chính giữa bàn.

"Ba ngày nay mọi thứ đều kì quặc" cô cảnh trọng rào đón "Em thậm chí không biết phải hành xử làm sao cho có vẻ bình thường trong trường hợp này".

Cô tiếp tục sắp xếp lại mấy cái gối ôm cô đã dùng trong lúc ngủ. Người cô cúi xuống khi giọng cọt nhả của anh vang lên.

"Đó là thói quen của em phải không? Sửa sang lại đồ đạc khi cảm thấy không thoải mái?"

"Em không nói thế. Em là người ngăn nắp".

Cô quay người nhìn thẳng vào anh, và sự điềm tĩnh của cô phá ra một tràng cười. Lòng này anh cong lên nhạo báng, mắt anh thì hấp háy ngạc nhiên. "Được rồi" cô cười vô vọng "Em thừa nhận. Đó là thói quen khi căng thẳng" Sau khi cô đặt những chiếc gối vào đúng vị trí, cô bổ sung với nụ cười đáng thương "Có một lần em lo lắng sẽ rút một bài kiểm tra ở đại học, thế là em sắp xếp mọi thứ trên gác, và sắp lại theo vần tất cả đĩa nhạc của anh em cùng công thức nấu nướng của mẹ em".

Mắt anh nhảy múa vì câu chuyện của cô, nhưng giọng anh tò mò và nghiêm túc "Anh đã làm gì khiến em căng thẳng như vậy?"

Miệng cô há hốc vì cười, rồi cô phải cố gắng ra vẻ nghiêm nghị "Anh đã làm tất cả trở nên cực kì căng thẳng trong suốt ba ngày rùng".

Cho dù giọng cô mang hơi hướng chỉ trích anh kịch liệt thì cái cách cô nhìn Zack vẫn chứa đựng sự dịu dàng sâu sắc: Không có dấu vết nào của sự sợ hãi hay nghi kị, khiếp đảm hay căm ghét trên gương mặt đáng yêu, đầy xúc cảm của cô, giống như cả đời rồi chưa có ai nhìn anh như vậy. Mấy tay luật sư của anh không tin là anh vô tội. Julie tin. Chỉ cần nhìn cô là anh biết. Kí ức về những lời cô nói bên dòng suối, cái cách giọng cô vỡ vụn khi cô nói chúng càng làm mọi thứ có ý nghĩa hơn ngàn lần.

"Có nhớ khi anh nói anh muốn có ai đó tin anh trong sạch không? Lúc đó em không hoàn toàn tin anh, nhưng bây giờ em tin. Em thề đấy. Em biết anh không giết ai hết. Em tin mọi điều anh nói".

Cô có thể bỏ mặc anh chết bên bờ suối, hay bởi vì chuyện đó là không tưởng với con gái mục sư, cô cũng có thể để anh lại, lấy chiếc xe và gọi cảnh sát ở trạm điện thoại gần nhất. Nhưng cô đã không làm. Vì cô tin anh vô tội. Zack muốn kéo cô vào lòng và nói cho cô nghe chuyện đó có ý nghĩa như thế nào với anh. Anh muốn tắm mình trong tiếng cười của cô và lắng nghe nó lay động tim anh lần nữa. Hơn hết thấy, anh muốn cảm nhận đôi môi cô, hôn và mon trón cô cho tới khi họ trở nên hoang dại, và anh sẽ cảm ơn sự tin tưởng của cô bằng cơ thể anh. Vì đó là điều duy nhất anh có thể cho cô.

Anh biết cô đã nhận ra có sự thay đổi trong quan hệ của họ, và với vài lý do không thể lý giải, nó còn khiến cô căng thẳng nhiều hơn là khi anh chìa súng vào cô nữa. Anh biết chuyện đó cũng rõ như là chuyện họ sẽ làm tình tối nay và cô cũng muốn nó nhiều như anh vậy.

Julie chờ đợi anh nói gì đó hay cười nhạo câu nói sau cùng của cô, nhưng anh không làm, cô xoay người về nhà bếp .

"Anh có đói không?" cô hỏi lần thứ hai.

Anh chậm chạp gật đầu, tay cô bắt động khi chú ý đến giọng khàn khàn thân mật của anh "Đói mém chết".

Julie tự nói với bản thân không phải anh cố ý chọn từ đó vì nó đã được dùng tới qua khi họ cãi nhau về chuyện tình dục. Cố làm ra vẻ ngây thơ, cô nói lịch sự.

"Anh muốn ăn gì?"

"Em có những gì?" Anh đáp lại, chơi chữ bằng miệng với cô thật dễ dàng khi Julie không hiểu hết những cụm từ hai nghĩa chỉ có trong trí tưởng tượng phát sốt của cô.

"Tất nhiên là em có thức ăn".

"Tất nhiên rồi" Anh nghiêm túc đồng ý, nhưng mắt anh lóe sáng một cách thích thú.

"Cụ thể là món hầm nhé" .

"Chi tiết như thế thì tốt đấy".

Julie quyết định thực hiện chiến lược mới cho cuộc đối thoại kì quặc này, cô bước ra sau dãy bàn phân cách nhà bếp và phòng khách.

"Em sẽ dọn bàn và đem thức ăn ra kia".

"Chúng ta ngồi ăn cạnh lò sưởi cũng được" giọng anh nhẹ nhàng vuốt ve "ở đây ấm cúng hơn".

Ấm cúng hơn... Miệng Julie khô khốc. Trong bếp, bên ngoài cô làm việc hiệu quả nhưng tay cô thì đang run dữ dội khi đổ món hầm vào tô. Từ khoe mắt cô thấy anh đi đến bên dàn loa, tay lướt chồng đĩa CD, cho chúng vào máy, vài phút sau, giọng hát du dương của Barbra Streisand lấp đầy căn phòng. Tất cả đĩa nhạc trong nhà được sắp xếp từ Elton Johns đến jazz, và anh đã chọn Barbra Streisand .

Ấm cúng hơn.

Từ đó quay vòng vòng trong đầu cô; cô với tay lấy hai tấm khăn ăn và cho chúng vào khay. Xoay lưng khỏi phòng khách, cô hít một hơi thật sâu và dài. Ấm cúng hơn. Theo định nghĩa của anh thì cô hoàn toàn hiểu có nghĩa là "dễ thân mật hơn". "Lãng mạn". Cô biết mọi chuyện giữa anh và cô sẽ thay đổi như thế kể từ khi cô chọn ở lại chứ không phải bỏ đi hoặc gọi cho cảnh sát. Anh cũng biết như vậy. Cô có thể thấy những bằng chứng rõ ràng. Đôi mắt anh nhìn cô dịu dàng hơn, và giọng anh luôn rộn rã tiếng cười, cả hai điều đó làm cô mất tự chủ. Cô đứng thẳng lên và lắc đầu vì sự ngu ngốc của mình, cô đang tự lừa dối mình một cách vô ích. Cô chẳng còn chút tự chủ nào cả, không còn những cuộc tranh cãi chẳng đi đến đâu, không còn nơi nào để cô che giấu sự thật.

Sự thật là cô muốn anh. Và anh muốn cô. Cả hai đều biết như thế.

Đặt đồ ăn bằng bạc vào khay, cô liếc ra sau vai, anh đang ngồi trên ghế sofa, hai tay buông thõng, chân nọ vắt chéo chân kia, và anh đang nhìn cô - thư giãn, bao dung, gọi tình. Anh sẽ không xông vào cô, anh không căng thẳng chút nào vì không nghi ngờ gì việc anh đã làm tình hàng ngàn lần với hàng trăm phụ nữ - tất cả bọn họ đều xinh đẹp và giàu kinh nghiệm hơn cô .

Julie cố nén lòng không sắp xếp lại tủ bếp.

Zack quan sát cô trở lại ghế sofa, ngồi xuống, đặt khay thức ăn lên bàn, cô hơi lão đạo và bất an, trông giống chú linh dương đang bị săn đuổi. Lửa sáng lấp lánh trên mái tóc màu hạt dẻ của cô rồi đổ xuống vai khi cô nghiêng người sang bên. Nó làm sáng bừng làn da mềm mại của cô khi cô sắp xếp chén đĩa. Hàng lông mi dài cong vút của cô đổ bóng lên hai má, lần đầu tiên anh nhận thấy cô có đôi tay rất đẹp, những ngón tay mảnh khảnh, móng tay dài và cứng. Anh có một kí ức buốt nhói là chính đôi bàn tay này đã tát vào mặt anh bên suối khi cô lay người cầu xin anh tỉnh lại. Trong lúc này, điều đó có vẻ như là một giấc mơ mà anh là vị khách không mời, tuy nhiên, sau khi nằm xuống giường, mọi thứ đã rõ ràng hơn. Anh nhớ bàn tay cô đã đập mền lên người anh, nỗi lo lắng cao xé trong giọng nói đáng yêu của cô. Khi anh nhìn cô, anh cảm thấy một vẻ ngây thơ mới đến lạ lùng, miệng anh nhếch lên một cái cười ần ỉ vì nhận ra Julie rất siêng năng né tránh cái nhìn của anh. Trong suốt ba ngày qua cô đã phản đối, thách thức, chống cự anh, còn hôm nay, cô đã đánh lừa và sau đó cứu mạng anh. Chưa hết, trên hết tinh thần kiên cường bất khuất của mình, cô dễ xấu hổ một cách đáng ngạc nhiên, nhất là khi sự thù địch giữa họ đã chấm dứt.

"Anh sẽ lấy một ít rượu" anh nói, và trước khi cô có thể khước từ, anh đã đứng lên và quay lại với chai rượu cùng hai ly có chân.

"Anh không bỏ độc vào đó đâu" anh nói thêm sau đó vài phút khi nhìn cô chạm vào ly rượu rồi lại rút tay lại.

"Em không nghĩ anh làm điều đó" Cô cười nói. Cầm lấy ly và uống một ít. Zack nhận ra tay cô đang run rẩy. Cô cảm thấy khó chịu khi sắp phải lên giường với anh, Zack thầm nghĩ, cô biết anh chưa gần người phụ nữ nào trong 5 năm qua. Cô lo lắng anh sẽ nhảy bổ vào cô ngay khi họ xong bữa ăn hoặc giả ngay khi họ bắt đầu làm tình, anh sẽ mất kiểm soát và kết thúc trong hai phút. Zack không hiểu tại sao cô phải lo lắng như thế, nếu có ai đó ái ngại cho khả năng kéo dài sự thăng hoa sau 5 năm rỗng rã thì người đó phải là anh chứ nhì.

Và anh cũng đang lo lắng.

Anh quyết định sẽ trấn an cô bằng một cuộc nói chuyện dễ chịu thông thường. Anh suy nghĩ liên tục để tìm chủ đề thú vị và loại bỏ ngay những phản tác dụng thân hình tuyệt đẹp, đôi mắt tỏa sáng của cô và tất nhiên là - những lời thì thầm ngay bên sườn là cô muốn lên giường với anh. Phần mới nhất làm anh nhớ thêm những điều khác nữa khi cô đứng bên giường anh chiều nay - lúc cơ thể anh không thể nhúc nhích vì lạnh cóng. Bây giờ thì anh lại nghĩ rằng mình không nghe hết những lời nói đó, có lẽ anh chỉ tưởng tượng ra mà thôi. Anh ước cô sẽ kể về đám học sinh của cô; anh yêu những câu chuyện như thế. Anh sẽ thử khuyến khích cô kể nhưng anh chợt thấy cô đang nhìn anh sẫm soi, tò mò.

"Sao?" anh hỏi.

"Em đang thắc mắc" cô nói "Vào ngày đó, cái ngày ở tiệm cà phê ấy, có thật là em bị bẻ lốp xe không?"

Zack phải nín nụ cười tội lỗi.

"Em tự thấy đó chứ".

"Anh nói là em đã cán phải một cái đinh hay cái gì đó và không biết xe mình bị xì lốp?"

"Anh không nói như thế" Anh khá chắc là cô đang nghi ngờ anh, nhưng nét mặt cô ôn hòa đến mức anh tự hỏi có phải cô đang chơi trò mèo vờn chuột với anh không.

"Thế mọi chuyện là sao?"

"Anh có thể nói là bánh xe em đột nhiên bị tương tác với một thứ nhọn thẳng".

Ăn xong món hầm của mình, cô cúi người tới và đóng khung anh với một cái nhìn có thể làm xấu hổ một lời thú tội và buộc bất kì đứa trẻ tám tuổi nào phải đưa ra lời xin lỗi. Anh gần như có thể thấy cô, đứng bên ngoài lớp học với mấy học sinh sai phạm, và nhìn chúng như cô đang nhìn anh.

"Một vật nhọn, thẳng?" Cô suy ngẫm, lông mày nhướng lên "như con dao chẳng hạn?"

"Giống con dao" Zack xác nhận, cố giữ mặt tươi tỉnh.

"Dao của anh hả?"

"Của anh" Không một chút ăn năn hối cải, Zack còn giả giọng trẻ con "Thưa cô Mathison, em xin lỗi".

Cô không làm lơ nhịp. Julie nhướn mày pha trò .

"Tôi hy vọng em sẽ sửa lại cái lốp xe, Zack".

Thứ duy nhất có thể dập tắt cơn cười ngặt nghèo của anh chính là sự ngọt ngào khi cô gọi tên anh.

"Vâng, thưa cô" anh nói.

Không thể tin nổi, cả đời anh trôi qua đầy hỗn loạn, vậy mà tất cả những gì anh muốn bây giờ là phá ra cười và vùi cô vào lòng mình "Em có phải viết bài luận ba trang giải thích lý do em làm chuyện đó không thưa cô?" anh hỏi, quan sát đôi mắt to màu chàm của cô đảo qua đồng hồ chén.

"Không" cô nói "Nhưng em phải dọn bếp tối nay".

"Ồ không" anh đáp, nhưng ngoan ngoãn đứng lên và thu gom chén bát, khi anh cầm lấy tô của cô, anh bổ sung "Cô thật độc ác, cô Mathison".

Cô đáp trả "Làm ơn đừng có than van".

Zack không thể chịu nổi nữa. Anh cười òa, quay đầu lại và đặt một nụ hôn ngắn lên trán cô .

"Cảm ơn em" anh thì thầm, rồi lại khúc khích trước thái độ bối rối của cô.

"Vì chuyện gì?"

Anh nghiêm túc nhìn cô .

"Vì đã làm anh cười. Vì đã ở lại và không bỏ mặc anh. Vì đã dũng cảm và thú vị và đáng yêu không thể tả trong bộ kimono màu đỏ đó. Và vì đã nấu cho anh một bữa tối tuyệt vời" Anh lắc nhẹ cảm cô trong một giây trước khi nhận ra cảm xúc trong đôi mắt long lanh kia không phải là ngượng ngùng.

"Em sẽ giúp anh" cô nói, bắt đầu đứng dậy.

Zack đặt tay lên vai cô "Ngồi yên đây. Thường thức ngọn lửa ấm áp và ly rượu của em đi".

Bồn chồn không yên, cô chờ đợi chuyện gì sắp xảy ra, không, khi nào nó xảy ra, Julie ngồi dậy đi về phía cửa sổ. Tựa vai vào kính, cô chiêm ngưỡng những khối tuyết đã căng phồng lên đang sáng loáng chìm vào ánh trắng. Trong bếp, Zack chạm tay vào cái biến trở trên tường, điều chỉnh độ sáng của đèn phòng khách dịu xuống.

"Em sẽ nhìn rõ ngoài kia hơn dưới ánh sáng này" anh giải thích khi cô nhìn anh dò hỏi.

Julie thì nghĩ, sẽ ấm cúng hơn với ánh sáng mờ ảo dịu nhẹ từ lò sưởi trong phòng. Rất ấm cúng và lãng mạn, đặc biệt là với tiếng nhạc phát ra từ dàn âm thanh.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Zack thấy vai cô cứng lại khi anh đứng sau cô bên cửa sổ, phản ứng không thể lường trước của cô khiến anh hơi nản lòng. Thay vì xoay cô lại và hôn, cái việc mà anh sẽ làm nếu cô là một người phụ nữ nào đó mà anh từng biết, anh chọn giải pháp tình tế hơn để đạt được mục đích. Thọc tay vào túi, anh bắt gặp tia nhìn của cô ngoài cửa sổ, hướng đầu về dàn âm thanh, giọng anh lịch sự không cần thiết.

"Tôi có thể mời cô bạn này không thưa cô Mathison?"

Cô quay người lại, nụ cười rục rịch hấp dẫn một cách ngạc nhiên, tâm trạng Zack phấn chấn hẳn lên đơn giản chỉ vì cô được vui lòng. Anh thọc tay vào túi quần sâu hơn nữa để khỏi phải chạm vào cô, anh cười toe hài hước.

"Lần cuối cùng anh mời một giáo viên khiêu vũ, anh đã ăn mặc chỉnh tề hơn nhiều với áo sơ mi trắng, cà vạt màu hạt dẻ cùng bộ vét màu xanh biển ưa thích. Tuy nhiên cô ấy đã từ chối anh".

"Thật hả? Tại sao?"

"Có lẽ cô ấy nghĩ anh hơi lùn".

Julie cười vì anh dễ cao đến 6'2" (188cm), thế nên cô nghĩ một là anh đùa còn không người đàn bà kia ắt hẳn phải là khổng lồ.

"Có thật là anh thấp hơn cô ta không?"

Anh gật đầu "Khoảng 3 feet"(90cm)". Tuy nhiên, lúc đó anh cho rằng như thế không phải trở ngại lớn vì anh thích cô ấy điên cuồng".

Cô bắt đầu hiểu được và nụ cười của cô biến mất.

"Lúc đó anh mấy tuổi?"

"Bảy".

Cô nhìn anh tự hỏi cô có làm anh thấy tổn thương chút nào không, nếu anh nghĩ về nó, có thể sẽ đau.

"Em sẽ không bao giờ làm anh thất vọng đâu Zack".

Chút ý nghĩa trong giọng nói và ánh mắt tha thiết của cô gần như phá hủy Zack. Hoi bất ngờ trước những cảm xúc đang dần hé mở bên trong, Zack bỏ tay khỏi túi và nhẹ nhàng nắm lấy tay cô, ánh mắt dán chặt vào cô. Cô đặt tay vào anh, và cánh tay anh choàng qua cái eo thon nhỏ của cô, giữ cô đủ gần, trong khi giọng hát khó tin của Barbra Streisand dễ dàng vào quãng đầu tiên của bài "People".

Anh nghiêng người nhận ra chân và đùi cô đang cọ xát vào anh trong từng bước nhảy, má cô tựa hờ vào ngực anh, tim anh bắt đầu đập cực nhanh. Anh vẫn chưa hôn cô, nhưng khao khát làm chuyện đó đang chạy rần rần trong từng mạch máu anh. Để làm xao lãng bản thân, anh cố chọn một chủ đề nào đó có thể giúp anh đạt mục đích cá nhân mà không khuấy động anh hơn nữa. Nhớ lại về thích thú của cô về cái vỏ xe bị chọc thủng, anh quyết định sẽ tốt cho cả hai nếu họ có thể cùng cười về một vài chuyện nào đó dù chúng chẳng có tí hài hước nào cả. Đan những ngón tay qua cô, anh đặt tay cô lên ngực anh, và thậm chí vào tóc cô.

"Nhân tiện, cô Mathison, về cú bay bằng xe tuyết không báo trước sáng nay..."

Cô nhận ra giọng hài hước của anh ngay lập tức, ngửa đầu ra sau, toát ra nét mặt cường điệu, ngây thơ với đôi mắt mờ lớn khiến Zack phải nín cười.

"Vâng?" cô nói.

"Em đã biến đi ở chôn quỹ nào khi em bay khỏi mép núi như tên lửa và bốc hơi vậy?"

Vai cô rung lên vì cười "Em đáp trúng một nhánh thông to đùng".

"Thật là một kế hoạch khôn khéo" anh mỉa mai "Em đáp tốt đẹp và khô ráo trong khi lửa anh làm con cá hồi loạn trí giữa dòng nước lạnh ngắt".

"Đoạn đó không vui tí nào. Những gì anh làm hôm nay là việc đáng cảm nhất mà em từng thấy".

Không phải những từ cô nói làm anh tan chảy mà chính cái cách cô nhìn anh - sự ngưỡng mộ trong mắt cô, điều kì diệu trong giọng cô. Sau khi chịu nhục nhã vì phiên tòa và những điều bất nhân trong tù, hôm nay anh được nhìn nhận như một người đàn ông, không phải một con thú. Nhưng trong cái nhìn của cô anh còn can đảm, tốt đẹp và lịch thiệp, tất cả là món quà quý giá nhất mà anh từng được nhận. Anh muốn ôm chặt cô trong tay, đánh mất mình trong sự ngọt ngào của cô, choàng lấy người cô như tấm chăn, và chôn sâu anh bên trong, anh muốn trở thành người tình tuyệt vời nhất mà cô từng có và khiến đêm nay trở thành đêm khó quên cho cả cô và anh.

Julie thấy mắt anh tuột xuống môi cô, trạng thái đề phòng đã leo thang dữ dội trong vòng một giờ qua, cô đã chờ anh hôn cô. Nhưng khi có vẻ anh sẽ không làm, cô cố gắng che lấp nỗi thất vọng bằng nụ cười rạng rỡ nhất cô có và tỏ ra vui vẻ.

"Nếu anh đến Keaton và gặp Tim Martin, làm ơn đừng kể là anh đã khiêu vũ với em tối nay".

"Tại sao không?"

"Vì cậu ta sẽ đánh nhau với người cuối cùng em khiêu vũ".

Bỏ qua cảm giác ngớ ngẩn, lần đầu tiên trong đời Zack cảm thấy nhức nhối vì ghen tức.

"Martin là một người bạn trai?"

Cô cười lặng lẽ vào cái quắc mắt đen tối của anh.

"Không, cậu bé là học sinh của em. Nhưng cậu ấy thuộc tuýp hay ghen".

"Phù thủy" anh la mắng cô, kéo cô sát vào cả chiều dài cơ thể anh khi John Denver bắt đầu hát bài "Annie's song". "Anh biết chính xác đứa trẻ tội nghiệp ấy cảm thấy ra sao".

Cô đảo mắt "Anh không thật sự tin rằng em nghĩ anh đang ghen đấy chứ?"

Mắt anh đóng đinh sự thèm khát lên môi cô. "5 phút trước" anh lầm bầm "Anh sẽ nói mình không chịu nổi một cảm giác ít hơn thế này".

"Ồ, tốt thôi" Julie buồn cười chế nhạo, rồi nghiêm nghị nói thêm "Anh hơi bị cường điệu vấn đề đấy ngài Ngôi Sao Điện Ảnh".

Zack sửng người. Nếu anh phải lựa chọn giữa việc Julie Mathison tưởng tượng anh là tên sát nhân bỏ trốn khi anh đưa cô lên giường tối nay với một ngôi sao điện ảnh, anh sẽ không chút lưỡng lự chọn cái đầu tiên. Ít ra cái đầu là sự thật, không phải ảo ảnh, bệnh hoạn, và giả tạo. Anh đã trải qua hơn một thập kỉ với hình tượng biến anh thành biểu tượng giới tính. Như cầu thủ bóng bầu dục hay ngôi sao khúc côn cầu, anh có sự riêng tư của mình dù cuộc sống có bị lấn chiếm bởi những nhóm phụ nữ ve vãn xung quanh. Không phải người đàn ông thật sự. Chỉ là hình ảnh. Thật ra, tối nay là đêm đầu tiên anh chắc chắn có một phụ nữ muốn anh đơn giản chỉ là chính anh mà thôi, và nó khiến anh giận dữ khi nghĩ mình đang nghĩ sai.

"Tại sao" cô thận trọng hỏi "anh lại nhìn em như thế?"

"Vậy em có thể nói cho anh biết" anh trả ngược "sao em lại nghĩ đến 'ngôi sao điện ảnh' lúc này không?"

"Anh sẽ không thích câu trả lời đâu".

"Thử đi" Anh cộc lốc.

Mắt cô nheo lại.

"Được thôi. Em nói thế bởi vì em có ác cảm với những thứ giả dối".

Zack nhướng mày "Em có thể nói rõ hơn chút nữa được không?"

"Chắc rồi" Julie đáp trả giọng điệu châm chích của anh thẳng thừng "Em nói vậy bởi vì anh giả vờ là anh ghen, anh còn làm tệ hơn nữa khi ra về là anh chưa bao giờ cảm thấy như vậy trong đời. Em nghĩ trò này không chỉ cù rích và còn không thành thật. Bởi vì em biết, và anh cũng biết, em là người phụ nữ kém hấp dẫn nhất mà anh từng có ý định tán tỉnh. Hơn nữa, vì em đã không còn đối xử anh như một tên sát nhân bỏ trốn, thì em sẽ rất biết ơn nếu anh nếu anh không bắt đầu cư xử như thể em là một trong số người hâm mộ có thể đổ gục dưới chân anh chỉ bằng vài câu tăng bốc rỗng tuếch".

Hơi trễ để nhận ra nét giận dữ trên mặt anh, Julie chuyển tia nhìn sang bờ vai Zack, xấu hổ vì đã để con giận bùng nổ. Julie đã dốc hết sức cho cuộc đấu võ mồm, nhưng sau một lúc sự im lặng đáng ngại bao trùm, cô nói lí nhí.

"Em nghĩ mình không nên nói quá rõ như thế. Em xin lỗi. Giờ tới lượt anh".

"Làm gì?" Anh trả đũa.

"Em tưởng anh sẽ nói em thô lỗ và chua cay ngay lập tức".

"Tốt thôi. Em đúng như thế".

Anh đã ngừng nhảy, Julie hít một hơi thật sâu trước khi nhìn thẳng mặt anh.

"Anh giận phải không?"

"Anh không chắc nữa".

"Anh có ý gì khi nói 'không chắc nữa'?"

"Ý anh là, nếu em quan tâm, anh không còn cảm thấy chắc chắn về bất kì điều gì kể từ chiều nay, và giờ nó còn tệ hơn".

Giọng anh nghe thật lạ lẫm, quá ... mất thăng bằng...một nụ cười bất thường bật ra từ môi Julie. Cô nghi ngờ rằng đã từng có người đàn bà nào, không hề xinh đẹp ra sao, có thể khiến anh cảm thấy giống vậy. Cô không biết nó xảy ra thế nào, nhưng cô thấy tự hào.

"Em nghĩ" cô nói "em thích thế".

Anh không hề cười "Rùi thay, anh thì không".

"Ồ".

"Thật ra anh nghĩ nên có sự rõ ràng cho những gì đang và sẽ diễn ra giữa chúng ta" Trong đầu mình, Zack biết anh đang trở nên vô lý, nhưng năm năm tù đã gây tổn thương và những sự kiện trong ngày cùng chuyến tàu lượn cô mang anh theo trong suốt 24h qua đã tàn phá lý trí, cảm xúc và sự phán xét của anh. "Em có đồng ý không?"

"Em - nghĩ có".

"Tốt, em muốn bắt đầu trước hay là anh?"

Cô nuốt khó nhọc, bị xâu xé bởi sợ hãi và buồn cười "Anh nói trước".

"Một nửa thời gian anh điên cuồng cảm thấy em không có thật... em quá ngây thơ so với tuổi 26...như thể em là cô bé 13 giả làm phụ nữ".

Cô cười nhẹ nhõm vì anh đã không nói gì khác tệ hơn "Còn nữa kia?"

"Em làm anh cảm thấy mình mới 13" Anh có thể nói là cô thích câu đó khi mắt cô lóe sáng rất nhanh, nhưng bất thành linh trong Zack bùng lên cảm giác phải phá hủy những ảo tưởng còn sót lại mà cô hình dung về anh cũng như dự định tối nay của anh. "Bỏ qua những gì em nhận thức được bên suối sáng nay, anh không phải là hiệp sĩ trong bộ giáp sắt. Anh không phải ngôi sao điện ảnh, và anh cách rất xa cậu thiếu niên trong sáng, đầy hoài bão. Cho dù anh có ngây thơ và lý tưởng thế nào khi anh được sinh ra thì anh cũng đã mất chúng sau lần đầu làm tình rồi. Anh không phải là một đứa trẻ, và em cũng không. Chúng ta là người lớn. Cả hai ta đều biết chuyện gì đang diễn ra và những gì sắp tới." Về tuổi cười trong mắt cô bị thay thế bằng cái gì đó không hẳn là sợ cũng không hẳn là giận dữ "Em có muốn anh nói rõ thêm, để không có hiểu lầm nào về quan điểm của anh chứ hả?" Anh cố chấp, một vết đỏ hằn lên má cô. Quận đầu khi biết việc anh muốn lên giường cùng cô đã khiến nụ cười cô tắt ngấm, anh cẩn thận đi vào trọng điểm. "Động cơ của anh không có gì là cao quý, nó người lớn và tự nhiên. Chúng ta không phải mười ba tuổi. Đây không phải một buổi tiệc khiêu vũ trong trường và tâm trí anh không đặt vào việc có được hôn tam biệt em hay không. Anh muốn em và anh nghĩ em cũng muốn anh. Trước khi đêm nay kết thúc, anh cam đoan với em anh sẽ đưa em vào giường, lột bỏ bộ đồ em đang mặc, làm tình với em kĩ lưỡng và nhân nhả hết mức có thể. Còn bây giờ, anh muốn nhảy với em để cảm nhận cơ thể em tựa vào anh. Trong khi chúng ta nhảy, anh sẽ suy nghĩ những gì anh sẽ làm cho em, cùng em - khi chúng ta trên giường. Anh đã nói rõ hết chưa? Nếu nó không phù hợp với em, em có thể nói cho anh biết em muốn gì, và chúng ta sẽ làm thế. Sao?" Anh gất gồng khi cô vẫn gục đầu im lặng "Em muốn làm gì?"

Julie cắn chặt đôi môi run rẩy, đôi mắt rực sáng nhìn anh tươi cười và mong mỏi.

"Anh có thể giúp em sắp xếp lại phòng chứa đồ ngoài sảnh được không?"

"Có lựa chọn thứ hai không vậy?" anh quá bức bối nên không biết được là cô đang đùa.

"Thật ra" cô nói, nhấn mặt và nhìn chăm chăm vào góc chữ V trên cổ anh "Đó là lựa chọn thứ hai của em".

"Vậy lựa chọn đầu tiên của em là gì? Đừng có giả đồ là anh làm em căng thẳng đến nỗi phải dọn tủ quần áo, anh đâu có chìa súng vào em".

Julie thêm câu kinh và chậm tiêu vào danh sách những điều cô thích ở anh, cô thở dòn dập và muốn kết thúc trò chơi, nhưng cô vẫn không thể nhìn vào anh khi cô nhẹ nhàng nói.

"Anh nói đúng. Anh không thể làm em căng thẳng bằng cách chìa súng vào em kể từ sau ngày hôm nay, vì em tin chắc là anh sẽ không làm em bị tổn

thương. Cách duy nhất làm em căng thẳng là lúc em thức dậy và thấy anh bên lò sưởi".

"Là sao?" Anh gần giọng.

"Nó khiến em tự hỏi liệu anh có hôn em giống như tối qua. Khi anh tỏ ra rất thích trong một phút, rồi lại phủ phàng từ chối trong một phút kế tiếp".

Zack giữ mặt cô giữa hai bàn tay, cắt ngang lời cô đang nói bằng miệng anh, luồn tay vào tóc cô khi anh hôn. Cô chứng minh là cô hiểu khi trượt tay từ ngực anh ra sau gáy, giữ anh lại gần và hôn trả lại, và anh cảm thấy sự dễ chịu đang đâm chồi cùng niềm vui thích đáng kinh ngạc đến mức không chịu nổi.

Cổ chột lổ cho sự thô lỗ trước đó, anh lướt môi khắp mặt cô, quét lên quai hàm, má rồi đến thái dương. Anh lại tìm kiếm môi cô, chà xát anh vào đường viền mềm mại. Anh lần mò đường rãnh giữa môi cô bằng lưỡi anh, tách rời nó ra, khi môi cô hé mở, anh đi sâu vào miệng cô - một thẳng đàn ông đói khát đang cố thỏa mãn cơn đói bằng cách dạy cô làm nó mạnh lên. Và người phụ nữ trong tay anh là một học sinh đam mê và sáng dạ. Tan chảy dựa vào anh, cô đẩy miệng mình vào miệng anh, chào đón lưỡi anh và trao cho anh những điều anh thích.

Nhiều phút sau, Zack ép buộc mình ngẩng đầu lên, nhìn sâu vào mắt cô, ghi nhớ cách cô nhìn anh, thẳng thắn, tươi mới và cảm động. Cổ mỉm cười, anh choàng tay qua gáy cô, chà nhẹ ngón cái lên môi dưới, màu chàm sâu thẳm trong mắt cô kéo họ lại gần nhau lần nữa. Ngón tay anh ngừng di chuyển, anh nhấn mạnh nó để tách môi cô nóng lao vào chiếm giữ. Run rẩy trong vòng tay anh, cô nhón gót gãi tăng áp lực lên sự cương cứng của anh, trái tim và ngón tay anh rung động dữ dội sau lưng cô. Anh ghi chặt tấm thân mềm dẻo của cô vào người anh, Tay anh sờ đến mép ngực và lưng cô rồi hướng xuống phần mông, giữ cô gắn chặt vào cơ thể căng cứng của anh. Anh đang mất kiểm soát, anh biết như thế.

Zack tự bảo mình chậm lại, ra lệnh cho bản thân ngừng tay trước khi buộc cô xuống sàn nhà và cúi theo sau, trước khi hành xử như tên tù thèm khát tình dục thay vì người tình hòa nhã mà anh đã hứa trong trăng tỏ cáo giận dữ trước đó. Ngay lúc này, kỉ ức về lời hứa đã giúp anh kéo dài màn dạo đầu và lưu tâm đến cơn kích thích tột độ sẽ khiến mọi chuyện kết thúc rất nhanh, một khi nó bắt đầu.

Anh buộc tay mình tránh xa ngực cô, thay vào đó là eo cô, nhưng khó hơn rất nhiều để giữ lưỡi anh ngừng di chuyển khi cô dính chặt vào anh, hồi đáp và cắn chặt móng tay vào lưng anh. Khi anh nhấc miệng xa khỏi cô khoảng 1 inch, Zack không còn chắc là anh hay cô đang rên rỉ khi cô gục đầu vào ngực anh. Mắt nhắm nghiền, anh thở một hơi sâu, choàng tay qua người cô để giữ cô thăng bằng. Nhưng chẳng có ích gì cả, anh phải có được cô, tất cả của cô, ngay bây giờ. Anh nâng cầm cô lên, giữ mặt cô hướng thẳng. Mắt cô nhắm chặt, hàng mi dài phủ bóng trên đôi má màu kem, theo bản năng cô đưa môi về phía anh.

Sự kiềm chế của Zack vỡ tan. Miệng anh chiếm hữu cô một cách tuyệt vọng, thúc ép môi cô tách ra, tay anh kéo bung dây buộc áo choàng, ném nó qua một bên, đẩy lớp vải tuột rồi cánh tay cô, cho chúng rơi xuống ngay trước lò sưởi, qua đó anh có thể chiêm ngưỡng làn da mềm mại của cô và chạm vào chúng.

Được bao bọc trong tay anh, Julie cảm thấy anh đang đẩy cô nằm xuống, nhưng cô vẫn chưa thoát khỏi cảm giác dễ chịu vô cùng đó cho đến khi tay và miệng anh rời khỏi cô. Cô mở mắt và thấy anh đang hối hả cởi nút áo, rồi tới quần, nhưng đến lúc anh ngẩng đầu nhìn cô thì Julie mới cảm nhận được nỗi sợ vô hình. Dưới ánh lửa, đôi mắt anh sáng lên hung dữ, chúng lướt khắp người cô, sự đam mê làm mặt anh trở nên cứng rắn và mãnh liệt, bản thân cô tự giác che tay quanh ngực, anh khàn giọng "Đừng".

Cô càng run dữ dội hơn khi nghe giọng nói lạ lẫm đó, khuôn mặt cũng lạ, khi anh kéo tay cô ra và đè lên người cô, cô nhận ra bằng bản năng là khúc dạo đầu đã kết thúc, và anh sẽ đi vào trong cô bất chấp cô có nỗ lực làm chậm anh lại đến đâu đi nữa. "Zack" cô thì thầm, cố để anh nghe thấy mà không làm hỏng mọi chuyện.

"Đợi đã" Câu đó không lọt tai Zack, nhưng sự sợ hãi ẩn chứa bên trong rõ ràng là có âm điệu chối tai, và cô đang đẩy vai anh ra cũng như vận người thoát khỏi vòng kiềm kẹp trong đùi anh đang điên cuồng tăng thêm sự kích thích.

"Zack!".

Zack biết anh đã quá nhanh, gần như bỏ qua phần đầu, và anh nghĩ cô đang phản đối chuyện đó.

"Có vài chuyện em cần nói cho anh biết".

Bằng nỗ lực gần như phá hủy bản thân, anh nhích người sang bên, nhưng đầu anh vẫn vùi vào ngực cô, cô giữ mặt anh trong tay để ngăn anh lại.

"Làm ơn!" Julie nhìn vào ngọn lửa âm ỉ trong mắt anh. Cô xoa ngón tay lên quai hàm căng cứng của anh, mon trón nó, và khi anh ngửa đầu hôn vào lòng bàn tay cô, tim cô vỡ ra vì nhẹ nhõm và xúc động "Chúng ta phải nói chuyện trước đã".

"Em nói" anh nói cộc lốc, kéo cô sát vào anh hơn, môi anh hôn lên mép môi và cổ cô, tay anh lần mò hai bầu ngực, "Anh sẽ lắng nghe" anh nói dối, tay anh di chuyển xuống dưới, qua khỏi bụng cô, đến khu vực tam giác xoắn tít. Cô oằn người bên dưới anh, giữ tay anh lại, và vấn đề cô chọn để thảo luận, theo ý kiến cá nhân anh - là chuyện ngớ ngẩn không đúng lúc nhất mà một người phụ nữ trong hoàn cảnh này có thể nói.

"Anh mấy tuổi lúc lần đầu làm tình?"

Anh nhắm mắt, cổ nuốt trôi câu trả đùa "Mười hai".

"Anh có muốn biết tuổi em lúc đó hay không?"

"Không" anh cục cằn, quay lên hôn ngực cô, vì một vài lý do mà chỉ cô biết, cô không muốn có sự đụng chạm quá thân mật. Cả người anh cứng đờ vì đòi hỏi và anh đang chạm vào vùng nhạy cảm mà anh biết chắc phụ nữ sẽ cảm thấy thỏa mãn nhanh nhất và nhiều nhất.

"Vời em là 26" Giọng cô rung lên khi anh ngậm chặt núm vú cô.

Máu anh đang chảy qua tai, anh nghe thấy nhưng không dung nạp vào đầu. Vị của cô thật tuyệt, nhưng chạm vào người cô còn tuyệt hơn. Ngực cô không quá lớn hay quá nặng mà xinh xắn và đầy nữ tính, y như cô vậy, và nếu cô chịu tiếp nhận anh như khi họ trong tư thế đứng, anh sẽ cho cô đạt cực khoái ngay bây giờ, trước khi anh vào sâu bên trong, và sau đó anh sẽ làm tình với cô chu đáo. Anh có 5 năm khao khát để tiêu xài tối nay, anh sẽ làm tình với cô cả đêm không cần ngừng nghỉ nếu cô để anh làm và thôi khép chặt hai chân lại, hay là ngưng nói về cô bao nhiêu tuổi... khi cô làm tình... lần đầu tiên.

Julie biết giây phút thông tin đó nạp vào đầu anh, vì anh rời miệng khỏi da cô, người anh sượng trân đến nỗi cô tưởng anh ngừng thở.

"Đây là lần đầu của em" cô run rẩy nói.

Anh gục trán vào ngực cô, nhắm mắt lại và chửi thề.

"Chúa ơi".

Tiếng thì thầm đó là minh chứng rõ ràng cho việc anh không thích thú gì lời thú nhận của cô - lời buộc tội lại càng được gia cố khi anh ngẩng đầu và nhìn cô trừng trừng, mắt anh đảo đi đảo lại để tìm kiếm chút giả dối nào đó. Anh không kinh tởm thì cũng giận dữ, phát hiện đó làm tim Julie chùng xuống. Cô không muốn anh dừng lại, chỉ là muốn anh chậm thôi và đừng đối xử với cô giống như ... một cơ thể đã quen thuộc chuyện đó.

31.2

Zack không thấy ghê tởm, anh bị đấng người. Anh bị mất phương hướng. Trong tầm hiểu biết của mình, anh chưa từng nghe về một trinh nữ 26 tuổi, xinh đẹp, hóm hỉnh, thông minh, và đam mê.

Anh chăm chú nhìn khuôn mặt e lệ đáng yêu của cô, đột nhiên mọi điều bí ẩn về cô đều được sáng tỏ, Anh nhớ lại những câu nói tan nát cõi lòng của cô sau chương trình tin tức tối qua.

"Cha tôi là Mục sư!" cô thút thít "Ông là một người được kính trọng. Tôi đã dành 15 năm trong đời mà cố trở nên hoàn hảo" anh cũng nhớ lại câu trả lời của cô khi anh hỏi cô chuyện đính hôn "Chúng tôi đang bàn việc đó" Hẳn là họ đã bàn rất nhiều nhưng chưa làm tình lần nào. Và tối qua, Zack đã liên tưởng cô với một cô gái trong dàn thánh ca.

Bây giờ khi anh đã hiểu rõ quá khứ, anh càng bối rối với hiện tại hơn nữa. Cô đã giữ lại trinh tiết khỏi người bạn trai, một người chán chường yêu và muốn cùng cô xây dựng tương lai hạnh phúc. Tuy nhiên, tối nay cô sẵn lòng trao nó cho một tên tội phạm bỏ trốn, kẻ không có khả năng yêu ai hay hứa hẹn bất kì điều gì với cô. Lương tâm Zack chọn thời khắc này lên tiếng cân nhắc khả năng vị gần-như-là-hôn phu của Julie đã không ép buộc cô trao trinh tiết cho anh ta, và nếu Zack còn chút ý thức nào, cho dù là sự đứng đắn nhỏ nhất, thì anh cũng nên tránh xa khỏi cô. Anh đã bắt cóc, lăng mạ, và khiến cô bị xấu hổ trước ngôn luận. Tổng hợp lại bằng việc cướp đi sự trong trắng của cô là không thể tha thứ được.

Nhưng sự phản đối mong manh của lương tâm không đủ ngăn cản anh. Anh muốn cô. Anh phải có được cô. Định mệnh oan nghiệt đã lấy đi của anh lòng tự trọng, tự do và tương lai, nhưng vì lý do nào đó nó đã mang cô đến với anh trong những ngày ngắn ngủi tương chừng như là cuối đời này. Lương tâm hay một điều gì khác không thể ngăn anh có cô. Mỗi suy nghĩ không nhận ra thời gian đang dần trôi, anh vẫn đắm đắm nhìn cô cho tới khi giọng nói run rẩy của cô kéo anh về thực tại, nhưng những gì cô nói lại càng chứng tỏ cô không có tí gì kinh nghiệm về đàn ông hết.

"Em không muốn anh giận" cô nói, hoàn toàn hiểu sai lý do anh im lặng.

Anh thờ dài khó nhọc và nói "Anh giận mình chứ không giận em".

Julie dò hỏi "Tại sao?"

"Bởi vì" anh cục cằn "Anh sẽ không ngừng lại. Với anh việc em chưa từng làm chuyện này chẳng có gì to tát cả, hay chuyện ai đó yêu em và sẽ ở cùng em nếu hấn ta làm em có thai. Tất cả không thành vấn đề với anh..." anh thì thầm, hạ thấp miệng xuống "nhưng điều này..."

Chuyện cô không có kinh nghiệm rõ ràng là vấn đề. Nó đủ khiến Zack tạm ngưng nộ hôn và kềm lại ham muốn, và anh có thể bắt đầu lại với cô.

"Đến đây" anh thì thầm, kéo cô vào vòng tay, lăn vòng qua đôi mắt với anh, đầu cô gối lên vai anh. Thở sâu chờ đợi nhịp tim trở lại bình thường, tay anh chậm rãi mon men cô trong lúc nghĩ xem điều gì sẽ tốt cho cô, cho dù anh có chết giữa chừng vì quá ham muốn. Bằng cách nào đó, anh phải làm cho cô bị kích thích trong khi giữ mình ở trạng thái hiện giờ.

Julie nằm trong tay anh, bối rối bởi sự thay đổi thái độ đột ngột của anh, cô hơi sợ hãi, mặc cho lời nói của anh có trái ngược nhau, có lẽ cô đã khiến anh từ bỏ ý muốn làm tình. Không thể chịu đựng lâu thêm, cô giữ mắt nhìn cổ họng anh và rung rung nói.

"Em không muốn nghiêm trọng hóa vấn đề cho lần đầu tiên của em. Em chỉ muốn anh chậm lại một chút - chứ không phải là ngừng hẳn".

Zack biết phải khó khăn thế nào cô mới thốt ra được câu đó, và anh cảm nhận như dịu dàng thân thương khi anh nâng cằm cô và nghiêm túc nói.

"Đừng làm hỏng chuyện này khi làm giảm tầm quan trọng của nó. Sự thật là, anh chưa từng có trách nhiệm - hay đặc quyền được làm người tình đầu tiên của bất kì phụ nữ nào, đây là lần đầu của anh" Vén những lọn tóc ra khỏi má cô, chải ngón tay xuyên qua chúng và thu gọn nó lại bên vai trái cô.

Anh cười lớn "Em có lẽ đã làm đắm con trai ở Keaton mê mệt trong nhiều năm đấy, anh tự hỏi em thích điều gì?"

"Ý anh là sao?"

Anh dời mắt khỏi tóc cô và cười hài hước.

"Ý anh là anh đã phát điên khi chạm tay vào đuôi tóc em kể từ hôm qua, mà anh chỉ mới thấy chúng cách đây hai ngày thôi đó".

Julie cảm thấy ám áp cả người chỉ bằng vài lời của anh, Zack ngay lập tức nhận ra sự thay đổi thái độ và người cô đã thả lỏng bên cạnh anh. Hơi muộn để nhớ rằng phụ nữ bị kích thích bằng lời nói ngon ngọt cũng nhanh như là tiếp xúc thể xác, Zack quyết định đó là cách an toàn để đạt mục đích mà không đặt anh vào tình thế nguy hiểm vì ham muốn quá độ những lúc hôn và chạm vào cô.

Nhẹ nhàng và thành thật, anh thú nhận "Em có biết anh nghĩ gì trong buổi ăn tối qua không?"

Cô lắc đầu.

"Anh tự hỏi miệng em có vị như thể nào bên trong anh, và làn da em có mềm mại như nó trông vẻ thể không".

Julie thấy mình như đang rơi vào bùa mê của anh, tay anh chà nhẹ lên má cô. "Da em còn mềm mại hơn bề ngoài nữa" Ngón tay cái của Zack chạm vào môi dưới của cô trong lúc mắt anh theo dõi từng chuyển động "Và miệng em thì ... Chúa ơi, nó có vị như thiên đường" Tay anh chuyển xuống cổ họng cô, sang vai, chậm rãi bao bọc ngực cô, và mắt cô đang nhìn chăm chăm vào phần lông ngực xoắn đen của anh.

"Đừng nhìn chỗ khác" anh thì thầm, buộc cô nhìn lại anh "Em có bộ ngực rất đẹp".

Tuy nhiên, Julie cảm thấy câu nói của anh hơi xa rời thực tế đến mức cô bắt đầu đặt nghi vấn về những chuyện khác. Anh trông thấy cái nhìn xét nét trên mặt cô, anh nhướn miệng cười.

"Nếu đó không phải là sự thật" anh nói, se se nắm vú cô "thì em nói cho anh biết tại sao anh lại thèm muốn được chạm vào chúng và cho chúng vào miệng vậy?" Nắm vú cô cứng lại giữa ngón tay anh, Zack cảm thấy ham muốn đang chế ngự anh lần nữa "Em biết đó là sự thật mà Julie. Em có thể thấy anh muốn em như thế nào".

Cô thấy điều đó - trong ánh mắt cháy âm i của anh.

Muốn hôn cô đến chết đi được, Zack hít hơi thật sâu và cúi đầu xuống, giữ mình ổn định khi chạm vào môi cô. "Em thật ngọt ngào" anh thì thầm "Em cực kì ngọt ngào".

Mọi nỗ lực kiềm hãm bản thân của Julie đã bị phá hủy trước khi anh nói. Với một giọng rên rỉ nhỏ nhỏ, cô choàng tay ra sau gáy anh và hôn anh bằng tất cả đam mê, ấn người dọc theo cơ thể cứng ngắc của anh làm nó rung mình mở ra chào đón cô cùng cái hôn say đắm. Với một bản năng mà Julie không biết mình có, cô đánh hơi thấy anh đang dốc hết sức ngăn cản nụ hôn trở nên gợi tình, sự dịu dàng đang dần quá sức chịu đựng. Chà đôi môi đỏ mọng vào anh, cô tán tỉnh anh đẩy cái hôn sâu hơn, khi thất bại, cô quay qua hôn anh theo đúng cách anh đã làm trước đây. Cô chạm lưỡi mình vào môi anh và nhận ra tiếng anh thở hổn hển, như được tiếp thêm quyết tâm, cô đưa lưỡi đột nhập vào sâu bên trong miệng anh, nhẹ nhàng tìm kiếm.

Và cô đã thành công.

Zack phản công bằng một tiếng rên rời rạc, trao cô cái hôn nhục cảm khiến cô cảm thấy vừa uy quyền vừa không có sức chống đỡ. Tay và miệng anh dán chặt vào người cô, trượt khắp ngực, eo và lưng và khi miệng anh trở lại tìm miệng cô lần nữa, những ngón tay anh đã găm sâu vào tóc cô và giữ lấy cô như tù nhân. Cuối cùng lúc miệng anh rời khỏi, Julie cảm thấy toàn thân đang ở trên ngọn lửa ham muốn.

"Mở mắt ra đi, cô bé" Anh thì thầm.

Julie vâng lời và thấy trước mặt là bộ ngực vạm vỡ đầy lông xoắn tít. Chỉ nhìn thấy ngực anh cũng khiến tim cô đập thình thịch. Cô ngại ngùng đưa mắt khỏi ngực anh và quan sát những biến đổi mà đam mê đã gây ra. Nhóm cơ thanh quản của anh đang co thắt, mặt anh cứng rắn và tối đen, mắt anh như thiêu như đốt. Cô nghe thấy giọng khàn đặc của anh thì thầm câu "Chạm vào anh đi". Đó là một lời mời mọc, ra lệnh, cầu xin.

Julie đáp lại cả ba. Chạm tay vào má anh. Không rời mắt khỏi cô, anh vùi mặt vào lòng bàn tay cô "Chạm vào anh đi".

Tim cô bắt đầu đập liên hồi, cô vẽ một đường từ má đến những đường gân trên cổ anh, xuống đến rồi xương ức. Da anh trơn mịn như satanh trên đá granit, khi cô nhào người tới hôn ngực anh, các nhóm cơ dồn thành từng khối. Chấn động vì sức mạnh mới được khám phá của mình, cô chuyển qua hôn lên núm vú bé tí của anh, và làm một vết hôn dài đến tận thắt lưng. Nửa cười nửa rên rỉ, anh nhồm người lên, đẩy tay cô lên cao khỏi đầu, cơ thể anh che kín cô lại. Lưỡi anh đâm mình trong miệng cô, bắt chước y hệt những gì cô làm với cơ thể anh, ngọn lửa bên trong Julie đang cháy phừng phừng. Cô rút cổ tay khỏi Zack, choàng cả cánh tay vào người anh, đáp trả cái hôn mê muội, mon trón lưng và vai anh, rên rỉ khi miệng anh sở hữu ngực cô. Chơi voi trong đam mê anh tạo ra khiến cô không nhận ra tay anh đã di chuyển xuống phần giữa hai đùi cô cho tới khi những ngón tay điêu luyện ấy lần la tìm kiếm thân mật. Nhắm chặt mắt lại, cô đấu tranh với làn sóng xấu hổ và để bản thân tận hưởng niềm vui thích mà ngón tay anh đang tạo nên.

Chiến đấu với nỗi thèm muốn điên cuồng, Zack quan sát từng phản ứng trên mặt cô khi những ngón tay xa lạ đang dần dần xâm chiếm bên trong. Mỗi

tiếng động cô phát ra hay sự chuyển động không ngừng nghỉ của đầu cô, hay khi cả cơ thể cô rung lên lúc anh chạm vào đã lấp đầy trong anh bằng sự dịu dàng sâu sắc. Từng giây từng phút được đóng khung trong tâm trí anh, trong sáng như kim cương. Dưới những ngón tay ấy, cô mở người chào đón anh, nóng và ẩm ướt làm anh muốn vùi mình bên trong cô ghê gớm. Thay vào đó anh ôm chặt cô, hôn cô thật sâu và dài trong lúc ngón tay anh tiến sâu hơn. Cô choàng cánh tay qua vai anh mà run rẩy, đột nhiên anh nhớ lại những lời cô từng nói :

"Run được thì rất tốt" anh thì thầm, tiếp tục hành trình khám phá.

Quanh ngón tay anh, cô hẹp một cách bất thường và vô cùng chật chội, nó khiến anh có cảm giác tội tệ là anh quá lớn so với cô, và cô sẽ không thể chịu cách anh đâm vào mà không bị xé rách hay đau đớn.

Tay cô vuốt ve anh, tăng thêm dũng khí, và anh hít hà khi tay cô chà tới bộ phận cương cứng bị khuấy động của anh và nắm lấy nó. Khoảnh khắc ngón tay cô bao xung quanh anh, mắt cô mở to vì sốc, mọi sự chú ý tập trung vào mặt anh. Nếu tình huống không quá 'thâm khốc' và cấp thiết, có lẽ Zack đã cười phì trước biểu hiện của cô. Giờ anh không có tâm trạng để cười hay hành động vì đã 'gây ấn tượng' cho cô bằng kích cỡ của anh. Dưới ánh lửa, cô nhìn anh chờ đợi một điều gì đó - một quyết định của anh trong lúc tay cô di chuyển làm anh gần như nổ tung. Bàn tay kia nâng quai hàm anh lên, xua tan căng thẳng, và những lời cô nói làm anh tan chảy.

"Anh xứng đáng để em chờ đợi 26 năm".

Zack không còn có thể điều khiển hơi thở của mình nữa. Chạm má cô, anh cúi xuống hôn cô, miệng khàn khàn sùng kính "Chúa ơi..."

Máu chảy ràn ràn qua tai và báo trước anh hạ thấp cơ thể. Zack nằm trên người và giữa hai chân cô, nhấn nhá ngay lối vào, chậm rãi di chuyển vào bộ phận ẩm ướt, chật hẹp của cô, hơi thở của anh ngừng lại để anh có thể tỉnh tã cảm nhận cơ thể cô khi anh tiến vào, nơi ẩm ướt ấm áp của cô đang ôm sát anh. Khi anh lần tới rào cản mỏng manh, anh nâng cái hông thon nhỏ của cô lên, nín thở, và đâm mạnh vào.

Cơ thể cô sững lại vì cơn đau ngắn, nhưng trước khi anh có thể phản ứng, tay cô đã vòng qua anh và hé mở như nụ hoa - chào đón anh. Hăm cảm giác cực khoái đến ngay tức thì, Zack thông thả di chuyển bên trong cô, nhưng khi cô bắt đầu xoay người, giữ chặt anh thì anh không thể kìm lại khao khát lâu hơn. Chiếm lấy miệng cô đầy sớ hữu, anh đâm sâu hơn, buộc cô lên đỉnh nhanh hơn và nhanh hơn, những tiếng rên cảm lạnh phả ra từ cô trong lúc móng tay cô bầu chặt vai anh khi cô rung mình dữ dội bên dưới. Đẩy hông cô cao hơn và chặt hơn, anh đâm mạnh hơn với mong muốn ở sâu trong cô hết mức có thể khi anh lên đỉnh. Anh vỡ vụn trong cô với một tiếng rên rĩ khàn đục, và anh vẫn di chuyển như là cô có thể lấp đầy sự cay nghiệt trong quá khứ và sự hoang vắng trong tương lai của anh. Cao trào lần hai là một cảm giác choáng váng đến từng tế bào, nó khiến anh rung mình yếu hèn đi.

Hoàn toàn kiệt sức. Anh đổ gục trên người cô rồi lăn qua một bên, vẫn kết dính với cô. Không thể thở nổi vì dốc hết sức, Zack giữ cô trong tay, khẽ vuốt ve sống lưng cô, cố không phải nghĩ và níu lấy cảm giác sung sướng đang dần biến mất và xa rời thực tại, nhưng sau vài phút, chẳng có chút hiệu quả nào. Toàn bộ đam mê của anh đã đi qua, không còn rào cản nào giữa lý trí và lương tâm anh, nhìn ngọn lửa đam mê, anh dần nhận ra tất cả hành động và suy nghĩ trong 3 ngày qua của anh dưới ánh sáng sự thật.

Sự thật là anh đã đe dọa một phụ nữ không có sức chống cự bằng một khẩu súng, dọa dẫm cô tin là anh sẽ cho cô đi nếu cô chờ anh tới Colorado. Anh cảnh báo sẽ dùng vũ lực nếu cô bỏ trốn, và khi cô nhất nhất kháng cự, anh buộc cô hôn anh trước mũi nhún chửi, qua đó mọi người sẽ hiểu lầm cô là đồng lõa của anh. Sự thật là anh đã muốn ngủ với cô ngay cái ngày anh bắt cóc cô, và anh đã thực hành chiến dịch bằng mọi cách anh có từ hăm dọa đến ăn cắp và tán tỉnh. Sự thật bệnh hoạn nhất là điều anh vừa làm, một mục tiêu ghê tởm: anh đã quyến rũ cô con gái trong trắng của ông mục sư, một người đáng yêu, lạc quan, ngây thơ đã đáp lại những thô lỗ và bất công của anh bằng việc cứu mạng anh sáng nay. Quên rồi là một từ quá lịch sự dành cho anh, mắt anh nhìn trừng trừng khinh bỉ vào tấm thảm. Anh đã đoạt lấy cô ngay trên sàn nhà, thậm chí không phải trên giường! Lương tâm anh gặm nhấm vì đã quá tàn nhẫn, bắt cô phải chịu hai lần cực khoái của anh, vì đã chôn hết của anh bên trong thay vì kìm lại chút ít. Chuyện cô không than khóc hay phản kháng hay tỏ bất kì dấu hiệu nào cho thấy đau đớn hoặc nhục nhã cũng không làm giảm bớt tội lỗi của anh. Cô không biết cô đáng được nhiều hơn thế. Nhưng anh biết. Anh đã từng lãng nhãng như quý hời ở tuổi thiếu niên. Lúc trưởng thành anh ăn chơi nhiều không đếm hết. Trách nhiệm cho đồng lõa xộn anh đã gây ra cho phần đời còn lại của Julie, lẫn quan hệ tình dục đầu tiên của cô, tất cả là của riêng anh. Đó là nhìn theo hướng lạc quan - không kể đến khả năng cô có thai. Không cần phải là thiên tài mới biết con gái mục sư không thể phá thai, cho nên nếu cô không thể chịu sự soi mói của thiên hạ vì nỗi nhục có con trước khi cưới, cô phải đi đến một thành phố khác và sinh con ở đó, hoặc cô phải giả vờ đứa trẻ là con của anh chàng gần như-là-hôn phu.

Zack mong muốn mình bị bắn chết ngay trong ngày, hoặc trong vài giờ sau khi anh an toàn rời khỏi căn nhà này. Bây giờ anh cầu Chúa cho anh bị bắt ngay khi còn ngồi trong xe cô. Khi anh ngồi tù, việc có liên hệ với một người trong sáng chưa bao giờ là vấn đề, anh sẽ không chĩa súng vào họ và không làm họ có thai. Trong tù, anh chỉ là tên khốn bệnh hoạn, không có lương tâm, không đắn đo, không đạo đức.

Bị bắn, anh nhận ra, là quá tốt cho con quái vật như anh.

Anh miên man suy nghĩ cho đến khi ý thức được người phụ nữ trong tay anh đang khóc, sự ẩm ướt trên ngực anh không phải là mồ hôi mà là nước mắt cô. Không thể nói gì vì ăn năn, Zack thả lỏng tay và để cô nằm lên thảm, nhưng cô vẫn giữ tay ngang vai anh, và vùi mặt vào ngực anh.

Chống khuỷu tay lên, cố gắng vỗ về cô bằng cách những sợi tóc vương trên má cô, giọng anh thất lại vì hối hận "Julie" anh cộc cằn "Nếu anh được làm lại những điều anh đã làm với em, anh sẽ làm. Cho đến tối nay, những thứ anh làm chẳng có gì hơn ngoài nhu cầu tuyệt vọng ... nhưng điều này" anh ngừng lại và vén lọn tóc xoắn trên thái dương Julie. Mặt cô vẫn hướng vào ngực anh nên anh không thể quan sát phản ứng của cô ngoài chuyện cô nằm im hoàn toàn kể từ khi anh bắt đầu nói. "Nhưng điều anh làm cùng em" anh tiếp tục "có vài lời biện hộ cho nó, nhưng không đáng được tha thứ. Em không thể ngây thơ đến mức không nhận ra 5 năm là khoảng thời gian dài đối với người đàn ông không được ..." Zack ngưng bật, anh nhận ra mình đang xúc phạm cô thêm khi ngụ ý bất kì người đàn bà nào cũng phù hợp với anh lúc này "Nhưng đó không phải lý do cho những điều ta làm tối nay. Chỉ là một phần thôi. Lý do chủ yếu mà anh muốn em đó là..." cảm giác tự ghê tởm bản thân đã ngăn anh tiếp tục.

Sau một lúc im lặng ngượng ngùng, người phụ nữ trong vòng tay anh cuối cùng cũng lên tiếng.

"Nói tiếp đi".

Anh nâng cằm cô lên nhìn vào đôi mắt phù bóng, lông mày nhăn lại dò hỏi .

"Tiếp đi?" anh lặp lại.

Cô gật đầu, gương mặt mềm mại tựa vào người anh.

"Vâng. Anh vừa vào phần tốt đẹp".

"Phần tốt đẹp?" anh lặp lại không vân điệu.

Cô nhìn anh, mắt cô vẫn còn nhòe nước, nhưng nụ cười rạng rỡ làm tim anh đập thình thịch trong lồng ngực. "Anh có một khởi đầu rất tệ" cô thì thầm "khi nói anh cảm thấy hối tiếc vì những điều chúng ta đã làm. Anh còn làm mọi chuyện tệ hơn khi nói em ngây thơ rồi ra về bất kì ai cũng hợp với anh sau 5 năm giam cầm".

Cả người anh nhẹ nhõm hẳn ra. Anh biết mình đã bỏ cuộc quá dễ dàng. Nhưng anh đang hoãn lại án phạt của bản thân giống cách kẻ sắp chết đuối vớ được cái phao. "Anh đã nói thế sao?"

"Khá nhiều" .

Anh toét miệng cười "Anh không gã lãng tí nào nhĩ".

"Đúng thế" cô phẫn nộ tán thành.

Một phút trước, cô khiến anh rơi vào hố đen tội lỗi, 5 phút trước đó cô đưa anh đến thiên đường thể xác, bây giờ cô khiến anh buồn cười. Đầu đó trong đầu mình, Zack biết rằng chưa từng có ai ảnh hưởng được anh theo cách này, nhưng anh không muốn tìm lời giải thích. Ngay lúc này anh thích ngắm mình trong hiện tại và gạt bỏ tương lai "Trong trường hợp này" anh thì thầm khi khóp tay ve vãn má cô "anh nên nói và làm gì?"

"À, anh biết đó, em có rất ít kinh nghiệm trong chuyện này" .

"Không có kinh nghiệm gì luôn" anh nhắc cô nhớ, cảm thấy mãn nguyện một cách điên cuồng và đột ngột.

"Nhưng em đã đọc hàng trăm cảnh làm tình trong tiểu thuyết".

"Đây đâu phải tiểu thuyết".

"Đúng, nhưng có những điểm giống nhau nhất định".

"Kể thử một cái đi" anh trêu chọc, hòa vào niềm vui của cô. Với vẻ ngạc nhiên của anh, cô hoàn toàn nghiêm túc, nhưng cái nhìn điệu kì trong mắt cô hẳn sâu trong anh.

"Một điều là" cô thì thầm "những người phụ nữ trong đó luôn cảm thấy giống như em khi anh đi vào bên trong".

"Vậy em thấy thế nào?" Anh buột miệng hỏi.

"Em cảm thấy khao khát" giọng cô có đôi chút vỡ vụn "và cần thiết. Vô cùng cần thiết. Và rất, rất đặc biệt. Em cảm thấy - trọn vẹn".

Zack đấu tranh với cảm xúc dâng trào đến nghẹt thở .

"Vậy tại sao em khóc".

"Bởi vì" cô thì thầm "đôi khi cái đẹp cũng khiến em khóc".

Zack nhìn sâu vào mắt cô, nhận ra nét đẹp dịu dàng và tinh thần không thể dập tắt gần như làm anh bật khóc .

"Đã có ai từng nói cho em biết" anh tiết lộ "là em có nụ cười kiểu Madonna của Michelangelo chưa?"

Cô toan mở miệng phản bác, nhưng anh đã đoán trước và ngăn cản nó bằng một nụ hôn nhanh và gay gắt. "Anh không nghĩ là" cô hụt hơi đáp lời khi anh trườn lên người cô "câu nói này hơi báng bổ sau những gì chúng ta đã làm vài phút trước hay sao?"

Anh cười toét miệng "Không, nhưng có lẽ sẽ thế nếu em nghĩ về chuyện chúng ta sắp làm bây giờ".

Cô gầy đầu "Chúng ta làm gì?"

Vai anh rung lên dữ dội vì lời nói đùa của cô trong lúc miệng anh cúi xuống .

"Anh sẽ cho em biết" .

Julie nín thở và uốn éo trước đòn tấn công dữ dội bởi tay và miệng anh.

Tiếng cười bay biến khỏi mặt Zack, thay vào đó là một điều khác sâu lắng hơn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Tựa mình vào gối lỏng trong phòng ngủ cỡ lớn, Julie nhìn vào khay thức ăn đặt cạnh lò sưởi. Họ đã ăn sáng rất trễ, sau đó Zack đưa cô trở lại giường và làm tình với cô. Anh giữ cô thức suốt đêm, làm tình với cô vừa cấp thiết vừa dịu dàng khôn tả đã khiến Julie cảm thấy hào hứng lẫn ngọt ngào. Cứ sau mỗi lần như thế, anh lại kéo cô vào lòng và giữ cô thật gần khi họ lơ mơ ngủ. Giờ đã quá trưa, cô vẫn ngồi cạnh anh, cuộn tròn người lại, tay anh uể oải vuốt ve vai cô. Rồi thay, dưới ánh sáng ban ngày, cô cảm thấy khó khăn để ảo tưởng đây là túp lều tranh nơi cô được an toàn trong vòng tay người cô yêu. Trong luồng sáng này, cô chẳng vui vẻ gì nhận ra người đàn ông đã làm tình với cô với tất cả sự dịu dàng và thêm muốn, đã rên rỉ đầy đam mê trong tay cô, làm cô hét toáng lên với cảm giác cô là người phụ nữ duy nhất của anh, cũng đã làm tình với vô số ngôi sao điện ảnh và người đẹp thượng lưu. Đó là thể giới của anh - hào nhoáng, cuồng tín bởi những người giàu có, xinh đẹp, tài năng cùng các mối quan hệ.

Đó là cuộc sống trước kia của anh, nhưng khi anh chứng minh được sự trong sạch của mình, bây giờ anh đã tự do tìm kiếm tên giết người thật sự - và cô sẵn lòng giúp đỡ. Khi anh làm được, anh sẽ trở lại cuộc sống cũ, khôi phục lại sự nghiệp về vang ở Hollywood. Nhu cầu anh cần ở cô sẽ biến mất. Và khi chuyện đó xảy ra, vai trò của cô sẽ giảm xuống thành "bạn cũ", cô biết nỗi đau này thật tồi tệ.

Anh sẽ không yêu cô hay đưa ra những tuyên ngôn bất tử về tình yêu. Đơn giản là anh chỉ cần cô thôi, mà vì lý do gì đó Thượng Đế đã sắp đặt cho cô đến với anh. Những gì cô có thể làm là trân trọng từng khoảnh khắc, thưởng thức và nhớ lại chúng cho những năm sắp tới trong đời. Điều đó có nghĩa đừng hỏi xin anh những thứ anh không thể cho, đừng làm anh vương bận bởi cảm xúc của cô, giữ con tim cô đừng dung hết mức có thể. Cô ước mình thành thạo và thấu hiểu đàn ông, nó sẽ là phụ tá đắc lực giúp cô hoàn thành mục tiêu trước mắt cũng như cả đồng chuyện khác.

"Em đang nghĩ gì vậy?" Zack hỏi.

Cô quay đầu nhìn gương mặt lo lắng của anh .

"Không có gì quan trọng đâu" cô thoái thác câu trả lời bằng nụ cười tươi rói giả tạo "Sự đời chung chung thôi mà".

"Kể anh nghe đi".

Cố né tránh tia nhìn của anh cũng như cuộc thảo luận, Julie trượt khỏi tay anh, ngồi thẳng lên, hai tay ôm gối.

"Không có gì đáng nói đến cả".

"Sao em không để anh quyết định".

Mắt cô tối sầm "Sao anh cứ dai dẳng mãi vậy?"

"Đó là một trong số những cá tính đáng ghét của anh" anh đáp thẳng đuột không chút hối tiếc "Thế em đang nghĩ điều gì vậy?"

Cô đảo mắt cười bực bội, nhưng khi anh vẫn im lặng chờ đợi, cô đành bỏ cuộc và nói cho anh nghe một phần sự thật. Úp mặt giữa hai đầu gối, cô nói.

"Em nghĩ cuộc đời thật kì lạ. Mọi thứ trông có vẻ hoàn toàn dễ đoán. Nhưng chỉ trong một phút ngắn ngủi - lúc em quyết định tấp vào mua một ly cà phê - mọi thứ đã thay đổi" .

Zack vui mặt vào gối, nhắm mắt nhẹ nhõm. Anh nghĩ cô sẽ nói cụ thể và chính xác hơn việc anh đã và đang hủy hoại đời cô.

Từ khóe mắt cô nhìn thấy gương mặt nghiêm trọng của anh, tim cô chùng xuống. Tiếng cười dễ chịu chính là thứ anh muốn và cần, không phải thứ triết lý tình cảm, và cô quyết định sẽ không để anh dồn cô vào cuộc thảo luận như thế này lần nữa.

Anh thở dài và không mở mắt, giọng anh đều đều.

"Em có muốn ở cùng anh không Julie?"

"Em có được chọn không?" cô trêu chọc, cố giữ mọi thứ nhẹ nhàng. Ngay khi cô vừa nói, quai hàm anh cứng lại, và cô có cảm giác mình chưa đưa ra được câu trả lời mà anh mong muốn.

"Không" anh nói sau một khoảng lặng dài "Anh e là không".

"Anh sợ em sẽ nói cho chính quyền biết nơi ở của anh nếu anh để em đi phải không?"

"Không. Nếu em hứa là sẽ không làm thế thì anh sẽ chấp nhận".

"Vậy thì tại sao?"

"Anh không nghĩ em có thể chịu nổi những đợt tra khảo liên miên của họ. Ngay cả khi em nói mình bị bịt mắt và đưa đến đây, họ vẫn sẽ quấy rầy em, cố "giúp" em nhớ lại vài chi tiết quan trọng, không sớm thì muộn, em sẽ buột miệng nói ra mà không hay biết gì cả".

Julie cố giữ cân bằng giữa sự thành thật và hài hước .

"OK. Vậy em đoán em sẽ phải ở lại ngôi nhà buồn tẻ này thêm vài ngày cùng người đàn ông hay cáu tiết, độc tài, ủ rũ và ham muốn tình dục vô độ phải không. Em thậm chí không thể đứng lên và bước đi mà không có người giúp đỡ".

Mắt anh vẫn nhắm, nhưng môi anh xéch lên thành nụ cười nửa miệng.

"Anh không ủ rũ".

"Cáu tiết, độc tài, tham lam vô độ" cô phản công, cười lặng lẽ nhận ra đã kiểm soát tình hình tốt hơn "Em biết rồi, hãy ra ngoài thôi".

Đường cong trên môi anh giờ là nụ cười tròn vẹn, lười nhác, tự mãn, và đóm đáng .

"Không có cơ hội đâu. Mong em sẽ đồng ý ở lại ở ngoài đó".

"Em dự định sẽ mặc quần áo vào trước" Julie nghiêm túc thông báo với anh, hơi choáng váng vì cô đã dễ dàng nghe và đáp lại lời nhận xét dâm dăng của anh "Không khí trong lành và hoạt động chân tay" cô bổ sung ngay khi vai anh bắt đầu rung lên vì cười "chữa trị mọi thứ".

"Ngoại trừ bị tê cứng".

Cô đập cái gối ôm vào anh, tươi cười vì đã tóm được anh lúc mắt anh còn nhắm và bắt đầu lúng túng rời khỏi giường .

"Anh luôn luôn nói những lời có thể gây hối tiếc sao?"

"Hình như vậy".

"Vậy anh sẽ phải độc thoại đó, vì em sắp ra ngoài" cô vừa nói vừa mặc áo choàng vào "Bỏ qua những vui thú khi được nằm cạnh anh. Em cần ánh sáng mặt trời và không khí trong lành. Nếu em đang ở nhà, có lẽ giờ này em đã cùng lớp ra ngoài giải lao mất rồi".

"Những vui thú" anh cười thầm lặp lại "Một cụm từ rất hay. Anh thích nó".

"Anh sẽ thích" cô mỉm cười bốn cợt, quay đầu về phòng tắm trong phòng cô để tắm rửa và thay đồ.

Anh nói sau lưng cô "Dùng phòng tắm ở đây đi. Nó tốt hơn nhiều".

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Julie đứng trước một bên gương trong phòng tắm khổng lồ, bên dưới cô là những đồ vật bằng đồng thau sáng loáng, cô sấy khô tóc, trong khi Zack cạo râu ở phản gương bên kia. Thay vì dùng phòng tắm nhỏ hơn, anh lại dùng chung với cô. Đó là một cảm giác thân mật kì lạ khi chia sẻ phòng tắm với một người đàn ông, cho dù căn phòng lớn bằng nửa ngôi nhà cô và hoàn toàn riêng tư cho tới khi mỗi người còn ở bên kia tắm gương. Tuy nhiên, tiếng động vẫn ở đó - khi tiếng nước bồn tắm bên anh chảy róc rách trong lúc cô đang ngồi trong bồn của mình, giờ đến tiếng nước chảy vào chậu rửa khi anh cạo râu. Trước khi cô vào đây, cô đã cẩn thận quấn một cái khăn lông cỡ lớn qua tấm kính, nó sẽ giúp cô không in bóng lên cửa khi anh đi qua, và sự phòng xa đã trở nên thông minh.

Choàng thêm khăn tắm màu xanh lá, cô quay lại phòng tìm cái quần jean của cô thì nghe Zack gọi từ đằng sau "Mặc cái gì khác trong tủ đồ đi".

Hơi ngạc nhiên vì anh đã không nói tiếng nào kể từ khi họ dùng chung phòng tắm, cô quay người lại và thấy anh đang đứng bên chậu rửa với một cái khăn giống của cô quấn ngang thắt lưng, một nửa mặt anh trét đầy kem cạo râu.

"Không" cô nói "Em đã làm vậy tối qua, nhưng em cảm thấy không đúng đắn lắm".

Cô mê mết nhìn anh lắc đầu và trượt dao cạo khắp cằm và cổ khi anh nói thêm

"Anh biết là em sẽ tranh luận như thế".

Julie cười tự mãn.

"Thật là tốt khi thắng được anh trong một cuộc tranh luận".

Cô quay lại phòng ngủ, tới chiếc ghế tối qua cô để quần áo. Chúng đã biến mất. Trong một giây cô nhìn chăm chăm một cách ngờ ngẩn vào lớp vải trên ghế như thể áo quần cô đã biến lại thành vải vậy, rồi cô ngẩng đầu lên rảo mắt khắp phòng. Quay lại phòng tắm với ánh mắt tóe lửa.

"Em sẽ không mặc bất cứ thứ gì trong tủ áo đâu".

Anh nghiêng người nhìn cô giấu cọt trước khi tiếp tục cạo râu.

"Hãy nghĩ về người đàn ông ham mê tình dục dễ bị kích thích như anh nhé - có em đi lòng vòng cả ngày mà không mặc gì cả".

Cô dùng giọng giáo viên lên án anh - lạnh lùng, cảnh báo.

"Anh đã đi quá xa đây chàng trai trẻ".

"Zack, em đang cố hết sức để không nổi điên lên..."

Zack nén một tràng cười vì cô đáng yêu quá mức và không đáp thêm lời nào.

"Zack" cô hạ giọng, bây giờ nghe giống ra lệnh nhiều hơn "Em hy vọng anh đem quần áo mà anh đã giấu của em trở lại trong vòng một phút".

Vai anh rung lên vì cười, Zack cúi xuống té nước vào mặt, rồi anh kéo khăn khỏi cổ và lau mặt "Nếu anh không làm thì sao, cô Mathison?" anh nói đằng sau khăn tắm "Anh sẽ bị cấm túc hả?"

Julie đã phải đối phó với kiểu nổi loạn tuổi mới lớn nhiều đến mức không thể hiện sự thất vọng cũng như thay đổi lập trường của mình. Kiểu kiêu ngạo mạnh mẽ vào gương mặt đang che khăn của anh "Em không tranh luận về chủ đề này".

Anh ném khăn qua một bên, nụ cười nhợt nhạt lướt qua khuôn mặt thô ráp của anh.

"Em có vốn từ vựng thật phong phú" anh ngưỡng mộ chân thành "Mà tại sao giọng em không mang âm điệu vùng Texas nhỉ?"

Julie nghe anh nói một cách khó nhọc. Cô bối rối nhìn trừng trừng vào hình ảnh sống động, gợi tình đầy nam tính mà cô đã thấy hàng trăm lần trên màn ảnh rộng và tivi. Cho đến lúc này một Zachary Benedict - đàn ông không giống chút nào gã Zachary Benedict - ngôi sao điện ảnh, cho nên thật dễ dàng bỏ mặc con người trước đây của anh. 5 năm tù đầy đã khiến mặt anh trở nên khắc nghiệt và khắc sâu những đường nét căng thẳng trong mắt và miệng anh, làm anh trông càng già dặn và gay gắt hơn, nhưng tất cả đã thay đổi trong một đêm. Bây giờ anh hoàn toàn thư thả, thoải mái về tình dục, đã tắm rửa sạch sẽ, nét tương đồng nổi bật đến mức làm cô lùi lại một bước, cô ngờ anh như một người xa lạ.

"Sao em nhìn anh giống như là tai anh mọc râu vậy?"

Vẫn là giọng nói thân thuộc. Cô biết nó. Nó là một sự bảo đảm. Khẽ rung người buộc bản thân ngừng mơ mộng viễn vông lại và trở lại vấn đề chính. Quyết tâm giành thắng lợi, cô khoanh hai tay lại và bướng bỉnh nói.

"Em muốn quần áo của em".

Anh tựa người lên bàn trang điểm bằng đá cẩm thạch trắng, bắt chước điệu bộ của cô là khoanh tay lại, nhưng anh cười toe toét chứ không nhìn trừng trừng.

"Không có cửa đâu em yêu. Chọn mấy món khác trong tủ đi".

Giọng nói chiều chuộng khi anh chuyển từ tội phạm sang ngôi sao điện ảnh đối với Julie vừa hơi hột vừa vô nghĩa. Cô quá bức mình và mất thăng bằng khiến cô giậm chân.

"Khốn kiếp, em muốn quần áo của -".

"Làm ơn" anh nhẹ nhàng cắt ngang "Mặc những thứ khác trong tủ đồ" Khi cô mở miệng tranh cãi, anh nói thẳng thừng "Anh ném quần áo của em vào lò sưởi rồi".

Julie biết cô bị chơi xỏ, nhưng hành động thiếu suy nghĩ của anh làm cô cảm thấy giận dữ và tổn thương.

"Chúng giống như miếng giẻ rách đối với cựu ngôi sao phải không?" cô tấn công "Nhưng đó là quần áo của em. Em đã làm việc để mua chúng, và em

thích chúng".

Cô quay gót hướng tới tủ áo mà không biết rằng cú bắn của cô đã đâm trúng mục tiêu một cách chính xác hơn những gì cô mong đợi. Cô mở bung tủ áo, bỏ qua những cái váy hay áo đầm treo lủng lẳng hai bên, tập trung tìm phần dưới cho đến khi bắt gặp một chiếc quần và áo len. Ướt thử chúng vào người, cô thấy là hợp với cô và thô lỗ trông vào người. Chiếc quần được làm từ vải ca sơ mìa màu lục bảo mềm mại, rất hợp với áo len chui đầu cổ cao có màu có màu tím nhạt và xanh thẫm đan chéo nhau thành ống tay dài. Để cái áo len bên cạnh bộ quần áo lại trên ghế, cô với tay lấy thêm dây thắt lưng màu xanh lá trong lúc ra khỏi tủ áo, ngừng lại để đeo nó vào, khi xoay lại cô gần như đâm sầm vào ngực Zack.

Anh đang đứng ngay lối đi. Tay anh tựa hờ lên khung cửa và khóa chặt lối ra.

"Làm ơn cho qua" cô muốn bước qua mà không cần nhìn anh.

Giọng anh cũng không thể làm người con giận y hết dáng đứng của anh.

"Đó là lỗi của anh khi để em mặc đi mặc lại một bộ quần áo trong ba ngày qua. Anh chỉ muốn em có thứ khác để thay đổi, nó giúp anh không cảm thấy tội lỗi mỗi khi nhìn em mặc quần jean."

Khôn khéo bỏ qua chi tiết anh muốn nhìn cô trong những bộ cánh đẹp để và lạnh lặn và tương xứng với khuôn mặt và dáng dấp của cô, anh nói.

"Hãy nhìn anh và nghe anh giải thích".

Julie đủ ngang ngạnh chống lại sức mạnh trong giọng nói đầy sức thuyết phục của anh, nhưng cô không quá giận dữ đến mức không hiểu lý lẽ, hoặc không để ý thấy là một cuộc cãi vã chẳng đi tới đâu sẽ làm hỏng những giây phút hiếm hoi họ ở bên nhau.

"Anh ghét cái cách em phớt lờ anh và nhìn chằm chằm xuống sàn nhà" anh nói "Nó làm anh cảm thấy em đang nghĩ giọng anh đang nê đất chui ra từ góc nào đó và em cố tìm ra vị trí để có thể giẫm lên".

Julie định nhìn anh khoan dung vào lúc thích hợp, nhưng cô không phải là đối thủ của câu hài hước vừa rồi, cô đổ người vào đồng quần áo phía sau và phá ra cười.

"Anh hoàn toàn không thể sửa chữa được" cô cười khúc khích, ánh mắt nô đùa nhìn anh.

Trái tim Julie lỡ nhịp vì biểu hiện nghiêm túc của anh, cô tự nhắc mình anh là diễn viên, cô sẽ đau đớn hơn nếu bắt đầu tin những câu pha trò của anh là lời thú nhận cảm xúc.

Thấy cô không nói gì, Zack mỉm cười và quay lại phòng ngủ. Anh nói ra sau lưng.

"Mặc thêm áo choàng vào và cùng ra ngoài nếu em thích".

Cô nhìn anh ngớ ngàng, đuổi theo anh, tay chỉ về phía quần áo, bắt anh nhìn cô và nói.

"Với mấy món đồ này ư? Anh có điên không? Áo choàng vải này có giá đến 200 đô la".

Nhớ lại những hóa đơn mua sắm của Rachel, Zack ước lượng ít nhất 600 đô, nhưng anh không nói ra. Thật ra anh đang suy nghĩ đến việc cùng cô ra ngoài, anh biết cô rất thích, rồi anh đặt tay lên vai cô và khẽ rung nhẹ, anh nói nhiều hơn những gì mình định nói cô nghe .

"Julie, quần áo ở đây thuộc về một phụ nữ có cả tòa nhà toàn quần áo đẹp. Cô ta sẽ chẳng quan tâm nếu em mặc vài bộ đâu - " trước khi nói dứt câu, anh không tin được là mình ngu ngốc đến độ tiết lộ nhiều thông tin như thế. Mắt Julie mở to kinh ngạc và anh biết nào cô đang làm việc khi cô nói.

"Ý anh là anh biết chủ ngôi nhà này? Họ để anh sử dụng nó sao? Phải rất mạo hiểm khi chứa chấp tù vượt ngục..."

"Ngừng lại!" Anh thô lỗ ra lệnh "Anh không có ý gì hết".

"Em chỉ muốn hiểu - ".

"Chết tiệt, anh không muốn em hiểu gì hết" Anh tự nhắc mình trút con giận lên cô là rất vô lý, anh đưa tay gãi đầu và kiên nhẫn nói "Anh chỉ cố giải thích rõ ràng và súc tích nhất, bây giờ anh muốn gác chủ đề này lại" .

Cô nhìn anh theo cách thái độ và giọng nói của anh là phiến diện và vô lý, nhưng cô giữ im lặng. Hai tay đút túi, cô dựa vào bức tường phòng ngủ, nhìn anh mặt mày yếu đuối.

"Khi em trở về nhà" anh nói "cảnh sát sẽ hỏi em mọi điều anh nói và làm khi chúng ta ở cùng nhau. Họ sẽ cố tìm ra cách anh bỏ trốn và nơi anh sắp đến. Họ sẽ làm đi làm lại cho đến khi em kiệt sức và không thể suy nghĩ gì thêm. Họ làm việc đó với hy vọng giúp em nhớ lại vài chi tiết quan trọng. Cho tới khi em nói ra sự thật, toàn bộ sự thật - là điều anh sẽ khuyên em làm khi rời khỏi đây - em sẽ không phải lo lắng chuyện gì cả. Nhưng nếu em cố bảo vệ anh hay che giấu gì đó hoặc là em nói dối, em sẽ tự làm bản thân mâu thuẫn, họ sẽ phát hiện ra và xé em thành từng mảnh. Họ sẽ nghĩ em là đồng lõa của anh ngay từ đầu, họ sẽ đối xử với em theo cách dành cho tội phạm".

"Anh chỉ yêu cầu em một điều nho nhỏ thôi. Không cần giả dối phức tạp sẽ kéo em thoát khỏi mớ bòng bong này. Hơn hết thấy, anh không muốn em nói

đổi hay che giấu điều gì với cảnh sát. Kể họ nghe mọi thứ. Những gì em không biết có thể làm hại anh hay bất kì ai dính líu tới anh. Anh định sẽ làm đúng như thế" Anh nhấn mạnh "vì điều tốt cho cả anh và em. Em đã rõ chưa? Em đã hiểu tại sao anh không muốn em hỏi thêm bất kì câu nào chưa vậy?" .

Lông mày anh nhíu lại khi cô đặt thêm câu hỏi thay vì im lặng chấp thuận, như khi anh nghe cô nói, anh thấy nhẹ nhõm.

"Anh muốn em nói dối chuyện gì?"

"Anh sẽ yêu cầu em nói là không biết chính xác ngôi nhà nằm ở đâu. Nói với họ là anh đã bị mất em sau khi em bỏ trốn ở trạm nghỉ và em phải ngồi ở ghế sau gần hết chuyến đi để không thể trốn thêm lần nữa. Nó có vẻ hợp lý và đáng tin nên cảnh sát sẽ nghe thôi. Nó cũng sẽ vô hiệu hóa cảnh tượng gã tài xế nhìn thấy, ông ta là người duy nhất khiến cảnh sát nghi ngờ em là đồng phạm cùng anh bỏ trốn. Anh sẽ làm mọi điều để em khỏi phải nói dối như thế, nhưng đây là cách tốt nhất".

"Nếu em từ chối thì sao?"

Nét mặt anh trở nên khắc nghiệt, lạnh lùng, xa cách.

"Tất nhiên là tùy thuộc vào quyết định của em thôi" anh lạnh lẽo nói .

Trong một khoảnh khắc, Julie quan sát sự thay đổi thái độ của anh khi anh nghĩ rằng anh đã đặt lòng tin của mình sai chỗ. Julie đã không nhận thấy hết sự dịu ngọt của anh từ hôm qua. Những câu pha trò hờ hững và những lần làm tình đắm say không chỉ đơn giản là thuận tiện và dễ chịu, một vài phần trong đó là sự thật. Phát hiện đó quá ngọt ngào đến nỗi cô gần như không nghe những điều anh đang nói.

"Nếu em chọn nói cho cảnh sát biết vị trí ngôi nhà thì anh sẽ rất biết ơn nếu em không quên kể thêm là anh đã không có chìa khóa và định phá cửa mà vào. Nếu em không nhấn mạnh ý đó, những người chủ ngôi nhà này sẽ thành đối tượng bị nghi ngờ giống như em vậy, họ hoàn toàn không biết chút gì về kế hoạch bỏ trốn ban đầu của anh".

Cô nhận ra anh không phải đang bảo vệ bản thân. Anh đang liều lĩnh bảo vệ chủ nhân căn nhà. Nghĩa là anh biết họ. Họ có thể, hoặc đã từng, là bạn.

"Em có thể nói cho anh biết em chọn cách nào không?" Anh nói đúng cái kiểu xách mé mà cô ghét. "Hoặc ít ra em thích cái nào hơn?"

Khi cô 11 tuổi, cô đã thề sẽ không bao giờ nói dối lần nữa, cô đã giữ lời suốt 15 năm qua. Bây giờ cô đang nhìn người đàn ông cô yêu và em ái nói .

"Em sẽ nói là em bị bị mất. Sao anh nghĩ em còn có lựa chọn khác vậy hả?"

Cô nhẹ cả người khi thấy nét căng thẳng bay biến khỏi mặt anh, nhưng thay gì nói điều gì đó ngọt ngào, anh lại nhìn cô gay gắt và thông báo .

"Em rất đặc biệt, Julie, chưa từng có người phụ nữ nào khiến anh có cảm xúc lên xuống như chơi trò yoyo bằng đốt tay chết giẫm của em đâu".

Julie cắn chặt môi dưới để ngăn tiếng cười, vì thật là tuyệt diệu nếu có thể ảnh hưởng đến anh theo cách không người phụ nữ nào có được. Cho dù anh không hề thích điều đó.

"Em... xin lỗi" cô kết thúc khập khiễng và giả tạo.

"Quý tha mà bắt em đi" anh trả đũa, nhưng sự sắc cạnh trong giọng nói đã biến mất thay thế bằng chút ít buồn cười "Em đang nín cười chứ gì".

Nuốt tràng cười khúc khích vì vẻ bối rối của anh, cô đưa ngón trỏ lên và kiểm tra nó từ trái qua phải.

"Ngón tay em trông vẫn bình thường cơ mà" cô trêu chọc.

"Không có gì bình thường ở em cả, thưa cô Mathison" anh nói với vẻ thích thú tức tối "Chúa phù hộ cho gã nào tội nghiệp phải cưới em vì hấn sẽ già và bạc tóc trước tuổi mất thôi".

Sự quả quyết là cô sẽ kết thúc với một người nào đó không phải anh - một kẻ mà anh thấy đáng thương, đã đánh tan niềm vui của Julie và kéo cô xuống mặt đất. Cô thề sẽ giữ mọi thứ dễ chịu kể từ bây giờ và không thử hiểu thêm ý khác trong câu nói của anh, cô mỉm cười gật đầu, rời khỏi bức tường, và chuyển sang dùng từ chuyên môn trong quần vợt .

"Em nghĩ cú chót của anh đã giúp anh thắng game đấu, ván đấu và cả trận đấu luôn đó.Em công nhận chiến thắng của anh trong cuộc đấu khẩu của chúng ta cùng những điều khác".

Dù cô đã tỏ ra bình thản, anh vẫn cảm thấy khó chịu vì đã tổn thương cô. Một lúc sau anh vào phòng ngủ cùng cô và đứng bên tủ áo nơi cô để bộ đồ đi tuyết cô đã mặc hôm qua.

"Em quên mất bộ áo này" cô giải thích "Nó sẽ che chắn cho những thứ em đang mặc. Em đã lấy thêm một cái khác cho anh này" cô nói thêm, hất đầu về phía bộ áo quần trượt tuyết to lớn đang mắc ngay cửa.

Cầm lấy và mặc vào, Zack quyết định là cuộc đối thoại trước đó giữa họ cần được làm sáng tỏ.

"Nghe này" anh chân thành " anh không muốn đấu khẩu với em, đó là điều cuối cùng trong đời mà anh muốn làm. Anh hoàn toàn không muốn thảo luận

về kế hoạch tương lai hay nỗi lo hiện tại với em. Anh cố gắng không nghĩ tới chúng và chỉ đơn giản tận hưởng món quà bất ngờ là được có em. Hãy hiểu cho anh, trong vài ngày sắp tới cùng em có lẽ sẽ là những ngày "bình thường" cuối cùng trong đời anh. Ngoài nó ra anh không có ý tưởng bình thường thật ra là cái gì" anh thẳng thừng bổ sung "Vấn đề ở đây là, cho dù cả hai ta đều biết giấc mơ này có thể đột ngột kết thúc, anh vẫn thích những ngày vui thú điền viên với em để còn nhớ lại khi có dịp. Anh không muốn hủy hoại nó bằng suy nghĩ về tương lai. Em có hiểu ý anh không?"

Julie hiểu sự cảm thông và nỗi đau trong câu nói của anh. Cô cười ảm áp và gật đầu.

"Em có được phép biết chúng ta sẽ ở đây bao lâu không?"

"Anh - chưa quyết định. Không nhiều hơn một tuần".

Cô cố gắng không nghĩ về khoảng thời gian ít ỏi mà anh đề cập, nhưng cô buộc thốt ra câu hỏi đã khiến cô bận tâm từ khi rời phòng ngủ.

"Trước khi chúng ta bỏ qua đề tài về cảnh sát và mọi thứ. Có vài chuyện em muốn hỏi anh. Ý em là, làm rõ hơn".

Zack quan sát hai má cô dần ửng hồng, cô vội vàng cúi đầu như đang thử đội mũ len xanh.

"Anh nói anh muốn em kể cho cảnh sát nghe mọi chuyện. Anh không thể có ý nói em kể cho họ nghe là chúng ta - anh - em -".

"Em dùng toàn đại từ rồi đấy" Zack trêu, anh đã đoán chính xác ý cô là gì "Em có thể cho anh một động từ nào đó giữa chúng được không".

Julie đeo găng tay vào. Hai tay chống hông, nhìn anh hài hước.

"Anh thật là kém linh đấy ông Benedict".

"Anh phải theo kịp em chứ".

Cô lắc đầu hờn dỗi rồi đi về phía cuối hành lang. Hối hận vì khả năng tính toán thời gian của mình, anh bắt kịp cô trước khi cô ra cửa. Bầu trời bên trên tươi sáng, tràn ngập sắc xanh. Trời lạnh nhưng không đến mức khắc nghiệt, cảnh vật xung quanh trông như một tác phẩm nghệ thuật, với những đụn tuyết cao thấp xen kẽ được gió tạo nên.

"Anh không có ý trả lời câu hỏi cuối cùng của em một cách thờ ơ" anh giải thích, đóng cánh cửa sau lưng lại, mang thêm găng tay, cẩn thận đi giữa con đường tuyết tạo với đồng tuyết cao 1,5m kế bên. Cô quay người lại đợi anh, anh tạm ngưng dòng suy nghĩ khi nhìn vào nụ cười tỏa nắng trên mặt cô. Mái tóc cô được gấp nếp bên dưới chiếc mũ, không trang điểm gì thêm ngoại trừ son môi, cô rạng rỡ với làn da mỏng manh và đôi mắt to màu ngọc bích cùng hàng mi đen dài duyên dáng.

"Tất nhiên anh không kêu em tự nguyện nói cho họ biết chúng ta đã thân mật. Nó là việc của chúng ta chứ không phải họ. Mặc khác" Zack lấy lại điểm tĩnh và bổ sung "Với việc anh là tên giết người, họ sẽ quy kết là anh không chút lương liệ ép buộc em ngủ với anh. Hầu hết những tên cảnh sát tồi nát sẽ nghĩ vậy, và khi em phủ nhận chuyện anh cưỡng ép em, chúng sẽ cân nhắc dò hỏi và cố buộc em thú nhận là em muốn anh quan hệ với em, và anh đã làm".

"Đừng nói kiểu đó!" cô nói, trông cô giống như một cô gái trong trắng nghiêm nghị bị xúc phạm. Trong thâm tâm Zack, anh biết cô đúng là như thế.

"Anh nói theo cách họ sẽ nghĩ" anh giải bày "Bọn họ sẽ đề cập đến vấn đề này hàng tá lần, theo những cách khác nhau, như là hỏi em ngôi nhà anh trốn có vẻ ngoài thế nào, rồi họ sẽ lần ra chỗ này từ những đầu mối vụn vặt ấy. Rồi họ hỏi em ngủ phòng nào và cách trang hoàng của những phòng khác. Ai mà biết họ sẽ lấy được gì từ em, nhưng giây phút em tiết lộ quá nhiều thông tin - hoặc tình cảm - cách cá nhân em quan tâm anh, họ sẽ nghĩ về những thứ tệ nhất. Khi anh đưa em đến đây, anh chưa từng tưởng tượng được bọn họ sẽ có một lý do tốt đến thế để kết tội em đồng lõa với anh" anh ngưng lại và lắc đầu "Khi em gần như bỏ trốn ở trạm nghỉ, anh không thể nghĩ được gì khác ngoài phải ngăn em lại. Anh không nghĩ tới gã tài xế sẽ thấy và nhận ra chúng ta. Bây giờ mỗi nguy đã qua và anh sẽ không phải lúc nào lại mấy chuyện không thể thay đổi. Khi cảnh sát hỏi em chuyện đó, kể cho họ nghe một cách chính xác những gì đã xảy ra. Họ sẽ nghĩ em là anh hùng. Và em đứng như vậy" Nắm chặt tay cô để nhấn mạnh tầm quan trọng của những lời anh nói "Hãy nghe thật kỹ và anh sẽ không nói lại nó thêm lần nào nữa : khi cảnh sát hỏi mối quan hệ của chúng ta là gì, nếu em lỡ tiết lộ chi tiết nào đó là chúng ta đã rất mật thiết thì anh muốn em hứa một điều".

"Điều gì?" Julie hỏi, mong muốn kết thúc cuộc thảo luận nhanh chóng và cứu vớt tâm trạng hai người.

"Anh muốn em hứa sẽ nói với cảnh sát là anh đã cưỡng hiếp em".

Cô nhìn anh chằm chằm, miệng há hốc.

"Anh là người bị kết tội sát nhân" anh nhấn mạnh "tin anh đi, danh tiếng của anh sẽ không xuống thấp hơn nữa với một cáo buộc cưỡng hiếp đâu. Nhưng danh dự của em thì có, đó là điều anh quan tâm. Em hiểu phải không?" anh dò hỏi cái nhìn kì quặc của cô.

Giọng cô vô cùng nhẹ nhàng và dịu ngọt "Vâng, Zack" cô đáp với vẻ mặt ngoan ngoãn "Em hiểu chứ. Em hiểu là ... anh... bị... mất trí".

Tay cô đâm thùm thụp vào vai anh, khiến anh bắt ngờ té chúi nhủi ra sau, nằm giang người ngay đồng tuyết 1,5 m.

"Cái quái gì vậy?" anh hỏi, cố sức ra khỏi cái hố trong tuyết anh vừa gây ra.

"Cái này" cô nở nụ cười thiên thần, hai tay chống hông, hai chân hơi dang ra "là cho anh vì dám để em xem xét nói với mọi người là anh cường bức em".

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Zack lồm cồm đứng dậy, tay anh tranh thủ phùi hết lớp tuyết trên tóc, áo choàng, và hai chân, nhưng anh không bị miễn nhiễm với niềm vui đột ngột ngoài sân vườn, bên dưới bầu trời trong xanh và hàng cây thông ngập tuyết mùa đông cùng người phụ nữ đột nhiên chuyển sang ham vui.

Khi phùi hết tuyết trên người, anh cười tóe miệng, bước về phía cô chậm chậm nhưng có mục đích.

"Thật là trẻ con" anh mắng mỏ.

Cô vừa quan sát anh vừa bước lùi lại từng bước một. "Đừng qua đây" cô nói, giọng nghệt đi vì cười "Em cảnh cáo anh -".

Zack lao tới, cô vịn người ngay lập tức, tung chân vào đầu gối anh, giật thẳng và mạnh, điều tiếp theo mà anh biết chính là mình đang ngã ra sau trong một pha quay chậm, đập đập hai tay như con ngỗng bị thương, và cô gắng giữ thăng bằng. Anh ngã ịch ra đất khi trăng cười của cô nghe như tiếng chuông reo rất giữa những cành thông.

"Thấy chưa" cô thông báo, giọng cô đầy thích thú "đó là lời đáp trả cho vụ ném tuyết vào em ở trạm nghỉ." Cô đứng bên trên, đợi anh ngồi dậy, nhưng anh tiếp tục nằm đó, mặt anh như đang suy nghĩ miên man, còn ánh mắt thì găm chặt lên trời "Anh không ngồi lên hả?" sau một phút cô cười nắc nẻ.

Anh xoay mặt về phía Julie "có chuyện rồi".

"Anh bị đau phải không?" cô cận trọng hỏi.

"Lòng tự trọng của anh bị tan nát rồi Julie".

Những bộ phim cơ bắp của anh lướt qua đầu cô khiến cô nhận ra lý do anh xấu hổ. Cô có thể nói anh không giả vờ bởi cách anh nằm đó và giọng nói thì lộ rõ căng thẳng. Tất nhiên là có vài người đóng mấy cảnh đó giúp anh, cô nhận ra mình đã nhỏ nhen khi muốn trả đũa.

"Tại lỗi của em. Thôi anh đứng lên đi".

Anh nghiêng người dưới ánh mặt trời và lặng lẽ nói.

"Em sẽ không hạ nóc ao anh lần nữa đấy chứ?"

"Không đâu, em hứa là em sẽ không làm. Anh nói đúng, em thật là trẻ con".

Cô đưa tay đỡ anh, thầm hy vọng rằng đây chỉ là trò đùa và anh sẽ kéo cô ngã lăn, như anh đã chân thành nhận sự giúp đỡ của cô.

"Anh quá già để chơi trò này" anh than phiền, phùi tuyết dính trên gối.

"Nhìn đây này" Julie nói, nôn nóng giúp anh quên cảm giác xấu hổ, cô chỉ vào người tuyết cô đã xây hôm qua. "Gió đã làm những cái hố quanh đây, và tuyết thì không sâu lắm. Anh có muốn giúp em nặn lại người tuyết không?"

"Được thôi" với vẻ mặt hơi ngạc nhiên của cô, anh chạm vào tay cô và nắm lại - hai người yêu nhau đi giữa trời tuyết, tay trong tay. "Mà em đã sử dụng chiêu thức nào vậy?" anh ngưỡng mộ hỏi "Nó có phải là một tư thế trong môn karate hay Judo không? Anh hay bị lẫn lộn hai môn đó".

"Judo" cô bút rứt nói.

"Tại sao em không dùng nó ở trạm nghỉ mà lại chạy trốn?"

Cô xấu hổ nhìn anh "Anh trai Ted của em dạy mấy lớp võ tự vệ. Nhưng em thấy ý tưởng đó rất là tầm phào ở một nơi như Keaton nên đã từ chối theo học. Nên anh ấy chỉ dạy cho em vài thế cơ bản, mà cũng đã rất lâu rồi. Hôm đó khi anh đuổi theo em, em quá hoảng sợ và đã bỏ chạy. Em thậm chí còn không nhớ thực hiện cú đó làm sao nữa. Hôm nay, em đã có tính toán trong đầu rồi nên mới dễ dàng -" cô ngừng giữa chừng, cố gắng tuyệt vọng và chậm trễ để cứu lòng tự tôn của anh.

Khi họ đến cạnh người tuyết thì anh thả tay cô ra, nhìn cô mỉm cười ngưỡng mộ.

"Em còn biết chiêu thức tuyệt vời nào khác nữa không?"

Julie còn biết rất nhiều "Không, thật đấy, em không biết".

Vẫn cười với cô, anh nói thêm dịu dàng và êm ái "Vậy hãy cho phép anh dạy em một đòn nhé - ".

Anh di chuyển quá nhanh đến nỗi Julie chỉ kịp kêu lên thất thanh trước khi bị nhấc bổng khỏi mặt đất và đẩy lùi về phía sau đồng tuyết vào đúng thời điểm ngã lưng xuống đất trong tư thế ngồi, hai chân duỗi ra, không chút đau đớn.

Cô chăm chăm nhìn anh, cười sặc sụa vì trò ném người vào tuyết xấu xa rồi đứng lên.

"Anh thật sự rất tệ" cô la mắng, giả vờ phúi tuyết trong lúc nghĩ cách gỡ hòa. Cô quay mặt đi trong một giây, rồi quay lại nhìn anh, miệng nở nụ cười ngay thơ khi bước lại gần.

"Đủ chưa?" anh hỏi ngược, cười toe toét, hai tay buông thõng hai bên sườn.

"Ok, anh thắng. Em chịu thua".

Tuy nhiên lần này Zack đã thấy tia sáng lấp lánh trong mắt cô "Dóc" anh cười khi cô bắt đầu đi vòng quanh anh, tìm chỗ để đâm người vào. Anh đi theo cô từng bước, cả hai đều cười - Zack quyết định sẽ không cho cô bắt đầu, nhưng Julie biết chính xác cô phải làm gì.

"Tạm dừng" cô cười, ngừng lại và chơi trò lừa bịp với cái khóa kéo cô đã kéo xuống trước đó một phút. "không ngạc nhiên là em đang rét run. Cái khóa kéo này bị tuột xuống".

"Đây này" giọng anh chuyển sang lịch sự đúng như cách Julie hy vọng "Để anh thử xem" Anh tháo găng tay phải ra và nhìn vào dây kéo. Khoảnh khắc tay anh chạm vào nó, Julie vận người thật nhanh, đẩy mạnh vai vào ngực anh bằng hết sức lực của một trung vệ (bóng bầu dục). Anh lách sang bên, vai Julie húc vào không khí và đầu cô hướng thẳng xuống đất. Bị mất đà, cô đâm thẳng vào đồng tuyết sau lưng anh, cả phần đầu ngập lút trong tuyết.

Cố thở phì phò và cào tuyết khỏi mặt, cô rút khỏi đồng tuyết, quay người trở lại và nghiêng nghiêng trong khi anh cất tiếng .

"Anh chưa từng thấy ai dùng đầu làm máy khoan tuyết cả. Trình diễn rất thú vị. Em có định bán ý tưởng này cho mấy nhà sản xuất không?"

Rít lên tiếng cười, Julie ngã người dưới chân anh, cơ thể cô cười đến rung bần bật. Điều hòa lại hơi thở, cô nhìn lên gương mặt toe toét của anh. Anh đổ bóng bên trên cô, hai tay chống hông, ra vẻ quyền uy tối thượng "Khi nào thì em sẵn sàng đáp người tuyết một cách nghiêm túc vậy?" Anh tự mãn thông báo với cái cằm chìa ra. "Em - ".

Julie đứng chôn chân. Anh tóm lấy cô, lăn người chắn ngang như cái cây bị ngã. Cô nhảy phốc khỏi tầm với của anh. "lòng tự tôn vì cú ngã" cô nhắc anh nhớ, miệng cô cười khúc khích và tránh xa anh thêm.

Anh cũng cười, nhưng vẻ nguy hiểm toát lên trong mắt anh từng bước thấm vào cô .

"Đứng rồi đó" anh nói êm ái "Đứng rồi".

"Đừng làm gì khiến anh hối hận đó" cô cười nắc nẻ tuyệt vọng, vừa giữ tay sát người vừa bước lùi nhanh hơn. Anh gia tăng bước đi nhanh chóng. "Nào, Zack" cô cười dữ dội "anh mà dám" cô hướng mặt vào rừng khi anh đổ người tới. Anh tóm được thắt lưng cô trước khi cô đi bước đầu tiên, người cô nằm trong tuyết, bên dưới anh, giữ cô cố định, đè chân lên eo cô. Cười toe toét trước mấy đòn chống đỡ vô ích của cô, anh đẩy hai tay cô lên trên đầu.

"Chuột nhắt" giọng anh nhẹ nhàng phấn khởi trong khi Julie cố thoát ra để thở "Chịu thua chưa?"

"Thua, thua, thua" giọng cô đứt quãng.

"Gọi 'chú' đi".

"Chú" cô cười nắc nẻ "Chú".

"Bây giờ nhắm mắt lại và hôn anh đi".

Hai vai cô rung lên đùa cợt, cô nhắm mắt với khuôn mặt nhăn nhó trẻ con. Một khuôn mặt khác đầy tuyết lạnh và ảm cúi xuống hôn cô. Anh cạ tuyết vào hai má cô. Trong lúc cô cười lớn và thở phì phì thì anh đã đứng lên.

"Bây giờ" Hoàn toàn hài lòng khi đưa tay giúp cô "Em có chắc như thế là đủ với em không?"

"Đủ rồi" Julie cười khi muộn màng nhận ra niềm vui sướng như trẻ con của anh sau khi đùa giỡn trong tuyết. Dấu vết căng thẳng cuối cùng đã không còn trên mặt anh, một cảm giác trộn lẫn giữa âu yếm và ngạc nhiên hiện ra trong Julie khi biết những thứ rất bình thường như ném tuyết cũng có thể mang lại niềm vui cho anh. Anh đã đứng về một chuyện khác: chỉ nên tập trung tận hưởng món quà của hiện tại và ghi hồi ức đẹp cho tương lai. Đó là những gì anh cần.

Zack bước vào chỗ hõm để giúp cô. Tâm trí của anh đặt vào kế hoạch trước mắt.

"Anh nghĩ chúng ta nên chuyên tâm đắp người tuyết" anh thông báo khi đứng cạnh một khối tuyết không có hình thù nhất định đã từng là người tuyết của cô. Anh chống hai tay nghiêng cứu nó và tựa lưng vào cô. "Bây giờ thì em đã hiểu chộc tức một người lớn hơn, mạnh hơn và thông minh hơn em là ý tưởng điên rồ chưa. Vì anh lấy lại tự tin của mình, anh có vài ý tưởng dành cho kế hoạch -".

Một quả cầu tuyết khổng lồ đập vào lưng anh không thương tiếc.

***.

Ở một nơi hẻo lánh trên đỉnh núi Colorado, những tràng cười rộn rã cả một buổi chiều mùa đông. Những con sóc ngạc nhiên quan sát từ trong hốc cây, hai con người đang phá vỡ sự thanh bình, nhảy nhót như những đứa trẻ, đuổi bắt nhau qua những gốc cây, ném chặn những quả banh tuyết, và rồi cùng nhau đắp xong người tuyết còn dang dở. Khi họ làm xong, có cảm giác trong lịch sử chưa từng có một người tuyết nào khác.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Cùng ngồi trên ghế sofa, hai chân duỗi thẳng, bàn chân họ quấn lấy nhau trên bàn cà phê, một tấm khăn trải giường màu kem đắp lên người họ. Julie đưa mắt nhìn bức tường bằng kính bên kia căn phòng. Julie đã có một ngày tuyết diệu ngoài trời, một bữa ăn lãng mạn và cuộc làm tình kỹ lưỡng của Zack trên ghế sofa. Cho đến tận bây giờ, khi chuyện đó đã kết thúc khá lâu và anh đang chìm trong suy nghĩ, mắt chăm chú vào lò sưởi thì tay anh vẫn choàng qua người cô, giữ cô sát bên, đầu cô tựa lên vai anh theo cách anh muốn có cô thật gần và thỏa thích chạm vào cô. Cô thích điều đó nhưng giờ tâm trí cô đang bay theo "người tuyết" của anh ngoài cửa sổ, dưới ánh sáng lờ mờ của chùm đèn và ngọn lửa trong lò sưởi đã chuyển sang màu vàng cam, cô chỉ thấy được bóng mờ của nó. Anh vô cùng sáng tạo và giàu trí tưởng tượng, cô cười thầm, chẳng có gì ngạc nhiên là anh đã chọn sự nghiệp điện ảnh. Tuy nhiên một người tuyết thì phải nhìn giống người tuyết, đằng này nó lại giống một con khủng long bị đột biến nhiều hơn.

"Em đang nghĩ gì vậy?" anh dò hỏi, nhẹ nhàng hôn lên tóc cô.

Cô đưa mắt nhìn anh và toét miệng.

"Người tuyết của anh. Chưa từng có ai nói cho anh biết người tuyết phải vui vẻ à?"

"Cái đó" anh chỉnh lại đầy tự hào và trẻ con khi nhìn ra cửa "là một con quái vật tuyết".

"Giống như mấy thứ Stephen King thường mơ tới phải không? Thời thơ ấu của anh hư hỏng theo cách nào vậy?" cô chọc ghẹo.

"Sa đọa" Zack xác nhận, mỉm cười và siết chặt cái ôm. Anh gần như không bao giờ thấy đủ với cô, trên giường hay bên ngoài, đó là một kinh nghiệm anh không lường trước được.

Cô vừa khít vòng tay của anh như thể cô được tạo ra cho riêng anh vậy, trên giường, cô là một người đàn bà kêu gọi, một thiên thần, và là người tình tuyết vời. Cô khiến anh đắm chìm trong những cảm xúc chưa từng có chỉ qua một tiếng kêu, một cái nhìn hay cái chạm tay. Ra khỏi giường, cô vui nhộn, thú vị, buồm bình, dí dỏm, và thông minh. Cô có thể chọc tức anh chỉ bằng một câu nói nhưng lại có thể làm anh nguôi giận bằng một nụ cười. Cô gây thơ một cách chân thật, không hề khoe khoang tự phụ, khiến cuộc sống tràn ngập tình yêu khi nói về những học sinh của cô, mỗi lần như thế anh như bị cô thôi miên. Anh đã bắt cóc cô, đáp lại cô đã cứu mạng anh. Anh bị xem là tên tội phạm xảo trá khó đối phó, nhưng cô đủ can đảm và thông minh để bỏ trốn ngay trước mũi anh. Rồi cô đã quay lại và sẵn sàng trao anh sự trong trắng một cách ngọt ngào sâu sắc, nó khiến anh thấy nhói đau mỗi khi nhớ lại. Anh thấy mình nhỏ bé trước dũng khí, sự dịu dàng và lòng bao dung của cô.

Anh hơn cô 9 tuổi và khắc nghiệt hơn cô hàng ngàn lần, nhưng một cái gì đó ở cô đã xoa dịu anh và làm anh cảm thấy mềm yếu, cả hai đều rất mới mẻ với anh. Trước khi anh vào tù, anh bị phụ nữ tố cáo là xa cách, khó gần vì vẻ lạnh lùng và nhẫn tâm. Rất nhiều người đã nói với anh là anh giống một cái máy, một người khác dùng phép suy luận để đưa ra định nghĩa: cô ta nói anh "mờ máy" cho tình dục rồi "tắt máy" với tất cả mọi thứ ngoại trừ công việc. Trong một lần cãi nhau thường xuyên của họ, Rachel nói anh có thể quyến rũ một con rắn vì anh cũng lạnh lẽo như nó vậy.

Mặt khác, anh chưa từng nhớ có người phụ nữ nào trong cuộc sống trưởng thành của anh, bao gồm cả Rachel, có quan tâm tới điều gì khác ngoại trừ sự nghiệp riêng và những gì Zack có thể làm cho cô ta. Cộng thêm một đám người giả tạo và nịnh hót anh phải chịu đựng từ khi đến Hollywood, không có gì ngạc nhiên khi anh trở nên hoài nghi, không hề ảo tưởng, và chai sạn. Không, Zack nghĩ, đó không phải là sự thật. Sự thật là anh đã sống theo cách đó từ trước khi đến Los Angeles - đủ lạnh lùng và nhẫn tâm để quay lưng với cuộc sống cũ, với gia đình và thậm chí là với tên anh từ năm 18 tuổi. Dù để xua đuổi những kỉ ức về mọi thứ ra khỏi tâm trí anh, chưa từng nhìn lại hay trao đổi với bất cứ ai - không phải ban công tác đối ngoại, những kẻ luôn than phiền phải "sáng tạo" toàn bộ quá khứ của anh trong bộ phim đầu tiên, không phải những ân nhân tình hay vợ anh. Tên trước đây của anh, gia đình anh, quá khứ của anh đều đã chết, anh đã chôn nó mãi mãi và không thể thay đổi kể từ 17 năm trước.

"Zack".

Chỉ một tiếng gọi tên anh từ miệng cô cũng có ảnh hưởng đầy ma thuật lên anh, tên anh nghe có vẻ đặc biệt, khác lạ "Gì em?"

"Anh có thấy em biết quá ít về anh cho dùng chúng ta là ... à... đã là ..." Julie ngừng lại, không chắc dùng từ "tình nhân" có phải là hơi nhiều không.

Zack nghe thấy sự ngượng ngùng không chắc chắn trong giọng cô, anh mỉm cười vì cho rằng cô đang tìm một từ đúng đắn và thích hợp - vậy thì, hoàn toàn không hợp để mô tả sự say đắm không kiểm soát nổi mà họ đang chia sẻ cùng nhau.

Anh cười vào tóc cô và nói.

"Em thích cái nào, một từ hay cụm từ?"

"Đừng ngớ ngẩn thế. Em được cấp chứng chỉ dạy giáo dục giới tính cho học sinh cấp hai đấy nhé".

"Vậy có vấn đề gì?" Zack khúc khích.

Câu trả lời của cô làm anh ngưng bật tiếng cười, ngừng thở, và tan chảy hoàn toàn. "Theo cách nào đó" cô nói, nhìn vào bàn tay "cụm từ đơn giản 'quan hệ tình dục' nghe có vẻ sai khi dùng miêu tả một điều quá ...ngọt ngào mỗi khi chúng ta làm chuyện đó. Rất say mê. Và rất sâu sắc."

Zack tựa đầu vào thành ghế sô pha, mắt anh nhắm chặt, giữ mình bình tĩnh, tự hỏi sao cô lại có ảnh hưởng điên cuồng đến anh. Một lúc sau, anh xoay xở nói bằng một giọng hơi hơi bình thường.

"Thế từ 'tình nhân' nghe thế nào?"

"Tình nhân" cô tán thành, gật đầu liên tục "Em đang cố giải thích là dù chúng ta đã là tình nhân, em không thật sự biết gì về anh cả".

"Em muốn biết gì?"

"À, bắt đầu nhé, Zachary Benedict có phải tên thật của anh không, hay đó chỉ là nghệ danh?"

"Tên của anh là Zachary. Benedict là tên lót, không phải họ. Anh đã thay tên khi được 18".

"Thật sao?" cô ngẩng đầu lên, phần má mềm mại chạm vào tay anh. Cho dù đang nhắm mắt anh cũng biết cô đang quan sát anh, cô cười tò mò, trong khi anh chờ đợi câu hỏi sắp đến, anh nhớ lại những chuyện khác.

"Em sẽ không bao giờ làm anh thất vọng đâu Zack".

"Sao anh dám đề nghị em cân nhắc nói với mọi người là anh cường bức em hả!".

"'Quan hệ tình dục' nghe có vẻ sai khi dùng miêu tả một điều quá ...ngọt ngào mỗi khi chúng ta làm chuyện đó. Rất say mê. Và rất sâu sắc."

Giọng cô cắt ngang dòng suy nghĩ của anh.

"Thế họ của anh trước khi thay đổi là gì?"

Nó chính xác là câu hỏi anh mong đợi, một câu anh chưa bao giờ trả lời cho bất kì ai.

"Stanhope".

"Một cái tên đẹp lắm sao! Tại sao anh lại đổi đi?" .

Julie thấy quai hàm anh cứng lại, và khi anh mở mắt, cô ngạc nhiên bởi vẻ gay gắt trên mặt anh.

"Đó là một câu chuyện dài" anh nói ngắn gọn.

"Ồ" Julie quyết định câu chuyện gây khó chịu này nên để cho lúc khác. Thay vào đó, cô nói điều đầu tiên có trong đầu để làm anh xao lãng "Em đã biết rất nhiều chuyện về thời trai trẻ của anh vì các anh của em là người hâm mộ anh cuồng nhiệt đấy".

Zack nhìn xuống cô, nhận thấy cô đã cho qua lòng tò mò về 'câu chuyện dài', cô đã làm ấm lòng anh sau cơn rùng mình ớn lạnh vì cái tên Stanhope. "Thật sao?" anh chọc.

Julie gật đầu hài lòng vì việc chuyển đề tài đã có hiệu quả.

"Vì thế nên em mới biết anh tự kiếm sống, đầu bò và nuôi gia súc, sống trong trang trại và thuần hóa ngựa - bộ em nói gì tức cười lắm hả?"

"Vì anh sắp mạo hiểm đập tan mấy cái ảo tưởng của em đấy công chúa" Zack khúc khích "Tất cả mấy cái đó toàn là sản phẩm từ trí tưởng tượng của mấy gã trong ban đối ngoại thôi. Sự thật là anh thả bò ra 2 ngày ngồi xe buýt đường dài còn hơn hai tiếng trên lưng ngựa. Nếu còn thứ gì trên đời anh ghét hơn ngựa thì chắc phải là bò. Ý anh là bò đực".

"Bò" cô lấp bắp, tiếng cười rộn rã như tiếng nhạc, làm tim anh sáng lên khi cô xoay mặt vào anh, kéo đầu gối ngang ngực. Choàng tay ôm đầu gối, cô nhìn anh thích thú.

"Còn em thì sao?" Anh trêu, với tay lấy ly brandy trên bàn, mong muốn tránh né một câu hỏi quen thuộc khác từ cô "Mathison có phải là tên của em từ lúc mới sinh ra hay em đã thay đổi nó?"

"Lúc sinh ra em không có tên".

Zack ngهن ngهن rượu "Cái gì?"

"Em được tìm thấy trong một cái hộp đặt trên nóc thùng rác trong một con hẻm, người được quần khắ.Người quét dọn đã thấy và mang em vào trong cho vợ ông ta cho đến khi em đủ ăm để tới bệnh viện. Ông ta thấy em nên được đặt theo tên vợ ông ta vì đã chăm sóc cho em hôm đó, vậy là em được gọi là Julie".

"Chúa ơi" Zack nói, cô ra vẻ không kinh khiếp.

"Em rất may mắn! Mọi chuyện có thể tệ hơn rất, rất nhiều".

Zack quá thất kinh nên không thấy nét cười ngúng nguẩy trong mắt cô.

"Như thế nào?"

"Vợ ông ấy có thể có tên là Mathida. Hoặc Gertrude. Hay là Wihimena. Em đã từng gặp ác mộng với cái tên Wihimena".

Anh lại cảm thấy điều đó lần nữa, lưỡi dao sắc cạnh cửa vào tìm anh, một cơn đau thú vị bật ra từ lồng ngực mỗi khi cô cười.

"Câu chuyện vẫn kết thúc có hậu mà" anh nói, tự trấn an bản thân, dù có hơi kì cục ở một cuộc hẹn muộn màng "Em đã được nhà Mathison nhận nuôi đúng không?" khi cô gật đầu, anh kết luận "Và họ đã có một đứa bé gái xinh đẹp để yêu thương".

"Không hẳn thế".

"Cái gì?" anh lặp lại, tự thấy ngu ngốc và choáng váng.

"Người họ nhận được là cô bé 11 tuổi đang cố dấn thân vào con đường tội phạm trên đường phố Chicago - được giúp đỡ và chỉ dạy bởi một vài cậu bé lớn hơn, những người đã chỉ em vài... mảnh khé. Thật lòng mà nói" Cô hớn hờ bỏ sung "Đáng ra em đã có một sự nghiệp lẫy lừng" cô đưa tay lên và vẫy vẫy mấy ngón tay trước mặt anh "Em có những ngón tay lạnh lẽ. Rất nhám".

"Em chôm đồ?"

"Ừ, và em bị bắt lúc 11 tuổi".

"Vì trộm cắp?" anh kiên quyết không tin.

"Hoàn toàn không" cô nói, trông có vẻ chua chát "Em nhanh thế sao bị bắt được. Em bị tóm trong một cuộc bố ráp".

Zack há hốc miệng nhìn cô. Julie biết cách cô sử dụng ngôn từ đường phố làm anh lắc lư đầu chấp nhận dần dần. Mặt khác, óc tưởng tượng tuyệt vời đã giúp anh thành một đạo diễn thành công đang bắt đầu làm việc, tự tạo ra hình ảnh cô gái nhỏ bé : ốm yếu, suy dinh dưỡng, gương mặt bụi đời làm đậm nét đôi mắt to tướng... nhỏ xíu, cái cằm bướng bỉnh... tóc nâu, ngắn, bồm xồm lia chia... nóng nảy.

Sẵn sàng đối mặt với cuộc đời khó khăn cay nghiệt.

Sẵn sàng dang tay với một tội phạm..

Sẵn sàng thay đổi suy nghĩ và ở lại bên anh cho dù có phải chống lại những gì cô đã có, chỉ vì cô tin tưởng anh..

Một cảm xúc trộn lẫn giữa vui thích, nhạy cảm và ngạc nhiên, anh nhìn cô hồi lổ.

"Trí tưởng tượng của anh đã đi hơi xa".

"Em cá là vậy" cô nở một nụ cười tinh quái.

"Vậy em làm gì khi bị bắt?"

Cô nhìn anh buồn cười "Một vài cậu nhóc đã rất tử tế chỉ em vài cách mà sẽ rất có ích khi được áp dụng với anh. Ngoại trừ lúc em thử làm với chiếc Blazer vào hôm qua, em không thật sự nhớ chính xác phải làm thế nào".

"Xin lỗi" Anh ngậy người.

"Em đã định nói dây chiếc Blazer".

Tiếng cười ấm ì của Zack đọng cả trần nhà và trước khi Julie kịp phản ứng, anh choàng tay qua người cô, kéo cô sát vào anh, vùi mặt anh vào tóc cô "Chúa phù hộ anh" anh thì thầm "Không ai ngoài anh lại đi bắt cô gái vừa là con mực sư vừa biết bẻ khóa xe".

"Em tin chắc mình sẽ làm được nếu không phải chường mặt ra cửa sổ cho anh kiểm tra vài phút một lần" cô báo cho anh biết, anh lại càng cười dữ dội hơn.

"Chúa lòng lành" cô vỗ òa "Đáng ra em nên chôn chìa khóa trong túi quần anh!" Tiếng cười của anh gần như át mất câu nói tiếp theo của cô "em sẽ làm được chỉ trong một giây nếu em biết chôn chìa khóa nằm trong túi anh" Cảm giác được thấy anh cười thật là dễ chịu, Julie tựa đầu vào ngực anh, khi anh vừa ngưng cười, cô liền nói "Giờ đến lượt anh, nếu anh không lớn lên ở trang trại thì anh đã ở đâu và làm gì?"

Zack ngửa đầu khỏi mái tóc thơm phức của cô và nâng cằm cô lên.

"Ridgemont, Pennsylvania".

"Và?" Julie thúc giục, cô hơi bối rối vì cảm giác kì lạ là những gì trong câu trả lời sắp tới là rất quan trọng.

"Và" anh nhìn vào đôi mắt dò xét của cô "đòng họ Stanhope sở hữu một công ty tầm cỡ và trở thành mạch sống của Ridgemont cũng như cộng đồng dân cư xung quanh cả hàng thập kỉ".

Cô lắc đầu khinh ghét.

"Anh giàu có! Tất cả những chuyện về việc anh tự nuôi sống mình, không gia đình, cưới bỏ - hoàn toàn là dối trá. Mấy anh trai em đều tin chúng".

"Anh xin lỗi vì đã dẫn dắt sai mấy anh của em" anh khúc khích trước cái nhìn phẫn nộ của cô "Sự thật là anh không biết mấy người ở phòng đối ngoại đã sáng tạo cái quái gì về anh cho đến khi anh đọc được trong mấy quyển tạp chí, đã quá trễ để thay đổi - và chúng cũng đã làm việc khá tốt cho đến hôm nay. Xét theo hướng nào đó, anh đã rời Ridgemont năm anh 19, và anh đã tự nuôi sống mình kể từ lúc đó".

Julie muốn hỏi tại sao anh bỏ nhà đi nhưng cô vẫn muốn biết thêm vài thứ cơ bản lúc này.

"Anh có anh chị em gì không?"

"Anh đã từng có hai anh em trai và một em gái".

"Ý anh là 'đã từng'?"

"Có rất nhiều chuyện đã xảy ra" anh thở dài, nhom người lên thành ghế sofa lần nữa, cô cũng đổi tư thế và quay lại như lúc đầu của họ, hai chân trải ra trên bàn.

"Nếu vì vài lý do mà anh không muốn nói tới" cô nói, tinh tế nhận ra sự thay đổi trong tâm trạng của anh "thì không cần kể tiếp đâu".

Zack biết anh sẽ kể cho cô nghe mọi thứ, nhưng anh không muốn kiểm chứng vô số cảm xúc đã buộc anh làm chuyện đó. Anh chưa bao giờ thấy cần hoặc muốn trả lời những câu tương tự của Rachel. Anh chưa từng tin cô ta hay bất kì ai vì có thể sẽ khiến anh đau đớn. Có lẽ bởi vì Julie đã cho anh quá nhiều, và anh thấy mình nợ cô những câu trả lời. Anh siết chặt vòng tay và cô tiến lại gần hơn, một phần mặt cô nằm trên ngực anh. "Anh chưa từng kể chuyện này trước đây, cho dù anh đã được hỏi đi hỏi lại hàng ngàn lần. Nó không phải là một câu chuyện dài hay thú vị, nhưng nếu giọng anh có vẻ lạ thì đó là vì anh thấy khó chịu khi đề cập lần đầu tiên sau 17 năm".

Julie giữ im lặng, ngạc nhiên và tự hào vì những điều anh sắp kể cô nghe.

"Cha mẹ anh đã chết trong một tai nạn xe hơi năm anh lên 10" anh bắt đầu "và hai anh em của anh cùng đưa em gái và anh được ông bà nội nuôi dưỡng khi tại anh không ở trường nội trú. Mấy anh em cách nhau vài tuổi, Justin lớn nhất, tới anh rồi đến Elizabeth, cuối cùng là Alex. Justin là - " Zack ngừng lại, cố tìm một từ thích hợp nhưng anh không thể "Anh ấy là tay lái thuyền buồm cừ khôi, không giống mấy ông anh cả khác, anh ấy luôn sẵn lòng cho anh bám đuôi đi bất cứ đâu. Anh ấy - tốt bụng. Dịu dàng. Anh ấy tự tử năm 18 tuổi".

Julie không thể ngăn cô thở ra kinh hãi "Nhưng tại sao?"

Ngực Zack căng lên lấy hơi trước khi anh tiết lộ "Anh ấy là người đồng tính. Không ai biết cả. Ngoại trừ anh. Anh ấy kể cho anh biết một giờ trước khi thổi bay não mình".

Khi anh rơi vào im lặng, Julie nói "Sao anh ấy không kể với những người khác - để tìm sự ủng hộ của gia đình?"

35.2

Zack cười cay nghiệt "Bà anh là một người nhà Harrison và tự đặt ra những chuẩn mực tối cao cho họ cũng như mọi người xung quanh. Họ sẽ xem Justin như một tên biến thái, hư hỏng, và quay lưng lại với anh ấy ngay lập tức. Dòng họ Stanhope, mặt khác luôn được ví như những kẻ liều lĩnh, vô trách nhiệm, quyến rũ, thích yêu, và yếu đuối. Nhưng cá tính nổi bật nhất đã di truyền qua nhiều đời là đàn ông họ Stanhope là chúa lăng nhăng. Luôn luôn. Sự phóng đảng của họ đã trở thành một phần truyền thuyết ở Pennsylvania. Đó là một niềm tự hào của Stanhope. Đặc biệt là của ông nội anh. Anh không biết đàn ông nhà Kennedy có là gì so với nhà Stanhope không nếu chỉ nói về ham muốn phụ nữ. Cho em một ví dụ không hề có tính công kích đâu nhé, khi anh và mấy anh em lên 12, ông nội đưa một con điếm tới buổi tiệc sinh nhật làm quà. Cô ta cùng dự tiệc và sẽ lên lầu cùng chàng trai sinh ngày đó".

"Bà anh nghĩ sao?" Julie ghé thăm "Bà ấy ở đâu?"

"Bà anh ở đâu đó trong nhà, nhưng bà biết không thể ngăn cản hay thay đổi gì được, nên bà quyết định nâng cao đầu hết mức cô thể và giả lơ là mình chẳng biết gì. Bà cũng áp dụng cách đó khi ứng phó với mấy vụ chơi gái của ông" Zack im lặng, và khi Julie nghĩ anh sẽ không kể thêm gì nữa thì anh lại tiếp "Ông của anh chết sau Justin một năm, ông vẫn xoay xở cho bà anh vào một vỏ xấu mặt nữa: Ông bay trên chiếc phi cơ riêng đến Mexico, và có một người mẫu trẻ đẹp đang đi cùng khi chiếc phi cơ rơi. Nhà Harrison sở hữu tờ báo của nhà Stanhope nên đã che dấu sự thật, nhưng chỉ là cố gắng vô ích vì mấy nơi khác đã vào cuộc, tin tức được đăng rộng rãi trên mấy tờ báo lớn trong thành phố, chưa kể radio và truyền hình".

"Sao ông của anh không ly dị nếu không còn quan tâm đến bà anh nữa?"

"Anh đã hỏi ông câu tương tự mùa hè trước khi anh rời nhà đến Yale. Anh và ông ăn mừng cuộc sống sinh viên sắp tới bằng cách uống đến say khướt ngay bàn làm việc. Thay vì dạy anh lo lắng cho tương lai bản thân, ông chỉ đủ say để kể anh nghe sự thật dù không nhiều lắm vì ông hơi lẩn tránh" anh cảm thấy ly brandy và uống cạn như thể muốn nuốt trôi những lời sắp nói, mắt anh nhìn vào ly rượu rỗng một cách vô hồn.

"Ông đã kể những gì?" cuối cùng cô hỏi.

Anh liếc mắt nhìn cô như là cô chưa từng ở đó.

"Ông nói bà anh là người phụ nữ duy nhất trên thế giới ông từng yêu. Mọi người đều nghĩ ông lấy bà vì muốn kết hợp với tài sản nhà Harrison, đơn giản vì bà anh không đẹp lắm, nhưng ông anh đã nói không phải vậy, và anh tin ông. Thật ra, khi bà anh có tuổi, bà trở thành một người có vẻ ngoài khá đẹp - rất quý phái".

Anh ngừng lại và Julie không kim được bất mẫn.

"Sao anh lại tin ông? Ý em là, nếu ông yêu bà thì không nên lừa dối bà như thế".

Nụ cười mỉa mai vượt ra trên môi anh "Anh ước là em biết bà anh. Không ai đạt chuẩn của bà ấy, ít ra là với người ông quý-tha-ma-bất của anh, và ông ấy biết điều đó. Ông nói mình đã chịu thua và không cố gắng thêm nữa sau khi họ lấy nhau. Người duy nhất trong nhà mà bà thích là Justin. Em biết đó" Anh thành thật giải thích "Justin là người duy nhất trong nhà anh giống hệt người bên nhà bà. Anh ấy công bằng giống bà, chiều cao trung bình giống bà - mà thật ra là giống cha của bà anh. Mấy người còn lại, bao gồm cha anh, đều thừa hưởng chiều cao và tính cách của dòng họ Stanhope - nhất là anh. Anh giống ông như tạc, và em cũng có thể tưởng tượng được, anh là người ít được bà yêu thương nhất".

Julie thì nghĩ đó là thành kiến nhảm nhí nhất mà cô từng nghe, nhưng cô giữ ý đó cho riêng mình và nói "Nếu bà anh yêu thương Justin như thế thì bà phải đứng về phía anh ấy khi biết anh ấy là đồng tính chứ".

"Không phải trong đời em! Bà khinh bỉ sự yếu mềm, bất kì và tất cả những yếu mềm. Lời thú nhận của Justin sẽ làm bà thấy chán ghét và bị vỡ mộng" anh nhấn nhò nhìn cô và bổ sung "hãy nghĩ theo hướng này, bà đã vào làm nhà, và dòng họ Stanhope thì có đủ loại khuyết điểm. Họ uống quá nhiều, lái xe quá nhanh, phung phí tiền bạc, rồi họ cưới những người có thể lấp đầy túi tiền của họ. Vui vẻ là trò tiêu khiển số một và duy nhất. Không bao giờ lo lắng cho ngày mai, không quan tâm tới ai ngoài bản thân, cha mẹ cũng không, họ đã chết trên đường về nhà, khi lái với tốc độ 100 dặm một giờ trên đường đầy tuyết. Họ có 4 đứa trẻ cần họ chăm sóc, nhưng như thế là chưa đủ".

"Alex và Elizabeth có giống cha mẹ anh không?"

Anh trả lời bằng giọng bình thản, không chỉ trích "Alex và Elizabeth sở hữu những điểm yếu và sự thừa mứa của nhà Stanhope. Trước tuổi 16 hai đứa đã nghiện nặng rượu và ma túy. Elizabeth đã từng phá thai. Alex bị bắt hai lần, tất nhiên là được thả ra an toàn không bị tiền sự - vì dùng ma túy và đánh bạc. Nói cho công bằng thì không ai quan tâm tới chúng. Bà anh có thể, nhưng ông anh thì không thêm nghe. Bọn anh đều tự lớn lên. Nếu bà có làm thì cũng không thể tốt hơn bao nhiêu vì bọn anh chỉ ở nhà vài tháng trong năm. Nhờ tính cô chấp của ông mà tụi anh được học ở những trường tư hạng sang. Ở mấy chỗ đó thì không ai màng đến em nếu em không bị bắt hay gây rắc rối".

"Vậy bà anh có lẽ cũng không hài lòng với em trai và em gái anh phải không?"

"Đúng vậy. Họ cũng không thích bà đâu, tin anh đi. Cho dù bà anh tin là họ cũng có khả năng nếu chịu sống dưới tầm kiểm soát".

Julie đã nuốt từng lời của anh đến tận lúc này, hơn thế nữa, cô quan sát từng sắc thái trong giọng nói và trên mặt anh. Mặc cho anh cương quyết bỏ mình vào danh sách 'nhược điểm' của dòng họ Stanhope, Julie vẫn cảm nhận được chút ít khinh bỉ trong giọng anh khi nói đến chúng. Cô cũng tự rút ra được vài kết luận thú vị từ những chuyện anh không nói "Còn anh thì sao?" cô thận trọng hỏi "Cảm nhận của anh về bà thế nào?"

Lông mày anh cong lên thách thức "Cái gì khiến em nghĩ anh sẽ cảm thấy khác Alex và Elizabeth?"

Cô không né tránh "Em cảm thấy thế".

Anh gật đầu tán thưởng sự sắc sảo của cô.

"Thật ra mà nói, anh ngưỡng mộ bà. Như anh đã nói, bà đã đặt ra những chuẩn mực không thể với tới cho bọn anh, nhưng ít ra bà cũng có chuẩn mực. Bà khiến cho người ta muốn trở nên giỏi hơn nữa. Nhưng chưa có ai làm bà hài lòng. Chỉ có mình Justin".

"Anh đã kể em nghe thái độ của bà đối với các em của anh. Vậy bà nhìn nhận anh ra sao?"

"Bà cảm thấy anh là hình ảnh thu nhỏ của ông anh".

"Chỉ là bề ngoài thôi" Cô sửa lại.

"Có gì khác biệt?" anh nói cộc lốc.

Nhận ra mình đang bước vào vùng cấm, nhưng cô đành mạo hiểm vậy. Im lặng xác nhận, cô nói.

"Anh phải biết những điểm khác biệt chứ, dù bà anh đã không nhận ra chúng. Anh có thể trông giống ông nội nhưng anh không giống ông ấy hoàn toàn. Anh giống bà. Justin chỉ giống bà ở ngoại hình, những cái khác thì không. Anh mới phải".

Một khi anh không thể hăm dọa cô rút lại ý kiến bằng cái quắc mắt giận dữ, anh nói khô khốc.

"Em quá tự tin với nhận định của mình đấy cô bé 26 tuổi".

"Chiến thuật hay đấy" cô đáp, trông có vẻ bị ấn tượng và bắt chước cách nói của anh "nếu anh không thể lừa em thì hãy giữu cọt em nhé".

"Tuyệt vời" anh thì thầm êm ái, cúi đầu hôn lên tóc cô.

"Và" cô lắc đầu đề mục tiêu anh có thể nhắm đến chỉ có thể là má chứ không phải miệng cô "Nếu chiến thuật giữu cọt cũng thất bại thì hãy làm em xao lãng".

Anh cười lớn hơn, giữ cằm cô giữa hai ngón tay và nâng miệng cô lên ngang tầm anh.

"Em biết không" anh cười chậm rãi "Em có thể trở thành một người cứng đầu cứng cổ đấy".

"Ồ, làm ơn, đừng giờ chiều tăng bốc bậy giờ" cô cười, rõ ràng đã ngăn được anh hôn cô. "Anh biết em sẽ tan ra từng mảnh khi anh nói lời ngọt ngào với em mà. Sao anh lại rời khỏi nhà vậy?"

Anh ôm lấy đôi môi cười rừ của cô bằng môi anh.

"Cứng đầu cấp 1".

Julie sắp bị đánh bại. Trượt tay qua vai anh, cô nhường bước trước cái hôn nóng bỏng của anh, đặt cả con tim và tâm hồn vào nó, cảm nhận được dù cô có trao đi bao nhiêu thì anh cũng trả lại nhiều hơn.

Cuối cùng anh cũng thả cô ra, cô hy vọng anh sẽ đề nghị họ quay lại giường. Thay vào đó anh lại nói.

"Vì anh không thể lừa em, anh nợ em câu trả lời lý do anh bỏ nhà đi. Và khi trí tò mò của em được thỏa mãn, anh sẽ bỏ qua phần còn lại về quá khứ của anh được không?"

Julie không nghĩ là khát khao được biết về anh có khi nào là đủ hay không, nhưng cô hiểu thái độ của anh về chủ đề cá nhân này. Cô gật đầu và anh bắt đầu giải thích.

"Ông nội chết vào năm đầu anh học đại học, để lại cho bà toàn quyền kiểm soát tài sản. Bà triệu tập Alex, lúc này đã 16 tuổi và Elizabeth, 17 tuổi về nhà trong kì nghỉ hè và họp ba đứa anh lại trên sân thượng. Nói vắn tắt là bà tuyên bố sẽ kéo Alex và Elizabeth khỏi trường tư, gửi chúng về trường địa phương, và thắt chặt chi tiêu. Bà nói nếu chúng phạm vào bất kì nội quy nào của bà từ nghiện hút, say xỉn, quan hệ bừa bãi, bà sẽ ném chúng khỏi nhà mà không có một xu dính túi. Để em dễ hiểu, bọn anh đã sống mà chỉ biết có tiêu xài và tiêu xài. Tất cả đều lái xe thể thao, mua những bộ cánh đắt tiền nếu thích - mọi thứ" anh lắc đầu cười "Anh sẽ không bao giờ quên nét mặt ngày hôm đó của Alex và Elizabeth".

"Họ có đồng ý với điều khoản của bà không?"

"Tất nhiên là có. Còn có lựa chọn nào khác đâu? Dù rất thích có tiền và tiêu tiền, chúng chẳng biết cách kiếm ra một xu và hai đứa nó hiểu như thế".

"Nhưng anh đã không đồng ý, và anh bỏ nhà ra đi?" Julie đoán, nhướn miệng cười.

Mặt anh như đeo chì - trông rỗng, vô cảm, cô cảm thấy khó chịu mỗi khi anh như thế.

"Đó không phải là điều bà đề nghị anh làm" Sau một khoảng lặng, anh bổ sung "Bà kêu anh cút khỏi nhà và đừng bao giờ trở lại. Bà cảnh cáo hai đứa em anh là nếu chúng thử liên lạc với anh hay để anh liên lạc với chúng thì cả hai cũng bị đuổi luôn. Lúc đó anh như một người bị chối bỏ. Anh ném trả lại chìa khóa xe - khi bà yêu cầu, đi ra đường lộ và nhắm thẳng xa lộ. Anh có khoảng 50 đô trong tài khoản và bộ quần áo đang mặc trên người. Vài tiếng sau, anh quá giang trên một chiếc xe tải chở hàng cho hãng phim Empire và đi đến Hollywood. Ông tài xế là người tốt đã nói giúp anh với hãng phim. Họ nhận anh vào làm bốc vác cho đến khi một tên đạo diễn ngu ngốc nhận ra hần ta còn thiếu vài cảnh phụ trong phim. Anh có màn ra mắt vào hôm đó. Quay lại học đại học ở USC và lấy bằng, tiếp tục làm phim. Hết chuyện".

"Sao bà lại làm thế với anh chứ không phải với hai người kia?" Cô nói, ráng giữ mặt không quá nghiêm trọng.

"Anh chắc là bà có lý do riêng" anh nhún vai "như anh nói đó, anh làm bà nhớ lại người ông và mọi điều ông đã làm với bà".

"Và anh chưa từng nghe tin gì về em trai và em gái anh sao? Anh có thử bí mật liên lạc với họ không?"

Cô có cảm giác là trong tất cả những chuyện anh kể, chủ đề về hai người em là cái làm anh đau đớn nhất.

"Anh đã gửi cho mỗi đứa một lá thư đính kèm địa chỉ ngay sau bộ phim đầu tiên của anh được ra mắt. Anh đã nghĩ có lẽ chúng sẽ..."

Tự hào . Julie nghĩ ngợi khi anh rơi vào im lặng. Sẽ mừng cho anh. Sẽ hồi đáp bức thư .

Julie biết từ vẻ mặt rỗng tuếch của anh là chẳng có chuyện gì xảy ra như thế cả, cô chắc chắn là thế. Từng giây phút trôi qua cô lại hiểu hơn về anh "Họ có trả lời không?"

"Không. Anh chưa bao giờ thử liên lạc lại lần nữa".

"Nhưng lỡ bà anh đã ngăn chặn lá thư tới tay họ thì sao?"

"Chúng nhận được. Cả hai ở chung một căn hộ và cùng học trường địa phương kể từ lúc đó".

"Nhưng mà Zack à, họ còn quá trẻ, anh cũng có nói, họ rất yếu đuối. Anh lớn hơn và thông minh hơn nhiều. Sao anh không đợi họ trưởng thành thêm một chút và cho họ cơ hội thứ hai?"

Đề nghị của cô đã vượt quá sức chịu đựng của anh. Giọng anh trở nên chua cay, chết chóc.

"Không ai" anh nói "Có được ở anh cơ hội thứ hai cả đâu Julie".

"Nhưng -".

"Đối với anh họ đã chết rồi".

"Thật là buồn cười! Anh cũng mất mát nhiều y như họ. Anh không thể đi mà đốt những cây cầu bắt ngang qua đời thay vì sửa lại nó. Đó là sự thất bại, trong trường hợp này, là sự bất công".

"Kết thúc tranh luận".

Giọng anh sắc mùi nguy hiểm, nhưng Julie từ chối rút lui .

"Em nghĩ anh giống bà anh nhiều hơn anh tưởng đấy".

"Em đang đuổi vận may của mình đi đấy quý cô".

Cô hơi chùn bước trước giọng nói cay nghiệt của anh. Không nói thêm tiếng nào cô thu gom những cái ly rỗng và đem chúng vào bếp, bất ngờ vì khía cạnh khác trong con người anh, một sự độc ác nhẫn tâm cắt đứt người nào đó ra khỏi cuộc đời mình mà không thêm liếc mắt nhìn lại. Không phải qua những gì anh nói, mà chúng ở trong cách anh nói và biểu hiện trên mặt anh. Kể từ lúc anh bắt cô làm con tin, từng hành động và lời nói của anh đều do cần thiết và liệu lĩnh, tuyệt nhiên không phải gay gắt vô cớ, và cô hiểu điều đó. Cho đến tận vài phút trước đây - khi cô nghe được tính hăm dọa trong giọng anh và thấy nó trên mặt anh - cô sẽ không bao giờ có thể hiểu được sao lại có người nghĩ rằng Zachary Benedict lại đủ máu lạnh giết người, nếu những người đó thấy anh như lúc này, cô có thể đoán lý do tại sao. Chưa bao giờ nhận thức rõ hơn lúc này, Julie biết cho dù họ có gắn gủi trên giường đến đâu đi nữa, thật chất họ vẫn chỉ là hai người xa lạ. Cô đi vào phòng mình chọn mất một lát, bật đèn trên đầu, cô thay đồ trong phòng tắm. Cô quá lo lắng đến mức thay vì đến ngay giường anh, cô ngồi lại trên cái giường trong phòng cô, miễn man suy nghĩ.

Một lúc lâu sau đó, cô giật mình quay đầu lại khi giọng nói cảnh báo của anh vang lên.

"Đây là một quyết định không thông minh chút nào đâu Julie. Anh đề nghị em cân nhắc cho kĩ".

Anh đứng ngay cửa ra vào, vai anh tựa vào bệ đỡ, hai tay bắt chéo, gương mặt vô cảm. Julie không biết anh đang đề cập tới cái quyết định nào, và dù nhìn anh vẫn xa cách, anh không còn vẻ mặt như con ma báo oán dưới ánh sáng mờ mờ trong phòng khách khi nãy nữa. Cô tự hỏi có phải do sự kết hợp của trí tưởng tượng và ánh lửa nhá nhem đã khiến cô suy nghĩ như vậy không.

Cô đứng dậy và chậm rãi đi về phía anh, hơi lưỡng lự tìm kiếm mặt anh.

"Có nên nghĩ ý định của anh là lời xin lỗi không?"

"Anh không biết mình có làm gì để phải xin lỗi".

Sự kiêu kì đặc trưng của anh khiến cô buồn cười.

"Thử nghĩ về từ thô lỗ xem nó có ý nghĩa gì không".

"Anh mà thô lỗ hả? Anh không có ý đó. Anh đã cảnh báo em trước là chủ đề này sẽ khiến anh khó chịu, nhưng em vẫn muốn nó bằng mọi giá".

Anh nhìn như thể đang bị vu khống một cách bất công, nhưng cô vẫn kiên trì.

"Em biết" cô nói, đứng ngay trước mặt anh "Vậy đây là lỗi của em?"

"Chắc chắn rồi. Cho dù 'đây' là chỉ cái gì khác đi nữa".

"Anh không biết phải không? Anh hoàn toàn không biết giọng nói anh giành cho em..." cô ngưng lại tìm từ chuẩn xác và đành tạm bằng lòng dù chúng chưa thực sự phù hợp "lạnh lẽo, nhẫn tâm và cộc cằn không cần thiết".

Anh nhún vai với vẻ dửng dưng nhưng Julie nghi ngờ thái độ đó có phần giả tạo.

"Em không phải là người đầu tiên chỉ trích anh bằng những tính cách đó và nhiều chuyện khác. Anh tôn trọng phán xét của em. Anh lạnh lùng, nhẫn tâm và -".

"Cộc cằn" Julie thêm vào, cúi gằm mặt nín cười vì cuộc tranh luận đã trở nên lố bịch. Zack đã liều mạng cứu cô và đã muốn chết khi nghĩ anh thất bại. Anh không thể lạnh lùng và nhẫn tâm. Những người phụ nữ khác đã sai rồi. Nụ cười của cô vụt mất, cô nhói đau nhớ lại những gì mình đã nói cũng như những chuyện cả hai cùng nói.

Zack không biết được cô có định trả đũa anh bằng cách ngủ riêng hay không, điều đó làm anh nổi điên, hoặc giả cô không có chút ý tưởng nào với thủ đoạn nữ quyền buồn nôn đó.

"Cộc cằn" anh thẳng thừng tán thành, thảm ước cô ngừng lên để anh nhìn thấy mặt cô.

"Zack?" cô nhìn vào cằm anh và nói "Lần kế nếu có người phụ nữ nào nói anh mấy lời đó, hãy bảo họ nhìn cho kĩ lại nhé" cô đưa mắt nhìn anh dịu dàng "Nếu cô ta làm thế, ắt hẳn sẽ phải nhận ra một sự thanh cao hiếm hoi và hòa nhã phi thường".

Zack buông thõng hai tay đang bắt chéo, hoàn toàn bị nhấn chìm, nhận ra con tim mình đang xáo trộn y hệt những lần cô nhìn vào anh theo cách đó.

"Em không có hàm ý là anh không chuyên quyền, độc đoán, kiêu ngạo đâu đấy, anh hiểu mà -" cô ghen cười bỏ sung.

"Nhưng em vẫn thích anh" anh trêu, chà những đốt tay lên má cô, cảm thấy người giận và nhẹ nhõm "Cho dù anh như thế nào đi nữa".

"Thêm tự phụ vô danh sách hồi nãy dùm em" cô châm biếm, và tay anh ôm cô chặt hơn.

"Julie" anh thăm thì, cúi đầu hôn cô "Im miệng".

"Thêm hống hách luôn!" cô đùa cợt giữa môi anh.

Zack bắt đầu cười. Cô là người duy nhất làm anh mắc cười trong lúc hôn.

"Nhớ nhắc nhở anh đừng bao giờ" anh nói, quyết định chuyển qua hôn tai cô vì nói không thể vượt khỏi môi anh "tối gần một phụ nữ giỏi từ vụng giống em lần nữa".

Lưỡi anh lướt khắp vành tai cô và làm cô rùng mình, ôm anh thật gần cô thì thầm vài tiếng tổng kết cá tính của anh.

"Và nhạy cảm một cách kì diệu, ... và rất, rất gợi tình".

"Mặt khác" anh mỉm cười sửa chữa, bắt đầu hôn sau gáy cô "không gì có thể thay thế được một phụ nữ thông minh và sâu sắc".

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Mang theo một tô bắp rang lớn, Julie quay lại phòng khách, nơi hai người đang xem phim. Họ dùng cả buổi sáng để nói mọi thứ ngoại trừ chuyện Julie nóng lòng muốn biết: kế hoạch tìm ra hung thủ giết vợ anh và giải oan cho bản thân. Lần đầu tiên cô đề cập đến chuyện đó, anh đã lặp đi lặp lại là không muốn làm hỏng món quà bởi phải lo lắng cho tương lai. Khi cô giải thích là cô muốn giúp anh thì anh lại trêu cô là muốn tập làm Nancy Drew (nữ thám tử). Thay vì làm hỏng cả ngày tốt đẹp bằng việc thúc đẩy câu chuyện, cô quyết định đợi lúc thích hợp và đồng ý cùng anh xem phim. Zack đã đề cho chọn phim trước, và cô thấy hơi khó chịu vì có quá nhiều phim của anh trên kệ. Không thể chịu nổi nếu phải xem anh làm tình với những phụ nữ khác trong mấy cảnh yêu đương ướt át đã đem lại cho anh sự nổi tiếng nên cô chọn những phim mà cô tin chắc là anh thích và chưa từng xem.

Anh ra về hoàn toàn hài lòng với sự lựa chọn của cô cho đến khi bộ phim bắt đầu. Một lúc sau cô phát hiện ra, ngồi xem những bộ phim đình đám là một ý tưởng xa lạ với Zachary Benedict, cựu đạo diễn - diễn viên. Trước vẻ bối rối vô cùng của cô, Zack chăm soi một bộ phim như một mảnh ghép nghệ thuật cần được nghiên cứu, phân tích, chia nhỏ và đánh giá từng phút một. Anh đã quá khắt khe đến nỗi cô phải kiểm soát đi lấy bắp rang để thoát khỏi mấy lời bình luận ác ý của anh.

Cô liếc mắt nhìn màn hình khổng lồ khi đặt tô bắp rang lên bàn và thở phào nhẹ nhõm vì cảnh cao trào gần như sắp kết thúc. Hiển nhiên Zack không xem đó là cảnh cao trào vì anh giữa chừng anh ngừng lên nhìn cô và cười toét miệng.

"Anh thích bắp rang. Có phải em cho thêm muối vào không?"

"Ừ" cô nói.

"Thêm bơ nữa chứ? Anh hy vọng thế".

Nhìn vào kiểu cười trẻ con của anh đủ làm Julie quên hết cơn tức giận vừa nãy.

"Ngập cả trong đó đấy" cô đùa "Em sẽ lấy thêm khăn bông và đồ uống".

Khúc khích vì câu giễu cợt của cô, Zack nhìn cô đi vào bếp, đột nhiên ngưỡng mộ dáng đi thanh thoát tự nhiên của cô cùng sự pha trộn hoàn hảo giữa quần áo cô mặc. Vì sự cố chấp của anh, cô phải chọn một bộ áo khác cho buổi chiều nay - một áo sơ mi trắng đơn giản với viền cổ rộng và một chiếc quần màu gỗ mun gấp nếp từ eo. Khi anh nhìn bộ đồ nằm dài trên ghế, anh đã khá thất vọng vì cô không chọn một cái gì khác đặc biệt hơn. Nhưng ngay khi nhìn chúng trên người cô, với một thắt lưng vàng óng buộc hờ vòng eo mỏng manh, vài sợi lác quanh cổ tay, và cổ áo sơ mi dựng ngược, anh đã thay đổi suy nghĩ. Cô trông vô cùng quý phái với mái tóc đen sóng thả tự nhiên ngang vai, Julie đã chọn những thứ vô cùng tương xứng với cô. Anh đang phân vân không biết chiếc đầm dạ tiệc nào sẽ phù hợp với nét thánh thiện của cô, dù anh nhận ra mình chẳng có cơ hội nào để đưa cô đến những chỗ đó. Những ngày dự khai mạc phim Hollywood, tiệc từ thiện, mở màn kịch Broadway hay tiệc mừng lễ Oscar đã trôi xa, anh không thể tin là mình đã quên. Anh sẽ không thể đưa Julie đến những sự kiện đó, không bao giờ.

Sự thật phũ phàng làm anh thất vọng, nhưng anh quyết tâm không để nó phá hỏng thêm một ngày đáng nhớ với cô. Anh dốc sức nheo miệng cười khi cô đến ngồi bên cạnh.

"Anh có muốn xem một bộ phim khác?"

Điều gần nhất Julie phải chịu đựng chính là nghe lời chỉ trích của anh về bộ phim cô chọn. Vì anh trông có vẻ rất muốn xem một phim khác, cô sẽ sẵn sàng có mặt nhưng không chịu trách nhiệm gì. Nhìn anh điển tiết, cô nói.

"Làm ơn đừng khiến em làm thế này. Bắt em ừ ớ cho anh, ép khăn cho anh, nhưng đừng bảo em chọn phim lần nữa".

"Tại sao không?" anh hỏi, ra vẻ ngây thơ và ngờ ngác.

"Tại sao hả!" Julie lấp bắp, cười rử rượi "Bởi vì anh là nhà phê bình tệ hơn những người tệ nhất! Anh xé nát bộ phim ra từng mảnh".

"Anh chỉ đưa ra những điểm thiếu sót của nó thôi. Anh không có xé nó ra từng mảnh".

"Anh có! Anh cười thật to khi tới cảnh chết chóc đến mức em không nghe diễn viên nói gì hết".

"Bởi vì nó mắc cười" anh kiêu ngạo đáp lại "Biên kịch và diễn xuất quá tệ và làm cả cảnh phim trở nên vui nhộn. Nói cho em biết" anh thỏa hiệp theo kiểu quân tử, đứng lên chia tay cho cô "Ta sẽ cùng chọn lần này".

Julie miễn cưỡng đứng lên đi về kệ tủ âm tường chứa hàng trăm bộ phim từ cổ điển đến hiện đại.

"Em thích thể loại nào?" anh hỏi.

Cô liếc qua dãy băng, ánh mắt ghim chặt vào những bộ phim của anh. Cô biết nếu theo đúng phép lịch sự, cô nên đề nghị cùng xem một trong số chúng, nhưng cô không thể làm vậy, nhất là trên màn ảnh rộng 5 feet (1,5m) sẽ buộc cô cận cảnh từng chi tiết gọi tình trong mấy cảnh yêu đương của anh.

"Em không quyết định được" cô trả lời sau một phút dài suy nghĩ "Anh hãy chọn một loạt phim đi rồi em sẽ lấy một cái trong số đó".

"Được thôi. Em thích nam diễn viên nào?"

"Trong những phim thời xưa" cô nói "Paul Newman, Robert Redford, và Steve McQueen".

Zack dán mắt lên kệ tủ. Anh ngạc nhiên là cô đã không lịch sự chen thêm tên anh vào. Ngạc nhiên và một ít tổn thương. Dù sao, anh cân nhắc, mấy bộ phim của anh không bị liệt vào dạng "phim xưa". Hoàn toàn phớt lờ những bộ phim có mặt 3 diễn viên cô vừa nêu. Anh nói.

"Những phim này đã làm ra từ hàng thập kỉ rồi. Em có thích nam diễn viên nào trẻ hơn không?" Anh đợi cô liệt kê tên anh.

"Ừm... Kevin Costner, Michael Douglas, Tom Cruise, Richard Gere, Harrison Ford, Patrick Swayze, Mel Gibson," Julie tuân hết những tên diễn viên nào cô còn nhớ " và Sylvester Stallone!".

"Swayze, Stallone, Gibson, và McQueen" Zack miệt thị nói, cảm thấy tự ái vì những cảm xúc vô lý, vì cô đã không thêm tên anh vào danh sách những người cô thích "Em bị ám ảnh bởi mấy gã lùn bao lâu rồi vậy?"

"Lùn" cô nhìn anh kinh ngạc "Họ mà lùn sao?"

"Nhỏ nhắn" Zack đáp một cách bất công và sai lệch.

"Steve McQueen mà nhỏ bé sao?" cô nói, bị kiến thức của anh làm cho say mê "Em chưa bao giờ đoán được - em đã nghĩ anh ta vô cùng nam tính khi em còn trẻ".

"Anh ta chỉ nam tính ngoài đời thôi" Zack cộc cằn đáp, lấy cuộn băng video từ kệ ra và công kích thẳng vào nội dung "Rùi thay, anh ta không biết diễn xuất".

Vẫn còn chán nản vì Zack chưa tỏ ra bất kì dấu hiệu nào về việc tìm kiếm tên sát nhân thật sự để khôi phục cuộc sống trước đây, đột nhiên Julie nghĩ gọi lại cho anh những điều tuyệt vời xưa kia sẽ như một bệ đỡ tinh thần. Cô hát đầu sang bên và cười .

"Em cá là anh biết Robert Redford đúng không?"

"Đúng".

"Anh ấy trông thế nào?"

"Lùn".

"Anh ấy không lùn!".

"Anh không nói là anh ta là người lùn, ý anh là không được đặc biệt cao".

Bỏ qua thái độ làm nản lòng của anh, cô tiếp tục, "Em cá là có hàng tá người nổi tiếng là bạn thân của anh ... như Paul Newman và Kevin Costner, Harrison Ford và Michael Douglas".

Không một tiếng trả lời.

"Phải không?"

"Phải cái gì?"

"Những người bạn thân thiết ấy".

"Chúng tôi không làm tình với nhau, nếu đó là ý em muốn hỏi".

Cô sặc cười "Em không thể tin được là anh nói thế ! Anh biết ý em không phải là vậy mà".

Zack lấy ra những phim của Costner, Swayze, Ford và Douglas.

"Nè, em chọn đi".

"Cái trên cùng, Dirty Dancing" cô cười khuyến khích, mặc dù trong lòng chán ghét việc phí thời giờ ngồi xem phim.

"Anh thật sự không tin được là em lại muốn xem phim này" anh khinh khỉnh nhét băng vào đầu máy.

"Anh lấy nó ra mà".

"Em muốn xem nó" Zack vặn lại, cố giữ giọng dửng dưng. Trong suốt 12 năm, phụ nữ cứ nặng xị cả lên mỗi khi họ ở gần anh, tỏ lộ sự ngưỡng mộ đối với diễn viên họ yêu thích. Họ săn đón anh ở những buổi tiệc, làm phiền anh tại nhà hàng, chặn anh lại trên đường, đuổi theo xe anh, và luôn chìa khóa phòng khách sạn vào túi quần anh. Giờ đây, lần đầu tiên trong đời, anh muốn một phụ nữ ngưỡng mộ công việc của mình vậy mà cô ấy lại thích mọi diễn viên khác nhiều hơn anh. Anh nhấn nút cho chạy đoạn băng và âm thầm quan sát lời giới thiệu hiện ra.

"Thêm bắp rang nữa không?"

"Không, cảm ơn".

Cô bí mật quan sát anh, cố tìm ra chuyện không ổn. Anh đang mong chờ cuộc đời ngày xưa ư? Nếu thật vậy thì cũng không quá tệ. Cho dù cô ghét phải gây bất kì khổ đau nào cho anh, cô cũng sẽ không thoải mái cho đến khi ít nhất anh nói muốn tìm ra hung thủ giết người, và nếu anh không muốn kể cho cô nghe kế hoạch của anh thì cũng không sao. Bộ phim bắt đầu vào đề. Zack đuổi hai chân trước mặt, gác chân lên mắt cá, buông tay ngang ngực, trông như một người đang sốt ruột chờ đợi.

"Chúng ta không nhất thiết phải xem phim này".

"Anh sẽ không bỏ lỡ nó".

Ít phút sau anh khịt mũi nhạo báng.

Julie sững người với bàn tay còn trong tô bắp rang.

"Có gì sai sao?"

"Ánh sáng bị sai".

"Ánh sáng nào?"

"Nhìn cái bóng trên mặt Swayze ấy".

Cô nhìn khắp màn hình "Em cho rằng chỉ là bóng mờ. Đó là ban đêm mà".

Mắt anh lóe lên tia nhìn chế giễu lời kết luận của cô và anh không nói thêm tiếng nào.

Dirty Dancing luôn là bộ phim yêu thích của Julie. Cô yêu giai điệu và điệu nhảy vì đã truyền tải được cái hồn của câu chuyện: cô đang chuẩn bị hòa mình vào nó cho đến khi Zack lè nhè.

"Anh nghĩ họ đã trét mỡ bánh xe lên tóc Swayze".

"Zack" giọng cô cảnh cáo "Nếu anh bắt đầu cắt xéo bộ phim thì em sẽ tắt nó đi đấy".

"Anh không nói thêm câu nào nữa. Chỉ ngồi đây thôi".

"Tốt".

"Và xem cái mớ biên kịch dở tệ, diễn xuất dở hơi, lời thoại chán đời này".

"Thế thì".

"Ngồi yên" Zack nói ngay khi cô sắp sửa đứng dậy. Hoàn toàn khinh ghét bản thân đã ghen tức y hệt trẻ vị thành niên và chê bai những diễn viên đã từng có thời là bạn anh cũng như phê phán những bộ phim vốn đã rất hay trong chính thể loại của chúng. Anh đưa tay ra cam đoan với cô và hứa hẹn.

"Anh sẽ không nói thêm điều gì khác ngoại trừ đó là lời khen".

Giữ lời, Zack không buộc miệng thêm cho đến khi Swayze nhảy với bạn diễn trong phim.

"Ít nhất cô ta cũng biết nhảy. Chọn vai hay lắm".

Cô nàng tóc vàng trên màn ảnh đẹp và tài năng cùng đáng đáp tuyệt vời. Julie có thể muốn phẫu thuật để được giống cô ta. Và cô đang cảm thấy chút ghen tị ngớ ngẩn sẽ càng khó che đậy trước thái độ thay đổi xoắn xoạch của Zack. Thêm vào đó việc anh bỏ qua tài năng khiêu vũ của Swayze thì thật bất công. Cô chợt nhận ra việc những phụ nữ trên phim đều tạo cho anh sự hài lòng thì cũng có thể khi cô ngợi khen đối thủ của anh cũng làm cho anh có cảm xúc giống cô. Nhìn chăm chăm vào nét mặt đánh đá của anh, cô buột miệng.

"Anh ghen à?"

Anh liếc mắt khinh thường "Làm thế nào mà anh ghen với Patrick Swayze được cơ chứ?"

Hẳn nhiên là anh thích ngắm phụ nữ đẹp, Julie nghĩ, và cô cảm thấy đau dù biết mình không có quyền làm vậy. Anh cũng ghét bộ phim và điều đó là chắc chắn. Giữ nét mặt lịch sự bình thản, cô vói tay lấy đồng băng hình và lặng lẽ nói.

"Hãy xem Let's dance with Wolves (Khiêu vũ với bầy sói) nhé. Kevin Costner đóng rất đạt. Mạch phim là lời kêu gọi của một người đàn ông".

"Anh đã xem phim này trong tù rồi".

Anh cũng đã xem hầu hết mấy phim khác, anh đã nói từ sớm, và giờ cô chẳng biết làm gì thêm.

"Anh có thích nó không?"

"Anh nghĩ nói hơi dài dòng ở khúc giữa".

"Thật vậy sao" cô vặn ngược, nhận ra không có phim nào ngoại trừ mấy bộ của anh sẽ nhận được lời ngợi khen cả. Cô sẽ phải chấp nhận hoặc chịu đựng tính khí của anh. "Anh có thích kết cục của nó không?"

"Kevin đã thay đổi phần kết khác với trong sách. Đáng ra anh ta nên để nó nguyên như vậy".

Không thêm lời nào, Zack đi vào nhà bếp lấy thêm cà phê, một mặt là để lấy lại bình tĩnh. Anh quá giận dữ vì thái độ quá quắt cũng như không công tâm của mình đến mức đông lạnh ly cà phê hai lần và phải làm lại. Patrick Swayze đã làm rất tốt trong bộ phim đầu tiên; còn Kevin không chỉ là một người bạn, anh còn nhận được phần thưởng xứng đáng với Khiêu vũ với bầy sói, Zack đã mừng cho Kevin.

Anh miên man suy nghĩ đến nỗi không nhận ra Julie đã thay cuộn phim khác cho đến khi đi được nửa đường với hai ly cà phê trong tay. Bước chân anh loạng choạng trong lúc mắt anh sững sờ nhìn vào màn ảnh, và cảm thấy khó chịu vì những gì cô đã làm. Cô không chỉ thay phim của Zack vào đầu đọc, cô còn chỉnh nhanh tới đoạn làm tình ngay giữa phim và xem trong tình trạng tắt tiếng. Trong tất cả những cảnh làm tình mà anh đã đóng, cảnh này ở trong phim Intimate Strangers (những người lạ thân thiết), quay cách đây 7 năm rõ ràng là nóng bỏng nhất. Trong lúc anh đứng đó, cố gắng chấp nhận sự thật là mình đang làm tình với Glenn Close, trong một phim mà anh chưa từng xem lại kể từ khi nó ra mắt, lần đầu tiên trong đời Zack thấy không thoải mái vì những cảnh anh đã đóng. Không, không phải những gì anh làm, anh nhận ra, nhưng Julie đang nhìn chăm chú và vẻ mặt giả lạnh của cô không thoát được mắt anh. Hay là chuyện cô đã giả vờ không biết những phim có anh trên kệ tủ, cô phải biết rất rõ mới có thể tìm ngay ra cảnh đó. Anh so sánh nét mặt tươi tỉnh của cô khi bị bắt buộc xem bộ phim này với tình cảnh của anh cách đây 10 phút, khi anh đương đầu với cơn ghen vô lý. Anh đặt hai ly cà phê lên bàn và đứng thẳng người, không chắc chắn lắm lý do khiến cô đột ngột giận dữ.

"Ý tưởng này là sao vậy Julie?"

"Ý anh là gì?" cô ngượng ngùng hỏi, vặn âm thanh lớn lên, mắt cô chăm chú vào màn hình.

"Tại sao em lại xem cảnh này?"

"Xem cái gì?" Julie đứng đung hoi cho dù cơn đau đang co thắt trong bụng cô khi tay Zack đặt lên người Glenn Close, miệng anh trên miệng cô ta và trao cô ta nụ hôn nồng cháy như cái anh đã trao Julie, thân hình anh bọc trong lớp chăn trắng bóng từ phần hông trở xuống.

"Em biết anh muốn nói gì. Trước tiên em làm ra vẻ như chưa từng xem phim của anh và cũng không quan tâm tới, rồi khi em quyết định chọn một cái để xem thì em lại tua nhanh tới cảnh này".

"Em đã xem tất cả các phim của anh" cô thông báo, vẫn nhìn vào màn hình khi anh đến ngồi bên cạnh. "Em có hầu hết số đó, bao gồm phim này và em đã xem không dưới nửa tá lần." cô hát đầu sang bộ phim "Ánh sáng thế nào?"

Zack tạm rời mắt khỏi nét mặt căng cứng của cô để liếc sang màn ảnh.

"Không tệ".

"Đúng, mà anh có nghĩ anh đã hôn đủ tốt chưa? Ý em là, khi đó anh có thể hôn cô ta lâu hơn và sâu hơn không? Có lẽ là không" cô cay đắng tự trả lời "Lưỡi anh đã nằm trong miệng cô ta rồi kia".

Cô đã minh chứng cho quan điểm của mình một cách hùng hồn, và bây giờ anh biết cái gì đang gặm nhấm cô, anh hối hận vì đã nói những điều khiến cô làm chuyện này. Anh chưa từng tưởng tượng là sẽ làm cô buồn vì những chuyện đã qua, với anh, đó chỉ đơn giản là một bộ phim, một màn trình diễn với sự góp mặt của hàng chục người ở trường quay.

"Anh thấy thế nào khi cô ta hôn lại anh như thế?"

"Nóng" anh nói. Khi thấy cô nao núng vì từ ngữ anh dùng, anh vội nói rõ "Ánh đèn quá nóng - quá sáng - anh có thể nói thế, và anh mãi lo lắng về chuyện đó".

"À, nhưng em chắc anh không nghĩ về đèn đóm vào lúc này đâu" cô gạt đầu với cảnh quay mê hoặc "khi tay anh che hết cả ngực cô ta".

"Theo những gì anh còn nhớ thì lúc đó anh đang muốn bóp cổ tay đạo diễn vì đã bảo tội anh diễn lại lần nữa cảnh này".

Cô phớt lờ sự thật và che giấu đau đớn dưới vỏ bọc mỉa mai.

"Em tự hỏi Glenn Close nghĩ gì - khi anh hôn ngực cô ta".

"Cô ấy cũng đang mơ ước được giết đạo diễn, vì cùng một lý do".

"Thật thế à?" cô chế nhạo "Vậy anh có biết cô ấy nghĩ gì khi anh đè lên trên cô ta không?"

Zack đưa tay nâng cằm Julie, dịu dàng quay mặt cô đối diện với anh.

"Anh biết cô ấy nghĩ gì. Cô ta cầu xin anh để cùi chỏ khỏi bụng cô trước khi cô khúc khích cười lần nữa và làm hỏng cảnh quay".

Đối mặt với vẻ chân thành giải quyết vấn đề của anh, bất thành tình Julie thấy mình ngu ngốc và ngây thơ. Julie thở dài ngao ngán nói.

"Em xin lỗi vì đã hành xử kì cục, lý do em giả vờ không thích phim của anh là vì em không muốn thấy anh trong những cảnh quay giống như thế này. Em biết làm thế là ngu ngốc, nhưng em vẫn cảm thấy -" cô nghẹn lời, không thể nói mình ghen tức vì cô biết cô không có quyền làm thế.

"Ghen?" anh úm môi, và từ đó khi được nói lớn nghe còn khó chịu hơn.

"Ghen là một cảm xúc tiêu cực và không chín chắn" cô đón đầu.

"Và khiến người ta trở nên vô lý và không thể chịu nổi..." anh tán thành.

Julie thăm tạ ơn vì không phải dùng đến từ đó và gật đầu.

"Đúng, xem mấy đoạn phim của anh làm em ước gì... được xem phim khác".

"Vậy em muốn xem phim của ai? Kể tên vài nam diễn viên đi" cô toan mở miệng trả lời, nhưng trước khi cô có thể, anh đã nói dứt khoát "Không phải là Swayze, Costner, Cruise, Redford, Newman, Ford, McQueen, Douglas và Gere đấy nhé".

Julie quắc mắt "Vậy còn ai nữa đâu?"

Đặt tay lên vai cô, anh giữ cô đủ gần và thăm thẳm vào tóc cô "Mickey Mouse".

Julie không biết nên cười hay yêu cầu một lời giải thích.

"Mickey Mouse. Tại sao?"

"Bởi vì" anh lẩm bẩm, lướt môi lên trán cô "Anh nghĩ anh có thể lắng nghe em say mê nói về Mickey Mouse mà không phải 'vô lý' và 'không thể chịu đựng nổi' lần nữa".

Cố che giấu sự niềm vui thích sâu sắc từ những gì anh mới thừa nhận, Julie ngẩng mặt lên nhìn anh và trêu chọc.

"Vẫn còn Sean Connery mà. Ông ta cũng rất tuyệt với phim The Hunt for Red October".

Zack nhướn mày thách thức "Trên kệ cũng còn 6 phim khác của anh đấy nhé".

Bây giờ cô đã đùa lại lời thú nhận của anh cũng như thoát khỏi tự nhận mình ghen tức, ngay lập tức Julie hối tiếc vì đã hèn nhát và làm giảm giá trị của một thời khắc đặc biệt. Cô nghiêm trang nhìn vào mắt anh và nói.

"Em ghét phải xem anh làm tình với Glenn Close".

Phản thưởng cho sự dũng cảm là những ngón tay của anh chà lên quai hàm cô trong khi nụ hôn vừa thô ráp vừa dịu dàng cướp đi của cô hơi thở.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37

Julie ngắm ánh mặt trời đang phụt tắt từ khung cửa bếp, đặt con dao cắt gọt xuống, đi vào phòng khách mở tivi. Một máy thu sóng vệ tinh nằm đâu đó trên núi giúp họ xem được kênh CNN và cô không phải nghe tin tức mỗi ngày.

Zack dùng cả ngày dọn dẹp con đường từ nhà đến cây cầu, anh dùng cái máy kéo khổng lồ trong gara và thổi bay lớp tuyết trong bán kính 70 feet (23m), và giờ anh đang tắm rửa. Sáng nay, lần đầu anh đề cập tới kế hoạch của mình, cô đã nghĩ anh dự tính để họ rời nhà trong hôm nay hoặc ngày mai, cô đón nhận tin đó với vẻ bàng hoàng và gần như nghẹn ngào. Khi anh đọc ra suy nghĩ của cô, anh nói.

"Anh sẽ báo cho em biết lúc nào chúng ta sẽ đi".

Ngay lúc cô tính hỏi anh liệu đó là ngày nào thì anh trả lời áng chừng không chắc, và Julie cảm thấy anh đang đợi một điều gì đó... hay một ai đó liên lạc với anh.

Tất nhiên là anh nói đúng, cô càng biết ít chừng nào thì càng tốt chừng đó. Anh đã nói hãy tận hưởng giây phút bên nhau và đừng nghĩ gì sâu xa hơn. Anh đúng về mọi chuyện, nhưng không thể nào không lo lắng hay thắc mắc điều gì sắp xảy ra cho được. Cô không thể tưởng tượng được anh sẽ tìm hung thủ thế nào với khuôn mặt bị nhận ra ngay lập tức ở bất cứ đâu thế này.

Anh là diễn viên, việc trang điểm và cải trang có thể không làm khó anh. Cô hy vọng nó sẽ giúp anh an toàn. Cô thật sự kinh sợ nếu không được vậy.

Tivi sáng đèn, cô nghe thấy một nhà tâm lý học đang làm khách mời trên kênh CNN khi cô quay lại bếp. Cô gần như đi hần cho đến khi nhận ra nhà tâm lý đang nói chuyện về cô, cô quay người lại, nhìn vào dòng phụ đề trên màn ảnh và biết người đang nói là tiến sĩ William Everhardt. Bằng một vẻ tự tin

tuyệt đối, tiến sĩ dẫn giải rằng Julie đang trải qua những cung bậc cảm xúc từ lúc bị bắt làm con tin.

"Rất nhiều nghiên cứu đã được tiến hành trên những con tin như cô Mathison" ông ta nói "Tôi là đồng tác giả của một cuốn sách thuộc chủ đề này và tôi có thể cam đoan với quý vị, người phụ nữ này đang ở trong tình trạng cực kì căng thẳng và tiếp sau đó là một chuỗi cảm xúc rất dễ đoán trước".

Julie lúc lắc đầu, thích thú được biết trong đầu cô đang nghĩ gì từ một vị chuyên gia không quen biết.

"Trong ngày một và hai, cảm giác sợ hãi sẽ đóng vai trò chủ chốt - và kèm theo là đờ đẫn. Con tin cảm thấy tuyệt vọng, không thể suy nghĩ được phải làm gì, nhưng vẫn giữ hy vọng sẽ được ai đó giải cứu. Sang ngày thứ ba, con giận dữ bùng lên. Con giận bản năng vì phải chịu đựng việc làm con tin."

Với vẻ mặt chế nhạo, Julie giờ ngón tay và đếm ngày, so sánh thực tế với "kiến thức của chuyên gia". Trong ngày đầu tiên, cô đã chuyển từ sợ hãi sang điên tiết trong nhiều giờ liền và cô chuyển tay mẫu giấy cho cô gái ở quầy thức ăn nhanh. Ngày hai, cô gần như đã thoát khỏi anh ở trạm nghỉ. Ngày ba, cô trốn thoát thành công. Cô đã hơi e sợ và cực kì căng thẳng nhưng không bị tê liệt. Lúc đầu cay đắng cô tập trung vào câu nói tiếp theo của tiến sĩ Everhardt.

"Ngay lúc này cô Mathison đã đi đến giai đoạn mà tôi thường gọi là hội chứng phụ thuộc - biết ơn. Cô ta sẽ xem kẻ bắt cóc như người bảo vệ, gần như là bạn đồng hành, bởi vì hẳn ta chưa giết chết cô. À - chúng ta cứ cho rằng Benedict không có động cơ để làm chuyện đó. Trong bất kì trường hợp nào, cô đang rất bức xúc với chính quyền vì đã không đến giải cứu cô. Cô ta bắt đầu nghĩ họ là những kẻ yếu đuối, bất lực trong khi kẻ bắt giữ cô thì khôn khéo hơn hẳn, hẳn sẽ trở thành đối tượng được ngưỡng mộ bất đắc dĩ. Cộng thêm vào cảm giác hàm ơn vì đã không tổn hại cô. Benedict là một kẻ thông minh cùng mức độ quyến rũ đáng ngờ và tôi có thể hiểu, cô ta sẽ lệ thuộc vào lòng khoan dung của hẳn, cả về thể chất lẫn tinh thần".

Julie quắc mắt nhìn gương mặt râu ria trên màn hình. Cảm giác khó tin và vui nhộn hòa trộn khi nghe những thảo luận chung chung phóng đại về cô. Hai tay chống hông cô lớn tiếng khuyến nhủ tiến sĩ Everhardt.

"Ông thật may mắn là không ở trong chương trình của Larry King! Ông sẽ không thể bỏ đi dễ dàng với mấy cái phỏng đoán rác rưởi ấy!".

Điều duy nhất tiến sĩ Everhardt nói đúng về Zack là anh thông minh và quyến rũ. Julie không tin tiến sĩ Everhardt sẽ cân nhắc lại chuyện đó, một khi cô không bị bắt cóc bởi một tên khủng bố tâm thần ở một đất nước xa lạ, cô sẽ không vương vào "hệ quả nhân tiên".

"Cô ta sẽ cần tư vấn tâm lý đặc biệt sau để có thể phục hồi hoàn toàn. Bệnh sẽ tiến triển tốt nếu cô ta chịu tìm sự giúp đỡ".

Cô không thể tin nổi - giờ ông ta báo cho toàn thế giới biết là cô bị bệnh thần kinh. Cô hẳn phải nhờ Ted kiện gã.

"Tất nhiên" người dẫn chương trình êm ái xen vào "Đây đều là phỏng đoán căn cứ trên việc Julie Mathison là con tin chứ không phải đồng lõa, dù có vài người nghĩ khác".

Tiến sĩ Everhardt trầm tư suy nghĩ, tay vẫn vờ chòm râu.

"Theo ý kiến cá nhân tôi và những thông tin tôi nắm được về người phụ nữ này, tôi không tán thành giả thuyết trên".

"Cảm ơn" Julie gào lớn "lời nhận xét đó đã cứu ông khỏi đơn tố tụng của tôi đấy".

Cô đã quá chú tâm đến mức không nghe thấy tiếng trực thăng cho đến khi nó gầm rú ngay trên đầu. Ngay khi nghe thấy tiếng động quá dữ dội ở một nơi yên bình thế này, cô nhìn ra cửa ngạc nhiên chứ không sợ hãi, nhưng rồi mọi thứ đập vào mắt cô.

"Zack" cô la lên, quay người và chạy. "Có một chiếc trực thăng ở ngoài đó! Nó thấp - "cô rung rung, gần như choán hết lối đi khi anh chạy ra từ phòng ngủ. "Nó đang bay lượn" Cô sững lại khi thấy khẩu súng trong tay anh.

"Ra ngoài và ở yên trong rừng!" anh ra lệnh, kéo tay cô ra cửa sau, giật tay lấy áo choàng trong tủ và ném nó cho cô. "Đừng đến gần ngôi nhà cho tới khi anh kêu em ra hay là họ đã bắt anh đi" Anh kiểm tra nòng súng, đi dọc lối đi cùng cô, tay giờ cao vũ khí trong tư thế biết chuyện gì sẽ xảy ra và đang tìm cách ứng phó. Khi cô mở cửa, anh đẩy cô ra ngoài, im lặng chờ đợi, rồi kéo cô ra xa "Chạy đi".

"Vì Chúa" Julie nắc nghẹn ngay lối ra vào "Anh không định bắn ai cả phải không? Phải có-".

"ĐI NGAY" Anh lớn tiếng.

Julie tuân theo, tìm cô đập dữ dội khi chạy ra khỏi nhà, giẫm lên vệt tuyết và nấp sau tán cây, tiếp tục di chuyển cho tới khi thấy được Zack qua cửa sổ. Chiếc trực thăng lượn vòng vòng bên trái và dừng lại, rồi tiếp tục bay, trong một giây hoảng loạn, cô đã nghĩ anh sẽ bắn từ cửa sổ. Và cô thấy anh cầm ống nhòm quan sát, chiếc trực thăng lượn thêm vài vòng rồi từ từ biến mất. Đầu gối cô khụy xuống đất vì nhẹ nhõm, cảnh Zack cầm súng đã in dấu trong tâm trí cô. Cô luôn thấy nó trong những bộ phim bạo lực, nhưng lần này là thật. Cô cảm thấy bụng mình sôi lên và người cô tựa hẳn vào gốc cây, cổ nuốt trôi bữa trưa - và nỗi sợ.

"Tốt rồi" Zack đi về phía cô, nhưng cô thấy cô sững sờ ra khỏi túi quần anh "Họ chỉ là đội bay nhào lộn nhưng xoay vòng quá lâu mà thôi".

Cô nhìn anh và trông có vẻ không nhúc nhích nổi.

"Này" anh lặng lẽ nói "Đưa tay cho anh".

Julie lắc đầu, cố trấn an con kinh hãi để bước đi cũng như làm anh an lòng "Em ổn mà. Không cần anh giúp đâu".

"Em không ổn" anh cúi kinh nói, nhào người tới trước nắm lấy tay cô và kéo cô đi "Suýt nữa là em ngất đi rồi".

Con chóng mặt lú lẫn, cô nặn ra một nụ cười run rẩy và ngăn anh ôm lấy cô .

"Anh của em là cảnh sát, anh nhớ không? Em đã từng thấy súng rồi. Em chỉ là không kịp... chuẩn bị".

Khi họ vừa bước vào trong, cô nhẹ cả người vì biết chiếc trực thăng vô hại và cô đã quá choáng váng.

"Ted thường luyện tập ở sân sau khi anh ấy theo học ở học viện cảnh sát" cô cố nói đùa, tay treo áo choàng lại chỗ cũ "Nhìn rất thú vị. Ý em là anh có thể luyện tập giống như vậy không?"

"Uống cái này đi" anh ra khỏi bếp và dúi vào tay cô ly brandy "Uống hết" anh yêu cầu khi thấy cô nhấp một ngụm nhỏ và đẩy trả lại anh. Cô uống thêm một hớp to và để ly lên bàn "Em không uống thêm nữa đâu".

"Được thôi" Anh ngăn gọn "Giờ đi tắm nước nóng thật lâu đi em".

"Nhưng -".

"Làm đi. Đừng tranh cãi với anh. Lần tới anh -" Anh định nói anh sẽ yêu cầu cô làm giống thế này trong lần sắp tới, nhưng sẽ chẳng có lần tới nào nữa. Đó là một đợt báo động sai, nhưng nó buộc anh suy nghĩ về mối nguy hiểm và khiếp sợ anh có thể mang lại cho cô. Chúa ơi, sự khiếp sợ. Anh chưa từng thấy ai giống như cô khi anh ra ngoài đó, rúc người trong tuyết.

Lúc Julie bước vào phòng khách thì trời đã tối đen. Cô đã tắm rửa và thay đồ sạch sẽ. Zack đứng lò sưởi, quai hàm anh cứng lại như đá gra-nít.

Đánh giá thái độ và hành động của anh ban nãy, cô cho rằng có lẽ anh thấy tội lỗi vì đã đặt cô trong tình huống đó, nhưng mọi thứ đã ảnh hưởng đến cô theo một hướng khác và giờ nó đã kết thúc. Cô đã điên tiết vì người ta đã bắt anh sống như thế và cô nhất định phải tìm ra an định làm gì cho cuộc đời mình. Cho dù anh tính thế nào đi nữa, cô cũng sẽ kiên quyết thuyết phục anh cho cô giúp đỡ.

Cô quyết định thay vì đề cập ngay chuyện đó, cô sẽ chờ đến sau bữa tối. Khả năng che giấu nỗi lo của Zack thật đáng ngạc nhiên, cô đã nghĩ cần từ một đến hai giờ để anh thoát khỏi tâm trạng u tối. Đi về phía trước, cô nhẹ nhàng nói.

"Anh sẽ nướng bít tết tối nay hay là để em kiêm nhiệm luôn?"

Anh quay lại và nhìn cô thật lâu. Mặt anh lơ đãng và sứt đá.

"Xin lỗi. Em vừa nói gì?"

"Em đang thảo luận vai trò nấu nướng tối nay. Cho tay vào cặp quần, cô trêu anh "Anh đã vi phạm quyền con tin rồi đấy".

"Em đang nói gì?" Zack nói, cố tin rằng cô sẽ an toàn nếu cô ở đây, cố quên đi cái nhìn của cô, khúm núm dưới gốc cây, run lên bần bật, ép chặt áo choàng vào ngực... cô thuyết phục bản thân đây chỉ là một tai nạn ngoài ý muốn và sẽ không bao giờ lặp lại.

Nụ cười hút hồn nở trên môi cô "Em đang nói về chuyện phân công nấu nướng, thưa ông Benedict. Theo hiệp định Ge-ne-vo, tù nhân không bị đối xử thô bạo và bắt công như là bắt em nấu nướng hai ngày liên tục. Anh có đồng ý không?"

Zack cố nặn kiểu cười xuề xòa và gật đầu. Tất cả những gì anh muốn bây giờ là mang cô vào giường và đánh mất mình trong cô, để có hạnh phúc trong một giờ ngắn ngủi trước khi mọi chuyện xảy ra, sớm hơn nhiều so với dự định của anh.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Julie hy vọng anh sẽ hồi phục sau tâm trạng chán chường một chút ít lạc quan. Anh lịch sự nhưng luôn khép kín suốt bữa ăn. Và khi cô rửa xong chén đĩa, cô quyết tâm làm một cái gì đó giúp anh thư giãn, một ly rượu chẳng hạn. Cô có nhiều điều muốn hỏi, và cô cảm nhận được cơ hội có được câu trả lời ngay thẳng, hoàn chỉnh chỉ có thể có khi anh thả lỏng người và hạ chiếc khiên chắn của anh xuống. Cúi người rót đầy ly rượu của anh lần thứ 4, cô đưa nó cho anh, lòng tự tán thưởng mình hành động quá nhanh nhẹn.

Zack nhìn từ ly rượu sang mặt cô.

"Anh hy vọng em không cố tình làm anh say" anh nói khô khốc "vì nếu em muốn làm thế, rượu sẽ không phải là cách hay đâu".

"Vậy em sẽ thế bằng loại khác nhé" Julie ra vẻ lo lắng.

Zack ngưng ly rượu khi nó ngấm ngế môi anh, hơi muộn màng nhận ra cô sẽ đổ đầy ly anh nhanh như chớp và quan sát anh một cách kì quặc như trong suốt bữa ăn. "Anh sẽ cần nó ư?"

"Em không biết".

Anh linh cảm một điềm không lành sắp xảy ra, anh nhìn cô quay lại thành ghế sofa, mặt đối mặt với anh. Câu hỏi mở màn của cô nghe như một câu đùa vô hại.

"Zack, anh có thể nói em là một con tin kiểu mẫu được chứ?"

"Hoàn toàn xứng đáng" anh tán thành, mỉm cười vì sự hài hước có khả năng lấy nhỉnh của cô và muốn làm cô vui.

"Anh có thể nói em đang vâng lời, hợp tác một cách dễ chịu và ngoan ngoãn, em còn làm hơn thế bằng cách đảm đương việc nấu nướng nữa".

"Đúng hết ngoại trừ từ 'vâng lời'".

Cô nhún miệng cười.

"Với một tủ bình gương mẫu như em, anh có đồng ý là em đáng được thêm ... vài đặc quyền không?"

"Cái gì đang ở trong đầu em vậy?"

"Trả lời cho em một vài câu hỏi".

Julie thấy nét mặt anh căng lên thù thế "Có thể. Còn tùy thuộc câu hỏi là gì".

Một chút lo lắng vì câu trả lời lưỡng lự của anh, nhưng cô vẫn đi thẳng vào vấn đề.

"Anh có dự định tìm ra kẻ giết vợ anh không?"

"Hỏi câu khác đi" anh dừng dừng nói.

"Được thôi. Anh có ý tưởng nào về kẻ giết vợ anh không?"

"Đổi đề tài khác" .

Sự cộc cằn không cần thiết của anh cú vào cô, không chỉ bởi vì việc yêu anh đã khiến cô trở nên nhạy cảm với mọi tâm trạng của anh mà còn vì Julie thật sự cảm thấy cô đáng được có câu trả lời. Giữ giọng nói chân thành và nhấn mạnh .

"Đừng phớt lờ em như thế".

"Vậy hãy chuyển đề tài khác đi".

"Anh có thể thôi lơ đãng và nghe em nói được không? Hãy hiểu cho em, lúc phiên tòa xử anh diễn ra em đang trong chương trình trao đổi sinh viên. Em không biết chính xác đã xảy ra chuyện gì. Và giờ em rất muốn biết".

"Em sẽ tìm được từ mấy tờ báo cũ trong thư viện địa phương thôi. Tra cho kĩ khi em về nhà".

Sự thô lỗ luôn khiến Julie phiền muộn "Em không muốn đọc phiên bản của giới truyền thông. Khốn kiếp! Em muốn nghe anh nói. Em muốn biết chuyện gì đã xảy ra - từ anh".

"Em lỡ vận may rồi" anh đứng lên, đặt ly rượu xuống bàn và bước khỏi tầm tay cô.

Cô cũng đứng dậy để anh không trấn áp cô, tay cô chạm vào anh vì cô nghĩ đó là một cử chỉ thân thiện.

"Lên giường đi".

Cô rút tay lại, cảm thấy bị tổn thương và xúc phạm vì thái độ vô lý của anh.

"Em không làm. Những câu em hỏi là rất ít ỏi so với những gì anh yêu cầu em làm từ khi chúng ta gặp nhau. Anh có biết không vậy?"

"Anh sẽ không bỏ lơ ba la về mấy bản cáo trạng đó thêm một lần nào nữa, dù là cho em hay bất kì ai" anh quát lên "Anh đã nói hàng trăm lần trước phiên xử với cảnh sát và luật sư. Kết thúc rồi. Hết rồi".

"Nhưng em muốn giúp. Đã 5 năm rồi. Trí nhớ và quan điểm của anh có thể sẽ khác. Em nghĩ chúng ta nên bắt đầu lại từ danh sách những người có mặt

trong ngày vụ án xảy ra, và anh có thể kể cho em về từng người một. Em hoàn toàn không có thành kiến. Em sẽ có quan điểm riêng. Có thể em sẽ giúp anh tìm ra điều gì đây anh đã bỏ sót -".

Tiếng cười khàn đục của anh cắt ngang lời cô .

"Em giúp anh thế nào?" .

"Em có thể thử!".

"Em có biết mình buồn cười lắm không. Anh đã tốn 2 triệu đô cho đám luật sư và thám tử, và chúng không thể tìm ra một kẻ đáng tình nghi nào ngoài anh".

"Nhưng -".

"Thôi bỏ đi Julie".

"Em sẽ không bỏ! Em có quyền được nghe giải thích!".

"Em không có quyền gì hết" Zack quát "Và anh không cần cũng như không muốn em giúp".

Julie cảm thấy như bị đâm vào mặt, nhưng cô vẫn giữ giọng mình khỏi cơn giận và cảm giác bị sỉ nhục.

"Em biết rồi".

Giờ cô đã biết - anh không muốn gì khác ngoài thân thể cô. Cô không cần phải nghĩ, không cần phải cảm nhận. Cô chỉ cần làm anh vui khi anh thấy chán và mở hai chân cho anh đi vào mỗi khi anh muốn.

Anh nắm cánh tay cô và kéo đi.

"Lên giường ngủ thôi".

"Bỏ tay anh khỏi người em ngay!" Julie rít lên, giật tay khỏi anh. Cả người cô run lên vì giận dữ và đau đớn cho sự cả tin của bản thân, hai tay ôm bụng, cô ngồi lại trên ghế sofa, chờ đến khi có một lối đi thông thoáng dẫn đến phòng ngủ của cô.

"Em đang muốn làm cái quỷ gì vậy?"

"Em không muốn làm gì hết, em chỉ vừa nhận ra anh là một tên khốn kiếp vô tâm như thế nào" Cái nhìn sừng sốt trên mặt anh so với cơn giận sôi gan của cô thì không là gì cả "Anh sẽ bỏ trốn ngay khi anh rời khỏi đây chứ gì? Anh không hề có ý định tìm kiếm hung thủ thật sự đúng không?"

"Không" anh quát.

"Anh hẳn là tên hèn nhất thế giới" Julie mắng nhiếc, cô đã giận run đến mức không hề nao núng trước cái nhìn chết chóc của anh. "Không thì chính anh đã giết cô ta".

Cô mở cửa phòng mình, quay lưng lại và khinh miệt bỏ sung "Em sẽ rời khỏi đây vào sáng mai, và nếu anh định ngăn em lại, tốt hơn hết anh nên chuẩn bị sẵn sàng đi".

Anh quét khắp người cô tia nhìn khinh khỉnh.

"Ngăn em lại?" anh chế giễu "Anh sẽ mang túi của em ra tận cửa đây chứ".

Julie đóng sầm cửa sau câu nói cuối cùng của anh.

Cố ngăn những giọt nước mắt tuôn rơi, cô nghe tiếng anh quay lại phòng, còn cô thì lấy ra trong ngăn kéo một cái áo thun thay cho bộ quần áo đang mặc. Khi cô tắt đèn ngủ và nằm lên giường thì cô đã hoàn toàn mất kiểm soát. Lấy một cái khăn quàng che lên tận cằm, cô nằm sấp người, vùi mặt vào gối. Cô khóc vì xấu hổ và giận dữ cho sự ngu ngốc, cả tin và nhục nhã của mình. Cô khóc cho đến khi nước mắt khô cạn và cô kiệt sức, rồi cô xoay người lại, mắt nhìn đờ đẫn qua ánh trăng tuyết phủ bên cửa sổ.

Trong phòng ngủ của anh, Zack cởi bỏ chiếc áo len, cố quên đi cảnh tượng trong phòng khách, nhưng chỉ là cố gắng vô ích. Những câu chữ của cô nện vào tâm trí anh, chúng hằn sâu thêm mỗi lần anh nhớ đến cái nhìn khinh bỉ trên mặt cô khi cô gọi anh là tên hèn và sát nhân. Trong suốt thời gian xét xử và giam cầm, anh quen dần với chuyện chai sạn cảm xúc, nhưng bằng cách nào đó cô đã vào được bên trong lớp bảo vệ. Anh ghét cô làm được việc đó và ghét cả bản thân anh vì đã để mọi chuyện xảy ra.

Ném cái áo len lên giường, anh cởi nốt quần dài. Chợt nảy ra trong đầu anh - lời giải thích cho phản ứng kì cục biến đổi khó lường của cô ở phòng khách - anh điếng người dừng lại trong lúc đang cởi quần.

Julie đã nghĩ là cô yêu anh. Đó là lý do cô nghĩ mình có "quyền" với những chuyện của anh.

Có lẽ cô nghĩ anh cũng yêu cô. Và điều đó khiến anh cần cô.

"Chó chết!" Anh chửi thề và ném quần lên giường. Anh không cần Julie Mathison, anh chắc chắn mình không cần thêm bất kì tội danh và trách nhiệm nào với một giáo viên thị trấn nhỏ ngay thơ đến mức không phân biệt được khao khát thể xác với cái cảm xúc mờ ảo có tên là tình yêu. Cô sẽ sống tốt hơn nếu cô ghét anh. Anh cũng sẽ sống tốt hơn. Tốt hơn nhiều. Giữa họ không có gì khác ngoài tình dục, và cô chống trả lại ham muốn thôi thúc một cách ấu trĩ như một miếng đòn trả đũa.

Vội ý muốn chứng minh mọi thứ cho cô và cả bản thân anh, Zack hiên ngang bước tới cửa phòng ngủ và mở ra.

Julie rầu rĩ suy tính những việc cô phải làm sáng mai trong trường hợp anh thất hứa về việc không giữ cô lại thì cánh cửa phòng cô đột ngột mở tung và Zack bước thẳng vào.

"Anh muốn gì?" cô hỏi.

"Câu hỏi đó" anh chế giễu, giật mạnh chiếc khăn quàng ra khỏi cổ cô "ngu ngốc y như cái quyết định ngủ trên giường này của em vậy vì anh sẽ không lẻo đẹo theo đuôi em đâu".

Điên tiết vì ý định rõ ràng muốn ngủ với cô của anh, Julie nhảy về góc giường đối diện rồi trườn ra khỏi đó, cố chạy theo đường chéo hướng ra cửa. Anh tóm được cô khi cô đang cuộn tròn ở chân giường và kéo cô vào bộ ngực trần của anh.

"Thả em ra, khôn kiếp đời anh".

"Điều anh muốn" anh thông báo, trả lời câu hỏi trước đó của cô "là giống điều em muốn mỗi khi chúng ta nhìn nhau".

Giật đầu ra sau, Julie ngừng phản kháng, tập trung hết sức vào bước di chuyển kế tiếp "Anh là tên khôn! Nếu anh nghĩ sẽ cưỡng bức em thì em sẽ giết anh bằng chính khẩu súng của anh đó".

"Cưỡng bức em?" anh lạnh lùng khinh rẻ "Anh còn không thèm mơ tới đó chứ. Em sẽ phải cầu xin anh làm tình với em trong vòng ba phút".

Julie tấn công ngay lúc môi anh chiếm cứ cô : giữ gối cô đứng thẳng, cô nhắm vào háng anh nhưng thét lên khi đá hụt và ngã người ra bên dưới thân hình nặng nề của anh.

Thay vì đáp trả cú đá hụt của cô như cô đang thầm mong, cô lại cảm nhận được những ngón tay anh đang luồn bên dưới những sợi lông nơi tiếp giáp hai đùi, thăm dò nhẹ nhàng, bắt đầu xoa bóp và mon trón một cách chuẩn xác và thân thuộc. Julie nhận ra là anh sẽ không ép buộc cô, anh muốn cô hợp tác, và nếu cô làm vậy, lòng tự trọng của cô sẽ còn bị tổn thương nhiều hơn một nạn nhân tuyệt vọng. Cơ thể cô kêu gào trái với ý chí của cô, cô giận mình và giận anh, cô cố buộc anh kết thúc chuyện này trước khi cô đầu hàng hoàn toàn.

"Chết tiệt, kết thúc mọi chuyện đi".

Câu trả lời của anh cũng lạnh lùng như con tim anh .

"Tại sao? Để em có thể gọi anh là tên tội phạm hãm hiếp cũng như đã gọi anh là hèn nhát và giết người hả?" Ngón tay anh đi vào sâu hơn, mạnh hơn. "Em không có cơ hội đâu" Miệng anh chiếm hữu nếm vù cô, lưỡi anh uốn lượn, môi anh níu kéo, và Julie nuốt nghẹn tiếng kêu phản đối. Eo cô oằn lên dưới bàn tay anh, và anh bật cười êm ái, trượt ngón tay sâu hơn nữa để cô có thể nhún trên nó. Cô ngừng lại đột ngột, từng tế bào căng cứng trong người cô đều kêu than phản đối hành động của anh. Nhưng anh đã âm thầm buộc cơ thể phản trắc của cô làm điều trái ngược, mắt anh không rời những biểu cảm trên mặt cô một giây phút nào.

"Em ướt đầm rồi" anh nói, không cần toan tính dập tắt con ngọn lửa đam mê đang thổi bùng bùng trong người cô "Em có muốn anh không Julie?"

Cô muốn anh vào bên trong cô. Cô biết cảm giác sung sướng mà anh trao cô có thể khiến cô cảm thấy chết đi sống lại. "Xuống địa ngục đi" cô thờ dốt.

"Anh ở địa ngục rồi" anh thì thầm, chuyển mình dọc chiều dài cơ thể cô, lần đầu anh hôn và ép môi cô tách ra. Bất thành linh anh lại dịu dàng điều môi trên người cô một cách thêm thường khi hông anh ép chặt vào cô, bắt cô run lên cảm nhận sự căng cứng bên dưới anh. "Hãy nói là em muốn anh đi" anh tán tỉnh.

Bị kẹt cứng bên dưới cơ thể bị khuấy động đầy hứa hẹn và sự chuyển động dai dẳng từ môi anh, người cô bắt đầu run rẩy mất kiểm soát và phát ra tiếng nấc dầy vò tâm can "Em muốn anh -".

Giây phút cô đầu hàng là lúc anh đi vào trong cô tức thì, xoay hông thật mạnh và đưa cô đạt khoái cảm chỉ trong phút chốc. Anh rút khỏi cô trong lúc cơ thể cô vẫn đang co bóp run rẩy và bước ra ngoài vòng tay cô. "Chỉ tốn 3 phút" anh nói.

Cánh cửa đóng sầm sau lưng anh báo hiệu cuộc vui đã tàn.

Julie nằm đó, cơ thể bị vạch trần còn tâm trí thì tê liệt, cô không thể tiêu hóa nổi cái cách ghê tởm anh đã dùng để chứng minh cho quan điểm của mình. Những cung bậc cảm xúc lần lượt trôi qua, Julie trườn lên đầu giường, nhặt khăn quàng trên sàn nhà lên, nhắm tịt mắt lại, nhưng cô không khóc, cô sẽ không nhỏ thêm giọt nước mắt vào vì anh nữa. Không bao giờ.

Ngồi trong bóng tối trên trường kỉ cạnh lò sưởi phòng khách, Zack khom người lấy hai tay che mặt, cố không nghĩ hay cảm nhận gì cả. Anh đã hoàn

thành những gì anh định làm và còn hơn thế, anh đã chứng minh cho cô và cho cả anh là anh không cần cô, ngay cả về mặt sinh lý. Anh đã chứng minh cho cô thấy là anh không đáng được quan tâm hay chăm sóc sau khi cô bỏ đi vào sáng mai.

Anh đã đạt được mục đích một cách ngoạn mục, hùng hồn và không thể gột rửa.

Anh chưa bao giờ cảm thấy sầu não hay xấu hổ như thế này.

Cô sẽ không còn nghĩ là cô yêu anh sau tối nay, anh biết điều đó. Cô sẽ ghét cay ghét đắng anh. Nhưng cũng không thể bằng mức độ anh căm ghét bản thân mình. Anh khinh bỉ mình vì những gì đã làm với cô và cảm giác yếu đuối muốn chạy đến bên cô van xin cô tha thứ. Ngồi thẳng lưng trên ghế, anh nhìn chiếc giường nơi họ đã cùng sẻ chia ở phía bên kia căn phòng, anh biết mình không thể ngủ trên chiếc giường đó, khi mà cô nằm ở phòng kế bên và căm hận anh.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Chùm chìa khóa của chiếc Blazer vẫn trong ngăn kéo khi Julie ra khỏi giường rạng sáng hôm sau và căn nhà hoàn toàn tĩnh mịch. Trạng thái đau đớn cực độ tối qua đã lùi xa và trở thành con tê liệt mất hết tri giác, cô sắp xếp quần áo mà không nhận thức được mình đang làm gì. Những gì cô muốn là rời khỏi đây ngay lập tức, không bao giờ nhìn lại, không bao giờ nghĩ lại. Quên hết mọi thứ. Cô sẽ tập trung làm việc đó, quên đi đã từng gặp và ngu ngốc yêu anh. Cô sẽ không dám yêu ai khác nếu biết bị tổn thương như thế này. Cô lấy túi vải rỗng trong tủ ra, ném vào trong vài món đồ tẩy rửa cá nhân rồi kéo khóa lại.

Đứng trước cửa phòng ngủ, cô quay người kiểm tra khắp phòng để chắc chắn không bỏ sót bất kì cái gì, rồi cô tắt đèn. Cô lặng lẽ vận tay nắm cửa và bước vào phòng khách tối om rồi đột ngột dừng lại, tìm cô đập thình thịch vì sốc và kinh hãi. Dưới ánh sáng nhá nhem của buổi sớm, bóng Zack đổ xuống bên cửa sổ, lưng anh xoay về phía cô, tay trái bỏ trong túi quần. Quay mắt đi chỗ khác, Julie lẳng lặng đi dọc lối đi, nhưng khi cô vừa bước tới bước thứ hai thì anh lên tiếng nhưng không quay lại.

"Danh sách những người có mặt hôm vụ án xảy ra đang nằm trên bàn cà phê".

Phốt lờ con co thất trong lồng ngực khi nhận ra anh đang thừa nhận mình đã thua cuộc, cô buộc bản thân đi tiếp và bước qua tủ áo.

"Đừng đi" Anh khàn khàn gọi theo "Làm ơn".

Tìm cô thất vọng vì sự tuyệt vọng trong giọng anh, nhưng lòng tự tôn của cô đang điên cuồng gào thét rằng chỉ có đứa ngốc không biết xấu hổ mới để anh lại gần sau chuyện tối qua, và cô tiếp tục đi. Khi tay cô chạm tới cánh cửa hậu thì giọng anh từ đâu đó đã đến gần bên cô, khàn đặc vì cảm xúc.

"Julie - làm ơn đừng mà".

Tay cô không thể vận cửa, vai cô bắt đầu rung lên theo tiếng nấc, Julie tựa trán vào cửa, nước mắt lăn dài, túi vải trượt khỏi tay. Cô khóc vì xấu hổ khi đã thiếu dũng khí và cho nỗi sợ một tình yêu không thể khổng lồ. Và ngay cả khi cô khóc cho bản thân, cô để anh kéo cô vào vòng tay và gói đầu lên ngực anh.

"Anh xin lỗi" Zack thì thào, cố gắng đỡ dành cô, tay anh xoa xoa vai và lưng cô, kéo cô sát vào anh. "Làm ơn tha thứ cho anh. Làm ơn".

"Sao anh có thể đối xử với em như thế!" cô nức nở "Sao anh có thể!".

Anh nghẹn ngào nâng gương mặt ẩm ướt của cô lên ngang mặt anh, vì anh thấy mình không xứng đáng được ẩn mặt sau những lời thú nhận.

"Anh làm thế vì em đã gọi anh là đồ hèn và kẻ giết người và anh không thể chịu nổi - không phải từ em. Anh làm thế vì anh đúng là tên khốn vô tâm như em nói".

"Đúng là thế rồi" cô nức lên "và tồi tệ nhất là em vẫn yêu anh dù anh có là kẻ thế nào đi nữa".

Zack ôm cô vào lòng, dẫn xuống những từ anh biết cô muốn nghe, những từ anh đang cảm thấy. Thay vào đó anh quấn chặt lấy cô, hôn trán và hai má, anh đưa môi lên mái tóc thơm ngát của cô và chìm đắm trong những từ ngọt ngào mà cô vừa mang lại. Ở tuổi 35, cuối cùng anh cũng biết được thế nào là được yêu không cần lý do, chỉ cần anh thôi... dù anh không giàu hay nổi tiếng... không đủ tư cách để hỏi xin một cái hẹn... và được yêu bởi một phụ nữ có lòng can đảm và trung nghĩa phi thường. Bây giờ anh đã biết, và anh cũng chắc chắn nếu anh nói cho cô rõ những cảm xúc anh có với cô lúc này, thì chính những phẩm chất kia sẽ khiến cô đợi chờ anh trong nhiều năm sau khi anh biến mất. Tuy nhiên, anh cũng không thể để lời thú nhận ngọt ngào này đi qua mà không có phản ứng gì, anh cọ má vào tóc cô thật trọng tiết lộ một sự thật khác.

"Anh không xứng đáng với tình yêu của em đâu em yêu".

"Em biết anh không xứng" Julie đùa, phủ nhận cảm giác đau đớn vì anh đã không nói yêu cô. Cô đã nghe thấy sự dày vò nhức nhối trong giọng anh khi anh nghĩ cô sẽ đi. Cô cảm nhận được vòng tay anh khép chặt và tim anh đập dữ dội khi cô thú nhận với anh. Như thế đã là đủ rồi. Nhất định là thế. Cô nhắm mắt trong lúc tay anh trượt từ tóc sau gáy cô, tay anh mon trón khỏi gọi khoái cảm, nhưng giọng anh thì mệt rã rời.

"Em có cân nhắc đến chuyện quay lại giường với anh trong một vài giờ và hoãn lại cuộc thảo luận về hung thủ giết người cho đến khi anh ngủ một lát được không? Anh đã thức suốt đêm qua".

Julie gật đầu và cùng anh bước vào căn phòng cô đã từng mong không bao giờ gặp lại.

Anh ngủ ngay tức thì với hai tay vòng quanh người cô và má anh úp vào ngực cô.

Cô thì không thể ngủ, Julie nhìn ngắm khuôn mặt anh, tay cô chơi đùa với lọn tóc mềm mại trên thái dương anh. Giấc ngủ cũng không che bớt nét khắc khổ trên mặt anh, có lẽ vì anh không có được yên bình thật sự. Lông mày của anh sẫm màu và rậm giống với hàng mi, cô đột ngột chú ý, mi mắt anh gần như có màu đen. Cô nhắc mình một ít để giúp anh thấy dễ chịu, nhưng tay anh khép chặt hơn tức thì - không có nghĩ ngờ gì là để ngăn cô bỏ đi. Cừ chi chiếm hữu từ trong tình trạng vô thức làm cô mỉm cười vì việc đó quá thừa thãi. Cô không hề có ý định rời khỏi anh.

Nhiều năm trước, cô đã từng đọc một câu của Shakespeare với hàm ý cuộc đời là một vở kịch chương hồi mà mỗi người trong chúng ta đều phải đóng vai của mình. Ngay cả khi cô tốt nghiệp đại học, cô vẫn thấy mình đang ở ngoài lề vở diễn của chính cuộc đời mình, chờ đợi một đôi cánh, một ai đó ra hiệu cho cô bước lên sân khấu và hoàn thành vai trò của mình. Julie thờ hắt ra và nhoen miệng cười, vì cuối cùng cô đã tìm thấy vai diễn đó. Bây giờ cô biết cô đã chờ đợi điều gì trong chừng ấy năm, tại sao cô lại được sinh ra, ai là người có ý nghĩa trong đời cô. Bất chấp mọi nỗ lực cần cù để trở thành hình tượng gương mẫu, nhưng khi đó là tình yêu, cô lại đi phải lòng một người đàn ông sống ngoài vòng pháp luật, một con cừu đen, một người đầy thách thức,hoài nghi, gay gắt bị xã hội ruồng bỏ. Theo cách nào đó anh làm cô nhớ lại mấy cậu bé trên đường phố Chicago. Cô yêu anh cùng sự bảo bọc chở che mãnh liệt đã tiếp thêm cho cô sức mạnh, sự mưu trí như tình mẫu tử, cô yêu anh một cách tuyệt vọng làm cô trở nên mỏng manh yếu đuối bên dưới sự điều khiển của anh.

Và cô yêu tất cả cảm xúc đó, từng cảm xúc có thể làm đứt dây thần kinh.

Tương lai vẫn mờ mịt vì hiểm nguy và sự chỉ trích, nhưng Julie vẫn thấy bình an và nhẹ nhõm.

Đưa tay dọc theo người anh, cô kéo anh sát lại trái tim cô một cách âu yếm, môi cô hôn lên mái tóc sẫm màu của anh.

"Em yêu anh" Cô thì thầm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Ngồi khoanh chân trên sàn nhà cạnh bàn cà phê, trong tay là cây bút chì và xấp giấy ghi chú cô vừa tìm được, Julie chăm chú nghiên cứu danh sách những người trong đoàn làm phim *Destiny* có mặt hôm vụ án xảy ra. Bên cạnh tên mỗi người cô ghi chú thêm vai trò của họ rồi ghi riêng ra trên từng mảnh giấy nhỏ để tiện thêm những điểm quan trọng qua lời tường thuật của Zack.

Zack ngồi trên ghế sofa ngay cạnh cô, quan sát kỹ lưỡng, anh mỉm môi nén cười khi nghĩ về khả năng Julie sẽ thành công trong khi quân đoàn luật sư và thám tử đất giá đã thất bại.

Cô mặc một chiếc quần màu đào, bên ngoài phủ thêm một cái áo len đan tay trùng màu, tóc cô buông xõa sau gáy và được buộc hờ bằng dây quàng màu đỏ vàng vui vẻ, cô giống nữ sinh trung học quyến rũ nhiều hơn là giống giáo viên, và lại càng không giống nữ thám tử dù là ở ngoài đời hay trong tưởng tượng. Ánh sáng tràn vào qua khung cửa sổ làm bừng sáng mái tóc nâu đỏ và hoàng kim, làm nổi bật làn da đầy sức sống và căng tràn nhiệt huyết. Cô cắt ngang giây phút trầm tư để chịu của anh về ngoại hình của cô bằng đôi mắt ngọc bích tò mò.

"Em đã xem Định mệnh dù họ đã quay lại cảnh cuối với những người đóng thế. Tuy nhiên em nghĩ phải có nhiều người tham gia làm phim hơn là danh sách này".

"Hơn hàng tá người nữa, nhưng họ không ở Dallas" Zack nói, hơi khó chịu vì phải quay lại công việc. "Một bộ phim lớn thường phải quay ở nhiều địa điểm khác nhau. Sẽ tiện lợi hơn nhiều nếu chia đoàn phim thành từng nhóm nhỏ và mỗi nhóm tự hoàn tất phần việc của mình. Theo cách đó khi diễn viên chính và tổ quay đến thì mọi chuẩn bị đã sẵn sàng. Những người trong danh sách là thuộc nhóm đi Dallas. Cũng có những nhóm khác đã đến Dallas cho công tác chuẩn bị. Nhưng họ không có trong danh sách vì anh đã cho họ về nhà cả rồi".

"Sao anh làm vậy?"

"Vì bộ phim đã ngốn ló một triệu đô kinh phí, và anh đành phải thắt lưng buộc bụng. Vì bộ phim gần như hoàn tất nên anh cũng không cần thêm người phụ, anh chỉ cần nhóm quay chính mà thôi".

Cô hào hứng nghe anh nói đến mức làm anh bật cười.

"Còn câu hỏi chung chung nào nữa trước khi anh kể lại từ đầu diễn biến của ngày hôm đó không?"

"Rất nhiều" Julie liếc mắt lên chức danh của mỗi cái tên "Best-boy là chức gì vậy? Em luôn thắc mắc mỗi khi xem phần giới thiệu".

"Là trợ lý thứ nhất của trưởng kíp thợ (grip)".

Cô tròn mắt nhìn anh, cố trêu chọc anh và giúp câu chuyện về hung thủ dễ chịu hơn, vì cô biết anh vẫn đang kinh sợ. Cô nghĩ sẽ tốt hơn nếu biết rõ từng chi tiết dù chúng có vẻ như không có ích gì lúc này.

"Rất rõ ràng đây ngài Benedict. Bây giờ tới trưởng kíp thợ?"

Mánh khéo của cô tỏ ra hiệu quả, anh bắt đầu khúc khích trước biểu hiện của cô.

"Trưởng kíp thợ là một người rất sáng tạo và là cánh tay mặt của giám đốc hình ảnh. Ông ta quản lý toàn bộ thợ điện cũng như bóng đèn và màu sắc, tác dụng của chúng nói chung".

"Còn nhóm thợ phụ?"

"Nhóm đó chuyên quản lý phục trang, tài sản của đoàn phim và chịu trách nhiệm di dời thiết bị khi cần thiết. Nhóm chủ đạo (key grip) cũng có phụ tá (best-boy)".

"Làm ơn đừng có nói là nhóm đó có nhiệm vụ di chuyển chìa khóa đó nha" cô đùa.

(Julie đã chơi chữ từ "key" - vừa có nghĩa chìa khóa vừa có nghĩa là chủ đạo, chính yếu).

Zack cười cái cách đôi môi gọi cảm của cô cạnh khoe vắn đề và nỗ lực làm giảm mức độ nghiêm trọng của câu chuyện.

"Nhóm chủ đạo quản lý mấy nhóm còn lại".

"Trợ lý sản xuất làm gì?"

"Một cái bánh kẹp, đơn giản chỉ là chạy qua chạy lại truyền đạt thông tin đến mấy tay trợ lý đạo diễn".

Julie gật đầu "Còn nhà sản xuất".

"Một tay khó chịu".

Tiếng cười của cô nghe như tiếng chuông ngân nga, và anh cũng toét miệng cười khi cô nói.

"Vậy giám đốc hình ảnh cũng là quay phim luôn, hay ông ta chỉ làm công việc giám sát?"

"Ông ta có thể làm cả hai. Một người giỏi phải dự phần vào khâu thiết kế. Ông và tổ dựng cảnh phải truyền tải ý tưởng của đạo diễn thành hiện thực và cải thiện ý tưởng gốc".

Julie liếc qua danh sách, nhìn vào cái tên bên cạnh chức danh giám đốc hình ảnh và miễn cưỡng hỏi thêm.

"Vậy Sam Hudgins có phải là một tay giỏi nghề hay không?"

"Một trong số những người giỏi nhất. Tụi anh đã cùng hợp tác rất nhiều phim, và anh đã đặc biệt mời ông ta vào phim Định mệnh. Nói chung anh đã yêu cầu có được thành phần làm phim chủ chốt giống một đội trước kia, như thế sẽ dễ làm việc hơn." Anh hỏi khi thấy cô nhăn trán "Có gì không ổn à?"

"Em chỉ đang tự hỏi không biết người nào đã từng làm việc chung với anh tự nhiên nảy ra ý gán cho anh tội giết người".

"Nghe có vẻ không hợp lý lắm phải không" anh tán thành, cảm thấy đôi chút ngạc nhiên - và bị ấn tượng - cô đã cho kết luận y hệt nhóm luật sư và thám tử trước kia, nhưng nhanh hơn nhiều.

"Anh có nói hay làm gì trước vụ án khiến cho ai đó ghét anh đến mức muốn trả thù hay không?"

"Anh có thể làm gì khiến một người muốn trả thù như thế kia chứ?" Zack khô khốc vắn lại.

"Anh nói đúng" cô gật đầu ngay lập tức.

"Em cũng nên nhớ mục tiêu trong vụ án không phải là anh mà là Rachel hoặc Austin. Anh chỉ đơn giản là kẻ thế mạng vào tù mà thôi".

Julie thờ dãi và lặng lẽ nói .

"Kể cho em nghe chính xác đã xảy ra chuyện gì vào ngày hôm đó đi. Không, hãy bắt đầu từ cái ngày anh biết..." cô lưỡng lự lặp lại câu hỏi, cố tỏ ra mềm mỏng "Như em đã nói trước đây, lúc đó em đang ở châu Âu, và em chỉ biết nó dựa vào dòng tít trên một tờ tạp chí..."

Khi Julie bối rối không thể nói tiếp, Zack thẳng thừng giúp cô kết câu.

"Tiêu đề nói là vợ anh đang lên giường với bạn đồng nghiệp thì bị anh đi vào bắt quả tang chứ gì".

Câu nói của anh làm cô nhẩn mặt, nhưng cô không quay đi chỗ khác.

"Kể em nghe từng chi tiết một, nhưng chậm chậm thôi để em còn ghi chú nữa".

Dựa trên những kinh nghiệm trước đây Zack đã mong đợi cuộc thảo luận trở nên khó khăn và vô nghĩa trong trường hợp tốt đẹp và khiến anh điên tiết trong trường hợp tồi tệ. Trong quá khứ anh đã bị rất nhiều người thẩm vấn nếu không phải vì tò mò thì cũng là nghi ngờ anh. Tường thuật lại vụ giết Rachel cho Julie, một người hoàn toàn tin tưởng anh cùng những việc anh làm, là một trải nghiệm mới mẻ và dễ chịu, và đến khi anh kể xong, tuyệt nhiên không có khúc mắc nào trong lòng.

"Có thể nào đó chỉ là một tai nạn kì quặc - một sự hiểu lầm không?" Julie hỏi ngay khi anh kể mọi chuyện "Ý em là, có thể người có trách nhiệm cho ổ đạn rỗng vào súng - Andy Stemple - đã cho một viên đạn có lỗi và không đủ can đảm thừa nhận chuyện đó?"

Zack chống tay lên đầu gối và lắc đầu.

"Stemple không phạm sai lầm đâu, ông ta là bậc thầy về đạn dược. Sau thảm họa từ bộ phim Twilight Zone, The Movie, hiệp hội đạo diễn đã yêu cầu những nhân viên chuyên trách kĩ thuật cháy nổ như Stemple phải kiểm soát chặt chẽ đạn dược trong lúc quay. Stemple đủ tiêu chuẩn quản lý súng, nhưng vì khẩu súng là vũ khí duy nhất được sử dụng và tội anh phải thu hẹp kinh phí nên Stemple phải kiểm luôn vai trò phụ tá. Tự tay ông ta đã kiểm tra khẩu súng và lên đạn vào buổi sáng vụ án xảy ra. Hơn nữa, viên đạn đó không thể tình cờ bị cho vào nòng súng. Khẩu súng đã được lau sạch dấu vân tay trước khi đặt lên bàn" anh nhắc cô nhớ "Đó là chi tiết đưa anh vào tù".

"Nhưng nếu anh đã chùi sạch khẩu súng thì anh không thể ngu ngốc tới mức chừa lại dấu vân tay của chính mình trên đó đúng không?"

"Không phải là một vân tay hoàn chỉnh, chỉ là một phần ngón trỏ của anh nơi đáy báng súng mà thôi. Kiểm sát viên đã thuyết phục bồi thẩm đoàn là anh lo lau mấy phần còn lại và quên khuấy chỗ đó".

"Nhưng" cô trầm ngâm "dấu tay hấn phải có trên súng lúc anh nhích nó đi một ít trên bàn để tránh lộ liễu trước ống kính chứ".

Đó không phải là một câu hỏi, cô chỉ đang lặp lại những lời anh vừa kể cho cô nghe như thể nó là nguyên tắc không thể sai lệch, và Zack chột miệng một niềm tin mạnh mẽ của cô.

"Chuyện khẩu súng không được lau sạch hay vân tay của anh không có trên nó không phải là vấn đề. Họ nói anh đã mang găng tay. Nếu anh không đồng ý vào phút cuối thì chính Austin đã bị bắn chứ không phải Rachel, và họ vẫn sẽ kết tội anh. Bởi vì anh là người duy nhất có động cơ giết Rachel và Austin" Zack thấy cô không chế cảm xúc để không biểu lộ sự cảm thông và giận dữ nên anh cười an ủi cô "Em đã đủ mệt cho một ngày chưa? Chúng ta nghỉ một lát nhé. Đã 5 giờ rồi".

"Em biết rồi" giọng cô lo lắng. Cô trải hết những mẫu ghi chú lên bàn, nhưng có 4 mẫu nằm ở hàng sau cùng, đó là những người cô có hứng thú - và nghi ngờ. "Một vài phút nữa thôi được không anh?" Cô dò hỏi, nhưng khi anh toan phản đối thì cô đã ừ ừ nói thêm "Zack, một trong số những người có tên trên giấy đã giết người và đứng vững sống ngoài vòng pháp luật trong lúc anh khổ sở trong tù đấy".

Zack biết điều đó, nhưng anh không có tâm trạng để từ chối cô, vậy nên anh giữ bộ mặt mệt mỏi và chờ cô hoàn tất.

"Em cảm thấy có điều gì đó không đúng về Diana Copeland" Julie bắt đầu, tia nhìn của cô hướng về anh "Em nghĩ cô ta yêu anh".

"Làm thế nào mà trong đầu em có suy nghĩ đó vậy?" Zack cảm thấy vừa ngạc nhiên vừa bức tức.

"Nó khá rõ ràng mà" hai tay chống cằm cô giải thích "Anh nói cô ta định đi Los Angeles vào buổi sáng vụ án đúng không, nhưng cuối cùng cô ta ở lại và chạy đến trường quay. Cô ta nói mình biết chuyện xảy ra tối hôm trước và sẽ giúp đỡ anh về mặt tinh thần nếu anh cần. Em thì nghĩ vì cô ta yêu anh nên mới định giết Rachel".

"và để người đàn ông em cho là cô ta yêu gánh tội dùm hả? Anh không nghĩ vậy đâu" anh chế nhạo "Bên cạnh đó, Diana không thể biết là anh đổi vai trò của Rachel và Austin. Hơn nữa" anh nói "Em quá ngây thơ khi nói về những mối quan hệ và tình yêu ở Hollywood. Thực tế là nữ diễn viên luôn cần sự giúp đỡ nên ai họ cũng yêu hết. Họ không yêu và từ bỏ mọi thứ vì một gã đàn ông và giết người vì hắn ta đâu. Họ cần sự bao bọc, tham vọng điên cuồng và coi mình là cái rốn của vũ trụ".

"Phải có ngoại lệ chứ".

"Cá nhân anh chưa từng gặp" anh cộc cằn nói.

"Anh đã sống trong một thế giới tuyệt vời đấy nhỉ" cô trả đũa "hèn gì anh đầy hoài nghi về mọi người xung quanh, đặc biệt là phụ nữ".

"Anh không hoài nghi" Zack vặn lại, bị châm chọc vô lý bởi lời nhận xét khách quan của cô "Anh là người thực tế! Còn em thì ngây thơ đến mức ngớ".

ngắn về quan hệ nam nữ".

Thay vì nổi nóng với anh, cô chăm chú nhìn anh bằng đôi mắt xanh sâu thẳm như thủy tinh.

"Em là người như vậy sao Zack?" cô nhẹ nhàng hỏi.

Mỗi khi cô gọi tên anh là tìm anh lại nhấp nhòm không yên và làm anh lúng túng, anh đang dần nhận ra người con gái "ngây thơ đến ngớ ngẩn" ngồi dưới chân anh có thể khiến anh thấy ăn năn và lui bước chỉ bằng đôi mắt hấp háy.

"Một người trong hai ta" anh cúi đầu nói, nhưng khi cô tiếp tục nhìn anh theo cách đó, anh lại càng dịu giọng "Có lẽ anh hay hoài nghi trước khi anh quay bộ phim đầu tiên" Cười toe toét vì không thể chống đỡ áp lực ngọt ngào, vô hình cô đặt lên vai anh "thôi đừng nhìn anh như vậy nữa, bộ em muốn anh thừa nhận đã nói chuyện như một tên khôn há? Qua câu hỏi tiếp theo đi".

Nụ cười tỏa nắng của cô là phần thưởng cho anh, cô ngoan ngoãn tiếp tục..

"Tommy Newton" cô liếc qua mẫu giấy.

"Cái quái gì khiến Tommy muốn giết Rachel hay Austin?"

"Có thể anh ta muốn loại trừ anh vĩnh viễn và coi nó như một cái kết. Anh nói Tommy đã là trợ lý của anh trong nhiều bộ phim. Có lẽ anh ta đã chán vai trò cái bóng sau lưng anh và muốn bước ra ánh sáng".

"Julie" Zack kiên nhẫn giải thích "Đầu tiên là Tommy đã có một sự nghiệp đạo diễn chói lọi trước đó rồi và anh ta biết rõ như thế. Anh cũng biết. Anh ta rất háo hức được hợp tác với anh trong phim Định mệnh".

"Nhưng -".

"Thứ hai" Zack kết thúc ngắn gọn "anh ta cũng đang yêu một nạn nhân tiềm năng trong vụ nổ súng, nên không có chuyện anh ta nhét đạn vào đầu".

"Nhưng chuyện đó sẽ tạo nên sự khác biệt đấy! Anh đâu có kể em nghe anh ta yêu Rachel -".

"Anh ta không yêu Rachel".

"Nhưng anh vừa mới nói -".

"Anh ta yêu Austin".

"Hả, em có nghe lộn không?"

"Tommy là người đồng tính".

Julie nhìn anh chằm chằm một lúc lâu rồi bóc lên mẫu giấy thứ ba mà không bình luận gì thêm.

"Emily McDaniels. Anh đã nói cô bé cảm thấy mắc nợ anh vì đã cứu rỗi sự nghiệp của cô và còn cho cô diễn xuất trong Định mệnh. Cô bé đã biết anh từ lâu, và hai người trải qua khá nhiều thời gian cùng nhau khi quay phim. Trẻ con - đặc biệt là thiếu nữ - thường bị ám ảnh bởi những người đàn ông cuốn hút. Có thể Emily tưởng tượng là mình đã yêu anh. Và nếu Rachel bị triệt tiêu thì cô có thể thổ lộ cảm xúc của mình".

Zack khịt mũi chế nhạo, nhưng vẫn giữ giọng nhẹ nhàng khi nói về cô gái.

"Emily đã 16 và là một cô bé đáng yêu. Ngoài em ra Emily là người thuộc phái nữ tốt đẹp nhất mà anh từng biết. Một đứa trẻ như thế không thể gây rắc rối cho anh. Nhưng cứ cho là em nói đúng đi - cô bé thích anh và ghen tức với Rachel. Nếu vậy cũng không cần phải giết Rachel vì Emily đã biết Rachel sẽ ly dị anh và cưới Austin".

"Nhưng có thể Emily ghét Rachel vì đã làm bề mặt anh buổi tối trong khách sạn và cảm thấy phải lấy lại công bằng cho anh thì sao?"

"Giả thuyết đó phá sản rồi. Emily chỉ biết Rachel sẽ nổ súng theo đúng kịch bản thôi".

"Vậy tại sao chúng ta không đặt ra giả thuyết Tony chính là nạn nhân được định sẵn và suy luận từ chỗ đó?"

"Không được đâu, anh đã nói rồi, anh có ghi chú một số chi tiết bao gồm chuyện thay đổi cảnh cuối và bất kì ai thấy quyển sổ đặt trên bàn cũng có thể mở ra xem. Đoàn luật sư của anh đã thẩm vấn toàn bộ đoàn làm phim trước phiên xử, nhưng mọi người đều chối là họ biết kế hoạch của anh".

"Nhưng hãy cứ cho là Austin mới là nạn nhân. Và như thế chỉ có Emily mới có thể là hung thủ. Ý em là, Emily đã bị anh ám ảnh đến mức khinh bỉ Austin vì đã vụng trộm với Rachel và làm bề mặt anh -".

"Emily McDaniels" Zack cắt ngang thay cho lời kết "Không giết ai hết. Chấm hết. Cô bé không làm chuyện đó. Giống như em vậy" Anh muợn màng để ý thấy mẫu giấy cuối cùng là người cô tình nghi nhiều nhất, Zack thấy nhẹ nhõm vì biết cuộc thảo luận sắp đi vào hồi cuối "Ai có tên trên tờ giấy sau cùng của em vậy?"

Julie im lặng quan sát anh và miễn cưỡng nói "Tony Austin".

Nét vui thích biến mất khỏi Zack, anh chà hai bàn tay vào mặt để ngăn cơn giận luôn chực chờ vỡ tung mỗi khi anh nghĩ Austin là hung thủ.

"Anh nghĩ Austin đã làm" anh nhìn cô, chìm đắm trong suy nghĩ riêng "Anh biết thằng khốn đó đã làm và bắt anh gánh tội. Một ngày nào đó, nếu anh sống đủ lâu -".

Julie giật nảy mình vì cơn điên loạn trong giọng anh.

"Nhưng anh nói Austin không có một xu" cô nhanh chóng cắt ngang "Và nếu giết Rachel, người sẽ có cả núi tiền sau vụ ly dị với anh, hẳn ta sẽ mất cơ hội thò tay vào túi tiền của cô ta".

"Hắn ta nghiện ma túy. Ai biết trong đầu mấy tên nghiện nghĩ cái gì".

"Anh nói hẳn có sở thích hút chích rất hoang phí. Vậy có tiền trong tay không phải là mối bận tâm lớn nhất của hắn sao?"

"Anh phải có lý do mới nói chứ" Zack đáp trả "Anh hiểu chứ!" Zack thấy mặt cô tái nhợt và ngay lập tức anh hối hận vì cơn tức giận của mình. Anh đứng lên và đưa tay giúp cô, giọng dịu ngọt "Hãy bỏ câu chuyện sang một bên và quyết định làm gì khác cho buổi tối nhé".

Julie nén phản ứng bản năng xuống và tự nhắc mình chuyện xảy ra tối qua sẽ không bao giờ, không bao giờ lặp lại lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Mười phút sau, cô ngồi trên ghế đầu đọc đầy bàn nhà bếp, hoàn toàn thư thả, cười to vì chưa biết sẽ làm gì tối nay.

"Em sẽ làm một cái danh sách" cô trêu anh, tay cô kéo giấy nháp và bút chì lại gần. "Đến bây giờ anh chỉ đề nghị chuyện làm tình thôi" Cô viết lựa chọn đó vào giấy trong lúc anh thích thú quan sát, tay anh đặt hờ lên vai cô "Và làm tình. Và làm tình".

"Anh chỉ đề nghị có ba lần thôi hả?" Zack nói đùa ngay khi cô viết xong.

"Vâng, và em đồng ý cả ba lần. Nhưng chúng ta phải nghĩ đến chuyện khác cho phần đầu tối nay".

Anh đã chú ý đến việc này khi cô nắn nót trên mấy mảnh giấy ghi chú, nhưng giờ anh mới buột miệng ngợi khen.

"Chữ viết của em đẹp quá, trông y hệt từ máy đánh chữ mà ra vậy đó".

"Không có gì bất ngờ hết" Cô trả lời bằng một nụ cười "Em đã dùng hàng chục năm trời để luyện tập cơ mà. Trong lúc mấy cô gái 13 tuổi khác bắt đầu phát sốt lên vì mấy bộ phim của anh thì em chỉ lo ở nhà luyện chữ viết".

Anh hơi choáng váng "Tại sao?"

Chậm rãi xoay người trên ghế đầu, cô nhìn anh và nói.

"Bởi vì em gần như mù chữ khi em lên 12. Em không thể đọc hơn vài từ và gần như chỉ viết được tên của mình, nhưng cũng không dễ đọc lắm đâu".

"Em bị chứng khó đọc hay sao?"

"Không, chỉ là mù chữ do không được học hành đầy đủ thôi. Khi kể cho anh nghe về thời thơ ấu em đã bỏ qua phần đó".

"Cô tình ư?" anh hỏi khi cô rời ghế đến quầy lấy nước.

"Chỉ là thận trọng thôi, nhưng em không có chủ ý giấu giếm anh. Buồn cười quá phải không anh, em dễ dàng thừa nhận mình là một tên trộm tầm thường nhưng tâm trí em lại chùn bước trước việc nói ra mình bị mù chữ".

"Anh không hiểu tại sao chuyện đó có thể xảy ra với một người sáng dạ như em?"

Cô nhìn anh ra vẻ ta đây đến mức khiến anh phải vỗ lấy cô và đặt lên làn môi mềm mại đó một nụ hôn khi cô kiêu căng nói.

"Cho anh thêm thông tin nhé ngài Benedict, chuyện đó có thể xảy ra với bất kì ai. Thông minh sáng dạ cũng không giúp ích gì được. Cứ 5 người phụ nữ

trên đất nước này thì có một người bị mù chữ. Họ không được đi học khi còn nhỏ vì phải ở nhà chăm sóc em hoặc vì gia đình sống tha hương hay hàng tá lý do khác. Khi họ không thể đuổi kịp bè bạn, họ cho là mình ngu xuẩn và ngừng mọi cố gắng. Cho dù lý do có là gì thì kết quả cũng giống nhau: họ sống một cuộc đời chỉ gồm công việc chân tay và chờ đợi trợ cấp chính phủ, họ bám vào những gã đàn ông lạm dụng họ vì họ thấy tuyệt vọng và không đáng được điều gì tốt đẹp hơn. Anh không thể tưởng tượng được sống trong một thế giới ngập tràn thông tin mà ta không hiểu gì hết là sao đâu, nhưng em thì nhớ. Một chuyện đơn giản nhất như tìm ra một căn phòng trong tòa cao ốc chẳng hạn, cũng vượt ngoài khả năng của anh. Anh sống trong tâm trạng xấu hổ và sợ sệt. Xấu hổ là điều không thể chịu nổi, vậy nên phụ nữ che dấu nó đi".

"Lúc nhỏ em có xấu hổ không?"

Cô gật đầu, hóp thêm vài ngụm nước, rồi đặt ly nước qua một bên.

"Em hay ngồi hàng đầu mỗi khi đến lớp để khỏi phải thấy mấy đứa trẻ khác cười nhạo em. Em thuyết phục giáo viên là mắt em rất kém".

Zack khó nhọc kèm chế con giận run người đang dần định hình bên trong khi nghĩ tới cô hãy còn là cô bé cố gắng lừa lọc cuộc đời trong một thành phố ngồn ngộn dơ bẩn mà không ai thêm quan tâm. Nuốt con giận xuống anh hỏi.

"Việc em không được học đầy đủ là căn nguyên của vấn đề phải không? Em không được đến trường hay sao?"

"Em bị đau ốm liên miên, em nghỉ học rất nhiều trong năm lớp 1 và 2 nhưng giáo viên vẫn cho em lên lớp. Đó là một hành động ngu ngốc, phản tác dụng mà giáo viên vẫn thường làm, đặc biệt là với 'mấy đứa bé ngoan'. Đến năm lớp 3 thì em biết mình không theo kịp chương trình nên em bắt đầu trốn tiết và rong chơi với mấy đứa trẻ đường phố. Cha mẹ nuôi ở cùng em còn nhiều đứa bé khác cần chăm lo nên họ không biết gì cho tới khi em bị bắt quả tang trốn học. Lúc đó em đã lên lớp 4 và hoàn toàn vô vọng".

"Và em quyết định theo nghiệp bê khóa xe và móc túi trước khi gia đình Mathison dang tay cứu em à?"

Cô cười bối rối và gật đầu khi quay lại ghế đầu.

"Một vài tháng trước đây, một cách tình cờ em biết vợ của viên lao công không biết đọc. Em bắt đầu dạy kèm cho bà ta, rất mau sau đó bà đem thêm một phụ nữ khác tới, rồi người này lại dắt thêm một người khác, bây giờ lên đến 7 người, và bọn em phải chuyển sang một phòng học thông thường. Lần đầu tới lớp họ vẫn không tin là em có thể giúp họ. Họ bị si nhục, bị hạ gục, và hoàn toàn bị thuyết phục là bản thân ngu ngốc và vô vọng. Do đó phần việc khó nhất của em là thuyết phục họ tin vào điều ngược lại" Tự cười khúc khích và nói thêm "Em đã cá cược với Petty Listrom là em sẽ làm cô trông trẻ cho cô ta suốt 1 tháng nếu Petty không đọc được tất cả đèn hiệu và bảng quảng cáo trong thị trấn trước mùa xuân".

Zack đợi đến khi cô đứng bên cạnh anh, rồi anh che dấu vẻ dịu dàng đang đâm chồi bên trong bằng câu nói đùa.

"Nghe mạo hiểm quá".

"Không mạo hiểm bằng việc để cô ấy sống tiếp cuộc đời trước kia đâu. Thật ra mà nói em đã thắng cược mất tiêu rồi".

"Cô ấy đã đọc được bảng hiệu trên đường?"

Julie gật đầu và Zack nhìn thấy tia sáng hạnh phúc cháy rực trong mắt cô.

"Zack ơi anh không thể tưởng tượng được niềm vui khi thấy họ học đọc đâu. Họ nghĩ mình ngu dốt - rồi đột nhiên vào một ngày nọ - họ phát âm những cụm từ trong một câu ngắn, và họ nhìn em với một sự diệu kì trong mắt" cô ngửa lòng bàn tay "Có thể giúp được họ - cứ như là nắm trong tay một phép nhiệm màu".

Zack chống cằm con co thất nôi cổ họng và êm ái nói.

"Em đã là một phép màu rồi".

Cô cười "Không, em không phải đâu. Nhưng em có linh cảm là Debby Sue Cassidy sẽ trở thành một người như thế." Vì anh tỏ ra có hứng thú nên cô bổ sung "Cô ấy 30 tuổi và có vẻ ngoài như một thù thư mẫn cán - tóc nâu thẳng, vẻ mặt trí thức, nhưng cô ấy đã giúp việc cho nhà bà Neilson từ năm 16 tuổi. Cô ấy thông minh, nhạy cảm, giàu trí tưởng tượng. Một ngày nào đó cô muốn viết một cuốn sách" hiểu sai tràng cười toe toét của Zack, Julie nói "Đừng cười mà anh. Debby sẽ làm được. Cô ấy có một khả năng nói chuyện lưu loát rất đáng ngạc nhiên. Cô lắng nghe những cuộn băng muyện trong thư viện suốt thời gian dài. Em biết được chuyện đó khi bà Neilson kể cho cha em nghe. Bà Neilson cũng nhắc lại khi Debbie thường kể chuyện cho lũ trẻ nhà bà trong nhiều giờ liền. Đó là lý do em đến Amarillo vào ngày chúng ta gặp nhau" cô tựa người vào ghế và tập trung vào tờ giấy nháp "Em đang quỵên tiền để mua dụng cụ học tập đặc biệt. Thật ra nó cũng khá rẻ, nhưng nhiều món gộp lại thì cũng tốn nhiều".

"Em đang quỵên tiền?"

Cô gật đầu, nhặt cây bút chì và cười với anh.

Mong muốn được chạm vào cô, Zack đặt tay lên vai và đùa giỡn vành tai cô. Cô cười và tựa má vào lưng bàn tay anh.

Một cử chỉ đáng yêu đơn giản cũng làm tinh thần Zack chùng xuống vì nó buộc anh nhớ lại rằng sau tối nay sẽ không còn những cử chỉ đó nữa. Anh nên để cô đi sáng nay nhưng anh không làm được, không phải là khi cô căm ghét anh mãi mãi, anh giữ cô bên cạnh càng lâu thì càng khó để cô ra đi. Trả cô trở về vào sáng mai sẽ có khả năng cô bị tổn thương bởi cuộc thẩm tra, và cũng có nghĩa anh phải rời nước Mỹ trong vòng một tuần, nhưng như vậy là

đủ để anh mạo hiểm cho sự an toàn của cô, vì lần tới một cuộc đổ bộ của trục thắng có thể không còn là báo động sai nữa.

Cố che lấp tâm trạng trống vắng đang dần hiện rõ trên mặt, anh nói.

"Chúng ta hãy làm một điều gì đó thật đặc biệt tối nay nhé. Tiệc tùng thôi" Cần phải vận dụng hết từng gram diễn xuất mới giúp anh khỏi bị cô phát hiện chuyện sẽ xảy ra sáng mai.

Julie nghĩ ngợi một lát và cười đột ngột.

"Một bữa tối dưới ánh nến, cùng khiêu vũ - giả vờ là một cuộc hẹn, ngoại trừ chuyện ta sẽ tổ chức ở đây thì sao? Em sẽ sửa soạn" cô chuẩn bị thuyết phục anh trước khi nhận ra anh chẳng cần thêm lời nào : anh gật đầu một cách dễ chịu chưa từng có trong suy nghĩ của Julie.

"Tuyệt vời!" anh nói ngay tức thì và liếc nhìn đồng hồ. "Anh sẽ dùng buồng tắm trong phòng em và 'đón em' sau 1h30' nữa nhé. Thế đã đủ thời gian cho em chuẩn bị chưa vậy?"

Julie cười. "Em nghĩ một giờ là quá đủ".

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42

Tuy đã có ý định từ trước nhưng đột nhiên Julie muốn làm anh bất ngờ vì vẻ ngoài của mình nên đã mất hơn một giờ chuẩn bị. Mái tóc là một nguồn cảm hứng của cô, và bởi Zack rõ ràng có chú ý tới, sau khi gội và sấy khô, cô chải tóc thành những lọn dày phủ ngang mặt thành những đường cong gọn sóng và đổ qua một bên vai. Hải lòng vì điều vừa làm, cô cởi bỏ khăn tắm và mặc vào một chiếc áo dạ hội đan sợi màu xanh cô ban có viền áo là vải sa tanh trắng và những khuy nút bằng pha lê. Nhưng khi Julie đưa tay ra sau lưng cô mới nhận ra chiếc áo không có khóa kéo. Mặc dù chiếc áo có một phần cổ áo bông bênh ở mặt trước và bây giờ có thêm một phần trống hoác hình ô van ở phía sau. Một thiết kế dễ gây hiểu lầm, với mặt trước e lệ nhưng nhấn mạnh phần sau, tôn thêm vẻ đẹp khó cưỡng, nó làm cô cảm thấy mình xinh đẹp, nhưng khi cô đứng đối diện tấm gương - ngượng ngùng vì ăn mặc quá đẹp - và rất mắc tiền - một chiếc áo thuộc về một người nào khác.

Mặt khác, cô biết mình không thay đổi gì nhiều. Cô cần mặc một thứ gì đó đủ dài vì cô không có vớ, và cô phải mượn thêm mấy món đồ lót phụ nữ. Ngoại trừ chiếc áo đầm thướt tha này thì những quần áo còn lại trong tủ đều dài tới mắt cá hay là quần tây. Hơn thế nữa chủ nhân của tủ đồ chắc chắn cao hơn cô và việc đó hạn chế sự lựa chọn của cô lại. Cô ním môi quyết định sẽ mặc bộ váy màu xanh tuyệt đẹp dù trong lòng hơi thấy có lỗi với nữ chủ nhân tủ đồ vô danh.

Ngăn thứ hai trong tủ chứa đôi giày ba lê màu xanh hơi to quá khổ nhưng bù lại khá thoải mái. Hải lòng vì mình đã làm hết sức, cô vuốt tóc và liếc mắt nhìn qua tấm gương lần cuối. Cô dùng nhiều thì giờ chuẩn bị cho "cuộc hẹn" tối nay còn nhiều hơn là lúc làm dâu phụ cho đám cưới của Carl và Sara. Nhưng việc đó xứng đáng, cô tự nhủ. Những loại mỹ phẩm cô đã dùng khác xa với mấy thứ rẻ tiền cô mua ở hiệu thuốc thị trấn và khi tẩy trang thì nó cũng mềm và khó nhận biết hơn. Phần mặt làm tôn thêm đường nét trên mặt cô, dù trông có hơi lạ, đôi má ửng hồng của cô trông cao hơn và nổi bật, ý nghĩ trải qua một buổi tối đáng nhớ cùng Zack làm mất cô sáng lấp lánh và làn da cô rực rỡ. Tất cả, cô tự nhủ, cô chưa bao giờ đẹp đến thế này. Cúi người thêm chút son môi, rồi cô lùi lại, mỉm cười và quay ra cửa. Cô sẽ tìm ra địa chỉ chỗ này và gửi trả lại phí tổn cho số mỹ phẩm và giặt tẩy trang phục mà cô đã mượn.

Những ngọn nến đã được thắp sẵn trên bàn khi cô bước vào phòng khách. Ngọn lửa vẫn đang cháy tí tách, và Zack đang đứng ở quầy rượu và mở sâm panh. Cô gần nín thở trước vẻ ngoài đẹp trai của anh trong bộ vét mượn tạm màu xanh đậm làm nổi bật bờ vai rộng và hoàn toàn tương phản với chiếc áo sơ mi trắng toát và cà vạt điểm hoa văn. Cô sắp sửa nói một điều gì đó khi cô đã từng thấy anh ăn mặc như vậy - nhưng với quần áo của chính anh - và cô cảm thấy một nỗi đau nhức nhối cho những thứ anh bị đánh cắp. Lần khác đó là lúc cô thấy anh trong buổi lễ trao giải Oscar, khi ấy anh lên công bố kết quả một giải gì đó rồi sau đó đến lượt anh nhận giải diễn viên chính xuất sắc. Anh đã mặc bộ vét đen cùng áo sơ mi trắng nếp và nơ đen. Cô vẫn nhớ về lộng lẫy, hào hoa đầy nam tính của anh, rất cao và từng trải. Cô không nhớ anh đã nói gì trong bài diễn văn đoạt giải, nhưng cô nhớ nó ngắn gọn và hóm hỉnh, vì cả khán phòng đã cười rộn rã và vẫn tiếp tục cười khi anh bước xuống sân khấu.

Còn bây giờ anh đang lẩn trốn như một con thú bị săn đuổi và mặc những bộ quần áo đi mượn làm cô gần như bật khóc.

Cho dù cô nghĩ như thế, nhưng anh chưa từng than phiền cũng như không mong đợi cô đồng cảm hay tiếc thương. Vì tối nay đã được xem như buổi tiệc vui nhộn thì Julie sẽ phấn đấu để biến nó thành hiện thực. Cảm thấy chút ít ngượng ngập và bồn chồn, cô nhét tay vào chiếc túi được may khéo léo trên váy và bước tới.

"Chào" cô cười rạng rỡ.

Anh nhìn lên, mắt anh lướt khắp người cô, và chai sâm panh anh đang cầm rớt trượt ra ngoài.

"Trời đất ơi" anh thì thào ngưỡng mộ, tia nhìn chăm chú đi từ khuôn mặt sang mái tóc và thân hình cô "Sao em lại ghen với Glenn Close được nhỉ?"

Đến giây phút đó Julie mới biết lý do mình cố gắng trang điểm và chải chuốt: cô muốn cạnh tranh với những người phụ nữ anh từng biết.

"Anh đang đổ sẫm panh ra ngoài bàn kia" cô êm ái nói, quá thỏa mãn đến mức không biết cư xử ra sao.

Anh lăm bắm chữi thề, gạt chai rượu đứng thẳng lên, với tay lấy cái khăn lau bàn.

"Zack".

"Cái gì?" anh rầu rĩ nói, tay cầm mấy cái ly.

"Sao anh lại ghen với Patrick Swayze được nhỉ?"

Nụ cười trắng tinh của anh cho thấy anh rất hài lòng với lời khen của cô.

"Thật lòng anh cũng không biết" anh đùa.

"Anh thích ca sĩ nào?" cô hỏi sau bữa tối dưới ánh nến, lúc này anh đang cho đĩa nhạc vào máy "Vì nếu anh chọn Mickey Mouse thì em sẽ không khiêu vũ với anh đâu".

"Có, em sẽ làm".

"Sao anh tin chắc như vậy?"

"Em thích khiêu vũ với anh mà".

Bỏ mặc trò chơi chữ sang một bên, cô biết tâm trạng của anh đang bị bào mòn trong suốt bữa ăn. Cho dù anh đã yêu cầu cô xem tối nay như một dịp đặc biệt, nhưng vẻ mặt căng thẳng khó lay chuyển của anh đã bộc lộ nhiều điều hơn những gì anh đang làm. Cô tự bảo mình cuộc đối thoại về tên giết người đã khiến tâm trạng anh như thế, bởi vì lời giải thích duy nhất còn lại đó là anh sẽ đẩy cô ra đi, và cô không thể chấp nhận chuyện đó. Cho dù cô muốn ở cạnh anh nhiều đến thế nào đi nữa, cô biết mình không có quyền quyết định. Ngay cả khi cô yêu anh, cô cũng không biết anh nghĩ gì về cô, ngoại trừ chuyện anh rất thích có cô bên cạnh. Ở đây.

Sau lưng cô, giọng hát cao vút của Barbra Streisand vào quãng đầu tiên của bài tình ca, và Julie gạt bỏ những suy nghĩ âu sầu để đón lấy cánh tay Zack.

"Đây chắc chắn không phải giọng hát của Mickey Mouse rồi" anh chỉ ra "Phải cô ấy không?"

Julie gạt đầu vui thích.

"Streisand là ca sĩ yêu thích của em".

"Của anh nữa" Zack trượt tay ngang eo cô, giữ cô gần hơn.

"Nếu em có giọng hát giống cô ấy" Julie nói, bỏ qua những mối bận tâm "Em sẽ chỉ hát để mình nghe thôi. Em sẽ hát khi trả lời tiếng gọi cửa hoặc chuông điện thoại".

"Cô ấy là một hiện tượng" Zack tán đồng "Mấy nhạc công opera thì na ná nhau, nhưng Barbra thì ... độc nhất, không thể so sánh được".

Đột nhiên Julie nhận ra tay anh đang chậm rãi đặt lên phần lưng trần của cô, và những tia lửa trong mắt anh chực chờ cháy bùng ra, sâu thẳm trong tim, cô cảm nhận tiếng gọi đầy kích thích lại bắt đầu - khát khao từ những cái đụng chạm ngọt ngào, nụ hôn vũ bão, và niềm vui được anh chiếm hữu. Thật hồi hộp biết bao khi cô sẽ có được tất cả trước khi đêm nay kết thúc, và cô sẽ có một hồi ức để mà nhung nhớ, như chính Zack cũng đang muốn làm. Nhưng nếu cô được tiếp tục có chúng đêm mai, rồi đêm sau nữa thì sao, cô tự hỏi lòng, nên con sợ hãi vì trực giác báo cho cô biết cô chính là nguyên nhân gây ra tâm trạng ừ ừ của anh.

"Anh có biết cô ấy không?" cô hỏi.

"Barbra?"

Julie gạt đầu.

"Ừ, anh đã từng biết cô ấy".

"Cô ấy trông thế nào? Em đã đọc ở đâu đó là cô ta không hợp tác tốt với mấy người làm việc chung".

Zack nghĩ ngợi một lát và cố tìm lời giải thích.

"Cô ấy là một tài năng không giống bất cứ ai. Streisand biết cách giải quyết chuyện của mình, cô ta không thích những người ra vẻ hiểu biết về cô còn hơn bản thân cô. Nói ngắn gọn là cô ta không dễ bị chơi xỏ".

"Anh thích cô ấy phải không?"

"Anh rất thích cô ấy".

Julie lắng nghe những lời hát sâu lắng, tự hỏi liệu anh có chú ý không, hay cũng như hầu hết đàn ông, chỉ nghe nhạc mà quên mất phần lời.

"Bài hát hay quá" cô tuyệt vọng mong anh chú ý đến lời nhạc như cô.

"Lời bài hát hay tuyệt" Zack đồng tình, sửa lại tư thế, tự nhủ anh sẽ mau chóng quên được cô một khi anh tránh xa khỏi cô. Anh chăm chú nhìn khuôn mặt cô, và từng lời của Barbra Streisand như đâm nát tim anh.

Ngày mai mãi còn trong mắt em.

Tình yêu cuộc đời ngự trong mắt em.

Anh đánh thức em từ trong cơn mê.

Có lẽ sẽ cần một hoặc hai nụ hôn.

Suốt cuộc đời anh..

Xuân, hạ, thu, đông .

Những gì anh có thể nhớ về cuộc đời mình.

Là khi anh được ở cùng em.

Anh thấy hoàn toàn nhẹ nhõm khi giọng hát của Barbra trôi xa, và tới bài song ca của Whitney Houston và Jermaine Jackson. Nhưng Julie đã chọn thời điểm này để ngừng đầu lên nhìn sâu vào mắt anh, anh nhìn cô và như được nghe lại lời bài hát, ngực anh thắt lại.

Như ánh nến thấp sáng.

Tình yêu ngập tràn rực rỡ trong mắt em.

Ngon lửa chiếu soi mọi nẻo đường.

Và mỗi ngày lại càng chói chang hơn.

Anh là câu chữ không giải điệu.

Anh là bài hát không được hát.

Một bài thơ không được gieo vần.

Một vũ công qua thời vàng son.

Nhưng giờ đã có em.

Không ai yêu anh được nhiều như em.

Khi bài hát kết thúc, hơi thở cô rung rung, Zack nhận ra cô đang cố thoát khỏi bùa mê của bài hát bằng cách trò chuyện về một lĩnh vực cả hai cùng thích.

"Môn thể thao anh thích nhất là gì vậy Zack?"

Zack nâng cằm cô lên "Môn thể thao mà anh yêu thích" anh run rẩy mà không nhận ra "là được làm tình với em".

Mắt cô tối lại vì tình yêu không thể giấu giếm "Vậy thức ăn anh thích là gì?"

Thay câu trả lời, Zack cúi đầu và hôn nhẹ lên môi cô "Là em".

Lúc này Zack kinh hoàng nhận ra việc đẩy cô ra khỏi cuộc đời anh vào sáng mai còn khó khăn hơn việc nghe tiếng thanh chân song trại giam đóng sập sau lưng 5 năm trước. Không nhận ra mình đang làm gì, anh ôm cô thật chặt, vùi mặt vào tóc cô, hai mắt nhắm nghiền.

Tay cô chạm vào mặt anh, ngón tay xoa ra trên quai hàm sưng lại của anh, giọng cô rung rung.

"Ngày mai anh sẽ để em đi phải không?"

"Đúng".

Cô đã nghe lời phán quyết, bản thân cô cũng biết tranh cãi với anh chỉ là vô ích, nhưng cô vẫn muốn làm "Em không muốn đi".

Anh ngừng đầu lên, tuy giọng vẫn nhẹ nhàng nhưng chất chứa sự kiên định không thể lay chuyển "Đừng làm mọi chuyện trở nên khó khăn hơn nữa".

Julie tự hỏi liệu còn chuyện gì khó khăn hơn nữa sao, nhưng cô kìm lại hành động phải đối theo như anh yêu cầu. Cô lên giường với anh khi anh yêu cầu và mỉm cười với anh mỗi khi có thể. Khi anh đưa cả hai lên đỉnh khoái lạc, cô xoay người nằm trong vòng tay anh và thì thầm.

"Em yêu anh, em yêu -".

Ngón tay anh khép hờ lên môi cô để ngăn cô lặp lại.

"Đừng".

Julie kéo tia nhìn chăm chú sang ngực anh. Cô ước gì anh có thể đáp lại cô bằng câu đó cho dù anh không muốn. Cô muốn được nghe từ anh, nhưng cô không cầu xin vì biết anh sẽ từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Động cơ xe Blazer xả khói phỉ phò bên đường dưới ánh sáng chập choạng của buổi bình minh. "Đài khí tượng đã dự báo sẽ không có tuyết" Zack nói, liếc mắt về phía vệt sáng hồng hồng nơi cuối chân trời trong khi để một bình cà phê đầy ắp lên băng ghế hành khách. Anh nhìn xuống cô, nét mặt bình tĩnh "Đoạn đường từ đây đến Texas sẽ rất quang đãng".

Julie hiểu những điều luật cần có trong buổi chia ly này vì anh đã nói rõ ràng vào sáng nay - không nước mắt, không hối tiếc - cô cũng đang liều mình giữ bình tĩnh.

"Em sẽ cẩn thận".

"Đừng phóng nhanh" anh dặn dò. Tay anh đẩy khóa kéo trên áo choàng cô lên cao và vuốt lại cổ áo sơ mi bên trong. Cử chỉ đơn giản đó cũng làm cô muốn khóc "Em lái xe nhanh muốn chết".

"Em sẽ không phóng nhanh".

"Cố đi càng xa càng tốt trước khi bị nhận ra" anh nhắc nhở, lấy mắt kính trên tay cô ra và đặt nó lên mũi cô. "Một khi em ra khỏi bang Oklahoma thì hãy dừng ngay trạm nghỉ đầu tiên và đậu xe ở đó. Chờ 15 phút rồi đến buồng điện thoại gần nhất và gọi cho gia đình. Cảnh sát liên bang sẽ nghe lén cuộc đối thoại vì vậy hãy làm ra vẻ căng thẳng và hoảng loạn. Kể cho họ là anh đã thả em ở băng ghế sau ngay trạm nghỉ, em bị bịt mắt, và anh đã bóp hơi trước khi em tự cởi dây trói. Nói với họ là em sẽ về nhà. Một khi về tới nhà em hãy bám chặt vào sự thật".

Anh đã lấy thêm một cái khăn quàng trong nhà và choàng quanh cổ cô. Julie nuốt nước miếng và gật đầu vì không còn gì để cho cô nói hay làm - ít nhất là, không còn gì để anh muốn nghe.

"Còn câu hỏi nào không?" anh hỏi.

Julie lắc đầu.

"Tốt. Giờ hôn tạm biệt anh đi".

Julie nhón gót hôn anh và ngạc nhiên vì vòng tay anh ôm siết cô lại, nhưng nụ hôn của anh rất nhanh, rồi anh đẩy cô ra.

"Đến lúc rồi, Julie" anh dừng dừng.

Cô gật đầu nhưng không nhúc nhích, nhưng cách giải quyết của cô không làm tình hình trở nên dễ chịu chút nào.

"Anh sẽ viết thư cho em chứ?"

"Không".

"Nhưng anh có thể cho em biết anh sống ra sao mà" cô tuyệt vọng "nếu anh không thể cho em biết nơi anh ở cũng không sao. Em chỉ cần biết anh được an toàn! Anh đã nói họ sẽ không theo dõi thư từ của em quá lâu kia mà".

"Nếu anh bị bắt thì em sẽ biết tin chỉ sau vài giờ thôi. Còn không thì anh vẫn an toàn".

"Nhưng tại sao anh không thể viết thư cho em?" cô nức nở và hối hận ngay tức khắc vì mặt anh đanh lại và lạnh lẽo.

"Không thư từ gì cả, Julie! Khi em rời khỏi đây thì tất cả đã kết thúc rồi. Chúng ta hết rồi" Câu cuối cửa vào cô như một nhát dao cho dù giọng anh không hề tàn nhẫn "Sáng sớm mai em sẽ quay lại cuộc sống trước kia. Hãy làm như chưa từng có gì xảy ra, rồi em sẽ quên mọi chuyện".

"Anh có thể chứ em thì không" cô nói, căm ghét thái độ van xin và nhạt nhòa nước mắt trong giọng mình. Cô lắc đầu chối bỏ những câu vừa nói và bước vào xe, cánh tay run rẩy gạt đi hai hàng nước mắt. "Em sẽ đi trước khi em tự biến mình thành con ngốc" cô nghẹn ngào.

"Đừng" anh khàn khàn thì thầm, nắm lấy tay cô ngăn cô bỏ đi "Không phải như thế này" Cô nhìn sâu vào đôi mắt khó dò của anh, và lần đầu tiên, Julie không chắc anh đã trải qua cuộc chia tay sáng nay một cách dễ dàng như cô nghĩ. Đưa tay lên mặt cô, anh đẩy tóc cô ra sau và nghiêm trang nói "Điều ngu ngốc duy nhất em đã làm trong tuần qua là lo lắng quá nhiều cho anh. Những chuyện khác mà em nói và làm đều ... đúng. Hoàn hảo".

Nhắm mắt và ngăn mình thổn thức, cô quay mặt vào tay anh và hôn vào lòng bàn tay như lần trước anh đã hôn cô trước khi cô thì thầm.

"Em yêu anh nhiều quá".

Anh rút tay lại, giọng anh trở nên buồn cười.

"Em không yêu anh đâu Julie. Em ngây thơ và không có kinh nghiệm. Em không biết điểm khác biệt giữa ham muốn thể xác và tình yêu thực sự đâu. Bây giờ hãy làm một cô gái tốt và trở về nhà đi, rồi em sẽ quên anh thôi. Đó chính xác là điều anh muốn em làm".

Cô cảm thấy như thể anh vừa tát vào mặt cô, nhưng lòng tự trọng bị tổn thương giúp cảm cô ngẩng cao.

"Anh nói đúng" cô lặng lẽ nói "Đã đến lúc quay về với hiện thực".

Zack nhìn theo xe đến lúc nó khuất hẳn sau những ngọn núi tuyết khổng lồ. Anh vẫn đứng đó rất lâu sau khi cô đi khỏi cho đến khi cơn gió lạnh nhắc cho anh nhớ mình đang đứng lơ lửng giữa trời với một cái áo khoác mỏng manh. Anh đã làm tổn thương cô vì anh phải làm vậy, anh tự bảo mình khi quay vào nhà. Anh không để cô lãng phí thêm một giây nào nữa trong cuộc đời quý giá của cô để mà nhớ nhung hay chờ đợi anh. Anh đã làm điều đúng đắn, cao thượng đó bằng cách chế giễu tình yêu của cô.

Anh bước vào bếp, bỏ phở lấy bình cà phê, với tay lấy ly trong tủ, rồi anh thấy cái ly Julie đã dùng sáng nay. Anh chậm rãi cầm nó lên và lại đặt xuống, rồi anh ấn chặt mép ly lên má.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Hai giờ sau khi rời khỏi ngôi nhà bên núi, Julie tấp xe sát vào lề đường, với tay lấy bình cà phê bên cạnh. Mắt và cổ họng cô đau rát vì những giọt nước mắt bị kiềm nén, tâm trí cô vẫn còn choáng váng vì những lời anh nói lúc chia tay.

"Em không yêu anh đâu Julie. Em ngây thơ và không có kinh nghiệm. Em không biết điểm khác biệt giữa ham muốn thể xác và tình yêu thực sự đâu. Bây giờ hãy làm một cô gái tốt và trở về nhà đi, rồi em sẽ quên anh thôi. Đó chính xác là điều anh muốn em làm".

Tay cô lập cập đổ cà phê ra nắp. Lời chế giễu của anh thật là một sự thô lỗ vô nghĩa, nhất là khi anh biết cô sẽ nhanh chóng chạm mặt cảnh sát và phóng viên ngay khi về nhà. Sao anh không thể phớt lờ những lời cô thổ lộ hay nói dối là anh cũng yêu cô để cô còn có thứ gì đó mà bám vào trước cơn giông tố sắp đến. Sẽ dễ dàng cho cô hơn nếu anh nói anh yêu cô.

"Em không yêu anh... . Bây giờ hãy làm một cô gái tốt và trở về nhà đi... hãy quên anh".

Julie cố hóp một ngụm cà phê, nhưng lại mắc nghẹn ngay cổ họng, nhưng một sự thật khác đang đập vào đầu cô khiến cô thêm cô độc và hoang mang.

Dù anh đã chế nhạo tình cảm của cô, rõ ràng Zack biết là cô yêu anh, anh chắc chắn biết, và anh cho rằng nên đối xử với cô theo cách đó, và cô sẽ vẫn về nhà và không phản bội anh với chính quyền. Cô cũng biết là anh đúng. Sự nhần tâm của anh làm cô đau đớn, nhưng cô không bao giờ có thể quay lưng lại với anh. Cô yêu anh nhiều tới mức không thể làm tổn thương anh, cô tin anh vô tội và khao khát muốn bảo vệ anh vẫn mạnh mẽ bên trong cô.

Một chiếc xe chở hàng chạy ngang qua hất bừa vào thân xe và cô nhớ lại lời anh dặn là hãy đi càng xa càng tốt trước khi bị chú ý. Cô mệt mỏi ngồi thụp xuống, hé mắt dò xét tình hình, nhưng cô đang để chiếc Blazer ở tốc độ 65 dặm một giờ. Vì Zack nói cô không được phóng nhanh. Vì bị bắt lại vì chạy quá tốc độ là vi phạm nguyên tắc "Không thu hút sự chú ý".

Quãng đường từ Colorado đến Oklahoma chỉ tốn phân nửa thời gian so với lúc đi trong trời tuyết. Theo sự chỉ dẫn của Zack, cô ngừng lại tại trạm nghỉ

đầu tiên và gọi điện thoại.

Cha cô bắt máy ngay hồi chuông đầu tiên.

"Cha" Julie nói "Julie đây, con được tự do rồi. Con đang trên đường về nhà".

"Cảm ơn Đức Chúa!" cha cô vỡ òa "Cảm ơn Ngài".

Trong từng ấy năm Julie chưa từng nghe giọng cha cô buồn bã như thế, nghĩ lại việc cô đã đặt ông trong tình trạng này làm cô muốn bệnh. Nhưng trước khi một trong hai người có thể nói thêm thì một giọng nói xa lạ vang lên cắt ngang.

"Tôi là Ingram nhân viên FBI, cô đang ở đâu vậy cô Mathison?"

"Tôi ở trạm nghỉ bang Oklahoma. Tôi được tự do. Anh ta - để tôi lại trong xe, với chùm chìa khóa, và bị bịt mắt. Nhưng giờ anh ta đi mất rồi. Tôi chắc chắn thế. Tôi không biết anh ta đi đâu".

"Hãy nghe cho cẩn thận" giọng nói kia tiếp tục "Quay lại ngồi trong xe và khóa hết cửa lại rồi chạy khỏi đó ngay lập tức. Không được ở vùng lân cận nơi cô thấy anh ta. Lái xe tới khu đông dân cư và gọi lại cho chúng tôi. Chúng tôi sẽ báo với giới chức trách và họ sẽ cử người đón cô. Giờ đi khỏi đó ngay, cô Mathison!".

"Tôi muốn về nhà!" Julie lên tiếng phản đối "Tôi muốn gặp gia đình tôi. Tôi không muốn ở lại Oklahoma và chờ đợi. Tôi không thể. Tôi chỉ gọi để cho ai đó biết tôi đang trên đường về nhà" Cô gác máy và quay lại xe, và cô cũng không gọi khi đến khu vực dân cư kế tiếp.

Hai giờ sau một chiếc trực thăng quần thảo trên trời tìm kiếm cô con tin bị quẫn trí đang trên đường về nhà giữa đường liên bang Texas tối đen. Vài phút sau cô nhận ra nó, những chiếc xe cảnh sát hú còi túa ra từ trạm gác, ánh đèn ngay trước và sau xe cô làm thành một đoàn hộ tống. Cô căng thẳng suy nghĩ, họ làm giống như đang ngăn cản đồng phạm của Zack Benedict thay đổi ý định và cố thoát cuộc thẩm vấn.

Thật là kinh hoàng khi nhận ra lực lượng khổng lồ đã theo sát cô suốt quãng đường về Keaton và đến trước cửa nhà cha mẹ cô. Mặc dù lúc đó đã là hai giờ sáng nhưng cánh phóng viên đang chen kín ngoài sân, và ánh đèn máy quay nhá thẳng mặt cô ngay khi cô vừa bước ra khỏi xe. Cần đến ba cảnh sát và hai ông anh trai mới có thể mở đường thoát cho cô khỏi đám phóng viên đang gào thét .

Hai đặc vụ FBI đã đợi sẵn trong nhà, nhưng cha mẹ cô bỏ mặc bọn họ, chạy tới ôm lấy cô trong vòng tay ấm áp đầy yêu thương.

"Julie" mẹ cô luôn miệng nói, ôm cô vừa khóc vừa cười "Julie của mẹ, Julie bé bỏng của mẹ".

Cha cô quàng tay qua cả hai mẹ con và nói.

"Cảm ơn Chúa, cảm ơn" .

Julie thấy mắt mình nhòe nước, cô chợt nhận ra gia đình yêu thương cô đến dường nào. Ted và Carl cũng ôm cô, tranh thủ đùa cợt vài câu về "chuyến phiêu lưu" của cô, nhưng cả hai đều trông khá phờ phạc, và những giọt nước mắt cô đã nín giữ suốt 24h qua đang lăn dài trên má. Trong 10 năm, cô chưa từng nhỏ nhiều hơn vài giọt nước mắt - mà hầu hết là cho mấy bộ phim bi đát - nhưng chỉ trong một tuần cô đã khóc ngập cả gian phòng. Và bây giờ, cô mạnh mẽ quyết tâm, sẽ ngừng việc đó ngay lập tức và mãi mãi. Cảnh tượng sum họp gia đình bị cắt ngang bởi một đặc vụ tóc vàng có giọng nói bình tĩnh và chuyên quyền.

"Tôi xin lỗi vì đã quấy rầy, thưa cô Mathison, nhưng bây giờ là lúc thích hợp để chúng tôi hỏi cô vài câu. Tôi là David Ingram, chúng ta đã nói chuyện qua điện thoại" Anh ta chỉ tay về phía người đàn ông cao, tóc đen đứng bên cạnh và nói "Đây là đặc vụ Paul Richardson, anh ta phụ trách vụ án của Benedict".

Bà Mathison nói ngay "Hãy vào phòng ăn - ở đó có đủ chỗ cho tất cả chúng ta" bà dùng cách ngày xưa để chữa trị những nỗi sầu muộn cho Julie "Tôi sẽ đem sữa, bánh và cà phê ra bàn" bà nói thêm.

"Không, tôi rất tiếc, bà Mathison, " Paul Richardson nói chắc nịch "Tôi cho rằng cuộc đối thoại này là dành riêng cho cô Mathison. Con gái bà có thể nói chuyện với gia đình vào sáng mai".

Julie bắt đầu đi vào phòng ăn cùng Carl và Ted, nhưng cô đứng lại và quay đi. Tự nhắc bản thân những người đàn ông này không phải kẻ thù và chỉ đang thi hành nhiệm vụ nên cô lặng lẽ cam đoan.

"Ông Richardson, tôi biết ông rất nóng lòng được hỏi tôi vài chuyện, nhưng gia đình tôi cũng rất mong mỏi những câu trả lời của tôi, và họ có quyền được biết nhiều hơn các ông. Thế nên tôi muốn họ có mặt tối nay nếu ông không phiền".

"Vậy nếu tôi thấy phiền thì sao?"

Chiều cao và màu tóc của Richardson làm cô đau xót nhớ đến Zack, và sau khi lái xe suốt một quãng đường dài, mọi khả năng chống trả của cô đã giảm sút. Kết quả là cô nở một nụ cười riêng tư không chủ đích .

"Thì hãy cố đừng cảm thấy phiền. Tôi đã kiệt sức và không còn hơi sức đâu mà tranh luận với ông".

"Tôi cho là gia đình cô có thể có mặt" anh ta dịu xuống, nhưng trong mắt anh ta là cái nhìn kiềm nén cảm xúc rất kì lạ. Julie không nhận ra sự thay đổi, nhưng Ted và Carl đều thấy.

"Rất tốt đấy cô Mathison" đặc vụ Ingram xen ngang và bắt tay vào việc ngay khi mọi người yên vị "hãy bắt đầu từ câu hỏi đầu tiên".

Julie khẽ rung lên khi Richardson chạm tay vào túi quần và lấy ra cuộn băng ghi âm, đặt nó ngay trên bàn, nhưng cô nhớ lại Zack đã từng điếm qua chuyện này.

"Các ông muốn tôi bắt đầu từ đâu?" cô hỏi, mỉm cười cảm ơn ly sữa mẹ cô vừa đưa cho.

"Chúng tôi giả sử được biết là cô đi đến Amarillo để gặp ông của một trong số những học sinh của cô" Richardson bắt đầu.

Julie cau mày "Giả sử là sao?"

"Đừng căng thẳng như thế" Ingram chen vào nói ngọt "Cô hãy kể cho chúng tôi nghe chuyện gì đã xảy ra. Bắt đầu từ lần đầu gặp gỡ Zachary Benedict".

Julie khoanh tay lại trên bàn và cố không thể hiện chút cảm xúc nào.

"Tôi ngừng lại ở một nhà hàng bên đường liên bang để mua cà phê. Tôi không nhớ tên chỗ đó, nhưng nếu thấy lại thì chắc tôi sẽ nhận ra. Khi tôi bước ra ngoài thì trời đang đổ tuyết, và một người đàn ông cao, tóc đen đang đứng ngay bánh xe. Nó bị bể lốp, và anh ta tình nguyện sửa nó..."

"Cô có đề ý là hắn ta có vũ khí không?"

"Nếu tôi mà biết anh ta có súng thì đời nào tôi lại mời anh ta lên xe kia chứ".

"Hắn ta ăn mặc thế nào?"

Những câu hỏi liên tiếp dội tới càng làm con giận trong cô chực chờ tràn ra, cứ tiếp tục như thế, sau một giờ...

"Cô Mathison, cô phải nhớ thêm chút gì về vị trí ngôi nhà hắn ta dùng để ẩn nấp chứ" Paul Richardson chăm chú quan sát cô y như con vi khuẩn dưới kính hiển vi và giọng nói uy quyền của anh ta làm cô nhớ tới Zack những lúc anh bức mình. Trong tình trạng kiệt sức này thì cô nghe lời nói giống như quý mến nhiều hơn bức tức.

"Tôi đã nói rồi, tôi bị bịt mắt. Và làm ơn, gọi tôi là Julie - nó ngắn và ít tốn thời gian hơn là cô Mathison đấy".

"Vào lúc cô còn ở cùng Zachary Benedict, cô có biết điểm đến tiếp theo của hắn không?"

Julie lắc đầu. Họ đã nói về chuyện này nhiều hơn một lần.

"Anh ta nói tôi biết càng ít bao nhiêu thì anh ta càng an toàn bấy nhiêu".

"Cô đã từng bao giờ thử tìm điểm đến của hắn chưa?"

Cô lắc đầu. Đây là câu hỏi mới.

"Vui lòng trả lời lớn tiếng vào máy ghi âm".

"Được rồi" cô nói, đột ngột nhận ra anh ta chẳng giống Zack chút nào hết - anh ta trẻ hơn và lễ độ hơn Zack - nhưng không có vẻ ám áp của Zack "Tôi đã không hỏi anh ta đi đâu vì anh ta nói tôi biết càng ít thì anh ta càng an toàn".

"Và cô muốn anh ta được an toàn phải không?" anh ta chớp ngay câu trả lời của cô "Cô không muốn thấy anh ta bị bắt phải không?"

Thời khắc phân bua đã đến. Richardson chờ đợi, tay ấn bút bi còn Julie liếc mắt ra sân nhìn đám đồng phóng viên đang sắp hàng thành những dải sóng ngoài sân.

"Tôi đã kể cho anh là anh ta đã cố cứu mạng tôi".

"Tôi không tìm được lý do bỏ qua sự thật rằng hắn là tội phạm giết người và bắt cô làm con tin".

Ngã người ra ghế, tia nhìn của cô với Richardson là sự pha trộn giữa thất vọng và khinh bỉ.

"Tôi chưa từng tin chuyện anh ta giết người. Hãy cho tôi hỏi ông một câu nhé ngài Richardson" phốt lò cú thúc gối của Ted vì giọng nói gây chiến của cô "Thử đặt ông trong tình trạng của tôi, và tôi bắt ông làm con tin rồi ông xoay xở trốn thoát được. Ông tránh né tôi, nhưng tôi nghĩ ông đã rơi xuống dòng nước lạnh cóng và sâu hoắm. Ông thấy tôi chạy tới bờ suối và lặn xuống nước. Tôi ngoi lên rồi lại lặn xuống, kêu gào tên ông, và khi tôi không thấy ông, tôi nằm bẹp dùm bên suối và sụp xuống trong tuyết. Tôi không thể quay lại xe và về nhà. Thay vào đó tôi bỏ cuộc. Tôi mở toang cổ áo để chết nhanh hơn, tôi ngửa đầu nằm đó, hai mắt nhắm chặt, để mặt tuyết phủ kín đầu và mặt mình..."

Khi Julie im lặng, Richardson nhú mày "Ý cô là gì?"

"Ý tôi là" cô nói ngắn gọn "nếu là ông, liệu có cho rằng tôi là tên giết người máu lạnh không? Anh có thử lừa phỉnh tôi bằng cách khiến tôi tự bắn hạ mình trước khi tôi có thể chứng minh là tôi không giết ai cả hay không?"

"Benedict định làm chuyện đó à?" anh ta dò hỏi.

"Đó là điều tôi định làm" cô lảng tránh "và ông chưa trả lời câu hỏi của tôi: liệu ông có - sau khi ông biết tôi đã cố cứu mạng ông và muốn chết vì nghĩ mình đã thất bại - cố moi móc thông tin từ tôi để sau đó khiến tôi bị bắt giữ và có thể bị giết hay không?"

"Tôi cảm thấy bị ép buộc" anh vặn lại "nhiệm vụ của tôi là giúp công lý được thực thi với tên tội phạm giết người và cũng là một tên bất cóc".

Cô nhìn Richardson một lúc lâu và lặng lẽ nói .

"Trong trường hợp này tôi hy vọng anh sẽ tìm được một trái tim nhân ái vì rõ ràng là anh không có nó trong người".

"Tôi nghĩ hôm nay thế là đủ" Đặc vụ Ingram xen vào, giọng ông ta dễ chịu như cách ông ta cười "Chúng tôi đã ở đây suốt đêm từ lúc cô gọi".

Gia đình Mathison đứng lên dưới nhiều mức độ mệt mỏi khác nhau.

"Julie" bà Mathison hất hơi "Con hãy ngủ lại trong phòng cũ của con. Cả con nữa, Ted, Carl" bà bổ sung "Không có cách nào thoát khỏi đám phóng viên ngoài kia đâu, hơn nữa có lẽ lát nữa Julie sẽ cần các con đấy".

Đặc vụ Ingram và Richardson ở chung trong một căn hộ phức hợp tại Dallas, họ vừa là bạn vừa là đồng nghiệp. Họ trầm ngâm với suy nghĩ riêng cho đến khi về đến căn phòng khách sạn ven đường họ đã bao trọn gói suốt tuần. Cho đến khi Ingram đập phanh ngừng xe ngay trước cửa phòng thì anh ta đã có ý kiến cá nhân cho chuyện này. Ingram vẫn dùng giọng điệu ngon ngọt đã áp dụng với Julie là anh ta tin mọi điều cô nói.

"Cô ấy đang che giấu một điều gì đó đấy, Paul".

Paul Richardson sững lại ngay trước bảng số phòng, rồi gật đầu.

"Không. Cô ta thành thực mà. Tôi không nghĩ cô ta đang giấu giếm bất kì chuyện gì".

"Vậy thì có lẽ" Ingram châm biếm "Cậu nên tập suy nghĩ bằng não chứ không phải bằng cái vẻ xiêu lòng mỗi khi cô ta nhìn cậu bằng đôi mắt xanh thăm thẳm rũ kia".

Đầu Paul khẽ gật .

"Ý anh là gì?"

"Ý là" Ingram ghé thăm "Cậu bắt đầu bị người phụ nữ đó ám ảnh ngay từ khi chúng ta đặt chân tới đây và cậu khảo sát cư dân trong thị trấn để tìm tư liệu về cô ta. Mỗi khi cậu biết thêm một điều tốt từ cô ấy, cậu lại trở nên dịu dàng hơn, mỗi khi cậu gặp gỡ một học sinh khuyết tật và cha mẹ của chúng, cậu lại càng sâu sắc hơn. Khốn thật, khi cậu biết cô ta đang dạy kèm những phụ nữ bị mù chữ và hát trong ca đoàn, cậu đã sẵn sàng xem cô ta như một vị thánh. Tới nay, khi cô ta tỏ vẻ không thích cách cậu đặt câu hỏi là cậu gần như bị mất động lực làm việc. Cậu bị ám ảnh chỉ bằng tấm hình của cô ta, nhưng khi cậu được diện kiến người thật thì sự khách quan của cậu đã rơi xuống địa ngục rồi".

"Thật là vớ vẩn".

"Vậy sao? Vậy cậu có vui lòng nói cho tôi nghe lý do tại sao cậu lại tuyệt vọng như vậy khi biết cô ta đã ngủ với Benedict không? Cô ta đã nói đến hai lần là hẳn ta không cưỡng bức hoặc buộc cô ấy phải ngủ với hắn, nhưng với cậu vậy là chưa đủ. Cái quái gì khiến cậu không vào thẳng vấn đề và hỏi xem có phải cô ta để mặc hắn lên giường với cô ta không chứ hả? Giê-su" Ingram nói giọng góm guốc "Tôi không thể tin nổi khi cậu báo cô ta miêu tả hoa văn trên tấm trải giường của hắn để giúp chúng ta tìm ra nhà sản xuất và lần ra manh mối".

Richardson quẳng cho Ingram một cái nhìn khó chịu.

"Không phải quá rõ ràng sao?" anh ta hỏi, mở cửa phòng và bước vào "Ý tôi là, anh có nghĩ gia đình cô ta cũng đã chú ý tới chuyện đó".

Ingram cũng bước vào .

"Tất nhiên là họ chú ý rồi" Ingram hằn học "Bà Mathison đáng kính còn tính mua chuộc cậu bằng mấy cái bánh cookies cơ mà. Paul, dùng não chút đi. Julie Mathison không phải là thiên thần, cô ta từng có tiền án - ".

"Và đáng ra chúng ta đã không biết tới nó nếu không tình cờ tìm được hồ sơ từ chính quyền Illinois, dù sao mấy hồ sơ đó cũng phải bị hủy nhiều năm trước rồi" Paul cắt ngang "Nếu anh muốn biết sự thật đằng sau câu chuyện thì hãy gọi cho bác sĩ Theresa Wilmer ở Chicago như tôi đã làm - là Julie vẫn ngay thẳng khi cảnh sát đến và đã luôn luôn như vậy. Hãy thành thật đi, Dave" anh nói khi họ cùng bước dọc lối của căn phòng nổi lên "Trong đời anh có từng thấy đôi mắt nào giống đôi mắt của Julie Mathison chưa?"

"Có chứ" Ingram buông lời châm biếm "Mấy con nai con có đôi mắt y chang".

"Con nai là động vật. Và mắt chúng màu nâu. Của cô ấy màu xanh - như những viên pha lê trong vắt. Đứa em gái nhỏ của tôi cũng có một con búp bê với đôi mắt như thế".

"Tôi không thể tin là chúng ta đang nói chuyện đây" Ingram nổ tung bằng một giọng trầm đe dọa "Hãy lắng nghe điều tốt đẹp giành cho cậu nè".

"Thư giãn nào" Paul thờ dãi, lấy tay vò đầu "nếu cô ta đã muốn giúp Benedict bỏ trốn ngay từ đầu hoặc cô ta cho chúng ta lý do để tin chuyện che giấu thông tin thì tôi phải là người đầu tiên phát hiện ra chứ. Anh biết vậy mà".

"Tôi biết" Ingram tra chìa vào ổ khóa phòng cùng lúc với Paul "Nhưng Paul à".

Paul quay người lại "Sao?"

"Cậu sẽ làm gì nếu lỗi lầm duy nhất cô ta đã phạm chỉ là đã từng ngủ với Benedict?"

"Tìm thằng khốn đó và bắn hắn chết vì tội dám quyến rũ cô ấy".

"Còn nếu cô ta không làm chuyện đó cũng như không đồng lõa với hắn thì sao?"

Paul cười uể oải.

"Trong trường hợp đó tôi cần phải làm một ca ghép tim như cô ấy đề nghị thôi. Anh có thấy cái cách cô ấy nhìn tôi tối nay không Dave? Nó gần giống như cô ấy đã biết về tôi từ lâu, như là hai chúng tôi đã từng biết nhau. Và thích nhau nữa".

"Tất cả phụ nữ ở Dallas đã từng tiếp xúc với cậu đều chết mê - ".

"Anh chỉ ghen tức vì cô gái tóc vàng quyến rũ đã cưới anh trai anh không thèm liếc nhìn anh một lần khi cô ta quay lại nhà thôi mà" Paul cười toe toét.

"Trong cái thị trấn xinh xắn này" Ingram miễn cưỡng đồng ý "Có vài phụ nữ bất thường xung quanh. Nhưng chỗ này không có một nhà nghỉ coi cho được chút nào".

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

"Không thể tin nổi là em phải làm việc này nếu muốn có bình yên và riêng tư" Julie nức nở khi Ted trườn người vào xe tuần tra, họ đang bỏ chạy khỏi ngôi nhà giăng kín băng rôn "CHÀO MỪNG JULIE TRỞ VỀ" với màu sắc sặc sỡ "Làm sao em có thể quay lại lớp học vào sáng thứ hai? Hôm nay khi em về nhà em đã bị phóng viên bao vây. Khi em ở trong nhà thì chuông điện thoại không lúc nào ngưng. Flossie và Ada thì hăm hở thăm dò mọi động tĩnh và bàn tán đầy phấn khích bên cửa sổ" cô mệt mỏi nói thêm

"Em đã trở về hơn 12h và chưa đưa ra bất kì tuyên bố nào" Ted vừa nói vừa quan sát đoàn xe nối đuôi đằng sau qua kính chiếu hậu.

Đã 12h trôi qua, Julie nghĩ. Mười hai giờ không có một giây phút rỗi rãi để nghỉ đến Zack, để nhớ lại kỉ niệm êm đềm, và khôi phục lại sức lực, cô đặt mình vào một điều gì đó có trật tự. Cô ngủ như chết và khi ra khỏi giường thì đặc vụ FBI đã chờ sẵn trong phòng khách, họ vẫn chưa hỏi xong cho đến tận hai giờ trước. Katherine đề nghị Julie đến chỗ cô ấy, và giờ họ đang trên đường đi, nhưng Julie có cảm giác khó chịu là Ted và Carl sẽ hỏi cô một số chuyện tại nhà Katherine, những câu mà họ đã không tiện hỏi khi còn ở nhà cha mẹ.

"Anh không thể cắt đuôi đám phóng viên được sao?" cô gắt gỏng "Chắc phải đến hàng trăm người và chắc chắn họ đã vi phạm một vài sắc lệnh của thị trấn chứ nhỉ".

"Thị trưởng Addelson đã nói họ đang đến trụ sở tòa án để xem em có nói gì từ lúc quay về không, và giờ họ đang yêu cầu em có tuyên bố chính thức. Họ có quyền làm việc đó dựa theo luật pháp và vẫn chưa vi phạm sắc lệnh nào cả trong trường hợp em chưa biết".

Julie vận người trên ghế và thấy hàng đoàn xe đang chạy ngang với Ted.

"Giữ họ lại và ném vào mặt họ một xấp giấy phạt đi. Chúng ta đang chạy với vận tốc 90 dặm một giờ đấy, và họ cũng vậy. Ted à" đột nhiên cô thấy mệt rã rời "Em không biết phải giữ bình tĩnh như thế nào nếu mọi người cứ không cho em ở yên suy nghĩ".

"Em sẽ qua đêm ở nhà Katherine" anh nói, liếc mắt qua kính chiếu hậu "em sẽ có khối thời gian rảnh mà suy nghĩ sau khi Carl và anh được nghe những gì em cần nói".

"Mấy thứ trong đầu anh và Carl thực chất chỉ là một cuộc thăm vấn khác" giọng Julie rung rung, nhận ra hai ông anh muốn câu trả lời khác những điều họ vừa được nghe tối qua "Em cảnh báo cho anh biết là em sẽ không làm theo đâu".

"Cô phải đóng tai lên mà nghe đấy quý cô" Ted dùng một giọng sắc cạnh mà trước đây cô chưa từng nghe "Anh biết chuyện đó và Carl cũng biết. Có lẽ cả Ingram và Richardson nữa. Tụi anh quyết định sẽ có cuộc nói chuyện ở nhà Katherine là vì chỗ của cô ấy là nơi duy nhất trong thị trấn có công điện tử và hàng rào cao chót vót có thể giúp em tránh xa đám bạn yêu quý đang chạy phía sau".

Anh vừa nói vừa ôm cua quẹo, thẳng tắp ngay trước tư dinh nhà Cahill, chạy thẳng giữa hai hàng cây đến trước cánh cổng được điều khiển từ bên trong đã mở sẵn và vào ngay gara xe. Đằng sau họ, hàng loạt xe của cánh nhà báo bị vấp phải sự ngăn chặn của cánh cửa to lớn, nhưng Julie đang lo ngay ngáy vì thái độ của Ted nên chẳng có sức đâu mà vui mừng. Chiếc Blazer của Carl đậu ngay phía ngoài biệt thự nhà Cahill, nhưng ngay khi Julie bước ra khỏi xe, Ted đã nắm tay cô giữ lại.

"Anh nghĩ tốt hơn chúng ta nên nói chuyện ngay bây giờ, một cách riêng tư" anh kéo cô quay lại ghế ngồi "Với tư cách là luật sư của em, anh không bị buộc phải lặp lại những chuyện em đã kể cho anh. Carl không có quyền miễn trừ đó và Katherine cũng không".

"Luật sư? Anh vượt qua bài kiểm tra rồi hả?"

"Anh vẫn chưa nghe thông báo chính thức" anh đáp cộc lốc "Hãy cứ coi như là anh đậu và bây giờ chỉ còn thiếu tám bằng đi".

Julie thấy một cơn ớn lạnh tràn qua sống lưng khi Ted tắt nốt động cơ xe.

"Em không cần luật sư".

"Anh nghĩ em sẽ cần".

"Tại sao?"

"Vì tôi qua em đã không nói toàn bộ sự thật. Em là một kẻ dối trá dở tệ đấy Julie, không có tí kinh nghiệm gì. Đừng có trừng mắt với anh. Anh đang cố giúp em đấy".

Julie thọc hai tay vào túi áo khoác, mắt nhìn chằm chằm vào sợi vải trên đùi.

"Cùng nghe thử" anh ra lệnh "phần em đã không kể cho FBI nào".

Cô rất yêu quý anh đến mức bị khiếp sợ sự chê trách đang hằn rõ trên mặt anh lúc này, nhưng cô ngẩng lên và đối diện với anh.

"Anh có nghiêm túc hứa là sẽ không kể với ai những điều em sẽ kể cho anh nghe không?"

Sự cố chấp của cô khiến anh gục đầu về trước và chửi thề.

"Em bị nặng hơn anh nghĩ nữa đấy".

"Em không biết anh nghĩ gì. Ted, liệu em có được nghe lời hứa của anh không?"

"Tất nhiên là anh hứa rồi" anh điên cuồng nói "Anh có thể xuống địa ngục vì em, em biết mà. Carl cũng vậy".

Cổ nức con xúc động sâu lắng đang vang lên trong lồng ngực, Julie tự nhắc mình đã thề không chảy thêm một giọt nước mắt nào nữa và thờ ơ hất ra.

"Cảm ơn anh".

"Khỏi cần cảm ơn, kể cho anh biết mọi chuyện là được! Em đã nói dối những gì với FBI tối qua?"

"Em không bị bắt mất. Em biết tìm căn nhà ở đâu".

Cô biết anh đang nỗ lực kìm nén mọi phản ứng.

"Còn gì nữa không?"

"Hết rồi".

"Còn gì không?"

"Đó là điều duy nhất em đã nói dối".

"Vậy còn những điều em cố tình bỏ qua thì sao?"

"Đó là việc của riêng em".

"Đừng có chơi chữ với luật sư! Em đã bỏ qua phần nào? Anh phải biết để còn biết đường bảo vệ cho em hay là nhờ một luật sư có thâm niên nếu nó vượt quá khả năng của anh".

"Anh đang muốn hỏi là em có ngủ với anh ta không chứ gì?" Julie đột ngột quát lên vì mệt mỏi và giận dữ "Vì đó là anh nên đừng có chơi cái trò đổ mỵ của Richardson nữa đùm em. Chỉ cần hỏi thẳng em thôi!".

"Đừng khinh thường Richardson" Ted đáp trả "Anh ta là lý do duy nhất khiến Ingram chưa đọc ra trò lắt léo của em ngay tức thì. Anh ta biết em đang che dấu điều gì đó, nhưng Richardson thì bị em làm cho lóa mắt đến mức bị em quay vòng vòng bằng một ngón tay".

"Richardson rất thô lỗ".

"Và em rất lơ mơ về ảnh hưởng của em tới cánh đàn ông. Richardson bị nản lòng" Ted nhấn mạnh âm cuối "và mê mỵ em. Một gã đáng thương".

"Cảm ơn nhiều" Julie nói giọng vô ơn.

"Chúng ta có nên tiếp tục hỏi ức tuổi thiếu niên hay là em nói luôn những chuyện em còn giấu FBI vậy?"

"Anh có nghĩ là em có quyền được chút ít riêng tư và tôn trọng không vậy?".

"Nếu em muốn được tôn trọng thì không nên dính dáng tới tên tội phạm bỏ trốn đó".

Julie cảm thấy giống như vừa bị đâm một cú vào bụng. Không nói một lời, cô bước khỏi xe và đóng sập cửa lại. Cô nhấn chuông cửa khi Ted kéo tay cô lại.

"Em đang làm cái quái gì vậy?"

"Em đã kể cho anh biết điều duy nhất có thể khiến em gặp rắc rối với pháp luật" Julie nhấn chuông "Bây giờ em sẽ kể cho Carl và anh nghe cùng một lúc chuyện hai anh đang nóng lòng muốn biết. Sau đó sẽ không còn gì cần nói nữa".

Carl trả lời tiếng chuông và Julie sượt ngang qua anh đi thẳng vào phòng nghỉ. Quên mất Katherine đang xuống được nửa cầu thang, Julie trừng mắt nhìn hai anh và cay độc nói.

"Ted nói là hai anh đã biết em nói dối về mọi chuyện. Anh ấy nói nếu em muốn có sự tôn trọng và riêng tư thì không nên 'dính dáng' với mấy tay tội phạm bỏ trốn, và em chắc chắn là anh nói đúng! Vậy toàn bộ sự thật là thế này: Em đã khai với FBI rằng Zack không hề xâm phạm em, và anh ấy không làm vậy. Anh ấy đã liều mình cứu em và ngay cả với hai anh, sẽ khinh bỉ anh ấy cho dù em có nói gì đi nữa, cũng có thể biến chuyện đó thành 'xâm phạm'. Anh ấy không làm tổn thương em. Anh ấy không cưỡng bức em. Em đã ngủ với anh ấy. Em đã ngủ với anh ấy và sẽ còn tiếp tục đến hết đời nếu anh ấy muốn em làm! Đã hài lòng chưa? Đã đủ chưa vậy? Em mong là đủ, vì em chỉ còn bấy nhiêu đó để kể thôi. Em không biết Zack đang ở đâu. Em không biết Zack sẽ đi đâu! Em cầu Chúa là em biết -".

Carl ôm cô vào lòng và quắc mắt với Ted .

"Em mắc chứng gì vậy, sao lại làm Julie buồn như thế?"

Ted bị sốc đến mức nhìn qua người vợ cũ tìm sự ủng hộ, nhưng Katherine chỉ lắc đầu và nói.

"Ted rất giỏi làm những người phụ nữ anh ta yêu quý phải khóc. Anh ấy không cố tình làm thế, nhưng cũng không thể tha thứ nếu chúng ta vi phạm nguyên tắc của anh. Đó là lý do Ted làm cảnh sát và bây giờ là luật sư. Anh ấy thích luật lệ! Anh ấy yêu luật lệ! Julie" cô chia tay ra "vào phòng sách với mình. Cậu kiệt sức đến nơi rồi kia cho dù hai anh của cậu có về không nhận ra".

Phía sau lưng họ, Ted trừng mắt nhìn Carl và nói.

"Em không định làm Julie buồn, em chỉ bảo nó đừng có che dấu điều gì với em".

"Em có thể dùng cách nào đó mềm mỏng hơn thay vì ra những câu hỏi đe dọa và khiến Julie cảm thấy như một con đàn bà lẳng lơ" Carl đập lại khi sai bước vào phòng sách cùng Ted.

Julie đổ sập xuống ghế, há hốc mồm vì kinh ngạc đầy cảm giác tội lỗi vì mối hận gia đình phút chốc bùng nổ mà mở màn là Katherine.

"Cả hai người đều quá rành hơi đi tọc mạch vào đời tư của Julie đó" Katherine lên giọng khi bước đến quầy rượu và đổ chúng ra bốn ly nhỏ. "Thật là đạo đức giả làm sao! Julie có lẽ phải nghĩ hai anh là thánh trong khi tôi biết rõ hơn thế nhiều" cô cảm lý của Julie và cô lên, để hai ly còn lại trên kệ "Ted, anh lột đồ em ngay trong căn phòng này trước khi chúng ta có buổi hẹn chính thức đầu tiên, và em chỉ mới 19 tuổi!".

Julie nhanh chóng đón lấy ly rượu Katherine đưa trong lúc cô hát đầu về phía chiếc ghế trường kỷ màu vang đỏ và nhắc anh nhớ trong cơn phần nộ .

"Anh coi đồ và làm tình với em ngay trên cái ghế sofa kia. Mà nếu em nhớ đúng thì anh đã rất vui và ngạc nhiên khi biết em vẫn còn trong trắng. Một giờ sau anh làm tình với em lần nữa trong hồ bơi rồi sau đó ở -".

"Anh nhớ mà!" Ted quát lên, hiên ngang đi đến quầy bar và lấy hai ly rượu. Anh ném một cái vào tay Carl và nói "Trừ khi là em đoán sai, nếu không anh cũng cần nó trong 10 giây nữa".

Ngay lúc đó Katherine xác nhận lời tiên đoán và quay qua người anh trai xui xẻo của anh.

"Còn anh nữa đó Carl, anh còn cách chức thánh rất xa. Trước khi đám cưới anh đã ngủ với -".

"Đừng có lôi vợ anh vô chuyện này" anh nghiêm trọng cảnh cáo.

"Em đâu có định nói về Sara" Katherine lạnh lùng chế nhạo "Em đang nghĩ tới Ellen Richter và Lisa Bartlesman lúc anh học năm cuối trung học, sau đó là Kaye Sommerfeld lúc anh 19 và -".

Tràng cười rũ rượi của Julie làm cả ba quay lại nhìn cô.

"Làm ơn, ngừng lại đi" cô nói, giọng đan xen giữa buồn cười và kiệt sức "chỉ cần ngừng lại thôi. Chúng ta đã phá hủy quá nhiều ảo tưởng về nhau chỉ trong một buổi tối rồi đó".

Ted quay sang Katherine, đưa ly rượu lên làm cử chỉ móc họng.

"Vẫn như mọi khi đó Katherine, em luôn xoay xở để chỉ trích và làm xấu mặt mọi người xung quanh cùng lúc tự thoát ra khỏi mọi lời chỉ trích".

Sự phản kháng gần như bốc hơi khỏi Katherine .

"Thật ra em mới đúng là người phải xấu hổ nhiều nhất".

"Vi em đã hạ mình để ngủ với anh với không, anh đoán là vậy?" giọng Ted lạnh lẽo đứng đưng.

"Không phải" cô lặng lẽ nói.

"Vậy thì tại sao?" anh tò mò.

"Anh biết câu trả lời mà".

"Chắc chắn không phải vì cuộc hôn nhân tan vỡ của chúng ta rồi" anh châm chích.

"Không, vì em đã khiến hôn nhân của chúng ta đổ vỡ kìa".

Quai hàm anh cứng lại khi anh giận dữ phun ra.

"Vậy cái quái gì mà em cứ ở mãi Keaton này thế" anh quát.

Katherine quay lại khay rượu và mở nắp chai thứ hai.

"Spencer nói rằng trong tiềm thức em luôn mong mỏi được trở về Keaton trước khi em lấy anh ta, để em có dịp đương đầu với những khó khăn đã xảy ra trong cuộc hôn nhân của chúng ta. Anh ấy nói đây là cách duy nhất giúp em có lại sự tự tin".

"Spencer" Ted phát âm cái tên với vẻ khinh bỉ "nghe như một tên khốn".

Vội về mặt kinh ngạc của Ted, cô vợ cũ đảo để toét miệng cười và đưa ly rượu ra làm điệu bộ chúc mừng .

"Thú vị lắm hả?" anh dò hỏi.

"Spencer" Katherine do dự giải thích "luôn gọi cho em nhớ đến anh".

Julie đặt ly rượu chưa được nhấp môi qua một bên và đứng lên .

"Hai người sẽ phải tiếp tục tranh cãi mà không có trọng tài rồi.Em sẽ đi ngủ. Em phải ngủ một lát".

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Mặc vào cái áo ngủ Katherine cho mượn, Julie lẳng lặng bước xuống cầu thang, và tìm thấy Katherine ở trong phòng sách, đang xem chương trình tin tức lúc 10h tối.

"Minh đã không mong thấy cậu xuống đây trước sáng mai kia đấy" Katherine mỉm cười ngạc nhiên và đứng lên "Minh đã làm một khay thức ăn khuya cho cậu phòng trường hợp cậu thấy đói. Chờ mình một lát nha".

"Phần tin tức cho gì quan trọng không?" Julie hỏi, giọng cô không giấu được nỗi e sợ.

"Không có gì về Zachary Benedict cả" Katherine trấn an cô "Cậu đã từng là chủ đề nóng hổi của mọi phương tiện thông tin mà, tuy nhiên, - đã trở về sau khi bị bắt, an toàn và không bị tí ti tổn hại, ý mình là thế".

Khi Julie gạt bỏ ý nghĩ đó bằng cách nhún vai thì Katherine lấy hai tay chống hông và trêu chọc.

"Cậu có biết là mình nổi tiếng đến thế nào không?"

"Khét tiếng cả nước chứ gì" Julie đùa, hòa mình vào thói quen nói giỡn là một trải nghiệm dễ chịu nhất của cô trong hai ngày qua.

Hất đầu về bàn đặt báo và tạp chí gần chân Julie, Katherine nói .

"Minh đã giữ lại hết mấy bài báo về cậu nếu cậu muốn làm một cuốn sổ lưu niệm hay một cái gì đó. Liếc sơ qua chúng trong lúc mình dọn thức ăn nhé, hay là cậu đã xem chúng rồi?"

"Minh chưa được xem một tờ báo hay tạp chí nào suốt một tuần rồi" Julie bốc ngay tờ trên cùng và lật lại trang bìa "Lạy Chúa!" cô bùng nổ, giọng cô bị xé toạc giữa giận run và tức cười khi nhìn thấy mặt mình trên trang bìa tạp chí Newsweek với dòng tiêu đề bên dưới "Julie Mathison - cộng sự hay con tin" cô ném nó sang một bên và lướt mắt qua những tờ còn lại, thật sự kinh ngạc khi thấy chân dung của mình dán đầy trên trang bìa hầu hết những tờ báo trong cả nước .

Katherine quay lại với một cái khay và đặt nó lên bàn .

"Cả thị trấn đã tập hợp xung quanh cậu" Katherine vừa nói vừa liếc mắt qua tờ Newsweek. "Thị trưởng Addelson đã viết vài dòng trên tờ Keaton Crier để nhắc mọi người là dù báo chí có viết điều gì về cậu đi nữa thì họ đã biết rõ cậu, rằng cậu sẽ không bao giờ 'cùng một giuộc' với tên tội phạm như Zachary Benedict. Minh nghĩ đó chính xác là những từ thị trưởng đã dùng".

Nụ cười của Julie hơi héo đi một ít và cô gạt hân chồng báo qua một bên.

"Nhưng cậu biết nhiều hơn thế. Cậu đã nghe mình nói chuyện với Ted và Carl, và mình thực sự có 'dính dáng' với anh ấy".

"Vào thời điểm đó thị trưởng Addelson đã bác bỏ lời khai của ông tài xế xe tải là cậu đồng lõa với Zack Benedict - nó đùa trong tuyệt hay đại loại thế, Julie" Katherine lưỡng lự nói "cậu có muốn kể cho mình nghe thêm về chuyện đó không - về anh ta ấy".

Nhìn vào người bạn đã từng chia ngọt sẻ bùi suốt bao nhiêu năm, Julie chợt nhớ lại những câu chuyện chỉ riêng họ biết. Họ ngang tuổi nhau và trở thành bạn nhanh chóng chỉ sau khi Ted giới thiệu cả hai với nhau. Khi hôn nhân của Ted và Katherine tan vỡ, Katherine thì quay lại trường đại học và chuyển đến sống ở Dallas. Cho đến tận bây giờ Katherine vẫn từ chối quay lại Keaton, nhưng Julie đã tới Dallas thăm Katherine nhiều lần theo lời mời gọi tha thiết của cô. Một tình bạn kì lạ vẫn vững bền sau những xung đột và chia xa đã trở thành một tình cảm tự nhiên như hơi thở.

"Minh nghĩ mình nên nói về anh ấy" Julie thú nhận sau một khoảng lặng dài "Rồi có lẽ mình sẽ loại bỏ anh ra khỏi tâm trí và tập trung nghĩ về tương lai" cô ngửa lòng bàn tay và khó nhọc nói "Minh không biết phải bắt đầu từ đâu".

Katherine cuộn người trên ghế sofa theo kiểu cô có hàng tá thời gian rảnh rỗi và ướm lời.

"Zachary Benedict ngoài đời trông như thế nào?"

"Như thế nào á?" Julie trầm ngâm, tay kéo khăn đan len vắt ngang qua đùi. Trong một lúc cô nhìn chăm chăm vào vai Katherine, cố tìm từ ngữ để miêu tả về Zack, rồi cô nói .

"Anh ấy thâm trầm, Katherine. Rất thâm trầm. Nhưng anh ấy cũng rất dịu dàng. Tình thoảng mình thấy nhói đau vì những điều ngọt ngào anh nói hay làm" Cô ngừng lại rồi nói tiếp, lần này cho vài ví dụ "Trong hai ngày đầu tiên mình đã thực sự nghĩ là anh ấy sẽ giết mình nếu mình kháng cự. Vào ngày thứ ba thì mình đã tìm ra đường thoát trên chiếc xe tuyết mình lấy từ gara..."

Ba giờ sau, khi Julie kể xong cho Katherine nghe hầu hết mọi thứ trừ những khoảnh khắc riêng tư, Julie không cố tình che giấu, nhưng cô cũng không đi vào miêu tả chi tiết.

Katherine chăm chú lắng nghe, chỉ cắt lời khi có vài điều cần hỏi thêm, cười lớn khi Julie kể về trận ném banh tuyết, tỏ vẻ không tin việc Zack ghen tức với Patrick Swayze, sững người trong vài thời điểm - lúc khác lại đồng cảm, một vài lúc thì phản đối.

"Một câu chuyện hấp dẫn lắm sao!" Cô nói ngay khi Julie kết thúc "Nếu không phải là cậu kể thì mình sẽ chẳng thêm tin lấy một chữ bẻ đôi. Cậu có biết mình đã từng mê một Zachary Benedict không? Sau đó mình chỉ xem anh ta như một tên sát nhân thôi. Còn bây giờ thì..." Cô ậm ừ vì không tìm ra từ truyền tải suy nghĩ, nhưng rồi cô vẫn nói nốt "Không có gì ngạc nhiên nếu cậu không thể thôi nghĩ về anh ta. Ý mình là, câu chuyện rồi cũng đến hồi kết, chỉ có điều hiện tại nó vẫn chưa kết thúc thôi. Nếu anh ta vô tội thì kết thúc có hậu sẽ là tên sát nhân thật sự bị tống vào tù. Và người tốt sẽ không phải lần trốn cả đời như con thú săn".

"Rủi thay" Julie dứt khoát nói "Đây là đời thực chứ không phải phim, và đây là cách câu chuyện kết thúc".

"Nó vẫn là cái kết tồi tệ" Katherine phản bác "Và như thế là hết sao?" Lặp lại đoạn cuối Julie vừa kể, Katherine tóm lược lại "Rạng sáng hôm qua, cả hai thức dậy, anh ta lái xe chở cậu đi, rồi để cậu tự lái tiếp. Chỉ có vậy phải không?"

"Minh ước là 'chỉ có vậy'". Julie rầu rĩ thú nhận "Đó là điều Zack muốn, mình tin chắc như thế. Nhưng mà" cô bổ sung, cố giữ giọng bình thản "Mình không thể làm thế. Khi mình bắt đầu khóc và nói mình yêu anh ấy thì mọi việc càng tệ hơn nữa. Mình biết Zack không muốn nghe vì vào tối hôm trước khi mình buột miệng thổ lộ thì anh giả vờ như không nghe thấy. Và hôm qua mọi chuyện trở nên rất tệ. Mình không chỉ tự làm bẽ mặt bằng cách nói lời yêu anh mà Zack còn -" Julie ngưng bật vì xấu hổ.

"Anh ta đã làm gì?" Katherine dịu dàng hỏi.

Nhìn thẳng vào mắt bạn và giữ giọng vô cảm, Julie nói.

"Anh ấy mỉm cười như một người trưởng thành với một đứa trẻ ngốc nghếch là mình và báo cho mình biết mình không yêu anh, mình chỉ làm tương giữa tình dục với tình yêu. Anh ấy bảo mình hãy về nhà và quên anh đi. Và đó chính xác là điều mình định làm".

Kính ngạc và bối rối làm trán Katherine nhăn nhúm.

"Thật là một cách cư xử kì quặc, xấu xa!" cô nói sắc cạnh "so với những gì cậu đã mô tả về anh ấy trước đây".

"Mình cũng nghĩ vậy" Julie khổ sở "nhất là khi mình đã tin chắc là anh ấy cũng quan tâm đến mình. Thình thoảng trong mắt anh ấy mình thấy như là -" Cô thốn thức vì ghê tởm tội lỗi bản thân và giận dữ nói tiếp "Nếu mình có thể quay lại sáng hôm qua và làm lại mọi thứ thì mình sẽ giả vờ hạnh phúc ra đi. Mình sẽ cảm ơn anh ấy vì chuyện phiêu lưu kì thú, rồi mình lái xe đi và bỏ mặc anh đứng đó. Đáng ra mình phải làm thế -" cô nghiêng ngả cảnh tượng đó trong đầu, nhưng cô chậm rãi lắc đầu phủ nhận toàn bộ ý tưởng, nhận ra một chuyện khác đã giúp cô cảm thấy tốt hơn, cô nói thật to "Đó là một việc làm sai lầm, ngu ngốc không thể tin nổi".

"Tại sao? Cậu có lòng tự trọng mà" Katherine chỉ ra.

"Đúng, nhưng mình sẽ phí cả đời với niềm mong ước là anh ấy cũng yêu mình mất, và nếu hai đứa tụi mình thừa nhận tình cảm dành cho đối phương thì mình sẽ bảo anh ấy cho mình đi cùng tìm tên sát nhân. Và kết thúc là" Julie lẳng lặng kết luận "Mình sẽ căm ghét bản thân vì không nói yêu anh và cho câu chuyện kết thúc theo hướng khác. Biết rằng Zack không yêu mình chút nào là một điều đau đớn, nhưng nếu không như thế thì nỗi đau có khi còn dài hơn, sâu hơn thế nhiều".

Katherine choáng váng nhìn cô chăm chăm.

"Julie à, cậu thật sự làm mình ngạc nhiên đấy. Những điều cậu nói hoàn toàn đúng, nhưng nếu mình là cậu thì có lẽ phải mất hàng chục năm trời để nhận ra sự thật khách quan đó. Ý mình là - xem gã đàn ông đã bắt cóc cậu, quyến rũ cậu sau khi cứu sống anh ta, lấy đi sự trong trắng của cậu rồi khi cậu nói cậu yêu anh ta thì anh ta buông ra một câu trả lời cạn tầu ráo мэng và đẩy cậu thẳng vào đám phóng viên và đặc vụ FBI. Quả là một cách hành xử độc ác, vô tâm -".

"Đừng đi vào vấn đề như thế" miệng Julie mỉm cười méo xệch "mình sẽ giận lại và quên mất tinh thần 'khách quan' cậu vừa nói đấy. Hơn nữa" cô sửa lại "anh ấy không quyến rũ mình".

"Theo đúng câu chuyện cậu vừa kể, rõ ràng anh ta đã dùng sức quyến rũ nặng 24 cara của mình vào cậu rồi".

Julie chuyển tia nhìn vào lò sưởi trống không và nói.

"Mình muốn bị quyến rũ. Mình quá thèm muốn anh ấy".

Một lúc sau Katherine nói.

"Nếu anh ta cũng nói là anh ta yêu cậu, thì liệu cậu có quay lưng với gia đình, với công việc và mọi thứ cậu tin tưởng để bỏ trốn theo anh ta khi anh ta yêu cầu không vậy?"

Julie ngẩng đầu nhìn Katherine "Có".

"Nhưng cậu sẽ trở thành tông phạm, hay bất cứ từ gì mọi người gán cho những kẻ dính vào tội phạm".

"Mình không nghĩ một người vợ sẽ bị buộc tội vì đã đứng về phía chồng mình".

"Chúa ơi!" Katherine há hốc "Cậu vô cùng nghiêm túc. Cậu sẽ phải cưới anh ta".

"Mọi người sẽ dễ dàng nhận thấy điều đó" Julie nhấn mạnh.

"Ý cậu là gì?"

Julie nhìn Katherine cười buồn.

"Cậu hiểu ý mình mà Katherine. Giờ đến lượt cậu tự thú đấy".

"Về cái gì?"

"Về Ted" Julie chỉ rõ "Một năm trước cậu đã nói có một số chuyện cần phải giải thích cho Ted hiểu. Nhưng tối nay, về ngoan ngoãn dễ bảo của cậu làm mình buồn nôn và chấp nhận đòn tấn công của Ted mà không cãi lấy một lời. Tại sao vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Katherine cảm thấy nhột nhạt dưới tia nhìn đăm đăm của Julie, rồi cô căng thẳng với tay lấy bình trà và hờ hững đổ đầy ly. Khi cô nâng ly trà lên môi, tay cô khẽ rung lên và Julie đã nhìn thấy.

"Mình chấp nhận cách anh ấy đối xử với mình vì mình đáng bị như thế sau những gì mình đã làm suốt thời gian kết hôn".

"Ba năm trước lúc cậu kí đơn ly dị cậu đâu có cảm thấy thế" Julie nhắc lại "Cậu nói với mình cậu ly dị là vì Ted ích kỉ, vô tâm, đòi hỏi, không thể chịu nổi và thêm một đồng điều khác nữa".

"Ba năm trước" Katherine buồn bã nói rõ "Mình là đứa trẻ hồn xược đã kết hôn với một người đàn ông mà tội lỗi duy nhất anh ta đã phạm chính là mong muốn mình trở thành một cô vợ chứ không phải một đứa bé không nói lý lẽ. Mọi người ở Keaton ngoại trừ cậu đều biết mình là cô vợ đáng buồn cười như thế nào. Cậu quá trung thành với người bạn thân nhất đến mức không nhận ra những điều ngay trước mắt, còn mình thì chưa đủ chín chắn để đối mặt mọi chuyện. Ted biết mọi thứ, nhưng anh ấy đã cao thượng che giấu chúng vì tình bạn của chúng ta cũng như chung thủy mong mình làm một cô vợ đúng nghĩa. Thật ra mà nói, một trong số rất ít chuyện bọn mình có cùng ý kiến chính là cố gắng giấu cậu mọi rắc rối của tụi mình".

"Katherine" Julie êm ái xen ngang "Cậu vẫn còn yêu Ted phải không?"

Cả người Katherine cứng lại vì câu nói, rồi cô nhìn xuống viên kim cương lấp lánh trên bàn tay trái và lấy tay vịn nó, ánh mắt cô xa xăm. Nở nụ cười chán nản và nói.

"Một tuần trước khi việc cậu biến mất buộc Ted phải nói chuyện với mình, mình sẽ trả lời là không".

"Còn bây giờ thì sao?"

Katherine thờ dãi và nhìn thẳng vào Julie.

"Cũng như lời tuyên bố hùng hồn của cậu với Zachary Benedict tối nay" cô nói "Mình sẽ ngủ với anh cậu trong suốt phần đời còn lại - chỉ cần anh ấy yêu cầu mình lần nữa".

"Nếu cậu cảm thấy như vậy" Julie lặng lẽ hỏi, mắt soi xét nét mặt của Katherine "cậu có để ý thấy là mình còn đeo nhẫn đính hôn của một người khác không?"

"Thật ra chiếc nhẫn này bây giờ là đồ mình mượn tạm rồi".

"Hả?"

"Hôm qua mình vừa chấm dứt hôn ước, nhưng Spencer yêu cầu mình không công khai chuyện đó trong vòng vài tuần. Anh ấy nghĩ đơn giản là mình bị xúc động bởi những tình cảm xưa cũ, ủy mị khi vừa gặp lại Ted mà thôi".

Chuyện hôn ước đổ vỡ thật sự là một tin vui khó cưỡng đối với Julie, nó làm cô mỉm cười và nói.

"Vậy cậu định quay lại với Ted như thế nào?" Nụ cười hơi bay đi chút ít khi cô nói thêm "Sẽ không dễ dàng đâu. Anh ấy đã thay đổi nhiều sau khi ly dị, anh vẫn tận tâm với gia đình, nhưng hiếm khi cười và thường hay tỏ ra xa cách ... như thể có một bức tường bao bọc xung quanh, không ai có thể đi qua nó kể cả Carl hay mình. Điều duy nhất anh ấy quan tâm lúc này là vượt qua kì thi sát hạch và mở phòng tư vấn riêng." Cô ngừng một lát để tìm cụm từ thích hợp và lựa chọn sự thật cho đơn giản "Anh ấy không thích cậu, Katherine à. Thỉnh thoảng, nhưng cũng rõ ràng là anh ấy ghét cậu".

"Cậu cũng chú ý tới chuyện đó à?" Katherine bông đùa, nhưng giọng cô thì rung rung. Cô nghiêm trang nói "Anh ấy có lý do tốt để ghét mình".

"Mình không tin điều đó. Đôi khi hai con người tuyệt vời không thể kết hôn với nhau, nhưng nó không phải là lỗi của ai cả. Chuyện như vậy vẫn thường xảy ra".

"Cậu khỏi cần thanh minh cho mình, mình đang cố kiếm đủ dũng khí để kể cho cậu nghe toàn bộ sự thật đây" cô run rẩy "Sự thật là vụ ly dị hoàn toàn là lỗi của mình. Mình yêu Ted nên mới lấy anh ấy, nhưng lúc đó mình quá hờ hững và trẻ con đến mức không hiểu khi yêu ai là phải chấp nhận hy sinh cho người đó. Mình thật sự đã nghĩ mình có quyền trói buộc Ted vào hôn nhân và trải qua vài năm sắp đến một cách độc lập và thành thoi - cho đến khi ổn định với anh ấy. Cho cậu nghe một ví dụ nhé" cô nhấn nài nói nhưng giọng đã râm ran cảm giác chán ghét bản thân "Vài tháng sau đám cưới, mình nhận ra là những người bạn của mình đã quay lại trường cho học kì hè, nhưng mình thì không. Đột nhiên mình cảm thấy như bị đẩy đọa vì mình chỉ mới hai mươi nhưng đã bị gông cùm ở nhà và xa rời cuộc đời sinh viên. Ted tiết kiệm đủ tiền từ công việc cảnh sát để đi học và trả tiền học phí cho mình, và anh ấy đã đưa ra một đề nghị tuyệt vời: Tụi mình có thể lập lịch học giống y hệt nhau và cùng lái xe đến Dallas. Nhưng với mình như thế là chưa đủ. Cậu biết đấy, mình muốn quay lại bờ Đông và sống trong kí túc xá nữ sinh và trải qua kì nghỉ hè với chồng."

Julie giữ nét mặt bình thản tương phản với cảm nhận trong lòng rằng đây là một sự sắp xếp bất công đối với đời sống vợ chồng. Nhưng Katherine không nhận thấy gì cả vì đang bận chê trách bản thân. "Ted đã chỉ ra rõ ràng ý tưởng đó là phi thực tế với một cuộc hôn nhân, và anh cũng nhấn mạnh là cho dù anh có sẵn lòng làm vậy thì khả năng tài chính của anh cũng không cho phép. Thế là mình bỏ nhà đi tìm cha mình để xin tiền, cho dù Ted đã từng cố chấp là không đụng đến một xu lẻ của ông. Cha mình, tất nhiên rất vui về cam đoan chi trả mọi phí tổn đại học của mình, nhưng Ted đã từ chối, điều đó làm mình phát điên. Mình chống đối bằng cách không thêm động tay vào việc nhà. Mình không thêm nấu nướng hay giặt giũ cho anh ấy. Thế là anh ấy tự nấu và mua đồ dùng lặt vặt, Ted đem quần áo ra tiệm giặt ủi Kealing, và điều đó giống như tự đi báo cho cả thị trấn biết anh ấy đang có một cô vợ tồi tệ. Cho dù có như thế" Katherine nói "Ted cũng chưa bao giờ từ bỏ hy vọng mình sẽ trưởng thành và cư xử như một phụ nữ chứ không phải đứa trẻ hỗn xược. Anh ấy cảm thấy có tội" Katherine bổ sung, nhìn thẳng vào mắt Julie "vì đã cưới mình khi mình còn quá trẻ và đã không cho mình cơ hội được sự hưởng thụ cuộc sống. Mà thật ra trách nhiệm làm vợ duy nhất mình thực hiện trong năm đầu hôn nhân là làm tình, điều mà" cô nhún miệng cười "không phải là việc vặt đối với anh của cậu".

Katherine im lặng một lúc lâu khiến Julie không chắc cô có muốn nói tiếp không, nhưng rồi cô hít một hơi sâu và tiếp tục "sau một thời gian cha mình đã nhận ra mình khô sở biết bao, tất nhiên là vì mình đã ti tê với ông ấy suốt, và đưa ra quyết định nếu mình sống trong một ngôi nhà hoành tráng thì mình sẽ trở thành một người vợ hạnh phúc. Mình sướng run với ý tưởng làm nữ chủ nhân trong ngôi nhà của chính mình với hồ bơi và sân tennis nhưng cha thì lo lắng Ted sẽ phản đối mọi sự ủng hộ về mặt tài chính. Tuy nhiên mình thì nghĩ nếu đặt Ted vào tình thế chuyện đã rồi thì anh ấy cũng không còn lựa chọn nào khác ngoài việc chấp nhận. Và cha mình đã mua một mảnh đất trên đỉnh núi Wilson, mình và ông bí mật thuê kiến trúc sư và làm bản phác thảo ngôi nhà. Mình đã lên kế hoạch từng chi tiết một, từng cái tủ, cái bàn" Katherine ngẩng lên nhìn Julie "Mình bắt đầu nấu nướng và giặt giũ, và Ted nghĩ mình đã hạ quyết tâm phải làm một cô vợ đúng nghĩa. Anh ấy càng hài lòng vì thấy mình hạnh phúc, dẫu cho không thực sự rõ nguyên nhân. Ted nghĩ cha mẹ mình xây nhà trên đỉnh Wilson là để cho họ vì họ luôn muốn dọn tới một chỗ nhỏ hơn, và mình để mặc anh ấy hiểu lầm. Mà thật ra thì mọi người ở Keaton đều hiểu lầm giống anh".

Đến lúc này Julie không thể giấu được vẻ thảng thốt bởi vì cô biết có một ngôi nhà khổng lồ trên đỉnh Wilson, rất lộng lẫy - với hồ bơi và sân tennis.

"Đúng đó" Katherine nhìn Julie nói "Căn hộ vợ chồng bác sĩ Delorik đang sống đã suýt là nhà mình đó".

"Chuyện gì đã xảy ra?" Julie buột miệng hỏi vì không còn biết nói gì khác.

"Chuyện xảy ra lúc ngôi nhà gần hoàn tất, mình và cha dẫn Ted đến tham quan, và cha mình trao chìa khóa cho Ted." Vai Katherine khẽ rung lên "như cậu có thể tưởng tượng, Ted đã lên cơn thịnh nộ. Anh ấy điên tiết vì mình đã giữ bí mật và phản bội lời hứa trước hôn nhân là mình sẽ sống chỉ dựa trên đồng lương của anh. Ted lịch sự bảo cha mình tìm một người nào khác có thể gìn giữ ngôi nhà này rồi quay lưng đi thẳng, bỏ mặc hai cha con mình chết đứng trong nhà".

Vì chuyện đó xảy ra vài tháng trước khi hai người ly dị nên tự nhiên Julie cho rằng hành động của Ted là giọt nước làm tràn ly.

"Và chuyện đó đã gióng lên hồi kết cho cuộc hôn nhân của hai người sao?" cô kết luận.

"Không. Việc đó làm mình cảm Ted bén mảng đến giường mình thì có, nhưng mọi chuyện đã quá muộn".

"Ý cậu là sao?"

Katherine cắn môi và cúi gầm mặt. Giọng cô rung rung một ít.

"Một vài ngày sau đó - ngay trước khi mình và Ted chia tay - mình bị té rất nặng khỏi lưng ngựa, cậu có nhớ không?"

"Tất nhiên là nhớ" Julie nói "Cậu bị gãy tay mà".

"Mình cũng làm tan nát hôn nhân và con tim chồng mình vào lúc đó" Cô hít thở sâu, nhìn thẳng Julie, nước mắt ràn rụa "Mình đã có thai, Julie à. Mình biết tin đó ngay sau khi Ted từ chối chia khóa. Cái thai đã được hai tháng. Mình giận Ted điên cuồng vì đã chối từ ngôi nhà có phòng trẻ rất đáng yêu, nhưng mình còn giận dữ hơn nữa khi biết mình đang mang trong người điều anh ấy mong muốn điên cuồng - một đứa con. Mình đi cưỡi ngựa vào ngày kế tiếp cho dù Ted bảo mình đừng làm. Và mình cũng không thông thả cưỡi nó, mình phóng ngựa như bay qua suối và nó hất văng mình khi nhảy qua hàng rào".

Vì Katherine trông có vẻ không thể nói tiếp nên Julie đành kết thúc hộ.

"Và cậu mất đứa bé".

Katherine gật đầu "Ted không chỉ tan nát con tim, anh ấy còn tức điên. Anh ấy nghĩ mình cố tình sảy thai, một kết luận không mấy ngạc nhiên dựa vào thái độ của mình khi biết chuyện có thai. Và điều buồn cười nhất là" Cô nói, cố gạt bỏ những dòng nước mắt "đó là điều tồi tệ duy nhất trong thời gian kết hôn mà mình không cố tình làm. Mình thường hay cười ngựa mỗi khi có chuyện phiền muộn, sau đó mình sẽ cảm thấy tốt hơn. Khi mình dắt con Sấm sét ra ngoài mình chưa từng nghĩ có nguy cơ sảy thai. Mình đã cùng nó vượt qua những chương ngại vật đó trong nhiều năm trời và chẳng mấy may có gì

bất ổn. Chỉ có điều mình không biết nó vừa bị bong gân và chưa lành hẳn. Cậu biết đó?" cô run rẩy "Sấm sét có thể nhảy qua cả dãy núi vì mình và không bày tỏ bất kì dấu hiệu nào là chân trước bị thương cho đến hàng rào cuối cùng và khuỷu hấn xuống. Mình ngã ngay bên dưới con ngựa. Cả cha và mình đã cố giải thích với Ted, nhưng anh ấy không tin, sau khi lừa gạt anh về ngôi nhà thì mình còn có thể trông mong gì hơn được nữa. Bên cạnh đó liệu có một phụ nữ nào có lý trí của một người vợ lại làm những việc nguy hại tới đứa con của chồng không kia chứ?" giọng nói của cô lúc này tràn ngập tủi hổ và nước mắt "Mình không định ly dị Ted đâu Julie. Nhưng ngay khi mình xuất viện thì anh ấy đã thu dọn đồ đạc mất rồi. Nhưng" cô cười đau khổ "Ted vẫn cao thượng cho đến phút cuối. Cho dù anh ấy bị tan nát cõi lòng, điên tiết, vỡ mộng; anh vẫn để mình làm đơn ly dị. Anh ấy chưa từng kể với ai về đứa bé. Mình đã thức tỉnh vào cái ngày thấy vali của anh trên lối đi và nhận ra mình đang đánh mất điều gì, nhưng tất cả đã quá muộn. Cậu biết phần sau câu chuyện rồi đó - mình quay lại trường đại học và lấy bằng, rồi đến làm việc trong một bảo tàng ở Dallas".

Julie đứng lên bước đi và quay trở lại với một lô khăn giấy lấy từ bàn trang điểm.

"Mình đã nghĩ" Katherine thốt thức, tay cầm khăn quét nước mắt "cậu lên lầu thu dọn đồ đạc vì không chịu nổi sự ghê tởm khi nhìn thấy mình".

Bao bọc lấy bạn bằng một cái ôm vĩ đại, Julie thì thầm.

"Cậu vẫn là người bạn thân nhất của mình".

Rồi cô để Katherine thoát ra và di chuyển đến cạnh ghế sofa lấy thêm khăn giấy hi mũi.

Sau một vài phút, hai cô gái mặt đối mặt, bẽn lẽn cười và cùng gạt những giọt nước mắt cuối cùng khỏi khóe mắt.

"Thật là một mớ lộn xộn!" Julie nói.

Katherine khịt mũi "Đã bớt nhiều rồi đó!" cùng nụ cười do dự cô nói thêm "Mình nghĩ cả hai đứa mình cần nghỉ ngơi hai tuần ở căn hộ của bố mẹ mình tại St Barts. Liệu cậu có thể lấy lý do kiệt sức và xin ông Duncan cho nghỉ phép được không? Chúng ta sẽ quên phức bọn đàn ông và nướng mình dưới ánh mặt trời. Cậu thấy sao?"

Khép hai chân quanh ngực, Julie khoanh tay lại, cầm đặt trên đầu gối.

"Mình có thể nói" cô tuyên bố "cậu nên ở lại nếu muốn giành lại Ted trước khi quá trễ. Đạo này anh ấy rất thường gặp gỡ Grace Halvers, cậu biết không vậy?"

Katherine gật đầu suy ngẫm về người phụ nữ tóc đỏ xinh đẹp.

"Mình biết tin từ ông Kealing khi đem quần áo đi giặt vì tuần trước máy giặt của nhà bị hỏng. Cậu có đoán được ông ta nói gì khi nhìn thấy mình không?" Khi Julie lắc đầu Katherine khô sở cung cấp thông tin "Ông ta nhìn mình như một đứa trẻ vô tích sự và nói 'cô cần phải có bao nhiêu đời chồng mới biết cách sử dụng máy giặt vậy?' Và rồi" Katherine nói "ông ta tiếp tục 'tôi cá là Grace Halvers sẽ không bắt Ted Mathison nấu nướng, giặt giũ hay mua tạp hóa nếu cô ta may mắn có được cậu ấy. Hay Sue Ellen Jury cũng không làm thế nếu cô ta đánh bại được Grace trên đường chạy'".

Julie sững người rồi lắc lắc đầu.

"Cho dù mình có nói là Ted đang qua lại với Grace vài phút trước, nhưng mình không nghĩ anh ấy định tái hôn".

Thay vì thấy nhẹ nhõm thì Katherine trông càng có vẻ tội lỗi hơn.

"Ted nên cưới ai khác nếu người đó không phải là mình. Anh ấy là ông chồng gợi tình và dịu dàng mà bất cứ phụ nữ nào cũng ao ước được có. Anh ấy độc đoán và thích ra lệnh, nhưng chính tính cách đó làm mình phát điên lên, có lúc anh lại dịu dàng kinh khủng, mình chỉ cần thở thê hỏi xin thay vì giận dỗi đòi hỏi là anh sẵn sàng nhường." Ánh mắt chan chứa tình cảm lóe lên trong cô trước khi cô nhìn Julie và kết thúc "Tụi mình không phù hợp với nhau ở rất nhiều điểm, nhưng tụi mình đã yêu nhau chỉ trong vài giờ gặp gỡ. Cứ như là - một con bùng cháy tự phát".

"Cả hai vẫn còn cảm thấy như thế" Julie trêu chọc, cố làm cô bạn vui lên "Sau khi quan sát 2 người tới nay, mình khá tự tin khi nói hai người vẫn giành cho nhau sự quan tâm nhất định. Tội nghiệp Carl" cô khúc khích "anh ấy như muốn tìm chỗ trốn khi hai người bắt đầu cãi nhau. Và cậu biết gì không?" cô trang trọng nói "Với những phản ứng mạnh mẽ Ted dành cho cậu, cho dù là theo cách tiêu cực, thì chắc chắn anh vẫn cảm thấy một điều gì đó".

"Có chứ. Anh ấy cảm thấy khinh bỉ" Katherine trả lời. Cô buồn bã bổ sung "Nếu Ted không tỏ thêm dấu hiệu nào cho đến lúc mình bỏ cuộc và quay lại Dallas thì mình đành phải tìm kiếm sự tha thứ của anh ấy thôi. Mình không biết phải làm thế nào. Có điều mình tin chắc là anh ấy tránh mình như tránh bệnh truyền nhiễm ấy".

Julie nhếch miệng cười khi đứng lên thu gom chén đĩa vào khay.

"Mình nghĩ mình có thể làm phụ tá cho cậu. Thử giúp mình dạy thể thao sau giờ học cho mấy đứa trẻ khuyết tật đi. Mình cần những tình nguyện viên để dịch chuyển xe lăn và nạng vào sân tập".

"Nghe không liên quan mấy với tấm bằng nghệ thuật của mình nhỉ, nhưng cũng hơi thú vị" Katherine đùa. Hai cô cùng cầm khay thức ăn đi vào bếp "mình chấp nhận lời mời. Nhưng làm sao để ngăn Ted tránh mặt mình?"

"Thì Ted cùng làm việc với mấy đứa trẻ hai ngày một tuần mà - thỉnh thoảng còn nhiều hơn. Và mình có thể nhờ cậu dạy phụ cho lớp mù chữ nữa. Cậu sẽ không thể tin nổi cảm giác thỏa mãn mà công việc mang lại đâu Katherine".

Trong nhà bếp khổng lồ, Julie đặt chiếc khay lên kệ làm bằng thép không rỉ, mắt liếc qua những bộ xoong nồi bóng loáng dùng trong những buổi đại tiệc của gia đình Cahill. Cô mê mẩn nên không nhận ra Katherine đã đứng sát bên cho đến khi giọng nói êm ái cất lên.

"Julie" cô quay lại và thấy mình đang bị ôm thật chặt "Mình đã rất nhớ cậu" Katherine thì thầm mãnh liệt và siết chặt vòng tay "cảm ơn cậu vì vẫn giữ cho tình bạn này vững bền qua những lá thư và những đợt viếng thăm mình ở Dallas. Mình đã rất muốn kể cho cậu nghe sự thật giữa mình và Ted, nhưng mình luôn sợ cậu sẽ ghét bỏ mình".

"Mình không bao giờ có thể ghét bỏ cậu được" Julie nói, vòng tay ôm Katherine.

"Cậu là người tử tế nhất, đáng yêu nhất mà mình từng biết".

Julie ngả đầu ra sau tròn mắt .

"Phải rồi" cô chọc ghẹo.

"Đúng vậy mà" Katherine khẳng khái "Mình đã từng muốn giống hệt cậu".

"Hên cho cậu là chưa thành công đó" cô nói, nét mặt chuyển choáng khi nhớ về Zack "Nếu cậu mà giống mình thì tối nay cậu đã phun ra chuyện còn yêu Ted rồi anh ấy sẽ khoát tay và gửi cậu về nhà mất thôi" Katherine bắt đầu nói điều gì đấy mang vẻ cảm thông, nhưng Julie lúc này đã gần bật khóc liền ra hiệu dừng lại "vài ngày nữa mình sẽ ổn thôi. Mình mệt rồi và sự phòng bị đang giám sát nghiêm trọng, nhưng mình sẽ quên anh ta và quay lại bình thường, rồi cậu sẽ thấy. Hãy ráng chịu nó trong đêm nay".

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48

Katherine lấy vỉ bánh quy ra khỏi bếp lò, liếc mắt ngạc nhiên về phía màn hình liên lạc nối với cổng trước đang rít lên cấp thiết trên tường. Chùi tay vào khăn lau, cô nhấn nút.

"Vâng?"

"Có phải là cô Cahill đó không?"

Phớt lờ sự thẳng thừng đó, cô nói.

"Ai đấy?"

"Paul Richardson" giọng nói thiếu kiên nhẫn đáp lại "Julie Mathison có đang ở cùng với cô không?"

"Thưa ngài Richardson" Katherine lạnh nhạt nói "bây giờ là 7h30 sáng, Julie và tôi vẫn đang mặc áo ngủ. Đi về và trở lại vào giờ của người văn minh nhé, ý tôi là 11h đó. Tôi nghĩ FBI nên huấn luyện nhân viên biết cách cư xử hơn nữa." cô nói thêm rồi nhìn chằm chằm vào màn hình liên lạc vì Richardson đang cười khùng khục trước lời quở trách của cô.

"Văn minh hay không cũng được, tôi cần phải gặp Julie - à cô Mathison".

"Vậy nếu tôi từ chối mở cửa thì sao?" Katherine bướng bỉnh vặn lại.

"Trong trường hợp đó" Paul pha trò "tôi đành phải phá ổ khóa bằng khẩu súng lục đáng tin của tôi thôi".

"Nếu anh dám" Cô cúi tiết nhấn nút mở cửa "thì anh nên nạp đạn đầy trước khi vào đây, vì hai trong số những khẩu súng ngắn của cha tôi sẽ chia thắng vào anh đó".

Không đợi Paul đáp trả, Katherine đi dọc lối đi vào phòng sách và tìm thấy Julie đang co ro nằm xem tin tức. Một bức ảnh của Zack Benedict đang trên màn hình và biểu hiện mong manh trên mặt Julie khi cô cười lầm tím Katherine nhồi đau.

"Anh ta vẫn ổn chứ?" Katherine hỏi.

"Họ vẫn không biết anh ấy ở đâu" Julie thông báo bằng giọng háo hức rồi nhấn nhá nói thêm "họ cũng không biết mình có phải là đồng lõa của anh ấy hay không. Họ dựa vào sự im lặng của mình và FBI làm căn cứ cho lời nhận tội. Cậu đã sẵn sàng để mình giúp cậu làm món trứng rán chưa?"

"Tất nhiên" Katherine hào hứng nói "Tuy nhiên chúng ta đang có một vị khách bất đắc dĩ, và có lẽ sẽ cùng tụi mình ăn sáng. Đúng là một gã thô lỗ không

cho tội mình chải tóc lần thay trang phục" cô phàn nàn khi thấy Julie nhìn đầy ngờ vực vào bộ váy ngủ vàng chóc của mình.

"Ai vậy?"

"Paul Richardson. Hắn ta đã gọi cậu là 'Julie' cơ đấy. Anh ta lơ miêng kêu như vậy ở ngoài trạm gác và đã cố chữa lại".

Sau cuộc đối thoại tối qua cộng với giấc ngủ thật sâu đã vực dậy sức mạnh thể chất lẫn tinh thần của Julie.

"Vậy là anh ta không kêu mình bằng mấy con số trước ngực" cô đùa khi nghe tiếng chuông cửa "Để mình mở cửa" cô vừa nói vừa buộc lại áo ngủ.

Không hề câu nệ hình thức, Julie mở cửa trước, và kinh ngạc lùi lại khi Paul Richardson giơ hai tay lên đầu và van xin.

"Làm ơn đừng bắn".

"Một ý tưởng thú vị" Julie đáp, mím môi nén cười vì trò khôi hài của Paul "Tôi mượn súng của anh được không?"

Anh tóe miệng cười, tia nhìn chăm chú vào mái tóc màu hạt dẻ tỏa sáng đang xoa trên vai cô rồi nhìn vào mắt cô và cười hiền.

"Một đêm tĩnh lặng và yên bình xem ra đã đem tới nhiều điều tốt đẹp cho cô" nhưng rồi hàng chân mày của anh nheo lại và Paul nghiêm khắc nói "Đừng có tự động biến mất lần nữa. Tôi đã nói từ trước là tôi muốn được biết cô đang ở đâu vào bất kì lúc nào".

Tinh thần cô đang phấn chấn vì tin tức Zack vẫn an toàn nên Julie chấp nhận yêu cầu mà không phản đối một lời.

"Anh tới đây để giảng đạo hay bắt giữ tôi vậy?" cô vui vẻ hỏi, bản năng mách bảo cô anh đến vì điều đầu tiên nên cô quay đầu và dẫn anh ta đi.

"Cô có phạm tội nào không?" anh đáp trả khi họ đi vào bếp.

"Anh có định cùng ăn sáng với chúng tôi không?" cô lảng tránh, đi thẳng đến trung tâm nhà bếp.

Paul Richardson nhìn thấy Katherine đang đập trứng vào tô còn Julie thì cầm dao thái sợi ớt xanh. Cả hai người đều không hề trang điểm và đang mặc áo ngủ và pi-ja-ma với mái tóc rối bời. Họ trông đáng yêu, ngây thơ và cực kì quyến rũ.

"Tôi có được mời không?" anh hỏi Julie.

Cô nhìn anh bằng đôi mắt xanh lam trong vắt như là muốn nhìn thấu bên trong tâm hồn anh, phớt chốc Paul ước gì cô ấy thấy được điều tử tế và tốt đẹp nơi anh.

"Anh có muốn được mời không?"

"Có chứ".

Cô cười, đó là nụ cười chân thật, không căng thẳng đầu tiên cô trao cho anh và có tác dụng như ánh sáng chói lòa làm tim anh đập nhanh hơn.

"Vậy thì" cô nói "hãy ngồi xuống bàn và đợi chúng tôi phục vụ món trứng rán đặc biệt nhé. Chúng tôi không cùng làm mấy năm rồi nên không chắc mùi vị sẽ ngon đâu".

Paul cởi áo khoác và cà vạt, rồi đến nút áo đầu tiên và ngồi xuống bàn trong lúc Julie mang ra một tách cà phê rồi trở lại công việc cắt gọt. Paul lặng lẽ quan sát họ, lắng nghe họ cười, và cảm thấy như đang lạc vào xứ thần tiên với các tiên nữ tóc xoắn ngang vai đang nô đùa chạy giỡn xung quanh anh. Katherine Cahill có vẻ lộng lẫy chết người, còn Julie chỉ đơn thuần là xinh đẹp, nhưng chính Julie thu hút tia nhìn của anh như thỏi nam châm. Anh nhìn ánh nắng lan tỏa bên cửa sổ và chiếu lấp lánh lên tóc cô, thấm nhuần vào nụ cười hiền hòa, làn da mỏng manh, và hàng mi dày óng ánh của cô.

"Ông Richardson" Cô lặng lẽ nói mà không rời mắt khỏi một món đồ nhỏ màu trắng cô đang cắt tỉa.

"Gọi tôi là Paul được rồi" anh nói.

"Paul" cô sửa lại.

Anh hoàn toàn thích âm thanh của tên anh trên môi cô .

"Có chuyện gì không?"

"Sao anh nhìn tôi đăm đăm vậy?"

Anh đảo mắt đầy tội lỗi và nói ngay ý nghĩ đầu tiên trong đầu.

"Tôi đang thắc mắc không biết cô cắt gọt thứ gì" rồi anh thấy ngón tay mình chỉ vào cái vật mà anh tin chắc chỉ là một nhánh tỏi thông thường.

"Ý anh là cái này hả?" nhưng cô ngừng đầu lên nhìn anh và cảm thấy tức cười, trông anh như một cậu học sinh vụng về bị bắt quả tang nói dối.

"Ừ" anh màu mè "Cái đó đó. Nó là gì vậy?"

Anh nhìn môi cô cong lên và thốt ra những lời ngọt ngào.

"Nó là cần tây".

"Cảm ơn Chúa. Tôi cứ tưởng nó là tỏi kia đấy".

Trăng cười của cô rộn rã như tiếng nhạc và khi nó chấm dứt, hai người họ vẫn nhìn nhau cười.

"Cô cười rất đẹp" anh trầm ngâm nói khi cô quay lại công việc.

Cô nhìn anh qua khóe mi và chầm biếm.

"Chỉ là hình ảnh khác từ tập tư liệu của FBI thôi mà".

Nụ cười của Paul tan biến tức thì.

"Benedict có liên lạc với cô không? Có phải đó là lý do cô rời khỏi nhà mà không nói một lời và chạy đến đây không? Có phải đó là lý do cô đề cập đến việc bắt giữ tới hai lần trong sáng nay không?"

Cô tròn mắt ngạc nhiên và cười lớn.

"Anh có trí tưởng tượng ghê gớm thật".

"Chết tiệt!" anh nói, đứng lên đi thẳng về phía cô cho tới khi nhận ra mình đang làm gì "Đừng có giỡn mặt với tôi, Julie. Mỗi khi tôi hỏi là tôi muốn có câu trả lời rõ ràng" Anh liếc mắt qua Katherine "cô có thể để chúng tôi gặp riêng không?" Paul quát.

"Có thể chứ. Nhưng anh có tin là Julie cộng tác với kẻ vượt ngục kia không vậy?" cô hỏi trong phần nộ.

"Không" anh đập lại "trừ khi cô ấy cho tôi một lý do để thay đổi ý kiến. Tuy nhiên, tôi không chắc cô ấy có bảo vệ Benedict khỏi chúng tôi nếu cô ấy có thể hay không nữa".

"Anh không thể bắt Julie vì những tội cô ấy không phạm" Katherine nhấn mạnh một cách rõ ràng.

"Tôi không hề có ý định bắt cô ấy! Tôi thậm chí còn làm hết sức để ngăn bất kì ai muốn làm chuyện đó".

Giọng nói ngạc nhiên của Julie làm anh quay đầu lại.

"Anh làm thế thật sao?" giọng cô tràn đầy lòng biết ơn và kinh ngạc.

Paul lưỡng lự, cảm thấy con giận phút chốc bay biến chỉ bằng biểu hiện trong mắt cô, rồi anh gật đầu.

"Đúng vậy".

Sau một lúc về mặt tươi cười của cô ở lại cùng anh và anh đắm mình trong cảm giác ấm áp lan tỏa, rồi cô đưa mắt sang Katherine và chế nhạo.

"Bỏ qua cần tây".

Paul cười giòn tan.

Bữa sáng là cả một trải nghiệm thú vị, Paul thỏa mãn suy nghĩ khi anh đứng dậy đổ đầy tách cà phê trong lúc Katherine dọn đĩa qua chậu rửa. Một thời gian dễ chịu khác thường - và anh biết chính xác lý do tại sao. Anh vừa phát hiện tình trạng bị bỏ bùa mê của mình là khi Julie Mathison quyết định cô ấy thích một ai đó thì cô sẽ thích họ bằng cả trái tim mà không cần đắn đo suy nghĩ. Từ lúc anh nói rằng anh đang cố không để cô bị bắt thì cô đã cư xử với anh với nụ cười ấm áp mỗi khi anh nói, chọc cho anh cười mỗi lần anh đem giọng điệu của đặc vụ FBI ra nói chuyện. Anh mãi mê suy nghĩ cho đến lúc cô hỏi xin lời khuyên, một việc làm anh khắp khởi hy vọng.

"Tôi qua" cô giải thích khi đang lau chảo "Tôi đã nói chuyện với ông Duncan, hiệu trưởng trường tôi, và ông ấy đã đồng ý cho tôi trở lại trường vào ngày mai nhưng với điều kiện phòng viên không được làm rối lớp học, Katherine nghĩ cách duy nhất để ngăn họ lại là tổ chức một buổi họp báo và đưa ra tuyên bố chi tiết câu chuyện cũng như trả lời mọi câu hỏi phát sinh. Anh nghĩ thế nào?"

"Tôi nghĩ cô ấy hoàn toàn đúng. Đó cũng là điều tôi tính đề nghị cô làm khi đến đây sáng nay".

Chán chường vì nỗ lực tự bảo vệ bản thân, Julie mở ngăn bếp và cắt chảo rán trứng đi.

"Hai người không biết tôi căm ghét cái ý nghĩ phải giải trình đòi tôi với cả thế giới chỉ toàn những kẻ xa lạ đến thế nào đâu. Họ không đáng gì tới mấy chuyện đó cả".

"Tôi có thể hiểu. Nhưng cô chỉ có hai sự lựa chọn: đương đầu với báo chí hoặc để họ tự thêu dệt câu chuyện và theo đuôi cô ở mọi góc ngách".

Julie do dự và thờ dãi "Được rồi, tôi sẽ làm, nhưng tôi thà đối mặt với đội xử bắn còn hơn".

"Cô có muốn tôi có mặt ở đó không?"

"Anh có muốn làm thế không?"

Anh có muốn làm điều đó cho cô không ư, Paul nhăn nhó nghĩ. Vì cô, anh không chỉ làm thế mà anh còn có thể diệt rồng... chui vào hang cọp... dòm non lấp bẻ. Vì Chúa... anh sẽ lau khô chảo rán.

"Sự hiện diện của FBI là lý do có quá nhiều phóng viên săn tìm cô" anh đi đến chậu rửa đĩa và cầm lấy một cái khăn lau khi Katherine đi nghe điện thoại. "Ít nhất đó là việc tôi có thể làm".

"T-Tôi không biết phải cảm ơn anh thế nào" cô nói ngắn gọn, cố không chú ý đến sự giống nhau giữa Zack và Paul mỗi khi anh ta trở nên quyến rũ.

"Thế cảm ơn tôi bằng một bữa tối vào tối thứ tư thì sao?"

"Thứ tư" cô la lên thất thanh "Anh sẽ ở đây tới tận thứ tư?"

Con rồng anh định tiêu diệt vì cô rồng lên và cắn phập vào mông Paul, con cọp cũng gầm gừ cười rử, ngọn núi thì mọc sừng sừng, không lồ và không thể dịch chuyển.

"Đừng có nhiệt tình quá mức như vậy chứ" anh nói.

"Tôi không có ý đó" cô đặt tay lên vạt áo của anh và nhìn đầy hối lỗi "Thật lòng tôi không cố ý. Tôi chỉ là - ghét bị dò thám và chất vấn - cho dù đó là anh".

"Liệu Zachary Benedict có đuổi theo cô nếu cuộc sống của cô trong tình trạng nguy hiểm không?" anh hỏi, con giận trong lòng đã dịu đi bớt vì lời xin lỗi chân thành và cử chỉ vô tình của cô. "Benedict là tên sát nhân và theo lời khai của cô thì cô đã không gây thêm bất kì rắc rối nào cho hắn ta kể từ lúc hắn cứu cô. Tôi cho là hắn cũng rất thích thái độ hòa đồng của cô? Hoặc là sự bảo vệ ưu ái khi hắn bắt cô làm con tin? Giả sử đột nhiên hắn nghĩ rằng cô không còn trung thành với hắn nữa và trả thù cô giống cách hắn đã dùng với vợ mình?"

"Giả sử cái chảo rán trứng trong tay anh biến thành tấm gương và tự treo mình lên tường coi sao" cô phản kích, lắc đầu nhận ra điều vô lý của Paul.

Vào lúc đó Paul đã ước, một cách tận tụy, là Benedict hãy nhanh nhanh ra tay với cô để anh còn có thể cứu cô khỏi tên khốn kiếp ấy và chứng minh cho cô thấy là anh nói đúng. Vì vài lý do anh không thể giải thích hay thấu hiểu nhưng bản năng trong Paul kêu gào biết rõ Zachary Benedict sẽ đến vì cô. Hoặc cố liên lạc với cô. Rùi thay Ingram không tán đồng ý kiến đó, anh ta đã kịch liệt phê phán lời giải thích 'bản năng' của Paul là đáng hổ thẹn: Ingram nói vì Paul quá mù người vì cô nên không thể tin là Benedict không phải lòng cô như anh".

"Vậy bữa tối thứ 4 thì sao?" anh vừa nói vừa lau khô cái xẻng xúc trứng.

"Tôi không thể" Julie nói "Tôi phải dạy lớp tập đọc dành cho người lớn vào tối thứ 4 và thứ 6".

"Được thôi, vậy đổi sang tối thứ 5 nhé".

"Nghe được đó" Julie đáp, cố vượt qua cảm giác mất hết tinh thần khi biết FBI quyết định kiểm soát cô quá lâu "Anh có muốn tôi mời Katherine đi cùng chúng ta không?"

"Cái quỷ gì khiến cô nghĩ tôi muốn như thế?"

"Vì tôi bắt đầu cảm thấy" Katherine cười cười ngay cửa nhà bếp "là mình không được chào đón ở đây".

Paul ngửa đầu theo hướng giọng nói phát ra, nhắm mắt tìm lời giải thích hợp lý.

"Thông thường tôi không đáng ghét hay vụng về như thế này. Tôi biết Ingram sẽ khăng khăng đòi đi 4 người nếu biết có cô tham dự, và Katherine à, tôi không muốn trải qua thêm một buổi tối nào nữa với anh ta, đó là lý do tôi không mời cô" Anh mở mắt ra và nhận thấy mình đã trở thành đối tượng giành được sự cảm thông của hai người phụ nữ, cả hai đều tỏ vẻ thấu hiểu cho tình cảnh bi đát của anh.

"Mình nghĩ nên bỏ qua cho anh ta" Katherine nói.

"Mình cũng thế" Julie đáp.

Paul lăm bắm cầu nguyện đầy biết ơn vì cảm giác tội lỗi của họ trong khi Katherine ôn tồn nói thêm.

"Rõ ràng là anh ta nói dối".

Julie nhìn anh ra về hiểu chuyện .

"Rõ ràng quá mà" cô tán thành .

"Còn về buổi họp báo" Katherine đổi giọng nghiêm túc và nhìn Paul tìm lời khuyên "Nó sẽ diễn ra lúc mấy giờ, ở đâu, chúng tôi thông báo cho những ai?"

"Tòa nhà nào ở khu vực này có sức chứa lớn nhất?" Tâm trí Paul quay lại với công việc.

"Khán phòng của trường" Julie đề nghị.

Buổi thảo luận ngắn ngủi đã đi đến quyết định cuộc họp báo sẽ tiến hành lúc ba giờ chiều. Katherine tình nguyện gọi hiệu trưởng trường trung học để sắp xếp chỗ ngồi và gọi cho thị trưởng nhờ ông liên lạc giới truyền thông.

"Gọi anh trai Ted của Julie" Paul đề nghị khi đang mặc áo khoác, "nhắn anh ta thông báo cho cảnh sát địa phương đến đó để ngăn chặn đám phóng viên phòng trường hợp tôi không chống đỡ nổi" Quay sang Julie, anh nói thêm "Sao cô không thay quần áo và tôi sẽ lái xe đưa cô về, lúc đó chúng ta sẽ có khối thời gian rảnh rỗi để ghi chú những điều cần thiết trước khi đối mặt với toàn thể giới thông qua vệ tinh và giấy in báo".

"Nghe có vẻ đáng sợ quá" Katherine mắng mỏ.

"Cũng chẳng có gì ghê gớm" Julie làm mọi người choáng váng, bao gồm cả cô khi nói "Việc này làm mình phát điên, nó ngu xuẩn, nhưng không hề đáng sợ. Mình sẽ không để họ dọa dẫm hay làm mình khiếp sợ đâu".

Paul mỉm cười ủng hộ và nói.

"Tôi sẽ làm âm động cơ trong lúc cô thay quần áo. Còn Katherine" anh uể oải nói thêm "Cảm ơn cô vì một buổi sáng đáng yêu và thức ăn thì thật tuyệt. Tôi sẽ gặp lại cô ở buổi họp báo".

Khi cánh cửa đóng lại sau lưng Paul, Katherine liền quay sang Julie và nói thẳng thừng.

"Mình chỉ sợ cậu không để ý, chứ đây là một gã rất đặc biệt. Anh ta điên lên vì cậu đó Julie. Ai đứng đủ gần cũng đều thấy vậy hết" cô nháy mắt bổ sung "Anh ta cao, đẹp trai, tóc đen, và gọi cảm ..."

"Đừng" Julie cắt ngang "Mình không muốn nghe".

"Tại sao không?"

"Bởi vì anh ấy làm mình nhớ tới Zack" cô nói ngắn gọn "luôn luôn như vậy".

Cô cười bỏ tạp dề và đi về phía phòng nghỉ.

"Cũng có vài điểm khác biệt chính yếu giữa hai người mà" Katherine đi theo Julie lên lầu "Paul Richardson không phải là tội phạm, anh ta không phải lẩn trốn. Thay vì làm tan nát trái tim cậu thì điều duy nhất anh ta muốn làm là che chở và giúp đỡ cậu".

"Mình biết" Julie thờ dãi "Cậu nói đúng hết, ngoại trừ một chi tiết: Zack không phạm tội. Và trước khi mình xóa bỏ anh ấy ra khỏi tâm trí vào ngày mai thì hôm nay mình còn bận chăm sóc vài thứ qua vệ tinh và báo in nữa".

"Đó là chuyện gì?" Katherine theo chân Julie tới phòng ngủ dành cho khách.

"Mình đã tính cho cả thế giới biết mình tin anh ấy không giết người. Có khi mình làm tốt đến nỗi công luận yêu cầu chính quyền mở lại hồ sơ vụ án thì sao".

Katherine quan sát Julie trút bỏ váy ngủ .

"Cậu vẫn định làm chuyện đó vì anh ta cho dù có bị đối xử tệ bạc và bị tổn thương nặng nề hay sao?"

Julie mỉm cười rạng rỡ và gạt đầu dứt khoát.

Katherine quay đầu bỏ đi nhưng rồi khựng lại và nói trong tiếng thờ dãi.

"Nếu cậu đã quyết làm người phát ngôn cho Zachary Benedict thì lời khuyên của mình sẽ là hãy làm cậu trông đẹp nhất có thể. Đừng là nghe có hơi bất công, nhưng nhiều người lo ngại nhìn ngoại hình của một người nhiều hơn là nghe những gì cô ta nói".

"Cảm ơn" Julie nói, trong lòng tràn ngập mục tiêu trước mắt và quên khuấy nỗi căng thẳng bằng việc chọn lựa bộ váy đẹp nhất. "Còn lời khuyên nào khác không?"

Katherine lắc đầu.

"Cậu sẽ rất tuyệt vì cậu chân thành và đầy quan tâm. Điều đó sẽ được thể hiện qua những gì cậu nói và làm. Luôn luôn là vậy".

Julie vừa lắng nghe vừa tìm kiếm chiến lược cụ thể cho mục tiêu của mình. Cô dự định đối xử với những bên liên quan - bao gồm phóng viên - một cách hòa nhã và ngừng lại, bộ quần áo trong tay bị quên lãng. Cố làm cho thái độ của họ đối với Zack bớt cay nghiệt hơn sẽ là cách tốt nhất, cô sẽ thả lỏng và mỉm cười khi câu hỏi được đưa tới.

Cười. Vui vẻ. Thư giãn.

Zack là diễn viên còn cô thì không. Cô không biết phải diễn thế nào, nhưng cô sẽ tìm ra cách thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Trong căn hộ áp mái ở thành phố Chicago, bạn hàng xóm và phù rể trước đây của Zack, Matt Farrell, nhìn thấy cô con gái đang chạy như bay vào phòng, theo sau là mẹ bé, rồi nhảy chồm lên đùi anh. Với mái tóc vàng óng mượt mà và đôi mắt xanh, Marissa giống hệt Meredith, luôn luôn làm Matt phải phì cười mỗi khi thấy họ.

"Cha nghĩ bây giờ là giờ ngủ trưa cơ mà" anh nói với cô con gái.

Cô bé nhìn vào kho sách báo khổng lồ mà anh đang theo dõi, và nhanh chóng hiểu lầm đó là những cuốn truyện cổ tích.

"Đọc truyện. Cha. Trước đã. Làm ơn mà".

Trước khi trả lời, Matt tò mò nhìn Meredith, chủ tịch Bancroft & Company, một chuỗi thương hiệu độc quyền được sáng lập bởi tổ tiên cô, và cô nhìn anh cười vô vọng.

"Hôm nay là chủ nhật mà" cô nói "Những ngày chủ nhật thì khá đặc biệt. Em nghĩ giấc ngủ trưa có thể đợi thêm vài phút".

"Mẹ nói được rồi kìa" anh vừa nói vừa ôm cô bé vào lòng, trong đầu nghĩ ra câu chuyện. Meredith thấy tia sáng thú vị lóe lên trong mắt anh khi cô xếp ghế ngồi nghe, và cô nhận ra nguyên do của việc đó ngay khi Matt bắt đầu.

"Ngày xưa ngày xưa" giọng anh ra chiều nghiêm túc "có một nàng công chúa xinh đẹp ngồi trên ngai vàng ở Bancroft&Company".

"Mẹ?"

"Mẹ" Matt xác nhận "Bên cạnh xinh đẹp và tuyệt diệu, nàng công chúa này còn rất thông minh. Nhưng một ngày kia" giọng anh trở nên nghiêm trọng đến tàn khốc "nàng để một tay nhà băng đầu độc ác tư tiền của nàng vào một công ty mà -".

"Chú Parker?" Marissa toe toét hỏi.

Meredith che dấu nụ cười vì lời miêu tả vị hôn phu trước đây của Matt và vợ vàng nói.

"Cha nói đùa đấy. Chú Parker không độc ác đâu con".

"Đây là câu chuyện của anh mà" Matt tóe miệng cười tranh cãi rồi lại tiếp tục "Trong lúc đó chồng của công chúa là một người rất rành về lãnh vực kinh doanh đã cảnh báo cô không được làm vậy, nhưng cô vẫn làm bằng mọi giá" anh nhấn mạnh "Nàng công chúa còn tin chắc đến mức đánh cược với chồng là thị trường cổ phiếu sẽ lên, nhưng nó đã không. Nó đã giảm hai điểm hôm thứ 6. Con có biết nàng công chúa thua cái gì trong cuộc cá cược với chồng không?"

Cô bé lắc đầu, mỉm cười vì anh cũng cười.

Trao cho vợ cái nhìn thay lời nói, anh kết thúc đây ả ỹ.

"Cô ấy phải trả lại. Nghĩa là nàng công chúa phải ngủ trưa với chồng lâu thật là lâu".

"Mẹ cũng phải ngủ trưa!" Marissa cười nắc nẻ, vỗ vỗ hai tay.

"Cha cũng cảm thấy phải vậy" Matt nói.

Meredith đứng dậy nắm tay Marissa, nhưng nụ cười ả ỹ là dành cho Matt.

"Một người mẹ thông minh" cô nói với con gái "chỉ cá cược khi biết thua cũng có lợi".

Không khí đầm ấm bị cắt ngang khi Joe O'Hara, tài xế kiểm bảo vệ đi vào, từ lâu Joe đã được xem là một thành viên trong gia đình.

"Matt" anh lo âu nói "Tôi vừa biết Julie Mathison, cô gái bị Zack bắt cóc đang tổ chức một buổi họp báo. Nó sẽ diễn ra ngay lập tức".

Meredith chưa từng gặp Zachary Benedict, anh ta đã vào tù trước khi cô và Matt tái hợp, nhưng cô biết hai người đàn ông đã từng kết bạn rất nhanh. Bây giờ cô lại thấy nét dữ tợn trên mặt Matt khi anh bật tivi và nói.

"Joe, anh vui lòng đưa Marissa đi ngủ trưa dùm tôi".

"Được thôi. Đến đây nào bé yêu" anh nói rồi cả hai nắm tay rời khỏi phòng, người đàn ông to lớn đã tự coi mình là con gấu bông riêng của cô bé nhỏ nhắn.

Căng thẳng ngồi xuống, Matt thọc hai tay vào túi quần trong lúc im lặng quan sát người phụ nữ xinh đẹp đứng trước một rừng mi-cro, cô mặc một áo đầm đen len đơn giản có đính nút vàng trên cổ và cánh tay áo. Mái tóc nâu dài buộc lại sau gáy làm lộ rõ nếp hằn trên cổ.

"Chúa giúp cậu ấy" Matt ám chỉ Zack. "Cô ta nhìn như công chúa Bạch Tuyết, cả thế giới sẽ đòi lấy máu Zack vì đã bắt cóc cô ta mất".

Nhưng sau khi thị trường Addelson cảnh báo cánh nhà báo giữ phép lịch sự và Julie Mathison bắt đầu giải thích chuyện gì đã xảy ra với cô khi ở cùng tay bắt cóc thì nét mặt khó chịu của Matt dần dần tan biến và được thay bằng nụ cười kinh ngạc. Trái với suy đoán của anh, nạn nhân bị bắt cóc của Zack đã miêu tả 1 tuần sống cùng anh như một chuyến phiêu lưu, và anh là người được cô hình dung 'cực kì tử tế' thay vì bị đối xử tệ bạc trong tay tên tội phạm bỏ trốn.

Khi cô đề cập tới mưu mẹo cô dùng ở trạm nghỉ và khả năng ứng biến của Zack để bắt cô lại, cả khán phòng dợn lên từng tràng cười miễn cưỡng đầy ngưỡng mộ từ giới báo chí và truyền thông. Khi cô miêu tả lần bỏ trốn thứ 2 và nỗ lực của Zack để cứu cô bên suối, cô khiến mọi người tin Zack là một anh hùng đầy lòng trắc ẩn.

Cuối buổi họp báo, cô bị bủa vây bởi hàng trăm câu hỏi, và Matt căng thẳng trở lại khi họ hỏi.

"Cô Mathison" phóng viên CBS la lớn "Có lúc nào Zachary Benedict đe dọa cô bằng súng không?"

"Tôi biết anh ấy có súng vì tôi đã thấy nó rồi" cô mỉm cười tự tin "vậy là đủ để thuyết phục tôi - ít nhất là lúc đầu - là tôi không nên đánh nhau hay chỉ trích những bộ phim cũ của anh ấy".

Tràng cười vỡ vụn bị ngắt quãng bởi câu hỏi kế tiếp.

"Cô Mathison! Nếu Zachary Benedict bị bắt giữ trở lại, liệu cô có làm đơn kiện anh ta vì tội bắt cóc không?"

Nở nụ cười trên tức, cô lắc đầu nói.

"Tôi không nghĩ mình có thể kết tội anh ấy. Ý tôi là, nếu có phụ nữ trong ban bồi thẩm thì họ sẽ tha bổng anh ấy trong vòng một phút, ngay khi họ biết anh ta đã chia sẻ công việc nấu nướng và lau dọn".

"Hắn ta có cường bức cô không?"

Cô tròn mắt ngạc nhiên.

"Tôi đã cung cấp cho mọi người chi tiết những chuyện đã xảy ra trong vòng 1 tuần tôi bị bắt, và tôi chỉ có thể nói anh ta không xâm phạm tôi về mặt thể xác. Tôi sẽ không nói thế nếu anh ta đã thử làm hành động đáng khinh đó".

"Vậy anh ta có lạm dụng cô bằng lời nói không?"

Cô nghiêm nghị gật đầu, nhưng mắt cô lấp lánh tiếng cười "Có, thật ra mà nói, anh ta đã..."

"Cô có thể miêu tả lại tình huống đó không?"

"Chắc chắn rồi" cô nói "Anh ta gần như nổi điên vào một buổi tối khi tôi loại bỏ anh ra khỏi danh sách diễn viên tôi thích".

Tiếng cười hô hố vang rộng cả gian phòng, nhưng phóng viên hỏi câu kế dường như không nhận ra là cô đang đùa.

"Lúc đó anh ta có đe dọa cô không?" hắn ta tò mò "Anh ta đã nói và làm gì?"

"À, anh ta dùng mọi giọng ghê tởm để nói chuyện với tôi, anh ta nói tôi bị ám ảnh với mấy gã lùn".

"Cô có sợ anh ta không cô Mathison?"

"Tôi sợ súng của anh ta vào ngày đầu tiên" cô thận trọng nói "nhưng anh ta đã không bắn tôi khi tôi cố ném cho cô tiếp viên cửa hàng thức ăn nhanh mẫu giấy cầu cứu hay hai lần bỏ trốn sau đó, điều đó làm tôi nhận ra anh ta sẽ không làm tổn thương tôi cho dù tôi có kiêu khích anh ta đến thế nào đi nữa".

Hết lần này đến lần khác, Matt quan sát cô phản biện lại những câu hỏi và xoay họ từ trạng thái thù địch sang thấu hiểu cho kẻ bất cóc.

Sau 30 phút trả lời những câu hỏi tàn nhẫn, không khí bắt đầu giãn ra. Phóng viên CNN hỏi to,.

"Cô Mathison, cô có muốn thấy Zachary Benedict bị bắt không?"

Cô hướng mặt trực tiếp nhìn gã phóng viên đó và nói.

"Làm thế nào tôi lại muốn một người bị hàm oan quay lại nhà tù? Tôi không hiểu tại sao bởi thẩm đoàn lại kết tội sát nhân cho anh ấy, nhưng tôi biết anh ấy không thể làm chuyện đó. Nếu anh có thể làm chuyện đó thì giờ này tôi không thể ngồi đây, như tôi đã nói vài phút trước, tôi đã gây nguy hại cho cuộc đảo tẩu của anh. Để tôi nhắc anh nhớ, khi nghe có tiếng trực thăng, điều đầu tiên anh ấy quan tâm là sự an toàn của tôi, không phải của bản thân anh. Tôi mong mỗi được thấy cuộc săn người này chấm dứt trong khi có ai đó mờ lại vụ án." Bằng giọng nói chắc chắn, đĩnh đạc, cô kết thúc "Nếu không còn câu hỏi nào nữa, thì thưa quý ông quý bà, chúng ta sẽ kết thúc buổi gặp gỡ tại đây và mấy người hãy về nhà ngủ. Như thị trưởng Addelson đã giải thích lúc đầu, thị trấn Keaton và tôi muốn quay lại cuộc sống bình thường. Chúng tôi rất vui mừng vì tiền du lịch của quý vị đang chảy vào tương mục của thị trấn, nhưng nếu có ai đó chọn cách ở lại thị trấn, tôi e rằng người đó chỉ đang tự phí thời gian -".

"Chỉ thêm một câu nữa thôi cô Mathison" phóng viên từ Los Angeles Times la to cấp thiết "Cô có yêu Zachary Benedict không?"

Cô nhìn gã ta, nhướn mày và miệt thị trả lời.

"Tôi đã hy vọng một câu như thế từ tờ National Inquirer chứ không phải Los Angeles Times".

Nỗ lực gây cười lần này của cô không thành công mấy vì phóng viên của Inquirer bắt đầu la lớn.

"Được rồi cô Mathison, chúng tôi hỏi câu đó: cô có yêu Zachary Benedict không?"

Đó là lần duy nhất Matt thấy cô ấp úng, một nỗi cảm thông sâu sắc cuộn lên trong anh khi nhìn cô tranh đấu cố giữ nụ cười trên môi, biểu hiện trên mặt cô thì không có gì đặc biệt, nhưng đôi mắt đã phản lại cô, đôi mắt với hàng mi dày nhấp nháy trở nên sạm đen và gay gắt với cảm xúc gần như là妒 dàng. Và khi sự cảm thông của Matt dành cho cô đến đỉnh điểm thì anh nhận ra phóng viên đã bẫy được cô, cô thay đổi chiến thuật và đi thẳng vào chiếc bẫy giăng kín đó với một dũng khí đáng ngưỡng mộ.

"Lúc này hoặc lúc khác" cô nói "hầu hết phụ nữ trên đất nước này từng mơ tưởng yêu đương với Zachary Benedict. Bây giờ tôi đã biết về anh" giọng cô có chút rạn vỡ "Tôi nghĩ họ đã có sự phản xử tuyệt vời. Anh ấy -" cô ngập ngừng tìm từ thích hợp và nói đơn giản "Là một người rất dễ khiến phụ nữ phải đem lòng yêu".

Không nói thêm một lời cô rời khỏi bục phỏng vấn và được hộ tống bởi hai người đàn ông Matt cho là đặc vụ FBI và hàng loạt cảnh sát địa phương mặc quân phục.

Anh tắt màn hình khi phóng viên CNN bắt đầu tóm tắt buổi họp báo rồi nhìn sang vợ mình.

"Em nghĩ sao?"

"Em nghĩ" cô nói "cô ấy thật tuyệt vời".

"Nhưng cô ta có làm em thay đổi ý kiến về Zack không? Anh thì đã biết Zack từ trước, nhưng em thì không, nên có lẽ em sẽ phản ứng giống những người đã xem buổi phỏng vấn vừa rồi".

"Em hơi nghi ngờ về chuyện đó đấy anh yêu. Anh là một người công tâm, và anh đã nói rõ là anh tin Zack vô tội. Nếu anh tin thì em cũng tin".

"Cảm ơn lòng tin của em" anh dịu dàng nói và hôn lên trán cô.

"Bây giờ em có câu hỏi cho anh đây" cô nói, bản năng của Matt biết cô sắp hỏi gì "Julie nói cô ấy được đưa đến một ngôi nhà nào đó nằm trên núi ở Colorado. Có phải nhà của chúng ta không vậy?"

"Anh không biết" anh thành thật còn cô nhìn anh soi mói. "Nhưng anh nghĩ là nó" anh thật tâm "Zack đã từng ở đó, cho dù cậu ta chỉ ghé qua, nhưng anh luôn đề nghị cậu ấy sử dụng nó. Cậu ta tự do sử dụng cho tới lúc không dính líu tới anh".

"Nhưng anh dính líu vào rồi!" Meredith vỗ òa tuyệt vọng "Anh -".

"Anh không dính líu theo cách có thể làm nguy hại cho em và anh." Vì cô tỏ vẻ như chưa đủ thuyết phục, anh đành bình tĩnh lặp lại "Trước khi Zack vào tù, cậu ta đã giao quyền giám sát tài sản và những khoản đầu tư của cậu ta cho anh. Chuyện đó không phải là bất hợp pháp hay là bí mật gì cả. Cho đến tận khi cậu ấy trốn ngục, tội anh vẫn còn giữ liên lạc".

"Còn sau khi anh ta bỏ trốn thì sao?" ánh mắt Meredith dò xét mặt Matt "Chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh ta cố gắng liên lạc với anh?"

"Trong trường hợp đó" anh nhún vai làm ra vẻ bình thường, nhưng Meredith còn cảm thấy lo lắng hơn "Anh sẽ thực hiện trách nhiệm công dân, anh sẽ báo cho chính quyền".

"Nhanh đến mức nào?"

Anh cười giong trước khả năng quan sát của Meredith và choàng tay qua vai cô dẫn về phòng ngủ.

"Đủ nhanh để chính quyền không buộc tội anh thông đồng với Zack" anh hứa, và sẽ không nhanh hơn nữa đâu, anh nhủ thầm.

"Còn việc anh ấy đã sử dụng ngôi nhà của chúng ta thì sao? Anh có định báo giới chức trách biết không?"

"Anh nghĩ" anh quyết định sau một vài giây cân nhắc "Đó là một sáng kiến tuyệt vời! Họ sẽ thấy bằng chứng cho sự vô can của anh cũng như cử chỉ hợp tác với luật pháp vô cùng tốt đẹp".

"Cử chỉ" vợ anh nhăn mặt "không làm bạn anh bị tí ti tổn hại, vì theo lời Julie Mathison thì anh ta đã rời Colorado vài ngày trước mất rồi".

"Em thông minh ghê vậy đó em yêu" anh toét miệng tán thành "Còn bây giờ, sao em không leo lên giường và 'ngủ trưa' một lát trong lúc anh gọi điện cho trụ sở FBI nhỉ".

Cô gật đầu nhưng bàn tay giữ hờ cánh tay áo của anh.

"Nếu em yêu cầu anh không làm bất cứ điều gì có dính dáng tới Zachary Benedict nữa thì sao?" cô mở lời, nhưng anh lắc đầu ra hiệu cô im lặng.

"Anh có thể làm mọi chuyện vì em, em biết như thế mà" giọng anh khàn khàn vì cảm xúc "Đừng yêu cầu anh làm việc đó, Meredith. Anh còn phải đối mặt với bản thân mình, và anh cảm thấy thật khó khăn nếu phải đối xử với Zack như thế".

Meredith ngập ngừng, cô bị ngạc nhiên bởi lòng trung tín Matt dành cho một người đàn ông. Matt có hàng trăm mối quan hệ làm ăn, nhưng anh không tin hay làm bạn với họ. Theo những gì cô biết thì Zachary Benedict là người duy nhất anh từng xem như bạn thân, một người bạn có thể kí thác niềm tin.

"Anh ấy hẳn phải là một người đáng để anh trung tín như vậy".

"Em sẽ thích cậu ta" anh hứa hẹn, nhẹ nhàng hôn lên cằm cô.

"Sao anh chắc điều đó?" cô giả vờ chọc ghẹo, cố hòa theo tâm trạng cởi mở của anh.

"Anh chắc mà" anh nhìn cô đầy tự mãn "Vì em phát điên lên vì anh".

"Anh không có ý muốn nói hai người trông giống nhau đó chứ?"

"Rất nhiều người đã nghĩ như vậy và không phải là kiểu xu nịnh thường thấy. Tuy nhiên" anh ừ ừ nói thêm "Anh là tất cả những gì Zack có. Anh là người duy nhất cậu ấy tin tưởng. Khi Zack vào tù, những kẻ nịnh nọt và đối thủ cạnh tranh đã theo đuổi nhiều năm đã tránh xa cậu ấy như bệnh dịch hạch và say sưa chúc mừng sự suy sụp của cậu ta. Cũng có vài người vẫn còn trung tín, nhưng Zack đã tự chối bỏ họ và thậm chí không thèm trả lời thư nữa".

"Có lẽ anh ấy cảm thấy xấu hổ".

"Chắc vậy".

"Nhưng anh còn nói sai một điều" cô êm ái nói "Anh ta có một đồng minh khác ngoài anh".

"Ai?"

"Julie Mathison. Cô ta yêu Zack. Anh có nghĩ Zack sẽ chứng kiến hay nghe thấy những gì cô ta nói hôm nay không?"

Matt lắc đầu "Anh hơi nghi ngờ chuyện đó. Cho dù cậu ta đang ở đâu đi nữa thì nơi đó hẳn rất hoang sơ và không thuộc đất Mỹ. Phải là thằng ngốc mới dám lảng vảng trong nước lúc này. Mà Zack thì chắc chắn không ngốc".

"Em ước gì Zack nghe được những điều cô ấy nói" Meredith nói, con tim cô đang ngả về phía chồng cho dù cô có lo lắng cho sự an toàn của anh "Có khi anh ta gặp may và biết Julie đang cố làm những gì".

"Zack chưa từng gặp may trong đời".

"Anh có nghĩ Zack cũng yêu Julie lúc họ ở cùng nhau không?"

"Không" anh nói chắc nịch "Trong đầu cậu ấy còn có khối chuyện đáng bận tâm, Zack thì.. gần như miễn nhiễm với phụ nữ. Cậu ấy thường thức họ, nhưng không tôn trọng họ lắm, cũng không ngạc nhiên lắm vì tui phụ nữ cậu ta hay gặp gỡ. Bọn họ cứ dính vào Zack như bị trúng keo bẫy ruồi, rồi khi Zack trở thành đạo diễn, và một vài vai chính ướm át cho một số ít nữ diễn viên may mắn - khiến họ còn bám theo cậu ta như những con cá ăn thịt sặc sỡ. Zack đã quen với loại người đó. Điều duy nhất dịu dàng anh thấy ở Zack là chuyện con cái, đó cũng là lý do chính cậu ta kết hôn với Rachel. Cô ả đã hứa sinh con cho Zack, nhưng rồi lời hứa đó cũng thành bọt nước y hệt lời thề hẹn ngày cưới." Lắc đầu khẳng định ý kiến, Matt kết thúc "Zack sẽ không phải lòng giáo viên tiểu học thị trấn nhỏ chỉ trong vài ngày, hay thậm chí là vài tháng".

Chương 50

Dưới ánh chiều tà, người đàn ông có dáng dong dỏng cao đi bộ từ con đường bụi bặm từ làng ra bến tàu, trên tay cầm một tờ báo và vài quyển tạp chí. Anh đi thẳng ra mũi tàu, không nói tiếng nào với những người đánh cá đang giăng lưới, nhưng có rất nhiều ánh mắt hiếu kì đang dõi theo anh chàng lạ mặt cùng chiếc thuyền của anh ta, một chiếc thuyền có mũi dài 41 feet (khoảng 13m) mang dòng chữ Julie được sơn xanh. Ngoại trừ theo luật hàng hải cái tên đó phải được ghi trên mũi thuyền thì không còn điều gì đáng chú ý ở con tàu đó nữa. Nhìn từ xa, con tàu trông chẳng khác gì hàng ngàn con tàu khác đang neo đậu trên bến cảng đất nước Nam Mỹ này, vài cái trong số này thuộc các đội thi đấu thể thao, hầu hết là tàu đánh cá, mỗi chiếc đều quay lại mỗi đêm một lần để tổng kết số cá đánh được, và lại rời bến vào buổi sáng tinh mơ, khi những ngôi sao vẫn đang lấp lánh trên bầu trời rạng đông.

Y như chiếc thuyền, không có gì để phát biểu về chủ nhân của nó khi anh ta sải bước trên bến tàu. Thay vì mặc quần lửng và áo phông như mấy tay thuyền trưởng đánh thuê, anh ta lại ăn mặc như ngư dân - một cái áo thun không có tay bằng vải thô ráp, quần kaki, giày đế mềm, và một cái nón đen che đến chân mày. Khuôn mặt rám nắng cùng bộ râu 4 ngày không cạo, nếu có ai đó đứng nhìn đủ gần chắc sẽ nhận ra làn da của anh ta không phải là do dãi nắng dầm mưa và con thuyền của anh ta cũng được trang bị theo kiểu du ngoạn chứ không phải câu cá. Đây là một hòn đảo sôi động, cạnh tranh, và Julie chỉ là một trong số hàng ngàn con thuyền ở đây mà thôi - những con thuyền mang hàng hóa không ăn được hoặc là hợp pháp.

Đối diện bến tàu, hai ngư phủ quan sát chủ thuyền bước vào trong, vài phút sau tiếng động cơ bắt đầu nổ đều đều, và ánh đèn bên hông vụt sáng.

"Hắn ta phí nhiên liệu cho máy chạy nửa đêm như thế" Một ngư phủ quan sát "Gã đó cần động cơ thuyền để làm gì nhỉ?"

"Vài lúc tôi thấy bóng gã ngồi trên bàn in lên rèm cửa. Tôi nghĩ hắn ta ngồi và đọc cái gì đó".

Một người khác nhìn chăm chú 5 cột ăn ten trên mũi thuyền và nói.

"Hắn trang bị thuyền tốt quá, có cả rada định vị nữa kìa" người đánh cá quan sát tỉ mỉ "hắn chưa từng đi câu hay tìm kiếm một khách hàng tiềm năng nào đâu. Hôm qua tôi thấy gã neo thuyền gần đảo Calvary, hắn thậm chí còn không có chỗ đậu ấy chứ".

Người kia khịt mũi khinh miệt "Vi hắn không phải là ngư dân hay thợ thuyền gì ráo".

"Lại một kẻ buôn hàng trắng nữa hả?"

"Chứ còn gì nữa" ông bạn đồng hành nhún vai ra chiều không quan tâm.

Không hề hay biết sự xuất hiện của anh đã gây xôn xao khắp cả bến tàu, Zack điềm nhiên mở bản đồ ra giữa bàn, cẩn thận ghi chú lộ trình sắp tới. Đến 3h sáng anh cuộn bản đồ lại, nhưng anh biết mình không thể chợp mắt cho dù đã kiệt sức. Giấc ngủ là thứ đã né tránh anh suốt 7 ngày qua, cuộc bốn tàu khỏi nước Mỹ đã thành công mỹ mãn - phải cảm ơn mối quan hệ rộng rãi của Enrico Sandini và nửa triệu đô la của anh. Ở Colorado, một chiếc trực thăng được thuê đến và chở anh đi khỏi căn nhà 200 dặm, xóa sạch mọi điểm đáng nghi có thể gây hại cho chủ nhà. Mang theo ván trượt và ăn mặc như tay trượt tuyết, với cặp kính bảo hộ bọc chẳng che gần hết mặt, Zack trườn lên máy bay và được đưa đến một nhà nghỉ cách đó một giờ bay. Viên phi công không hỏi câu nào hay tỏ vẻ ngạc nhiên, Zack hiểu, đó là chuyện thường xảy ra khi một tay trượt tuyết giàu sở hữu cả một ngọn núi nhưng lại thích trượt trên núi của người khác.

Một chiếc xe thuê đã đợi sẵn ở trạm nghỉ, từ đó anh lái xe về phía nam đến điểm hẹn là một chiếc máy bay khác với một đường băng quang đãng. Không như viên phi công vô tội lúc trước, gã phi công trên chiếc cánh quạt này thì khác, họ dừng lại vài lần để nạp nhiên liệu và thẳng tiến hướng đông nam.

Ngay khi họ rời không phận Mỹ, Zack ngủ ngay lập tức, tỉnh dậy khi họ nạp nhiên liệu, nhưng từ lúc hạ cánh tới giờ anh chỉ lơ mơ ngủ được vài tiếng đồng hồ mà thôi.

Anh đứng lên đi ra sau bếp, tìm chai brandy và rót đầy ly rồi mang nó đến chiếc ghế sofa nhỏ trong phòng khách. Anh tắt bớt đèn chính trên thuyền nhưng vẫn để đèn chụp trên bàn vì nó soi sáng tấm hình của Julie mà anh đã xé từ trang đầu một tờ báo cũ mềm, anh đặt nó lên một khung ảnh dính trên tường, nhưng tối nay khi anh vừa nghiên cứu tấm ảnh vừa nhấp môi rượu brandy, anh cho là nó được chụp trong một buổi tiệc hoặc đám cưới nào đó. Cô đeo chuỗi hạt trai quanh cổ và mặc một chiếc áo đầm dạ hội kín đáo, nhưng chi tiết làm anh thích thú nhất chính là mái tóc của cô, cô đã chải tóc giống vậy trong 'cuộc hẹn' của họ.

Anh biết mình đang tự hành hạ bản thân nhưng anh không thể dừng lại. Anh dỡ khung ảnh và khụy gối, tấm ảnh tựa lên chân anh. Ngón tay anh chạm rầy sò vào gương mặt tươi cười của cô, tự hỏi khi cô về nhà cô có cười như thế không. Anh hy vọng là cô sẽ cười nhưng khi anh nhìn vào tấm ảnh, điều duy nhất anh còn nhớ chính là khuôn mặt cô - cái nhìn đau đớn lúc anh chế giễu lời nói yêu thương của cô. Kí ức đó ám ảnh anh mọi lúc. Nó xé toạc anh ra bằng những lo lắng về cô, như việc liệu cô có thai hay không. Anh xi và mình liên tục mỗi khi nghĩ đến khả năng cô phải chịu đựng một ca phá thai hay nổi hổ thẹn làm một bà mẹ đơn thân trong một thị trấn nhỏ.

Có quá nhiều điều anh muốn kể cho cô nghe, quá nhiều thứ anh khao khát điên cuồng được nói với cô biết. Anh uống hết ly brandy, tranh đấu với nỗi bức thiết sục sôi bên trong để viết cho cô một bức thư. Mỗi ngày anh đều viết thư đầu biết rõ không thể gửi chúng. Anh phải ngừng viết thư, Zack tự

cảnh báo mình.

Anh phải gạt bỏ cô khỏi tâm trí trước khi anh bị điện.

Anh phải đi ngủ.

Ngay cả khi đầu anh nghĩ thế, tay anh vẫn cầm giấy và bút.

Đôi khi anh kể cho cô nghe anh đang ở đâu và làm gì, lúc khác anh lại miêu tả vài tình tiết mà anh nghĩ cô sẽ có hứng thú, như những hòn đảo nằm tít tắp ở đường chân trời, hay thói quen của ngư dân địa phương, nhưng tối nay anh ở trong một tâm trạng rất khác. Tối nay rượu và một mối đang hoành hành trong người anh, hối hận và lo lắng đã lên đến đỉnh cao mới. Theo mấy bài báo cũ rích anh vừa mua trong làng sáng nay, Julie đang bị nghi ngờ là đồng phạm trong vụ bỏ trốn của anh. Và anh chợt nhận ra cô cần phải thuê luật sư để giữ cảnh sát và FBI khỏi gây phiền nhiễu hay còn tệ hơn, buộc cô tội thông đồng phạm tội do chỉ cần đe dọa cô thừa nhận những điều không có thật. Nếu chuyện đó xảy ra, cô cần phải có luật sư giỏi nhất chứ không phải mấy tay lang băm. Nhưng cô cần có tiền mới mượn được người giỏi. Nỗi lo sợ đánh bại những suy nghĩ mờ mịt của anh từ lúc cô bỏ đi, nào anh bắt đầu hoạt động trở lại, gấp rút với những vấn đề mới và lo tìm giải pháp.

Trời đã gần sáng hẳn khi anh quay lại ghế. Một rã rời và nản chí cùng cực. Nản chí vì anh biết anh sẽ gửi cô bức thư này. Anh phải gửi nó cho cô, một phần vì với cách giải quyết vấn đề anh mới nghĩ ra, nhưng cũng bởi vì anh tha thiết muốn cho cô biết cảm nhận thật sự của anh. Bây giờ anh đã biết sự thật không thể làm tổn thương cô nhiều hơn một lời nói dối. Đây sẽ là lần liên lạc cuối cùng, ít nhất nó cũng sửa lại cái kết thúc xấu xí của những ngày và đêm tươi đẹp nhất trong cuộc đời anh.

Ánh nắng mặt trời lọt qua rèm cửa chiếu soi ghế sofa, Zack liếc mắt nhìn đồng hồ. Thư từ trên hòn đảo này chỉ được chuyển 1 lần trong tuần vào sáng sớm ngày thứ hai. Nghĩa là anh sẽ không có thời gian chỉnh lại câu chữ cho mạch lạc, nhất là khi anh phải viết thêm một bức nữa cho Matt và Meredith để giải thích những điều anh muốn làm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

51.1

"Thị trấn Keaton ở ngay đằng kia, chệch bên phải đây ông Farrell" viên phi công điều khiển phi cơ tiến dần đích đến cuối cùng "Tôi sẽ lượn một vòng trước khi đáp. Chỉ đề chắc chắn mọi việc vẫn tốt đẹp".

Matt nhòai người ấn nút liên lạc "Tốt đây Steve" anh lơ đãng nói, mải mê quan sát đáng điệu lo lắng của vợ anh.

"Có chuyện gì không ổn à?" anh lặng lẽ hỏi Meredith "Anh nhớ mình đã cam đoan với em là việc chuyển giao bức thư này cho Julie Mathison là hoàn toàn hợp pháp kia mà. Chính quyền biết rõ anh có thể thay quyền Zack chỉ trả những phí tổn mà anh ta gây ra kia mà. Anh cũng đã xóa bỏ bì thư có ghi hướng dẫn của Zack, cho dù họ có điều tra thì cũng không thể tìm được gì." Anh cười thầm "Nó được đánh dấu bưu điện ở Dallas, rõ ràng cậu ấy đã nhờ một người nào đó chuyển thư cho anh, thay đổi phong bì cũ rồi gửi lại cho anh".

Biết rằng anh hoàn toàn tin tưởng việc mình đang làm, Meredith đành nỗ lực che dấu lo lắng và hỏi.

"Tại sao anh ta phải làm thế nếu thật sự tin tưởng anh?"

"Zack làm vậy để anh thoải mái trao cho chính quyền bất kì thư từ nào cậu ấy gửi mà không sợ làm lộ hành tung. Cậu ấy đang bảo vệ cả hai chúng ta. Và em thấy đó, anh đã tôn trọng luật pháp về bức thư".

Meredith thả người trên chiếc ghế sofa trắng choáng hết khoảng máy bay và thờ dài nói.

"Không, anh không làm vậy. Anh không cho FBI đụng tới bức thư Zack gửi riêng cho Julie Mathison dù nó dính kèm với bức thư anh ta gửi anh".

"Bức thư của cô ấy được đựng trong một phong bì trắng toát và dán kín" anh nhẹ nhàng phản kích "Anh không thể biết Zack viết gì trong đó. Anh chỉ biết nó bao gồm những công thức nấu ăn. Anh hy vọng thế" anh giả vờ khôi hài "em có đề nghị anh mở nó ra xem có gì trong đó đâu. Việc đó là vi phạm luật pháp liên bang. Hơn thế nữa, tình yêu của anh, đâu có quy định nào bắt anh phải thông báo cho chính quyền biết mỗi lần Zack muốn liên lạc với anh".

Cảnh giác và buồn cười vì tính trơ trẽn của anh, Meredith nâng cằm nhìn người đàn ông cô yêu và đánh mất khi còn là cô gái 18 tuổi mới bước vào đời còn anh là công nhân ngành thép 25 tuổi. Chỉ trong một thập kỉ ngắn ngủi, anh đã bỏ nhà máy lại phía sau và xây dựng đế chế của riêng mình bằng sự thách thức, liều lĩnh và lòng quyết tâm. Và anh đã biến đổi cô. Mặc cho vẻ ngoài từng trải, trang phục sang trọng, du thuyền, phi cơ riêng, bên trong anh vẫn là một chiến binh đường phố. Cô yêu anh vì điều đó. Cô yêu sự liều lĩnh táo bạo của anh cho dù tính cách đó là lý do Matt phốt lờ mọi hậu quả pháp lí cho hành động của mình. Anh tin Zachary Benedict vô tội, đó là lời bào chữa duy nhất anh cần. Chấm hết. Ngay cả khi cô thấy lý do đó hơi phù phiếm và gần như không cần thiết nhưng cô vẫn đi cùng anh chiều nay để đảm bảo anh không đang tay quá xa.

"sao em cười vậy?" anh hỏi.

"Vì em yêu anh" cô cười bên lên "Vậy sao anh cười?"

"Bởi vì em yêu anh" anh dịu dàng thăm thì, choàng tay qua người cô và rúc mặt vào cổ cô "Và" anh thú nhận "bởi vì cái này".

Từ túi áo anh rút ra bức thư Zack đã viết cho anh.

"Anh đã nói nó chỉ gồm chỉ dẫn về Julie Mathison. Vậy có gì đáng buồn cười?"

"Vậy mới tức cười - một danh sách gồm những lời hướng dẫn. Khi Zack vào tù và để lại một tài sản khổng lồ trên khắp thế giới. Em có biết Zack đã đưa ra bao nhiêu chỉ dẫn khi để anh thay quyền cậu ta không?"

"Em không biết. Bao nhiêu vậy?"

"Một" anh toét miệng và đưa ngón tay lên "cậu ta nói 'cố đừng để tôi phá sản'".

Meredith cười. Matt nhìn ra cửa sổ khi chiếc phi cơ chậm dần, đưa về đường băng, ánh nắng mặt trời chói lóa trên cánh, .

"Joe đã ở đây với một chiếc xe" anh nói, chỉ về người tài xế đã bay theo đường dẫn dụng sáng nay, thuê xe và chờ ở đây. Matt muốn tới Keaton trong im lặng, nghĩa là họ không thể gọi taxi trong thị trấn, mà đó là trường hợp Keaton có taxi.

***.

51.2

"Có vấn đề gì không Joe?" Matt hỏi ngay khi họ ngồi vào ghế sau.

"Không" anh hồ hởi đáp, vô số và cho chiếc xe ra đường theo thói quen phóng bạt mạng trước giờ "Tôi đã đến đây được 1h và tìm được địa chỉ của Julie Mathison. Có cả tá xe đạp trẻ em ngay trước nhà".

Meredith vịn tay vào Matt để giữ thăng bằng, mắt cô xoay tròn ngạc nhiên trước khả năng lái xe vô cùng điêu luyện của Joe. Để tự làm mình xao lãng khỏi ý nghĩ đang bay trên bốn bánh xe ngay khi họ chạy tới đường cao tốc, cô quay lại chủ đề đang nói đang dở trên máy bay.

"Zack đã đưa anh chỉ dẫn gì về Julie Mathison vậy?"

Lấy tờ giấy trong túi ra và liếc qua dòng đầu tiên, Matt cộc cằn nói.

"Trên hết mọi việc, anh được yêu cầu phải quan sát sắc diện của cô ấy để chắc rằng cô ta không bị sứt cân hay mất ngủ".

Sự quan tâm của Zachary Benedict cho cô con tin đã phần nào tăng thiện cảm của Meredith dành cho Zack.

"Anh làm sao mà biết được chuyện đó nếu chỉ nhìn cô ấy? Anh đâu có biết cô ấy trông như thế nào trước khi ở một tuần với Zack".

"Anh nghĩ căng thẳng đã làm thần trí của Zack trở nên lẫn lộn mất rồi" Buộc mình không tỏ ra chán nản ý kiến đó, Matt nhẹ nhàng tiếp tục "Em sẽ thích cái thứ hai trong danh sách cho coi. Anh cần phải tìm hiểu xem cô ta có thai hay không".

"Bằng cách nhìn cô ấy hả?" Meredith la lên trong khi Joe chậm lại và quẹo vào con đường nhỏ có hai hàng cây.

"Không, anh nghĩ là phải hỏi cô ta chứ, nên anh rất mừng có em đi chung. Nếu cô ta phủ nhận chuyện có thai thì anh sẽ cho Zack biết là anh có tin lời cô ta hay không".

"Trừ khi là cô ta đã dùng biện pháp thử thai sớm, vì có khi cô ta cũng không biết. Cô ấy mới rời Colorado 3 tuần" Meredith đeo găng tay vào khi Joe O'Hara thắng xe theo kiểu gãy-răng trước ngôi nhà thơm mát với mấy đứa trẻ quăng xe đạp tứ tung. "Nhưng với sự quan tâm thế này, hẳn là anh ấy cảm thấy rất sâu sắc về cô ta".

"Điều cậu ấy đang cảm thấy chỉ là cảm giác tội lỗi mà thôi" Matt thắng thường tiên đoán, và bước ra khỏi xe "và trách nhiệm. Zack luôn là người dám chịu trách nhiệm".

Khi họ bắt đầu đi đến vỉa hè thì có hai cậu nhóc ngồi xe lăn phóng ra từ cửa hông, đổ xuống như tên lửa, rú lên cười đùa với người phụ nữ xinh đẹp đuổi theo phía sau.

"Johnny" Julie gọi, cười thật to và rượt theo cậu nhóc, "quay lại đây!" .

Đứa trẻ tên Johnny ngoặt cực khéo ở góc cua, tay vẫy vẫy cuốn tập xô lỗ vào không khí, giữ cho nó vượt khỏi tầm với của cô. Bạn đồng hành của cậu nhanh nhẩu dùng xe lăn để giúp đỡ. Matt và Meredith ngừng lại, quan sát một Julie Mathison cười đùa nỗ lực bắt thành trước sự phòng vệ đầy tính chiến thuật của hai cậu bé.

"Được rồi!" Julie lên tiếng gọi, hai tay chống hông, không hay biết về mấy người khách lạ, "mấy em thắng rồi, tiểu quý. Mai không có bài kiểm tra. Giờ trả sổ chấm điểm cho cô" Tiếng hét mừng thắng lợi vang lên, Johnny trao cô quyển sổ "Cảm ơn" tay đề chiếc nón lưỡi trai phủ xuống tận mang tai cậu nhóc, Johnny cười ồm ồm và kéo nón lên. Julie khụy gối xuống bên cậu bé còn lại và kéo khóa áo khoác lên tận cằm cậu nhỏ, tay kia vò mái tóc đỏ hoe. "Em rất giỏi thực hiện chiến thuật khóa người đẩy Tim, đừng quên nó trong trận đấu tối thứ 7 tới đó nha".

"Được thôi cô Mathison".

Julie quan sát bọn trẻ rời khỏi lối đi, ngay lúc đó cô thấy một cặp ăn mặc sang trọng đứng ngay lối rẽ trước nhà cô. Họ bắt đầu tiến đến, Julie choàng tay quanh người trước con gió lạnh, mỉm cười lịch sự trong khi đợi họ, tự nghĩ trong họ quen quen dưới cảnh tranh tối tranh sáng.

"Cô Mathison" người đàn ông nói, mỉm cười đáp trả "Tôi là Matthew Farrell, còn đây là vợ tôi Meredith" Ở khoảng cách gần, Meredith Farrell cũng đẹp như chồng cô, tóc cô vàng rực còn anh ta màu đen, cô cũng đang mỉm cười ấm áp giống chồng.

"Cô có đang ở một mình không?" anh hỏi, liếc mắt về phía ngôi nhà.

Julie sững người nghi ngờ "Hai người là phóng viên à? Nếu vậy thì tôi - "

"Chúng tôi là bạn Zack" anh lạnh lẽo nói.

Tim cô đập thình thịch trong lồng ngực "Làm ơn" giọng cô tràn đầy kinh ngạc và háo hức "hãy vào trong".

Cô dẫn họ đi vào từ cửa sau, dọc theo nhà bếp nơi đựng ấm trà và bút viết treo trên tường và tiến về phòng khách.

"Nơi này trông rất đẹp" Meredith Farrell nói trong lúc cúi bỏ áo choàng và nhìn một lượt qua gian phòng thoáng đãng có nội thất làm từ liễu gai trắng, hai chiếc gối ôm kẻ sọc màu xanh lá và xanh dương, một vài chậu cảnh tươi tốt đặt mỗi góc phòng.

Julie cố mỉm cười, nhưng khi cô ra tay đón lấy áo choàng của Matt thì cô buột miệng nói.

"Zack vẫn khỏe chứ?"

"Theo như tôi biết thì cậu ấy khỏe".

Cô thấy nhẹ lòng được một chút, nhưng thật khó để tỏ ra là một gia chủ lịch sự khi trong đầu cô toàn là câu hỏi vì sao họ đến đây, cùng lúc đó cô lại muốn kéo dài cuộc thăm viếng vì Matt Farrell là bạn của Zack, và theo cách nào đó sẽ mang anh ấy đến đây, ngay trong nhà cô.

"Hai người dùng rượu hay cà phê?" cô hỏi ra sau vai khi treo áo lên tủ còn Matt và Meredith đã yên vị trên ghế sofa.

"Cà phê sẽ rất tuyệt" người phụ nữ đáp, chồng cô gật theo.

Julie làm hai tách cà phê trong thời gian kỉ lục, đặt chúng lên khay và quay trở lại nhanh đến mức làm hai vị khách mỉm cười, cả hai đều hiểu tình huống tiến thoái lưỡng nan của cô.

"Tôi đang căng thẳng quá" cô cười thú nhận, đặt khay đồ uống lên bàn và úp hai bàn tay lên đùi "Nhưng tôi rất vui vì hai người đã đến, tôi sẽ lấy cà phê ngay khi nó sẵn sàng".

"Cô đã không căng thẳng chút nào" Matt ngưỡng mộ kể lại "khi đương đầu với cả thế giới qua màn hình và đã cố gắng đưa họ đứng về phía Zack một cách thành công".

Sự ấm áp trong giọng nói và trong mắt Matt làm cô cảm thấy mình vừa làm một chuyện tuyệt vời và dừng cảm "Tôi hy vọng Zack cũng thấy thế".

"Zack không còn nhiều bạn" Matt dừng dung nói "Mặt khác" anh cười êm ái "với một nhà vô địch như cô đứng phía sau, cậu ta không cần có nhiều bạn bè".

"Anh quen Zack được bao lâu rồi?" Julie ngồi xuống ghế.

Meredith chưa từng gặp Zack còn tôi đã quen cậu ấy được 8 năm. Chúng tôi là hàng xóm ở Carmel, California" Matt thấy Julie nhòa người tới trước, chăm chú quan sát anh, đánh hơi thấy cô đang muốn biết mọi thứ về Zack nên anh bổ sung "Chúng tôi còn là đối tác trong rất nhiều phi vụ làm ăn. Khi Zack vào tù cậu ấy ủy quyền cho tôi trong mọi thủ tục pháp lí cũng như hành chính".

"Anh đã điều hành mọi chuyện rất tuyệt vời" cô tử tế nói và Matt thoáng nhận ra vẻ chân tình hiếm có không gì lay chuyển này có lẽ đã được bộc lộ trong những ngày Zack cần nó nhất ở Colorado. "Zack hẳn rất thích và tôn trọng anh vô cùng nên mới tin tưởng giao phó cho anh mọi chuyện".

"Chúng tôi có cảm nhận giống nhau về người kia" anh lúng túng đáp, vắt óc suy nghĩ lý do thích hợp cho cuộc thăm viếng này.

"Và lý do anh từ California tới đây là - " cô mở lời "Vì anh là bạn Zack và muốn cho tôi biết anh ủng hộ những gì tôi đã nói trong buổi họp báo?"

Matt lắc đầu mắc kẹt trong vài chi tiết nhỏ "Chúng tôi chỉ đi nghỉ ở Carmel" anh giải thích "còn bình thường chúng tôi sống ở Chicago".

"Tôi nghĩ là tôi thích Carmel hơn, mặc dù tôi chưa từng đến đó" cô đáp, cố duy trì cuộc chuyện trò thêm chút nữa.

"Chúng tôi sống ở đó vì Meredith là chủ tịch Bancroft & Company, và trụ ở chính của công ty thì đặt tại Chicago".

"Bancroft" Julie la lớn, bị ấn tượng bởi chuỗi cửa hàng thanh lịch và rộng rãi nhìn sang Meredith "Tôi đã đến tham quan cửa hàng của chị ở Dallas, và nó thật tuyệt vời" cô nói, cố kìm lại không nói thêm là chúng quá mắc so với túi tiền của cô. Julie đứng lên "Tôi sẽ lấy cà phê, chắc nó đã xong rồi".

Khi Julie rời khỏi, Meredith thúc nhẹ vào tay chồng và nói.

"Cô ấy đã biết anh đến đây là có mục đích rồi, anh càng trì hoãn thì cô ấy càng căng thẳng đó".

"Anh cũng không muốn lỡ việc" anh thú nhận "Chúng ta đã bay hàng ngàn dặm tới đây để theo yêu cầu của Zack là hỏi thẳng xem cô ta có thai hay không rồi đưa chỉ phiếu cho cô ta. Em thử chỉ anh cách nào tế nhị để nói câu 'Cô Mathison thân mến, chúng tôi được Zack nhờ chuyển cho cô ¼ triệu đô la vì Zack lo sợ cô đã có thai và cậu ấy muốn cô dùng số tiền này để thuê luật sư chống lại giới truyền thông và chính quyền'".

Meredith chuẩn bị đưa ra một cách nói khác rõ ràng và lịch thiệp hơn nhưng ngay khi cô sắp nói thì Julie đã quay lại với âm cà phê và rót đầy tách họ.

Matt hứng hăng và bắt đầu lên tiếng một cách bối rối.

"Cô Mathison - "

"Gọi tôi là Julie được rồi" ngay lập tức Julie căng thẳng bởi âm điệu của Matt.

"Julie" Matt khó nhọc mỉm cười tán thành "Thật ra tôi không đến đây vì buổi họp báo của cô. Tôi đến gặp cô theo yêu cầu của Zack".

Gương mặt cô bừng sáng như mặt trời thoát khỏi mây đen.

"Anh ấy ư? Tại sao?"

"Cậu ấy muốn tôi tìm hiểu xem cô có thai hay không".

Julie biết là cô không có, nhưng cô quá ngạc nhiên và xấu hổ vì đề tài không được trông đợi đến nỗi suýt lắc đầu trước khi Meredith lên tiếng giải cứu.

"Zack có gửi cho cô một bức thư. Có lẽ nó sẽ có tác dụng nhiều hơn công việc mà ông chồng bối rối của tôi đang làm" cô dịu dàng nói.

Julie thấy Matt lấy ra từ túi áo trong của chiếc áo khoác thể thao một phong bì. Cảm thấy cả thế giới đang quay cuồng xung quanh, cô đón lấy từ bàn tay xòe rộng của anh và run rẩy nói.

"Hai người có phiền nếu tôi đọc bức thư một mình không?"

"Không sao cả. Chúng tôi sẽ ngồi thưởng thức cà phê".

Julie gật đầu và quay đi. Nhanh chóng mở phong bì và bước về phòng ngủ, nhưng lúc này phòng ăn lại gần hơn, bất chấp vẫn còn trong tầm nhìn của khách. Cô nghĩ lại có thêm một bài giảng về tầm quan trọng của mối quan hệ ấu trĩ của họ ở Colorado từ Zack, nhưng khi những hàng chữ đập vào mắt cô, sự dịu dàng và niềm vui đã chữa lành mọi vết thương. Cả thế giới xung quanh như biến mất, đối với cô giờ đây chỉ còn tồn tại những câu chữ không thể tin nổi và một người đàn ông đã viết chúng cho cô mà không định để cô đọc.

Julie yêu quý, anh biết em sẽ không bao giờ đọc được lá thư này nhưng anh vẫn muốn viết cho em mỗi ngày. Nó giữ em gần bên anh. Chúa ơi, anh rất nhớ em. Em ám ảnh mỗi giờ trong cuộc đời anh. Anh ước gì mình chưa từng gặp em. Không - ý anh không phải vậy! Kí ức tuyệt đẹp về em làm đời anh rộn rã tiếng cười.

Anh chỉ tự hỏi em có hạnh phúc không. Anh hy vọng em được hạnh phúc. Anh muốn em có một cuộc sống huy hoàng. Đó là lý do anh đã không nói những câu em muốn nghe khi hai ta ở cùng nhau. Anh sợ nếu anh làm thế thì em sẽ đợi anh trong nhiều năm. Anh biết em muốn anh nói là anh yêu em. Không nói câu đó cho em là điều duy nhất anh không làm vì lợi ích của mình ở Colorado, và bây giờ anh rất hối hận.

Anh sẽ đánh đổi cả đời để được sống bên em 1 năm. 6 tháng. 3 tháng. Sao cũng được.

Em chiếm cứ con tim anh chỉ trong vài ngày đầu em yêu, nhưng em cũng trao con tim em cho anh. Anh biết là thế - anh thấy nó trong mắt em mỗi khi em nhìn anh.

Anh không còn hối tiếc việc mất tự do hay nổi giận vì bị hàm oan đến nỗi bị tống vào tù nữa. Bây giờ điều duy nhất làm anh hối tiếc là anh không thể có em. Em còn trẻ, và anh biết em sẽ mau chóng quên anh để bắt đầu lại cuộc sống của riêng em. Đó chính xác là điều em nên làm. Em phải làm. Anh muốn em làm, Julie.

Đúng là một lời nói dối tồi tệ. Điều anh thật sự muốn là được gặp em lần nữa, được ôm em trong tay, được làm tình với em hết lần này đến lần khác cho đến khi anh lấp đầy trong em để không còn chỗ trống nào cho kẻ khác ngoài anh, mãi mãi. Anh chưa bao giờ nghĩ quan hệ tình dục là 'làm tình' cho đến khi gặp em. Em không biết đúng không.

Đôi lúc anh lại toát mồ hôi lạnh vì sợ rằng mình đã làm em mang thai. Anh nên bảo em phá thai đi nếu thật sự như vậy. Anh biết khả năng xảy ra ở Colorado, nhưng Chúa ơi, anh không muốn em làm thế, Julie .

Đợi một chút - anh đã nghĩ ra cách giải quyết. Anh biết mình không có quyền yêu cầu em giữ lại đứa bé, nhưng cách này có thể thực hiện được, nếu em sẵn lòng: Em có thể bỏ đi một thời gian - em sẽ có khoản tiền đủ chi trả cho mọi phí tổn mất việc hay chi tiêu riêng. Khi đứa trẻ được sinh ra, anh muốn em gửi nó cho bà nội anh. Nếu em có thai và em sẵn sàng làm việc này vì anh, anh sẽ viết cho bà một bức thư khác và giải thích mọi chuyện. Vì những chuẩn mực của bà, người phụ nữ đó sẽ không chối bỏ bất kì trách nhiệm nào trong đời, và con chúng ta sẽ được nuôi nấng tử tế. Bà ta vẫn còn nắm giữ phần thừa kế khổng lồ của anh, và một phần con con trong số đó cũng đủ nuôi đứa trẻ ăn học đẳng hoàng .

Em đã đúng khi nói rằng không nên đóng sập cửa với người thân trong gia đình và cắt đứt đường lui của bản thân. Có nhiều thứ anh cần nói với bà, dù anh đã bỏ nhà đi, có thể trung hòa lòng căm thù của bà với anh. Em cũng đã đúng về việc anh yêu và ngưỡng mộ bà khi anh trưởng thành. Em đúng về mọi chuyện, và nếu bây giờ anh có thể thay đổi chúng, anh sẽ làm .

Anh quyết định sẽ gửi bức thư này cho em. Đây là một sai lầm. Anh biết như thế, nhưng anh không thể ngăn mình dừng lại. Anh cần phải nói cho em biết phải làm gì nếu em có thai. Anh không thể chịu nổi nếu em không nhận ra có cách giải quyết khác hơn là phá bỏ cái thai đi .

Có lẽ họ theo dõi thư từ của em, cho nên anh đã nhờ người mang thư tới chứ không chuyển theo đường bưu điện. Người đàn ông chuyển thư cho em là một người bạn. Anh ta có thể đặt mình vào tình huống nguy hiểm vì anh cũng như em. Nếu em có thai hãy nói cho anh ta biết và kèm theo những điều em muốn, anh ta sẽ chuyển lời đến anh. Còn chuyện này nữa, anh đã vội vã gửi bức thư này cho kịp giờ bưu điện - anh muốn em có một số tiền để lo cho những thứ em muốn hay cần. Tiền Matt đưa em là của anh, vậy nên đừng tranh cãi gì với anh ta nhé. Matt chỉ làm theo sự hướng dẫn của anh, nên em đừng quá khó khăn với anh ấy. Anh có cả núi tiền để chi dùng rồi .

Anh ước gì mình có thời gian để viết một bức thư khác tốt hơn hoặc giả anh còn giữ mấy bức anh từng viết cho em. Mấy bức đó mạch lạc hơn cái này nhiều. Anh sẽ không gửi thêm một thư nào nữa, cho nên em đừng trông chờ. Thư từ chỉ làm hai ta thêm hy vọng và mộng tưởng, và nếu anh không ngừng lại, anh sẽ chết đi vì ham muốn em .

Trước khi anh đi - anh đọc trên báo có nói Costner sắp ra bộ phim mới. Nếu em dám mơ tưởng về Kevin sau khi xem phim thì anh sẽ theo ám em đến hết đời đó .

Anh yêu em, Julie. Anh yêu em ở Colorado. Anh yêu em ở đây, nơi anh đang trú chân. Anh sẽ luôn luôn yêu em. Mọi nơi. Mọi mãi .

Julie sẽ đọc bức thư lần nữa, nhưng cô không thể ngăn hai hàng nước mắt tuôn rơi và tờ giấy tuột khỏi tay cô. Hai tay ôm lấy mặt, cô dựa vào tường và òa khóc. Cô khóc vì niềm vui và ham muốn mãnh liệt vô vọng, cô khóc vì sự bất công đã khiến anh bỏ trốn và vì sự ngu ngốc của bản thân cô khi rời khỏi anh ở Colorado.

Trong phòng khách Meredith đang thăm thì trao đổi với chồng trong lúc lấy bình cà phê, nhưng mắt cô đảo sang cánh cửa phòng ăn vào phần lưng của một phụ nữ đang rung lên khóc lóc.

"Matt, nhìn kia!" cô nói nhanh, đứng bật dậy và đi lên phía trước, "Julie" cô nhẹ nhàng nói khi đến trước cửa phòng ăn. Những giọt nước mắt nhấp nháy trên mắt người phụ nữ kia, cô đặt tay lên bờ vai run rẩy của Julie và thì thầm "Tôi có thể giúp gì không?"

"Có!" Julie vỗ vụn "Chỉ có thể đọc bức thư này và nói cho tôi nghe tại sao người ta có thể tin là anh ấy giết người".

Meredith cẩn trọng nhặt những tờ giấy nằm trên sàn và liếc mắt về chồng đang đứng ngay cửa ra vào, .

"Matt, sao anh không đi lấy chút rượu giống khi này Julie đã đề nghị nhỉ".

Matt phải mất khá nhiều thời gian mới tìm được chỗ để rượu, tìm ly nhỏ và mở nắp. Anh đang lấy ly khỏi tủ thì nghe tiếng Meredith đi vào bếp, anh ngoảnh lại định sẽ cảm ơn cô lần nữa vì đã đến đây, nhưng cái nhìn đau buồn trên mặt cô làm anh quay hẳn lại và quên mất mấy cái ly.

"Có gì không ổn sao em?" anh hỏi, lướt mắt nhìn gương mặt xinh đẹp xanh xao của cô.

"Bức thư của Zack -" cô thăm thẳm, hai mắt nhòe nước "Chúa ơi! Matt, anh không thể tin là bức thư này -".

Đột nhiên giận Zack vì đã làm vợ anh buồn, Matt choàng tay qua người kéo cô lại gần trong lúc đón lấy bức thư và chậm rãi đọc. Nét mặt phiền muộn từ từ chuyển sang kinh ngạc, rồi không tin nổi, rồi đến tiếc thương. Anh vừa đọc xong dòng cuối thì Julie xuất hiện ngay cửa. Meredith nghe thấy Julie và xoay mặt lại, lấy khăn tay Matt đưa trong lúc Julie cố gượng cười và lấy tay gạt nước mắt.

"Cái này" Matt nói, giọng anh nặng nề lòng thương tiếc và đồng cảm "đã khiến tôi nay trở nên tồi tệ. Tôi... xin lỗi, Julie" anh khập khiễng kết thúc, mắt lo quan sát cái nhìn lạ kì trong đôi mắt ướt át của cô "tôi biết Zack không có ý làm cô buồn".

Lần cuối cùng Julie cần nhắc nhở mọi chuyện như thể liệu cô có hấp tấp thực hiện kế hoạch hay không. Nhưng mọi thứ đã được quyết định ngay trong phòng ăn rồi. Đấu tranh giữ giọng bình thản, cô nói.

"Nếu Zack có liên lạc với anh thì anh làm ơn nhắc anh ấy nhớ tôi đã từng bị chính mẹ ruột của mình chối bỏ và thông báo cho Zack hay tôi sẽ không đem con tôi đến thế giới này theo cách như thế" Với nụ cười thăm thẳm cô nói thêm "Vui lòng nói tiếp là nếu Zack muốn tôi có đứa bé của anh ấy, một việc mà tôi rất ao ước được làm, thì phải cho tôi tham gia vào cuộc sống tha hương của anh ấy".

Câu cuối như một quả bom nổ ngay giữa phòng, theo sau là sự tĩnh lặng tuyệt đối, nét mặt của Matt Farrell chuyển từ kinh ngạc sang thán phục, nhưng giọng nói của anh được ngay trang khéo léo để làm cô nản chí.

"Tôi không thể biết khi nào Zack sẽ liên lạc lại với tôi".

Giọng cười của Julie nhuộm màu cuồng loạn.

"Sẽ sớm thôi" cô nói chắc chắn, giờ cô đã biết những linh tính của mình về Zack là hoàn toàn đúng, và nếu cô dám hành động theo bản năng thì có khi cô đã rời Colorado với anh mất rồi. "Anh ấy sẽ liên lạc ngay khi không thể chịu nổi chuyện không biết tôi đã nói gì với anh".

Matt nhận ra cô có thể đúng và kèm lại tràng cười.

"Cô còn muốn tôi nhấn gì với cậu ấy không?"

Julie mạnh mẽ gật đầu.

"Có. Nhấn là anh ấy có tới đa ... 4 tuần tới đón tôi trước khi tôi có hành động tiếp theo. Và nói với anh ấy..." cô ngập ngừng vì xấu hổ khi phải nói những câu như vậy thông qua bên thứ 3, nhưng rồi cô quyết định chuyện có không là vấn đề gì cả, vì dù sao Zack cũng sẽ nhận được. Giọng cô đau đớn "Hãy nói là tôi đang chết dần vì vắng anh, và nói là nếu anh không cho tôi đi cũng thì tôi sẽ ném tất cả số tiền anh gửi vào 25 ngàn bằng hình bộ phim mới của Kevin Costner, rồi sau đó tôi sẽ thêm nhỏ dãi người đàn ông đó đến hết đời".

"Tôi nghĩ" Meredith cười ngao ngán "câu đó sẽ khiến anh ta đồng ý ngay lập tức." cô nói với Matt "Anh đã nhớ từng chữ một chưa đấy hay là em cần phải ghi chú?"

Matt bắn cái nhìn ngạc nhiên sang vợ, trông cô như đã quyết định dính líu tới cái cuộc sống lộn xộn của Zack mà cô vừa cố lời anh ra khỏi cách đây 2h, rồi anh quay người lại rót rượu ra ly.

"Tôi nghĩ chuyện này đáng để chúc mừng" anh thông báo, tay rót thêm rượu "Nhưng mà tôi tự thấy mình không thể nói thêm gì lúc này".

"Tôi thì không" Meredith nói. Giữ ly rượu trong tay, cô dịu dàng nói với Julie "Vì những người phụ nữ yêu sâu đậm như chúng ta" cô ngẩng lên nhìn chồng và nói thêm "và vì hai người đàn ông chúng ta yêu".

Julie quan sát được nụ cười anh dành cho Meredith tràn đầy yêu thương và tự hào, và cô yêu họ ngay từ giây phút đó. Họ thật giống với Zack và cô, cô tự như: họ yêu nhau và kết hợp thành một thể thống nhất.

"Hãy nói là hai người sẽ ở lại dùng bữa tối nha. Tôi không giỏi nấu nướng, nhưng có thể chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại và tôi đang nóng lòng muốn biết về...mọi thứ".

Hai người gật đầu cùng lúc nhưng Matt nói thẳng đuột: .

"Mọi thứ? Vậy tôi nên bắt đầu một bài phân tích chi tiết về tình hình tài chính thế giới. Tôi đang có mấy ý tưởng rất thú vị về nguyên nhân gây ra sự sụt giảm kinh tế toàn cầu" anh cười lớn trước nét mặt kinh sợ của cô và nói "Hoặc là tôi đoán tôi nên kể về Zack".

"Ý tưởng hay ghê" vợ anh trêu "anh có thể kể cho tui em nghe về những ngày hai anh là hàng xóm".

"Để tôi nấu bữa tối" Julie suy nghĩ dè dặt xem nên nấu món gì ít tốn thời gian nhất.

"Khỏi cần" Meredith nói "Nhờ Joe mua pizza cũng được".

"Joe là ai?" Julie hỏi, tay cô đã cầm điện thoại gọi pizza.

"Một cách chính thức thì anh ấy là tài xế của chúng tôi. Còn không chính thức thì là một thành viên trong gia đình".

Nửa giờ sau 3 người ngồi quây quần trong phòng khách, Matt cố gắng thỏa mãn óc tò mò của hai người phụ nữ với một phiên bản đã được kiểm duyệt về những ngày còn là ông bạn độc thân của Zack cho đến khi chuông cửa reo lên.

Nghĩ rằng sẽ gặp một tài xế đạo mạo, kiêu kì không mặc đồng phục, Julie chạy đến mở cửa. Thay vào đó là một gã khổng lồ với gương mặt bặm trợn, nụ cười lồi cuồn, cùng hai hộp pizza lớn trên hai bàn tay.

"Vào đi và cùng ăn với chúng tôi" cô phấn khởi nói, đỡ phụ một phần bánh và kéo Joe vào trong "anh không cần phải ở trong xe như thế".

"Đó cũng là chuyện tôi đang nghĩ tới" Joe đùa, nhưng mắt anh vẫn liếc sang Matt hỏi xin ý kiến. Khi Matt gật đầu, Joe bước vào và cởi áo khoác.

"Hãy cùng ăn ở đây nhé vì sẽ có nhiều không gian hơn" Julie kêu mọi người vừa sắp đĩa lên bàn ăn.

"Tôi sẽ lấy rượu" Meredith đứng lên.

Joe O'Hara thong thả đi vào phòng ăn và thọc hai tay vào túi, lặng lẽ quan sát người phụ nữ đã nói hộ Zack trên truyền hình. Cô trông giống nữ sinh nhiều hơn là giáo viên, Joe suy nghĩ, với mái tóc sẫm màu rực sáng buộc gọn sau gáy làm lộ ra vòng cổ và làn da mềm mại. Cô ta không giống những món đồ chơi tình dục tự ném mình vào Zack, và Joe thích điều đó. Anh ném một cái nhìn ẩn ý qua Matt, lúc này Matt đã đứng ngay bên cạnh và quan sát Julie với nụ cười nửa miệng. Như để trả lời cho câu hỏi không lời kia, ông chủ của anh chậm chậm gật đầu và Joe rút ra kết luận một cách hân hoan.

"Vậy là" Joe nói rõ to "Cô là người phụ nữ của Zack".

Cô ngừng việc sắp xếp khăn ăn và nhìn anh bằng đôi mắt xanh tím dịu dàng.

"Câu đó" cô nói "là lời khen hay nhất mà tôi từng nghe" Trước sự ngỡ ngàng của Julie, người đàn ông kia đỏ lựng cả lên "Anh cũng biết Zack sao?" cô giúp anh thấy thoải mái hơn và cũng vì cô muốn biết mọi chuyện về Zack.

"Cô cá là tôi biết chứ gì" Joe toét miệng cười khi ngồi xuống bàn với Matt "Tôi có thể kể cho cô nghe những chuyện bí mật của Zack, cả Matt cũng không biết".

"Kể tôi nghe đi" Julie hỏi.

Joe O'Hara tự lấy cho mình một lát pizza, suy nghĩ một lát rồi nói.

"Được rồi. Tôi nhớ một chuyện. Vào một đêm nọ, Matt có một vị khách bất ngờ và anh ta gửi tôi sang nhà Zack vì lúc đó chúng tôi đã hết Stoli - Vodka" anh ta giải thích và Julie gật đầu tiếp nhận, Joe lấy thêm một lát bánh nữa trước khi tiếp tục "Lúc đó đã hơn nửa đêm, có đèn sáng trong nhà Zack nhưng không ai trả lời. Tôi có thể nghe giọng cậu ấy, và giọng của nhiều người phụ nữ, phát ra phía sau ngôi nhà, vậy là tôi đi ra sau, và thấy Zack đang đứng ngay chỗ hồ bơi của mình, vẫn mặc trên người bộ vét dùng để đi dự tiệc".

Julie lấy tay chống cằm và háo hức.

"Anh ấy đang làm gì?" Cô hỏi lúc Joe cắn một miếng pizza lớn.

"Chỉ thế" Joe nói ngắn gọn.

"Anh ấy chỉ ai?"

"Ba con ả đang khóa thân trong bể bơi. Bọn họ là người hâm mộ đã tìm ra địa chỉ nhà Zack và tin chắc cậu ấy sẽ hòa vào cuộc thác loạn ngay khi thấy họ lỏa lồ trong hồ".

"O'Hara" Matt cảnh cáo.

"Không sao đâu Matt, câu chuyện này vẫn ổn, thật lòng đấy. Julie sẽ không ghen tức gì đâu. Mà cô có không vậy?" Joe lưỡng lự hỏi.

Julie cười lắc đầu. Zack yêu cô, giờ cô đã biết. Cô không còn gì đáng phải ghen tức.

"Tôi sẽ không ghen".

"Tôi biết vậy mà" anh hài lòng nhìn ông chủ "Dù sao đi nữa, Julie à" Joe tiếp tục "Zack giận sôi gan, và tôi sẽ kể cho cô nghe một việc có lẽ cô không biết - bên dưới vẻ điềm tĩnh lạnh lùng của Zack là một tâm tính cô không thể tin nổi. Khi mấy ả kia không chịu ra khỏi hồ như lời cậu ta bảo, Zack đã kêu tôi tóm lấy bọn họ còn cậu ta thì lủi lủnh lên, và Zack đã làm đúng như vậy. Zack lợi xuống hồ với bộ quần áo trên người, và điều tiếp theo tôi còn nhớ là một cô nhóc cỡ 20 tuổi đáp ngay dưới chân tôi, trần trụi. Rồi Zack ra khỏi hồ với một cô khác trong tay".

Julie cố không tỏ ra bị sốc vì câu chuyện.

"Rồi anh làm gì bọn họ?"

"Làm theo lời Zack. Cậu ấy điên đến mức không cho họ mặc lại quần áo. Họ gào thét, tru tréo, phản đối rồi van xin lấy lại quần áo của họ. Chúng tôi đi thẳng ra đường cái nơi bọn họ đậu xe, rồi Zack ném hai cô ra băng ghế sau trong lúc tôi chui vào ghế trước. Sau đó cậu ấy mở toang cửa trước, nhét chìa khóa khởi động xe rồi cài số vô lăng. 'lái đi hoặc tông xe đâu đó cho rồi' cậu ấy bảo bọn họ 'nhưng nhớ đem mấy thứ của nợ này đi và đừng bao giờ quay lại'".

Hai người phụ nữ nhìn nhau hài lòng, hoàn toàn đồng ý với tiêu chuẩn đạo đức của Zack.

"Anh chưa từng kể tôi nghe chuyện đó" Matt nhấn mặt.

"Này, tôi đã thử kể anh nghe, nhưng cô gái tồi đó đang vui đùa với anh cũng muốn cởi bỏ quần áo của anh, vậy nên tôi để Stoli lên quầy rượu và đi ngủ".

Julie nhìn lát pizza của cô và nhovn miệng cười, còn Meredith chống cằm nhìn chồng dò hỏi, và Matt ném một cái liếc lạnh xương sống cho viên tài xế không đủ tiêu chuẩn đang tự bảo vệ mình.

"Meredith đang cười kia Matt. Cô ấy hiểu anh không hề hay biết mình đã kết hôn với cô ấy lúc đó".

Julie sặc rượu.

"Anh nên giải thích rõ điểm đó" Matt bức bối nói vừa liếc mắt trao đổi với vợ "trước khi Julie đánh giá Zack đã giao phó tương lai vào tay một thằng khờ".

"Tôi nghĩ mọi người đều biết câu chuyện - nó ngập trên báo chí đầy thôi" Joe nói, nhưng Julie vẫn trơ mắt ra, nên anh tiếp tục "Cô biết đó, Matt và Meredith kết hôn và ly dị khi Meredith 18 tuổi, không ai biết chuyện đó ra, kể cả tôi. Rồi 12 năm sau Meredith phát hiện họ đã thuê nhằm một gã luật sư dóm và vẫn chưa thật sự ly dị, nên cô ấy mời Matt ăn trưa và có cuộc đối thoại đầu tiên sau nhiều năm, hôm đó Matt được báo cái tin sét đánh ấy. Chúa ơi, Matt phát điên lên! Meredith đã đính hôn với một người khác, và cả ba phải tổ chức một buổi họp báo và cô tỏ ra thân thiện, Matt thậm chí còn cố nói đùa".

"Tôi biết câu chuyện" Julie buột miệng "Đó là lý do tôi thấy hai người quen quen. Tôi đã xem buổi họp báo" Cô chuyển tia nhìn ngạc nhiên qua Matt và nói thêm "Tôi còn nhớ anh và hôn phu của Meredith đã tỏ ra hài hước với mớ lộn xộn và làm ra vẻ bạn bè thân thiết... Và rồi, vài ngày sau, anh - anh đánh anh ta. Phải không? Có một bức ảnh từ cuộc ẩu đả được đăng trên báo".

"Bây giờ chúng tôi là bạn tốt rồi" Matt cười khúc khích trước biểu hiện trên mặt cô.

51.4

Buổi tiệc miễn cưỡng kết thúc sau 11h. Julie cáo lui và đi lấy thứ gì đó trong phòng ngủ. Khi cô quay lại với chiếc áo len xanh và chiếc quần cô đã mặc ở Colorado thì Joe O'Hara đã ra ngoài khỏi động xe, còn Matt và Meredith đang đứng ngay cửa.

Khi Meredith ra hiệu muốn được nói chuyện riêng với Julie thì Matt đành mỉm cười chào tạm biệt và nói thêm .

"Tôi sẽ đợi trong xe với Joe trong lúc Meredith và cô có một bài diễn văn chia tay nhé".

Cô nhón gót hôn tạm biệt Matt, và Matt ôm cô thật chặt, ngạc nhiên vì nỗi sợ hãi ban sơ của anh dành cho cô và Zack. "Nếu chuyện này có thể làm cô thấy dễ chịu hơn" anh nói ngược lại những gì cái đầu mách bảo "thì tập đoàn của tôi sở hữu một công ty con chuyên lo việc điều tra, và trong ba tuần gần đây, tôi đã rải người lần theo từng dấu vết một với tất cả những người có mặt trong bộ phim ở Dallas".

Thay vì vui mừng Julie nói "Sao anh không làm việc đó sớm hơn" Muốn mắng nhận ra mình đã lỡ lời, Julie xin lỗi "Tôi xin lỗi - tôi không có ý tỏ ra vô ơn và thô lỗ như vậy".

Matt mỉm cười lắc đầu, cảm phục sự tận tụy cô dành cho Zack .

"Điều đó nghe có vẻ tuyệt vọng và quan tâm nhưng không thô lỗ. Câu trả lời của tôi là vì công ty Zack thuê đã làm mọi thứ tương tự trước khi phiên tòa bắt đầu. Nhưng họ cũng không thay đổi được gì. Mặc khác Zack cũng có nói không cần thêm sự giúp đỡ nào nữa từ tôi. Trong lúc lòng tự tôn của cậu ấy bị băm nát bởi giới truyền thông thì tôi không còn lựa chọn nào khác là để cậu ấy tự lo vụ của mình".

"Nhân viên điều tra của anh -" Julie lo lắng nói, cảm nhận được chút khích lệ trong giọng Matt "đã tìm ra điều gì mới?"

Sau một lát lưỡng lự, Matt cho là cô không gây nguy hại gì, nhất là khi cô đã tình nguyện tham gia vào cuộc đời lưu vong của Zack .

"Có một phần liên quan đến Austin" anh bắt đầu nhưng Julie liền cắt ngang

"Tony Austin đã giết cô ấy?"

"Tôi không nói vậy" Matt lên tiếng cảnh báo "Nếu có bất kì chứng cứ nào về chuyện đó thì tôi sẽ không đứng đây, tôi sẽ nhả chúng cho báo giới và chính quyền để họ làm phần việc của mình".

"Vậy anh đã tìm thấy gì?"

"Chúng tôi biết được Austin đã nói dối với tư cách nhân chứng. Trong suốt phiên xử hắn luôn miệng kêu ca cuộc tình vụng trộm của hắn và Rachel đã kéo dài hàng tháng trời và cả hai đang 'yêu nhau điên cuồng'. Sự thật là lúc đó hắn cũng đang yêu đương với một phụ nữ khác".

"Cô ta là ai?" Julie nín thở hỏi "Có thể cô ta mới là kẻ bỏ đạn vào súng vì ghen với Tony và Rachel".

"Chúng tôi không biết cô ta là ai. Chi tiết duy nhất là nhân viên phục vụ đã nghe thấy tiếng phụ nữ trong phòng của Austin vào một tối nọ khi cậu ta mang sâm panh đến. Cũng chính cậu ta mang bữa tối đến phòng Zack, và Rachel đã ra mở cửa, hiển nhiên người trong phòng Austin không phải Rachel. Mà dù sao đi nữa, tôi không nghĩ bất kì người đàn bà nào thay ỏ đạn, tôi vẫn nghĩ là Austin làm".

"Nhưng tại sao anh nghĩ vậy?"

"Có thể vì Zack luôn cho là hắn làm việc đó và tôi bị tiêm nhiễm theo" Matt thờ dãi khó nhọc "Vấn đề là, Rachel không thể cùng Austin tiếp tục hưởng thụ cuộc sống hoang đường nếu cô ta không làm việc và kiếm một món tiền từ vụ ly dị. Tuy nhiên, cô ta chưa bao giờ có thể nổi tiếng mà không cần đến Zack, và ngay giây phút giới truyền thông nắm được tin cô ta bị bắt quả tang vụng trộm thì những bộ phim nổi tiếng và năng lực kiếm tiền của ả đang đi

đời nhà ma mất rồi".

"Bây giờ chúng ta đã biết Austin quan hệ với một người khác cùng thời điểm với Rachel đã bỏ qua suy luận hẩn phát điên vì ả. Chúng ta đành xoay qua giả thuyết mới: tâm chính của Austin là tiền bạc, nhưng sự cố bắt gian tại giường đã đánh tan tương lai tài chính của Rachel, và hẩn quyết định từ bỏ cô ta. Cũng có thể Austin chưa bao giờ muốn cưới Rachel, và hẩn phải giết người vì bị gây áp lực. Cô biết đó, Austin là người duy nhất có tiếp xúc trực tiếp với khẩu súng lúc quay. Và ngay cả khi Zack không đòi kịch bản và Austin chứ không phải Rachel bị bắn thì hẩn vẫn có đủ sức mạnh chữa súng ngược lại cô ta và bóp cò".

Julie run rẩy bởi cuộc đối thoại kinh khủng và những phân sát với thực tế của nó.

"Zack có biết chuyện này không?"

"Biết".

"Anh ấy nói sao? Ý tôi là anh ấy có vui mừng hay phản khích gì không?"

"Vui mừng" Matt cười chua chát "Nếu cô bị kết tội vì một tội người khác đã phạm và không thể làm gì để thay đổi tình hình thì liệu cô có vui mừng nếu kẻ cô khinh bỉ nhất trên đời lại chính là người gây ra tất cả mọi thứ với cô không? Còn một rắc rối khác" Anh bổ sung "Chúng tôi còn phát hiện ra vài thông tin nhỏ có thể khiến vài người trong đoàn phim ở Dallas bị nghi ngờ".

"Thông tin gì vậy?"

"Thứ nhất, Diana Copeland đã từng có thời ăn chơi với Austin, cho dù chuyện đó đã qua khá lâu. Tuy nhiên cô ta cũng còn khá ghen tức với Rachel nên sau phiên tòa Diana đã tung hê với mọi người xung quanh là cô ta vui mừng biết bao khi thấy Rachel chết. Có khi cô ta ghen đến mức gây ra chuyện đó. Kế tiếp là Emily McDaniels, người phải làm đủ liệu pháp chữa trị trong suốt 1 năm sau vụ án, nghe có vẻ kì lạ với một người được xem là kẻ bên lề vô tội. Tommy Newton, trợ lý đạo diễn, cũng không thể quay lại công việc một thời gian khá dài sau vụ án, mặc dù chuyện anh ta 'cảm' Austin chẳng có gì là bí mật. Chỉ có vậy thôi" Anh dứt khoát "những chứng cứ mới chia mũi dùi về phía nhiều người cùng một lúc nhưng đều vô ích".

"Ồ, không cần phải như thế. Ý tôi là cảnh sát hay luật sư có thể xem xét thêm về chúng".

"Chính quyền hợp pháp ư" Matt khinh bỉ cãi "Đã quyết định Zack có tội rồi bắt và xét xử cậu ấy. Tôi ghét phải phá tan ảo tưởng của cô nhưng bọn họ là những kẻ cuối cùng muốn mở lại hồ sơ vì sẽ khiến họ trông như lũ ngốc. Nếu chúng tôi tìm ra những bằng chứng không thể chối cãi là Austin hoặc ai đó đã phạm tội thì tôi sẽ đưa cho luật sư và giới truyền thông trước khi trao chúng cho chính quyền để họ chôn vùi mọi chuyện. Vấn đề là chúng ta không có nhiều cơ hội tìm thấy nhiều hơn những gì đang có trong tay. Austin phủ nhận có người phụ nữ khác. Hẩn nói cậu phục vụ đã nghe lầm, tiếng nói đó phát ra từ chương trình tivi." Matt dịu giọng với cô như để làm giảm nhẹ cú đòn anh sắp tung ra "Zack hiểu mọi chuyện. Cậu ấy biết có 99% Austin là tên giết người, và cậu ấy cũng biết cái hệ thống pháp luật chết chóc sẽ không làm gì thêm, trừ khi Zack hoặc tôi đưa được bằng chứng 100%, mà tôi e rằng việc đó là bất khả thi. Quan trọng là cô cũng phải hiểu, Julie. Tôi chỉ kể cho cô nghe vì cô đã quyết tâm đi chung với cậu ấy, chuyện này sẽ giúp cô trong trường hợp cô từng nghi ngờ sự trong sạch của Zack".

Julie phản đối giả thuyết vô cùng hợp lý của Matt bằng cả con tim.

"Tôi sẽ không bao giờ ngừng hy vọng. Tôi sẽ cầu nguyện và hy vọng vào Chúa cho tới khi anh tìm được bằng chứng cần có".

Cô trông có vẻ đã sẵn sàng đối mặt với cả thế giới vì Zack, việc đó làm Matt bốc đồng ôm lấy cô.

"Cuối cùng Zack cũng có được may mắn khi gặp được cô" anh dịu dàng nói "Cô hãy vững bước đi tới và cầu nguyện nhé" anh nói thêm rồi thả cô ra "Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức giúp đỡ" Lấy trong túi một tấm danh thiếp và cây bút, Matt ghi lên mặt sau hai số điện thoại và địa chỉ. "Đây là số riêng của chúng tôi ở Chicago và Carmel. Nếu không thể liên lạc được thông qua hai số này thì hãy gọi số thư kí tôi ở mặt trước, cô ta sẽ cung cấp thông tin chúng tôi ở đâu và làm sao liên lạc được, cho dù chúng tôi có ở xa tới đâu đi nữa cũng được. Địa chỉ phía sau là nhà riêng ở Chicago. Tôi sẽ đưa cô tấm chỉ phiếu của Zack".

Julie lắc đầu "Anh ấy đã nói dùng tấm chỉ phiếu cho những việc ghi trong thư. Tôi không cần nó".

"Tôi rất tiếc" anh ôn tồn nói "tôi không thể làm gì hơn ngoại trừ tiếc thương cho cô và Zack".

Julie lắc đầu "Anh thật tuyệt vời. Cảm ơn vì đã kể tôi nghe những gì anh đã làm".

Khi Matt ra xe đợi với O'Hara, Julie trả lại quần áo cô đã mặc ở Colorado cho Meredith.

"Tôi để ý thấy Zack và Matt có cùng chiều cao và cỡ người, nhưng tôi thấp hơn chị khoảng 5cm. Vì thế tôi nghĩ chị đã chú ý đến chúng" Khi thấy Meredith gật đầu Julie nói tiếp "Tôi đã mặc chúng trong nhà nhưng đã giặt sạch lại rồi. Tôi đã định gửi bưu phẩm tới ngôi nhà đó, nhưng tôi không tài nào tìm được địa chỉ".

"Hãy giữ lấy chúng" Meredith nhẹ nhàng "vì những kỉ niệm theo cùng".

Đột nhiên Julie ép chặt quần áo vào ngực.

"Cảm ơn chị".

Nuốt nghẹn cảm xúc đang chực chờ trong cổ họng khi thấy cử chỉ đó của Julie, Meredith nói.

"Tôi đồng ý với cô là Zack sẽ sớm liên lạc với Matt, nhưng cô có biết chắc mình đang làm gì không? Cô sẽ vi phạm một số điều luật, và mọi người sẽ săn đuổi cả hai. Nếu may mắn cả đời này cô phải sống trong cảnh trốn chui trốn nhủi".

"Hãy nói cho tôi biết đi" Julie nói, mắt nhìn Meredith không hề nao núng "Nếu đó là Matt ở tận nơi nào đó, cô độc, yêu thương chị - nếu Matt là người viết bức thư tới nay, chị sẽ làm gì? Thật lòng đấy nhé" Julie nói thêm, đánh hơi thấy người bạn mới sẽ giả vờ làm lơ.

Meredith thở dài khó nhọc "Tôi sẽ đi ngay lập tức, bằng tàu, máy bay, xe hơi, hay xe tải để đến với anh ấy" vòng tay ôm lấy Julie, cô thầm thì "tôi thậm chí còn nói dối là tôi có thai để anh ấy cho tôi đi cùng".

Julie cũng ngừng cảnh giác "Sao chị lại nghĩ tôi không có thai?"

"Biểu hiện trên mặt cô lúc Matt hỏi và cử chỉ sắp lắc đầu phủ nhận nếu tôi không ngăn lại".

"Cô sẽ không nói cho Matt biết chứ?"

"Tôi không thể nói được" Meredith thở dài "Tôi không thể giữ bí mật nào với Matt kể từ lúc chúng tôi kết hôn, nhưng nếu lần này tôi kể ra thì anh ấy nhất định sẽ nói lại với Zack. Anh ấy sẽ làm thế để bảo vệ cả hai người, cho dù Matt đã cố che dấu nhưng anh ấy đang sợ chết khiếp chuyện cô định làm và hậu quả có thể xảy ra. Tôi cũng vậy".

"Vậy sao chị còn giúp tôi?"

"Bối vùi" Meredith nói đơn giản "tôi không nghĩ một trong hai người có thể sống mà thiếu người kia. Và cũng vì" cô cười thật sự "Cô khiến tôi nghĩ mình cũng sẽ làm giống như cô nếu vị trí chúng ta hoán đổi".

Julie vẫy tay tạm biệt họ ở cửa trước, rồi cô đi vào nhà và cầm lấy bức thư của Zack. Ngồi xuống đọc lại lần nữa, để mặc câu chữ sượt ảm tìm gan và thổi bùng bùng khí bên trong.

Anh yêu em, Julie. Chúa ơi, anh sẽ đánh đổi cả đời để được sống với em một năm. Sáu tháng. Ba. Sao cũng được. ...Anh chưa từng nghĩ quan hệ tình dục là 'làm tình' cho đến khi gặp em. .. Anh sẽ không gửi thêm bức thư nào nữa, nên em đừng trông chờ. Thư từ chỉ làm hai ta thêm hy vọng và mộng tưởng, và nếu anh không ngừng lại, anh sẽ chết vì ham muốn em.

Cô nhớ lại những câu cuối cùng anh nói ở Colorado, kiểu hạ mình buồn cười của anh về tình yêu Em không yêu anh đâu Julie. Em không phân biệt được quan hệ thể xác với tình yêu thực sự. Hãy làm một cô gái tốt và về nhà đi. Và cô so sánh chúng với sự thật anh viết trong thư Anh yêu em. Anh yêu em ở đây nơi anh đang trú chân. Anh sẽ luôn yêu em. Mọi nơi. Mãi mãi.

Sự đối lập sắc nhọn của hai chuyện làm cô lắc đầu kinh ngạc "Không hề kì lạ" cô dịu dàng thì thầm với anh "là anh đã đoạt giải Oscar".

Julie đứng dậy và tắt đèn phòng khách, rồi cô đem thư vào phòng ngủ để đọc lại lần nữa.

"Hãy gọi cho em đi Zack" cô ra lệnh cho anh từ con tim "để giúp hai ta thoát khỏi cảm giác đau khổ này. Hãy gọi cho em nhanh lên".

***.

Cạnh nhà cô, cặp sinh đôi nhà Eldridge cũng ngủ muộn bất thường.

"Cậu ta bảo phải gọi lại" Ada Eldridge chỉ đạo cô em sinh đôi bú đờn binh "Ông Richardson đã nói phải gọi cho cậu ta ở Dallas, giờ nào cũng được nếu có người lạ nào ghé thăm Julie Mathison. Bây giờ cô đưa tôi bảng số của chiếc xe đầu tới nay để tôi đọc cho cậu ấy".

"Nhưng mà Ada" Flossie phản đối, giữ mảnh giấy ghi số xe sau lưng "Tôi không nghĩ chúng ta nên theo dõi Julie, cho dù là làm cho FBI".

"Chúng ta không theo dõi" Ada đi vòng ra sau giật lấy mảnh giấy "Chúng ta đang giúp cậu ấy bảo vệ Julie khỏi - con quái vật dốt nát đã bắt cóc cô ấy. Hẳn và những bộ phim đáng tởm của hẳn nữa" Bà nói thêm rồi cầm điện thoại lên.

"Chúng không đáng tởm! Đó là những bộ phim hay, và tôi cho rằng Zachary Benedict vô tội. Julie cũng vậy. Cô bé đã nói với tôi như vậy, và đã nói lại lần nữa trên truyền hình. Julie đã nói anh ta không làm gì tổn thương cô cả, nên tôi không hiểu sao chúng ta còn làm việc này. Tôi nghĩ là" Flossie tự tin "Julie yêu anh ta".

Ada ngưng việc bấm số điện thoại lại.

"Chắc hẳn vậy rồi" Ada khinh miệt tuyên bố "cô ta cũng là đứa lẳng mạn nửa mùa như cô vậy, rồi dính chặt vào gã diễn viên không-có-gì-tốt, cũng như cô đã vớ phải Herman Henkleman vô dụng, cái lão không đáng tốn nửa giờ ở cùng và sẽ không bao giờ đáng!".

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

52.1

Cuộc gọi Julie nguyên cầu và chờ đợi đã đến sau đó 4 ngày ở một nơi cô ít mong muốn nhất .

"Ồ Julie" cô thư kí hiệu trưởng gọi lớn khi cô đến trả sổ điểm danh vào cuối ngày "Một ông Stanhope nào đó đã gọi cô chiều nay" Julie ngoảnh đi một giây trước khi cái tên đó đập vào tâm trí cô, và người cô đông cứng lại .

"Ông ta có nói gì không?" cô hỏi, cả người căng ra vì nín thở.

"Ông ta muốn ghi danh cho con trai vào lớp học dành cho trẻ khuyết tật, nhưng tôi nói lớp đã kín chỗ rồi".

"Sao cô lại nói với ông ta điều đó?"

"Vì tôi nghe ông Duncan nói điều tương tự là chúng ta bị chật cứng. Mà dù sao ông Stanhope nói có việc khẩn cấp và sẽ gọi lại cho cô lúc 7 giờ tối. Tôi đã nói với ông ta là giáo viên ở trường không ở lại khuya đến vậy".

Trong nháy mắt Julie hiểu Zack ngại gọi máy nhà cô vì sợ bị nghe lén, nhưng anh lại không gặp được cô ở trường, và có thể anh sẽ không thử lại lần nữa, và những gì cô có thể làm bây giờ là giữ bình tĩnh trước cô thư kí lười nhác và rắc rối của ông hiệu trưởng.

"Nếu ông ta đã nói là có việc quan trọng" Julie phản kích "sao cô không nhắn tới lớp tôi?"

"Giáo viên không được nhận những cuộc gọi riêng tư trong trường. Đó là quy định của ông Duncan. Một quy định riêng".

"Đó rõ ràng không phải một cuộc gọi riêng" Julie nói, móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay "Ông ấy có nói sẽ gọi lại ở nhà tôi hay ở đây không?"

"Không".

6h45', một mình Julie ngồi trong phòng điều hành, mắt đăm đăm nhìn chiếc điện thoại trên bàn, nếu có cuộc gọi thì nó sẽ bật đèn sáng. Nếu cô đoán sai, Zack sẽ gọi về nhà thay vì tới trường, điều đó khiến cô kinh hãi nghĩ tới viễn cảnh anh hiểu lầm cô đã quyết định không đi cùng anh nữa và sẽ không gọi lại. Xa xa những tấm kính lớn trên tường trong phòng điều hành, những lối đi tối đen đầy ma quái, và khi nhân viên lao công ló đầu vào, cô nhảy chồm lên hoảng hốt.

"Tối nay cô làm việc trễ quá đấy" Henry Rueheart toét miệng cười để lộ hàm răng thiếu cái răng cửa.

"Vâng" Julie nói, vội vàng lấy một xấp giấy trắng và cây bút bi, "Tôi phải viết một bài báo cáo quan trọng. Thỉnh thoảng ở đây dễ làm việc hơn ở nhà".

"Cô không viết nhiều lắm nhì, chỉ lo nhìn chăm chú khoảng không trước mặt thôi" ông ta nói "Tôi đã nghĩ cô đang chờ điện thoại hay một cái gì đó - "

"Không, không phải đâu".

Điện thoại reo lên nhức óc ngay khuỷu tay cô, Julie chớp lấy ngay, nhấn nút trả lời.

"Xin chào".

"Chào em gái" Carl nói "Anh đã gọi về nhà em nhưng không thấy em bắt máy, thế là anh kết luận em đang ở trường. Em ăn tối chưa?"

Julie luồn tay vào tóc, cố gắng nhớ xem liệu Zack có nhận ra tín hiệu đường dây bị bận hay đã tự động chuyển sang máy khác.

"Em có nhiều việc phải làm" cô vừa nói vừa ném cái nhìn bị quấy rầy sang Henry, người vừa quyết định sắp xếp lại phòng làm việc, thu dọn túi rác thay vì tiếp tục quét dọn hành lang "Em đang cố viết mấy bài báo cáo, nhưng công việc không tiến triển gì mấy".

"Mọi việc vẫn ổn chứ hả?" anh kiên trì "Anh vừa mới gặp Katherine trong thị trấn vài phút trước. và cô ấy nói em muốn ở riêng cả tuần".

"Mọi thứ rất tuyệt! Cục kì, em lao đầu vào công việc theo đúng lời khuyên của anh đó, anh nhớ không?"

"Không, anh không nhớ".

"Vây chắc là người khác khuyên em như vậy. Em đã nghĩ là anh. Em phải gác máy rồi. Cảm ơn anh đã gọi. Yêu anh nhiều" cô nói xong liền treo máy "Henry" cô đột ngột nói "ông có thể dừng việc dọn phòng được không? Tôi không thể suy nghĩ gì cả nếu ông cứ đập đập giỏ rác như thế" cô đã miêu tả một cách bất công tiếng động nhỏ xíu ông ta gây ra.

Mặt ông trẻ xuống. "Tôi xin lỗi, Julie. Tôi sẽ tiếp tục quét dọn hành lang. Như vậy được chưa?"

"Được rồi. Tôi xin lỗi, Henry. Tôi hơi mệt mỏi" cô mỉm cười với bộ dạng không gì khác hơn ngoài vẻ ngái ngủ. Cô nhìn theo bóng ông ta khuất sau hành lang và thấy ánh đèn xa tít bật sáng. Cô phải giữ bình tĩnh, cô tự nhắc mình, không được nói điều gì bất thường và gây nghi ngờ.

Đúng 7h điện thoại reo lên lần nữa, và cô quyết định cầm tai nghe lên và trả lời.

Giọng Zack trên điện thoại nghe còn trầm hơn, nhưng nó còn lạnh lùng, cộc cằn và nhanh.

"Em có đang ở một mình không Julie?"

"Có".

"Có cách nào giúp anh bỏ đi cái ý tưởng điên rồ được đi cùng anh của em không?"

Đó không phải là điều cô muốn nghe, đó không phải là cách cô muốn anh nói với cô, nhưng cô tập trung vào những câu chữ anh đã viết trong thư, quyết tâm không để bị anh lừa hay làm bề mặt bằng giọng nói kia.

"Có chứ" cô êm ái đáp "Anh có thể nói những gì anh viết trong thư chỉ là giả dối".

"Được thôi" anh nói "Tất cả đều là giả dối hết".

Cô bóp chặt tai nghe và nhắm mắt lại.

"Bây giờ hãy nói là anh không yêu em đi anh yêu".

Cô nghe thấy hơi thở thô ráp của anh, giọng anh trở nên van xin đau đớn.

"Đừng buộc anh nói câu đó chứ Julie".

"Em yêu anh nhiều lắm" Julie mãnh liệt thì thầm.

"Đừng làm thế với anh, Julie -".

Ngón tay cô nói lỏng trên tai nghe và cô mỉm cười vì biết mình sẽ thắng cuộc chiến.

"Em không ngừng lại được" cô dịu dàng "em không thể ngừng yêu anh được. Chỉ có một cách giải quyết khiến em chấp nhận, còn lại phụ thuộc vào anh".

"Chúa ơi, nhưng nó không -".

"Hãy giữ lại nguyện cầu, anh yêu" cô thì thầm trên choker "anh sẽ phải quỳ lúc em đến đó, và cầu nguyện là em nấu giỏi hơn, cầu nguyện là em để anh được ngủ mỗi đêm, cầu nguyện em sẽ ngừng sinh con cho anh..."

"Ồi, Julie. Đừng... Chúa ơi, đừng".

"Đừng gì?"

Anh hít vào một hơi sâu, nặng nề, và chìm vào im lặng làm cô nghĩ anh không đáp lại, nhưng cuối cùng anh cũng trả lời, câu nói nghe như được vắt từ trong ngực anh.

"Đừng... bao giờ ngừng yêu anh".

"Em sẽ hứa không làm vậy trước một linh mục, một nhà truyền giáo, hoặc là một thầy tu".

Câu đó làm anh bật cười miễn cưỡng và kí ức về nụ cười chói lóa của anh làm tim cô vút lên khi anh nói.

"Chúng ta đang bàn chuyện cưới xin đó hả?"

"Đúng vậy".

"Anh nên mong là em cố chấp như vậy".

Nỗ lực làm ra vẻ bất bình trước thất bại của anh không hề hấn gì với Julie vì cô đã quen với trò chơi rồi, và cô háo hức làm anh vui lên.

"Anh không muốn cưới em sao?"

Anh kết thúc trò chơi với một câu trang trọng.

"Muốn đến chết được".

"Vậy thì cho em biết làm sao đến gặp anh và cờ nhả của anh luôn".

52.2

Lại thêm một khoảng lặng tra tấn thần kinh đến bước ngoặt, nhưng khi anh bắt đầu nói, cô quên hết mọi chuyện ngoại trừ những lời của anh và cảm giác hân hoan tuôn trào khắp người.

"Được rồi. Anh sẽ gặp em ở Mexico City cách hôm nay 8 ngày, vào tối thứ 3. Vào sáng thứ 3 hãy lái xe đến Dallas. Ở Dallas hãy thuê một chiếc xe dưới tên em và chạy đến San Antonio nhưng đừng quay lại. Để nó lại bãi đậu xe của sân bay, họ sẽ tìm ra thôi. Với chút may mắn chính quyền sẽ nghĩ em lái xe đi đâu đó gặp anh thay vì đón máy bay và sẽ không kịp thông báo tới sân bay. Sẽ mất vài giờ trên đường cao tốc. Một chiếc vé máy bay chuyển 4h đi Mexico City sẽ nằm tại quầy vé dưới tên Susan Artland. Còn câu hỏi nào không?"

Julie cười vì nhận ra anh mong muốn cuộc gọi kết thúc như thế này, bằng chứng là anh đã nghiên cứu kỹ lộ trình.

"Một câu thôi. Sao em không thể gặp anh sớm hơn?"

"Vì anh có vài chuyện phải làm cho xong" Julie chấp nhận, và anh tiếp tục "Khi em rời khỏi nhà sáng thứ 3, đừng mang theo gì cả. Đừng thu dọn hành lý, đừng tạo ra dấu hiệu nào chứng tỏ em sắp ra đi. Để mắt tới kính chiếu hậu và đảm bảo là em không bị theo dõi. Nếu bị theo đuổi, hãy đi làm cái gì khác rồi quay về nhà đợi anh liên lạc. Từ bây giờ đến lúc đó hãy chú ý thùng thư. Mở ra tất cả, kể cả thư quảng cáo. Nếu có gì thay đổi sẽ có thông báo theo đường này hay là có người đến. Chúng ta không thể dùng điện thoại nhà em vì anh cá là có băng ghi âm trong đó".

"Ai sẽ liên lạc với em?"

"Anh không rõ lắm. Nhưng khi anh ta đến đừng hỏi giấy chứng minh".

"Ok" Julie viết lại hết những chỉ dẫn của anh "Em không nghĩ là mình bị theo dõi. Paul Richardson và David Ingram - hai đặc vụ FBI đã bỏ cuộc và trở lại Dallas tuần trước".

"Em cảm thấy thế nào?"

"Tuyệt vời".

"Không bị ốm nghén hay gì khác chứ?"

Lương tâm cô thúc mạnh một cái, nhưng cô tự xoa dịu là không hẳn cô dối anh.

"Em là một phụ nữ khỏe mạnh. Em nghĩ cơ thể em được tạo ra để làm một người mẹ. Chắc chắn là em được tạo ra cho anh".

Anh nuốt nghẹn lời ám chỉ gọi tình của cô .

"Chọc anh đi rồi em sẽ phải trả đủ đó".

"Hứa chứ?"

Anh cười lớn, tròng cười từ trong cổ họng sười ầm cô, nhưng không thể bằng những lời nói khản đặc .

"Anh nhớ em. Chúa ơi, anh nhớ em" Giống như anh không muốn cả hai quả thư thả như vậy khi anh nói "Em có nhận ra sẽ khó khăn như thế nào khi từ bỏ gia đình không? Em có thể viết một bức thư rồi giấu chỗ nào mà gia đình em chỉ có thể tìm được sau khi em bỏ đi khá lâu. Sau đó em không bao giờ có thể liên lạc lại với họ lần nữa".

Cô nhắm tịt mắt "Em biết".

"Em đã chuẩn bị cho chuyện đó chưa?"

"Rồi".

"Một cách tồi tệ để bắt đầu sống cùng nhau" anh căng thẳng nói "xé nát gia đình em và cắt đứt mọi liên lạc. Giống như dính phải lời nguyền".

"Đừng nói như thế!" Julie run rẩy "Em sẽ giải thích rõ trong thư. Hơn nữa, rồi bỏ họ để đi với anh là hợp đạo lý" Để kéo cả hai khỏi tâm trạng khắc nghiệt của cuộc trò chuyện, Julie nói "Anh đang làm gì vậy? Anh đang đứng hay ngồi?"

"Anh đang trong phòng khách sạn, nằm trên giường, nói chuyện với em".

"Anh đang ở trong khách sạn?"

"Không. Anh tìm một phòng có điện thoại riêng và có thể gọi về Mi hợp pháp".

"Em muốn tối nay khi đi ngủ sẽ tưởng tượng thấy những gì anh đang thấy, hãy miêu tả phòng ngủ của anh đi, em sẽ tả phòng em, và anh cũng sẽ biết".

"Julie" anh nói cộc lốc "Em định đưa anh đến đỉnh điểm ham muốn vô vọng hay sao?"

Cô không hề có ý đó, nhưng suy nghĩ như thế thật thú vị.

"Em có thể sao?"

"Em biết mà".

"Chỉ cần miêu tả phòng ngủ thôi ư?"

"Chỉ cần nói bất kì điều gì".

Cô cười, tự nhiên và dễ dàng như cả hai đã cùng cười từ lúc đầu.

"Kích cỡ của nó là bao nhiêu" giọng anh rộn tiếng cười.

"Giường em?"

"Ngón tay áp út của em".

Cô hít vào một hơi sâu.

"5.5, em nghĩ vậy. Còn của anh?"

"Anh không biết. Lớn đấy".

"Vậy nó màu gì?"

"Ngón tay anh hả?"

"Không" cô khúc khích "giường của anh".

"Buồn cười nhỉ!" anh châm biếm, nhưng anh vẫn trả lời và giọng anh trầm hơn "Nó trên một con tàu, tường gỗ, đèn bằng đồng, tủ áo nhỏ, và một bức ảnh của em anh cắt ra từ một tờ báo được dán trên tường".

"Đó là những thứ anh thấy trước khi anh ngủ à?"

"Anh không ngủ, Julie. Chỉ nghĩ tới em thôi. Em có thích tàu không?"

Julie hít thở thật sâu, cố ghi nhớ từng lời ngọt ngào của anh.

"Em yêu tàu bè".

"Phòng ngủ của em thì sao?"

"Rườm rà. Quanh giường có đăng ten trắng, mái che và bàn trang điểm ở phía đối diện giường. Một bức ảnh của anh".

"Em lấy nó ở đâu?"

"Từ một tờ tạp chí cũ trong thư viện".

"Em xoáy tạp chí trong thư viện và cắt hình anh ra hả?" anh làm ra vẻ kinh ngạc.

"Không hề. Em có tiêu chuẩn đạo đức mà. Em đã giải thích là em đã làm hư hại không thể sửa chữa và chấp nhận nộp phạt. Zack" cô nói, cố xua tan cơn hoảng loạn "Ông lao công đang quét dọn xung quanh đây. Em không nghĩ là ông ta nghe thấy chúng ta, nhưng ông ấy cũng không thường lãng vãng khu vực này".

"Anh sẽ gác máy. Tiếp tục nói sau khi anh ngừng. Cố dẫn dắt ông ta vào một cuộc đối thoại vô thưởng vô phạt nhé".

"Được rồi. Đợi đã, ông ấy đang đi khỏi. Có lẽ ông ta cần lấy thêm vài món đồ trong xe đẩy".

"Tốt hơn chúng ta nên gác máy. Nếu còn chuyện gì em cần phải làm trước khi đi thì hãy tập trung làm cho xong trong tuần tới".

Cô gạt đầu, cảm giác nuối tiếc vì sắp để anh đi làm cô không thốt nên lời.

"Còn một chuyện anh phải nói với em" anh lặng lẽ nói.

"Chuyện gì?"

"Từng chữ anh viết trong thư đều là thật lòng".

"Em biết" cô cảm thấy anh sắp sửa rời máy nên nói nhanh "anh nghĩ gì về những thông tin Matt vừa tìm được từ Tony Austin? Cho dù Matt nghĩ chúng ta không thể làm thêm chuyện gì hợp pháp, nhưng vẫn có -".

"Tránh xa chuyện đó ra" Zack cảnh báo, giọng anh trở nên lạnh lẽo "Đề Austin cho anh. Sẽ có những cách giải quyết hần mà không dính dáng đến Matt".

"Những cách nào vậy?"

"Đừng hỏi. Nếu em gặp rắc rối với sự sắp xếp của anh, đừng yêu cầu Matt giúp đỡ. Chúng ta đang làm những việc phi pháp và anh không muốn Matt dính líu thêm nữa".

Julie ngẩn con run rẩy trước giọng nói đáng ngại của anh.

"Nói gì đó ngọt ngào trước khi gác máy đi anh".

"Điều gì đó ngọt ngào à" anh lặp lại, giọng đã dịu bớt "Em đang nghĩ gì trong đầu vậy?"

Cô hơi tổn thương vì anh không nghĩ ra điều gì để nói nhưng ngay lập tức kiểu cười khàn khàn của anh quay lại.

"Anh sẽ ngủ trong 3h. Hãy ngủ cùng anh. Và khi em nhắm mắt lại, tay anh sẽ ôm lấy em".

Giọng cô chỉ còn là tiếng thì thào "Em thích vậy".

"Tay anh vẫn ôm lấy em mỗi đêm từ lúc chúng ta chia xa. Ngủ ngon em yêu".

"Ngủ ngon".

Anh dập máy và trong một phút sau cùng Julie nhớ lời anh căn dặn phải đọc thoại một lát. Thay vì giả vờ Julie lấy máy gọi Katherine và nói khoảng 30 phút về đủ mọi chuyện trên đời. Rồi cô gác máy và xé tờ giấy ghi lời chỉ dẫn của Zack ra, nhưng cô lại nhớ đã từng xem một chương trình điều tra qua đó người ta đã tìm ra chứng cứ còn in dấu trên chiếc bảng kê giấy, thế là cô đem tấm bảng đi luôn.

"Chúc ngủ ngon, Henry" cô hồ hởi nói.

"Chúc ngủ ngon cô Julie" ông nói và rời xa hành lang.

Julie về nhà bằng cửa hông. Ba giờ sau Henry cũng ra về qua cánh cửa đó, sau khi đã thực hiện một số cuộc gọi tới Dallas.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53

53.1

Julie ném vali ra băng ghế sau, liếc mắt nhìn đồng hồ để đảm bảo còn đủ thời gian cho chuyến bay trưa rồi quay vào nhà. Khi cô cho đĩa đựng bữa sáng vào chậu rửa thì điện thoại trên tường reo lên, cô vội tay lấy tai nghe.

"Chào người đẹp" giọng nói vừa ấm áp vừa thô ráp của Paul Richardson vang lên, Julie tự nhủ quả là một sự kết hợp kì lạ "Anh chỉ định báo trước thôi, nhưng cuối tuần này anh muốn gặp em. Anh có thể bay từ Dallas đến chỗ em và đón em dùng bữa tối trong ngày lễ tình nhân hoặc là em bay đến đây và anh sẽ nấu".

Julie đã suy nghĩ nếu cô đang bị theo dõi thì một chuyến bay 'trong sáng' cuối tuần như vậy có thể lừa bịp được nhưng tay mặt thám xung quanh hoặc ít ra cũng giám được mức độ nghi ngờ của họ.

"Em không thể Paul. Em phải ra sân bay trong 30 phút nữa".

"Em định đi đâu?"

"Đây là một câu thăm vấn chính thức à?" cô kẹp điện thoại giữa vai và cầm trong lúc rửa ly.

"Không chính thức, anh không thể hỏi riêng em sao?"

Bản năng của cô thì thích và tin tưởng Paul nhưng cũng vừa nhắc cô nhớ lại sự cảnh giác của Zack, nhưng cho đến lúc cô rời khỏi Keaton lần cuối cùng thì tốt nhất đến bám sát sự thật.

"Em không biết anh có thể hay không nữa" cô thừa nhận.

"Julie, anh có thể làm gì để khiến em tin anh?"

"Nghĩ việc?"

"Phải có cách gì dễ hơn chứ".

"Em còn phải làm vài việc vặt trước khi đi. Khi em về chúng ta sẽ nói tiếp nhé".

"Ở đâu và khi nào?"

"Em sẽ đến thăm nhà của bà một người bạn ở một thị trấn nhỏ thuộc Pennsylvania - Ridgemont, và ngày mai em sẽ về nhà muộn".

Paul thở dài "Được rồi, tuần tới anh sẽ gọi và chúng ta sẽ có một buổi hẹn nhé".

"Ừm... Tốt thôi" cô lo lắng nói và đổ nước rửa chén ra khay đựng rồi đóng cửa lại.

Trong văn phòng Paul gác máy, gọi thêm một cuộc khác, đợi câu trả lời và gõ ngón tay lóc cóc trên bàn làm việc. Anh chớp lấy điện thoại ngay từ hồi chuông đầu tiên, và giọng phụ nữ vang lên.

"Thưa ông Richardson, cô Julie Mathison đã đặt vé bay từ Dallas qua Philadelphia và tới Ridgemont, Pennsylvania, trên một chuyến bay dạng phổ thông. Ông cần thêm thông tin gì nữa không?"

"Không" anh thờ dài nhẹ nhõm. Anh đứng lên đi về phía cửa sổ, nhìn xuống những đại lộ tấp nập ở Dallas.

"Sao?" Ingram đi qua từ phòng kế bên "cô ta nói gì về cái vali cô ấy để trong xe?"

"Sự thật, chết tiệt! Julie đã nói cho tôi nghe sự thật vì cô ấy không che giấu gì cả".

"Nhảm nhí. Cậu quên khuấy cuộc gọi từ Nam Mỹ cô ta chờ trong trường tối đó rồi hả?"

Paul vung tay "Nam Mỹ. Anh tìm ra manh mối gì rồi?"

"Có, 5 phút trước. Cuộc gọi thông qua một tổng đài điện thoại trong khách sạn ở San Lucia Del Mar".

"Benedict!" Paul nói, quai hàm anh cứng lại "Hắn đăng kí tên gì?"

"Jose Feliciano" Ingram nói "Thằng khốn kiêu ngạo đó đã đăng kí dưới tên Jose Feliciano".

Paul trừng mắt hoài nghi "Hắn dùng hộ chiếu có tên đó sao?"

"Nhân viên tiếp tân không yêu cầu hắn trình hộ chiếu. Cô ta nghĩ hắn là dân bản địa, hắn dùng một cái tên đậm mùi Tây Ban Nha, và hắn nói tiếng Tây Ban Nha - rất hữu ích cho một kẻ sống ở California. Giờ hắn có thêm bộ râu nữa đó".

"Tôi đoán hắn đã trả phòng".

"Tất nhiên. Hắn trả tiền cho một đêm rồi bỏ đi vào sáng sớm hôm sau. Chiếc giường trong phòng không hề được sử dụng".

"Có lẽ hắn chỉ đến gọi điện. Giám sát khách sạn đó".

"Việc đó đang được tiến hành".

Paul đến bàn làm việc và ngã sập xuống ghế.

"Cô ta đã nói chuyện với hắn hơn 10 phút" Ingram nói thêm "Đủ lâu cho những kế hoạch".

"Cũng đủ lâu cho một cuộc điện thoại với một kẻ cô cảm thấy thương tiếc và tự trấn an mình hắn ta vẫn khỏe. Cô ấy có một con tim mềm yếu và cô tin hắn là nạn nhân của nghịch cảnh. Đừng quên điều này. Nếu cô ta muốn đi cùng hắn thì đã làm quách việc đó ở Colorado rồi".

"Có lẽ vì hắn không đồng ý cho cô ta theo".

"Có thể" Paul mia mai "nhưng bây giờ sau nhiều tuần không được gặp thì hẳn phát điên vì nhớ cô ấy và ra khỏi nơi ẩn nấp để săn đuổi cô ta".

"Chết tiệt" Ingram phun ra "Cậu cứ như thế. Mong cậu đã sắp hàng vào danh sách hết thời của gã trên lầu vì cứ tiếp tục bảo vệ cô ta, và cậu vẫn đang tranh đấu. Cô ta đã nói dối về những chuyện đã xảy ra ở Colorado. Chúng ta đã biết và sẽ lôi cô ta..."

Paul dùng hết sức lực để nhắc mình nhớ Ingram là bạn và đang lo lắng cực độ cho anh.

"Còn chút ít vấn đề đây" Paul nhắc "Chúng ta không biết, không có bằng chứng gì cả".

"Chúng ta vừa biết cách đây 5 phút và có bản báo cáo về cuộc gọi".

"Nếu anh nói đúng thì cô ấy sẽ dẫn chúng ta đến gặp Benedict. Nếu anh sai, chúng ta sẽ mất mọi thứ".

"Tôi đã ra lệnh theo dõi sát sao cô ta từ trước khi bước vào đây rồi, Paul".

Xiết chặt hàm răng lại, Paul nén hành động phản đối có phần vô nghĩa và sai lầm, nhưng anh vẫn rít qua kẽ răng.

"Tôi có thể nhắc anh nhớ tôi vẫn đang theo vụ này cho tới lúc tôi bỏ cuộc không. Trước khi anh làm thêm một việc quái quỷ nào nữa hãy thông qua tôi trước đã, anh rõ chưa?" anh quát lên.

"Hiểu rồi" Dave giận dữ phản kích "Cậu đã tìm được thông tin gì về chiếc xe đậu trước nhà cô ta tuần trước chưa?"

Ném tập hồ sơ lên bàn, Paul nói.

"Nó được thuê bởi Joseph A. O'Hara, địa chỉ Chicago. Không có tiền án, trong sạch như nước lã. Là tài xế kiểm vệ sĩ của Collier Trust".

"Một ngân hàng?"

"Có Collier Bank & Trust ở Houston và rải rác khắp nước Mỹ".

"Khi nãy lúc anh gọi cô ta anh có hỏi về mấy vị khách từ Chicago không?"

"Để cảnh báo cô ấy là đang bị theo dõi và anh sẽ có có tổ cáo tội thiên vị nữa hả?"

Ingram thở hắt ra và ném trả hồ sơ về O'Hara.

"Nghe này, Paul, tôi xin lỗi. Tôi chỉ không muốn cậu tự hủy hoại sự nghiệp vì cô nàng có cặp mắt to tròn và đôi chân tuyệt đẹp".

Thả người trên ghế, Paul cười cay đắng.

"Anh sẽ phải quỳ gối xin cô ấy tha thứ vào một ngày nào đó, nếu không tôi sẽ không để anh làm cha đỡ đầu đứa con đầu lòng của chúng tôi đâu".

Thở dài khó nhọc Ingram nói.

"Tôi hy vọng sẽ có ngày tôi phải làm vậy, Paul. Thề có Chúa, tôi sẽ làm".

"Tốt. Cụp mắt khỏi đôi chân cô ấy dùm tôi".

...

53.2

Julie vừa hoàn tất việc sắp xếp lại nhà bếp và lấy áo khoác cho chuyến đi đến Pennsylvania thì có tiếng gõ cửa. Với áo khoác trên tay, Julie ra mở cửa và ngạc nhiên thấy Katherine và Ted đang đứng cạnh nhau.

"Đã lâu lắm rồi" Julie cười toét miệng "Em mới thấy hai người đứng cạnh nhau trước cửa nhà một ai đó".

"Katherine nói em sắp đi Pennsylvania với tư cách đại sứ thiện chí cho Zachary Benedict, chuyện đó là sao?" Anh bực dọc tiến thẳng vào trong còn Katherine nhìn đầy tội lỗi lơ đãng theo sau.

Julie ném áo qua một bên và liếc nhìn đồng hồ.

"Em có chưa tới 5 phút để giải thích, nhưng em nghĩ em đã giải thích với Katherine tối qua" Bình thường Julie đã nổi đóa vì sự can thiệp đời sống riêng tư của họ, nhưng ý nghĩ sẽ xa rời hai người vĩnh viễn khiến con oán giận bay biến. Cô nói không chút ác ý "Dù em rất thích việc hai người ở cùng với nhau, nhưng em hy vọng đó là vì cả hai tìm ra vài điểm chung chứ không phải mưu toan thăm vắn tập thể chuyện riêng của em".

"Đó là lỗi của mình" Katherine nói nhanh "Sáng nay mình gặp Ted trong thị trấn. Và anh hỏi chuyện của cậu. Cậu lại không nói phải giữ bí mật chuyện

đi..." cô dài giọng.

"Nó không phải là bí mật".

"Vậy hãy giải thích cho anh hiểu tại sao em đi" Ted cố chấp, giọng anh nặng trĩu lo âu và mệt mỏi.

Đóng cửa lại, Julie quệt tóc trước trán, suy nghĩ tìm cách giải thích. Cô không thể giải thích là cô bị lời nói mê tín của Zack là cuộc hôn nhân của họ đã vương phải lời nguyền ngay từ lúc đầu. Mặc khác cô cũng muốn kể họ nghe sự thật đủ để họ hiểu và sau này sẽ tha thứ cho cô. Cô nhìn từ gương mặt lo lắng của Katherine sang bộ mặt sâu muộn của Ted và ngập ngừng nói.

"Hai người có tin mọi chuyện diễn ra theo cách nó bắt đầu không?"

Ted và Katherine nhìn nhau ngơ ngác, và Julie diễn giải.

"Hai người có tin nếu một việc khởi đầu tồi tệ thì cái kết của nó cũng tồi tệ nốt hay không?"

"Có" Katherine nói "Mình nghĩ là có".

"Anh không tin" Ted thẳng thừng và câu nói của anh khiến Julie nghi ngờ anh đang ám chỉ hôn nhân với Katherine "Một chuyện khởi đầu tuyệt đẹp thì cũng có thể có cái kết thê thảm".

"Vì anh đã quyết định can thiệp vào cuộc sống của em" Julie thích thú "thì em nghĩ mình có quyền chỉ ra việc đó, còn nếu anh đang ám chỉ hôn nhân của anh thì em cho là vấn đề thực sự sẽ không bao giờ có điểm dừng. Katherine đã nhận ra điều đó ngay cả khi anh từ chối đối mặt vấn đề. Còn câu trả lời tại sao em đi thì có thể vẫn tắt trong 1 phút thế này: Zack được bà nội nuôi dưỡng, nhưng anh ấy đã rời xa bà ấy trong một tình cảnh đáng thương. Không có việc gì trong đời anh ấy gặp suôn sẻ kể từ lúc đó. Hiện giờ anh ấy đang gặp nguy hiểm, anh ấy cô độc, nhưng rồi Zack cũng bắt đầu một chương hoàn toàn mới trong đời. Em muốn anh ấy có bình yên và may mắn trong phần đời sắp tới, và em có một dự cảm - cứ cho là mê tín nếu anh muốn - là nếu em sửa chữa được những mối liên hệ anh ấy đã hủy bỏ thì cuối cùng anh ấy cũng có được may mắn và bình yên".

Một khoảng lặng căng thẳng theo sau tuyên bố của cô, Julie quan sát cả hai người kiên trì tìm cách phản biện nhưng đều thất bại, và cô đi ra cửa. "Cả hai người có nhớ không?" Julie cố giữ giọng nói dừng dừng để nguy trang cho lời khẩn cầu tiếp theo "để có hạnh phúc đích thực, cần phải có sự ủng hộ của gia đình, cho dù họ có làm những điều mình không thích. Khi bị gia đình ghét bỏ thì chẳng khác gì bị trúng lời nguyền".

Khi cánh cửa đóng sầm sau lưng họ, Ted cúi gắt nhìn Katherine.

"Nó nói vậy là có ý gì?"

"Em nghĩ chuyện đó đã quá rõ rồi chứ" Katherine nói, cô vẫn còn sững sờ bởi sự căng thẳng kì quặc trong giọng nói của Julie "Cha và em cũng hơi mê tín. Cho dù từ lời nguyền nghe có hơi lố".

"Anh không nói chuyện đó. Anh hỏi chuyện con bé nói hôn nhân của chúng ta chưa hết và em biết như thế kìa".

Trong những tuần qua, Katherine đã quan sát Julie đương đầu với FBI và toàn thế giới một cách dũng cảm, tỏ rõ lòng tin vào sự trong sạch Zachary Benedict cho dù anh ta đã từ chối tình yêu của Julie và làm cô tổn thương rất nhiều ở Colorado. Cùng thời gian đó Katherine đã buộc mình xuất hiện trước mặt Ted hàng tá lần trong những buổi huấn luyện trẻ khuyết tật, và khi làm việc cùng anh cô luôn cố che dấu cảm xúc thật và nỗ lực vượt qua thái độ thù địch của Ted. Cô quyết tâm đi theo chiến lược tiếp cận từng bước một, chậm mà chắc chứ không phải ào ào thú nhận cảm tình. Nhưng giờ đây khi đứng trước người cô yêu, cô nhận ra chính vì nỗi sợ bị tổn thương, bị cho là kẻ ngốc và tan tành hy vọng đã ngăn cô hành động. Cô biết anh đang thường xuyên gặp gỡ một phụ nữ khác và anh còn gặp cô ta nhiều hơn kể từ lúc cô trở về Keaton, và dù cô đã đạt được thỏa thuận ngừng bắn thì thái độ anh dành cho cô vẫn không có gì thay đổi, cô chỉ có thể buộc anh thể hiện vẻ ngoài lạnh như tiền.

Cô sợ mình đã hết thời gian, sợ rằng cô sẽ mất tình thần nếu cô không nói ngay với anh lúc này, và sợ cô sẽ phạm một sai lầm không thể tránh được, cô đã quá tuyệt vọng và căng thẳng vì sợ phải đặt mọi chuyện lên anh cùng một lúc.

"Em đang nghĩ câu trả lời hay là đang nghiên cứu cấu tạo lỗ mũi của anh vậy?" anh cúi gắt.

Trước cơn hoảng loạn của mình, Katherine thấy đầu gối cô bắt đầu run lẩy bẩy còn lòng bàn tay thì tứa mồ hôi, cô đưa mắt nhìn vào đôi mắt xanh lạnh lẽo của anh và dừng cảm nói.

"Julie nghĩ hôn nhân của hai ta chưa kết thúc vì em vẫn còn yêu anh".

"Con bé kiếm đâu ra ý tưởng nhảm nhí đó vậy?"

"Từ em" Katherine rung rẩy nói "Em đã nói với Julie như thế".

Chân mày Ted se khít lại và anh ném cô cái nhìn khinh bỉ làm cô nao núng.

"Em nói với con bé là em còn yêu anh?"

"Đúng, em đã kể cô ấy nghe mọi chuyện, kể cả lỗi lầm của một cô vợ tệ hại và tại sao em lại - làm mất đứa bé của chúng ta".

Cho đến tận lúc này, ý nghĩ về đứa bé cô đã cố tình phá bỏ vẫn làm Ted điên người, anh phải ngăn mình không tát vào mặt cô, nhưng cơn giận cùng cực làm anh lao vào.

"Đừng bao giờ đề cập đến đứa bé với một người nào nữa, không thì có Chúa biết, anh sẽ -".

"Anh sẽ làm gì?" Katherine nức nở "Anh sẽ căm ghét em ư. Anh không thể ghét em nhiều hơn em ghét bản thân mình. Anh sẽ ly dị em ư? Anh làm việc đó lâu rồi. Anh sẽ từ chối tin đó chỉ là tai nạn?" cô điên cuồng tiếp tục "Nó là một tai nạn! Con ngựa em cười đột ngột khụy xuống".

"Chết tiệt, cảm miệng đi!" Ted nói, bẻ tay cô vào cạnh sườn rồi đẩy cô sang bên và bước đi, nhưng Katherine phớt lờ cơn đau và đứng chắn ngay cửa.

"Em không thể!" cô khóc "Em phải làm cho anh hiểu. Em đã dành 3 năm để quên những gì em đã làm với chúng ta, 3 năm để chuộc lại lỗi lầm".

"Anh không muốn nghe thêm gì cả" anh cố kéo cô qua một góc để mở đường bỏ đi, nhưng cô vẫn kiên trì bám cửa, bỏ qua cơn đau từ những ngón tay anh đang cắm vào da thịt cô.

"Em muốn gì?" anh quát nạt, vẫn không thể lay chuyển cô nếu không ra sức mạnh bạo.

"Em muốn anh tin đó là tai nạn" cô khóc.

Ted buộc bản thân lơ đi sức công phá trong lời nói và gương mặt xinh đẹp đầm nước mắt của cô, trong suốt thời gian anh biết cô, anh chưa từng thấy cô khóc. Cô hư hỏng, kiêu ngạo, và bướng bỉnh nhưng chưa từng nhỏ một giọt nước mắt nào. Tuy vậy anh vẫn còn có sức kháng cự nếu cô không đưa đôi mắt ướt át đó nhìn anh và đau khổ nói.

"Chúng ta đều đau đớn tận sâu trong tim vì cái cách cuộc hôn nhân của hai ta kết thúc, ít nhất anh hãy ôm em lần cuối và để tất cả trôi xa".

Bàn tay anh nói lời trái với ý muốn của anh, cô vùi mặt vào ngực anh, và bất thành linh tay anh vòng qua người cô, ôm lấy cô đang nức nở, nỗi đau ngọt ngào khi cô tựa sát vào người gần như hủy hoại anh. Cố giữ giọng nói thẳng thừng và vô cảm, anh cảnh cáo cô.

"Kết thúc rồi, Katherine. Chúng ta kết thúc rồi".

"Vậy hãy để em được nói điều muốn, rồi hai ta sẽ lại làm bạn, không phải kẻ thù" Tay anh dừng đi chuyển xuống lưng cô, và Katherine nín thở, nửa mong muốn anh sẽ từ chối, nhưng anh vẫn im lặng, cô nhìn anh chăm chú và nói.

"Em có thể tin trong tim anh có 50% cơ hội em không cố tình làm mất đứa bé được không?" Trước khi anh có thể phản ứng, cô thành thật nói "Nếu anh nghĩ kỹ lại, anh sẽ thấy em chưa từng có đủ can đảm để mạo hiểm mạng sống của em cho bất kỳ điều gì. Em là một kẻ hèn nhát, sợ máu, nhện, rắn -".

Bây giờ Ted đã già dặn và thông minh hơn, và anh biết sự hợp lý trong lời nói của cô, hơn thế nữa, anh thấy sự thật trong mắt cô, cơn giận và khinh ghét anh nuôi dưỡng nhiều năm dần tan thành bong bóng, để lại trong anh sự nhẹ nhõm khó tin.

"Em còn sợ cả bướm đêm nữa".

Katherine gật đầu nhận ra thái độ thù địch đã biến khỏi mặt anh lần đầu sau nhiều năm.

"Em cảm thấy có lỗi nhiều hơn những gì em có thể nói vì sự liều lĩnh, ích kỷ ngu ngốc của em đã làm mất đứa bé. Em xin lỗi vì mớ bẽ bộn em đã gây ra cho cuộc hôn nhân, và cho cơn ác mộng em đã mang đến cho anh toàn bộ thời gian chúng ta ở cùng".

"Cũng không tệ đến thế" anh miễn cưỡng nói "ít nhất không phải là toàn bộ".

"Đừng nói giúp cho em. Em đã trưởng thành rồi, em đã học được cách đối diện với sự thật và giải quyết tận gốc. Sự thật em là một cô vợ đáng khinh. Bên cạnh việc cư xử như một cô dâu trẻ con hư hỏng, không nói lý lẽ, đòi hỏi, em còn hoàn toàn vô dụng. Em không nấu ăn. Em không dọn dẹp, nếu anh không làm em vừa ý thì em không ngủ với anh. Nhiều năm qua em cần thú nhận với anh rằng - hôn nhân của chúng ta không thất bại, anh không thất bại - em mới phải".

Trước sự ngạc nhiên của cô, anh lắc đầu và thở dài.

"em luôn nghiêm khắc với bản thân mình. Không hề thay đổi gì cả".

"Nghiêm khắc với bản thân?" Katherine cười chán nản "Anh đang đùa phải không, hoặc là anh có tới hai cô dâu trẻ con! Nếu anh còn bối rối thì em nhắc cho anh nhớ em đã từng suýt đầu độc anh trong vài lần hiếm hoi em nấu ăn. Em cũng là người in ba dấu bản úi lên đồng phục của anh trong tuần đầu kết hôn. Em cũng úi nếp li trên quần anh, nhưng thay vì làm ở mặt trước thì em lại để bên hông, kết quả là hai chân như bị kẹt ở hai bên quần vậy".

"Em không suýt đầu độc anh".

"Ted, khỏi cần chiếu cố em! Cả sở cảnh sát đều trêu chọc anh là trở thành khách hàng thường xuyên của thuốc đau bụng mà. Em có nghe họ nói".

"Chết tiệt, anh phải nuốt vài thứ làm giảm nồng độ axit trong dạ dày như kẹo vì anh đã không thể làm người anh kết hôn được hạnh phúc, điều đó cào nhát anh từ bên trong".

Katherine đã chờ đợi rất lâu để có dịp thổ lộ mọi thất bại và cầu xin sự tha thứ và cô từ chối cử chi cao thượng của Ted nhằm xoa dịu cô.

"Chuyện đó không đúng, anh biết mà! Chúa ơi, mẹ anh đã đưa cho em công thức món ăn anh thích nhất, nhưng lúc em nấu thì anh hầu như không ăn ragu, đừng chối nha" cô dữ dội nói khi anh lắc đầu "Em đã thấy anh bỏ hết vào thùng rác khi em quay đi. Có lẽ anh ghét mọi thứ em nấu nhưng em không đổ lỗi cho anh đâu".

"Khôn thật, anh ăn mọi thứ em đã nấu" anh bực dọc nói "ngoại trừ ragu, anh xin lỗi vì đã bỏ chúng, nhưng bụng anh không tiêu hóa nổi".

Nét mặt Katherine trở nên đáng ngại vì vẻ lảng tránh của anh.

"Ted, mẹ anh đã nói riêng với em đó là món anh thích nhất".

"Không, đó là món Carl thích nhất. Bà ấy luôn lẫn lộn".

Sức nóng từ cuộc tranh luận ngổ ngàng đập vào hai người cùng lúc khiến Katherine khúc khích cười và ngã vật ra ghế.

"Sao lúc đó anh không nói em biết?"

"Em sẽ không tin anh" Ted thở dài khó nhọc, nắm lấy bờ vai của Katherine và cố giải thích với cô một chuyện cô đã không hiểu lúc cô 20 tuổi. "Thỉnh thoảng trong cuộc đời của cô con gái xinh đẹp thông minh của Dillon Cahill em đã nảy ra ý tưởng điên khùng là em có thể làm mọi việc giống hệt trong sách và còn làm giỏi hơn bất kì ai. Nhưng khi em không làm được thì em xấu hổ và giận dữ bản thân mình. Với em cuộc đời là những bức tranh sơn dầu được đánh số, mọi thứ phải được đặt đúng vị trí nếu không sẽ vô giá trị. Kathy" anh lặng lẽ nói, âm thanh của cái tên riêng chỉ anh mới dám gọi gần như phá hủy cô y như cách anh lấy cô tay vén những lọn tóc còn vương trên vai cô. "Em muốn học đại học ngay sau khi chúng ta kết hôn, không phải vì em nông cạn hay hư hỏng, mà bởi vì trong em luôn có ý niệm là em đã đảo lộn trật tự vốn có bằng việc kết hôn trước khi tốt nghiệp đại học. Và khi em muốn cái biệt thự chết tiệt cha em đã xây cho chúng ta không phải vì em muốn ra về ta đây với mọi người trong thị trấn mà bởi vì một phần nào đó trong em tin rằng chúng ta sẽ có hạnh phúc khi ở đó... chuyện đó rơi vào quan điểm tự nhiên của Katherine Cahill".

Tựa người vào cửa cô nhắm mắt lại, thở dài một nhọc vì kiệt sức và thích thú.

"Sau khi li dị em đã trở về trường và trải qua năm đầu với bác sĩ tâm lý 1 tuần 1 lần để tìm ra nguyên nhân em gây ra mớ hỗn độn đó".

"Em có tìm ra gì không?"

"Không nhiều bằng những gì anh kể trong vòng hai phút. Rồi anh biết em đã làm gì tiếp theo không?"

Nụ cười bật ra trên môi Ted và anh lắc đầu.

"Anh không tưởng tượng ra được. Em đã làm gì?"

"Em đến Paris và đăng kí một khóa dạy nấu ăn của Cordon Bleu".

"Em học hành ra sao?"

"Không tốt lắm, thật đấy" cô cười rầu rĩ "Đó là lần đầu trong đời em không tỏa sáng trong một lớp học em tự nguyện đăng kí." Anh nhướn mày trước lời thổ lộ của cô, và cô gạt đầu thông hiểu câu bình luận không lời của anh.

"Em có đậu khóa học đó không?"

"Em đậu món bò" cô chọc, và nụ cười tủm tỉm của anh làm tim cô reo vang, "nhưng em rớt món bê".

Một lúc lâu sau họ vẫn cười với nhau, lần đầu sau rất nhiều năm, và rồi Katherine êm ái nói.

"Anh có vui lòng hôn em được không?"

Anh bật người khỏi cửa và nói.

"Không đời nào".

"Anh sợ à?"

"Đẹp đi, khôn kiếp! Em đã diễn trò này cả chục năm trước rồi, bây giờ nó đã cũ rích, không có hiệu quả đâu".

Phốt lờ cú đòn giáng vào lòng tự trọng của cô, cô khoanh tay ngang ngực và cười với anh.

"Với tư cách con trai một mục sư thì anh chửi thề nhiều quá rồi đó".

"Em đã nói câu đó lâu rồi. Và anh cũng đã nói anh không phải mục sư, cha anh mới phải. Hơn nữa," anh cố tình tìm cách xa lánh cô "dù em đã từng có

ma lực không thể chối từ đối với anh lúc anh còn trẻ thì bây giờ anh thích tự bản thân có sức quyến rũ hơn".

Lòng tự trọng bị tổn thương của Katherine vụt ra từ lời thì thầm nhẹ nhàng và lo âu trong lúc cô với tay lấy cái áo khoác trên ghế "Anh biết sao?"

"Khón thật em biết mà. Nếu em cần một lời khuyên hay ho thì hãy quay về Dallas với gã Spencer Hayward hay Hayward Spencer hay tên quái gì cũng mặc để hấn đeo lên cổ em một chiếc vòng kim cương 5 cara hợp tông với cái nhẫn bự chàng em đang đeo".

Thay vì nhảy bổ vào anh như cách cô làm nhiều năm trước, cô chỉ nhìn anh theo kiểu không thể lý giải và nói.

"Em không cần lời khuyên của anh nữa. Có thể anh sẽ ngạc nhiên nhưng bây giờ rất nhiều người, bao gồm Spencer thường hỏi xin em lời khuyên".

"Về cái gì?" anh giễu cợt "cho một tuyên ngôn thời trang trên tạp chí xã hội hả?"

"VẬY ĐÓ" cô bùng nổ, ném áo khoác trở lại ghế "Em để anh làm em tổn thương vì em đáng bị như thế, nhưng em chỉ là con khốn nếu để anh che dấu những sự lập lờ khao khát thể xác của anh bằng cách tấn công em".

"Cái gì của anh?"

"Anh đã rất tử tế, vô cùng dễ chịu cho tới lúc em yêu cầu anh hôn em và anh bắt đầu kiểu đã kích đòi tư này. Bây giờ hãy hôn em hoặc thú nhận là anh đang sợ".

"Anh xin lỗi" anh quát, rất nhanh và ngoan cố làm Katherine bật cười.

"Cảm ơn" cô ngọt ngào nói, với tay lấy áo "Em chấp nhận lời xin lỗi".

Sau những cuộc chiến hoàng gia trong quá khứ thì Ted hoàn toàn bất ngờ với thái độ sống yên bình lặng của cô, và anh nhận ra cô đã thay đổi.

"Katherine" anh dịu dàng "Anh xin lỗi vì đã đã kích em. Thật lòng đấy. Anh xin lỗi".

Cô gật đầu nhưng mắt cô không nhìn anh.

"Em biết. Có lẽ anh đã hiểu lầm nụ hôn em yêu cầu. Em chỉ nghĩ đó là dấu hiệu chấp nhận ngừng bắn và đặt dấu chấm hết cho mọi chuyện".

Cô đưa mắt nhìn anh và thề rằng có sự thích thú và hiểu biết lóe lên trong mắt anh, nhưng với sự kinh ngạc của cô, anh chấp nhận. Anh lăm bắm lúc nâng cằm cô lên.

"Được rồi. Hôn anh đi, nhanh lên đó" Cả Katherine và Ted đều cười lúc môi họ chạm nhau "Đừng cười nữa" Ted khúc khích cảnh cáo.

"Đừng cười nữa" cô đáp trả, nhưng hơi thở của họ trộn lẫn vào nhau và thổi bùng lên ngọn lửa đam mê họ đã cùng sẻ chia nhiều năm trước. Tay Ted trượt xuống eo cô, giữ cô gần hơn, và càng chặt hơn khi cô ngã sóng soài ngược khỏi cơ thể anh, tựa lưng ra đất và kéo anh ngã theo.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

54.1

Theo lời chỉ dẫn của người đàn ông ở trạm xe thuê ngay sân bay Ridgemont, Julie không khó khăn gì để tìm ra địa chỉ ngôi nhà thời niên thiếu của Zack. Trải dài trên ngọn đồi có thể quan sát toàn bộ quang cảnh của thung lũng, lâu đài quyền quý là nơi Margaret Stanhope đang sống mà theo lời của người ở bãi xe là 'có một cột mốc gần đây'. Nhìn theo bờ tường lát gạch dài ngoằn, Julie thấy có điểm mốc bên tay trái và lách xe khỏi đường cao tốc. Khi cô lên hết dốc đồi qua những hàng cây, trong đầu cô chợt nhớ lại lời Zack miêu tả cái đêm anh rời khỏi nhà "anh trở thành đứa bị chối bỏ ngay lúc đó, anh ném trả chìa khóa xe và đi bộ dọc đường xe chạy rồi ra đường cao tốc" Anh đã đi bộ rất lâu, và nỗi nhớ nhà da diết tràn ngập trong cô, cô nhìn xung quanh, cố tưởng tượng những gì anh đã cảm nhận và nhìn thấy ngày hôm đó.

Trên đỉnh đồi cô quẹo khúc cua cuối cùng, lối đi rộng mở và đến trước một cánh cổng có bãi cỏ được cắt tỉa gọn gàng, và những hàng cây khổng lồ đang trụi lá vì mùa đông. Nét mộc mạc từ ngôi nhà lát đá tạo cho cô cảm giác khó chịu kì lạ khi cô dừng lại trước phần đường lát gạch cho xe ngay trước bậc thang. Cô đã không gọi điện trước vì không muốn giải thích lý do cô đến qua điện thoại, và cô cũng không muốn để bà nội của Zack có cơ hội từ chối gặp mặt cô. Theo kinh nghiệm của cô thì những vấn đề thuộc về con người thì nên để con người giải quyết. Lấy ví và găng tay rồi ra khỏi xe, cô dừng lại ngay trước lối vào, bình tĩnh ước lượng. Zack đã lớn lên ở đây, và nơi này đã ghi dấu ấn vào tính cách của anh, nó giống anh ở những điểm như - dữ dội, tự cao, rần rờ và ẩn tượng.

Điều đó khiến cô cảm thấy khỏe hơn, dũng cảm hơn khi bước qua cánh cửa rộng lớn. Khẽ khải vượt qua điểm báo u ám đang gặm nhấm bên trong

cô, Julie tự nhắc mình cô đến đây vì 'sứ mệnh hòa bình' và gõ vào chốt cửa nặng nề.

Một ông quần già cổ xưa với bờ vai khom khom mặc bộ vét đen và nơ bướm bước ra mở cửa.

"Tôi là Julie Mathison" cô nói "Tôi muốn gặp bà Stanhope nếu bà ấy có nhà".

Cặp lông mày trắng phều của ông quần già nhướng cao trên đôi mắt nâu khi Julie giới thiệu tên, nhưng ông ta liền lấy lại vẻ điềm tĩnh và lui bước về căn phòng nghỉ u ám, sâu hoắm với sàn bằng đá xanh "Tôi sẽ hỏi bà Stanhope. Cô phải đợi ở đây" ông nói thêm, chỉ tay về chiếc ghế cổ nhìn không thoải mái lắm đặt ngay bàn tiệc trà bên trái phòng nghỉ.

Julie ngồi xuống, ví dụ cạnh đầu gối, cảm thấy mình hơi giống kẻ ăn xin trong căn phòng ngột ngạt không tỏ vẻ đón chào, và cô có cảm giác những vị khách không được mong đợi thường cảm thấy giống như cô. Tập trung tư tưởng vào những điều cần nói, tia nhìn của cô lướt qua bức tranh phong cảnh Đức được chạm trổ công phu trên bức tường đối diện, rồi cô căng thẳng quay lại khi viên quần già bước vào phòng nghỉ.

"Bà chủ chỉ cho cô đứng 5 phút" ông ta thông báo.

Không để mình nản lòng vì khởi đầu không mấy hứa hẹn, Julie bước theo ông ta dọc lối đi rộng rãi, và đi vào căn phòng to lớn với lò sưởi đồ sộ và tấm thảm đậm chất á đông trải dài trên sàn gỗ bóng láng. Một đôi ghế lưng cao bọc vải được đặt ngay lò sưởi, và vì không thấy ai ngồi trên ghế sofa hay còn những đồ nội thất khác trong phòng nên Julie kết luận sai là cô đang ở một mình. Cô thờ thẩn tiến đến chiếc bàn có những bức ảnh ép bạc, dự định nghiên cứu chân dung của những người thân trong gia đình Zack, rồi cô thấy bức tường phía bên trái có một bức tranh chân dung lớn. Mím cười thích thú, Julie tiến lại gần và nhận ra Zack không hề phóng đại - có những nét tương đồng đáng ngạc nhiên giữa anh và đàn ông dòng họ Stanhope. Sau lưng cô một giọng nói sắc cạnh quát lên.

"Cô vừa lãng phí một trong năm phút quý báu của mình đây cô Mathison".

Ngồi ngàng xoay người lại, Julie tìm kiếm nơi xuất hiện giọng nói đáng ngại kia và đi vòng qua phía trước mấy cái ghế. Ngay đó cô bị choáng váng lần hai khi người đàn bà từ từ đứng lên, nhòm người khỏi chiếc ghế gỗ có tay vịn không phải là một người bé xíu như Julie mong đợi sẽ giống ông quần già từ vóc người đến cách cư xử. Thay vào đó, bà cao hơn Julie cả chục inch, và khi bà đứng thẳng lên thì tư thế của bà cũng lạnh lùng và khó đoán y hệt gương mặt không một nếp nhăn kia vậy.

"Cô Mathison" người đàn bà quát "nếu không ngồi xuống thì đứng cũng được, nhưng hãy bắt đầu nói đi. Tại sao cô lại tới đây?"

"Tôi xin lỗi" Julie vội vàng nói, nhanh chóng lui về chiếc ghế đối diện chỗ bà nội Zack. Cô ngồi xuống để bà không phải tiếp tục đứng "Bà Stanhope, tôi là bạn của -".

"Tôi biết cô là ai, tôi đã thấy cô trên truyền hình." Người đàn bà cắt lời và ngồi xuống ghế "Nó bắt cóc cô rồi biến cô thành người phát ngôn cho nó chứ gì".

"Không hẳn vậy" Julie nói, nhận thấy bà thậm chí không gọi tên Zack. Như mọi khi nếu Julie đã chuẩn bị tinh thần đương đầu khó khăn thì cô luôn giữ vẻ ngoài bình thản cho dù cô không cảm thấy vậy, nhưng tình huống lần này còn căng thẳng và gây lúng túng hơn những gì cô dự đoán.

"Tôi hỏi tại sao cô đến đây".

Thay vì để bà già chọc tức và dọa nạt cô bằng giọng nói của bà thì Julie mỉm cười và lặng lẽ nói.

"Tôi đến đây, thưa bà Stanhope, là bởi vì khi tôi ở Colorado cùng cháu trai bà -".

"Tôi chỉ có một đứa cháu trai" người đàn bà kia đáp "và nó đang sống ở Ridgemont".

"Bà Stanhope" Julie bình tĩnh nói "bà chỉ cho tôi có 5 phút. Đừng để tôi phải tốn thời gian tranh cãi mấy chuyện vặt vãnh vì tôi e rằng tôi phải rời khỏi đây mà chưa nói xong điều mình muốn - và tôi nghĩ là bà muốn nghe điều đó." Hàng chân mày bạc trắng của bà se lại trước giọng nói của Julie, môi bà mím lại nhưng Julie vẫn tiến lên phía trước "Tôi biết bà không nhận Zack là cháu trai, và tôi cũng biết bà còn một người cháu khác đã chết rất bi thảm. Tôi cũng biết vách ngăn tồn tại giữa bà và Zack suốt bao năm qua là vì sự buồn bình của anh ấy".

Môi bà cong lên nhạo báng "Nó bảo cô thế hả?"

Julie gật đầu, cố gắng phớt lờ vẻ mỉa mai của bà lão. "Anh ấy đã kể tôi nghe rất nhiều chuyện ở Colorado, thưa bà Stanhope, những chuyện anh ấy chưa từng kể với bất kì ai." Cô ngừng lại, chờ đợi một dấu hiệu nào đó của trí tò mò nhưng khi bà Stanhope vẫn giữ thái độ lạnh lẽo thì Julie không còn cách nào khác ngoài việc tiếp tục mà không có sự động viên nào "Một trong số đó là việc anh ấy từng nói nếu được sống một cuộc đời khác lần nữa thì nhất định anh sẽ tìm cách sum họp với bà. Anh ấy rất yêu thương và kính phục bà -".

"Cút ra".

Julie tự động đứng dậy, nhưng cô phải kiềm chế tâm trạng bằng tất cả sức lực.

"Zack thừa nhận anh ấy và bà rất giống nhau, với cá tính ngoan cố vừa rồi thì rõ ràng anh ấy đã nói sự thật. Tôi đang cố nói cho bà biết cháu trai bà hối tiếc cho sự rạn nứt giữa hai người và anh ấy yêu thương bà".

"Tôi bảo cút đi. Cô không nên đến đây".

"Hình như là vậy" Julie căng thẳng tán thành, với tay lấy cái ví cô để trên ghế "Tôi không hề biết một phụ nữ trưởng thành, gần đất xa trời lại chứa chấp mối hận ngu xuẩn với chính máu mủ của mình vì những việc anh ấy đã làm khi chỉ mới là cậu nhóc. Còn gì có thể tệ hơn nếu bà không thể tha thứ cho anh ấy?"

Bà Stanhope cười chua chát "Cô là con ngốc đáng thương. Nó cũng lừa được cô rồi phải không?"

"Cái gì?"

"Nó kêu cô tới đây à?" bà hỏi "nó không làm vậy đúng không? Nó không bao giờ dám làm".

Julie tự cảm nhận được một phản hồi tiêu cực có thể khiến người đàn bà kia khắc nghiệt với Zack hơn, thế là cô ném sang bên tất cả tự tôn và đánh cược mọi thứ cho cơ hội cuối cùng để chạm tới con tim của bà.

"Anh ấy không kêu tôi tới và cũng không kể tôi nghe cảm giác của anh đối với bà, thưa bà Stanhope. Anh ấy đã làm một việc khác thậm chí còn thể hiện nhiều hơn là lời nói rằng anh vẫn còn tôn kính và yêu quý bà" Hít vào thật sâu, Julie phớt lờ nét mặt sắt đá của bà và nói "Tôi đã không nghe tin gì từ anh cho tới khi tôi nhận được lá thư anh gửi khoảng hơn 1 tuần trước. Anh ấy viết thư vì sợ tôi đã có thai, trong thư anh đã khẩn cầu tôi đừng phá thai nếu tôi thật sự có. Anh ấy xin tôi mang đứa trẻ đến nhờ bà nuôi dưỡng, vì anh biết bà không chối bỏ bất kì trách nhiệm nào trong đời và lần này cũng không. Zack nói sẽ gửi bà một lá thư để giải thích - "

"Nếu cô đang mang đứa con của nó và cô có một ít kiến thức về ghen" bà nội anh giận dữ cắt ngang "thì cô nên phá thai! Cho dù cô có làm gì thì tôi cũng không chứa chấp đứa con hoang của nó trong căn nhà này".

Julie lùi lại trước suy nghĩ ác độc đó.

"Bà là loại quái vật nào vậy?"

"Nó mới là quái vật, cô Mathison, còn cô thì bị nó lừa. Hai người yêu thương nó đã chết đau đớn dưới tay nó. Cô hèn lắm mới không bị làm kẻ thứ ba đó".

"Anh ấy không giết vợ, và tôi không biết sao bà lại nói tới hai người - "

"Tôi nói về anh trai của nó! Giống như Cain đã giết Abel, con quái vật điên loạn đó đã giết Justin. Nó bắn vào đầu anh trai sau khi cãi nhau".

Phản nộ vì lời nói dối xấu xa khiến Julie mất tự chủ. Run rẩy vì sốc và giận dữ cô nói .

"Bà nói dối! Tôi biết Justin chết ra sao và lý do tại sao. Nếu bà nói xấu Zack chỉ để biện minh cho hành động ngoảnh mặt với con của anh ấy thì bà đang tổn hại vô ích. Tôi không có thai, nếu có tôi cũng không để con tôi ở chung nhà với bà. Tôi không ngạc nhiên khi biết chồng bà không yêu bà nổi và phải qua lại với những phụ nữ khác. Vâng, tôi biết mọi thứ" cô vỗ ờa khi con giận làm rạn nứt cái nhìn trừng trừng khinh bỉ của quý bà Stanhope "Zack kể tôi nghe mọi chuyện. Anh ấy nói ông nội anh đã nói bà là người duy nhất ông ấy yêu cho dù hết thấy mọi người đều cho cuộc hôn nhân này chỉ là vì tiền. Chồng bà đã nói vì ông không đạt được những chuẩn mực của bà và cuối cùng phải bỏ cuộc sau khi hai người kết hôn. Điều mà tôi không thể hiểu" Julie khinh miệt "là tại sao chồng bà yêu bà còn Zack thì kính nể bà. Bà không hề có chuẩn mực nào - cái bà có là tảng đá ngay trong tim! Không ngạc nhiên gì khi biết Justin tội nghiệp không nói chuyện anh ấy đồng tính cho bà biết! Zack không phải quái vật, bà mới là con quái vật đó!".

"Còn cô" bà Stanhope phản kích "là con tốt thí của con quái vật" giống như tình trạng mất kiểm soát của Julie đã lan truyền cho bà, về nghiêm khắc tuyệt khỏi mặt bà và giọng nói độc đoán trở nên mỗi một "Ngồi xuống, cô Mathison".

"Không, tôi đi đây".

"Nếu cô đi" bà thách thức "thì đó là vì cô e sợ sự thật. Tôi đồng ý gặp cô là vì tôi thấy cô bảo chữa cho nó trên truyền hình và tôi muốn biết tại sao cô đến đây. Tôi đã nghĩ cô là một kẻ cơ hội tuyệt vọng đang cố kiếm chác chút đỉnh. Nhưng giờ thì tôi biết cô là một phụ nữ trẻ dũng cảm và sẵn sàng nghe theo lẽ phải, và vì một vài nhận định sai lầm đã mang cô đến chỗ tôi. Tôi tôn trọng dũng khí, cô Mathison, đặc biệt là với phái nữ. Tôi tôn trọng cô đến mức đủ để tôi thảo luận với cô một vấn đề đến giờ vẫn còn là nỗi đau âm ỉ trong tôi. Vì lợi ích của cô, tôi đề nghị cô nên lắng nghe".

Bất ngờ vì sự thay đổi giọng điệu đột ngột của bà, cô lưỡng lự giữa đứng lên bỏ đi và ngồi xuống.

54.2

"Từ biểu hiện trên mặt cô tôi có thể đoán cô sẽ không tin tôi lấy nửa câu" bà Stanhope nói "Rất tốt. Nếu tôi có thể tự lừa dối mình và trung tín giống hệt cô bây giờ thì tôi cũng không tin mình nổi".

Bà nhặt cái chuông cạnh ghế và khẽ lắc nó, một lát sau ông quản gia xuất hiện ngay cửa .

"Vào đây, Foster" bà ra lệnh, và khi ông ta tuân theo thì bà quay lại Julie và nói.

"Cô nghĩ Justin chết ra sao?"

"Tôi biết anh ấy chết ra sao" cô giận dữ sửa lại.

"Cô nghĩ cô biết gì?" bà nhướn mày phản kích.

Julie liền mở miệng nói cho bà nghe, nhưng rồi cô do dự, cô chợt nhớ rằng mình không thể phá hoại kí ức của bà về Justin và chỉ nên giúp bà giảm bớt sự hận thù với Zack thôi. Mặt khác, Justin đã chết nhưng Zack vẫn sống.

"Nghe này, bà Stanhope. Tôi không muốn làm tổn thương bà thêm nữa, sự thật sẽ làm việc đó".

"Sự thật không thể làm tôi tổn thương" bà chế giễu.

Giọng nói móc họng của bà Stanhope làm Julie tức điên và phá tan khả năng kiềm chế ít ỏi của cô.

"Justin tự sát" cô nói thẳng thừng "Anh ấy tự bắn vào đầu mình vì anh ấy không thể đối diện với sự thật mình là một người đồng tính. Justin đã thú nhận với Zack 1h trước khi anh ấy tự sát".

Đôi mắt xám lạnh lẽo của người đàn bà kia chưa từng tỏ ra nao núng, bà chỉ đơn giản nhìn cô chăm chú với biểu cảm trộn lẫn giữa tiếc thương và khinh bỉ. Rồi bà ta lấy một tấm ảnh trên bàn và chìa nó ra.

"Hãy nhìn cái này xem" bà nói. Không còn sự lựa chọn Julie đón lấy tấm ảnh và quan sát chàng trai trẻ tóc vàng tươi cười đang đứng cạnh khoang lái thuyền buồm. "Đó là Justin" Bà Stanhope dùng một giọng nói được che đậy kín đáo mọi cảm xúc "Thằng bé nhìn giống đồng tính lắm hả?"

"Đó là câu hỏi lố bịch. Một người đàn ông trông như thế nào không liên quan gì đến khuynh hướng tính dục của anh ta".

Julie ngưng bật khi bà Stanhope quay gót đi về ngăn tủ gần bức tường đối diện. Một tay vịn vào gậy gỗ, bà cúi người mở tủ, để lộ ngăn tủ đựng những chiếc ly thủy tinh. Rồi bà kéo mạnh ngăn trên cùng thành một hình vòng cung, phía sau là một ngăn bí mật, một cảm giác khó chịu bao trùm lấy Julie khi cô quan sát bà Stanhope lôi ra một tập hồ sơ căng phòng được bên dây thừng xung quanh. Mặt bà Stanhope trở ra, tay tháo dây buộc và ném hồ sơ trước mặt Julie.

"Vì cô không tin lời tôi nói, vậy thì hãy xem qua báo cáo của nhân viên điều tra những cái chết người bất thường và những bài báo địa phương".

Julie miễn cưỡng đưa mắt về phía những tờ giấy rơi là cả tờ bìa hồ sơ, tia nhìn của cô lướt qua bức ảnh năm Zack mười tám tuổi và một tấm khác của Justin trên trang bìa tờ báo với dòng tit lớn.

ZACHARY STANHOPE THỪA NHẬN ĐÃ BẮN ANH TRAI CỦA MÌNH LÀ JUSTIN .

Tay cô bắt đầu run rẩy không thể kiểm soát, Julie lấy tiếp những phần tài liệu khác. Theo bài báo, Zack được cho là đang ở trong phòng ngủ của Justin và vừa nói chuyện với anh trai vừa kiểm tra một khẩu súng trong bộ sưu tập của Justin, một khẩu súng tự động Zack nghĩ là không có đạn. Trong lúc trò chuyện khẩu súng đã vô tình cướp cò, bắn thẳng vào đầu Justin và làm anh ta chết ngay tức thì. Julie đọc được tất cả, nhưng tim cô từ chối tin vào điều đó. Đưa mắt khỏi mẫu tin, Julie nhìn trừng trừng bà Stanhope và nói .

"Tôi không tin chuyện này! Mấy tờ báo luôn nói không đúng sự thật".

Bà Stanhope nhìn cô chằm chằm, nét mặt vẫn vô cảm và lôi ra bản sao một tài liệu gì đó từ tập hồ sơ.

"Vậy hãy đọc sự thật từ chính lời của nó".

Julie rời mắt khỏi gương mặt chai sạn của bà lão và nhìn văn bản viết tay, nhưng cô không chạm vào nó. Cô đang sợ.

"Nó là cái gì?"

"Hồ sơ chính thức từ phòng điều tra cái chết bất thường."

Julie miễn cưỡng đưa tay lấy nó và mở phong bì. Và nó đã ở đó: nguyên văn lời giải thích của Zack về sự việc được viết tốc kí ở phòng điều tra. Zack đã nói y hệt những gì bài báo đã đăng. Khi đầu gối cô không còn trụ nổi, Julie ngã xuống ghế sofa và tiếp tục đọc, đọc cho đến hết, rồi cô đọc lại bài báo, cố tìm ra cái gì đó, bất cứ cái gì, có thể giải thích được sự khác nhau giữa câu chuyện anh kể cô nghe và câu chuyện anh kể người khác.

Khi cô đưa mắt khỏi tập hồ sơ trên đùi lên gương mặt của bà Stanhope, cô hiểu rằng nếu Zack không nói dối cô thì hẳn anh đã nói dối tất cả mọi người. Cho dù là vậy cô vẫn tìm cách tránh phải lên án anh. Giọng cô cất lên từ sâu thẳm trong tim, cô nói bằng tất cả sức lực có được.

"Tôi không biết tại sao Zack kể tôi là Justin tự sát, nhưng như vậy cũng không phải lỗi của Zack. Theo hồ sơ này thì đó chỉ là tai nạn. Một tai nạn. Anh ấy đã nói - ".

"Không phải tai nạn gì cả" Bà Stanhope bắt bẻ, khớp tay của bà trở nên trắng bệch khi bà cố chống gậy, cô không thể chối bỏ sự thật khi nó đập vào mặt cô như thế này: nó đã nói dối cô và tất cả mọi người trong ban điều tra."

"Đừng nói nữa!" Julie đứng thẳng lên và ném trả tập tài liệu như một loại chất độc. "Có lời giải thích cho chuyện này. Tôi biết là vậy. Zack không nói dối tôi đâu, tôi phải biết nếu anh ấy nói dối chứ, tôi đã kể bà nghe đấy" cô tuyệt vọng suy nghĩ tìm lời giải và có được một cái hợp lý nhất. "Justin tự sát." Cô

run rẩy nói "anh ấy là người đồng tính và đã thú nhận với Zack trước khi tự sát - Zack đã nhận tội vì một lý do nào đó - có lẽ vì để không ai tiếp tục điều tra động cơ -".

"Đồ ngốc!" Bà Stanhope nói, giọng bà tràn ngập giận dữ lẫn tiếc thương. "Justin và Zack đã tranh cãi trước khi có tiếng súng nổ. Alex và Foster đã nghe thấy" Quay mặt qua ông quản gia, bà nói cụt lùn "Hãy nói cho cô gái trẻ bị lừa gạt tội nghiệp này là anh đã nghe chúng tranh cãi chuyện gì".

"Họ tranh cãi vì một cô gái, cô Mathison!" Foster nói ngay lập tức "Justin đã mời cô Amy Price đến buổi dạ vũ Giáng sinh và Zack cũng muốn mời cô ta. Justin muốn rút lại lời mời vì Zack, nhưng Zack không thích thế. Cậu ấy đã nổi điên".

Dạ dày Julie co thắt và cô nhặt ví lên, nhưng cô vẫn cố bảo vệ Zack.

"Tôi không tin hai người".

"Cô thích tin tưởng vào một gã nếu không nói dối cô thì cũng nói dối báo giới và phòng điều tra phải không?"

"Phải" Julie quát, cô muốn thoát khỏi nơi này ngay lập tức. "Tạm biệt, bà Stanhope" rồi cô đi nhanh đến mức ông quản gia phải chạy lên trước mở cửa.

Gót chân cô tạo thành tiếng động rõ to trên sàn gỗ phòng nghỉ, Julie đã gần như ra đến cửa thì bà Stanhope gọi cô lại. Cô giận bưng bưng và quay lại, cố giữ bộ mặt bình thản khi nhìn bà nội Zack, người trông có vẻ già thêm hai chục tuổi chỉ trong một phút đuổi theo cô.

"Nếu cô biết Zachary đang ở đâu" Bà Stanhope nói, "nếu cô còn có chút lương tâm thì hãy báo cho cảnh sát ngay lập tức. Dù cô có nghĩ gì đi nữa thì vì lòng trung tín của tôi đã ngăn tôi báo cáo cuộc cãi vã của nó với Justin cho chính quyền, đừng lặp lại sai lầm của tôi".

Julie ngược mắt lên, giọng cô run rẩy.

"Ý bà là gì?"

"Nếu nó bị bắt thì có thể được điều trị tâm thần! Zachary đã giết anh trai rồi sau đó giết vợ. Nếu Zachary được điều trị trước đây thì giờ này Rachel Evans có lẽ không phải nằm dưới mồ. Tội giết cô ta nằm trên vai tôi. Và tôi không thể nói cho cô biết làm sao vượt qua được mặc cảm đó. Nếu không phải việc nó bị buộc tội giết Rachel quá rõ ràng thì tôi cũng không còn sự lựa chọn nào khác ngoài việc tin vào sự thật cái chết của Justin" bà ngưng lại, gương mặt xoay xở kềm chế bản thân "Vì lợi ích của cô, hãy giao nộp nó ra. Nếu không một ngày nào đó sẽ có thêm một nạn nhân khác và cả đời này cô sẽ mang mặc cảm tội lỗi giống tôi bây giờ".

"Anh ấy không giết người" Julie khóc.

"Không phải sao?"

"Không phải".

"Cô không thể phủ nhận nó là một tên dối trá" Bà Stanhope lập luận rành mạch. "Nó đã nói dối cô hoặc chính quyền phải không?"

Julie không trả lời. Cô không thể vì cô sợ không thể chịu đựng nổi phải thú nhận.

"Nó là tên dối trá" Bà Stanhope nhấn mạnh "một kẻ dối trá đã tìm được sự nghiệp hoàn hảo cho bản thân nó - diễn xuất." bà quay lưng đi và nói ra sau vai "Có lẽ" bà nói thêm với giọng nói thất bại, tình trạng mệt mỏi còn có sức đánh động vào cô nhiều hơn cơn tức giận của bà trước đây. "Zachary tin vào những lời dối trá của chính nó, chính điều đó làm nó càng có tính thuyết phục. Có lẽ nó tin nó là hiện thân của mấy vai trong phim và đó là lý do nó trở thành một diễn viên 'có tài'. Trong những bộ phim của mình nó luôn đóng vai những tay giết người bạo mạng và trốn thoát khỏi những hậu quả pháp lý vì chúng là 'anh hùng'. Có lẽ" bà kết thúc "nó không thể phân biệt giữa trong phim với đời thực nữa rồi".

Đấu tranh với những cảm xúc quay cuồng, cô ấn chặt cái ví vào ngực đến nỗi nó lún sâu vào be sườn.

"Ý bà là anh ấy bị điên hay sao?"

Đôi vai bà Stanhope xệ xuống và giọng bà hạ thấp chỉ còn là lời thì thầm, một cử chỉ cần có một nỗ lực vô cùng lớn.

"Phải, cô Mathison, đó chính xác là điều tôi muốn nói. Zachary bị điên".

Julie không còn biết người đàn bà già nua kia có còn trong phòng nghỉ hay không. Không nói một lời cô quay lưng đi, ngồi vào xe, nỗ lực ngăn mình bỏ chạy, để đào thoát khỏi ngôi nhà xấu xa và những bí mật của nó cũng như những hạt giống nghi ngờ đang gieo mầm trong tim cô. Julie đã định ở qua đêm trong khách sạn vỉa hè và khám phá nơi Zack sinh ra, nhưng thay vào đó cô lái xe thẳng ra sân bay, trả lại chiếc xe thuê, và đón chuyến bay đầu tiên rời khỏi sân bay Ridgemont bé xiu.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55

55.1

Tommy Newton đang ghi chú vào kịch bản trong nhà mình ở Los Angeles thì em gái bước ngang qua phòng khách, cô ấy đang nghỉ cuối tuần ở đây.

"Có chuyện gì không ổn sao?" ông ta hỏi.

"Anh vừa có một cuộc gọi kì quặc" cô nở nụ cười căng thẳng "Ít nhất em hy vọng là vậy".

"Los Angeles thì đầy rẫy mấy kẻ rảnh rỗi chuyên phá điện thoại" Tommy trấn an cô. Anh ta nói đùa "ở miền nam California này thì đó cũng là một cách liên lạc đấy. Mọi người ở đây đều coi nhau như người xa lạ, em chưa nghe chuyện đó sao? Đó là lý do thị trấn này được gọi là hang ổ của những người thích sống chui nhủi".

"Nó không phải là một cuộc gọi không lời, Tommy".

"Vậy thì là gì?"

Cô lắc đầu và chậm rãi nói, những nếp nhăn nghi ngờ hằn sâu trên trán.

"Người đàn ông đó tự xưng là Zack Benedict".

"Zack" Tommy lặp lại với vẻ bức tức "Thật là lố bịch. Gã đó nói gì?"

"Anh ta nói... anh ta sẽ giết anh. Anh ta nói anh biết ai là hung thủ giết Rachel và bây giờ anh ta sẽ giết anh vì đã không ra làm chứng".

"Chuyện khủng điên".

"Anh ta nghe có vẻ không điên, Tommy. Anh ta nghe nghiêm túc chết người" cô khẽ run trước cách chơi chữ không cố ý của mình "Em nghĩ anh nên báo cảnh sát".

Tommy do dự rồi lắc đầu.

"Chỉ là một tên lập dị thôi mà".

"Làm sao một kẻ lập dị có được số điện thoại không có trong danh bạ của anh?"

"Rõ ràng là" anh ta đùa "anh có quen biết với một tên lập dị".

Em gái anh cầm lấy điện thoại trên bàn cạnh ghế sofa và ấn tai nghe vào người anh.

"Gọi cảnh sát đi. Nếu anh không làm vì sự an toàn của anh thì hãy làm vì trách nhiệm công dân."

"Được rồi" Tommy thờ dãi "Để họ cười vào mặt anh".

***.

Trong ngôi nhà ở Beverly Hills, Diana Copeland rời khỏi vòng tay người tình và cầm điện thoại lên.

"Diana" anh ta rên rỉ "Để người làm trả lời đi".

"Đây là đường dây riêng của em" cô giải thích với gã đàn ông có gương mặt quen thuộc với khán giả điện ảnh. "Có thể là thông báo thay đổi lịch quay ngày mai. Xin chào?" cô nói.

"Zack đây, Dee-Dee" giọng nói trầm ấm vang lên "Cô biết ai giết Rachel. Cô để tôi chịu tội thay. Bây giờ cô hãy đi chết đi".

"Zack, đợi đã - " cô hấp tấp, nhưng giọng nói đã ngưng bặt.

"Ai vậy?"

Diana đứng lên, nhìn trần trời anh ta, cơ thể cô đóng băng vì sốc.

"Là Zack Benedict - ".

"Cái gì? Em có chắc không?"

"Anh ta - anh ta gọi em là Dee Dee. Chỉ có Zack mới gọi như thế".

Quay gót bỏ mặc gã kia đứng một mình, cô hướng đến phòng ngủ, lấy điện thoại và nhấn số .

"Tony" cô run rẩy "Tôi vừa nhận được điện thoại - từ Zack Benedict".

"Tôi cũng vậy. Chỉ là chuyện vợ vãn thôi. Không phải Zack đâu".

"Anh ta gọi tôi là Dee Dee. Chỉ có Zack mới gọi thế. Anh ta nói tôi biết ai là hung thủ và bỏ mặc anh ta vào tù. Anh ta nói sẽ giết tôi".

"Bình tĩnh nào. Nhảm nhí thật! Chỉ là trò đùa thôi mà, có thể là phóng viên của tờ báo lá cải nào đó đang theo dõi nên một câu chuyện".

"Tôi sẽ gọi cảnh sát".

"Tự làm con ngốc nếu cô gọi, nhưng tha cho tôi với. Gã đó không phải Zack đâu".

"Tôi nói là phải".

***.

55.2

Emily McDaniels nằm ườn trên chiếc ghế dài dọc bể bơi trong ngôi nhà của chồng cô, bác sĩ Richard Grover ở Benedict Canyon. Cuộc sống cứ như thời gian trắng mất kéo dài sáu tháng sau ngày cưới, cô quan sát anh bơi qua lại, ngưỡng mộ cách cơ thể anh không tốn chút sức rề dơi dòng nước. Anh cắt ngắn đường bơi và ngoi lên mặt nước ngay sát cạnh cô .

"Ai gọi tới vậy em?" anh hỏi, những ngón tay thanh mảnh của khoa giải phẫu thần kinh thuộc trung tâm y tế Cedars-Sinai luồn vào mái tóc sũng nước. "Đừng nói là gọi cho anh đó nha" anh nửa đùa nửa thật cầu xin, hai tay chống lên thành hồ và quan nét mặt tiu nghỉu của cô.

"Không phải của anh" .

"Tốt" anh nói. Rồi anh túm lấy hai đầu gối thon thả của cô và liếc mắt dâm dăng một cách hài hước "Vì cha mẹ anh sẽ không bắt lịch sự cắt ngang đêm thứ 7 của hai ta được, đưa cơ thể ngọt ngào của em xuống đây và cho anh thấy em còn yêu anh đi".

"Dick" cô căng thẳng nói "Cha em vừa gọi".

"Có gì không ổn à?" anh trở lại nghiêm túc tức thì và nhảy ra khỏi hồ.

"Ông ấy nói Zack Benedict vừa gọi cho ông".

"Benedict" anh lặp lại khinh bỉ, chộp lấy khăn tắm và lau khô cánh tay .

"Nếu gã lén lút đó thực sự lảng vảng gần Los Angeles thì hẳn không chỉ là tên sát nhân mà còn là thằng điên nữa. Cảnh sát sẽ tóm được hắn ngay lập tức. Mà hắn muốn gì vậy?"

"Em. Cha em bảo vậy" cô giải thích bằng giọng run rẩy "anh ta nghĩ em biết ai giết Rachel. Zack muốn em kể cho báo chí biết ai đã làm, và anh ta không giết ai cả" Cô lắc đầu rũ bỏ ý nghĩ và khi cô nói tiếp thì nỗi sợ đã đi qua "Chắc là trò đùa của ai đó. Zack sẽ không bao giờ đe dọa hay làm tổn thương em. Anh nghĩ sao cũng được nhưng Zack không phải là kẻ lén la lén lút. Anh ấy là người tốt nhất em từng gặp ngoài anh ra".

"Em sẽ thuộc phần thiếu số nếu tin điều đó".

"Đó là những gì em biết. Dù anh có nghe hay nhìn thấy chuyện gì trong phiên xử thì sự thật Rachel Evans là một con ả xấu xa, đàn điểm đáng phải chết! Điều sai lầm duy nhất là Zack phải vào tù" cô cười cay nghiệt "Không ai nghĩ về Rachel với tư cách diễn viên, nhưng thật ra cô ả diễn rất giỏi - quá giỏi để không ai biết bộ mặt thật bên dưới những nụ cười kia. Ặ ta ra vẻ thanh lịch, kín đáo và rất tử tế. Cô ta không có những đức tính đó. Không có gì! Cô ta chỉ là một con mèo hoang".

"Ý em là sao? Một mụ dâm dăng?"

"thêm dâm dăng nữa, nhưng ý em không phải vậy" Emily nói trong lúc thu nhặt cái khăn ướt chồng cô để gần cây dù "Em muốn nói cô ả giống như một con mèo lượn lờ qua những thùng lũng, ngóng mắt vào những lon rác của con người và tìm cách ăn vụng lúc họ không để ý".

"Đầy màu sắc" chồng cô trêu "nhưng không giải thích được nhiều lắm".

Emily ngã người trên ghế dài và cố giải thích chi tiết hơn.

"Nếu Rachel biết ai đó muốn một điều gì đó - một vai trong phim, một người đàn ông, một chiếc ghế trong phim trường - cô ta sẽ tìm mọi cách lấy thứ ấy cho bằng được, dù có không thích. Em muốn nói, Diana Copeland tội nghiệp đã yêu Zack - yêu thật lòng - nhưng chỉ giữ tình cảm đó cho riêng mình và chưa từng thổ lộ. Em là người duy nhất biết bí mật đó, một cách tình cờ thôi".

Khi cô im lặng nhìn những ngọn đèn trong hồ thì Dick nói.

"Em chưa từng muốn nói về Benedict hay phiên tòa, nhưng vì em đang nói về chuyện đó, anh thừa nhận mình có chút tò mò với những chuyện chưa từng được công bố trên mặt báo. Không ai biết Diana Copeland từng yêu Benedict".

Emily gật đầu chấp nhận lời đề nghị có thêm thông tin của anh.

"Em tự ra quy tắc không bàn chủ đề này vì em không tin ai cả, ngay cả những người em từng hẹn hò, vì có thể họ sẽ bép xép mọi chuyện cho phóng viên, những kẻ luôn trích dẫn tùy tiện và làm mọi thứ rối tung lên" cô nhìn anh cười và hếch mũi "em nghĩ lần này em có thể phá lệ vì anh đã thể sẽ trân trọng và yêu thương em".

"Anh đoán sẽ em có thể" anh toét miệng cười.

"Em đã không biết cho sau khi phiên tòa kết thúc được vài tháng, và Zack đã vào tù rồi. Em đã viết cho Zack một lá thư và gửi vào đó, nhưng đã bị trả lại nguyên vẹn với dòng chữ viết tay của Zack 'quay lại người gửi'. Vài ngày sau Diana đến gặp em. Cô ta muốn gửi thư cho Zack nhưng dưới tên em. Anh ấy cũng trả lại lá thư đó theo cách y hệt lá của em. Thư của Harrison Ford và Pat Swayze cũng có chung số phận, và em kể cô ta nghe mọi chuyện. Điều kể tiếp mà em còn nhớ là Diana đã khóc lóc thảm thiết".

"Tại sao?" .

"Vì cô ấy đã trở về từ Texas cốt để làm Zack ngạc nhiên. Nhưng khi anh ấy trông thấy cô bên kia tấm kính thì anh liền quay lưng đi và nói bảo vệ đưa cô ra khỏi đó. Em đã nói đó là vì Zack xấu hổ và không muốn gặp lại bạn cũ, và thế là cô ta bật khóc. Diana nói nhà tù anh ấy đang ở trông như một con ác mộng khủng khiếp, nó dơ bẩn và nghèo khổ, và bọn họ bắt Zack mặc quần áo tù nhân." .

"Vậy chứ cô ta mong Zack mặc cái gì, đồ vét hiệu Brooks Brothers hả?"

Emily cười buồn và giải thích.

"Nhìn thấy anh trong trang phục đó làm cô ấy đau đớn. Dù sao thì cô ta cũng bắt đầu khóc và kể em nghe cô ấy đã yêu Zack và đó cũng là lý do cô thay đổi lịch trình cũng như chấp nhận một vai nhỏ trong Định Mệnh - chỉ để được gần anh ấy. Rachel đã đoán được tình cảm của Diana vì cô ả đã trêu chọc Diana là đã mê đắm Zack, và khi Diana phủ nhận chuyện đó thì Rachel bắt đầu kè kè theo Zack bất cứ lúc nào có Diana đứng gần. Hãy nhớ là lúc đó Rachel đã vụng trộm với Austin và chuẩn bị ly dị trong thời gian gần. Thế rồi, trong tuần kế tiếp - cùng cái tuần Rachel chết - nhiều người đã nghe thấy cô ả cảnh cáo Zack không được dùng Diana cho bộ phim sắp tới".

"Đúng, nhưng anh ta không bao giờ có thể làm một phim khác, và Diana thì chẳng mất gì".

"Không phải chuyện đó" Emily nói "Vấn đề là Rachel là một ả phù thủy đa đoan. ả không thể chịu đựng được khi nhìn mọi người hạnh phúc. Nếu cô ta biết anh muốn gì thì nhất định ả sẽ tìm cách ngăn anh có được thứ đó hoặc là cướp nó khỏi tay anh".

Chồng cô lặng lẽ quan sát cô một lúc lâu, rồi trầm ngâm nói.

"Cô ta đã cướp của em thứ gì vậy Emily?"

Đầu Emily giật giật rồi cô nói.

"Tony Austin".

"Em giận hả".

"Em ước gì mình có thể" Cô cay đắng nói "Không thể tin được sự ngu ngốc của tuổi trẻ. Em hoàn toàn điên lên vì hấn ta".

"Hấn nghiện ma túy và rượu! Sự nghiệp của hấn đã sắp đi toang - " .

"Em biết hết" Emily đứng lên "Nhưng anh phải biết, em đã nghĩ mình có thể cứu được hấn ta. Nhiều năm sau em mới khám phá ra rằng Tony rất có ma lực với phụ nữ: Hấn lạnh lùng và gợi cảm làm phụ nữ cảm thấy như được che chở khỏi mọi biến cố, và rồi họ lại khám phá ra phần sâu bên dưới chỉ là một đứa trẻ vụng về, thế là dâng trào cảm giác muốn bảo vệ hấn. Có lẽ vì điều đó mà Tommy Newton đáng thương đã yêu hấn. Còn Zack là một thái cực khác hấn Tony - anh ấy không cần ai cả, và ai cũng cảm nhận được điều đó".

Chồng cô phớt lờ câu cuối.

"Tommy Newton" anh khinh bỉ lặp lại "cái gã đạo diễn bộ phim cuối cùng của em yêu Tony Austin?" Khi Emily xác nhận anh liền lắc đầu và nói "Công việc em đã làm từ lúc còn bé làm anh liên tưởng tới cái hăm phẫn".

"Thình thoảng cũng có" Emily cười "Nhưng hầu hết thời gian thì không - chỉ là công việc - gồm rất nhiều người cần mẫn cùng làm việc trong 4-5 tháng rồi đi theo những hướng khác nhau, một ngày nào đó lại gặp nhau trong một bộ phim khác ".

"Không tệ đến thế" anh mỉm cười. "Vì em đã sống như thế nhiều năm và trở thành người phụ nữ cương trực và ngọt ngào nhất anh từng biết" Quay lại chủ đề khi nãy, anh suy tư "Thật ngạc nhiên là mọi chuyện giữa em, Tony, Rachel và Diana lại không xuất hiện trước tòa".

Emily nhún vai.

"Cảnh sát không thèm tìm kiếm thêm nghi phạm hay động cơ mới. Anh biết đó, họ biết Zack đã sắp đặt để giết Rachel bằng khẩu súng. Chúng ta đều biết như thế. Bên cạnh thông tin anh ấy đã dọa giết ả đêm tối hôm trước và việc Zack có thừa cảm xúc và lý do tài chính để giết Rachel thì anh ấy cũng là người duy nhất đủ 'lạnh' để làm chuyện đó".

"Anh ta phải 'lạnh' ghê lắm mới dám kiêu căng nghĩ mình có thể thoát tội".

"Anh ta rõ ràng là thế" Emily tán thành, nhưng nụ cười của cô trở nên ủy mị và giọng cô xen lẫn ngưỡng mộ "Zack giống như là... có lực hút mạnh mẽ, như cơn gió đến từ nhiều hướng, với nhiều khía cạnh, anh không bao giờ biết Zack sẽ cho anh thấy phần nào trong con người anh ta. Anh ấy có thể hóm hỉnh kinh khủng hoặc âm áp, hào hiệp, và ngọt ngào hoặc hoàn toàn tỉnh tề và từng trải".

"Anh ta nghe giống như một mẫu người hoàn hảo quá đi".

"Anh ấy cũng có thể tàn bạo, lạnh lùng và vô tâm".

"Ý thứ hai" Dick nửa đùa nửa thật "anh ta giống kẻ đa nhân cách".

"Anh ấy phức tạp" Emily thừa nhận. "và khép kín. Anh ấy làm việc gì anh thích và bỏ mặc mọi người nghĩ gì. Vì cá tính đó mà Zack có nhiều kẻ thù, nhưng ngay cả những kẻ chống đối anh cũng luôn ngưỡng mộ anh. Anh ấy không quan tâm chuyện mình bị ghét, cũng không quan tâm mình có được ngưỡng mộ hay không. Như mọi người đều nói, anh ấy chỉ quan tâm tới công việc. Anh ấy có vẻ không cần ai cả... ý em là, Zack không muốn có ai đó quá thân cận, ngoại trừ em. Có lẽ em gần gũi anh ấy hơn bất kì ai".

"Đừng nói là anh ta yêu em đó nha. Anh không chịu nổi một chuyện tình tay ba nữa đâu".

Emily phá ra cười.

"Đối với anh ấy em chỉ là một đứa trẻ, đó là lý do em gần gũi anh ta. Anh ấy từng kể em nghe những chuyện em ngờ rằng anh ấy chưa từng kể với Rachel".

"Chuyện gì?"

"Em không biết - những chuyện nhỏ nhặt, như là anh ấy thích thiên văn học. Một đêm nọ, khi chúng em đang quay một phân cảnh ở trang trại gần Dallas, anh ấy đến ngồi cạnh em và gọi tên những ngôi sao trên trời và kể sự tích của chúng. Rachel bước đến hỏi tại em đang làm gì và khi em kể cô ta nghe thì Rachel liền nghĩ người cho là Zack có hứng thú với thiên văn học hoặc là anh ấy biết mọi thứ về nó".

"Tạm gác mấy chuyện đó qua một bên đi, em giải thích sao về cuộc gọi đe dọa cha em nhận được tối nay?"

Cô quàng chân qua một bên ghế.

"Em nghĩ chỉ là một cú điện thoại phá rối và cha em đã lầm lẫn" cô nói "cha em cũng nói ông nghĩ ông đã gặp một ai đó giống Zack lang vãng quanh khu phố gần căn hộ của ông tối qua".

Nét mặt lo lắng của chồng cô chuyển sang căm giận.

"Có khi nào cha em đang say rượu lúc ông ấy gọi điện cho em không?"

"Em... Em không chắc. Có thể. Đừng quá khó khăn với ông ấy" cô nói, đặt bàn tay lên cánh tay chồng "từ lúc em đi ông ấy rất cô đơn. Em là cả cuộc đời của cha em, và giờ em rời bỏ ông để đi lấy anh".

"Em không 'rời bỏ' ông ấy! Em là con gái chứ không phải vợ".

Cô vòng tay qua thắt lưng chồng và tựa đầu lên vai anh.

"Em biết, và ông ấy cũng biết" Khi họ chụm đầu vào nhau cô nói thêm "Vài phút trước anh đã chúc mừng em vì vẫn ngọt ngào và cương trực sau từng ấy năm trong làng giải trí. Xin anh hãy nhớ đó hoàn toàn là nhờ công sức của cha em. Ông ấy đã hy sinh cả đời mình cho em".

Chồng cô hôn lên trán cô "Anh biết".

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Lúc Julie đổ xe ngay lối đi trước nhà thì đã là nửa đêm, cô đã dùng 7 giờ đồng hồ kể từ lúc rời nhà bà nội Zack vào cuộc chiến nội tâm giữa nghi ngờ âm i và những hỗn loạn đã ám ảnh cô suốt trên đường về. Cô đã chiến thắng và đi về nhà, bây giờ cô thấy khỏe hơn. Cô mở cửa trước và bật đèn phòng khách, quan sát căn phòng âm cúng vui tươi. Ngay tại đây, ý tưởng Zack bị tâm thần thật là lố lăng đến mức cô phải giận dữ với bản thân mình vì đã để tư tưởng đó đầu độc. Trong phòng cô treo áo khoác lên máng tủ, Matt và Meredith Farrell đã trải qua một buổi tối tuyệt vời ở đây và chúc cô may mắn rồi tạm biệt. Matthew Farrell, cô nhận ra, có lẽ đã cười vào mặt bà Stanhope vì đã đưa ý kiến Zack bị tâm thần, đúng ra cô phải làm vậy!.

Lắc đầu chán ghét bản thân, cô đi vào phòng ngủ, ngồi xuống giường và lôi lá thư của Zack ra từ ngăn kéo. Cô đọc lại từng con chữ xinh đẹp, đáng yêu đó và cảm thấy hồ thẹn vì đã nghi ngờ anh, đột nhiên cô muốn xóa bỏ mọi dấu tích của chuyến đi đến Ridgemont. Đặt bức thư xuống, cô cởi áo len và váy rồi bước vào phòng tắm và mở vòi nước.

Cô gội sạch tóc và cơ thể giống như chúng đã bị nhiễm bẩn từ môi trường xấu xa với những lát đá âm u nơi Zack từng gọi là nhà. Không hề có chút hơi ẩm nào ở nơi đó, cả với con người lẫn ngôi nhà, cô tự nghĩ trong lúc sấy tóc. Nếu có ai đó cam chịu bị đánh lừa thì đó phải là bà nội anh, và ông quản gia, và em trai của Zack là Alex.

Ngoại trừ, lý trí của cô lên tiếng, bà của anh trông có vẻ chán nản nhiều hơn hẳn học, ít nhất là cho đến gần phút cuối. Và ông quản gia có vẻ ngoài khô ải đó tỏ ra tin chắc vào những điều ông ta nói. Nhưng tại sao họ lại nói dối là Zack đã tranh cãi với Justin, Julie tự hỏi. Gạt câu hỏi đó qua một bên Julie rút phích cắm máy sấy ra khỏi tường và buộc lại thắt lưng của váy ngủ, rồi đi bộ vào phòng khách. Có lẽ họ chỉ nghĩ Zack và Justin có tranh chấp, cô tin chắc như thế rồi bật tivi và chuyển sang kênh CNN để xem tin tức mới nhất.

Nhưng có một chuyện cô không thể tránh né, thanh minh hay bàn cãi: Zack đã nói dối cách Justin chết.

Anh đã nói dối cô hoặc là cảnh sát, báo chí và phòng điều tra cái chết bất thường.

Tâm trí cô bị kẹt giữa tình trạng không lối thoát và cô nhìn khắp phòng khách, cố tìm ra một món đồ nào đó không để đúng vị trí, nhưng không có gì cả. Căn hộ ngăn nắp bình thường của cô hoàn toàn sạch sẽ vì cô đã dùng hết thời gian rảnh rỗi trong 5 ngày qua để lau dọn và chuẩn bị cuộc khám xét của cảnh sát sau khi cô bốc hơi. Cái cây bên trái cô có một cái lá úa vàng, thế là cô vội tay lật bỏ nó đi, rồi cô đột ngột dừng lại, cảm thấy ảm áp khi nhớ đến thái độ của Zack ở Colorado lúc cô làm những việc giống thế này "Có phải là thói quen lúc căng thẳng của em không - sắp xếp lại mọi thứ khi em không thấy thoải mái" Chỉ nghĩ đến nụ cười uể oải của anh và cái cách mắt anh tràn ngập thích thú khiến cô cảm thấy khỏe hơn. Cô cần tập trung vào những kỉ niệm đó, vì nó là hiện thực. Anh ấy có thực. Và anh đang đợi cô ở Mexico.

Anh đã nói dối tất cả mọi người về cái chết của Justin, Julie quyết định trong tích tắc, anh không nói dối cô. Anh sẽ không thể làm thế. Sẽ không làm thế. Và khi cô gặp lại anh ở Mexico anh sẽ giải thích tại sao anh nói dối mọi người. Chương trình truyền hình đang phát sóng chuyên đề về Trung Quốc, và khi Julie sắp tắt máy đi ngủ thì cô quyết định sẽ tập trung viết bức thư cô sẽ để lại cho gia đình trong lúc chờ bản tin cập nhật để đảm bảo không có tin gì về Zack. Anh đã dặn cô làm hết mọi việc quan trọng trong vòng một tuần và gặp nhau vào ngày thứ 8. Năm ngày đã trôi qua.

Đứng lên và đi về phòng ngủ viết thư, cô ngồi xuống chiếc ghế lắc lư và vận công tắc đèn bên cạnh. Với chương trình tin tức đang đều đều về toàn cảnh nền kinh tế trong lương lai của Trung Quốc bên tai, cô đọc lại bức thư.

Gửi Cha mẹ, Carl và Ted.

Lúc cha mẹ đọc được bức thư này thì con đã bỏ đi cùng Zack. Con không trông đợi cả nhà bỏ qua cho những gì con làm hoặc tha thứ cho con, nhưng con vẫn muốn giải thích để một ngày nào đó cả nhà sẽ hiểu.

Con yêu anh ấy.

Con muốn đưa ra rất nhiều lý do nửa ngoại trừ điều trên, nhưng khi con vất óc tìm kiếm thì con lại không thể nghĩ ra cái gì khác. Có lẽ vì những chuyện khác không còn là vấn đề nữa.

Cha, mẹ, Carl, Ted - mọi người đều biết tình yêu là gì, đã từng nếm trải, và con biết mọi người sẽ hiểu. Cha, con nhớ lại không biết bao lần cha thức đêm trên ghế sofa và choàng tay ôm lấy mẹ. Con nhớ tất cả những tiếng cười và cái ôm siết của cha. Con còn nhớ cái ngày mẹ khám bệnh trở về và nói bác sĩ phát hiện có một khối u trong ngực mẹ. Tối đó cha đã khóc ở sân sau. Con biết vì con đã theo sau cha. Đó là những việc con muốn chia sẻ cùng Zack - tất cả mọi chuyện - dù là tốt hay xấu, yên bình hay hạnh phúc. Hãy nghĩ về nó, làm ơn, giống như cha và mẹ tìm được ý nghĩa cuộc đời khi ở cạnh nhau, con chỉ có thể ở bên Zack. Con tin tưởng như thế. Con biết việc đó trong từng hơi thở. Con không biết tại sao người đó lại là anh ấy. Có lẽ con không bao giờ lựa chọn theo cách này. Nhưng mọi việc đã vậy. Và con không hối tiếc.

Carl, anh đã có một Sara ngọt ngào, xinh đẹp, và vui nhộn. Chị ấy đã ngưỡng mộ anh từ hồi còn học ở trường, và em không nghĩ anh biết chị ấy thích anh nhiều đến thế nào. Sara đã đợi rất nhiều năm để được anh chú ý. Khi chúng ta còn đi học, Sara đã làm cả tá chuyện đáng ngạc nhiên để thu hút sự quan tâm của anh, như ngã khỏi cái cây lúc anh đi bên dưới hay đánh rơi tập sách dưới chân. Em và Sara đang học cùng nhau vào buổi tối chị ấy biết anh đã mời Jenny Stone cùng dự buổi tiệc cuối cấp. Tối đó chị ấy đã khóc. Anh đã làm cô ấy cực kì đau khổ, và giờ em khiến cho mọi người đau khổ vì bỏ đi với Zack. Sara vẫn tiếp tục yêu anh. Xin hãy yêu em sau khi con đau qua đi. Ít nhất hãy thử làm.

Ted, anh sẽ là người giận em nhất và là người cuối cùng tha thứ cho em, em nghĩ vậy. Anh vẫn không thể tha thứ cho bản thân anh vì đã ngoảnh mặt với hôn nhân của chính mình và có vẻ anh cũng không tha thứ cho Katherine. Anh không thể tha thứ và không thể quên đi, vậy là anh bị kẹt trong cái bẫy của chính anh giăng ra. Điều thú vị nhất là, anh và em là hai người yêu đương mù quáng nhiều nhất. Anh rất yêu thương em. Em biết. Anh đã nói sẽ xuống địa ngục vì em và em ghét việc đó. Nhưng lựa chọn duy nhất em còn là những gì anh đã làm với Katherine - ngoảnh mặt với Zack, người yêu và cần em,

để rồi mất cả đời tự căm ghét bản thân và tố cáo anh ấy vì em sợ nắm lấy cơ hội.

Sau khi con đi có lẽ cả nhà sẽ còn nghe nhiều chuyện của Zack, những tin đồn tệ hại và những lời đồn đoán ác ý từ phóng viên và cảnh sát cho tới những người thậm chí không quen biết anh ấy. Con ước gì mọi người được gặp Zack. Vì chuyện đó là không thể xảy ra nên con sẽ để lại một món đồ của anh ấy để giúp mọi người có khái niệm cơ bản về Zack. Kèm theo sau đây là bản sao bức thư anh ấy gửi con, một bức thư riêng. Một phần trong thư không thể tiết lộ, nhưng không phải vì đoạn đó có thể làm thay đổi nhận định của cả nhà mà bởi vì nó liên quan đến một người khác và ân nghĩa đặc biệt người đó đã làm cho tụi con. Khi cả nhà đọc thư xong con tin rằng mọi người sẽ đồng ý là người đàn ông viết ra nó sẽ yêu thương và bảo vệ con bằng hết khả năng của anh ấy. Chúng con sẽ kết hôn ngay khi ở cùng nhau.

Đó là câu cuối cùng Julie viết, nhưng có vẻ vẫn chưa đủ. Cô cầm bút lên, hai tay vênh lên nghe ngóng tin tức và bắt đầu viết lại.

Carl, em mong anh và Sara sẽ sử dụng tất cả đồ đạc trong nhà em. Thịnh thoảng lúc anh tưới cây hãy nghĩ đến em nhé anh.

Ted, có một chiếc nhẫn trong ngăn kéo, và nó thuộc về anh, anh sẽ nhận ra ngay thôi. Đó là nhẫn cưới anh ném đi lúc ly dị. Nó phải nằm trên ngón tay anh đó ông anh yêu quý ngốc nghếch của em.

Hãy đeo thử ... vì anh. Không, vì em. Không có chiếc nhẫn nào vừa vặn với anh như chiếc này, và anh biết như thế! Cả hai người sẽ làm tổn thương nhau nếu hai người tái hợp, nhưng anh sẽ không chịu đựng nỗi cảm giác xa cách đâu. Và - "

Julie ngừng đầu lên khi nghe phát thanh viên nói.

"Chúng tôi xin phép cắt ngang tình hình của Trung Quốc trong chuyên mục để cung cấp cho quý vị thông tin mới nhất về cuộc săn tìm Zachary Benedict. Theo lời cảnh sát Quận Cam, California, thì Benedict, kẻ đã trốn khỏi nhà giam bang Amarillo nơi hắn phải thụ án 45 năm đã được một người quen biết cũ nhìn thấy xuất hiện ở Los Angeles. Danh tính người này vẫn chưa được công bố nhưng nhân chứng đã nói chắc như đinh đóng cột là đã thấy Benedict. Cuộc truy tìm càng diễn ra rảo riết hơn khi có nguồn tin Benedict đã gọi rất nhiều cuộc điện thoại đến nhân viên đoàn phim và diễn viên có mặt tại hiện trường phim Định Mệnh và dọa sẽ giết họ. Cảnh sát thuộc Orange County khuyến cáo những ai thuộc diện trên phải hết sức cảnh giác vì Benedict được cho là có vũ khí và rất nguy hiểm".

Cây bút Julie đang cầm rơi tuột xuống sàn cùng với bức thư trong lúc cô bật dậy và nhìn chăm chăm vào màn hình. Cô kiểm soát tâm trạng, cô quệt tóc trước trán và cúi xuống nhặt thư và bút. Chỉ là một trò chơi xỏ mà thôi, cô tự nhủ. Phải là một trò xỏ lá! Một số kẻ gàn dở đã giả mạo Zack để hù dọa mọi người và gây scandal.

Tất nhiên, trò chơi khăm, cô tắt tivi rồi đi ngủ.

Nhưng khi cô chìm vào giấc ngủ thì những bóng ma vô hình cứ thoát ần thoát hiện trong mơ, kêu thét cảnh báo và đe dọa.

Mặt trời lên cao là lúc Julie bị con ác mộng đập cho tơi tả. Cô sợ phải nhắm mắt lại lần nữa. Cô ngồi lên, đi thẳng vào bếp và tự rót cho mình một ly nước cam. Cô uống ngay không cần nếm lại, tay cô nắm chặt ly nhựa và gục đầu về trước.

"Zack ơi" cô thì thầm "Anh đang làm gì vậy. Hãy gọi và nói em biết mọi người đều đang nói dối chuyện của anh đi. Làm ơn... đừng để họ tra tấn em như thế này".

Cô quyết định đến nhà thờ, rồi quay lại trường làm việc văn phòng, có khi Zack đã biết những tin tức từ Los Angeles và sẽ gọi điện giải thích. Anh không thể gọi về nhà cô. Anh sẽ gọi đến trường. Chắc chắn anh sẽ nhận ra cô đang đợi ở đó, thậm chí là vào ngày Chủ Nhật, khi có một việc quan trọng như thế xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

57.1

"Julie, cháu ổn chứ?" Flossie Eldridge gõ gõ vào kính chắn gió và nói "cháu đã ngồi trong xe giữa trời tối om và động cơ đang nổ được hơn nửa giờ rồi đó".

Tia nhìn chăm chú của Julie lia qua gương mặt phúc hậu đầy quan tâm của Flossie, và cô mò mẫm tìm chìa khóa xe, tắt máy rồi hấp tấp ra ngoài.

"Cháu ổn mà bà Flossie, chỉ là - cháu đang suy nghĩ vài chuyện - một số rắc rối ở trường và quên mất cháu đang ở đâu".

Run rẩy trong màn sương giá lạnh, Flossie kéo áo khoác vòng qua người cô.

"Ồ ngoài này mãi sẽ cảm lạnh đến chết mất thôi".

Hơi xấu hổ vì không biết mình đang ở đâu, Julie lôi túi xách từ băng sau ra và mỉm cười với bà lão hàng xóm.

"Cháu có mấy điều hòa trong xe mà bà" cô nói cho dù cô cũng không biết chắc mình có hay không.

"Không, cháu không có" bà Flossie nói "Kính chắn gió của cháu phù sương cả đây này - nhìn xem. Cháu làm việc quá khuya rồi đó, nhất là vào Chủ nhật!" bà chú ý đến túi xách của Julie.

"Luôn có nhiều việc phải làm" Julie nói "Thôi vào nhà cùng cháu nhé" cô nói thêm, vòng tay qua người bà Flossie và chậm rãi băng qua bãi cỏ chia cắt hai nhà. "Trời tối quá vì không có trăng, cháu sợ bà bị vấp vào cỏ".

"Julie" bà Flossie ngập ngừng nói khi bà đứng dưới vòng sáng trước đèn cửa "cháu có sao không? Nhìn cháu tiêu tụy quá. Cháu có thể kể ta nghe sự thật cơ mà. Ta sẽ không kể cho Ada. Có phải cháu sắp bỏ đi với Zachary Benedict không?"

Tâm trạng thần thờ cả ngày hôm nay của Julie bị đánh động chỉ sau một giây bà Flossie nhắc đến tên Zack.

"Sao bà lại nghĩ vậy?" tiếng cười của cô bị nghẹn lại trong cổ họng và giống như được phát ra từ tai.

"Bởi vì" bà Flossie trả lời với vẻ đoan chắc "Cháu ngồi trong xe hàng giờ liền và nhìn ngắm mông lung. Hồi còn trẻ và sắp đi theo Her- một người nào đó, ta cũng có những hành động giống hệt cháu".

"Ý bà là" Julie thử trừu "Bà lái xe đến trước lối đi vào nhà và ngồi đó nửa tiếng đồng hồ?"

"Không đâu" bà khúc khích cười làm lộ nếp nhăn nơi khóe mắt "Cháu biết ta đâu có biết lái xe. Ý ta là ta chỉ nhìn chăm chăm vào khoảng không như cháu thôi".

Tránh né việc phải nói dối hoặc đưa ra câu trả lời, Julie lẩn trốn khỏi câu hỏi bằng cách nói rặng rờ.

"Cháu không tin việc phải bỏ trốn vì một cái gì đó, bà Flossie ạ. Nếu cháu không thể có được nó và cháu biết điều đó thì cháu sẽ đổi mặt và cố đưa nó ra khỏi tâm trí mãi mãi bằng hết sức mình".

Thay vì chấp nhận hoặc quay lại câu hỏi ban đầu giống như Julie mong đợi thì bà Flossie lại đặt tay lên cô và nói.

"Vậy cháu sẽ làm gì nếu có một thứ cháu luôn luôn muốn có, và cháu có thể có nó - có lẽ vẫn còn có thể có - nhưng cháu lại e ngại người khác cười vào mũi cháu? Cháu có sợ nếu cháu nhận lấy nó thì cháu có thể sẽ phải hối tiếc hay không?"

Nụ cười của Julie trở nên chân thật hơn cái vừa nãy, và cô lắc đầu.

"Câu hỏi khó nh" cô thừa nhận "Nếu cháu không thể có hạnh phúc nếu không có nó thì cháu nghĩ mình sẽ nắm lấy cơ hội được có hạnh phúc thử xem sao".

"Nhưng đây là về anh ta chứ không phải đồ vật" Flossie hé lộ.

Julie quay lại khúc đầu của cuộc đối thoại.

"Mà là ai kia?" Cô hỏi lại phòng trường hợp bà Flossie tiến thêm bước nữa "Ý cháu là, anh ta là ai?"

"Đó là bí mật".

Không, nó không phải, Julie buồn bã nghĩ, và vì cô không còn gì để mất và Flossie có mọi thứ để tiếp tục, cô đành nói.

"Cháu nghĩ những gì Herman Henkleman cần là một người ở bên cạnh tin tưởng và cho ông ấy lý do để tự hào. Tất nhiên" cô nói thêm với bà Flossie đang đỏ mặt xấu hổ "Herman sẽ không bao giờ mạo hiểm mở lời hỏi xin cơ hội với người phụ nữ ông ấy từng yêu sau những chuyện rắc rối trong đời ông. Người phụ nữ đó phải đi bước đầu tiên, và cần có rất nhiều dũng khí".

Julie hấp tấp hôn lên bên má nhăn nheo của bà.

"Chúc ngủ ngon" cô nói. Tạm biệt, cô nghĩ. 6 trong 8 ngày Zack cho cô đã trôi qua.

Ngay trước cửa nhà, Julie lần mò chùm chìa khóa trong ví, tìm được chìa đúng và mở khóa, bước vào trong, đóng cửa lại sau lưng. Cô đang tìm công tắc đèn thì một giọng đàn ông vang lên.

"Đừng mở đèn" con khiếp đảm đang nghẹn trong cổ họng cô lúc người kia nói thêm "Tôi là bạn của Zack".

"Sao tôi phải tin anh?" giọng nói và tay chân đang run lẩy bẩy.

"Bởi vì" Dominic Sandini bật cười "Tôi đến để tham quan xung quanh và đảm bảo cô vẫn muốn có một chuyến đi nho nhỏ".

"Khốn thật, anh làm tôi sợ chết khiếp" Julie thở phào, nửa tức giận nửa mỉm cười.

"Xin lỗi".

"Sao anh vào đây được?" cô nói, cảm thấy nói chuyện với một gã vô hình trong bóng đêm có đôi chút ngớ ngẩn.

"Sau khi đi lòng vòng xung quanh tôi đã vào nhà từ cửa sau. Cô có một cái đuôi theo sau đấy thưa quý cô".

"Một - cái gì?"

Julie phân tâm đến mức quay ra sau lưng kiểm tra xem mình có cái đuôi nào không trước khi anh ta nói rõ .

"Cô bị theo dõi. Một chiếc xe bồn màu xanh đã bao quát khắp nhà và một chiếc màu đen đi theo cô từng bước một. Phải là đám FBI rồi - luôn xài mấy loại xe chẳng đáng để trộm. Nhưng chúng theo dõi người ta giỏi hơn mấy gã địa phương. Xe hơi" anh ta tự hào nói "là chuyên môn của tôi. Như xe cô chẳng hạn, động cơ 1.5 lít, có thể có radio, không điện thoại, mỗi phần tháo rời có giá khoảng 250 đô".

"Anh - anh đã từng làm đại lý bán xe hả?" Julie hỏi, quên bằng chuyện FBI vì cô quá vui mừng được ở gần một người tự xưng là bạn của Zack.

"Cô có thể nói vậy" anh ta cười thầm "Nhưng tôi bán chúng theo dạng không tên, cô hiểu ý tôi chứ".

"Anh... anh ... trộm xe?" Julie khó khăn nói thêm

"Đúng, nhưng giờ hết rồi" anh giải thích với một nụ cười khác "Tôi hoàn lương rồi".

"Tốt" cô nổi nóng. Bạn của Zack lại là tên trộm xe thì cũng chẳng trấn an cô được bao nhiêu. Nhận ra vị khách không thấy mặt có thể sẽ xua đuổi được những nỗi sợ khác của cô, Julie nói nhanh "Zack không ở Los Angeles phải không? Anh ấy cũng không đe dọa những người kia phải không?"

"Thật tình là tôi không biết Zack đang ở đâu và đang làm gì".

"Anh phải biết! Ý tôi là anh ấy hẳn đã nói với anh - ".

"Không, không phải tôi. Zack đã có sự sắp xếp" anh hấp tấp sửa lời "Nếu anh ấy biết tôi tự đến đây và dính vào chuyện này. Đúng ra việc này sẽ do một kẻ khác thực hiện, nhưng tôi hiểu rằng đây là cơ hội duy nhất tôi có thể gặp Julie của anh ấy. Nhất định là cô yêu anh ấy như quý vậy".

Rồi anh ta im lặng, Julie lên tiếng .

"Đúng vậy. Anh ấy rất quan trọng với anh đúng không, vì anh đã mạo hiểm tới đây".

"Mạo hiểm khi gì" anh ta vênh vác nói "tôi có làm gì bất hợp pháp đâu. Tôi chỉ đi thăm một người bạn của bạn tôi, và luật đâu có cấm tôi đi vào từ cửa sau và nói chuyện trong bóng đêm. Mà tôi còn sửa lại ổ khóa cửa sau giúp cô trong lúc tôi ngồi đợi. Cái ổ đó không giữ nổi một đứa bé nếu nó muốn vào trong này. Tôi mà không phải công dân tôn trọng pháp luật thì còn là gì nữa?" Sandini đùa.

Anh ta đã nói mình đến đây để bảo đảm cô 'sẵn sàng' cho chuyến đi nên Julie sắp sửa hỏi ý câu nói lúc nãy của anh thì anh đã trả lời bằng giọng điệu hài hước vô tư .

"Thôi bỏ qua chuyện đó đi, lý do tôi đến là vì Zack muốn cô có một chiếc xe mới, cô biết đó, nếu lỡ cô bất chợt muốn đi đâu đó vài ngày - thế là tôi xung phong nhận việc. Và giờ tôi ở đây".

Julie ngay lập tức nhận định được cô sẽ dùng chiếc xe mới không phải cho riêng cô mà là để 'cắt đuôi' những kẻ theo dõi trong hành trình bỏ trốn khỏi Keaton 2 ngày sau.

"Nó không phải là xe gian đó chứ" giọng cô nghiêm trọng đến mức Sandini phải toét miệng cười.

"Không phải đâu. Tôi đã nói tôi giải nghệ rồi mà. Zack đã trả tiền cho chiếc xe, và tôi giao nó cho cô, có thể thôi. Đâu có luật lệ nào cấm tội phạm bỏ trốn mua xe cho một quý cô bằng khoản tiền chân chính anh ta khó nhọc kiếm được. Còn cô định sử dụng chiếc xe thế nào không phải là việc của tôi".

"Tôi nay tôi đâu có thấy chiếc xe nào đậu trước sân nhà".

"Tất nhiên là không" anh ta giả vờ kinh hãi "tôi không nghĩ mình muốn phá vỡ quy tắc của thị trấn và làm huyên náo cả khu phố nhỏ xinh này nên tôi đã chuyển nó tới một bãi giữ xe đằng sau một nơi trong thị trấn có tên Thực phẩm khô Keaton".

"Tại sao?" Julie nói, tự thấy mình hơi ngốc.

"Một câu hỏi thú vị đấy. Tôi cũng không chắc do đâu mà tôi có sự thôi thúc điên cuồng đến vậy" Lời nói đùa của Sandini làm Julie chợt nhớ đến những cậu nhóc 8 tuổi vô trách nhiệm và khó thay đổi cô đang dạy dỗ "Tôi đã nghĩ đến cảnh cô ra ngoài phố bằng xe của cô vào một sáng nọ, vào trong cửa hàng, nhìn trước ngó sau rồi chạy đi bằng cửa sau cùng chiếc xe mới. Tất nhiên chuyện đó sẽ làm mấy gã theo đuôi cô cảm thấy bức mình. Ý tôi là sẽ

khó cho bọn họ lần ra cô biến mất thế nào, cô lái cái gì, cô ăn mặc ra sao - đó là giả sử cô muốn thay một cái áo len hay vài thứ khác cô có trong túi xách. Cô hiểu ý tôi chứ".

Cô gạt đầu trong bóng tối, khẽ rung lên vì những ẩn ý bên dưới những điều Sandini nói.

"Tôi hiểu ý anh" cô cười căng thẳng.

Chiếc ghế rung rinh những tiếng cọt kẹt khi anh ta đứng lên.

"Nói chuyện với cô thật vui" tay anh ta khẽ chạm vào người cô "Tạm biệt, Julie của Zack. Tôi hy vọng cô biết mình đang làm cái quái gì".

Julie cũng hy vọng như thế.

"Đừng bật đèn sau nhà cho đến khi tôi đi khỏi".

Cô lắng nghe những bước chân chậm chạp và nhận ra anh ta đi hơi khập khiễng.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58

Tony Austin nghe một tiếng ồn sau lưng và với tay bật đèn bàn cùng lúc hắn thấy tấm màn chuyển động bên cạnh cánh cửa kéo bằng kính.

"Không được bật đèn" một giọng nói ra lệnh vừa lúc một cái bóng rời xa khỏi màn "Tao có thể thấy rõ mày ở ngay đây".

"Không cần đèn tao cũng nhận ra được giọng mày. Sao mày không đi vào từ cửa trước hả thằng quỷ" Austin nói, gạt tay khỏi đèn và che dấu vẻ kinh ngạc bên dưới sự khinh miệt "Tao để cửa mở cho mày mà".

"Mày có biết tao muốn giết mày nhiều đến mức nào không hả?"

"Mày vượt mất cơ hội 5 năm trước rồi. Tiền đâu?"

"Mày giống như một con ma cà rồng chuyên hút cạn máu người".

"Câm miệng và đưa tiền cho tao".

Cái bóng trên màn đưa tay lên và Tony thấy một khẩu súng.

"Đừng có ngu! Nếu mày giết tao thì bọn cóm sẽ biết ngay là mày trong vòng 24h".

"Không! Lũ cóm sẽ không biết. Zack Benedict đang chạy rong khắp nơi, và hắn điên loạn, mày chưa nghe chuyện đó hả?" giọng cười ớn lạnh vang lên như óc "Hắn gọi điện đe dọa mọi người. Người ta nghĩ tao cũng nhận được một cuộc gọi của hắn. Tao chắc như thế. Chúng sẽ nghĩ hắn đã giết mày. Tao đã chờ đợi giây phút này quá lâu rồi" Khẩu súng nâng lên, chĩa thẳng, điều chỉnh một chút.

"Đừng có khùng! Nếu mày giết tao mọi người sẽ - "

Tiếng nổ phát ra từ nòng súng tạo nên một lỗ thủng trên ngực gần xương đòn của Austin, sự thật viên đạn đã suýt khỏi tim hắn không còn quan trọng. Với sức công phá của mình nó đã phá vỡ khoang ngực của Austin và khiến hắn chết ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

"Cả nhà cùng ăn tối thế này thật hay" bà Mathison nói với Julie khi cô đứng lên giúp bà dọn bàn. "Chúng ta nên thường ăn chung với nhau chứ không cần đợi đến những dịp đặc biệt" bà nói thêm.

Julie thu dọn 4 chiếc ly và cười với mẹ cô. Đây là một dịp rất đặc biệt - đêm cuối cô ở cùng gia đình trước khi cô đi theo Zack.

"Em có chắc là không muốn Carl và chị ở lại dọn dẹp phòng ăn chứ?" Sara hỏi cô trong lúc Carl giúp cô ấy mặc áo choàng "Carl có một vụ đấu thầu xây dựng cầu lạc bộ, nhưng việc đó có thể hoãn lại thêm nửa giờ nữa".

"Không, không cần vậy đâu" Julie nhanh chóng đi vào phòng khách và ôm tạm biệt Carl và Sara. Cô giữ họ lâu hơn mức cần thiết và đặt nụ hôn lên má họ. Vì đây là lời chào tạm biệt.

"Hãy chăm sóc cho đôi phương nhé anh chị" cô thì thầm với cả hai.

"Tụi anh chỉ sống cách chỗ này có 1,5 dặm thôi mà" Carl khô khan nói. Julie nhìn hai người đi xa dần, cố ghi nhớ lại khoảnh khắc này, rồi đóng cửa lại. Ted và cha cô đã yên vị trong phòng khách để xem tin tức và Katherine đang dọn bàn.

"Sara là một cô gái đáng yêu" Bà Mathison nói riêng với Julie khi cô vào bếp "Nó và Carl là một cặp đẹp đôi" Liếc ra sau vai về hướng Katherine đang thu gom khay đĩa, bà thì thầm "Mẹ nghĩ Katherine và Ted đã quay lại với nhau. Trước đây Katherine còn trẻ con, nhưng giờ nó đã ổn định và trưởng thành lên nhiều và Ted thì yêu nó ghê lắm. Ted không bao giờ dứt bỏ được".

Julie cười ừ rừ khi nhận số tô đĩa từ Katherine và cho vào bồn rửa .

"Đừng hy vọng nhiều quá. Chính con đã mời Katherine tối nay chứ không phải Ted. Anh ấy vẫn gặp gỡ Grace Halvers và tiếp tục đấu tranh với cảm xúc anh ấy dành cho Katherine".

"Julie, có chuyện gì sao? Tối nay trông con có vẻ lạ. Rất lạ đấy".

Nhặt lấy khăn lau đĩa, Julie cố nặn ra bộ mặt tươi cười, ân cần và bắt đầu làm sạch bồn rửa.

"Sao mẹ hỏi vậy?"

"Ví dụ như cái này, nước vẫn đang chảy, mấy cái đĩa chưa được rửa xong nhưng con đã lau sạch mọi thứ. Con đã luôn là một cô gái ngăn nắp mà Julie" bà trêu con gái trong lúc cô hấp tấp ném khăn lau qua một bên và quay lại phần việc trước đó của cô. "Có một số chuyện khác đã xảy ra. Con vẫn còn nghĩ về Zachary Benedict phải không?"

Đây là cơ hội vàng để chuẩn bị tâm lý cho mẹ cô về lá thư bà sẽ được đọc và Julie quyết tâm chớp lấy thời cơ.

"Mẹ sẽ nói gì nếu con nói là con đã yêu anh ấy từ lúc ở Colorado?"

"Mẹ sẽ nói con thật vô tri, tự gây đau khổ và ngu ngốc nếu tin vào chuyện đó".

"Và nếu con không thể làm gì khác hơn thì sao?"

"Mẹ đề nghị con nên cho mình thời gian, con yêu. Thời gian chữa lành mọi thứ. Con chỉ mới biết cậu ta có một tuần. Sao con không thử yêu Paul Richardson" bà nửa đùa nửa thật "cậu ta có công việc ổn định, điên cuồng vì con - ngay đến cha con cũng nhận thấy".

Biết rằng cuộc chuyện trò về Paul và công việc rửa chén tầm thường sẽ làm phí hoài những giây phút quý giá cô được ở bên gia đình nên Julie ném khăn lau đĩa đi .

"Mẹ con mình vào phòng khách nhé" cô nói, thúc giục mẹ rời khỏi nhà bếp "lát nữa con sẽ làm nốt mọi chuyện" cô cao giọng gọi "Có ai muốn thêm thứ gì trong bếp không vậy?"

"Có" Ted trả lời "Cà phê".

Katherine chỉ mới vừa bước vào định giúp đã chạy đi lấy ly và khay đựng, nhưng Julie lắc đầu.

"Đi ra đó với Ted đi. Mình sẽ ra đó khi cà phê đã sẵn sàng".

Julie đã đi vào phòng khách được nửa đường với một khay đầy ly tách thì cô nghe thấy tiếng cha cô rít lên.

"Ted, tắt tivi ngay, Julie không cần nghe thứ này".

"Con không cần nghe cái gì?" Julie dừng lại với vẻ sững sờ chết chóc trong khi Ted nhào người tắt tivi "Đề yên đó, Ted" cô cảnh báo sắc bén, bản năng cho cô biết đang có tin về Zack "Họ bắt được Zack rồi phải không?" cô nói, tay cô run rẩy làm chiếc khay kêu lách cách "Trả lời tôi đi" cô gằn khốc và nhìn vào bốn gương mặt đang thất kinh.

"Chưa bắt được" Ted mĩa mai phản kích "nhưng hần vừa kiếm được một nạn nhân khác" anh vừa nói xong đúng lúc tiết mục quảng cáo đã kết thúc và Julie trông thấy một cái xác được vác ra khỏi một ngôi nhà họ, toàn thân được bọc vài trắng trong khi giọng nói của biên tập viên làm cả căn phòng trở nên thăm thẳm "Lặp lại tin tức từ một giờ trước, Tony Austin, diễn viên đóng chung với Zachary Benedict và Rachel Evans trong phim Định Mệnh được tìm thấy đã chết trong nhà anh ta ở Los Angeles bởi một viên đạn chí mạng ngay giữa ngực tương tự cái chết của vợ Zachary Benedict là Rachel Evans. Phòng điều tra cái chết bất thường cho biết thời gian tử vong là vào khoảng 10 giờ tối qua. Cảnh sát quận Cam chính thức xác nhận Tony Austin đã nhận

một cuộc gọi đe dọa của Zachary Benedict và Benedict cũng đã được nhìn thấy gần khu vực này trước thời điểm đó. Nhưng nhân viên và diễn viên của đoàn phim đã nhận điện thoại đe dọa đều được cảnh báo phải cực kì cảnh giác trong thời điểm hiện tại - ".

Những lời cuối cùng của gã phóng viên bị át mất bởi tiếng ầm sừ vỡ toang, Julie đánh rơi khay nước và lấy hai tay che mặt, cố xóa bỏ kí ức đen tối về cái xác bọc vải trắng phều được đưa lên xe cứu thương và giọng nói lạnh lẽo của Zack.

"Đề Austin cho anh. Sẽ có những cách khác để giải quyết hẳn".

"Julie" những giọng nói và bàn tay chạy đến bên cô, nhưng cô lùi lại, thần thờ nhìn từ mẹ cô và Katherine đang thu gom mảnh vỡ đến cha và Ted đang đứng ngay cạnh cô, im lặng quan sát về mặt rụng rời đáng ngại của cô.

"Làm ơn" cô thỏn thức "Cha.Con cần ở một mình" nỗ lực kiểm soát cơn cuồng loạn làm giọng cô cần cỗi "làm ơn giúp con đưa mẹ về nhà. Mẹ không cần phải buồn vì chuyện của con đâu. Sẽ không tốt cho huyết áp chút nào".

Cô quay đầu đi thẳng vào phòng ngủ và đóng sập cửa lại, ngồi trong bóng đêm. Đầu đó trong nhà cô nghe thấy chuông điện thoại reo gọi nhưng giọng nói của bà Stanhope đang gào thét trong đầu cô.

Zachary đã giết anh trai của nó, rồi nó giết vợ luôn. Trong phim nó luôn đóng vai mấy tay giết người bạt mạng và thoát khỏi mọi hậu quả pháp lí vì chúng là 'anh hùng' ... nó không còn có thể phân biệt giữa phim ảnh và đời thực... Zachary bị điên.

"Nếu nó được điều trị thì Rachel Evans có lẽ đã không nằm dưới mồ... vì lợi ích của cô, hãy giao nộp nó ra. Không thì một ngày nào đó lại có một nạn nhân khác và cả đời cô sẽ mang nặng mặc cảm tội lỗi giống tôi bây giờ".

Gương mặt nổi tiếng hút hồn của Tony Austin lượn lơ trước mắt Julie, nụ cười đáng mến và gọi tình. Hẳn không bao giờ có thể cười được nữa. Giống như Rachel Evans và Justin Stanhope, hẳn đã chết. Bị giết.

Cô nghe lại lời cảnh báo của Matt Farrell .

"Chúng tôi tìm thấy chứng cứ cho thấy Diana Copeland... Emily McDaniels... Tommy Newton".

Lần mò ngăn kéo quần áo, Julie lôi bức thư của Zack ra và ôm nó vào lòng, nhưng cô không cần đọc nó, cô đã thuộc nằm lòng mất rồi. Hai tay cô choàng qua bụng, cô ngồi xuống và lộ ra vẻ mặt đau đớn cực độ không thể thành lời, ấn bức thư vào tim và lặng lẽ than khóc tên anh trong bóng tối.

***.

Những giọng nói căm lạnh phát ra từ phòng khác chậm chạp kéo cô ra khỏi vực sâu tăm tối nơi không còn gì khác ngoài sự dày vò đau khổ. Cô từ từ đứng dậy. Giọng nói của những người cần được biết...để giúp đỡ và bảo ban cô.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60

Cha cô ngưng bật cuộc đối thoại giữa ông và Ted khi Julie đi vào phòng khách, cơ thể cô lúc này đã cứng như que củi, tay cô nắm chặt lá thư cô định để lại cho gia đình.

"Cha đã đưa mẹ về nhà rồi" Cha cô nói.

Julie gạt đầu cương quyết và bắt đầu nói.

"Tốt đó cha" Trong khoảng khắc đó cô xoắn lá thư cô viết cho họ trong đôi bàn tay rồi đẩy nó cho ông . Trong lúc ông mở ra cho cả Ted cùng đọc thì cô nói thêm "Ngày mai con sẽ... bỏ đi cùng anh ấy".

Mắt Ted nheo lại trước mặt cô, tỏ vẻ giận dữ phản đối.

"Đó là sự thật" cô nói trước khi anh mở lời.

Anh đi về phía cô nhưng cô ta rút tay lại trước khi anh chạm tới cánh tay cô.

"Đừng chạm vào em!" cô điên loạn cảnh cáo và ôm lấy lưng ghế "Đừng chạm vào em" chuyển tầm mắt sang gương mặt nhăn nhúm đau khổ của cha cô, cô thấy ông đã đọc xong thư, đặt nó xuống bàn và đứng lên. "Giúp con với" cô thỏn thức "làm ơn giúp con đi. Cha luôn biết việc gì là đúng. Con phải làm đúng. Ai đó giúp con đi" cô khóc với Katherine lúc này cũng đang sụt sịt rồi quay sang Ted.

Bất thành linh cô bị kéo tuột vào vòng tay của cha cô và được ông ôm chặt, tay ông vỗ về lưng cô y hệt những gì ông làm lúc cô còn bé.

"Con luôn biết mình phải làm gì" ông nói cộc lốc "hắn ta cần phải bị bắt. Ted" giọng ông rung rung như cương quyết "con là luật sư. Có cách nào giúp Julie thoát tội hay không?"

Ted im lặng một lúc rồi nói.

"Paul Richardson là cơ hội tốt nhất của chúng ta. Con sẽ gọi và thỏa thuận với anh ta. Julie giao nộp Benedict và con bé sẽ trắng án. Không có câu hỏi nào".

Cụm từ câu hỏi kéo Julie ra khỏi trạng thái ngẩn ngơ đau đớn. Giọng cô vang lên cảnh cáo .

"Nói với Paul Richardson là em sẽ không trả lời câu hỏi làm thế nào em biết Zack ở đâu." Cô nghĩ về Matt, Meredith Farrell và anh chàng hôn hờ đã đem xe đến cho cô - tất cả đều tin tưởng vào một người đã phản bội lòng tin của họ vì anh ta bị bệnh. "Nếu anh gọi Paul" cô kiên định lặp lại "anh ta phải đồng ý không hỏi thêm gì khác ngoài nơi Zack sẽ có mặt tối mai. Em sẽ không để thêm bất kì ai dính vào chuyện này, em đã nói rồi đó".

"Em đang tự đưa cổ mình vào mối nguy phạm pháp và em còn rảnh hơi lo lắng bảo vệ những người khác!" Ted đập lại "Em không biết Paul Richardson có thể làm gì với em hả? Anh ta có thể lôi em khỏi nhà bằng dây xích chân".

Julie toan trả lời nhưng khả năng kiềm chế cô có đang sụp đổ dần dần nên cô đành quay gót bỏ đi. Đi vào bếp và đổ gục xuống ghế bởi vì những chuyện cô làm có thể sẽ phản bội người cô yêu thương. Vai cô rung lên vì tiếng nấc, hai tay cô che mặt, và những giọt nước mắt đang bóng rắt trên má "Em xin lỗi, anh yêu" cô nấc lên từng tiếng "Em xin lỗi..."

Vài phút sau Katherine ấn một chiếc khăn vào tay Julie rồi ngồi xuống cạnh cô và âm thầm động viên.

Ngay khi Ted bước vào nhà bếp thì Julie xoay sở nặn ra vẻ mặt tự chủ.

"Richardson chấp nhận thỏa thuận" anh nói "Ba giờ nữa anh ta sẽ đến đây." Anh chớp lấy điện thoại đang reo trên tường bếp và nói "Vâng, có cô ấy ở đây, nhưng cô ấy không nhận điện..." anh sững người và ngáp ngừng rồi lấy tay che điện thoại và hỏi Julie "Một bà Margaret Stanhope nào đó nói có chuyện khẩn cấp".

Julie gạt đầu chấp nhận và đón lấy điện thoại .

"Bà gọi điện để tôi biết bà đang hả lòng hả dạ sao bà Stanhope?" cô chua cay nói.

"Không phải" bà nội Zack đáp "Tôi gọi để thỉnh cầu cô, van xin cô giao nộp nó trước khi có một người vô tội nào đó lại bị giết".

"Anh ấy tên Zack" Julie nghẹn ngào gằn dữ "Đừng có gọi cháu bà là 'nó'".

Người phụ nữ kia hít một hơi sâu, và khi bà nói tiếp Julie cảm nhận được nỗi đau trong giọng bà giống hệt của cô .

"Nếu cô biết Zack ở đâu" bà cầu xin "làm ơn, vì Chúa, hãy ngăn nó lại".

Sự thù địch của Julie biến mất ngay lúc cô nghe được sự thống khổ trào dâng trong giọng điệu tự cao của bà.

"Tôi sẽ làm" cô thì thầm.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61

61.1

"Thay mặt phi hành đoàn chuyến bay 614, chúng tôi xin chân thành cảm ơn quý khách đã lựa chọn dịch vụ của hãng Aero-Mexico" nữ tiếp viên hàng không nói "Xin hãy ghi nhớ" cô vui vẻ nói tiếp "chuyến bay quý vị đang ngồi sẽ đáp xuống mặt đất trong vòng hai mươi phút nữa". Giọng cô ta trở lại kiểu cách công việc "Và xin quý khách hãy thắt dây an toàn cho đến khi máy bay hạ cánh hoàn toàn".

Ngồi gần hàng sau cùng kẹp giữa Ted và Paul Richardson, Julie níu chặt tay anh mình, bao tử cô đang quặn thắt khi máy bay quay vòng vòng tìm điểm tiếp đất. Con tim cô bắt đầu kêu gào rằng cô đã làm sai, lương tâm cô thì nói cô làm đúng và cô mắc kẹt một cách tuyệt vọng giữa những mâu thuẫn đan xen dồn dập. Bên cạnh cô Paul Richardson nhận thấy lồng ngực cô đang phồng lên xẹp xuống rất gấp, và anh nắm lấy tay cô.

"Thư giãn nào em yêu" giọng anh trầm ấm đầy quan tâm "Mọi chuyện sắp kết thúc rồi. Sân bay đã được bảo vệ khắp mỗi lối ra vào".

Julie đưa mắt nhìn những hành khách bắt đầu đứng lên thu gom hành lý từ ngăn chứa đồ phía trên đầu.

"Em không thể làm được việc này. Em không thể. Em cảm thấy muốn bệnh!".

Anh siết chặt những ngón tay nhóp nhách của cô hơn nữa.

"Em chỉ đang thờ quá gấp thôi mà. Hít thở sâu vào".

Julie buộc bản thân vâng lời "Đừng làm anh ấy bị thương!" cô thì thầm mãnh liệt "Anh đã hứa sẽ không để ai làm anh ấy bị thương".

Paul đứng lên cùng lúc với vị hành khách ngồi phía trước họ và nắm lấy tay cô, dịu dàng thúc giục Julie đứng lên. Cô giật tay ra khỏi.

"Hứa với em là không để ai làm anh ấy bị thương đi anh!".

"Không ai muốn làm anh ta bị thương đâu Julie" anh nói chuyện như thể người đối diện là một đứa trẻ đang hoảng loạn "Đây là lý do em muốn đi cùng mà. Em muốn bảo đảm không ai có thể làm anh ta bị thương chứ gì, và anh đã nói Benedict sẽ ít bị tổn hại nếu anh ta gặp em và bị bắt giữa chừng. Em nhớ chưa vậy?"

Khi cô gạt đầu nhất gừng thì anh bắt đầu đưa tay ra sau khuỷu tay cô.

"Được rồi, cứ thế này đi" anh nói "Ted và anh sẽ giữ một khoảng cách nhất định với em kể từ bây giờ. Đừng sợ. Người của anh đã có mặt ở khắp sân bay và khu vực vòng ngoài, và sự an toàn của em là điều họ quan tâm hàng đầu. Nếu Benedict bắt đầu bắn bừa thì họ sẽ đưa mạng sống mình ra giữa tâm bắn để bảo vệ em".

"Zack sẽ không tổn thương em" cô khinh miệt nói.

"Đầu óc Benedict không được bình thường. Em không biết hắn sẽ làm gì nếu biết em gài bẫy hắn đâu. Đó là lý do tại sao, cho dù có xảy ra chuyện gì, em vẫn phải giả vờ hòa theo hắn cho tới khi hắn đã bị áp giải đi. Hãy nhớ rằng chúng ta đã bàn vấn đề này trước rồi" Anh chậm lại khi họ sắp đến gần một nữ tiếp viên quyền rũ có nước da ngăm đen đứng ngay cửa trước máy bay "Em đã rõ cả chưa?"

Julie bắt đầu muốn gào lên là cô không rõ cái gì hết, nhưng cô phải cấm phập móng tay vào lòng bàn tay và bắt bản thân gạt đầu.

"Được rồi, bây giờ em tự đi một mình nhé" anh nói, đứng lại ngay cửa ra, cẩn thận cởi áo khoác ra và choàng nó lên tay cô "Trong vòng 5 phút mọi chuyện sẽ kết thúc. Cứ nghĩ vậy nhé - chỉ 5 phút nữa thôi. Và hãy nhớ đừng tìm Benedict, cứ để hắn đi tìm em".

Anh dừng lại, quan sát cô chậm chạp đi lên phía trước và bước xuống bậc thang, để cô cách xa anh khoảng chục mét rồi anh và Ted từ từ đi tới. Giây phút họ không còn nghe thấy tiếng phi hành đoàn thì Ted liền thì thầm giật dứ.

"Anh không có quyền lôi em tôi vào tình huống kiểu này. Tự bản thân anh đã nói sân bay chật hẹp FBI và cảnh sát Mexico. Anh không cần dùng Julie làm mồi dụ hắn ra!".

Paul cời nút áo khoác và nói lỏng cà vạt - một doanh nhân ăn mặc đẳng hoàng đến Mexico City cùng một người bạn cho chuyến công tác vài ngày kết hợp nghỉ dưỡng. Thọc tay vào túi và nở nụ cười sít sao.

"Cô ấy muốn đến để chắc chắn Benedict không bị thương, và anh cũng biết điều đó. Tôi đã liên hệ với bác sĩ trên máy bay, ông ta sẽ cho cô ấy vài viên thuốc an thần ngay sau chuyện này kết thúc".

"Nếu anh thông minh được bằng một nửa cái anh tự nghĩ thì tại sao đám người của anh không bắt được hắn trước vậy kia? Anh quyết định tham gia bãi chiến trường qua sóng điện đàm chứ gì?"

Nụ cười của Paul mở lớn nhưng lời nói của anh thì rất đáng ngại.

"Đừng. Hắn có thể sẽ trốn thoát được, hoặc là có thể hắn không đến đây. FBI không có quyền hành pháp ở Mexico. Cho đến khi chúng ta đưa được Benedict qua khỏi biên giới thì chúng ta vẫn chỉ là 'trợ lý' của cảnh sát Mexico trong hành động lần này, và họ thì không giỏi tác nghiệp gì mấy".

Run rẩy từ đầu đến chân, Julie loạng choạng đi ra cổng sân bay, nơi hành khách gặp lại gia đình bè bạn, tia nhìn của cô thì điên cuồng tìm kiếm một người đàn ông cao to tóc đen đang ẩn nấp đâu đó giữa những đám đông tươi cười kia, và khi cô không thể thấy anh, cô liền đi thêm vài bước tới cổng ra và chùn bước, cảm xúc trong cô đan xen giữa nhẹ nhõm và kinh hãi.

61.2

"Xin thứ lỗi thưa quý cô" một người Mexico gọi, cố vượt qua cô để kịp giờ bay với một cậu trai trên tay và một cái vali ở tay kia.

"Xin thứ lỗi" một người khác lên tiếng, thô lỗ đẩy cô - anh ta rất cao và đen, mặt anh ngoảnh đi chỗ khác .

"Zack!" cô sợ hãi thì thầm, xoay một vòng, bối rối quan sát anh ta chạy lại cánh cửa nơi hành khách tẩu ra khỏi chuyến bay của họ. Ba người Mexico nhích người ngay thềm bưu phẩm nhìn cô chăm chú, rồi nhìn người đàn ông, rồi lại nhìn cô, và cô chú ý đến họ cùng lúc cô thấy gương mặt của gã kia.

Không phải Zack.

Giọng đọc thông báo chuyển bay của sân bay vang om sòm bên tai cô.

Chuyến bay 620 từ Los Angeles đã hạ cánh ở cổng A-64. Chuyến bay 1152 từ Phoenix đã hạ cánh ở cổng A-23. Chuyến bay 134..."

Cô run rẩy dữ dội hơn nữa, đưa một bàn tay rung rung lên quệt tóc khỏi trán và bắt đầu đi nhanh và mò mẫm về nhà khách, lòng thầm mong mọi chuyện sẽ xảy ra mà không có sự chứng kiến của cô. Thêm 4 phút nữa. Nếu cô đi nhanh, cô thầm nghĩ, nếu cô không nhìn trái nhìn phải, thì Zack có thể sẽ ra khỏi chỗ nắp đằng sau một thùng thư hay một cột tường nào đó, đi đến lối ra và họ sẽ tóm anh và mọi chuyện kết thúc.

Làm ơn, Chúa ơi, hãy để chuyện này diễn ra thật nhanh, cô nguyện cầu theo nhịp chân sau khi đã qua khỏi chốt hải quan. Đừng để họ làm anh bị thương. Hãy để nó diễn ra nhanh chóng. Đừng để họ làm anh bị thương. Hãy để nó diễn ra nhanh chóng.

Đi bộ thật nhanh cô lướt qua những hành khách bữa vậy trạm kiểm soát, không sai bước quá dài, cô liếc mắt nhìn những bản hiệu trên đầu với mũi tên chỉ lối ra, đi theo sự chỉ dẫn, và tiếp tục đi. Đừng để họ làm anh bị thương... Đừng để họ làm anh bị thương... Đừng để anh đến đây, cô cầu nguyện một cách điên loạn trong lúc cô bước đi. Thêm hai phút nữa. Ngay phía trước là những cánh cửa dẫn ra bầu trời ngập nắng và có rất nhiều xe hơi và taxi đang hăm hở đón khách. Đừng để anh ấy đến đây. Đừng để anh ấy đến đây. Đừng để anh ấy đến ...đây.

Anh ấy không có ở đây.

Julie đứng chết trân, tin chắc cô đang bị xô đẩy và chen lấn bởi những tràng cười đùa nói chuyện của những người cổ nhích qua cô để ra khỏi sân bay. Cô chậm chạp quay lại, ánh mắt cô lướt qua Paul Richardson, anh đang dừng lại tán gẫu với Ted... lướt qua đám đông người Mexico đang cười lớn... lướt qua một ông già cao lớn, khom khom, mái tóc xám bạc, đang mang túi xách, đầu ông cúi thấp ... lướt qua người mẹ với - ông già! Tia nhìn của Julie hướng thẳng về phía anh ngay lúc anh ngẩng đầu lên và đưa mắt nhìn cô... đôi mắt lấp lánh của anh ảm áp và rạng rỡ.

Cô kêu gào trong im lặng để cảnh báo anh, Julie bước tới một bước, hai bước, và bắt đầu chạy, xô đẩy đám đông, cố ném bản thân chắn giữa anh và mối nguy cùng lúc có giọng đàn ông vang ầm lên.

"BENEDICT Ở NGAY ĐÂY!"

Zack sững người, những người kia tóm lấy anh, ném anh vào tường, nhưng mắt anh chỉ trân trối nhìn Julie, cố kêu cô tránh ra xa. Cả khu vực trở nên hỗn loạn với tiếng la hét của hành khách đang tránh khỏi lối đi của cảnh sát Mexico, những người này bắt đầu rút súng ra, và Julie nghe thấy mình kêu gào với tất cả bọn họ.

"Đừng làm anh ấy đau! Đừng làm anh ấy đau!"

Paul Richardson chộp lấy cô và kéo cô lùi lại.

"Họ đang làm anh ấy đau!" cô khóc, cố thoát khỏi sự kèm kẹp của Paul để nhìn về phía những gã đang bủa vây lấy anh "Họ đang làm anh ấy đau!"

"Kết thúc rồi!" Paul hét vào tai cô, cố giúp cô trấn tĩnh "Sẽ ổn thôi! Kết thúc rồi!"

Những câu đó cuối cùng cũng lọt tai Julie và cô đông cứng lại. Không thể thoát khỏi Paul hay nhìn đi chỗ khác, cô đau đớn nhìn Zack bị bao vây và không chế bởi một gã thấp bé ăn mặc chỉnh tề có mái tóc lưa thưa bất thành hình giống người đang thi hành công vụ. Hắn mỉm cười khi thấy Zack quay vòng vòng giữa đám cảnh sát Mexico, cô nghe hắn nói.

"Chúng ta về nhà thôi Benedict, chúng ta đã ở cùng nhau rất, rất lâu rồi mà - " rồi hắn ngừng nói khi cảnh sát Mexico lôi ra một thứ gì đó từ trong túi Zack, và hắn xòe tay ra "Cái gì đây?" hắn gất gồng.

Một viên cảnh sát thả nó trên tay hắn và Julie cảm thấy cơ thể cô rùng mình ớn lạnh trước nụ cười quỷ sứ của hắn lúc hắn đưa mắt nhìn từ món đồ nhỏ bé kia sang gương mặt vô cảm của Zack "Ngọt ngào làm sao!" hắn nhếch mép, rồi hắn đột ngột sai bước về phía Julie.

"Tôi là cai ngục Hadley" hắn nói, xòe tay ra "Tôi cá là vật này có ý nghĩa với cô".

Julie không phản ứng gì cả, cô không thể nhúc nhích, bởi vì Zack đang nhìn cô, và biểu cảm trong mắt anh làm cô chỉ muốn chết. Anh đang câm lặng cho cô biết là anh yêu cô. Cho cô biết anh xin lỗi. Cho cô một lời tạm biệt.

Vì anh vẫn nghĩ cô dẫn họ đến đây một cách tình cờ.

"Hãy giữ cái này" Hadley gất lên bằng một giọng đáng ghét.

Điếng người bởi giọng điệu của hắn khiến Julie tự động xòe tay ra.

Món đồ hắn thả ra là một chiếc nhẫn kim cương mảnh khảnh.

"Ồi, không - " cô rên rỉ, siết chặt chiếc nhẫn vào ngực trong lúc hai hàng nước mắt lăn dài trên má "Không, không, không - ".

Hadley phớt lờ cô và quay sang cảnh sát Mexico.

"Dẫn hắn đi" hắn ra lệnh, giật đầu về phía cửa nơi có hàng tá xe cảnh sát với đèn báo động sáng lóa đã im lặng xuất hiện. Nhưng trong lúc cảnh sát đẩy Zack đi, Hadley đột nhiên có vẻ nghi ngại là có gì đó sai trái "Đợi một chút" hắn quát, rồi quay về phía Julie vừa lúc Zack đứng bên cạnh cô, và hắn nở nụ cười hiểm ác ngọt xớt "Cô Mathison, tôi đã quá thô lỗ. Tôi chưa kịp cảm ơn cô vì đã hợp tác với chúng tôi. Nếu không có sự giúp đỡ của cô cho toàn bộ kế hoạch thì Benedict có thể sẽ không bao giờ bị bắt".

Zack ngẩng đầu lên, mắt anh bao quát gương mặt tội lỗi của Julie, và cô đau đớn nhìn thấy ánh mắt hoài nghi của anh chuyển dần thành căm ghét. Căm ghét đến mức toàn bộ cơ mặt của anh co rúm lại trong cái mặt nạ điển tiết. Trong cơn cuồng nộ anh vặn người ra khỏi những kẻ bắt giữ anh và nhào vào tường.

"Giữ thăng chó đó lại!" Hadley la lối, sự báo động trong lời nói của hắn khiến đám cảnh sát đang hoảng sợ lùi dúi cui ra.

Julie nghe có tiếng gãy xương và gân, cô thấy Zack quỵ xuống sàn, và cô trở nên điên loạn khi bọn họ dùng dùi cui đánh anh lần nữa. Thoát khỏi sự kềm giữ của Paul, cô phóng thẳng về phía Hadley. Rên rỉ cho nỗi đau thấu xương của người đàn ông đang nằm dưới sàn, cô cào xé một bên mặt của Hadley và điên cuồng đá hắn trong lúc Paul cố giữ cô lại. Hadley định bụng đánh trả nhưng Paul nổi khùng cảnh cáo "Mày là thằng khốn tàn bạo, mày mà chạm vào cô ấy là tao xé toạc cổ họng của mày!" Ngẩng đầu ra lệnh cho một trong số nhân viên của anh "Đem thăng cha bác sĩ tới đây!" Rồi anh quay lại Hadley và nói thêm "Và đưa hắn rời khỏi đây!".

Nhưng anh không cần lo lắng sẽ có thêm một trận đấu không cân sức nào nữa... Julie từ từ trượt xuống trong vòng tay anh và bất tỉnh nhân sự.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62

62.1

Bác sĩ Delorik ra khỏi phòng ngủ của Julie mang theo chiếc túi đen của ông và mỉm cười trấn an với những khuôn mặt lo lắng trong gia đình cô và Katherine, lúc này họ đang ngồi trong phòng khách đợi chờ sự chẩn đoán của ông.

"Cô ấy là có thể chất rất tốt nên sẽ khỏe lại trong vòng 24h tới" ông hứa "Mọi người có thể vào và chúc cô ngủ ngon nếu thích. Cô ấy đã dùng thuốc an thần nên cô ấy không biết bây giờ đã sáng chứ không phải tối, có thể cô ấy sẽ không trả lời hay thậm chí không nhớ là mọi người đã ở đây, nhưng việc đó cũng giúp cô ấy dễ nghỉ ngơi hơn. Có lẽ phải mất vài hôm cô mới có thể quay lại làm việc".

"Chúng tôi sẽ gọi cho hiệu trưởng và giải thích việc đó" bà Mathison nói nhanh, đứng lên, nhìn đầy lo âu khi vào cánh cửa để mở trong phòng Julie.

"Bà không cần giải thích quá nhiều với ông ta hay người nào khác" bác sĩ Delorik nói thẳng "trong trường hợp mọi người chưa xem tivi thì cũng nên biết mọi chuyện xảy ra tối qua ở sân bay Mexico đã lên chương trình tin tức sáng nay, bao gồm đoạn phim ngắn được quay bởi du khách. Tin tốt là bên cạnh việc Benedict bị đánh đập bởi cảnh sát Mexico thì giới truyền thông đang tạo cho Julie hình tượng nữ anh hùng vì đã hợp tác với cảnh sát trong một kế hoạch khôn ngoan và bắt gọn được tên sát nhân".

Sáu gương mặt đưa mắt nhìn ông mà không có một chút dấu hiệu vui sướng nào với cái 'tin tốt' ông vừa kể. Vậy nên ông nhún vai mặc áo khoác "Nên có một người ở lại với cô ấy trong vòng 24h tới - để mắt đến Julie và đảm bảo có ai đó kề cận lúc cô ấy tỉnh lại".

"Chúng tôi sẽ ở lại" James Mathison nói, chaoàng tay qua vợ.

"Cả hai người phải về nhà và leo lên giường ngủ nếu hai người muốn một lời khuyên y tế." bác sĩ Delorik chắc nịch nói "hai người trông có vẻ kiệt sức cả rồi. Mary, tôi không muốn thấy bà trong bệnh viện với nhịp tim tăng đột biến vì căng thẳng như vậy".

"Ông ấy nói đúng" Ted nói như tuyên bố "Cha và mẹ hãy về nhà nghỉ ngơi. Carl, anh và Sara sẽ đi làm và đến trực buổi tối nếu hai người muốn. Em sẽ xin nghỉ phép hai ngày và ở lại đây".

"Không đòi nào" Carl cãi "Từ hôm qua tới giờ em có chợp mắt được chút nào đâu, hơn nữa em ngủ say như chết. Nếu em mà ngủ rồi thì cũng không nghe Julie gọi".

Ted mở miệng bác bỏ nhưng chợt tìm ra giải pháp tốt hơn. "Katherine" anh quay sang cô và nói "em có thể ở đây với anh không? Nếu không Carl và Sara sẽ mất thêm nửa ngày làm việc chỉ để tranh cãi với anh mất thôi. Em có việc gì khác cần phải làm không?"

"Em muốn ở lại" Katherine nói ngắn gọn.

"Quyết định vậy đi" Mục sư Mathison nói và cả gia đình đi theo lối vào dẫn đến phòng ngủ của Julie trong lúc Katherine vào bếp làm một bữa sáng nhẹ cho Ted.

"Julie, con yêu, cha đây. Mẹ cũng đang ở đây" Sâu trong cơn mơ Julie cảm thấy có ai đó chạm vào trán cô và giọng nói trầm thì của cha cô thì xa tận đầu đầu. "Mọi người yêu con. Mọi chuyện sẽ tốt đẹp thôi. Ngủ đi con" rồi đến lượt giọng mẹ cô vang lên, đắm nước và êm ái "Con rất dũng cảm, con yêu. Con luôn rất dũng cảm. Ngủ ngoan đi con" Một cái gì đó lôm chôm chà xát lên má cô và khiến cô cảm thấy nhột nhạt và nghiêng đầu sang bên, giọng cười cộc cằn của Carl chạm vào tai cô. "Người anh em thích nhất ở đây, chỉ là tại anh chưa cạo râu thôi... yêu em nhiều" Rồi đến giọng điệu chọc ghẹo của Ted "Carl có nhiều rồi! Anh mới là anh trai được em thích nhất. Katherine và anh ở ngay đây. Nếu em tỉnh dậy thì chỉ cần gọi tụi anh thôi, tụi anh sẽ chạy tới hầu em ngay" Giọng nói dịu dàng của Sara vang lên "Chị cũng yêu thương em, Julie. Ngủ ngoan nhé".

Và rồi những giọng nói nhỏ dần và trôi tuột vào màn đêm hỗn độn với tất cả âm thanh lạ kì và hình ảnh khó chịu về những con người cứ chạy và la hét và rút súng, ánh sáng xoáy tít và đôi mắt lạnh lẽo như dao găm dán chặt lấy cô, và tiếng động cơ máy bay gầm rú, gầm rú và gầm rú.

***.

62.2

Katherine nghe tiếng cửa trước đóng lại khi cô đặt bánh mì nướng, thịt nguội và một ly nước cam lên khay. Vì anh đã hứa vào ngày hôm qua nên Ted đã gọi cô ngay khi anh về đến nhà Julie, sáng nay, nhưng khi Katherine đến thì cả gia đình đã tề tựu đông đủ, thế là tất cả những gì cô biết về chuyện xảy ra ở Mexico City là một phiên bản ngắn gọn, được giảm nhẹ tình tiết mà Ted cung cấp cho hai bậc phụ huynh đang lo lắng đến mất ăn mất ngủ kia.

Katherine cầm khay thức ăn đi thẳng vào phòng khách, rồi dừng lại ngay tầm nhìn của Ted, lúc này anh đang ngồi trên ghế sofa, gục người về phía trước, hai tay chống lên đầu gối và ôm lấy đầu. Đó là cử chỉ đó tạo cho cô cảm giác anh đang thất vọng cùng cực nhiều hơn là kiệt sức.

"Chuyện ở Mexico City thật tệ phải không?" cô lặng lẽ hỏi.

"Tệ hơn cả tệ" anh nói, chà tay lên mặt khi cô đặt cái khay xuống bàn cà phê và ngồi vào ghế sofa đối diện. Chống bàn tay lên chân, anh quay đầu nhìn cô và khăn khăn nói "Đúng là con ác mộng. Điều an ủi duy nhất là Julie đã quá kích động, quá căng thẳng, trước khi chuyện đó xảy ra anh biết con bé không dung nạp được phần nửa những gì sắp diễn ra. Cũng may Paul Richardson đã làm tầm nhìn của nó bị hạn chế vì sự hỗn loạn lúc đó nên Julie không thấy được nhiều. Tuy nhiên anh thì" anh chưa xốt "có vị trí rất tốt với một góc nhìn bao quát, và anh không kích động. Chúa ơi, nó còn tệ hơn những gì anh có thể tưởng tượng..."

Khi anh tỏ vẻ không biết giải thích ra sao thì Katherine nói .

"Ý anh là Benedict quá hung bạo hay sao? Có phải anh ta cố gắng tấn công Julie?"

"Hung bạo?" anh lặp lại bằng một giọng cay đắng "Tấn công Julie? Anh gần như cầu nguyện với Chúa để mong anh ta thử làm! Mọi chuyện sẽ tốt hơn, dễ chịu hơn rất nhiều với Julie".

"Em không hiểu".

Với một tiếng thở dài, anh ngồi sụp xuống ghế sofa, nhìn đắm đắm lên trần nhà, và mỉm cười chua chát "Không, anh ta không có bất kì hành vi bạo lực nào. Ngay lúc Benedict biết chuyện gì đang diễn ra anh ta đã sững người và không cố di chuyển hay chạy trốn gì cả, chỉ đứng đó không thêm chống trả và nhìn Julie chăm chú rồi lắc đầu xua con bé nấp vào đâu đó. Anh ta đã không chùn bước hay thốt ra một lời nào, ngay cả khi họ cùng tay và ném anh ta vào tường để tìm vũ khí. Cảnh sát liên bang - thuộc bên Mexico - không tỏ ra hối tiếc vì đã sử dụng cái mà đám người đó gọi là 'can thiệp không thích đáng', và bọn họ hạ đo ván Benedict dưới cái cớ rà soát vũ khí. Một trong số đó dùng dùi cui đánh vào thận Benedict, một tên khác lên gối từ đằng sau, và Benedict không hề chống trả hay gây ra một tiếng động nào. Chúa ơi, trong đời anh chưa từng gặp một người nào dám hành xử như thế khi anh ta bị bắt giữ, không phải là khi mọi thứ trở nên bạo lực. Chuyện đã xảy ra như thế là vì anh ta đang cố gắng giữ bình tĩnh đến mức không quan tâm đến những chuyện xảy ra xung quanh. Julie không thể thấy hầu hết những gì bọn họ đã làm với anh ta, con bé còn mãi là hét kêu bọn họ đừng làm Benedict bị thương".

"Uống cái này trước khi anh kể tiếp" Katherine nói và đưa anh một ly nước cam. Anh nuốt thẳng người và mỉm cười biết ơn, trông anh có vẻ như đã muốn có nó từ lâu nhưng không đủ sức mạnh để vươn tay lấy. "Vậy là hết chuyện phải không?" cô hỏi trong khi anh uống gần hết nước cam.

Anh lắc đầu và quay lại tư thế cũ, cánh tay choàng qua gối, khom vai về trước, và lẩn lẩn ly nước giữa hai bàn tay và nhìn nó trừng trừng "Không" anh thận trọng nói "Đó là phần còn tốt".

"Vậy phần tệ là gì?" Katherine hỏi, giọng cô lấp đầy nỗi kinh sợ.

"Vài phút sau khi họ kéo Benedict ra ngoài, Hadley, cai ngục của trại giam bang Amarillo, đã hiện nguyên hình là tên chó chết hung ác, dừng lại chúc mừng Julie ngay trước mũi Benedict".

"Tại sao hắn lại tàn ác như thế?"

"Em phải thấy cái nụ cười trên mặt hắn thì mới hiểu nổi. Benedict đứng ngay đó, Hadley đã hành động như thể Julie đã mừng rỡ toàn bộ kế hoạch đi chung với Benedict ngay từ đầu như là cái bẫy để họ bắt và nhốt anh ta lại".

Katherine đưa tay lên cổ họng và Ted gật đầu đồng ý với cử chỉ phòng vệ trong vô thức của cô "Em có thể thấy cảnh tượng đó rồi phải không, và Benedict cũng thấy vậy. Giế su, em phải thấy cái nhìn của anh ta. Anh ta trông giống như... muốn giết người, đó là cụm từ duy nhất anh có thể nghĩ ra, và nó cũng không hẳn là miêu tả được hết. Anh ta cố xông vào Julie hoặc có lẽ quay đi, anh không chắc, nhưng sao cũng được, cảnh sát Mexico đã lấy hành động đó là cái cớ để bắt đầu đánh đập anh ta thậm tệ ngay trước mặt Julie. Thế là Julie lên cơn điên loạn và chạy đến tấn công Hadley. Rồi nó ngất

xu, cảm ơn Chúa".

"Tại sao Paul Richardson không làm gì đó để ngăn cản mọi chuyện lại ngay từ đầu?"

Ted cau mày nhìn chiếc ly, rồi anh đặt nó xuống .

"Paul không thể làm gì khác. Nếu chúng tôi còn trên đất Mexico thì chúng tôi phải làm việc bên dưới hệ thống của họ. Lý do duy nhất FBI có thể can dự vào chuyện này là vì họ có trát bắt Benedict về tội bắt cóc. Chính quyền Mexico tôn trọng trát tòa án đó và đồng ý hợp tác với tốc độ đáng ngạc nhiên ngay tại sân bay. Nhưng cảnh sát Mexico vẫn có quyền thực thi pháp luật với Benedict cho tới khi họ dẫn độ anh ta qua biên giới nước Mỹ".

"Sẽ mất bao lâu?"

"Không một giây nào trong trường hợp này. Thay vì phải lái xe đưa anh ta qua đường biên giới như cách thông thường, Paul đã nói họ chở anh ta trên một chiếc máy bay riêng. Chiếc máy bay đó cất cánh cùng lúc với chiếc của tụi anh. Trước khi tụi anh rời sân bay thì đám cảnh sát Mexico bắt đầu nhận thức được lương tâm xã hội dù có hơi muộn," anh mỉm cười "Họ đi lòng vòng và tịch thu tất cả phim ảnh từ bất kì người nào có máy quay phim. Paul đã nhanh tay giữ vài cuộn băng họ chưa thu kịp, không phải vì anh ta sợ bọn cảnh sát Mexico mà bởi vì Paul muốn Julie không thấy những đoạn băng đó. Anh đã thấy một đoạn bọn họ đã vượt mất trên một bản tin trong sân bay, nhưng góc máy quay gần như chỉ tập trung vào một mình Benedict. Ít ra cũng có chút may mắn".

"Vì một vài lý do, em cho là Paul sẽ trở về cùng Julie".

Ted lắc đầu nói "Anh ta phải ở lại Texas để bàn giao Benedict từ cảnh sát Mexico, rồi anh ta sẽ trao Benedict lại cho Hadley".

Katherine nghiên cứu nét mặt của Ted trong giây lát .

"Mọi chuyện có vậy thôi sao?"

"Không hẳn" anh căng thẳng nói "còn một ít chi tiết, một cú đòn chết người với con bé mà anh đã bỏ qua".

"Là cái gì?"

"Cái này" anh nói và cho tay vào túi áo "Benedict mang theo cái này trong người, và Hadley đã thích thú đưa nó cho Julie" Ted mở lòng bàn tay và thả chiếc nhẫn không kiểu cọ vào bàn tay đang xòe ra của Katherine, quan sát đôi mắt cô mở to kinh ngạc rồi đóng đầy nước mắt.

"Ôi, Chúa ơi" cô thì thầm, nhìn trần trời vào viên kim cương lấp lánh trong lòng bàn tay "chắc hẳn anh ta muốn Julie có được một thứ gì đó đặc biệt. Cái này cực kì tinh vi".

"Đừng đa cảm như thế" Ted cảnh báo, nhưng giọng nói của anh thì cộc cằn "gã đó bị thần kinh và là một tên sát nhân".

Cô chấp nhận sự thật rành rành và gật đầu "Em biết".

Anh liếc mắt từ chiếc nhẫn trong lòng bàn tay cô với cái hòn đá to tướng cô đang đeo trên ngón tay "So với cái em đang đeo thì cái này còn nhỏ xù".

Cô cười ngẹn ngào "Kích cỡ không quan trọng, bên cạnh đó, anh ta không thể để Julie mang một cái giống của em, vì nó sẽ gây sự chú ý ở bất cứ đâu. Vậy nên anh ta đã kiếm một chiếc thế này" cô ôm ái suy xét.

"Chỉ là một chiếc nhẫn cưới tầm thường thôi mà".

Katherine lắc đầu phủ nhận.

"Không có gì là tầm thường với chiếc nhẫn này. Riêng nhẫn được làm từ bạch kim, không phải vàng, và kim cương được đính xung quanh".

"Thì sao, chúng đâu có lớn" Ted nói huych toẹt, nhưng anh cũng thấy nhẹ nhõm vì cô hoàn toàn lạc đề.

"Kích cỡ không quan trọng" cô lặp lại, úm thử chiếc nhẫn vào tay "Những viên đá này đẹp cực kì, và chi phí cho việc gọt giũa sẽ rất cao".

"Chúng hình vuông".

"Hình chữ nhật. Cách chúng được cắt gọt gọi là 'bức xạ'" giọng nói cô chút ngẹn lại "anh ta thật là... có óc thẩm mĩ".

"Hắn bị điên và là tên giết người".

"Anh nói đúng" cô nói, đặt chiếc nhẫn lên bàn, rồi nhìn lên anh. Tia nhìn của Ted lướt qua gương mặt đã từng làm anh say đắm. Cô đã khác rất nhiều... già dặn hơn, dịu dàng hơn, ngọt ngào hơn...hấp dẫn hơn gấp 5 lần. "Đừng đổ lỗi cho bản thân vì Julie bị tổn thương" cô ân cần nói "anh đã cứu cô ấy khỏi những chuyện còn tệ hơn nhiều. Julie biết như thế."

"Cảm ơn em" anh lặng lẽ nói, rồi duỗi tay ra sau ghế, ngửa đầu ra sau và nhắm mắt lại "Anh mệt mỏi quá rồi Kathy" Giống như cơ thể anh phản ứng theo trí nhớ chứ không phải theo phân lý trí kiệt sức của anh, tay anh từ từ vòng qua vai cô và kéo cô lại gần. Không đợi đến khi má cô chạm vào ngực anh

và tay cô mở rộng trên cánh tay anh thì anh mới nhận ra anh đang làm gì, việc đó vẫn còn có vẻ vô hại.

"Chúng ta đã rất may mắn, anh và em" cô thì thầm "Chúng ta thấy được nhau, chúng ta yêu nhau và kết hôn. Và sau đó ném bỏ đi tất cả".

"Anh biết" sự hồi hận dâng trào anh nghe được trong chính giọng anh làm hai mắt anh mở to khó chịu, anh hạ cằm xuống và nhìn cô chăm chú. Cô muốn anh hôn cô, điều đó ghi hết lên gương mặt ủ rũ của cô.

"Không" anh căng thẳng nói và nhắm mắt lại.

Cô xoa xoa má mình vào ngực anh, và anh cảm nhận được sức kháng cự của bản thân đang bắt đầu vỡ vụn "Ngừng lại" anh cảnh cáo "Nếu không anh sẽ đứng lên và tìm phòng khác để ngủ" cô dừng lại ngay tức thì, nhưng cô không giận dữ quay đi hay đắp chất lại anh, anh nín thở, ước rằng cô sẽ làm như thế. Một phút trước anh mất hết sinh khí vì kiệt sức, nhưng bây giờ tâm trí anh thì tê cóng còn cơ thể thì tự chuyển động và giọng của anh tự cất lên tiếng nói. "Đứng lên hoặc là" anh nói mà không mở mắt "tháo chiếc nhẫn em đang đeo ra".

"Tại sao?" cô thì thầm

"Vì anh sẽ là thằng khốn nếu anh làm tình với em trong lúc em còn đeo chiếc nhẫn của kẻ khác - ".

Viên kim cương 1 tí năm tuổi đáng giá 250 ngàn đô la rơi đập xuống bàn. Anh nửa cười nửa rên .

"Kathy, em là người phụ nữ duy nhất trên thế giới dám đối xử với kim cương như thế".

"Em là người phụ nữ duy nhất trên thế giới chỉ dành cho anh".

Ted ngửa đầu ra sau và nhắm mắt lần nữa, cổ phớt lờ sự thật đó, nhưng tay anh đã vòng ra sau gáy cô, ngón tay anh luồn vào tóc cô, và ngửa mặt cô lên. Anh mở mắt nhìn cô, nhớ lại những tháng chung sống như địa ngục của họ...và thời gian trống rỗng lạnh lẽo khi không có cô, anh thấy những giọt nước mắt đang chực chờ tuôn trào bên khóe mắt cô.

"Anh biết đó là em" anh thì thầm và cúi đầu chạm lưỡi vào giọt nước mắt mặn chát.

"Nếu anh cho em cơ hội, em sẽ cố chứng minh" cô mãnh liệt hứa hẹn.

"Anh biết em sẽ" anh thì thầm và gạt đi giọt thứ hai.

"Anh sẽ cho em thêm một cơ hội chứ?"

Anh nâng cằm và nhìn vào mắt cô, và anh lạc lối.

"Ừ"

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63

Vẫn còn bị loạn choạng chút ít vì tác dụng của những viên thuốc an thần cô uống cách đây 24h. Julie đưa tay lên cái đầu đau nhức và lao đảo đi từ phòng ngủ vào bếp, rồi cô đứng lại, chớp mắt không tin vào cảnh tượng đang chào đón trước mắt: Ted và Katherine đang đứng cạnh bồn nước và quần chật với nhau theo cách rõ ràng là hết sức đam mê. Một cảm giác dễ chịu mờ ảo quét qua người cô, và cô cười vì bức tranh gia đình ấm cúng.

"Nước đang chảy kìa" cô làm cả ba bất ngờ bằng giọng nói khô khan, sâu thẳm.

Ted ngẩng đầu lên và toét miệng cười, nhưng Katherine thì nhảy dựng lên như vừa bị bắt quả tang đang làm một việc sai trái và bước khỏi tay Ted.

"Ồi, Julie, mình xin lỗi" cô buột miệng.

"Vi chuyện gì?" Julie hỏi, đi đến kệ tủ và lấy ly uống nước. Cô rót đầy nước và uống cạn, cố làm giảm cơn khát kì lạ cô đang cảm thấy.

"Vì để cậu nhìn thấy tội mình như vậy".

"Tại sao?" Julie nghiêng ly nước trước vòi để rót thêm nước và hỏi, nhưng đầu óc của cô bắt đầu làm việc và kí ức đang đua nhau kéo về.

"Vi" Katherine bập bẹ vụng về "Tội mình không nên như vậy trước mặt cậu, nhất là khi tội mình ở đây là để giúp cậu vượt qua những chuyện xảy ra ở Mexico - " cô ngưng bật khi chiếc ly trượt khỏi tay Julie và vỡ vụn dưới sàn.

"Đừng" Julie vỡ òa và ôm lấy kệ bếp, cố xua đi nét mặt giận dữ của Zack trước khi cảnh sát Mexico bắt đầu đánh đập anh và âm thanh ngã ỵch ra đất của anh ngay dưới chân cô. Cô rung mình lần nữa và lần nữa, nhắm chặt mắt, sau một phút cô đứng thẳng lên và quay lại. "Đừng bao giờ nói về việc đó lần nữa" cô nói "mình ổn rồi" cô cương quyết "Mọi chuyện đã kết thúc. Mình sẽ ổn nếu không ai nhắc lại chuyện đó. Mình cần gọi một cuộc điện thoại" cô liếc mắt lên chiếc đồng hồ treo tường phía trên bồn rửa. Không hề nhận ra cô đang làm một việc đối nghịch với điều cô vừa yêu cầu hai người kia làm, Julie nhấc điện thoại và gọi đến văn phòng Paul Richardson và nhờ thư kí anh ta nói máy.

Cảm xúc cuối cùng còn đọng lại trong cô là kiệt quệ và lo sợ. Cô đã căng thẳng từ khi cô nhận ra điểm mấu chốt, cô buộc đôi tay mình thôi run rẩy. Cuộc sống đây rầy khó khăn, cô tự nhủ, và cô phải thôi quay cuồng trước mỗi sóng gió. Ngay bây giờ. Ngay lập tức. Nếu cô không thể lấy một toa thuốc an thần và tự biến mình thành kẻ dờ sống dờ chết thì cô phải đối diện với tương lai một cách bình tĩnh và có lý trí. Thời gian có thể chữa lành tất cả. Không khóc nữa, cô thề. Không bùng nổ nữa. Không đau khổ nữa. Nhiều người phụ thuộc vào cô - những học sinh bình thường và những phụ nữ cô đang dạy họ đọc. Họ đặc biệt lấy cô làm gương và cô phải cho họ thấy cách cô đương đầu với nghịch cảnh.

Cô có những lớp học cần dạy và những đội tuyển cần được huấn luyện. Cô phải giữ mình luôn bận rộn. Cô không được ngã quỵ.

"Paul" cô khẽ rung mình khi anh nhận điện thoại "Em phải gặp anh ấy, em phải giải thích - ".

Giọng anh cảm thông, tử tế và cương quyết.

"Ngay lúc này thì việc đó là bất khả thi. Anh ta không thể tiếp ai ở Amarillo khoảng một thời gian".

"Amarillo? Anh đã hứa sẽ đưa anh ấy tới bệnh viện tâm thần cho việc chẩn đoán và điều trị kia mà".

"Anh nói là anh sẽ cố làm, nhưng việc đó tốn nhiều thời gian và - ".

"Đừng nói với em chuyện 'cần' thời gian" cô cảnh báo nhưng vẫn giữ điềm tĩnh "Gã cai ngục là một con quái vật. Hắn tàn bạo, anh có thể thấy hắn thế nào ở Mexico. Hắn sẽ đánh Zack cho đến khi - ".

"Hadley sẽ không chạm tay vào anh ta" Paul ôn tồn cắt lời "anh có thể cam đoan với em như thế".

"Sao anh có thể chắc chắn? Em cần sự chắc chắn".

"Anh tin chắc vì anh đã bảo Hadley là lúc anh tra hỏi Benedict về tội bắt cóc thì anh muốn gặp anh ta trong điều kiện sức khỏe tốt nhất. Hadley biết anh không ưa gì hắn và cũng biết anh chỉ quan tâm công việc. Hắn sẽ không dây dưa với anh và FBI đâu, đặc biệt là trong thời gian hắn đang bị chính quyền điều tra vì vụ nổi loạn của các tù nhân tháng trước. Công việc và địa vị đều rất quan trọng với hắn".

"Em sẽ không" Julie mạnh dạn nhắc anh nhớ "là một phần trong cái đơn cáo buộc Zack tội bắt cóc".

"Anh biết" Paul êm dịu nói "Chỉ là phương tiện để giữ Hadley trong tầm kiểm soát thôi mà, không phải vì anh thấy nó cần thiết đâu em. Như anh đã nói, chính quyền trại giam đang xem xét chặt chẽ tư cách đạo đức của hắn".

Hơi thở của Julie bắt đầu dần ra, và anh nói.

"Anh nghe thấy hôm nay em có tốt hơn. Nghỉ ngơi nhiều vào. Cuối tuần này anh sẽ đến gặp".

"Em không nghĩ đó là một - ".

"Dù em có muốn gặp anh hay không" Paul kiên quyết cắt lời "Em có thể lo lắng cho Benedict, nhưng chính em mới là người cần được lo lắng. Anh ta là tên giết người và em đã làm việc mình cần phải làm vì lợi ích của anh ta và của mọi người. Đừng để bản thân em nghĩ chuyện gì khác".

Julie gật đầu, tự nhủ Paul đã nói đúng "Em sẽ khỏe thôi" cô nói "em sẽ khỏe mà".

Julie gác máy quay lại nhìn Ted và Katherine, "Em sẽ ổn" cô hứa với cả hai "Hai người sẽ thấy" nụ cười của cô run run, "Con ác mộng vẫn còn cái gì đó tốt đẹp - là có hai người".

Cô miễn cưỡng ăn bữa sáng họ dúm cho cô, rồi đứng lên gọi điện thoại lần hai.

Với một quyết tâm thúc giục Matt Farrell dùng sức ảnh hưởng của mình để đưa Zack vào bệnh viện, Julie nhấn số nhà riêng của Matt ở Chicago. Thư kí của anh nhận điện, nhưng đến khi Matt cầm máy thì phản ứng của anh còn tệ hơn những gì cô có thể tưởng tượng.

"Đồ độc ác, con chó cái mưu mô" anh rít lên giận dữ "Cô phải đi làm diễn viên mới phải. Tôi không thể tin được là mình lại ngu tới mức bị cô lừa và giúp cô bắt Zack" Rồi anh gác máy. Julie nhìn vào chiếc điện thoại đang nằm bất động chợt nhận ra rằng bạn của Zack chắc chắn không nghĩ cái chết của Tony Austin là do anh làm: sự cần thiết phải đạt được mục đích và giải tội cho bản thân trở nên bức bách. Cô gọi đến Chicago, lấy số điện thoại của trụ sở chính Bancroft & Company và xin gặp Meredith Bancroft. Khi thư kí của Meredith xin hỏi tên Julie trước khi nói máy thì Julie hoàn toàn mong đợi Meredith sẽ từ chối gặp cô.

Vài phút sau Meredith cầm máy nhưng giọng cô xa cách, lạnh lẽo và dè dặt - nhưng ít ra cô còn muốn nói chuyện.

"Cô còn có thể bàn luận chuyện gì với tôi đây Julie" Meredith nói.

Không thể ngăn sự van nài thốn thức trong giọng mình, Julie nói.

"Chỉ cần lắng nghe thôi. Tôi đã gọi chồng chị vài phút trước để nhờ anh ấy chuyển Zack vào viện tâm thần nhưng anh ấy đã gác máy trước khi tôi kịp mở lời".

"Tôi không ngạc nhiên. Anh ấy căm hận cô".

"Còn chị thì sao?" Julie hỏi, cố giữ bình tĩnh "Chị có tin không - rằng tôi đã lập mưu bắt Zack và lợi dụng cả hai anh chị cho kế hoạch của tôi?"

"Không phải sao?" Meredith hỏi lại, nhưng Julie cảm thấy có chút lưỡng lự trong giọng Meredith, và cô chớp ngay lấy nó.

Lời nói của cô trở nên lộn xộn rồi rầm .

"Chị không thể tin như thế được. Làm ơn, làm ơn đừng tin. Tôi đã đến gặp bà nội Zack ngay sau khi hai người rời đi và bà ấy đã kể tôi nghe sự thật về cái chết của anh trai Zack. Zack đã bắn anh ta. Ba người làm Zack giận đã chết. Tôi không thể để anh ấy làm hại thêm ai nữa, cô phải hiểu và tin tôi..."

Cách đó hàng trăm dặm, Meredith ngã người ra ghế và xoa tay lên thái dương, nhớ lại những tiếng cười và tình yêu tràn ngập trong phòng ăn nhà Julie .

"Tôi - tôi tin cô" cô kiên quyết "Cái đêm Matt và tôi ở nhà cô không thể chỉ là diễn kịch. Cô rất yêu Zack và ý tưởng phản bội anh ấy không thể có trong cô".

"Cảm ơn chị" cô thì thầm "tạm biệt".

"Cô sẽ ổn chứ?" Meredith hỏi.

"Tôi còn không nhớ cảm giác 'ổn' là như thế nào" Julie bật cười, rồi lắc đầu ngao ngán và lịch sự nói "Tôi sẽ tốt thôi. Tôi sẽ cố đương đầu".

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64

Trong những tuần kế tiếp phương thức đương đầu duy nhất của Julie chính là: tránh tivi và radio càng xa càng tốt, nhún chìm bản thân trong công việc và hàng tá hoạt động công cộng lẫn nhà thờ, cô giữ cho cơ thể luôn hoạt động cho tới khi đổ gục xuống giường vào ban đêm, kiệt sức. Cô đảm đương những bài dạy kèm, tình nguyện gây quỹ nhà thờ và nhận chủ trì lễ kỉ niệm hai năm một lần của Keaton, lễ hội sẽ được tổ chức vào tuần cuối tháng 5 với những hoạt động chào mừng đa dạng từ pháo hoa đến nhảy múa giữa công viên như một ngày hội lớn. Không ai ở Keaton nghi ngờ gì về nguyên nhân có những công việc vô tận Julie nhận làm cho mùa hội đang nóng lên từng ngày, nhưng ngày qua ngày, những cái liếc mắt lên lút bắt đầu thưa thớt dần, và họ dường như chưa đủ ngốc nghếch hoặc đủ vô tâm để có thể chúc mừng cô vì đã dừng cảm giao nộp người đàn ông cô yêu say đắm.

Ngày tháng trôi qua hồi hã với guồng máy công việc khổng lồ, nhưng chậm chạp, rất chậm chạp, Julie bắt đầu lấy lại thăng bằng trong cuộc sống. Đã có những ngày cô không dùng 4 hoặc 5 giờ đồng hồ để nghỉ về Zack, có những đêm cô không phải đọc lại bức thư duy nhất của anh trước khi buồn ngủ, và có những lúc bình minh cô không phải sáng quắc mắt nhìn đau đầu lên trần nhà và nhớ những chuyện ngớ ngẩn như trận đấu vật trong tuyết hoặc con quái vật tuyết xinh đẹp của anh hoặc những tiếng thì thầm khàn khàn anh ti ti về những lúc làm tình.

Cứ cuối tuần Paul lại đến Keaton, lúc đầu là ở khách sạn dành cho khách ven đường, nhưng sau vì lời mời của cha mẹ cô anh dọn đến nhà của họ luôn, và cả thị trấn đã đồn đoán rằng anh chàng đặc vụ FBI được giao nhiệm vụ tới Keaton bắt cô đã đem lòng yêu cô mất rồi. Nhưng Julie từ chối nghĩ đến khả năng đó. Cô từ chối vì nếu cô đối mặt cô sẽ phải nói cho Paul biết anh chỉ đang phí thời gian mà thôi, trong khi cô vẫn muốn tiếp tục gặp anh. Cô phải tiếp tục gặp anh, bởi vì Paul có thể khiến cô cười. Và bởi vì anh ta gọi cô nhớ về Zack. Và vậy là họ đi chơi 4 người cùng Ted và Katherine, và anh chở cô về nhà và hôn tạm biệt với vẻ nhiệt tình từ từ tăng lên. Khoảng tuần thứ 6 anh ở Keaton thì sự kiên nhẫn và kiểm chế của anh bắt đầu bị sút mẻ. Họ cùng đi xem phim với Katherine và Ted, và Julie đã mời cả ba về nhà cô uống cà phê. Sau khi Ted và Katherine rời khỏi, Paul nắm lấy tay cô và kéo cô đứng lại.

"Anh đã có một ngày cuối tuần tuyệt vời" anh nói rồi trêu cô thêm "cho dù em đã bắt anh chơi bóng với đám trẻ khuyết tật làm anh bị một phen toi tã".

Cô mỉm cười và mặt anh dịu lại "Anh rất thích thấy em cười với anh" anh thì thầm "Anh đã mua cái này để chắc chắn em sẽ cười mỗi khi em nghĩ đến anh." Thọc tay vào túi và lấy ra một chiếc hộp phẳng bọc nhung, anh đặt nó vào tay cô, quan sát Julie mở hộp. Bên trong là một chú hề nhỏ xíu màu vàng với đôi mắt màu ngọc bích đang dính vào một dây chuyền dài và đẹp. Khi Julie cẩn thận gỡ bỏ dây chuyền cô nhận thấy tay và chân của chú hề khẽ lắc lắc, và cô cười lớn .

"Chú hề thật đáng yêu" cô nói "và buồn cười".

"Tốt. Hãy tháo sợi dây chuyền này ra và đeo nó thử xem!" anh nói khi thấy có một sợi dây thanh mảnh bên dưới cổ áo Julie. Julie không chủ tâm che lại nhưng đã quá muộn. Paul đã kéo nó ra và nhìn thấy chiếc nhẫn cưới Zack đã giữ trong túi ở Mexico.

Lầm bầm chửi thề, anh tóm lấy vai cô.

"Tại sao?" Anh dò hỏi, cố gắng không lắc người cô "Tại sao em cứ tự tra tấn bản thân khi phải đeo cái này? Em đã làm đúng khi giao nộp anh ta!".

"Em biết" Julie nói.

"Vậy hãy để anh ta đi, khốn kiếp! Anh ta đang ở tù và sẽ ở trong đó cho đến hết đời. Em còn cuộc đời mình - một cuộc đời chỉ nên được lấp đầy với một người chồng và những đứa con. Điều em cần" anh nói, giọng anh đã bớt gay gắt trong lúc bàn tay anh lướt trên cánh tay cô "là một người đàn ông có thể mang em vào giường và làm cho em quên hết những chuyện em đã có với anh ta. Anh biết em đã làm gì, Julie" anh nói khi mắt cô tóe lửa "nhưng chuyện đó không phải là vấn đề".

Cô cúi đầu và nói với lòng tự trọng kín đáo .

"Khi nào chuyện đó không còn là vấn đề với em thì em sẽ sẵn sàng cho một người khác. Không phải lúc này".

Paul mắc kẹt giữa một mối và thích thú trong lúc chạm tay lên cằm cô.

"Chúa ơi, em buồn bình quá. Em sẽ làm gì" anh nửa đùa nửa thật "nếu anh trở về Dallas và không bao giờ quay lại đây?"

"Em sẽ rất nhớ anh".

"Anh cho rằng em nghĩ anh sẽ chấp nhận tình trạng hiện giờ" anh cau gắt vì đó là sự thật.

Câu trả lời của cô là nụ cười gan dạ và cái gật đầu.

"Anh đang điên lên vì tài nấu nướng của mẹ em".

Anh cười thâm và kéo cô vào vòng tay.

"Anh đang điên lên vì em. Anh sẽ gặp em vào cuối tuần tới".

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65

65.1

"Chắc có nhầm lẫn gì rồi" Emily nhìn từ chồng đến nhân viên kế toán của anh, "cha em sẽ không bao giờ mua cổ phần hay đầu tư bất kì cái gì có dính đến Tony Austin, nhất là khi ông biết có liên can đến hắn".

"Chứng cứ cho ta thấy điều ngược lại, thưa cô McDaniels" Edwin Fairchild ôn tồn nói "Trong vòng hơn 5 năm qua ông ấy đã đầu tư hơn 4 triệu đô trong quỹ tín nhiệm của cô vào công ty chế tác TA của ông Austin. Và chuyện đó diễn ra khá công khai. Tôi cam đoan với cô là mặc dù mấy khoản tiền đó không sinh ra lợi lộc gì cho cha cô vì Austin hiển nhiên đã sử dụng vào cuộc sống xa hoa của ông ta, nhưng cha cô có vẻ không làm gì vi phạm pháp luật" Edwin trấn an cô trong lúc cô đang đứng nhìn ông ta trân trối "Cha cô đã mua bán cổ phần cho cô trong công ty TA và những cổ phần đó được mang tên cô. Lời khuyên duy nhất của tôi vào lúc này với tư cách là tư vấn tài chính mới của cô là cô hãy bán tất cả cổ phần cho những người thừa kế của Austin hoặc là bán đồ bán tháo cũng được, và chúng ta sẽ giảm thiểu tổn thất trong đợt hoàn thuế tiếp theo".

Emily đấu tranh chuyển đổi những suy nghĩ thành câu nói trôi chảy.

"Cha tôi nói gì về mấy khoản đầu tư thất bại vào hãng chế tác TA?"

"Tôi không ở vị trí có thể bàn bạc với ông ấy câu hỏi này hoặc đưa ra bất cứ nhận xét nào về những nhận định của ông. Cha cô đã đảm trách quỹ tín nhiệm của cô từ lúc cô còn là một đứa trẻ, và tôi hiểu rằng, việc chọn lựa đầu tư tiền bạc của cô ra sao vẫn thuộc thẩm quyền của ông ấy. Lý do tôi mạn phép can thiệp vào việc lần này là vì tôi phụ trách sổ sách chồng cô nhiều năm rồi và giờ hai người đã kết hôn nên sẽ có một số vấn đề về báo cáo hoàn thuế vào năm tới".

"Có lẽ cha tôi không biết Tony Austin là chủ hãng chế tác phim TA" Emily tuyên bố.

Cặp lông mày bạc trắng của Fairchild nhướng lên báo hiệu ý tưởng đó là một sai lầm.

"Nếu đó là việc cô muốn tin".

"Giờ không phải lúc hỏi tôi muốn tin cái gì" cô cười khó nhọc "Chỉ là cha tôi đã bị lừa mua cổ phần trong công ty của Austin một cách cay đắng... Quý thật. Ông ấy khinh miệt gã đó".

"Anh không hiểu làm sao cha em có thể bị lừa." Chồng cô lên tiếng theo hướng trung lập vì biết cô rất nhạy cảm với những chuyện liên quan đến cha cô "Edwin và anh đã thảo luận qua điện thoại vào sáng sớm hôm nay, và khá rõ ràng cha em đã mua cổ phần trực tiếp từ Austin".

"Cái gì khiến anh nói vậy?"

"Bởi vì TA không có giao dịch qua sản chứng khoán. Như những gì Edwin vừa mới đề cập vài phút trước thì nó là một công ty riêng, và cách duy nhất để mua cổ phần là phải thông qua Austin hoặc người đại diện của hắn".

Emily nhìn chồng và ông kế toán già "Vậy hắn có người đại diện nào không?"

Fairchild lắc đầu và đeo kiếng vào rồi rút ra vài tập tài liệu.

"Hắn ta chưa từng chi trả cho bất kì ai làm người đại diện hoặc làm nhân viên cho hắn cả. Theo trang mục sổ sách của hãng chế tác phim TA được lưu giữ ở Sacramento thì Austin vừa là quản lý, giám đốc và nhân viên." Tháo kiếng ra và liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ Rolex đang đeo trên tay, ông nói "Tôi thấy đã hơn 6 giờ tối rồi. Tôi không định giữ hai người ở lại trễ đến thế này, nhưng chúng ta cần phải bàn cho xong. Nếu hai người định bán cổ phần lại cho những người thừa kế của Austin thì nên liên lạc với họ càng sớm càng tốt, mặc khác tất cả những người đó đều đang bị ràng buộc bởi những thủ tục pháp lí, cô càng bán hết cổ phần sớm được chừng nào thì tôi càng nhanh hoàn tất dự toán thuế năm tới cho cô".

Dick gật đầu và Fairchild quay sang Emily, nói giọng hòa hoãn.

"Đừng buồn cô McDaniels, dù cha cô đã làm mất của cô 4 triệu đô nhưng chúng ta có thể bù lại bằng báo cáo hoàn thuế, phần thuế đó sẽ giảm thiểu tồn thất xuống dưới mức 3 triệu đô".

"Tôi không hiểu gì về tài chính hay thuế" Emily nói với hai người "Cha tôi lo việc đó dùm tôi".

"Vậy cô nên thảo luận cổ phần TA với cha cô. Ông ta đã mua khoảng gần 20 lần trong 5 năm qua, có khi ông ấy có sẵn chiến lược nào đó trong đầu mà chúng ta không biết. Có thể ông sẽ cho cô vài lý do để giữ số cổ phần ấy lâu hơn chút nữa".

Emily bắt tay Fairchild.

"Cảm ơn ông Fairchild, tôi sẽ làm theo lời ông nói".

"Trước khi cô đi" Fairchild nói trong lúc Emily níu lấy cánh tay chồng cô "Tôi muốn nói rõ là đối với những khoản đầu tư khác bằng tiền của cô mà cha cô đã thực hiện thì không có gì đáng chê trách, ông ấy đã đầu tư rất khôn ngoan và ghi lại thu chi cẩn thận từng cật một trong suốt 15 năm qua, bao gồm khoản đầu tư vào TA".

Nét mặt Emily căng cứng.

"Tôi không cần ông hay một ai khác nhắc cho tôi nhớ cha tôi đã làm việc cho lợi ích tốt nhất của tôi. Ông ấy luôn như vậy".

Trong xe Emily ngồi quan sát chồng điều khiển chiếc BMW sáng loáng giữa giờ tan tầm.

"Em đã thô lỗ với ông ấy phải không?" cô hỏi.

Dick bắn cho cô cái nhìn nhăn nhó khi họ dừng xe trước đèn đỏ.

"Em chỉ tự vệ chứ không thô lỗ. Nhưng em luôn tỏ ra phòng vệ mỗi khi có chuyện liên quan đến cha em".

"Em biết" cô thở dài "Nhưng có một lý do".

"Em yêu thương cha em và ông ấy đã hy sinh cả cuộc đời mình vì em" Dick kể lể.

Emily chuyển tia nhìn từ tay anh sang hộp số xe.

"Còn một lý do khác nữa. Đó là một scandal nổi tiếng, ngày xưa có rất nhiều bậc cha mẹ của những đứa trẻ siêu sao đã tiêu xài hoang phí, hay thậm chí là cướp đoạt từng xu một con họ kiếm được. Cha em thì làm ngược lại. Mặc dù luật pháp ngăn cản cha mẹ làm việc đó thì vẫn có rất nhiều kẻ còn đối xử với cha em như thể ông đang sống bám vào em vậy đó."

"Hắn là bọn họ không nhìn thấy những việc ông làm hoặc không hiểu rõ cha em cho lắm" Dick nói trong lúc chuyển xe từ số 2 sang số 3 vì xe cô xung quanh bắt đầu di chuyển "Cha em đã không son lại tường trong 10 năm nay, và ông cũng cần đồ nội thất mới. Hàng xóm thì cách nhà ông khá xa và vài năm nữa thì chỗ đó sẽ không còn đủ an toàn cho ông nữa".

"Em biết chuyện đó, nhưng cha em ghét tiền." cô quay lại chủ đề ban đầu "Anh không thể hình dung ông ấy đã xấu hổ như thế nào với tư cách là cha em. Em vẫn còn nhớ lúc ông mua một chiếc xe mới vào khoảng 5 năm trước. Người bán xe đã vui vẻ chào mời ông một chiếc Chevrolet cho đến khi em bước vào giúp ông chọn màu. Ngay khi gã đó nhận ra em là ai và cha em là ai thì hắn bắt đầu dùng cái giọng đáng tởm tự tin của mình 'chuyện này thay đổi mọi thứ, ông McDaniels! Tôi chắc con gái ông sẽ thích ông có một chiếc Seville mới cóng hơn đó'".

"Nếu những gì người ta nghĩ về cha em làm ông thấy cảm thấy khó chịu" Dick nói, quên mất che dấu cảm giác chán ghét cha cô "thì ông ấy nên tìm cho mình một việc làm tốt đẹp, đáng được kính trọng bên cạnh coi sóc Emily bé bỏng. Vậy mà có khi ông sẽ khỏi tự chuốc mình say và ngồi tiếc nuối vì Emily bé bỏng đã trưởng thành và đi lấy chồng" Từ khóe mắt của anh, Dick nhìn thấy mặt cô xịu xuống và anh choàng tay ngang qua ghế tới bờ vai cứng đờ của cô "Anh xin lỗi" anh nói "Anh là tên ngốc hay ghen tị với tình cảm khăng khít giữa vợ và cha vợ thôi. Tha lỗi cho anh nhé?"

Cô gạt đầu và cọ má vào gan bàn tay anh, nhưng gương mặt xinh đẹp của cô vẫn tỏ vẻ đăm chiêu và anh nhìn thấy.

"Không, em chưa bỏ qua" anh nói, cô kéo cô khỏi tâm trạng ủ rũ khác thường "Một lời xin lỗi là chưa đủ. Anh đáng bị đánh vào mông. Anh đáng phải" anh lưỡng lự suy nghĩ "đưa em tới quán Anthony tối nay và đãi em bữa tối đắt đỏ nhất Los Angeles và ngồi đó cho trong lúc mọi người há hốc mồm nhìn vợ anh!".

Cô cười với anh, lúm đồng tiền nổi tiếng của cô lộ rõ và anh chạm nhẹ vào một bên mặt cô và dịu dàng nói .

"Anh yêu em, Emily" Anh trêu thêm "Cho dù em có vài vết lõm buồn cười trên mặt thì anh vẫn yêu em. Không phải gã nào cũng chú ý tới sản phẩm kém chất lượng như anh đâu".

Cô cười rũ ra và anh toét miệng, nhưng nụ cười của anh hơi nhạt đi khi cô thách thức.

"Anh có đủ yêu em để chờ em đi gặp cha em trước khi ăn tối không vậy?"

"Tại sao?" anh cau gắt.

"Vì em phải nói chuyện với ông về khoản tiền ông đã đầu tư với Austin. Em không thể lý giải nổi, và việc đó làm em phát điên".

"Anh đoán" Dick nói, bật đèn hiệu và chuyển làn xe về hướng nhà cha cô "Anh yêu em nhiều đến cỡ đó".

***.

65.2

Emily nhấn chuông bên cạnh cánh cửa căn hộ cha cô, và sau một khoảng lặng chán nản ông ra mở cửa, với một ly whiskey trong tay.

"Emily, con yêu?" ông lú lờn nhìn cô bằng cặp mắt đỏ ngầu và bộ râu 3 ngày chưa cạo "Cha không biết tối nay con đến" Hoàn toàn phớt lờ sự hiện diện của chồng cô, ông khoát tay qua vai cô và kéo cô vào trong.

Ông đang say, Julie cảm thấy mệt mỏi và đau khổ khi nhìn qua căn phòng ảm đạm của ông, ông không say như chết nhưng cũng đã chúi choáng. Đã từng có lúc ông hoàn toàn kiêng rượu, nhưng trong vài năm gần đây tần suất say xỉn của ông đã tăng đột ngột.

"Sao cha không bật vài cái đèn?" cô dịu dàng đề nghị, với tay bật công tắc đèn phòng khách.

"Cha thích bóng tối" ông nói, đi ra sau cô và tắt công tắc "hó an toàn và dễ chịu".

"Con thì muốn có chút ánh sáng để Emily không vấp phải cái gì đó và tự giết cô ấy" Dick nói chắc nịch và bật đèn lên lại.

"Sao con lại đến đây?" ông hỏi Emily như thể Dick chưa từng nói "con chưa bao giờ quay lại gặp ta" ông than phiền.

"Tuần trước con có đến hai lần" cô nhắc ông nhớ "Để trả lời câu hỏi của cha thì lần này con đến là vì công việc. Kế toán của Dick có vài câu cần được trả lời trước khi ông ta ước tính thuế hay cái gì đó đại loại vậy".

"Chắc chắn rồi con yêu. Không vấn đề gì. Đi vào bàn làm việc của cha, toàn bộ hồ sơ của con cha đã lưu trong đó".

"Anh có vài cuộc điện thoại cần gọi" Dick nói với Emily "em hãy nói chuyện với cha và anh thì sẽ gọi điện ở - " anh nhìn quanh quất nhưng không thấy điện thoại trong phòng khách.

"Trong bếp" Emily chỉ, Dick gạt đầu và đi thẳng vào bếp.

Emily đi theo cha cô lên lầu, vào căn phòng ngủ ông đã cải biên thành phòng làm việc 5 năm về trước, ông ngồi xuống bàn giấy, đây là mặt phẳng sạch sẽ duy nhất trong nhà, nếu không tính đến lớp bụi phủ mờ bên trên. Những ngăn tủ trên tường thì treo đầy hình Emily - lúc mới sinh, lúc chập chững biết đi, lúc lên 4, lúc học ba lê, lúc mặc trang phục Halloween, trong vai chính đầu tiên, lúc 13 với mái tóc đuôi ngựa, tuổi 15 với đóa hoa cài ngực từ một cậu trai. Bây giờ khi nhìn lại những tấm ảnh này, lần đầu tiên Emily nhận ra ông đã ở cùng cô trong hầu hết những khoảng khắc đó. Và rồi cô chú ý đến một việc khác - ánh sáng le lói từ ngọn đèn trên chiếc bàn bảm bụi của ông đã cho thấy những tấm ảnh đã được lau chùi gần đây.

"Con muốn biết gì con yêu?" ông nói rồi hóp thêm ngụm rượu.

Emily đã từng đề cập đến việc đưa ông đi cai chứng nghiện rượu, nhưng cả hai lần gần nhất phản ứng của ông chuyển từ bức bối sang giận dữ. Thu hết can đảm cô vào thẳng vấn đề.

"Cha ơi, cha biết là con biết ơn cha như thế nào vì những khoản đầu tư cha đã làm cho quỹ tín nhiệm của con trong suốt bao năm qua. Cha biết phải không?" cô gợi ý trong lúc ông khoanh tay lại và nhìn cô chăm chăm.

"Tất nhiên là cha biết. Cha đã thu vén từng đồng con kiếm được và giữ gìn nó bằng cả mạng sống. Cha không chi tiêu gì cho bản thân mình ngoại trừ đồng lương 20 đô 1 giờ sau khi con đã khăng khăng đòi cha làm vậy. Ngày đó con thật đáng yêu" ông tiếc nuối nói "mười sáu tuổi và đứng trước mặt cha yêu cầu nếu cha không rút số tiền lớn hơn thì con sẽ sa thải cha".

"Đúng vậy" Emily nói ngay "Vậy nên con không muốn cha nghĩ là con đang nghi ngờ tính liêm chính của cha với câu hỏi tiếp theo. Con chỉ muốn hiểu lý do của cha. Con không than trách gì về số tiền con bị thất thoát".

"Tiền bị thất thoát?" ông giận dữ nói "Con đang nói cái quỷ gì vậy?"

"Con muốn nói đến 4 triệu đô cha đã đầu tư vào công ty của Tony Austin trong suốt 5 năm qua. Cổ phần đó không có chút giá trị nào. Tại sao cha lại làm vậy? Cha biết là con ghét hẳn ta, và cha luôn tạo cho con cảm giác là cha khinh miệt hẳn còn nhiều hơn con nữa".

Trong thoáng chốc ông không hề nhúc nhích, nhưng rồi ông chậm chạp ngẩng đầu lên, đôi mắt lõm sâu nhìn như than cháy, và Emily tự động tựa sát vào ghế.

"Austin" ông êm ái nói, nụ cười của ông lúc đầu hiem độc sau đó chuyển sang dễ chịu "Con không cần phải lo lắng về hẳn nữa, con yêu. Cha đã chăm sóc hẳn rồi. Chúng ta không phải mua những cổ phần giả mạo của hẳn nữa, và sẽ coi nó như một bí mật nhỏ giữa hai cha con".

"Tại sao ngay từ đầu chúng ta phải mua những cổ phần giả mạo của hẳn?" Emily hỏi, cảm thấy bất an trước thái độ, giọng nói của ông và ánh sáng leo lét trong căn phòng âm u.

"Hẳn buộc cha mua. Cha không muốn. Bây giờ thì hẳn đã chết và cha không cần phải mua chúng nữa".

"Làm thế nào hẳn có thể buộc cha đầu tư 4 triệu đô tiền của con nếu cha không muốn làm?" câu hỏi của cô trở nên bức bách nhiều hơn cô dự định.

"Đừng có nói kiểu đó với cha, Missy" ông giận dữ quát "Cha cho con ăn tát bây giờ".

Emily quá kinh ngạc trước thái độ đe dọa của người đàn ông chưa một lần nào ra tay đánh cô đến mức cô phải đứng lên.

"Chúng ta sẽ nói tiếp khi nào cha bình tĩnh lại".

"Đợi đã!" Với một vận tốc đáng ngạc nhiên, ông chạy dọc qua bàn và túm lấy tay cô. "Đừng bỏ cha, con yêu. Cha sợ quá. Chỉ có vậy thôi. Mấy ngày nay cha không ngủ được chỉ vì cha sợ. Cha không bao giờ tổn thương con. Con biết mà".

Trông ông có vẻ kinh sợ thật lòng, và Emily rung lên vì điều đó. Vỗ nhẹ lên bàn tay ông, cô cảm thấy mình như cha mẹ chứ không còn là con cái nữa, và cô ôn tồn nói.

"Con sẽ không đi đâu cha. Đừng sợ. Kể cho con nghe có chuyện gì không ổn, con sẽ hiểu mà".

"Con sẽ giữ bí mật chứ? Con thề đi" cô gặt đầu, nhấn mặt trước lời khấn xin trẻ con "Austin buộc cha mua cổ phần. Hẳn - hẳn tổng tiền chúng ta. Trong 5 năm qua thẳng khốn đó đã hút cạn tiền của chúng ta".

"Chúng ta?" Cô buộc miệng với vẻ hoài nghi và thiếu kiên nhẫn.

"Con và cha cùng một phe mà. Khi một người có chuyện thì người kia cũng sẽ không ổn, không phải sao?"

"Con -con đoán vậy" cô thận trọng, cố giữ giọng không rung rung "Tại sao Tony lại tổng tiền ... chúng ta?"

"Bởi vì" cha cô nói, giọng ông giờ đây chỉ còn là lời thì thầm bí ẩn "Hẳn biết chúng ta đã giết Rachel".

65.3

Emily lao đảo trên ghế và đứng bật dậy, há hốc miệng nhìn ông.

"Thật là điên! Cha say quá nên bị ảo giác rồi. Có lý do nào để cha muốn giết vợ Zack sao?"

"Không".

Emily buông thõng tay xuống bàn làm việc của ông.

"Vậy tại sao cha lại nói chuyện này? Nó điên khủng quá".

"Đừng có nói vậy với cha! Hắn đã nói như vậy và đó là lời dối trá. Cha không điên. Cha chỉ sợ thôi, sao con không chịu hiểu?" ông than khóc.

"Ai bảo cha bị điên? Và tại sao cha lại sợ?" cô kiên nhẫn hỏi như thể cô đang mắc chứng lú lẫn tuổi già.

"Austin đã nói cha bị điên vào cái đêm cha giết hắn".

"Zachary Benedict đã giết Tony" Emily đoán chắc "ai cũng nghĩ vậy".

Hai mắt ông trở nên cuồng loạn vì sợ và ông uống cạn ly rượu.

"Mọi người không nghĩ như vậy" ông nắc nứn và ném ly xuống bàn "Những gã thám tử tư đã đến gặp cha hai lần kể từ tối qua. Bọn chúng hỏi cha đã ở đâu lúc xảy ra vụ án. Chúng đang làm việc cho ai đó, nhất định là vậy, nhưng chúng không chịu nói cho cha biết kẻ đó là ai. Có ai đó đang nghi ngờ cha, con yêu, con không thấy như vậy hay sao? Chúng đã biết Austin từng tiền cha, và chúng sẽ nhanh chóng tìm ra lý do tại sao hắn lại làm vậy, và rồi chúng sẽ biết cha đã giết Rachel và Austin".

Cổ làm ra vẻ ngờ vực trong lúc từng thớ thịt trên người cô đang run rẩy dữ dội, Emily hỏi.

"Tại sao cha giết Rachel?"

Ông lấy tay vò tóc.

"Đừng ngu ngốc như thế - cha đã nhắm vào Austin! Cha muốn giết hắn, cha đã muốn hắn chết nhưng thằng ngốc Benedict đã thay đổi quyết định xem ai sẽ bị bắn trước - Austin hoặc Rachel".

Emily ra sức hít thở "Sao cha lại muốn giết Tony?"

"Con biết tại sao!" ông nói, đổ gục xuống ghế trong lúc hai hàng nước mắt lã lã tuôn rơi "Hắn đưa cho đứa con gái yêu quý của cha thuốc phiện và khiến nó có thai. Con nghĩ cha không biết chứ gì, nhưng cha biết hết" ông nghiêng rặng và nhắm mắt lại "Con cứ bị ốm vào những buổi sáng, và cha đã gọi đến phòng khám của bác sĩ ở Dallas để hỏi xem có chuyện gì, và cô y tá đã kể cha nghe. Cô ta đã nghĩ cha là chồng con khi cha xưng tên" Chà tay vào mắt, ông ừ ừ nói "Con chỉ mới 16 tuổi, và hắn khiến con có thai và bỏ mặc con tự xoay xở phá thai một mình trong lúc hắn qua lại với con ở đằng điểm đó - Rachel - bọn chúng cười nói ngay sau lưng con. Và từ lúc con kết hôn thì hắn lại dọa sẽ kể cho chồng con nghe những chuyện trước đây hắn và con đã làm".

Emily nhắc tay khỏi ghế và để lại hai vệt hơi nước từ lòng bàn tay in sâu vào lớp da thuộc. Cô phải nuốt nghẹn hai lần trước khi có thể lên tiếng, nhưng những gì cô nói không thể sánh bằng cơn giận sôi gan đang quay cuồng trong tâm trí cô.

"Dick đã biết những việc đó cả mấy năm nay. Vài tuần trước con đã kể cho anh ấy nghe kẻ đó chính là Tony. Con giữ bí mật với cha suốt bấy lâu nay là vì con không muốn cha bị tổn thương hay cảm thấy nhục nhã vì con".

"Có ai đó biết việc cha làm" ông nói, hai tay ôm đầu, đôi vai rung lên theo từng cơn nức nở "Cha sẽ giết kẻ đó nếu cha biết hắn là ai - " ông ngẩng đầu lên, mắt nhìn lướt qua cửa phòng, tay ông lẩn mò trong ngăn kéo.

"Vậy tốt hơn ông nên bắt đầu từ tôi" chồng cô nói ngay ngoài cửa, rồi bước vào phòng và kéo một Emily đang run lẩy bẩy đứng lên "vì tôi cũng biết".

Thay vì kinh sợ, George McDaniels nhìn con gái và thì thầm bí ẩn.

"Cậu ta nói đúng, Emily. Cha e rằng cha sẽ phải giết chồng con" Ông đứng lên và Emily thấy ánh sáng chớp nhoáng của khẩu súng trong tay ông.

"Không" cô hét lên, lấy cơ thể mình làm khiên chắn trong lúc chồng cô cố đẩy cô qua một bên.

"Tránh ra, con yêu" cha cô ra lệnh "Cậu ta sẽ không đau đớn gì đâu. Cậu ta sẽ không cảm thấy gì hết. Cậu ta sẽ chết trước khi nằm xuống sàn nhà".

"Cha" cô khóc và đẩy Dick về phía cửa, tay cô đang rộng "nếu cha muốn bắn anh ấy thì phải bắn con trước. Cha - cha không muốn làm vậy phải không?"

Giọng Dick bình tĩnh lạ kì trong khi ngón tay anh đang găm chặt vào cánh tay cô, thúc ép cô lo cho sự an toàn của bản thân.

"Bỏ súng xuống đi George. Nếu ông giết tôi thì ông phải giết luôn Emily để ngăn cô ấy gọi cho cảnh sát, mà tôi biết ông không đời nào làm việc gì có thể gây thương tổn cho cô ấy. Ông chỉ cố bảo vệ Emily mà thôi".

Người đàn ông cầm súng tỏ ra nao núng, và Dick dịu dàng tiếp tục.

"Bỏ súng xuống và tôi sẽ cố giải thích cho mọi người hiểu là ông chỉ muốn bảo vệ cô ấy".

"Tôi mệt mỏi vì cứ mãi sợ hãi rồi" ông rên rỉ trong lúc Emily lách qua cánh cửa, chạy thẳng vào phòng ngủ của ông, chộp lấy điện thoại và gọi 911 "Tôi không thể ngủ".

Chậm chạp đi về trước, tay ông duỗi ra, Dick nói.

"Ông không cần phải sợ. Bác sĩ sẽ cho ông uống thuốc và ông sẽ ngủ được thôi".

"Mày đang cố lừa tao, thằng khốn!" McDaniels la lên, và Dick nhào tới khẩu súng khi ông ta chìa nó ngang ngực anh.

Trong phòng ngủ Emily nghe một tiếng nổ chói tai rồi một tiếng va đập rất lớn xuống sàn nhà, cô đánh rơi điện thoại, quay người và nhào về phía chồng khi cô chạy khỏi phòng.

"Đừng có vào đó" anh cảnh cáo, kéo cô khỏi người anh và lôi cô trở vào phòng ngủ, nhắc điện thoại lên.

"Cha!" cô thét.

"Ông ấy vẫn ổn" Dick nói, cô vừa kiểm chế tâm trạng của cô vừa gọi điện kêu xe cứu thương "Cha em đập đầu xuống sàn trong lúc ông ấy ngã và giờ đang chảy máu như con heo bị chọc tiết".

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66

Ba luật sư đứng lên từ bàn họp. Người đứng gần Emily nhất nắm lấy tay cô và lắc mạnh. "Tôi biết việc này khó khăn như thế nào với cô, cô McDaniels. Tôi không biết nói sao cho cô hiểu là tôi biết ơn vô cùng vì cô đã tìm ra chúng tôi là luật sư đại diện Zack Benedict và đến đây ngay khi có thể".

"Không có rắc rối gì cả" cô nói, giọng cô căng thẳng vì mệt mỏi và đau đớn "Tôi còn nhớ tên công ty luật đại diện cho anh ấy, và sáng nay khi tôi gọi họ thì họ đã chỉ tôi chỗ của các ông".

"Khi ông Benedict bị buộc tội mưu sát Austin thì một người bạn rất thân của Benedict đã quyết định sẽ làm người đại diện tốt hơn chúng tôi trong thời điểm hiện tại".

Giải thoát tay mình khỏi cái bắt tay, Emily xoa xoa hai lòng bàn tay vào nhau "Các ông có thể đưa anh ấy ra khỏi tù ngay trong ngày hôm nay được không?"

"Tôi e là không. Tuy nhiên nếu cô sẵn lòng đi cùng chúng tôi đến đồn cảnh sát và nói lại những câu lúc này cô vừa kể cho chúng tôi thì tôi tin ta đã tiến một bước dài trong việc giải phóng ông ấy".

Emily gật đầu nhưng tâm trí cô đau khổ nhớ lại những hình ảnh của ... lúc Zack bị còng tay trong phiên tòa và bị đưa đi, và hình ảnh đó lặp lại cách đây vài tuần lúc anh bị đánh đập ở Mexico...tất cả vì một tội mà anh không phạm... một tội cô gián tiếp phải chịu trách nhiệm.

"Tôi không thể hiểu tại sao anh ấy không thể ra khỏi tù ngay trong hôm nay" cô cố không thể hiện cảm giác tội lỗi và hổ thẹn "Chúng tôi sẽ đợi trong phòng tiếp khách".

Khi cô và chồng đi khỏi, John Seiling cười toét miệng với đồng sự và với tay lấy điện thoại "Susan" ông ta nói với thư kí "Gọi cho sĩ quan Jorgen, rồi gọi đến Chicago cho Matthew Farrell và nói với thư kí ông ta đây là chuyện khẩn cấp. Sau đó gọi William Wesley ở phòng công tố Amarillo, Texas. Kế tiếp chuẩn bị cho ba chúng tôi một chuyến bay đến Amarillo vào buổi sáng".

Năm phút sau thư kí của ông ta nhấn chuông phòng họp. "Sĩ quan Jorgen trên đường đây số 1".

"Cảm ơn" ông nói rồi nhấn phím số 1 "Sĩ quan Jorgen" ông vui vẻ nói "ông có muốn tận dụng cơ hội vừa làm cảnh sát ủy nhiệm vừa được làm anh hùng giới truyền thông hay không?" ông lắng nghe và nụ cười của ông mở lớn "Tất cả những gì tôi cần là một ai đó đưa ra tuyên bố về cái chết của Tony Austin và Rachel Evans và có thể giữ im lặng về những gì được nghe cho đến khi tôi đưa cho anh tuyên bố đó trong vòng 1 hoặc 2 ngày tới" ông chăm chú lắng nghe lần nữa và nói "Tôi nghĩ anh có thể đảm đương được công việc này. Chúng tôi sẽ đến đó trong vòng 45 phút nữa".

Thêm hai tín hiệu đèn lóe lên khi ông gác máy và giọng cô thư kí vang lên qua hệ thống liên lạc.

"Ông Farrell ở đây số hai, và William Wesley, công tố viên ở Amarillo ở đây số 3".

Nhấn phím hai, và khi ông nói giọng ông lạc mất kiểu cách băng quơ.

"Ngài Farrell" ông kính trọng nói "ông đã yêu cầu chúng tôi báo cáo mọi tiến độ công việc, và giờ tôi gọi để thông báo là đã có một bước đột phá vượt ngoài mong đợi cho vụ án của Benedict vào sáng hôm nay".

Trong văn phòng của mình Matt quay lưng lại với ban điều hành InterCorp đang ngồi họp xung quanh bàn làm việc của anh và nói.

"Đột phá thế nào?"

"Emily McDaniels. Tôi qua cha cô ta đã thú nhận ông ta giết Tony Austin và Rachel Evans. Giờ ông ta đang ở trong bệnh viện địa phương, và tiến hành những bài kiểm tra về thần kinh, nhưng ông ta đã thú nhận mọi chuyện. Tự bản thân Emily đã cung cấp lời khai và khẩu súng dùng để giết Austin cho chúng ta".

"Ông có thể kể tôi nghe chi tiết sau này cũng được. Mất bao lâu Zack mới được thả?"

"Chúng tôi sẽ gặp công tố viên ở Texas vào ngày mai. Trình ra bản lời khai của Emily và đưa ông ta một lệnh xin thả người vì không đủ chứng cứ, chúng tôi sẽ thuyết phục ông ta đưa cho thẩm phán càng sớm càng tốt. Với một chút may mắn thẩm phán sẽ đồng ý kí đơn và chuyển cho tòa phúc thẩm, ông Benedict sẽ được tha bổng với một số tiền bảo lãnh".

"Bảo lãnh" giọng Matt thấp và gay gắt "cho cái gì?"

Seiling đáp bằng một giọng nói xoa dịu tính công kích của Matt một cách rời rạc "Dù ngài Benedict có vô tội hay không thì ông ấy cũng đã trốn ngục và vi phạm luật pháp bang Texas. Nói cho chính xác là ông ấy đã có hành vi chống lại xã hội. Trừ khi chúng ta cực kì may mắn và đầy tính thuyết phục chứ hội đồng công tố Amarillo có thể, và nhiều khả năng, sẽ cân nhắc thêm về biện pháp xử lý trong tình huống này. Chúng ta sẽ chỉ ra việc ông Benedict bị đánh đập tàn nhẫn ở Amarillo còn hơn một sự trừng phạt. Tùy thuộc vào tâm trạng của công tố viên mà ông ta sẽ thuyết phục thẩm phán cho bảo lãnh trước và bỏ qua những chuyện còn lại, hoặc có thể tự chôn chân mình".

"Vậy làm sao để gã đó có tâm trạng tốt hoặc là cầm theo cái xẻng đi" Matt nghiêm túc cảnh cáo.

"Được rồi" Seiling nói.

"Nếu chúng ta không phải hợp tác với chính quyền ngay lập tức thì tôi muốn công bố tin này với giới truyền thông. Bọn họ sẽ làm việc".

"Tôi đồng ý. Sáng mai tôi và cộng sự sẽ đến Amarillo".

"Tôi nay, không phải sáng mai" Matt nói "Tôi sẽ gặp các anh ở đó" và anh cúp máy trước khi Seiling có thể lên tiếng phản bác và nhấn nút liên lạc "Eleanor" anh nói với thư kí "Hủy mọi cuộc hẹn của tôi vào ngày mai và ngày kia".

Ở Los Angeles, ông luật sư đánh rơi ống nghe. Như rồng mảy với hai cộng sự .

"Nếu có lúc nào đó hai người thất mắc Benedict và Farrell có điểm gì chung thì tôi nghĩ là tôi vừa mới tìm ra - cả hai là những khách hàng lạnh lùng".

"Nhưng họ chịu chi rất đậm" một thành viên nói đùa.

Seiling gật đầu và trở lại nhanh nhẹn .

"Bắt đầu kiếm tiền thôi những quý ông" ông nói và nhấn đường dây số 3 "Ngài Wesley" ông tự điều chỉnh giọng nói của mình vừa thẳng thắn vừa dễ chịu "Chúng tôi vừa nhận ra là người tiền nhiệm của ngài, ông Alton Peterson, công tố viên trong vụ án của Zachary Benedict 5 năm trước, và tôi biết đây không phải lỗi của ngài, nhưng có vẻ đã xảy ra một vụ án oan sai. Chúng tôi rất cần sự giúp đỡ của ngài để có thể sửa chữa lỗi sai càng sớm càng tốt. Đổi lại tôi cam đoan sẽ làm hết sức giúp giới truyền thông hiểu được nỗ lực biến sai thành đúng của ngài. Cho dù ngài có làm gì thì Zack Benedict vẫn sẽ được xem như một người hùng chịu nhiều dọ dầy. Giới truyền thông sẽ muốn ai đó gánh chịu những phán quyết bất công cho anh ta, và tôi không muốn thấy người đó lại là ngài" ông im lặng lắng nghe "Tôi đang nói cái quý gì hả? Sao chúng ta không bàn bạc tiếp vào bữa ăn tối lúc 7 giờ nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67

67.1

Katherine thắng xe cái két ngay trước nhà Julie, rồi làm bầm chùi thế khi thấy có chiếc xe đạp lăn lóc trong sân, điều đó có nghĩa Julie đang có giờ phụ đạo. Bỏ túi xách lại trên xe, cô chạy vào trong, mở cửa mà không thêm gõ, đi thẳng vào phòng ăn nơi Julie đang ngồi cùng 3 đứa nhóc.

"Julie, mình cần nói chuyện với cậu" cô nói không ra hơi "trong phòng khách".

Đặt cuốn sách tập đọc qua một bên, Julie cười với đám học trò và nói.

"Willie, tiếp tục đọc to lên nhé. Cô sẽ quay lại ngay" Đánh hơi thấy có chuyện thú vị sắp sửa diễn ra, Willie vẫn đọc tiếp cho đến khi Julie đi khuất rồi cậu nhóc khúc khích với hai người bạn đồng hành.

"Có chuyện gì đó" cậu thì thầm rồi nhích người để nhìn vào phòng khách.

Johnny Everett ngóng mắt qua vai trong lúc xoay chiếc xe lăn của cậu lại, và Tim Whimple với chân phải cụt đến đầu gối cũng quay xe lăn và thì thầm.

"Chuyện gì đó rất lớn, tớ cá là vậy".

Tự cho mình được quyền chỉ huy và do thám, Willie nhón gót ngay cửa.

"Cô Mathison đang bật tivi..." cậu nói với ra sau lưng và quay lại nhìn vào phòng khách.

"Katherine" Julie run rẩy nói, cô cảm nhận được nét mặt căng thẳng của cô bạn và cái cách Katherine dò dẫm cho thấy đang có một chuyện gì đó liên quan đến Zack. "Đừng có làm thế với mình! Nói mình nghe có việc gì rồi! Về Zack phải không? Tệ lắm hay sao?"

Katherine lắc đầu và lùi xa tivi.

"Tin tức đang phát trên truyền hình. Họ cắt ngang chương trình thường lệ để thông báo tin tức này. NBC nói sẽ có một đoạn băng được phát lúc 4h30." Cô liếc nhìn đồng hồ "Đến giờ rồi".

"Có chuyện gì?" Julie vỗ òa.

"Là tin tốt" Katherine cười chua chát "hoặc xấu là tùy cậu nhận định. Julie, anh ấy -".

Cô ngưng bật và chỉ vào màn hình trong lúc biên tập viên thông báo sẽ cắt ngang chương trình thường nhật cho bản tin đặc biệt. Gương mặt của Tom Brokaw xuất hiện trên màn hình.

"Kính thưa quý vị" anh ta nói "một giờ trước ở Amarillo, Texas, Zachary Benedict đã được thả khỏi trạm giam bang Amarillo, nơi anh đang thụ án 45 năm tù vì tội mưu sát vợ mình là Rachel Evans. Những luật sư của Zachary Benedict tường thuật việc tha bổng của anh là kết quả từ biên bản lời khai của Emily McDaniels, diễn viên đóng chung với Benedict, Evans và Austin trong phim Định Mệnh".

Julie vô thức nắm lấy tay Katherine và lắc lắc thật mạnh trong lúc Brokaw tiếp tục.

"NBC được biết trong biên bản làm chứng của cô Emily McDaniels hai ngày trước thì cha cô, George McDaniels đã thú nhận với cô là ông đã giết Rachel Evans và Tony Austin, người đã được tìm thấy nằm chết trong nhà tháng trước".

Tiếng rên rĩ vì vui sướng, đau đớn và cảm giác tội lỗi cao xé Julie. Cô bám vào thành ghế bằng cả hai tay để giữ cô đứng thẳng khi màn hình chuyển qua cảnh cửa nhà giam Amarillo và Zack đang từ từ bước ra trong bộ vét đen và cà vạt, được hộ tống dưới mưa đến chiếc Li-mô đang chờ sẵn, và Brokaw nói tiếp "Benedict đã rời nhà giam với tư cách công dân tự do cùng đoàn luật sư của anh ta. Đợi anh trong chiếc li-mô sang trọng là người bạn lâu năm của anh, nhà tư sản Matthew Farrell, người đã bày tỏ lòng tin tưởng son sắt vào sự trong sạch của Benedict với giới truyền thông và chính quyền. Đứng gần đó là một phụ nữ trẻ với gương mặt quen thuộc, cho dù những lùm đồng tiền của cô không được bộc lộ trong đoạn phim này. Từ góc quay của đoạn băng, chúng ta có thể thấy cô có ý không muốn bị bắt gặp và chỉ đến để bảo đảm Benedict được thả ra an toàn".

Julie thấy Zack đang đi nhanh về phía chiếc li-mô thì đột ngột dừng lại, nhìn về bên trái nơi Emily đang đứng dưới dù với chồng, nét mặt cô đầy vẻ bi thương. Trong chốc lát, Zack đứng sững lại rồi chậm chạp tiến về phía cô.

Nước mắt thì nhau tuôn rơi trên má Julie khi cô thấy anh kéo Emily vào vòng tay. Rồi anh thả cô ta ra, đưa cô về lại với chồng, và biến mất trong chiếc li mô trong khi Brokaw nói thêm "Những phóng viên phát hiện được sự kiện Zachary Benedict được tại ngoại đã đua nhau chạy đến phi trường Amarillo hòng kiếm thêm những phát biểu chính thức từ anh. Tuy nhiên anh đã rời khỏi trên chiếc phi cơ của Matt Farrell. Theo tìm hiểu của NBC thì đích đến của anh sẽ là Los Angeles, nơi Farrell có một căn nhà, mặc dù nó đang được vợ chồng ngôi sao điện ảnh Paul Resterman thuê lại".

Julie thẫn thức nhìn Katherine và khàn khàn nói.

"Matt Farrell chưa bao giờ ngừng tin tưởng anh ấy. Ít nhất Zack còn có một người bạn trung thành".

"Đừng tự hành hạ mình như vậy" Katherine cảnh cáo nhưng giọng nói của cô bị nghẹn lại vì cảm xúc và Julie thì cũng không nghe thấy gì. Cô vẫn đang nhìn chăm chăm vào màn hình và lắng nghe từng lời của Brokaw.

"Công tố viên ở Amarillo là William Wesley đã đưa ra tuyên bố chính thức từ tòa án..."

67.2

Julie nhìn lên màn hình với một người đàn ông tóc đen khoảng 30 tuổi đi ra từ những cánh cửa và chỉ và đám đông phóng viên đang bủa vây mi-cro và câu hỏi vào anh ta.

"Tôi sẽ trả lời câu hỏi sau khi tôi phát biểu xong" Khi đám đông náo nhiệt bắt đầu lắng dịu thì anh ta cầm tờ giấy lên và bắt đầu đọc "Hôm qua đoàn luật sư của Benedict đã có một buổi họp đặc biệt trong văn phòng của tôi. Trong cuộc họp đó họ đã trưng ra văn bản lời khai có chứng thực của cô Emily McDaniels về việc cha cô, ông George McDaniels, đã thú nhận với cô rằng ông ta đã mưu sát Rachel Evans và Tony Austin. Cô McDaniels đã đưa ra lời phát biểu của mình trước khi sĩ quan cảnh sát John Jorgen thuộc quận Cam, California cung cấp cho chúng tôi khẩu súng tự động loại 45 mil của cha

cô. Những bước kiểm định đạn được đã được tiến hành trong sáng nay chỉ ra rằng viên đạn bắn chết ông Austin phát ra từ khẩu súng trên. Ngay sau cuộc gặp gỡ đoàn luật sư đại diện của Benedict, họ đã lập hồ sơ xin thả người vì không đủ chứng cứ, và yêu cầu thân chủ của họ phải được phóng thích khỏi trại giam bang Amarillo. Đơn xin đã được kí mà không vấp phải sự phản đối nào từ văn phòng của tôi, và rồi được chuyển đến tòa phúc thẩm. Chữ kí bắt đầu có hiệu lực ngay trong sáng nay, và Zachary Benedict đã được phóng thích. Vẫn còn vài rắc rối nhỏ trên phương diện pháp luật vì vụ vượt ngục của Benedict cách đây hai tháng, hành động đó được xem là vi phạm điều luật bang Texas. Tuy nhiên cũng có ý kiến cho rằng ông Benedict đã trả cái giá khá đắt cho khoảng thời gian tự do ngắn ngủi vào tay cảnh sát Mexico, cũng như 5 năm ngồi tù vì một tội anh ta không phạm. Còn câu hỏi nào không?" anh ta nhìn đám phóng viên. Có hàng tá câu hỏi, nhưng câu thét lên rõ nhất được anh ta chọn trả lời.

"Vậy việc Zack Benedict bắt cóc Julie Mathison thì sao? Anh ta có cần hầu tòa cho vụ kiện đó không?"

"Việc đó còn tùy cô Mathison muốn giữ đơn kiện anh ta theo tội hình sự hay dân sự. Tuy nhiên, văn phòng chúng tôi không đảm trách chuyện này".

Ngay lối vào, Willie rời mắt khỏi khuôn mặt cô giáo của cậu và quay sang đám bạn gần chiếc bàn phòng ăn, những người không thể nghe hay nhìn thấy chương trình tivi.

"Lại gã ngốc Benedict nữa" cậu thì thầm giận dữ "Hắn ta ra khỏi tù rồi, và cô đang khóc vì hắn" Thu gom sách vở và cho vào túi thể thao "Tụi mình nên thu dọn và rời khỏi đây. Cô Mathison sẽ không muốn tụi mình trông thấy cô ấy khóc vì hắn, và theo cách cô đang nức nở thì sẽ còn lâu lắm mới có thể ngừng nức".

Mấy cậu nhóc kia nhanh chóng tuân lệnh thủ lĩnh, nhưng Johnny Everett đưa khuôn mặt lo lắng đầy tàn nhang nhìn vào Willie.

"Tại sao cô lại khóc khi thấy Benedict trên tivi?"

Tóm lấy cái túi thể thao, Willie giúp đỡ Johnny ngồi trên xe lăn, .

"Mẹ mình nói hắn ta làm tan nát trái tim của cô. Mẹ còn nói cả thị trấn đều biết chuyện đó".

"Hắn là một tên ngốc" Tim nói.

"Một gã đại ngốc" Johnny tán thành và lui xe lăn ra xa bàn ăn, men theo bờ dốc ở cửa sau và rời khỏi lối đi.

Trên vỉa hè phía trước ngôi nhà, ba cậu trai dừng lại, nhìn cô giáo qua bức màn mờ toang, cô đang hí mũi trong lúc cô Cahill vỗ lưng cô đều đều. Cô ngẩng lên thấy ba cậu và vẫy vẫy tay trấn an, gạt đầu ra hiệu họ có thể về.

Với dáng vẻ rưng rưng rồi cả ba chăm chú nhìn xuống mặt đường.

"Mình ghét Zachary Benedict" Johnny tuyên bố.

"Mình cũng vậy" Tim nói.

"Ừ, mình nữa" Willie nói và đẩy xe đạp. Với sự kết hợp giữa tính bảo vệ và thực tiễn, cậu bé nói thêm "Johnny, sáng mai mình và cậu sẽ đến trường sớm. Chúng ta sẽ cảnh cáo mấy đứa khác đừng làm những chuyện làm cô thấy khó chịu. Không bắn giấy. Không cúp tiết. Không làm những việc tương tự. Tim, cậu khỏi cần lo lắng về lớp cậu vì cô Mathison đâu có dạy lớp đó. Nhiệm vụ của cậu là thông báo tin này với mấy đứa khác trong đội tuyển cô đang huấn luyện. Nói mọi người phải cư xử cho phải phép".

"Họ sẽ hỏi mình lý do tại sao" Tim nói, thành thạo điều khiển xe lăn vượt qua một nhánh cây khô nằm chắn giữa đường.

"Nói họ là Benedict đã làm trái tim cô tan nát lần nữa và khiến cô phải khóc. Chẳng có gì phải giữ bí mật nếu tất cả người lớn trong thị trấn đều biết".

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68

68.1

"Mừng ngài trở về, ngài Benedict!" Gã quản lý khách sạn Beverly Hills cúi người khi thấy Zack tại bàn đăng kí phòng nghỉ buổi chiều anh được tại ngoại. "Chúng tôi sẽ dành cho ngài gian phòng tốt nhất, và phần còn lại thì tùy ý các ngài lựa chọn" ông ta lịch sự nói khi Matt kí tên ngay bên dưới Zack "Thư kí của các ngài có nói hai người chỉ ở chỗ chúng tôi trong tối nay. Xin hãy cho tôi và nhân viên biết có thể phục vụ gì thêm".

Đằng sau họ trong đại sảnh chật cứng người bắt đầu có những cái nhìn chăm chú, và Zack nghe thấy tên anh được thăm thì liên tục như những cơn gió xuyên qua kẽ lá.

"Đem đến phòng tôi một chai sâm panh cỡ lớn" anh chỉ đạo cho nhân viên tiếp tân khúm núm, và đẩy bản đăng kí phòng về phía trước "và một bữa ăn tối cho hai người vào lúc 8 giờ. Nếu có ai đó cần gặp tôi thì nói với họ là tôi không có đăng kí ở đây".

"Vâng, thưa ông Benedict".

Zack gạt đầu cốc lốc rồi quay đi, suýt nữa tông vào một cô gái tóc vàng xinh đẹp và một cô có nước da ngăm đen khi họ bất ngờ chia khăn và bút cho anh.

"Ông Benedict" cô nàng tóc vàng nở nụ cười chói lóa "chúng em có thể xin chữ kí được không?"

Anh nhếch mép cười và buộc lòng kí, nhưng khi cô gái có nước da ngăm đưa khăn thì anh nhận thấy trên đó có ghi số phòng và anh có một cảm nhận rõ ràng là có một chiếc chìa khóa đang lẩn lộn bên dưới lòng bàn tay anh. Anh nguệch ngoạc tên mình trên cái khăn và trả lại cô ta.

Từ khóe mắt Matt quan sát cảnh tượng quen thuộc đã từng diễn ra hàng trăm lần trong quá khứ.

"Tôi nghĩ là" anh nói khô khốc trong lúc gã quản lý dẫn họ đến phòng "tối nay tôi sẽ ăn mừng một mình".

Để trả lời Zack liếc nhìn chiếc chìa khóa trong lòng bàn tay rồi ném nó vào bụi cây và nhìn đồng hồ .

"Đã 4h rồi. Cho tôi hai tiếng gọi điện thoại rồi chúng ta sẽ tiếp tục ăn mừng vì cuộc sống tự do của tôi".

Vài giờ sau Matt đi vào gian phòng của Zack, lúc này Zack đã thay bộ vét bằng một chiếc áo sơ mi và quần mặc trong nhà được ông thợ may già đưa đến vài phút trước. Ông thợ may đã rời khỏi với đôi mắt ngân ngấn nước khi Zack yêu cầu có thêm hai tá đồ vét, áo sơ mi, quần và áo khoác thể thao. Đại lí bán xe Rolls Royce vui mừng hơn hở vì sự trở lại của anh, và hứa sẽ mang thêm 3 chiếc xe khác đến cho anh kiểm tra vào buổi sáng.

"Tôi không nghĩ là" Matt nói khi thấy Zack gác máy sau một cuộc điện thoại đường dài để thuyết phục người thuê căn hộ của anh ở Pacific Palisades chấp nhận một khoản bồi hoàn lớn. "Tôi có mong ước quái quỷ là thuyết phục được cậu hãy nhập viện vài ngày và kiểm tra sức khỏe kĩ lưỡng. Vợ tôi cương quyết mong cậu hãy làm việc đó".

"Anh nói đúng" Zack nói trong lúc đi đến quầy rượu và rót cho mỗi người một ly "Anh khỏi cần mong thuyết phục được tôi." Liếc mắt về phía những chai rượu sắp kín cả quầy, anh cười toét miệng và hỏi "sâm panh hay thứ mạnh hơn?"

"Thứ mạnh hơn".

Zack gạt đầu tán thành và cho đá vào hai ly thủy tinh, pha Scotch và một ít nước lã, và đưa một ly cho Matt. Lần đầu tiên kể từ lúc được thả Zack tự cho phép mình thư giãn. Anh nghiên cứu sự im lặng của bạn, đắm mình vào thực tại tự do, và lòng biết ơn không thể diễn tả thành lời dành cho Matt.

"Kể cho tôi nghe một vài chuyện đi" anh thận trọng nói.

"Cậu muốn nghe gì?"

Giấu giếm tình cảm sâu sắc đằng sau một câu đùa, Zack nói.

"Vì tôi không có cách nào có thể báo đáp lại tình bạn và sự trung tín của anh, nên anh cho phép tôi tặng anh một món quà mừng đám cưới muộn được chứ?"

68.2

Hai người đàn ông nhìn nhau, cả hai đều biết ý nghĩa sâu sắc của giây phút này, nhưng họ là đàn ông và đa cảm là không thể chấp nhận. Matt hớp một ngụm rượu và nhăn trán suy nghĩ ra về như vấn đề này rất quan trọng .

"Cần nhắc đến những rắc rối cậu gây ra cho tôi thì tôi nghĩ một hòn đảo ở Aegean sẽ là minh chứng rõ ràng cho lòng biết ơn của cậu".

"Anh đã có một hòn đảo ở Aegean rồi mà" Zack nhắc.

"Cậu nói đúng. Vậy để tôi về nhà bàn bạc lại với Meredith".

Zack nhìn thấy mắt Matt dịu lại khi nhắc đến tên vợ và niềm vui khi anh nói về nhà. Giống như Matt đã đọc được suy nghĩ này của Zack nên anh nhìn ly rượu và nhấp thêm ngụm nữa "Cô ấy rất muốn gặp cậu".

"Tôi cũng rất muốn gặp cô ấy" về hải hước trong giọng anh lộ rõ "Khi còn trong tù tôi đã theo dõi diễn biến... vụ lùm xùm xung quanh đời sống vợ chồng của anh." Zack tỉnh táo nói thêm "Tôi hơi ngạc nhiên vì anh chưa từng kể với tôi là anh đã kết hôn với cô ấy 15 năm về trước".

"Tôi sẽ kể cậu nghe sự thật đằng sau chuyện đó - cái phần mà báo chí không thể mò ra - vào một lúc khác. Khi nào cậu ổn định tôi sẽ đưa Meredith và Marissa tới đây, và chúng ta sẽ làm gì đó cùng nhau".

"Khoảng sáu tuần nữa thì sao? Có lẽ tôi phải mất khá nhiều thời gian để quay lại cuộc sống bình thường, Thật ra mà nói tôi sẽ tổ chức một buổi tiệc" anh suy nghĩ trong một giây "vào khoảng 22 tháng 5, nếu nó tiện cho lịch làm việc của anh".

"Sáu tuần? Làm sao cậu làm hết mọi việc chỉ trong 6 tuần ngắn ngủi?"

Zack bắt đầu về chiếc điện thoại và nói.

"Những cuộc gọi 'khẩn' phòng tiếp tân chuyển lên cho dù tôi đã bảo là tôi không nhận điện thoại, mấy kẻ kia nghĩ là tôi cần phải biết một số việc. Nhìn qua thử xem".

Cầm lên những mẫu tin, Matt lướt mắt qua hết. Trong số đó là một tá là từ mấy hãng phim, nhiều nhà sản xuất độc lập, và hai tin từ đại diện trước đây của Zack. Ném chúng qua một bên, Matt toét miệng cười thích thú.

"Mấy kẻ này nói cùng một chuyện - chào mừng trở về, chúng tôi biết là anh vô tội, và giờ chúng tôi có một lời mời mà anh không thể chối từ".

"Những thằng khốn phản trắc, đúng không?" Zack nói bằng một giọng đầy ác ý "Mắc cười nhất là chúng chẳng bao giờ gửi mấy cái tin giống vậy khi tôi còn ở trong tù. Và giờ chúng gọi đến tất cả khách sạn trong thành phố và để lại lời nhắn".

Matt cười thầm rồi nghiêm trang trở lại, mang mối bận tâm đã quấy rầy suốt từ lúc Zack được thả.

"Cậu định làm gì với Julie Mathison? Nếu cô ta kiện cậu vì tội -".

Nụ cười của Zack biến mất và mắt anh lạnh băng như đá.

"Đừng bao giờ nhắc đến tên cô ta với tôi" anh gầm gừ "Không bao giờ".

Matt cau mày vì giọng điệu của Zack, nhưng anh bỏ qua. Buổi tối hôm đó, trong gian phòng của mình anh gọi cho Meredith để báo là anh sẽ bay về nhà vào sáng sớm mai và cập nhật cho cô tin tức về những hoạt động của Zack.

"Cậu ấy nhận được cả tá lời mời từ các hãng phim Hollywood. Và cậu ấy sẽ tổ chức một buổi tiệc sau 6 tuần nữa, vào ngày 22 nếu chúng ta có thể tới".

Ở Chicago, Meredith vặn xoắn sợi dây điện thoại và đề cập đến cái tên của một người mà Matt hoàn toàn khinh miệt.

"Còn Julie Mathison thì sao?"

"Cô ta không được mời" Matt châm biếm. Nhưng anh dịu giọng "Nếu em nghĩ là anh đang tỏ ra vô lý với cô ta thì em sẽ không tin được phản ứng của Zack khi nghe đến tên cô ấy đâu".

Meredith cố chấp nói "Có ai đó thử cân nhắc đến cảm xúc của cô ấy khi biết anh ấy hoàn toàn trong sạch không vậy?"

"Không còn nghi ngờ gì cô ta đang cảm thấy hình tượng nữ anh hùng của mình đã đi xuống địa ngục".

"Matt, anh nghĩ gì cũng được, cô ấy yêu Zack. Em biết như thế. Em có thể kể".

"Chúng ta đã thảo luận chuyện này trước đây rồi mà em yêu, và nó luôn là một chủ đề nóng bỏng. Zack căm ghét cô ta, và đây không phải là một cảm xúc nhất thời. Anh sẽ về nhà vào sáng mai. Marissa thế nào?"

"Con bé nhớ anh".

Giọng anh sâu lắng dịu dàng "còn mẹ của Marissa thì sao?"

Meredith cười "Cô ấy còn nhớ anh nhiều hơn".

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

"Ông Benedict, chúng tôi có thể chụp ông với cô Diana Copeland được không?" phóng viên từ Los Angeles Times la lớn để át tiếng ồn từ âm nhạc và nói chuyện của 500 vị khách trong buổi tiệc cuối tuần tổ chức tại nhà Zack. Vì anh không thể nghe cô ta nói nên anh quay sang nhún vai cười với những nhà báo khác. "Công việc thật khó ăn" cô phóng viên lên lời giữa 50 nhân viên phục vụ đang bung khay thức uống đi khắp mọi nơi mời chào những vị khách không màng đến những dãy bàn thức ăn có che màn bao gồm tôm hùm, trứng cá và nhiều món khoái khẩu khác nữa. Đằng sau họ là hồ bơi với những cột trụ thời La Mã đang chật nê khách khứa, những người ăn mặc chỉnh chu, uống rượu và la hét. "Anh ta chỉ mới ra ngoài có 6 tuần và nhìn nơi này thử xem" cô vui vẻ tiếp tục, tự lấy cho mình một ly sâm panh Dom Perignon nằm trên khay. "Anh ta đã quay lại đỉnh cao của thế giới, nóng bỏng hơn bao giờ hết. Những nhân vật tâm cỡ trong ngành đều đang đợi anh ta vẫy tay gọi, và vui thú cực độ vì được làm khách trong 'buổi tiệc về nhà' của anh

ta." Cô hợp một ngụm sâm panh và tiếp tục câu chuyện mà có lẽ ai cũng biết "Người đại diện của anh đã nói Fox, Paramounts và Universal đã chào mời bất cứ kịch bản nào anh thích, và kinh phí dự trù cho bộ phim sắp tới lên đến 20 triệu đô. Anh sẽ giữ 25% và ăn chia tổng lợi nhuận".

"Không tệ cho một người đã 5 năm không đụng đến công việc" phóng viên CBS khúc khích giống như người của tờ Daily News, anh cẩn thận tránh dùng từ nhà giam không phải vì lý do tể nhị mà chính vì người phát ngôn của Zack đã tuyên bố những phóng viên may mắn có mặt trong buổi tiệc sẽ phải tuân thủ 3 nguyên tắc, nếu làm sai sẽ bị tổng cô ra khỏi đây và vĩnh viễn không có cơ hội phỏng vấn anh nữa. Và ba chủ đề bị cấm đoán chính là nhà tù, cô vợ đã chết và Julie Mathison.

Phóng viên NBC liếc nhìn đồng hồ rồi đảo mắt tìm tay quay phim, gã đó lúc này đang đứng cạnh hồ bơi ra sức tán tỉnh một ngôi sao mới nổi đang mặc một chiếc đầm siêu ngắn và viền áo khoét sâu. "Người phát ngôn của anh ta nói chúng ta có 2 phút phỏng vấn và chụp hình nếu chúng ta tránh xa anh ta trong suốt buổi tiệc. Nếu anh ta không cho phỏng vấn sớm thì tôi sẽ không gửi băng về kịp trước bản tin 10h".

Nhận ra tình trạng tiến thoái lưỡng nan của cánh phóng viên, Sally Morrison, người đã phụ trách tất cả những chuyện liên quan đến Zack trong nhiều năm liền đề nghị họ tập trung thành một nhóm đông và cô mở đường máu đến đứng chỗ Zack, lúc này anh đang bị bủa vây bởi một đám đông gồm những nhà sản xuất đang cố thu hút sự chú ý của anh, còn Diana Copeland thì níu chặt tay phải anh. Họ quan sát Morrison nói chuyện với Zack, rồi anh xin đám đông thứ lỗi và đi cùng phóng viên với Diana sánh bước bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

70.1

"Quả là một buổi tối thú vị" Katherine hào hứng nói trong lúc đi vào nhà hàng cùng chồng cô, Julie, và Paul Richardson. Cùng đi xem phim buổi tối thứ 7 rồi mua sắm ở Mandillos, sau đó ăn tối đã trở thành một trình tự không thể thiếu trong suốt 6 tuần kể từ khi Julie quyết định ném bản thân cô vào công việc một cách vượt quá mong đợi, sự tình đang diễn ra theo chiều hướng đáng lo nhiều hơn là được an tâm. "Không thú vị sao?" Katherine nhìn những khuôn mặt tươi cười rạng rỡ xung quanh.

"Xuất sắc" Ted nói.

"Tuyệt vời" Paul khẳng định.

Anh choàng tay qua vai Julie "Em nghĩ gì vậy?" anh trêu "Sao em không nói 4 người chúng ta tụ họp mỗi cuối tuần thì thật thú vị, xuất sắc hay tuyệt vời?"

"Rất tốt đẹp" cô tuyên bố ngay lập tức "Anh có chú ý đến khí trời dễ chịu tối nay hay không? Tháng 5 luôn là tháng em yêu thích nhất" Trong vòng 6 tuần kể từ lúc Zack được trả tự do, có nhiều thứ ngoài thời tiết đã thay đổi. Tháng trước Ted và Katherine đã tiến hành thủ tục tái hôn một cách lặng lẽ trong phòng khách nhà Cahill với sự làm chứng của Mục sư Mathison.

Paul Richardson đã đến Keaton dự lễ cưới, và những buổi cuối tuần của họ trở thành một thói quen. Tuy nhiên cha của Julie đã nói bóng gió ông muốn chủ trì thêm một hôn lễ khác ngay khi cô và Paul sẵn sàng. Paul đã sẵn sàng. Nhưng Julie thì không. Mặc cho vẻ ngoài hớn hờ vui vẻ của cô, cô đang gặp phải tình trạng mất sự rung động với những cảm xúc sâu lắng, và đó là tình trạng cô thích thú có được. Cô bám vào nó và nuôi dưỡng một cách khó tính. Cô có thể cười ... cười ... làm việc... chơi đùa ... cảm nhận ... một cách tốt đẹp. Không thể tốt hơn nữa. Và chắc chắn không thể tệ hơn. Cô đã mạnh mẽ chấp nhận một sự thăng bằng cảm xúc, và không rơi một giọt nước mắt nào trong lễ cưới của Ted và Katherine, cho dù lúc đó cô rất, rất hạnh phúc. Cô đã khóc cạn nước mắt vì Zack, và giờ cô tìm được sự cô lập thanh bình không thể bị rạn nứt hay phá vỡ bởi bất cứ ai hay bất cứ việc gì.

Cô hầu bàn dẫn họ đi rẽ qua những chiếc bàn đầy áp cư dân Keaton và kéo tấm khăn ăn cho cô. "Nhu thường lệ phải không quý khách?" cô hỏi "4 phần bít tết, nửa tái và khoai tây dứt lò?"

"Nghe hấp dẫn quá Millie" Ted nói.

Julie hỏi thêm một câu về chồng cô hầu bàn "Công việc của Phil ở gara Oakdale thế nào rồi?"

"Tuyệt vời, Julie. Cảm ơn cô vì đã nói tốt cho anh ấy. Anh ấy nói cô gần như đã mang công việc đến cho anh ấy".

"Anh ấy là một thợ máy xuất sắc" Julie đáp "Chiếc xe của tôi chạy tốt bao năm qua toàn là nhờ Phil. Tôi làm thế vì lợi ích của Oakdale chứ không phải vì Phil".

Mandillos có một máy hát tự động và một sàn nhảy nho nhỏ ở một góc quán, bàn ăn được sắp ngang dọc ngay phần trung tâm, và cuối phía đối diện là quầy rượu với dãy ghế dài và màn hình tivi khổng lồ thường rất hữu dụng vào mùa bóng đá.

"Anh có vài xu lẻ" Paul nói và thọc tay vào túi "Giúp anh cho vào máy hát tự động nha em?"

Julie gạt đầu và mỉm cười, ra khỏi bàn ăn với anh. Trong một nhà hàng toàn người cô quen biết thì phải tốn hết mười phút mới thoát khỏi dãy bàn ăn vì cô phải liên tục dừng lại trò chuyện, trong khi chọn bài hát mất có hai phút.

"Mấy hát bị tắt vì tivi vừa được bật lên." Paul nói và họ quay lại bàn ăn chữ U "Anh sẽ yêu cầu Millie tắt tivi đi" anh đảo mắt tìm cô phục vụ.

"Đợi khoảng hai phút đi" Ted nói "Tin tức sắp đến rồi và tôi muốn biết kết quả trận đấu".

Ngay khi anh nói cả bốn người liếc mắt về màn hình, lười nhác xem tin tức.

"Trước khi chúng ta chuyển qua phần tin thể thao" phát thanh viên thông nói "Chúng ta có tin đặc biệt từ Amanda Blakesly, người vừa trải qua cuộc vui từ điển trang nguy nga của Zachary Benedict ở Pacific Palisades..."

Tên Zack khiến mọi cuộc chuyện trò trong nhà hàng dừng đột ngột, mọi ánh mắt cảm thông lo lắng bắt đầu hướng về phía bàn Julie ngồi. Rồi họ bắt đầu nói chuyện lớn tiếng với nỗ lực át mất âm thanh phát ra từ tivi. Trong lúc Ted và Katherine chuyển qua nói chuyện băng quơ hồng đánh lạc hướng thì Julie vẫy tay trấn an họ "Em không thấy phiền gì đâu" cô nói với họ rồi chứng minh điều cô nói bằng cách hướng mặt thẳng về tivi, quan sát và lắng nghe, nụ cười thích thú yếu ớt chết cứng trên môi cô. Mắt cô mở lớn và không hề chớp, cô quan sát Zack ân cần trò chuyện với đám đông phóng viên và ống kính lia đến Diana Copeland, lúc này đang nhìn anh chăm chú và đáng vẻ cô ta thì tuyệt vời. Anh cầm một ly rượu trong tay... chính bàn tay đã mon trón và khám phá từng cm trên cơ thể cô, nụ cười tái nhợt uể oải của anh có sức hấp dẫn hủy diệt lúc ở Colorado, bây giờ còn hấp dẫn hơn vì anh có làn da rám nắng. "Anh ấy mặc vết rất đẹp" Julie nhận xét vô tư với nhóm người khó chịu xung quanh cô "Mọi người không nghĩ vậy sao?"

"Không hẳn" Paul nói, nét mặt cô tái đi một chút.

"Người nào mặc vết mà chẳng đẹp" Katherine nhanh nhẩu nói. "Julie nhìn mấy người khác trong buổi tiệc đó xem. Họ trông cũng rất đẹp. Thậm chí Jack Nicholson mặc vết cũng đẹp".

70.2

Julie bật cười vì nỗ lực chê bai Zack một cách không cần thiết của Katherine, nhưng cô không dứt mắt khỏi màn hình được vì máy quay đang chậm chạp lướt qua những gương mặt nổi tiếng đang nhảy nhót, cười đùa và trò chuyện. Cô xem và không cảm thấy gì cả, ngay cả khi có người hét lên "Một nụ hôn chào mừng anh ấy trở về thì thế nào hả Diana?".

Cô quan sát Zack không hề nao núng, anh toét miệng cười và làm theo, tay anh trượt sau thắt lưng của Diana với một cái hôn dài nóng bỏng khiến đám đông hò reo và vỗ tay. Julie chịu đựng nhưng không có phản ứng gì, nhưng khi anh cúi đầu và thì thầm điều gì đó với Diana...hoặc đang cắn nhẹ vào tai cô ta... một cử chỉ treu ghẹo triu mến đã khoét một lỗ sâu hoắm vào hàng rào phòng tránh cảm xúc của Julie. Tên khốn, Julie suy nghĩ với một cơn đau thoáng chốc không kịp điều chỉnh làm cô điếng người. Chắc chắn, cô tự nhắc bản thân là cô không có lý do để giận anh chỉ vì anh đang hạnh phúc còn cô thì... chết ở bên trong. Cô thích không phải cảm nhận bất kì điều gì, đó là lựa chọn của cô, và hơn hết, là một lựa chọn dễ chịu.

Zack bỏ đi cùng Diana, kết thúc buổi phỏng vấn ngắn ngủi, nhưng phóng viên vẫn chưa xong việc. Máy quay lấy hình cận cảnh và cô ta nở nụ cười bí hiểm "Có tin đồn rằng tối nay đám cưới giữa Zachary Benedict và người bạn tri kỉ Diana Copeland có thể diễn ra".

"Tốt cho anh ấy" Julie rạng rỡ nói với mọi người xung quanh, "Ồ, món ăn đến rồi kìa".

Nửa giờ sau Paul nhìn Julie và Katherine đi vào toa-let nữ, Julie vẫn cười thật tươi, hóm hỉnh trò chuyện khi cô đi qua những dãy bàn. Kéo tia nhìn lo âu rời khỏi lưng cô, anh nhìn Ted.

"Anh nghĩ cô ấy sụt mất bao nhiêu kí rồi?"

"Rất nhiều. Dù con bé cười cứ cười suốt" anh châm biếm

"Đúng. Cô ấy dốc hết sức làm việc và chơi đùa".

"Đó là một dấu hiệu tốt phải không?"

Ted thờ dãi ngao ngán "Nó không có một ý nghĩa quái quỷ gì hết ngoại trừ chuyện Julie đang cố che giấu những kỉ niệm của nó".

"Sao anh lại tin chắc quá vậy?"

"Trong số những dấu hiện quá rõ ràng khác, mỗi khi Julie căng thẳng là con bé lại sắp xếp mọi thứ, bên cạnh dạy học, huấn luyện trẻ khuyết tật, dạy phụ đạo, tham gia mọi hoạt động cộng đồng và nhà thờ, tổ chức ngày hội thị trấn, Julie đã phủ giấy dán tường mọi nơi trong nhà, sắp lại tủ đồ, ngăn kéo, kệ bếp, son lại chỗ để xe. Nó vừa sắp xếp nhu yếu phẩm theo thứ tự bảng chữ cái nữa đó".

Paul cười ghen ngào "Cô ấy làm cái gì vậy?"

"Anh nghe tôi nói rồi đó" Ted nói nhưng không cười "Và chẳng có gì thú vị cả. Julie căng thẳng đến cực điểm rồi, nó sẽ vỡ vụn ra mất. Giờ tôi có một câu phải hỏi anh" anh nhào người tới trước nói thêm "Anh và tôi đã đem đến cho nó cơn ác mộng này. Chúng ta đã cố thuyết phục nó là Benedict có tội cho đến lúc nó thật sự tin là như vậy. Anh buộc nó đến Mexico City, như cơn cừ sắp bị đem đi hiến tế, và tôi cũng làm theo. Tôi chấp nhận chia sẻ lời buộc tội. Anh có tranh luận gì không?"

Paul đẩy món tráng miệng qua một bên và lắc đầu "Không".

Ted cúi thấp và nói cụt lùn.

"Vậy tôi cho rằng hai ta nên làm gì đó giúp Julie thoát khỏi cái mớ bòng bong này".

Paul gật đầu "Tôi nay chúng ta sẽ bàn thêm, sau khi tôi đưa Julie về nhà".

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71

Vì Paul không thể qua đêm ở nhà Julie mà không gây một cơn bão tin đồn nóng hổi nào nữa thêm vào mối quan hệ vớ lờ giữa cô và Benedict, nên anh quyết định sẽ đến căn hộ mới của Ted và Katherine theo sự van nài của họ.

Cửa trước vẫn để mở sau khi anh đưa Julie về nhà, Ted ngồi trong phòng khách, rõ ràng là đang chờ anh bàn chuyện.

"Chuyện giữa Julie và Benedict là khá gay go" Ted nói ngay khi Paul ngồi xuống đối diện anh "Cá nhân tôi cho là anh ta nên biến khỏi trái đất cho rảnh, nhưng Katherine thì nghĩ Julie chỉ tìm được bình yên thật sự khi nào nó có bình yên với anh ta. Hoặc với anh, nếu đó là những gì anh mong đợi".

Ngạc nhiên và nhất thời cảm thấy bức bối vì tính tò mò của Ted, Paul lưỡng lự rồi gật đầu cộc lốc.

"Tôi yêu cô ấy".

"Katherine đã nói rất nhiều. Rằng lương tâm của Julie đang cào xé con bé ra thành từng mảnh, cho dù nếu có ai đó phải cảm thấy có tội thì chắc chắn phải là gã khốn kiếp Benedict. Những gì Julie đã làm chỉ là cho anh ta quá giang xe vì nó nghĩ hẳn thay lớp xe cho nó. Kết quả là, 200 triệu người trên đất nước này xem đoạn băng hân bị đánh ở Mexico và kết tội Julie. Cũng những kẻ tung hô Julie vì đã giao nộp Benedict giờ lại nghĩ nó là một mụ phù thủy mưu mô đã khiến một người đàn ông phải quý gối. Ít ra người dân quanh đây không nghĩ giống vậy, và điều đó có ý nghĩa. Không nhiều, nhưng có ý nghĩa. Giới truyền thông vẫn đang săn đuổi con bé, cô bắt chuyện và những câu hỏi của chúng thì đây ác ý".

Katherine ra khỏi phòng ngủ với áo choàng và dép lê, rõ ràng cô muốn tham gia bàn bạc, và ngồi tựa vào thành ghế. Không quan tâm đến chủ đề công luận vì cô thấy nó thật tầm phào, Katherine đi ngay vào vấn đề chính.

"Julie đã viết nhiều thư gửi vào tù trong lúc anh ta vẫn còn ở đó. Nhưng chúng đều được trả lại không tình trạng không được mở ra. Từ lúc Benedict ra tù cô ấy đã viết cho đoàn luật sư của anh ta - những lá thư súc tích, lịch sự, lần này là đề hỏi cách thức trả lại chiếc xe anh ta đã đưa cho cô ấy. Và anh ta tiếp tục không trả lời. Cho đến khi nào anh ta làm việc đó - cho đến khi cô ấy hoặc ai đó có thể khiến cho Benedict hiểu Julie thật lòng muốn đi cùng anh ta ở Mexico City chứ không phải làm theo cái bẫy của mấy anh, thì Julie sẽ không cho phép bản thân lo lắng cho cô ấy hay bất kì ai. Hoặc để cho một ai đó lo lắng cô ấy. Julie đang tự trừng phạt mình".

Paul sững người nhìn Katherine trần trối.

"Cô ấy sẽ tránh tôi cả đời hay sao? Cần phải có sự tha thứ của Benedict mới được à?"

"Theo như tôi biết thì là vậy" Katherine rào đón.

"Được thôi" sau một lúc anh trả lời cộc lốc "Nếu đó là việc phải làm thì tôi sẽ làm vì cô ấy, và Julie sẽ không phải đợi chờ thêm sáu tuần hoặc sáu ngày nữa" Anh đứng lên như người vừa nhận nhiệm vụ "Tôi sẽ làm việc đó cho cô ấy trong vòng 48 tiếng. Hãy nói với Julie là có vài chuyện đã xảy ra và tôi phải cắt ngắn mấy ngày cuối tuần".

Anh quay đi, Katherine quan sát anh đi về căn phòng dành cho khách.

"Nhưng Paul, anh ta thậm chí không thèm nói chuyện với cô ấy".

"Hắn ta sẽ nói chuyện với tôi" Paul nói ra sau lưng.

"Điều gì làm anh nghĩ anh ta chịu nói chuyện với anh?" Ted nói ngay khi Paul ra khỏi phòng và mang theo túi đồ.

"Cái này" Paul nói và ném huy hiệu FBI lên đùi Ted, rồi lấy áo khoác ra khỏi tủ.

"Cái này có thể giúp anh được vào nhà anh ta, nhưng không chắc có thể khiến anh ta tin anh".

"Thằng chó đó đâu cần phải tin tôi. Ai đang giữ lá thư Julie viết trước lúc định ra đi với hắn vậy?"

"Tôi nè" Katherine nói, đứng lên tìm kiếm lá thư "nhưng nó cũng sẽ không thuyết phục được anh ta. Anh không thể chứng minh là cô ấy không viết nó chỉ trong hôm qua" cô nói thêm khi ra khỏi phòng ngủ cùng lá thư và đưa cho Paul "Hãy nhớ là bây giờ anh ta giàu có và nổi tiếng, và anh ta sẽ nghi ngờ bất cứ cái gì trông giống như nỗ lực hòa giải của Julie".

"Có thể. Nhưng tôi có vài thứ trong phòng làm việc của tôi ở Dallas có thể khiến anh ta phải tin".

"Cái gì?"

"Những cuộn băng" anh nói ngắn gọn, chỉ tay vào phù hiệu "Một cuộn băng về buổi họp báo cô ấy tổ chức với mong muốn thay đổi suy nghĩ của mọi người đối với hấn ta".

"Nó cũng không giúp ích gì nhiều. Anh ta sẽ quy chụp cuộn băng chỉ là một phần trong cả kế hoạch lừa gạt vĩ đại".

"Và" Paul bổ sung, thất cả vạt và quảy túi lên vai "một cuộn băng bị tịch thu ở Mexico City - cái đoạn quay lại phản ứng của Julie lúc hấn ta bị áp giải. Kẻ nào xem xong đoạn băng mà không cảm thấy bị ruột gan quặn đau thì hấn dạ dày của hấn khỏe hơn của tôi rất nhiều. Trong trường hợp hai người chưa hiểu ra vấn đề" anh nhấn nhò và ra đến cửa "Tôi sẽ lái xe về Dallas để lấy vài thứ cần thiết rồi bay sang LA vào sáng mai. Chúng tôi có lưu địa chỉ nhà của hấn ở California".

Ted toét miệng chế nhạo.

"Có chắc là anh không phá hỏng buổi tiệc của anh ta chứ hả?"

"Quý tha ma bắt cái buổi tiệc của hấn. Hấn làm cuộc sống của tôi và Julie rối tung cả lên và tôi đành phải chịu đựng. Nhưng nếu chuyện này thất bại" anh nói hờ với Ted "Nếu hấn vẫn tiếp tục không lắng nghe hay không thêm xem qua những băng chứng tôi đã cung cấp, thì tôi khuyên cáo anh nên lập hồ sơ kiện hấn tội bắt cóc Julie và cho những tổn thương về mặt tinh thần cô ấy phải gánh chịu. Nếu Benedict không nghe tôi nói thì hấn sẽ phải nghe anh ở tòa, và phải chi một khoản lớn".

"Cảm ơn, Paul" Katherine nói và hôn tạm biệt sau khi Paul bắt tay Ted "Tạm biệt" giọng cô hơi ngập ngừng "Gọi cho chúng tôi sau khi gặp được anh ta" Cô dõi theo bóng anh xa dần, rồi đóng cửa lại, Ted đang nhìn cô một cách kì quặc khó dò .

"Giọng em lúc chào tạm biệt nghe rất buồn - giống như là em đang chào vĩnh biệt vậy đó. Tại sao thế?"

"Bởi vì" cô nhìn có vẻ tội lỗi "em là một kẻ tồi tệ không xứng đáng được một người tuyệt vời như anh yêu thương".

"Giải nghĩa thử xem" anh cười cảnh giác.

"Có một chuyện em không nói với anh hoặc Paul" cô thú nhận "anh biết đó, Julie có thể nghĩ những gì cô ấy mong mỏi chỉ là sự tha thứ của Zack Benedict, nhưng điều cô ấy thực sự muốn là bản thân anh ta. Cô ấy luôn luôn muốn vậy. Ngay cả khi anh ta còn bị săn đuổi. Nếu Paul đạt được mục đích thì Julie sẽ có được nhiều hơn sự bình yên. Cô ấy sẽ có Zack Benedict".

"Gã đó đã trở lại làm ngôi sao nổi tiếng rồi. Em đã thấy trên tivi có biết bao phụ nữ vây quanh anh ta. Em cũng thấy tòa nhà anh ta đang ở. Anh ta sẽ không chịu yên ổn với một Julie Mathison bé nhỏ đâu".

"Em đã đọc bức thư anh ta gửi Julie" Katherine đoán chắc "Đó là tình yêu, và nó có thực. Ít ra em nghĩ là vậy" cô ngừng lên và cười nói thêm "Và nếu anh ta đã yêu Julie, thì tốt hơn anh ta nên hy vọng 'Julie bé nhỏ' chịu yên ổn với anh ấy sau những chuyện đã xảy ra. Cô ấy giận dữ, Ted. Sâu thẳm bên trong, cô ấy đang giận điên lên, thật sự giận vì những phán xét bất công đã ập đến với cô. Julie tự đổ lỗi cho bản thân vì đã đánh mất lòng tin của Zack, nhưng cô ấy cũng buộc tội anh ta vì những gì anh ta đã gây ra, bắt đầu là bắt cóc rồi nói dối cái chết anh trai và từ chối đọc thư cô gửi hoặc gặp mặt cô lúc cô tới nhà tù thăm anh ta".

"Con bé cười suốt và hầu hết là thật tâm" Ted cố tranh luận vì nếu không làm thế anh sẽ cảm thấy lo lắng "Hôm nay nó khiến chúng ta cười liên tục với câu chuyện bắt cần đồ keo lên bộ vét của ông hiệu trưởng".

"Cô ấy giận" Katherine khẳng khái "và cô ấy có quyền làm thế. Em còn hy vọng em sẽ đứng gần đâu đó để chứng kiến cảnh Julie cho anh ta những gì anh ta đáng phải nhận. Sẽ là một lời khen nếu anh ta có thể đón nhận và vượt qua".

"Và nếu anh ta không thể hoặc không muốn thì sao?"

"Vậy cô ấy nên tống anh ta ra khỏi tâm trí, kiếm sự an bình và vẫn có Paul".

Đứng lên tắt đèn, anh hỏi .

"Em đang ủng hộ cho ai vậy? Benedict hay Richardson?"

"Julie"

làm chủ trì buổi tiệc".

Chương 72

72.1

Ngồi trong phòng tắm nắng, Zack cẩn thận tra cứu dữ liệu về tài sản hiện có của anh vừa được Matt chuyển qua. Phía bên ngoài, những bức tường bằng kính được nhuộm màu để người bên ngoài không thể nhìn vào, có ai đó đang gọi tên anh, anh ngẩng lên nhưng không trả lời, chỉ đơn giản là đắm mình trong căn nhà ngày xưa và thưởng thức cảnh quan quen thuộc. Bên kia tấm kính là bãi cỏ xanh rì thoải mái đến tận hồ bơi với những cột trụ thời La Mã và những tượng đá bằng cẩm thạch. Phía rìa hồ bơi là sảnh lớn dành cho khách được thiết kế theo giống phong cách La mã của toàn bộ tòa nhà - mọi nơi đều đang đầy người. Những người thuê nhà vẫn giữ người làm vườn trong lúc anh vắng mặt, và thành quả của của ông lão là những khóm hoa rực rỡ sắc màu đan xen giữa những bụi cây cắt tỉa gọn gàng và hàng cây rợp bóng.

Lớp kính dày đã chặn hết những âm thanh ồn ào của buổi tiệc chỉ cách đó vài mét, nơi có hàng trăm con người đang nô đùa trong hồ bơi của anh, sử dụng sân quần vợt hoặc đang tắm nắng. Khoảng 300 khách khác sẽ quay lại vào tối nay cho đêm hội thứ hai, và những người cung cấp thực phẩm đã sẵn sàng bên dưới đây lều nằm ở mạn đông bãi cỏ.

"Zachary Benedict đâu rồi?" một phụ nữ mặc bộ bikini màu xanh vằn vện hỏi những người bạn của cô mà không hay biết Zack có thể nhìn và nghe thấy cô ta. "Tôi đã ở đây cả ngày và vẫn chưa thấy bóng dáng anh ta. Tôi bắt đầu nghĩ anh ta là một huyền thoại không tồn tại rồi đó." Không có gì bất ngờ vì cô ta không thể thấy anh, bởi vì đây nhà này hoàn toàn nằm ngoài phạm vi của họ ngoại trừ Matt và Meredith Farrell. Họ là những vị khách thật sự của Zack, những người duy nhất được phép bước chân vào phòng riêng của anh. Chính vì lý do đó nên anh quắc mắt giận dữ khi có một phụ nữ khác lên tiếng ngay lối đi phía trước phòng tắm nắng, "Này, có thấy Zack Benedict ở đây không?" anh đã xuất hiện ở ngoài đó, nhưng mấy giai điệu giống vậy đã leo thang suốt một giờ qua và sẽ không yếu đi cho đến lúc có ai đó gặp được anh.

Sau lưng anh, giọng nói êm ái khách sáo của Meredith vang lên rộn rã.

"Anh có thấy Zack Benedict không?"

"Không, tôi e là không" Zack đùa và lịch sự đứng lên.

"Có vẻ như mọi người đều đang tìm kiếm anh ta" cô trêu và đặt tay lên lòng bàn tay mở rộng của anh.

Zack bước tới trước và hôn lên má cô, hơi ngạc nhiên vì ảnh hưởng tức thời anh cảm nhận từ vợ Matt. Trước khi anh gặp được Meredith cách đây hai ngày, anh luôn cho rằng những lời khen của Matt dành cho vợ chẳng qua chỉ là sự mê đắm không có gì đặc biệt, nhưng khi anh gặp cô thì anh hoàn toàn bị ấn tượng. Meredith Bancroft Farrell có vẻ tự tin và xinh đẹp đúng như những bài báo đã ca ngợi, và không có chút kiêu căng phách lối như những gì Zack từng nghĩ. Thay vào đó là sự dịu dàng quý phái, một thái độ ấm áp khiến anh nguôi giận và rung động.

"Tôi có nghe" anh giải bày "Zack Benedict là một gã khó gần không thích tiệc tùng linh đình quá mức".

Cô nghiêm trang quan sát anh.

"Thật sao? Anh tin như vậy à?"

Anh cười và nhún vai "Tôi đoán bây giờ tôi không có tâm trạng".

Meredith cân nhắc đến chuyện Julie Mathison, cô đã suy nghĩ trong hai ngày qua, nhưng Matt đã không chỉ yêu cầu, anh còn chỉ đạo cô không được đề cập đến tên của Julie.

"Tôi có phiền anh làm việc không?" thay vào đó cô nói, liếc mắt qua tập hồ sơ dày cộm trên chiếc bàn cạnh ghế anh đang ngồi.

"Không hề gì, tôi rất thích có người ở cùng" Zack đảo mắt tìm cô con gái hai tuổi đáng yêu của Matt và thầm mong cô bé sẽ lại chạy ào vào phòng và đòi được anh ôm "Marissa đâu rồi?"

"Con bé đang uống trà với Joe trước khi ngủ trưa".

"Cô nhóc chuyên tán tỉnh" anh nói, liếc mắt về ấm trà anh vừa kêu người làm châm nước vài phút trước "đã hứa uống trà với tôi".

"Đừng nghĩ đến chuyện" Meredith cảnh báo "để Marissa chạm vào mấy cái tách tinh tế đó. Đạo gần đây con bé bắt đầu nghĩ người ta phải đánh rơi tách trà xuống sàn sau khi uống xong".

Matt hòa vào cuộc chuyện trò với dáng vẻ thư thả, nhẹ nhõm và thích thú.

"Marissa làm thế vì anh đã nói con bé là công chúa. Joe đâu rồi?" anh hỏi thêm "Anh cần gửi anh ta -".

Như thế người tài xế bấm sinh có năng lực ảo thuật, vì sau khi nghe thấy có tiếng kêu mình Joe O'Hara đã bước vào phòng tắm nắng nhưng anh ta không cười.

"Zack" anh nói "quản gia của anh vừa ngăn tôi lại ở hành lang. Có vẻ như anh có một vị khách đeo phù hiệu và làm cô ta nặng trĩu cả lên. Một gã FBI. Tên là Paul Richardson. Anh ta đang ở trong phòng sách".

Làm bầm chửi thề vì phải nói chuyện với FBI, Zack rào bước khỏi phòng.

"Zack" Matt gọi phía sau. Khi anh quay lại, Matt hỏi "Một mình? Hay có nhân chứng?"

Zack do dự "Với những nhân chứng, nếu hai người không phiền".

"Em có muốn đi theo không?" Matt hỏi Meredith.

Cô gật đầu và cả hai bắt kịp Zack, ba người cùng đi dọc hành lang và bước vào phòng sách làm từ gỗ cây gụ.

Thô lỗ phớt lờ người đàn ông cao lớn ngăm đen đang nghiên cứu kệ sách, anh đợi đến khi Matt và Meredith yên vị rồi anh ngồi xuống và quát lên.

"Cho tôi xem thẻ hành nghề của anh" Tay đặc vụ FBI mà Zack còn nhớ đã gặp ở Mexico City lôi phù hiệu trong túi áo khoác bằng da và chìa ra cho Zack xem. Zack liếc qua nó rồi nhìn sang Paul "Một bức ảnh xấu ồm, nhưng nó trông giống anh".

"Bỏ qua mấy phần chơi đồ được rồi" Paul phản kích với một vẻ ngoài bất lịch sự tương đương, lòng thầm ước lượng phương thức hay nhất để đối đầu với kẻ địch. "Anh biết ngay tôi là ai ngay từ lúc anh nhìn thấy tôi. Anh nhận ra tôi ở Mexico City".

Benedict nhún vai xua đuổi.

"Sao cũng được, nhưng tôi không có ý định nói chuyện với anh mà không có sự hiện diện của luật sư của tôi".

"Đây không phải cuộc gặp chính thức, lần này mang tính cá nhân. Hơn nữa anh không cần phải nói gì hết. Tự mình tôi nói thôi".

Thay vì mời Paul ngồi xuống, Zack hát đầu về phía chiếc ghế ngay trước bàn làm việc. Dẫm lên sự bực bội sẵn có trong giọng điệu từ lúc cuộc gặp bắt đầu, Paul ngồi xuống, và mở túi xách.

"Thật ra tôi muốn thảo luận việc này một cách riêng tư ..." anh nói và liếc về phía hai người đang ngồi trên ghế sofa, anh nhận ra họ ngay tức thì "mà không có ông bà Farrell".

"Anh thích gì tôi cóc cần quan tâm" Benedict nói. Ngả người ra chiếc ghế da, anh cầm lấy cây bút vàng đang nằm trên bàn và lăn nó trong những ngón tay. "Để tôi nghe thử anh muốn nói gì".

Giấu con giận đang leo thang sau vẻ ngoài lạnh như tiền, Paul nói.

"Tôi sẽ bắt đầu bằng việc nhắc cho anh nhớ anh đang trong một vị thế hết sức khó khăn với tội danh bắt cóc Julie Mathison. Nếu cô ấy quyết định làm đơn kiện anh thì anh có hy vọng ngồi sau song sắt lần nữa. Nhưng vì những lý do rất riêng tư" anh dễ chịu nói "tôi rất muốn được lo vụ đó".

Anh quan sát gương mặt vô cảm của Benedict, và khi không thấy bất cứ phản ứng nào, Paul chuyển sang một giọng điệu chân thành.

"Nghe này, để đáp lại sự đảm bảo là cô ấy sẽ không kiện anh, anh có thể cho tôi 5 phút và lắng nghe tất cả những chuyện tôi kể có được không vậy?"

"Có phải đó là một lời đề nghị lịch sự của anh mà tôi vừa được nghe?"

Paul nuốt nghẹn mong muốn được đập vào mặt Zack.

Benedict liếc nhìn đồng hồ "vậy anh còn 4 phút và 50 giây".

"Anh có hứa sẽ để tôi nói hết?"

"Nếu anh có thể nói hết trong 4 phút và 40 giây." Cây bút vàng bắt đầu được gõ gõ trên bàn làm việc báo hiệu sự thiếu kiên nhẫn. Và Paul nói cộc lốc.

"Để anh không nghi ngờ về tính xác thực trong lời nói của tôi, tôi phải báo cho anh biết là tôi đảm trách vụ án của anh. Tôi đã ở Keaton lúc cô ấy ở Colorado với anh, tôi vẫn ở đó khi cô ấy trở về, và tôi là người đặt vòng giám sát khi chúng tôi rời Keaton vì tôi có linh cảm anh sẽ tìm cô ấy hoặc ngược lại. Tôi cũng là người cô ấy gọi đến vào buổi tối chuẩn bị đi Mexico City. Và bây giờ" Paul nhấn mạnh ý chủ chốt "bất chấp anh nghĩ gì hay giới truyền thông đã phát đi những tin tức gì, tôi không có nghi ngờ gì về chuyện Julie đã muốn bẫy anh ở Mexico City. Sự thật là văn phòng của tôi không hề hay biết bất cứ cái gì trong kế hoạch của cô ấy đến trước buổi tối cô ấy gọi. Julie hoàn toàn kinh hãi và gọi cho tôi vì hai lý do: Ba ngày trước khi đi cô ấy đã đến gặp bà nội anh, bà Margaret Stanhope, vì một vài lý do nông nổi muốn hằn vết thương gia đình cho anh. Thay vì đạt được mục đích, bà ta đã đưa ra chứng cứ cho thấy anh thừa nhận đã giết anh trai anh, và bà anh còn thông báo cho cô ấy biết anh đã suy tính giết chàng trai kia và sau đó là vợ anh".

Paul mong đợi có vài phản ứng từ Zack, nhưng ngoại trừ vài nhóm cơ trên mặt Zack nhăn nhúm khi nghe nhắc đến tên người thân thì không còn gì khác, và Paul gan lì tiếp tục "cô ấy rời Ridgemont, và tôi đó cô hay tin toàn bộ diễn viên và nhân viên đoàn phim nhận được những cuộc gọi đe dọa, nhưng cô ấy vẫn không giao nộp anh. Cho đến cái đêm cô chuẩn bị ra đi, Tony Austin bị thương đến chết, và cô ấy thông báo cho chúng tôi biết anh sẽ gặp cô ấy ngày mai ở Mexico City." Anh chờ đợi lần nữa, nhưng Benedict vẫn ngồi đó, nhìn anh trừng trừng, và anh nổi điên lên.

"Mày có nghe tao nói không vậy thằng khốn. Lúc đầu nó không phải là một cái bẫy. Mày có biết chưa?"

Mặt Benedict rần rần, nhưng giọng anh vẫn êm ái một cách đáng ngại.

"Nói chuyện với tôi bằng cái giọng đó thêm một lần nữa là tôi ném anh ra khỏi nhà tôi ngay, cho dù tôi có hứa sẽ không ngắt lời" anh mỉa mai thêm "anh có biết chưa?"

Tự ép buộc mình phải nhớ anh đang ở đây vì lợi ích của Julie, Paul ngán ngạn.

"Cho qua mấy chuyện vớ vẩn vị thành niên đó đi. Chúng ta không thích nhau, nên đừng chấp nhát làm gì. Vấn đề là, tôi không đến đây để gây chiến với anh, tôi đến là để đưa anh xem bằng chứng rằng Julie không cố tình gài bẫy bắt anh ở Mexico City. Sự thật là những gì cô ấy đã thấy cộng với việc anh từ chối nghe cô giải thích đã làm tổn thương cô ấy nhiều hơn những gì anh biết hay tưởng tượng ra. Gia đình cô ấy lo lắng, và tôi cũng vậy".

"Anh ư?" Zack lặp lại với vẻ xác lác thích thú "Tôi tự hỏi tại sao vậy kia?"

"Vì tôi không giống anh, tôi tự thấy mình phải có trách nhiệm vì những thương tổn đã gây ra cho cô ấy ở Mexico City." Paul lấy ra một xấp hồ sơ, đóng túi xách lại và đứng lên. Nhặt nhều ném hồ sơ đó lên bàn làm việc của đối thủ, anh nói "Và bởi vì tôi yêu cô ấy".

Benedict không thèm liếc mắt "Vậy tại sao" anh chế nhạo "Cái tin đó không làm tôi ngạc nhiên gì hết vậy ta?"

"Có lẽ anh là người sáng suốt" Paul nạt "Sao cũng được, chúng có nằm trong này - hai cuộn băng và một lá thư. Khỏi cần tin tôi, Benedict, tự mà xem lấy. Và nếu anh còn chút ích tốt đẹp nào thì hãy làm giảm bớt những gì cô ấy đang gánh chịu".

"Anh nghĩ nó đáng bao nhiêu" Zack khinh miệt hỏi "cái 'những gì cô ấy đang gánh chịu' ấy. Một triệu đô. Hai triệu. Hay nhiều gấp đôi, anh có tính chia sẻ tiền thưởng với cô ta không?"

Đấm tay xuống bàn làm việc. Paul nhào người tới trước và hung tợn nói.

"Đáng ra tao phải để cảnh sát Mexico đánh cho mày ói mật trong lúc áp giải qua biên giới mới đúng".

"Thật hả? Sao mày không làm?"

Đứng thẳng lên và cào nát Zack bằng cái nhìn khinh khi.

"Vì Julie đã bắt tao hứa trước khi cô ấy giao nộp mày là sẽ phải không được để ai tổn thương mày cả. Điều duy nhất cô ấy dối mày là về cái thai. Cô ấy làm vậy để mày cho cô ấy đi theo. Hẳn là Julie bị điên nên mới nghĩ cô ấy yêu mày, thằng khốn kiêu ngạo vô tâm".

Benedict đứng lên và đi vòng qua bàn.

"Thử đi" Paul dang tay chào mời "Cứ tự nhiên, quý ngài ngồi sao điện ảnh. Chỉ cần đánh một cú thôi rồi tao sẽ kết thúc họ mày".

"Đủ rồi" Matt gầm lên và giữ chặt tay Zack "Richardson, anh đã có 5 phút. O'Hara" anh la lên "Chỉ cho ngài Richardson lối ra".

Joe O'Hara xuất hiện ngay cửa nơi anh ta đang nghe trộm câu chuyện.

"Chán, vừa mới vào phần hay." Anh nói. Liếc qua Richardson với chút ít kính nể, anh lịch sự chỉ tay vào lối ra và nói "Tôi chưa từng gặp người thi hành công vụ nào lại mặc vét, sẵn lòng dẹp cái phù hiệu và giờ nắm đầm ra cả. Cho phép tôi đưa anh ra xe".

Trò hài hước của Joe không làm không khí căng thẳng trong phòng nguôi ngoai chút nào.

"Anh nghĩ chúng ta nên đi" Matt nói.

"Và em nghĩ" Meredith tranh cãi và ngơ ngàng nhìn hai người đàn ông "Chúng ta nên đợi Zack xem xét chứng cứ trong tập hồ sơ kia" cô quay sang Zack "Tôi nghĩ đây là lúc tôi nói cho anh biết tôi cũng tin Julie yêu anh rất nhiều. Tôi cũng tin những điều Richardson nói hoàn toàn là sự thật".

"Nếu cô tin" Zack thô lỗ đập lại "thì cứ lấy mấy cái chứng cứ này rồi tự đi mà xem xét, Meredith. Cô đót nó cũng được".

Mặt Matt trắng bệch vì giận dữ "Tôi cho cậu 5 giây để xin lỗi vợ tôi".

"Tôi chỉ cần hai" Zack cộc lốc, và Meredith mỉm cười trước khi anh nói. Đưa tay cho cô và cười dứt khoát "tôi xin lỗi vì giọng điệu của mình. Tôi đã thô

lỗi một cách không thể tha thứ".

"Không phải không thể tha thứ" cô nói, tìm kiếm một điều gì đó trong mắt anh "Tôi sẽ làm theo lời đề nghị của anh là mang theo phong bì này".

"Vì chồng cô vẫn đang cân nhắc có nên đâm tôi một cú hay không, và vì tôi vừa mới có nó" Zack nói ráo hoảnh "Tôi không nghĩ mình nên làm cô thất vọng".

"Rất khôn ngoan" cô nói và chuyển nụ cười sang chồng. Nhặt lấy phong bì, Meredith choàng tay qua người Matt "Đã từng có lúc chỉ cần nghe đến tên cô ấy là đủ làm anh phát điên" cô dịu dàng nhắc, cố gắng xóa hết những căng thẳng còn vương vãi giữa hai người đàn ông.

Nét mặt cau có giãn ra thành nụ cười khiên cưỡng.

"Anh cũng là một gã đại ngốc như Zack hay sao?"

Cô cười "Đây là câu hỏi sẽ đưa em vào cuộc chiến với một trong hai người các anh".

Matt âm thầm vò tóc cô và kéo cô sát lại.

"Chúng tôi sẽ gặp lại anh ở buổi tiệc" cô nói với ra sau lưng khi họ ra khỏi phòng.

72.3

"Tốt thôi" Zack nói, quan sát họ rời đi, ngưỡng mộ cách họ sẽ chia cuộc sống, và thay đổi con người Matt. Đã từng có lúc anh tưởng tượng đó sẽ là Julie và anh - giận dữ vì để cô xâm nhập tâm trí, anh bước đến khung cửa sổ và mở màn che. Anh không chắc anh khinh miệt điều gì nhiều hơn - sự bội bạc của cô hay tội lỗi của anh. Ở tuổi 35 cô quyến rũ anh trút hết tâm lòng vào những lá thư ngắn và nhìn chăm chăm vào bức ảnh của cô, đó là chưa kể phải mạo hiểm đi mua nhẫn cưới cho cô ở một trong những tiệm kim hoàn nổi tiếng nhất Nam Mỹ. Sự xấu hổ và căm ghét bản thân anh cảm thấy gần như vượt qua sự nhục nhã vì bị đánh trước nửa thế giới. Cô phải chịu trách nhiệm cho chuyện đó. Và bất cứ ai có tivi đều biết - họ biết anh đã mù quáng, bị mù người một cách điên cuồng bởi một giáo viên thị trấn nhỏ đến mức sẵn sàng mạo hiểm để có được cô.

Cố gắng loại bỏ cô ra khỏi tâm trí, Zack quan sát đám đông đã quay trở lại cho sự kiện buổi chiều. Glenn Close đang trò chuyện với Julia Roberts. Cô ngẩng lên thấy anh bên cửa sổ và vẫy vẫy tay.

Zack đưa tay chào đón. Trên bãi cỏ nhà anh, hầu hết bọn họ đều có thể sẵn sàng cho anh chỉ với cái ngoắc tay, và vài người trong số đó là những phụ nữ đẹp nhất thế giới. Nắm chặt tay chấn cửa sổ, Zack nghiêng cứu họ, tìm kiếm một ai đó đặc biệt và phù hợp với anh - ai đó có đôi mắt đẹp, cái miệng gợi cảm, môi gợi, mái tóc khỏe khoắn... ai đó ấm áp, hóm hỉnh, đầy mục tiêu và lý tưởng... ai đó có thể làm tan chảy lớp băng trong trái tim anh. Anh rời khung cửa và đi thay đồ quần áo. Không hề có một ngọn đuốc rực sáng nào có thể làm anh tan chảy giống như những gì anh đã cảm nhận ở Colorado, và nếu có, anh cũng sẽ không để việc đó xảy ra lần nữa. Hành xử như một gã si tình không phải phong cách của anh. Chắc là lúc ở Colorado anh bị loạn trí. Rõ ràng là vì sự kết hợp giữa thời gian và địa điểm. Trong những trường hợp bình thường anh không đời nào cảm thấy giống vậy với một phụ nữ còn sống.

Anh sẽ tỏ ra quan tâm đến khách khứa nhiều hơn nữa, anh thề. Anh không biết tại sao, chỉ sau 6 tuần, những thích thú của anh đối với sự nghiệp khởi sắc bắt đầu nhạt đi. Anh đã kiệt sức, anh tự nhủ, rồi cởi nút áo. Trong sáu tuần, anh đã gặp 6 nhà sản xuất phim, 5 công ty chế tác, vô số hợp đồng mời hợp tác kinh doanh, anh cũng đã đọc hàng tá kịch bản, xoay xở thương lượng với những người đang thuê nhà anh, tuyển dụng những nhân viên mới và thuê lại người cũ, mua hai chiếc xe, đặt mua một chiếc máy bay. Anh cần phải thư giãn và tận hưởng hương vị thành công đã quay trở lại, anh tự nhủ và ném áo sơ mi xuống giường. Sau lưng anh cánh cửa bật mở, anh quay người lại, tay anh đang tháo dây nịt.

"Em tìm anh khắp nơi, Zack" cô nàng tóc đỏ nở nụ cười mời mọc và cố tình bước vào phòng, bầu ngực của ả đung đưa khiêu khích, cặp mông thì lắc lư qua lớp lụa mỏng manh, trang sức thì đeo đầy trên tay và cổ "Và em tìm ra anh đúng lúc anh đang cởi quần áo. Thật là trùng hợp".

"Ngạc nhiên thật" anh nói dối, cố gắng nhớ xem cô ả là ai "nhưng phòng ngủ được tạo ra là để làm chuyện đó đúng không?"

"Không chỉ có vậy" cô ta thì thầm và trượt tay lên ngực anh.

Anh dịu dàng kéo tay cô ta ra. "Đề sau đi" anh đẩy cô ta ra cửa "Tôi cần đi tắm, rồi ra ngoài kia làm chủ trì buổi tiệc".

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73

"Bữa tiệc thật tuyệt đó Zack" một giọng thì thầm chọc ghẹo không lẫn vào đâu được vang lên bên tai anh "Nhưng anh tìm đâu ra được nhiều con khi se sua chừng diện quá vậy?"

Zack tách khỏi đám đông đứng cạnh hồ bơi và choàng tay qua vai cô, kéo cô lại gần .

"Tôi đã hy vọng là chị sẽ đến".

"Tại sao, để giảm bớt sự nhàm chán của anh hả?" cô vẫy tay về đám người đã nênm cứng cả dãy nhà từ một giờ chiều.

Khi cô chuẩn bị quay đi, anh kéo tay lại.

"Đừng bỏ tôi chứ" anh đùa "Irvine Levine đã nói chừng chúng ta và anh ta sẽ vô tôi ngay cho bộ phim Empire định để tôi làm mất thôi. Đứng bên cạnh tôi cho đến hết ngày luôn nhé".

"Đồ chết nhất, để tôi cho anh thấy cách giải quyết." Bỏ qua lời cảnh báo thân tình của anh, cô chìa những ngón tay thon dài đã nhuộm hết phần móng "Irwin yêu quý" cô đều đều, hôn vào má anh ta "Zack muốn anh biến đi và để anh ấy tận hưởng buổi tiệc một cách yên bình".

"Vẫn ác ý như thường lệ nhỉ Barbra" anh ta quát.

"Làm tốt lắm" Zack nhìn theo người đàn ông bị sỉ nhục biến mất chỉ trong một phút "Đại diện của tôi cũng có sức ảnh hưởng tương tự mỗi khi anh ta nói về chuyện tiền nong".

"Khỏi bận tâm đến người đại diện của anh. Sao anh không hỏi âm những lá thư của tôi hà gã ngốc? Không phải ai ngồi tù tôi cũng gửi đồ cho đâu, anh biết đó".

"Vì tôi xấu hổ và không muốn được ban phát ơn nghĩa. Giờ im miệng đi và âm ừ vài câu tốt đẹp cho tôi nhờ".

Cười lớn và vòng tay qua thắt lưng anh, cô bắt đầu êm ái hát .

"Con người - những con người cần nhau là những người may mắn nhất ..."

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74

74.1

"Chính là cái này" Meredith nhảy dựng lên khỏi ghế sofa phòng khách, cô, Matt và Joe O'Hara đang ngồi xem những cuộn băng mà đặc vụ FBI đưa cho. Gạt đi những giọt nước đang ngân ngấn nơi khóe mắt cô cho hết 'chứng cứ' vào lại phong bì.

"Em phải bắt Zack xem những cái này cho dù có phải trói anh ta lại trước".

"Meredith" Matt ôn tồn nói và nắm lấy cổ tay cô "Em đã đứng về chuyện Julie, bây giờ thì anh có thể thấy vậy, nhưng anh cũng hiểu Zack. Em không thể bắt buộc cậu ấy xem những thứ này trừ khi cậu ấy sẵn lòng làm vậy".

Cô lưỡng lự suy nghĩ rồi nụ cười kiên quyết rạng ngời trên môi .

"Em có thể - và em biết phải làm sao rồi".

Anh đứng lên "Nếu em đã quyết tâm làm thử thì để anh đi cùng, anh sẽ giữ cậu ta trong lúc em trói cậu ấy lại".

"Việc đó không có hiệu quả gì đâu" cô nói "anh sẽ nổi khùng, nhưng nếu anh không ở đó thì em có thể sử dụng anh một cách có hiệu quả để làm bẽ mặt Zack và bắt anh ấy xem những thứ này".

"Anh nghi ngờ chuyện đó".

"Cứ để em thử" cô nói, nhón gót và hôn lên trán anh "Nếu em cần anh giúp đỡ em sẽ đến và kéo anh theo".

Trước khi anh có thể phản đối theo như điệu bộ của anh là sắp sửa làm thì Meredith đã lách qua cánh cửa hành lang và bước ra bãi cỏ phía sau. Nhìn thấy Zack đang đứng cùng một nhóm diễn viên và chủ hãng phim bên cạnh hồ bơi, cô thẳng hướng có anh mà đi tới, đôi dép Ý của cô nện nhẹ nhàng dưới gót chân trần ngang qua những người phục vụ mặc vét trắng và đám đông đang buồn chuyện.

Zack đang cười về một câu chuyện hài hước thì thấy Meredith đi cắt ngang mặt sân với một phong bì màu nâu to dùng trong tay, nụ cười của anh đột ngột biến mất.

"Cho tôi xin một phút" anh nói với Barbra, đôi mắt anh dán chặt vào bì thư.

"Tôi đang thắc mắc cô và Matt ở đâu" anh miễn cưỡng cười và tránh phải nhìn vào phong bì trong tay cô "Cô vẫn chưa thay đồ cơ à?"

"Chúng tôi ở trong phòng khách và xem vài thứ trên tivi" cô nói, Zack nhận ra đôi mắt cô còn ướt "Tôi có thể nói riêng với anh được không?"

"Buổi tiệc đang diễn ra mà" anh lảng tránh "Đi với tôi và tôi sẽ giới thiệu cô với Kevin Costner. Anh ta đã yêu cầu được gặp cô từ tối qua".

"Để sau đi" cô cố chấp "Việc này thật sự không thể đợi thêm".

Không còn lựa chọn nào khác anh đành gật đầu và đi theo cô vào nhà, dọc theo hành lang dẫn đến phòng sách.

"Cái gì đang có trong đầu cô vậy?" anh cộc cằn, sai bước qua bàn làm việc và bật đèn lên, còn cô thì kéo hết rèm cửa xuống và căn phòng gần như tối om.

Rời khỏi cửa sổ và đi tới đứng trước mặt anh.

"Nội dung của những thứ bên trong phong bì này đang có trong đầu tôi".

"Tôi đã yêu cầu cô hủy nó đi".

"Đứng, anh có yêu cầu" cô phản kích, lạnh lùng đối mặt với anh như một cô nàng tóc vàng tính nóng như lửa "Và giờ có vài chuyện tôi cần yêu cầu anh làm".

"Chuyện gì?"

"Anh có thấy mình nên có vài nghĩa vụ với chồng tôi sau những gì anh ấy đã làm cho anh từ lúc anh còn trong tù hay không?"

Zack thận trọng gật đầu.

"Tốt. Matt sẽ không bắt ép anh phải làm gì đó để đáp lại tình bạn của anh ấy".

"Nhưng cô thì có." Anh kết luận cộc lốc.

"Anh nói đúng. Để đáp lại những năm trung tín và giúp đỡ của chồng tôi, nhân danh anh ấy tôi yêu cầu anh làm việc này. Chúng tôi muốn anh ngồi đây và xem hết những cuộn băng và đọc lá thư của cô ấy trong phong bì này".

Quai hàm Zack siết chặt, nhưng anh gật đầu và bắt đầu đứng lên.

"Tôi sẽ xem sau".

"Không, bây giờ".

Anh trừng mắt nhìn cô với cách biệt chiều cao đáng nể, nhưng không thành công gì mấy.

"Nó chỉ đáng của anh" cô chỉ ra rành rành "có khoảng nửa giờ thôi mà".

"Được rồi" anh cúi kính "Cô muốn tôi xem một mình hay cô phải ngồi cùng để bảo đảm tôi giữ lời hứa vậy hà?"

Cô thừa nhận mình thắng cuộc với vẻ ngọt ngào làm nguôi cơn giận.

"Tôi tin lời hứa của anh. Cảm ơn" cô bước đi, cho cuộn băng đầu tiên vào máy phát, và dúi vào tay anh bộ điều khiển. "Cuộn băng đầu tiên là buổi họp báo Julie tổ chức một hay hai ngày gì đó sau khi cô ấy rời khỏi Colorado. Anh đã từng xem nó chưa?"

"Chưa" anh gất.

"Tốt, vậy anh sẽ bị ba cú sốc cùng lúc. Cuộn băng thứ hai rõ ràng được quay bởi một tay nghiệp dư trong lúc anh bị cảnh sát Mexico áp giải. Nhớ để mắt đến Julie trong lúc xem".

Khi cô rời đi, Zack ấn mạnh vào nút chạy trên thanh điều khiển, nhưng anh liền đứng lên và đi về phía quầy rượu. Chỉ việc nhắc đến tên Julie Mathison là lại làm anh nhớ đến sự ngu ngốc cả tin của anh, cảm giác đó làm cổ họng anh khô rát. Nhận thức được anh phải nhìn thấy cô trong căn phòng này, trong nhà của anh làm anh buột miệng chửi thề và nhanh chóng ném vài cục đá vào ly và rót đầy rượu từ cái chai gần nhất. Trên màn hình sau lưng anh, ông thị trưởng của cái thị trấn bé xíu nơi cô sống thông báo về buổi họp báo và yêu cầu mọi người phải tôn trọng cô.

Nở nụ cười khinh bỉ, Zack quay lại bàn làm việc, ngồi dựa lên nó, hai tay khoanh lại. Cho dù anh vẫn vững vàng trước hình ảnh và âm thanh phát ra từ cô, nhưng anh lại nao núng khi cô nhìn lại anh, phản ứng đầu tiên của anh là tại sao cô có thể bình tĩnh đến vậy trước hơn 200 phóng viên.

Một vài phút sau, Zack chậm rãi đặt ly rượu xuống bàn, sững sờ không tin được những gì anh đang nghe. Dù anh đã gửi trả cô về nhà với mục đích đánh

tan bất cứ tình cảm nào cô dành cho anh thì cô vẫn nhìn vào máy quay và cố diễn giải rằng vụ bắt giữ chỉ là một chuyện đùa vui, và Zack là một anh hùng mưu trí đã ngăn cản cô đào thoát một cách khôn khéo lúc ở trạm nghỉ và liệu mình cứu sống cô bên dòng suối lúc cô trốn lần hai.

Vào cuối bài phát biểu những câu hỏi ập đến tới tấp, nhưng cô vẫn giữ nụ cười đĩnh đạc và tránh đổ tội cho Zack bằng cách đưa ra những lời giải thích mà Zack biết là thành thật nhưng không đầy đủ. Khi phóng viên hỏi anh có dùng súng đe dọa cô không, Zack biết là anh có làm, nhưng cô đáp trả bằng một câu nói đùa.

"Tôi biết anh ấy có súng vì tôi đã thấy nó rồi, vậy là đủ để thuyết phục tôi - ít nhất là lúc đầu - là tôi không nên đánh nhau hay chỉ trích những bộ phim cũ kĩ của anh ấy".

Mím môi cười miễn cưỡng vì khả năng hóm hỉnh của cô, Zack nghiêm khắc tự cảnh tỉnh mình là cô làm vậy là bởi vì cô nghĩ anh sẽ xem buổi phỏng vấn và lộ ra nơi anh lần trốn mau chóng hơn. Tuy nhiên một phút sau, khi cô được hỏi liệu có đâm đơn kiện anh tội bắt cóc hay không và thấy cô mỉm cười rạng rỡ và phản biện một tội ác liên bang bằng một câu bông đùa khác.

"Tôi không nghĩ mình có thể kết tội anh ấy. Ý tôi là, nếu có phụ nữ trong ban bồi thẩm thì họ sẽ tha bổng anh ấy trong vòng một phút, ngay khi họ biết anh ta đã chia sẻ công việc nấu nướng và lau dọn".

Zack với tay lấy ly rượu, nhưng giây phút cô trả lời câu hỏi khiến anh phải đặt ly xuống lần nữa, chân mày anh nhíu lại sững sờ không tin nổi.

"Cô Mathison, cô có muốn thấy Zachary Benedict bị bắt không?"

"Làm thế nào tôi lại muốn một người bị hàm oan quay lại nhà tù? Tôi không hiểu tại sao bồi thẩm đoàn lại kết tội sát nhân cho anh ấy, nhưng tôi biết anh ấy không thể làm chuyện đó. Nếu anh ấy có thể thì giờ này tôi không thể đứng đây, như tôi đã nói vài phút trước, tôi đã gây nguy hại cho cuộc đào tẩu của anh. Để tôi nhắc anh nhớ, khi nghe có tiếng trực thăng, điều đầu tiên anh ấy quan tâm là sự an toàn của tôi, không phải của bản thân anh ấy. Tôi mong mỗi được thấy cuộc săn người này chấm dứt trong lúc có ai đó mở lại vụ án".

Zack cầm thanh điều khiển và dự định tua lại đoạn băng và nghe lại câu trả lời cuối cùng của cô, tìm kiếm một chút gì đó giả dối hay mưu toan, nhưng câu hỏi tiếp theo làm ngón tay anh cứng đờ ngay trên nút chạy.

"Cô có yêu Zachary Benedict không?"

Anh thấy cô ngáp ngừng, rồi cô nhìn vào máy quay và cười êm ái.

"Lúc này hoặc lúc khác hầu hết phụ nữ trên đất nước này từng mơ tưởng yêu đương với Zachary Benedict. Bây giờ tôi đã biết về anh. Tôi nghĩ họ đã có sự phân xử tuyệt vời. Anh ấy -" cô lúng túng, giọng cô có chút ghen ngào "là một người rất dễ khiến phụ nữ phải đem lòng yêu".

74.2

Zack đập mạnh nút trả lui và xem lại hai câu hỏi cuối, nhìn vào màn hình, nghiền cứu nét mặt và giọng nói của cô, cố tìm cho ra một vài điều dối trá ẩn sâu bên dưới. Anh không tìm thấy gì cả. Những gì anh thấy và nghe chỉ là sự dửng dưng, tự tin và tất cả những thứ anh đã yêu khi còn ở Colorado.

Tự nói với bản thân rằng anh đã bỏ sót một điều gì đó, một vài mưu chước, một vài lý do khiến cô cư xử như thế trước hàng triệu khán giả truyền hình, anh lấy cuộn băng còn lại ra khỏi phong bì và cho vào đầu máy. Lần này anh vòng ra trước bàn làm việc và ngồi xuống, ép buộc mình xem lại cảnh tượng anh không bao giờ quên, anh tượng anh bị đàn áp, bị phủ phục dưới chân cả thế giới, tất cả là vì anh bị mất trí bởi một kẻ dối trá mưu mô...

Người đã thú nhận trước cả thế giới rằng cô yêu anh.

Cho dù anh đã bắt cóc cô.

Và gửi cô về nhà sau khi nói cho cô biết cô không phân biệt được sự khác biệt giữa tình dục và tình yêu.

Zack mãi mê suy nghĩ đến mức phải mất một lúc sau mới nhận ra được những gì đang diễn ra trên màn hình tivi, quai hàm anh nghiến chặt khi anh thấy cảnh mình bị xô vào tường và bị cảnh sát Mexico còng tay. Mọi người xung quanh thì đang gào thét, nhưng kẻ nào đó đang quay cuộn băng này vẫn giữ máy quay xoay vòng vòng, cố dò theo giọng phụ nữ đang la ó như thể ai đó đang bị thương.

Rồi anh cúi người về trước, không thể tin được Julie đang muốn thoát khỏi vòng kềm tỏa của cảnh sát. Cô thét "Đừng làm tổn thương anh ấy!" Anh thấy Richardson giữ chặt cánh tay cô, kéo cô lui lại, và anh thấy cô khóc vì những gì người ta đang làm với anh.

Máy quay chuyển sang Zack và Hadley, và vài giây sau Hadley đã tiếm quyền sở hữu chiếc nhẫn trong túi áo anh. Máy quay dò theo Hadley lúc hần đến bên Julie, cô đưa tay ra để đáp trả lời hăn vừa nói, rồi cô nhìn xuống lòng bàn tay mình, cô bắt đầu khóc lóc thảm thiết, và chôn chặt chiếc nhẫn vào lòng.

Zack suýt té khỏi ghế khi nhìn thấy nét mặt đau đớn của cô, nhưng anh buộc mình ngồi yên và xem chuyện gì diễn ra tiếp theo. Nếu nó giống những gì anh còn nhớ thì ... cảnh sát Mexico đẩy anh tới trước, rồi Hadley bảo họ dừng lại khi anh đứng trước mặt Julie. Người quay đoạn băng chắc chắn đã tiến gần hơn vì âm thanh nghe cũng rõ ràng hơn. Nhưng Zack không cần nghe. Những câu Hadley nói đã ghim sâu vào não anh từ lâu rồi.

"Cô Mathison, tôi đã quá thô lỗ. Tôi chưa kịp cảm ơn cô vì đã hợp tác với chúng tôi. Nếu không có sự giúp đỡ của cô cho toàn bộ kế hoạch thì Benedict có thể sẽ không bao giờ bị bắt".

Zack còn nhớ con sóc lạnh giá quét qua cơ thể anh, và anh tự thấy mình trên phim, nhìn cô điển tiết, trước khi anh giật tay buộc bọn cảnh sát kéo anh ra khỏi đó...

Đó là những gì có ở trên băng giống y những gì xảy ra tại sân bay.

Anh sụm xuống, bị đánh bằng dùi cui. Ngoại trừ một chi tiết bên lề - Zack chú ý bên góc phải màn hình, và anh đứng lên để nhìn cho rõ : Julie rõ ràng đã trở nên điên loạn khi thấy họ đánh đập anh, và cô chạy đến tấn công Hadley, thốn thức và cào cào vào mặt hắn, đâm vào ngực hắn, và khi Richardson kéo cô ra cô liền đá hai cú chết người vào giữa háng Hadley. Rồi cô bất tỉnh, và Richardson bắt đầu tru tréo gọi bác sĩ trong lúc anh bị đưa ra khỏi sân bay.

Tìm anh bắt đầu đập dừ dôi và đau đớn, Zack xem lại đoạn băng, chỉ lần này anh không thể rời mắt khỏi khuôn mặt cô, và những gì anh thấy làm ruột gan anh thất lại. Tay anh run rẩy lúc lấy lá thư khỏi phong bì và mở nó ra .

Gửi Cha mẹ, Carl và Ted.

Lúc cha mẹ đọc được bức thư này thì con đã bỏ đi cùng Zack. Con không trông đợi cả nhà bỏ qua cho những gì con làm hoặc tha thứ cho con, nhưng con vẫn muốn giải thích để một ngày nào đó cả nhà sẽ hiểu.

Con yêu anh ấy.

Con muốn đưa ra rất nhiều lý do nữa ngoại trừ điều trên, nhưng khi con vất óc tìm kiếm thì con lại không thể nghĩ ra cái gì khác. Có lẽ vì những chuyện khác không còn là vấn đề nữa.

Sau khi con đi có lẽ cả nhà sẽ còn nghe nhiều chuyện của Zack, những tin đồn tệ hại và những lời đồn đoán ác ý từ phóng viên và cảnh sát cho tới những người thậm chí không quen biết anh ấy. Con ước gì mọi người được gặp Zack. Vì chuyện đó là không thể xảy ra nên con sẽ để lại một món đồ của anh ấy để giúp mọi người có khái niệm cơ bản về Zack. Kèm theo sau đây là bản photo bức thư anh ấy gửi con, một bức thư riêng. Một phần trong thư không thể tiết lộ, nhưng không phải vì đoạn đó có thể làm thay đổi nhận định của cả nhà mà bởi vì nó liên quan đến một người khác và ân nghĩa đặc biệt người đó đã làm cho tụi con. Khi cả nhà đọc thư xong con tin rằng mọi người sẽ đồng ý là người đàn ông viết ra nó sẽ yêu thương và bảo vệ con bằng hết khả năng của anh ấy. Chúng con sẽ kết hôn ngay khi ở cùng nhau .

Zack ngả người ra sau và nhắm mắt lại, cảm xúc trong anh là sự kết hợp giữa khổ tâm và dịu dàng từ những gì anh đã được đọc và xem. Anh nhìn thấy khuôn mặt khổ sở của cô khi anh bị xích tay và giọng nói êm ái của cô khi họ trò chuyện qua điện thoại "Em yêu anh nhiều quá...Em không thể ngừng yêu anh được... hãy giữ lại những lời nguyện cầu của anh, anh yêu... anh sẽ phải quỳ xuống lúc em đến đó... ước rằng em để cho anh ngoi nghỉ vào buổi đêm, ước rằng em ngừng sinh con cho anh" Vài tuần trước anh biết cô đã nói dối chuyện cô có thai, nhưng anh luôn nghĩ cô làm thế để buộc anh sập bẫy.

Những chuyện khác đều là sự thật.

Julie ở Colorado, ngã lăn ra trong tuyết cùng anh ... nằm trong vòng tay anh vào ban đêm, dâng hiến bản thân cô cho anh với sự nhiệt tình không hề giấu giếm làm anh điên lên vì khao khát và mong muốn được làm cô vui sướng như cô đã làm với anh... Julie với đôi mắt lấp lánh, tiếng cười rộn ràng, từ vụng phong phú, nụ cười hoạt bát.

Anh vẫn có thể cảm nhận được lúc cô nằm trong vòng tay anh vào cái đêm cuối cùng, những ngón tay cô xò ra trên ngực anh lúc cô nói cô yêu anh... vẫn nhớ đôi mắt cô tối sầm cảm thông khi anh kể lại câu chuyện anh bị cô giáo từ chối khiêu vũ ... "Em sẽ không bao giờ làm anh thất vọng, Zack" Anh vẫn nhớ nét mặt rạng ngời của cô khi nói về những phụ nữ vừa mới biết đọc.

"Ồ Zack, giống như là đang giữ một phép màu trong tay vậy đó" .

Nếu cô không hình thành cái ý tưởng điên khùng là đi thăm bà nội xảo trá của anh, Zack nhận ra cô lẽ cô sẽ không tuyệt vọng trước sức ép từ cái chết của Austin. Richardson đã nói cô có thể đương đầu với cú đấm đầu tiên mà không mất đi sự kiên định. Nhưng cô bị tê liệt ở lần thứ hai.

Cô có thật. Và cô là của anh. Cô đã yêu anh khi anh không có gì để cho cô ngoại trừ một cuộc sống lẩn trốn. Cô đã ôm chặt chiếc nhẫn cưới và khóc than vì con tim cô tan vỡ.

Cô đã làm mọi chuyện. và giờ điều đột ngột đánh vào tâm trí anh chính là Richardson không nói Julie còn yêu anh, nhưng chỉ nói cô đang cảm thấy tội lỗi vì những chuyện đã xảy ra ở Mexico City. Những phần khác cũng bắt đầu hiện lên trong đầu anh: Richardson hình như đã có nhiều thời gian bên cô đủ để anh ta yêu cô. Cô chỉ biết Zack trong vòng 1 tuần, và anh thì đã biến đời cô trở thành địa ngục. Đờ đẫn vì sự khản thiết và sợ hãi, Zack chậm chạp đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 75

Matt và Meredith mỉm cười ý nhị khi Zack sải bước ngang qua phòng khách và mang theo hành lý. Ngã người ra ghế sofa, Matt duỗi chân thoải mái và soi mói bộ vết xanh Zack đang mặc với nụ cười toe toét đầy hiểu biết.

"Không ai lại mặc vết trong một buổi tiệc ở California cả Zack à. Mà buổi tiệc vẫn chưa kết thúc nữa chứ".

"Tôi quên khuấy buổi tiệc chết dẫm này rồi" anh nói, nhìn những khách khứa phía ngoài cửa sổ "Thay mặt tôi được không? Nói họ là đã có chuyện khẩn cấp xảy ra. Tôi có thể mượn phi công của anh được không?" anh nói thêm, lơ đãng đặt hành lý xuống và thất lại cà vạt.

"Chỉ phi công của tôi thôi hả?" Matt nói rồi liếc mắt với Meredith, lúc này cô đang ngồi trên thành ghế và đặt tay lên vai chồng "Không cần máy bay của tôi sao?"

Zack quay sang người giúp việc vừa đưa cho anh hai túi xách khác được đóng gói theo chỉ dẫn của anh.

"Máy bay và phi công của anh" Zack mất kiên nhẫn.

"Còn tùy thuộc cậu sắp đi đâu".

Hài lòng vì anh đã có đủ mọi thứ cần dùng trong vài ngày tới, Zack cuối cùng cũng dành hết tâm trí cho người bạn của anh .

"Anh nghĩ tôi sẽ đến cái chốn quỷ quái nào?"

"Sao tôi biết được. Nếu là Keaton, Texas thì cậu không nghĩ nên gọi cho Julie trước hay sao?"

"Không. Tôi không biết cô ấy sẽ phản ứng thế nào. Tôi không muốn cô ấy lẩn trốn đâu đó. Nếu tôi theo dạng bình thường thì phải mất nhiều thời gian hơn mới đến được đó".

"Còn gã kia thì sao? Cậu để cô ấy đợi suốt 6 tuần trong lúc Richardson đã nắm tay cô ấy, không còn nghi ngờ gì, đưa bờ vai ra cho cô ấy khóc. Hơn nữa, máy bay riêng lại là món đồ chơi tốn kém -".

"Tôi không có thời gian cho cái trò nha- " Zack ngăn lại tiếng chửi vì sự hiện diện của Meredith, anh cúi người hôn tạm biệt cô, rồi anh dừng lại khi O'Hara nói ngay sau lưng anh .

"Tôi đã để xe ngay phía trước, nổ máy sẵn sàng, Matt. Và tôi đã nói chuyện với Steve bằng điện thoại trên xe. Anh ta nói máy bay đã nạp đủ nhiên liệu và sẵn sàng cất cánh. Zack, khi nào anh đi được?"

"Tôi nghĩ" Matt đùa khô khan "cậu ấy đã sẵn sàng rồi".

Quăng cho Matt cái nhìn căm ghét, Zack kéo Meredith vào lòng .

"Cảm ơn cô" anh nói với một sự chân thật dịu dàng.

"Không có chi" cô đáp, cười rạng rỡ với anh. "Gửi Julie tình yêu của tôi".

"Gửi cô ấy lời xin lỗi chân thành nhất của tôi" Matt nói, đứng lên và buồn rầu lúc anh đưa tay cho Zack "Chúc may mắn".

Họ quan sát anh sải bước gấp rút ra cửa, rồi Meredith nhìn Matt và tiếng cười của cô hơi nghiêng ngả khi cô nói .

"Zack yêu Julie nhiều đến mức không để tâm rằng có rất nhiều người sẽ nghĩ rằng anh ấy ngốc nghếch vì vẫn muốn có cô ấy sau những gì đã xảy ra ở Mexico City. Điều quan trọng với Zack là Julie yêu anh ấy".

"Anh biết" Matt ù ề đáp lại, nhìn vào đôi mắt mờ ảo của cô "Anh biết cảm giác đó".

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

76.1

"Này Herman, ông có thể ra sân bay đón một vài người trong 20 phút nữa không?" Tiếng la oai oái từ máy bộ đàm chỉ vừa đủ gây chú ý trong căn phòng thể dục ồn ào nơi cư dân thị trấn Keaton tụ họp để tập dượt cho hoạt cảnh chào mừng lễ kỉ niệm hai năm một lần sẽ được tổ chức vào ngày mai sau buổi diễu hành. Ném cây kiếm mỏng đeo sát eo của bộ quân phục đại tá qua một bên, Herman Henkleman chộp lấy máy bộ đàm và kê miệng vào hét lên.

"Chắc rồi, Billy. Julie Mathison vừa nói tôi đã hoàn tất phần việc của mình".

Cảm thấy mình rất vĩ đại trong bộ quân phục, Herman đảo mắt tìm Julie, cô chịu trách nhiệm toàn bộ hoạt cảnh, và giờ cô đang đứng bên cánh gà cùng anh trai và chị dâu để xem buổi tập duyệt. "Ồ, Ted - Katherine" ông nói trong lúc lách người qua đám đông để đến bên cạnh cô "Tôi phải đi rồi Julie" ông nói thêm, và khi Julie nhìn ông thì ông giải thích "Billy Branson cho tôi lái taxi cuối tuần để kiếm thêm thu nhập. Và tôi phải ra sân bay đón khách dùm ông ta. Có vài gã sắp xuống sân bay trong vài phút nữa".

"Cứ đi đi" cô nói, không hay biết cái nhìn khó hiểu ngăn ngừa của Katherine với Ted "Chúng ta gần xong rồi, và ông thì không cần phải duyệt thêm".

"Tôi biết" ông tự hào nói "Tôi đóng vai Charge, luôn đánh nhanh rút gọn".

Cô cười "Đúng, ông chắc chắn lắm vậy".

Ông ngáp ngừng rồi liếc mắt cắt ngang khán phòng chỗ có Flossie Eldridge, ông cúi thấp xuống.

"Nếu Flossie có hỏi tôi đi đâu thì cô có thể nói tôi đi làm một việc cực kì quan trọng được không?"

Julie đã cân nhắc cho ông một vai trong hoạt cảnh cốt để ông tiếp cận bà lão sinh đôi, người vẫn còn đỏ mặt như nữ sinh trung học mỗi khi ông nói chuyện với bà.

"Sao ông không tự nói" cô thì thầm "bà ấy đang nhìn ông kia".

Herman thu hết can đảm và băng ngang qua khán phòng, đứng trước mặt Flossie và Ada Eldridge, hai bà lão ăn mặc giống nhau với mái tóc uốn xoắn cùng kiểu.

"Tôi phải lái xe ra sân bay cho Billy Bradson" ông nói với Flossie "Tôi giúp ông ta mỗi cuối tuần bên cạnh công việc sửa điện".

"Cẩn thận đấy Herman" Flossie bẽn lèn nói.

"Đừng phá nát xe của ông ta đó" Ada thô lỗ.

Herman cảm thấy xung quanh cổ áo trở nên nóng bức. Ông bước đi, rồi lùi lại, quắc mắt giận dữ.

"Ada" ông nói, đương cự với bà lão lần đầu tiên sau nhiều thập kỉ "Bà là một mụ xảo trá, hèn học, nhẫn tâm, bà đã và luôn luôn là vậy! Nhiều năm trước tôi đã bảo như thế, và giờ nó vẫn đúng".

"Còn ông" bà ta phản công, mặt mày đỏ lựng "là gã vô dụng không có gì tốt".

Ông vỗ vào chiếc nón đại tá trên đầu và lấy tay chống hông, nét mặt của ông đáng ngại.

"Đó không phải là những gì bà nghĩ khi còn trẻ, chạy theo sau đuôi tôi và cố làm tôi rời xa Flossie" Rồi ông quay bước để lại Flossie giận tím tái vì bị tổn thương và hiểu ra vấn đề.

Katherine đợi đến khi Julie lên sân khấu tập duyệt cùng lũ trẻ thì cô liền lắc tay Ted cất lực, khuôn mặt cô sấn lại vì căng thẳng và hy vọng.

"Ted, anh có nghĩ Zack Benedict sẽ đáp chuyến bay đó không?"

Ted lắc đầu "Không đời nào. Tin tức tối qua có nói anh ta tổ chức tiệc tùng suốt những ngày cuối tuần, em nhớ ra chưa?"

Mặt cô xịu xuống và anh vỗ nhẹ lên bàn tay cô.

"Có thể đó là Larraby đến từ Dallas để thanh sát nhà máy mới xây dựng ở Lynchville".

***.

76.2

"Thắt dây an toàn, bám chặt ghế và lo cầu nguyện đi" viên phi công nói đùa qua máy liên lạc khi Lear bắt đầu hạ thấp xuống đường băng trong cảnh tranh sáng tranh tối.

"Nếu đường băng này ngắn thêm 6 inch nữa thì chúng ta không thể đáp được, và nếu trời tối hơn thì ta lại phải đáp xuống DFW. Rõ ràng ban đêm họ không chiếu đèn vào đường băng. Mà thôi, taxi của ngài đang đợi ngoài kia".

Zack không rời mắt khỏi những cuộn băng về Julie anh đã mang theo để xem trên máy bay, Zack thắt dây an toàn. Tuy nhiên, vài phút sau, anh sững sờ kinh ngạc khi viên phi công đáp thẳng ngay thời điểm hạ cánh và chiếc máy bay đáp mạnh xuống đường băng, bộ tiếp đất gầm rú, và cuối cùng là một cú dừng rệu rã.

"Ngài Farrell cần thay bộ tiếp đất mới sau hai lần đáp xuống cái đường băng này" phi công nói, giọng anh ta nghe có chút run rẩy và vô cùng nhẹ nhõm. "Kế hoạch tối nay là gì, thưa ngài Benedict? Tôi có nên tìm phòng cho ngài hay chúng ta sẽ trở về bờ Tây?"

Zack với tay nhấn nút liên lạc giữa hai ghế sofa, rồi anh do dự và đối mặt với điều anh đã cố phớt lờ suốt thời gian bay tới đây: anh không biết bây giờ Julie yêu anh hay ghét anh nhiều hơn. Anh không biết sẽ phải đón nhận những gì từ cô và sẽ phải mất bao lâu để thuyết phục cô về California với anh, đó là trường hợp cô chịu đi với anh. Anh ấn nút và từ tốn nói.

"Đăng kí phòng cho tối nay thôi, Steve. Tôi sẽ đưa xe taxi trở lại đây cho anh".

Phi công vẫn đang tắt máy khi Zack đi xuống rất nhanh. Tài xế taxi đã đứng đợi sẵn ngay cạnh cánh cửa để mở, ông ta mặc bộ quân phục thời nội chiến lỗ lã nhất mà anh từng thấy, nếu anh đã từng thấy bộ nào giống vậy.

"Ông có biết Julie Mathison sống ở đâu không?" anh hỏi khi trườn vào băng ghế sau và đặt hành lý xuống "Nếu ông không biết thì tôi cần tìm một số danh bạ. Tôi quên mang theo địa chỉ của cô ấy".

"Tất nhiên tôi biết cô ấy sống ở đâu" ông lão tài xế nói, nhú mồm nhìn Zack, nét mặt ông ta trở nên hung dữ ngay lúc ông ta nhận ra anh là ai. Ông ta ngồi vào ghế trước và đóng sầm cửa với sức lực phung phí không cần thiết. "Anh tên Benedict hả?" Vài phút sau ông ta hỏi sau khi họ đã chạy qua trường tiểu học và đang hướng về trung tâm thị trấn, với tòa thị chính, cửa hàng và nhà hàng bao bọc xung quanh quảng trường.

Zack mãi mê nhìn ngắm thị trấn nơi Julie đã lớn lên.

"Phải".

Cách khu vực trung tâm nửa dặm, chiếc xe taxi dừng ngay trước cổng ngôi nhà một tầng ngấn nấp với bãi cỏ không chẻ vào đâu được và những hàng cây to rợp bóng. Zack cảm thấy tim mình bắt đầu đập liên hồi khi anh thọc tay vào túi lấy tiền.

"Tôi thiếu ông bao nhiêu?"

"50 đô".

"Ông đùa hả?"

"Với người khác thì chuyến này chỉ mất 5 đô thôi. Với kẻ đáng khinh như anh thì nó là 50 đô. Bây giờ nếu anh muốn tôi đưa anh tới nơi Julie đang có mặt thay vì bỏ mặc anh ở đây, nơi mà Julie chắc chắn không hiện diện, thì anh phải mất 75 đô".

Anh bị cào xé giữa tức giận, ngạc nhiên và căng thẳng, Zack phớt lờ những lời phi báng về nhân cách của anh và ngồi lại.

"Cô ấy ở đâu?"

"Ở trường trung học tổ chức tập dượt cho hoạt cảnh".

Zack còn nhớ đã chạy lướt qua trường trung học với bãi đậu xe đầy ắp. Anh ngập ngừng, rồi tuyệt vọng vì muốn gặp cô, để làm cho mọi chuyện rõ ràng, để ôm cô vào lòng nếu cô cho phép. Giọng anh thoáng chút mỉa mai.

"Ông có biết cô ấy sẽ ở đó trong bao lâu không?"

"Có lẽ suốt đêm" Herman nói dối vì thù dai.

"Vậy đưa tôi đến đó đi".

Ông tài xế gạt đầu và kéo xe ra khỏi chỗ đậu.

"Tôi không hiểu tại sao anh lại nôn nóng muốn gặp cô ấy" ông nói, liếc mắt nhìn Zack qua kính chiếu hậu. "Anh đã bỏ mặc cô ấy suốt thời gian có đám phóng viên và cảnh sát sau khi anh vô lý cô ấy và đưa đi Colorado. Khi anh ra khỏi tù anh cũng không đến gặp. Anh quá bận rộn với những phụ nữ tuyệt đẹp và tiệc tùng linh đình đến mức không đủ thời gian bận tâm đến một cô gái đáng yêu như Julie, cô ấy chưa từng làm tổn thương ai! Anh làm bề mặt cô ấy trước toàn thể thế giới, trước cả thị trấn này. Những kẻ ngoài Keaton ghét cô ấy vì cô đã làm một chuyện đúng đắn ở Mexico City. Tôi hy vọng" Ông kết thúc một cách cảm phẫn khi họ đi đến cửa trước của trường trung học "Cô ấy sẽ chọc vào mắt anh lúc hai người gặp nhau. Nếu tôi là cha cô ấy thì tôi đã cảm sung chạy đi tìm anh ngay khi tôi hay tin anh lảng vảng trong thị trấn. Tôi hy vọng cha cô ấy sẽ làm".

"Ông có thể sẽ đạt được cả hai ước nguyện" Zack lặng lẽ nói, lòi ra tờ 100 đô và đưa cho ông. "Trở lại sân bay và đón phi công của tôi. Anh ta không phải là một kẻ đáng khinh, vậy nên 25 đô còn thừa là cho chuyến đi của anh ta".

Có cái gì đó trong giọng nói của anh làm Herman đắn đo và quay lại ghế ngồi.

"Anh quyết định dàn hòa với cô ấy hay sao? Có phải đó là lý do khiến anh tới đây?"

"Tôi sẽ cố gắng".

Thái độ thù địch trên mặt Herman tan biến.

"Phi công của anh sẽ phải đợi thêm vài phút. Tôi muốn xem chuyện này. Bên cạnh đó anh cũng cần có một người bạn trong đám đông".

Zack không nghe ông nói vì anh đã sai bước vào trong, đi theo chỉ dẫn từ tiếng ồn đến từ phía sau cách cửa rộng lớn nằm cuối hàng lang bên tay phải.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77

Zack tìm thấy Julie trong đám đông trước khi cánh cửa phòng thể dục đóng lại sau lưng anh. Cô đang chỉ huy một dàn đồng ca bao gồm những đứa trẻ ăn mặc đủ kiểu, một vài nhóc ngồi trên xe lăn, và một nghệ sĩ dương cầm cũng ở trên sân khấu cùng họ.

Như bị thôi miên, anh đứng đó, lắng nghe âm điệu ngọt ngào phát ra từ cô, quan sát nụ cười khó tin của cô, và sự dịu dàng xâm chiếm làm ngực anh nhói đau. Cô mặc quần Jean và áo lạnh cộc tay, tóc cô vén gọn ra sau và được buộc lại bằng một chiếc khăn choàng. Cô trông đáng yêu và...mỏng dính. Đôi mắt và xương gò má của cô đã lộ rõ hơn trước, và Zack nuốt nghẹn cảm giác tội lỗi trong cổ họng khi anh nhận ra cô đã sụt mất bao nhiêu kí lô. Vì anh. Ông lão lái taxi có nói anh đã làm xấu mặt cô ấy trước toàn thể thị trấn, nếu anh có thể thay đổi việc đó thì chắc chắn anh sẽ làm. Phớt lờ những cái liếc mắt kinh ngạc và tiếng thì thầm nhỏ to bắt đầu luân chuyển khắp phòng vì những người ngồi trên khán đài và dưới sân nhà đã nhìn thấy và nhận ra khuôn mặt anh, anh bắt đầu đi về phía trước.

"Được rồi, các em, có chuyện gì vậy?" Julie nói, những đứa trẻ đột ngột ngừng hát để chuyển qua thi thắm và chỉ tay. Sau lưng, cô hơi ngờ ngợ nhận ra sự im lặng đang dần bao trùm khán phòng và tiếng bước chân của người đàn ông trên sân gỗ, nhưng cô đang lo lắng tới chuyện giờ giấc và sự tập trung của đám học sinh "Willie, nếu em muốn có cơ hội được hát thì em phải tập trung" cô cảnh cáo, nhưng khi cậu nhóc chỉ tay vào cái gì đó sau lưng cô và thi thắm giận dữ với Johnny Everett và Tim Wimple. "Cô Timmons" cô nói khi nhìn thấy nghệ sĩ dương cầm cũng bắt đầu há hốc mồm vì cái gì đó sau lưng cô "Cô Timmons, đánh lại đoạn đó lần nữa nhé" Nhưng khi Julie quay lại thì dàn đồng ca đã vỡ vụn ra thành từng tốp nhỏ với Willie dẫn đầu.

"Mấy em định đi đâu vậy?" cô nổ tung khi chúng chạy ngang qua cô. Cô quay lại. Và chết đứng.

Zack đang đứng cách cô 5m, hai tay buông thõng. Cuối cùng anh đã chịu đọc thư của cô, cô bối rối nghĩ, và giờ anh đến lấy lại xe. Cô đứng yên, không dám nói, không dám cử động, chỉ nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đẹp trai đã ám ảnh những giấc mơ và dày vò ngày tháng của cô.

Willie Jenkins bước lên trước, giọng nói khản đặc của cậu nhóc rống lên một cách hiếu chiến.

"Ông là Zack Benedict?" cậu hỏi.

Zack lặng lẽ gật đầu, và bất thành linh rất nhiều đứa nhóc khác túa ra đứng chắn trước mặt Julie, 3 trong số đó ngồi xe lăn - tất cả đã sẵn sàng chiến đấu bảo vệ cô khỏi con quái vật bất lương, Zack nhận ra điều đó.

"Tốt hơn ông nên quay đầu lại và rời khỏi đây" một cậu có giọng ếch ộp lên tiếng cảnh báo, cầm cậu héch lên "ông làm cô Mathison phải khóc".

Tia nhìn chăm chú của Zack vẫn dán chặt vào Julie .

"Cô ấy cũng làm tôi khóc".

"Đàn ông không khóc" cậu nhóc giễu cợt.

"Đôi khi - nếu người họ yêu tổn thương họ quá nhiều".

Willie liếc sang gương mặt của cô giáo yêu quý và thấy hai hàng nước mắt đang lăn dài trên má cô.

"Nhìn nè! Ông lại khiến cô ấy phải khóc nữa" cậu thấp giọng một cách chét chóc "Sao ông lại đến đây?"

"Tôi đến đây" Zack nói "Là bởi vì tôi không thể sống thiếu cô ấy".

Mọi người trong khán phòng há hốc mồm vì người hùng phim hành động đã hạ mình thú nhận trước đám đông, nhưng Julie không để ý những cái nhìn chòng chọc đó. Cô len khỏi đám trẻ, bước nhanh, rồi chạy...chạy vào vòng tay đang rộng mở chờ đón cô.

Nó khép lại sau lưng cô với một sức mạnh đáng ngạc nhiên, tay anh nín giữ khuôn mặt nhòa nước của cô áp sát vào ngực anh, bao bọc cô khỏi những khán giả bất đắc dĩ, anh cúi đầu thắm thĩ .

"Anh yêu em" Vai cô run lẩy bẩy, cô vòng tay qua cổ anh, vùi mặt vào ngực anh, kéo anh lại gần bên cô một cách mãnh liệt.

Phía cuối khán phòng, Ted vòng tay qua người Katherine và kéo cô sát vào anh.

"Sao em thông minh quá vậy?"

Herman Henkleman có đầu óc thực tế dẫu đôi lúc hơi lãng mạn. Ông nháy mắt với Flossie và la to .

"Buổi tập kết thúc rồi các bạn" .

Rồi ông ta tắt đèn, căn phòng chìm trong bóng tối và quay ra xe.

Trước khi có ai đó tìm được công tắc đèn thì Zack và Julie đã biến mất.

"Hy vọng" Herman vẫy chiếc mũ đại tá khi hai người chạy ra khỏi cửa, tay trong tay. "Tôi luôn muốn lái một chuyến xe bỏ trốn" ông nói thêm, gạt cần số và lao xe khỏi khuôn viên trường học "Đi đâu?"

Julie không thể nghĩ được cái gì cho ra hồn lúc này.

"Nhà em?" Zack hỏi.

"Không nên nếu hai người muốn làm gì đó riêng tư" Herman nói "cả thị trấn sẽ đến đó hoặc gọi điện".

"Khách sạn gần nhất ở đâu?" .

Julie nhìn anh khó chịu, nhưng Herman còn thẳng thắn hơn nhiều.

"Anh có định cải thiện thanh danh của cô ấy không vậy ?"

Zack nhìn cô, anh cảm thấy không nên nên lời và cần phải ở riêng với cô một cách mãnh liệt. Mắt cô cho anh biết cô cũng muốn điều tương tự.

"Nhà em" cô nói "Chúng ta sẽ tháo dây cáp điện thoại và tắt chuông cửa nếu cần thiết".

Một phút sau Herman thắng xe trước nhà cô, và Zack thọc tay vào túi lấy thêm tiền .

"Lần này tôi nợ ông bao nhiêu?" anh khô khan hỏi.

Ông lão quay người và ném cái nhìn bị tổn thương lòng tự trọng và trả tờ bạc 100 đô lại cho Zack.

"5 đô cho cả chuyến, bao gồm đưa đón phi công của anh. Giá đặc biệt đó" ông nói thêm với nụ cười trai trẻ "cho người không e sợ phải nói lời yêu thương Julie trước mặt cả thị trấn".

Cảm thấy bị rung động một cách kì quặc, Zack đưa ông tờ 20 đô và nói.

"Tôi còn túi xách và hành lý trên máy bay. Ông có thể đem chúng tới đây sau khi đưa phi công của tôi đến khách sạn được không?"

"Chắc luôn. Tôi sẽ để chúng ở cửa sau để anh không phải trả lời chuông cửa".

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78

78.1

Julie đi vào phòng khách và bật đèn, nhưng khi Zack nắm lấy tay cô, cô không cần nói thêm gì và ngã vào anh, hôn anh với sự cuồng nhiệt tương ứng với sức nóng của anh, ôm anh, chà xát đôi môi của cô vào môi anh, tay cô gấp gáp trên cơ thể anh. Zack ôm cô chặt hơn, môi anh điên cuồng tìm kiếm cô, tay anh hồi hã nhớ lại hình dáng đáng yêu của cô.

Tiếng reo chói tai từ chiếc điện thoại ngay bên cạnh họ làm cả hai giật mình, cô chộp lấy ống nghe và trả lời.

Zack nhìn cô đưa điện thoại lên tai, và anh mỉm cười với cái cách cô mắt cô tối lại khi anh bắt đầu cởi áo khoác.

"Vâng, đúng vậy, Ngài Addelson" cô nói "anh ấy đang ở đây". Cô lắng nghe trong 1 phút rồi nói "Tôi không biết. Tôi sẽ hỏi" Lấy tay che điện thoại, cô nhìn anh tuyệt vọng "Vợ chồng thị trưởng Addelson muốn biết anh có rảnh dùng bữa tối với họ hay không?"

Zack tháo cà vạt và bắt đầu cởi áo sơ mi, anh chậm chạp lắc đầu từ chối, quan sát hai má cô từ từ ửng đỏ vì hiểu ý anh muốn gì.

"Tôi e là chúng tôi không thể. Không, tôi không biết kế hoạch sắp tới của anh ấy là gì. Vâng, tôi sẽ hỏi và cho ông biết sau".

Julie cúp máy, nhét điện thoại dưới gối của ghế sofa, rồi đứng lên, căng thẳng xoa xoa hai lòng bàn tay. Hàng tá câu hỏi nảy ra trong đầu cô khi cô nhìn anh, nghi ngờ, không chắc chắn, hy vọng, nhưng hơn hết là cảm giác sung sướng không có thật vì anh thật sự đang đứng đây, trong phòng khách nhà cô, mắt anh dịu dàng, thích thú và gọi tình.

"Em không thể tin là anh ở đây" cô nói lớn "Vài giờ trước mọi chuyện còn - ".

"Trống rỗng" anh dùng giọng nói sâu lắng, hấp dẫn cô đã ao ước được nghe lại "Và vô nghĩa" anh bổ sung rồi bước về phía cô.

Cô gật đầu. "Và tuyệt vọng. Zack, em có nhiều điều cần giải thích nếu anh chịu nghe. Nhưng em - " cô ngừng lại vì anh kéo cô vào lòng, tay cô chạm vào mặt anh, ngón tay cô run rẩy "Chúa ơi, em nhớ anh quá".

Zack đáp lại cô bằng miệng anh, tách rời môi cô, kéo khăn choàng ra khỏi tóc cô, luồn tay vào mái tóc dày óng, cô vồn vã trả lại sự say mê của anh bằng sức nóng hoang dã, khiêu khích đã ám ảnh anh trong từng giấc mơ lúc anh còn ở Nam Mỹ và làm anh toát mồ hôi khi ngủ trong tù. Anh kéo môi khỏi cô.

"Cho anh xem nhà em" giọng anh khàn đục đến mức anh không nhận ra. Ý anh là, cho anh xem phòng ngủ của em.

Cô gật đầu vì biết chính xác anh đang nghĩ gì, cô dẫn anh đi thẳng đến nơi anh muốn, nhưng khi anh bước qua cánh cửa và thấy đồ gỗ bằng liễu gai trắng, nhưng chậu cây cảnh xanh rì, những dải đăng ten trên khăn trải giường, màn trướng, và khăn bàn, căn phòng quá giống những gì anh tưởng tượng làm anh phải dừng lại. Giống như cô đọc được luồng suy nghĩ của anh nên cô ngập ngừng nói.

"Sao em có thể -".

"Nó giống y chang những gì anh tưởng tượng khi - ".

Julie quan sát nét mặt căng thẳng của anh và kết thúc luôn câu nói đang dở của anh, giọng cô thồn thức.

"Khi anh nằm trên chiếc thuyền, tưởng tượng ra em nằm trong phòng này, vì em đã yêu cầu em mô tả qua điện thoại. Khi" cô tiếp tục với vẻ thật thà tàn nhẫn "em vẫn còn tin em sẽ đến đó với anh... khi anh không bao giờ nghĩ em sẽ lừa và phản bội anh, giao nộp anh cho FBI, để anh bị đánh và quay lại tù".

Anh nhìn cô, nụ cười khắc nghiệt ánh lên trên môi và trong mắt anh.

"Khi mọi chuyện đều là sự thật".

Cô ngã vật ra giường, mặt cô hướng về anh, mắt cô thành thật và sẫm soi.

"Chúng ta có thể nằm xuống và nói chuyện trước được không?"

Zack hơi đắn đo. Một mặt anh muốn bỏ qua quá khứ và làm tình với cô ngay lập tức trên chiếc giường có màn che rườm rà phủ màu một trắng tinh khiết, chỉ mới nhìn cô ngồi trên giường là đủ làm anh háo hức. Nhưng mặt khác cô rõ ràng đang rất buồn phiền và sẽ không khá hơn nếu những vấn đề trong quá khứ chưa được giải quyết rốt ráo.

"Chỉ một lúc thôi đó" anh đồng ý.

78.2

Cô chống hai cột gối lên thành giường cho họ tựa vào, tay anh vòng qua vai cô vừa lúc cô nhích lại gần anh. Khi cô cuộn người lại, tay cô vuốt ve ngực anh làm anh nhớ lại những buổi sáng ở Colorado, họ cũng ngồi giống thế này, và anh mỉm cười.

"Anh quên mất em vừa vặn với anh ra sao".

"Anh đang nghĩ về những buổi sáng ở Colorado phải không?"

Đó là một câu tuyên bố, không phải câu hỏi, và anh cúi xuống mỉm cười.

"Anh cũng quên mất khả năng cảm nhận nhạy bén của em".

"Không phải cảm nhận gì đâu. Chỉ là em cũng đang nghĩ đến chuyện đó." Cô cười rồi ngập ngừng tiến vào khu vực nguy hiểm khi phải bàn luận về những gì trong quá khứ của họ "Em không biết phải bắt đầu từ đâu" cô nói "Em... em sợ phải bắt đầu. Thậm chí em còn không biết tại sao anh đến đây".

Zack nhướn mày kinh ngạc.

"Anh đến đây vì Richardson. Em không biết anh ta đã đến gặp anh hay sao?" cô nhìn anh chăm chăm vì sốc, anh nói thêm "Anh ta xuất hiện trong nhà anh ở California sáng nay, mặc bộ vét hiệu Brook Brothers, cà vạt hiệu Armani, và đeo phù hiệu FBI".

"Paul đến gặp anh?" cô ngạc nhiên nói "Paul Richardson? Anh không phải đang nói về anh Paul của em đó chứ?"

Zack cứng người. "Rõ ràng là anh đang nói về 'Paul của em' đó. Giờ Zack mới để ý dù anh đã nói anh yêu cô nhưng cô chỉ nói cô rất nhớ anh. Bằng giọng nói vô cảm được nguy trang cẩn thận, anh bổ sung "Không biết sao anh lại có cái ý tưởng là em muốn anh đến đây vì nhiều lý do khác hơn là chỉ muốn giảng hòa với anh. Giờ anh đã nghĩ lại và thấy đó là kết luận tự anh rút ra sau khi xem xong mấy cuộn băng. Anh nghĩ" anh nói cứng nhắc, bắt đầu rút tay lại "cuộc thảo luận này tốt hơn nên diễn ra trong phòng khách. Hoặc là ngày mai, ở phòng họp trong khách sạn của anh, mà ở đâu cũng không sao".

"Zack" cô run run nói, tay cô siết chặt lấy anh "anh dám rời khỏi chiếc giường này sao! Nếu anh vẫn không cho em cơ hội giải thích lần nữa thì em sẽ không bao giờ tha thứ cho anh. Paul là bạn em. Anh ấy đã ở bên em trong lúc em không vui và cô độc".

Anh vui mặt vào gối và quàng tay qua người cô, giọng anh trĩu nặng sự trớ trêu và nhẹ nhõm.

"Em phá hủy cả lý trí của anh. Ở Colorado, em tạo cho anh cảm xúc lên xuống như chơi trò yoyo, giờ nó đã quay lại".

Anh trở lại đề tài ban đầu.

"Hôm nay anh đến vì Richardson đã xông thẳng vào nhà anh sáng nay, lấy cái phù hiệu ra hù anh và ném vào mặt anh một phong bì gồm hai cuộn băng và một bức thư" Sự ghen tức vì tình bạn thân thiết của Julie và Richardson cộng thêm cảm giác tội lỗi làm anh buông lời mỉa mai "Bên cạnh việc nghi ngờ tính hợp pháp trong hành vi của anh và muốn đập anh một trận, anh ta cũng đã kể cho anh nghe những chuyện hoàn toàn trái ngược với những gì Hadley muốn anh phải tin, là em đã không nghĩ việc đi theo anh là phương tiện để lừa anh vào bẫy. Anh ta cũng giải thích chính chuyện thăm viếng Margaret Stanhope và cái chết của Austin đã dẫn em đến chỗ buộc phải giao nộp anh".

"Những cuộn băng và bức thư nào?"

"Một cuộn là buổi họp báo em tổ chức sau khi rời Colorado. Bức thư em viết cho gia đình lúc em sắp đi theo anh. Cuộn băng còn lại là tài liệu của FBI - trong đó có cả hai chúng ta tại sân bay Mexico City và tất cả những chuyện đã xảy ra ở đó".

Julie rùng mình khi anh nhắc đến sân bay.

"Em xin lỗi" cô thì thầm dứt quãng, úp mặt vào ngực anh "Em xin lỗi. Em không biết phải làm thế nào để chúng ta có thể quên đi chuyện đó".

Zack thấu hiểu phản ứng của cô và đưa ra quyết định, nhưng vài phút sau anh thu hồi lại. Thay vào đó anh nâng cằm cô lên và nói.

"Ai cho em cái suy nghĩ đi gặp Margaret Stanhope vậy hả?"

Chuông cửa reo lên nhưng hai người đều phớt lờ.

78.3

Julie thờ dài giải thích.

"Anh có nói trong thư là anh muốn đoàn tụ với bà anh từ lâu rồi. Anh thậm chí còn đề nghị đem con chúng mình cho bà anh nuôi dưỡng. Và trên điện thoại anh có nói chúng ta giống như đang mời gọi một lời nguyên vì đã để lại quá nhiều bất hạnh phía sau. Vậy nên em quyết định đi gặp bà anh và giải thích cho bà hiểu rằng anh yêu bà cũng như hóa giải mọi bất hòa".

"Và bà ấy cười vào mặt em".

"Còn tệ hơn. Khi đề cập đến Justin thì chuyện em còn nhớ chính là bà nói anh đã giết Justin vì một cô gái và đưa em xem những mẫu tin và hồ sơ mà anh đã thú nhận bắn anh trai anh. Và em - " Hơi thở của cô cũng rung lên vì ghét phải buộc tội anh "Em nhận ra anh đã nói dối em, Zack. Em cố khuyên bản thân là anh đã dối bà ấy, không phải em, nhưng khi Austin chết, vậy là 3 người có xung đột với anh đã bị giết, và cả ba đều chết dưới tay anh, như mọi chuyện có vẻ là vậy. Em đã nghĩ... em bắt đầu tin, giống như bà anh, là anh bị điên. Em phản bội anh. Em nghĩ làm vậy là tốt cho anh".

"Anh không nói dối em về chuyện Justin, Julie" Zack thờ dài khó nhọc "Anh đã nói dối cảnh sát Ridgmont".

"Nhưng tại sao?"

"Vì ông nội anh yêu cầu anh làm, vì cảnh sát sẽ điều tra nguyên nhân Justin tự tử, còn ông và anh đang cố bảo vệ bà lão ác nghiệt khỏi phải đối mặt với xu hướng đồng tính của Justin khi cảnh sát khám phá ra. Em không phải bận tâm" anh bổ sung "Anh sẽ để bà ấy đắm mình trong cảm giác mà bà ta cho là nhục nhã đó. Justin sẽ không cảm thấy bị tổn thương gì đâu".

"Anh biết bà nghĩ gì về anh" Julie nói "Sao anh còn có thể nghĩ đưa con chúng ta cho bà ấy nuôi nấng?"

Anh nhú mày thách thức "Đứa bé nào vậy kia?"

Nụ cười truyền cảm đã thấp sáng đời anh lúc ở Colorado hé mở trên khuôn mặt toát lên vẻ tội nghiệp lý thú có sức kêu gọi sự cảm thông .

"Đưa bé em tạo ra để anh cho em đi theo".

"À, đưa bé đó".

Cô mở thêm 1 nút áo trên áo sơ mi của anh, và ấn một nụ hôn vào cổ anh.

"Trả lời câu hỏi của em đi".

"Cứ tiếp tục làm thế thì em sẽ có cơ hội sớm có một đứa bé thật sự nhiều hơn là chỉ trả lời câu hỏi".

Cô cười và chống cằm tay lên ngực anh, nhưng hai mắt cô mơ màng .

"Em tham lam lắm. Em muốn có cả hai".

Zack dịu dàng nâng khuôn mặt cô lên giữa hai bàn tay, ngón tay anh chà nhẹ lên hai má cô.

"Thật sao, em yêu? Muốn có con của anh?"

"Cực kì".

"Chúng ta sẽ thực hiện ngay trong tối nay nếu em sẵn sàng".

Cô mím môi, hai vai rung lên vì cười.

"Theo trí nhớ của em thì còn tùy thuộc anh ở đâu nữa".

"Có chuyện đó nữa sao?" anh tận hưởng câu đùa cợt gợi tình và sự tươi vui được kết hợp độc đáo từ tiếng cười và tình yêu cô luôn mang đến cho anh.

Cô gật đầu.

"Thật ra anh đã nghĩ đến 'chuyện đó' suốt từ lúc đọc bức thư của em sáng nay. Chứng cứ nằm ngay tầm tay em".

Chuông cửa vang lên lần nữa, họ tiếp tục làm loạn, nhưng nó khiến Julie cảm thấy có lỗi và rút tay lại, trong lúc anh hy vọng anh sẽ là đích đến cho cuộc truy tìm 'chứng cứ' của cô.

"Anh có định trả lời câu hỏi của em không?" cô hỏi.

"Có" anh thờ dãi "Nếu em nhớ lại bức thư anh viết cho em thì em sẽ thấy anh có nói anh sẽ viết cho bà anh trước khi anh gửi con đến chỗ bà. Thật ra anh sẽ gửi cho Foster trước chứ không phải bà".

"Foster? Ý anh là ông lão quản gia?"

Zack gật đầu "Ông và anh đã bắt ông ta thề giữ bí mật, nhưng ông ta biết những chuyện đã xảy ra. Ông ta đứng ngay hành lang gần nơi phát ra tiếng súng, và rồi thấy anh chạy từ phòng anh qua phòng Justin. Anh sẽ giải thoát Foster khỏi lời hứa và bảo ông ta kể sự thật cho bà chủ".

"Bà ấy là bà nội anh, Zack. Đừng gọi bà ấy như vậy. Em nghĩ bà ấy yêu thương anh nhiều hơn anh tưởng. Nếu anh gặp và trò chuyện cùng bà anh sẽ nhận ra những mất mát - "

"Đối với anh bà ấy đã chết, Julie" anh ngắt lời, giọng anh nhức nhối "Sau tối nay anh không muốn nghe thấy tên bà ta hay bất cứ điều gì liên quan".

Julie mở miệng tranh luận, rồi có một quyết định khác, nhưng cô thay đổi để tiết kiệm thời gian. Cô cười nói .

"Không ai có được cơ hội thứ hai từ anh phải không?"

"Phải" anh nói dứt khoát.

"Ngoại trừ em" .

Anh rà khớp tay lên má cô .

"Ngoại trừ em" anh tán thành.

"Em có bao nhiêu cơ hội?"

"Em cần bao nhiêu cơ hội?"

"Em e rằng em cần rất nhiều" cô thở dài chán ngán làm Zack bật cười và ôm cô vào lòng. Khi anh để cô nhích ra, anh nhận thấy có một sợi dây chuyền lấp lánh giữa cổ áo cô.

"Gì kia?" anh hỏi.

Cô ngẩng lên "Cái gì là cái gì?"

"Cái này" anh nói, cầm lấy sợi dây .

Sợ rằng chiếc nhẫn sẽ làm anh nhớ lại cảnh tượng đáng ghét ở Mexico City, Julie hối hả lấy tay che cổ, khóa chặt chiếc nhẫn .

"Bỏ qua đi anh".

Mắt Zack hẹp lại vì sự lo lắng của cô, và anh lại cảm thấy một mối nghi ngờ cuộn lên trong lòng.

"Cái này là sao?" anh hỏi, cố giữ giọng nói bình thản "Một món quà của bạn trai cũ?"

"Gần như vậy. Em sẽ không đeo nữa".

"Để anh xem thử" Zack nói.

"Không".

"Đàn ông có quyền được biết khiếu thẩm mỹ của người tiền nhiệm".

"Anh ta có khiếu thẩm mỹ tuyệt vời. Anh sẽ thích. Bỏ qua đi".

"Julie" anh cảnh cáo "em nói dối dở tệ. Cái gì dính vào sợi dây thế?" Không cho cô cơ hội phản đối, anh gạt tóc cô qua một bên và kéo sợi dây ra.

Một chiếc nhẫn cưới bạch kim sáng bóng trong tay anh, những viên kim cương lấp lánh dưới ánh sáng.

Cảm giác dịu dàng quét qua người anh, và anh ôm cô.

"Sao em lại sợ anh nhìn thấy cái này?"

"Em sợ bất cứ điều gì có thể làm anh nhớ lại những chuyện ở Mexico City. Em nghĩ em sẽ không bao giờ quên cái nhìn của anh lúc anh biết họ đến bắt anh không phải là tình cờ..." giọng cô run rẩy "Hoặc sự thay đổi trên mặt anh khi anh biết việc đó đã được sắp xếp. Em sẽ không. Không bao giờ. Em luôn sợ phải nhìn thấy ánh mắt đó".

Zack tiếc nuối phải hoãn chuyện làm tình lại và kéo cô khỏi ngực anh, ngồi thẳng lên .

"Chúng ta hãy giải quyết cho xong".

"Cái gì?" cô nói, hoàn toàn kinh sợ "Anh đi đâu vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79

79.1

"Anh đang làm gì vậy?" cô hỏi khi Zack ngồi xuống bên cạnh cô và cuộn băng anh lấy từ túi xách bắt đầu lên hình. Cô căng thẳng chọc ghẹo "Em hy vọng đó là Dirty Dancing chứ không phải mấy cảnh nóng trong phim của anh".

Anh choàng tay qua người cô và lặng lẽ nói.

"Đây là cuộn băng anh hôm nay anh đã xem rất nhiều lần, một nhân viên FBI đã tịch thu được ở Mexico City - "

Cô lắc đầu dữ dội, cố gạt lấy thanh điều khiển .

"Em không muốn xem. Không phải tối nay. Không bao giờ".

"Chúng ta sẽ cùng xem, Julie. Anh và em. Sau đó nó sẽ đứng giữa hay làm tổn thương hai ta được nữa, em không cần phải sợ".

"Đừng bắt em phải xem" giọng cô bắt đầu rung rung giống ở sân bay "Em không thể chịu nổi".

"Nhìn vào màn hình đi" anh nói dứt khoát "Chúng ta đã cùng có mặt ở đó, nhưng đến hôm nay anh mới biết lúc đó em đang làm gì khi họ áp giải anh, và anh có cảm giác là em cũng không biết mình đã làm gì".

"Ồ, có, em biết chứ! Em nhớ hết mọi thứ họ gây ra cho anh. Em nhớ hết vì đó là lỗi của em".

Anh quay mặt cô vào màn hình.

"Nhìn em kìa, không phải anh. Nhìn và xem em đã làm gì - em chịu đựng còn nhiều hơn anh." Julie kéo luồng mắt về màn hình, mù quáng xem lại cảnh tượng cô muốn quên đi. Cô thấy bản thân la hét kêu mọi người đừng làm anh bị thương, thấy Paul kéo cô lại, thét vào mặt cô 'mọi chuyện đã kết thúc', thấy Hadley đi về phía cô với nụ cười hiểm ác và thả chiếc nhẫn vào tay cô. Cô thấy bản thân bóp nghẹn chiếc nhẫn và khóc lóc.

Giọng Zack vừa đau đớn vừa dịu dàng .

"Julie" anh thì thầm, kéo cô gần lại "nhìn em kìa, em yêu, và nhìn những gì anh đã nhìn. Chỉ là một chiếc nhẫn thôi, một mảnh kim loại có đính đá. Nhưng hãy xem nó có ý nghĩa với em đến mức nào".

"Đó là chiếc nhẫn cưới anh mua cho em" cô mãnh liệt nói "Đó là lý do em khóc".

"Thật sao?" anh nhẹ nhàng trêu "Anh nghĩ em khóc vì thấy mấy viên kim cương nhỏ quá".

Miệng cô mở lớn và chuyển sang cái cười khúc khích trong lúc cô nhấp nháy gạt nước mắt khỏi đôi mắt ngạc nhiên.

"Giờ xem cái này" anh nói thêm và toét miệng cười, tay anh kéo cô sát vào hơn nữa "Đây là phần anh thích nhất. Đừng xem những gì họ làm với anh" anh nói nhanh khi thấy cô bắt đầu quay đi lúc cảnh sát Mexico nâng những thanh dùi cui. "Xem những gì em làm với Hadley ở góc phải màn hình đó. Cái đó" anh ngưỡng mộ nói "là một cú móc tuyệt chiêu thừa quý cô".

Julie buộc bản thân nhìn vào và cảm thấy chút ít ngạc nhiên xen lẫn hài lòng e thẹn vì đã tấn công đúng phần 'yếu điểm' của đàn ông.

"Thật sự em không nhớ nhiều lắm" cô thì thầm.

"Không, nhưng anh cá là Hadley nhớ những gì xảy ra tiếp theo. Khi Richardson lôi em ra và em không thể tiếp tục cào xé hấn bằng móng tay, em đã - ".

"Đá hấn" cô kinh ngạc thuật lại.

"Ngay giữa háng" Zack cười tự mãn "Em có biết bao nhiêu đàn ông trên thế giới có thể chịu nổi đòn đó không vậy?"

Julie từ tốn lắc đầu, cô xem đến cuối đoạn băng lúc bác sĩ tiêm cho cô một mũi dưới cánh tay và Paul ôm cô. Zack vẫn để cuộn băng chạy tiếp, anh nhìn cô thần thức.

"Anh sẽ xé nát Hadley một cách hợp pháp trước khi anh hết thời. Tuần tới nữa anh sẽ có buổi họp với ủy ban kỉ luật nhà tù. Khi nào anh xong việc với hấn thì tự khắc hấn sẽ có một buồng riêng trong tù".

"Hấn là ác quỷ".

"Còn em" Zack cười buồn, nâng cằm cô lên "là thiên thần. Em có biết mỗi lần xem băng là anh lại cảm thấy thế nào không hả?"

Cô lắc đầu và anh nói .

"Anh cảm thấy được yêu. Được yêu vô cùng, trọn vẹn và không điều kiện. Ngay cả khi em nghĩ anh là tên sát nhân tâm thần em vẫn chiến đấu và khóc cho anh." Anh hạ thấp miệng hôn cô và thì thầm "Anh chưa từng gặp một phụ nữ nào có nhiều dũng khí như em..." anh hôn vào khóe mắt cô, quét môi ngang qua má đến khóe miệng cô. "Hoặc có nhiều tình yêu ban phát đến vậy" Tay anh luôn bên dưới áo lạnh của cô và bắt đầu len xuống cạp quần. "Đưa chúng cho anh đi em yêu" anh thì thầm "tất cả... bây giờ". Cô hé môi cho anh, hôn anh sâu hơn, tay anh lần mò làn da trần của cô, lưỡi anh tìm kiếm miệng cô, chậm rãi đi vào, và khi cô cởi nút áo sơ mi và mở những ngón tay ra trên ngực anh thì tiếng rên rĩ anh nghe được là phát ra từ anh. Nhưng tiếng reo là của chuông cửa, và nó đánh vào tâm trí anh khi nhận ra có kèm theo tiếng đập cửa. Zack chửi thề rồi ngồi lên, định sẽ đưa cô vào phòng ngủ nên anh chìa tay ra.

"Julie" giọng Ted vang lên cùng lần đập cửa thứ hai.

"Anh trai em" cô nói.

"Em không thể đề nghị anh ta quay về và ngày mai trở lại hay sao?"

Cô sắp sửa gạt đầu nhưng giọng cười cợt của Ted vang lên.

"Trả lời đi chỉ tốt cho em thôi. Anh biết em ở trong đó" và thế là cô lắc đầu, kéo lại vạt áo và chải lại tóc. "Tốt hơn em nên hỏi xem anh ấy muốn gì".

"Anh sẽ đợi trong bếp" Zack nói, tay anh vò tóc.

"Nhưng em muốn anh ấy gặp anh".

"Em muốn anh ấy gặp anh lúc này hả?" anh liếc xuống ả ý và rồi nhìn cô thích thú "trong tình trạng này?"

"Ồ ý thứ hai" mặt cô ửng đỏ "tốt hơn anh nên ở trong bếp" rồi cô đi ra cửa trong lúc anh theo hướng ngược lại.

Julie mở cửa đúng lúc Ted giờ tay chuẩn bị đập cửa lần ba, và tia nhìn sẫm soi của anh quét qua cô với vẻ hiểu chuyện, cười đùa .

"Xin lỗi vì đã xen ngang. Benedict đâu rồi?"

"Trong nhà bếp" .

"Anh cá là vậy" anh cười.

"Anh muốn gì?" cô vừa cau tiết vừa xấu hổ, và rạng rỡ nhìn anh vì cô biết chính anh đã đưa bức thư của cô cho Paul.

"Anh nên báo cho cả hai người biết tin" anh nói rồi thông thả đi qua hành lang, ngó qua phòng ngủ một cái, tự thấy hài lòng với bản thân một cách vô lý.

Bất ngờ vì sự xuất hiện lặng lẽ của họ, Zack quay lại, mắt anh dán chặt vào khuôn mặt quen thuộc .

Ted gật đầu "Anh nhớ đúng đó, tôi đã có mặt ở Mexico City".

Che dấu sự ngạc nhiên của mình, Zack chia tay ra và nói.

"Tôi rất vui nếu được gặp anh trong một tình huống khác tốt hơn".

"Nhưng không phải lúc này" Ted đùa, bắt tay Zack, và Zack cảm thấy thân thiện với anh chàng trẻ tuổi hơn anh. Ted tiếp tục cười toe toét với Zack "Nếu tôi là anh thì tôi sẽ chữa cháy bằng cái gì đó mạnh hơn nước là" Liếc mắt nhìn Julie đang bối rối, anh giải thích "Cha muốn gặp cả hai người ở nhà. Ngay lập tức" anh nhấn mạnh bằng giọng điệu tàn khốc "Katherine đang ở cùng mẹ, đã giúp mọi người thuyết phục cha nên để anh ta đến nhà thay vì cha đến đây một phần vì cha không thể liên lạc với em qua điện thoại".

"Sao cha lại nôn nóng muốn gặp tụi em đến vậy?" Julie hỏi.

Tựa vào tường, Ted thọc tay vào túi, nhướn mày nhìn Zack.

"Anh có thể đoán tại sao cha Julie lại ... nói sao nhỉ... cương quyết phải nói chuyện với anh vì chuyến thăm bất ngờ của anh không?"

Zack uống cạn ly nước và rót đầy tiếp.

"Tôi nghĩ là tôi có thể đoán".

"Julie" anh khúc khích ra lệnh "đi chải lại tóc và cố làm sao trông không ...nhàu nát thái quá. Anh sẽ gọi điện cho cha và báo ông biết chúng ta sẽ đến trong ít phút".

Cô quay gót đi thẳng vào phòng, không quên nói ra sau lưng là dây điện thoại đã bị tháo ra khỏi ổ cắm phòng khách.

79.2

Khi Ted quay lại phòng khách sau cuộc điện thoại thì Zack đã vào phòng tắm và cạo râu. Vài phút sau anh bước ra trong một chiếc áo mới, tóc chải gọn gàng. Ted ngừng việc tìm đồ trong tủ bếp và hỏi ra sau vai .

"Tôi không nghĩ là anh biết chỗ Julie cất vodka lần này?"

"Lần này?" Zack nói, tạm thoát khỏi suy nghĩ về buổi gặp gỡ cha vợ tương lai sắp đến.

"Julie có một thói quen hơi khác thường" Ted giải thích, cúi xuống tìm bên dưới bồn rửa tay, "Khi có chuyện gì đó làm con bé bận tâm thì nó sẽ sắp xếp lại đồ đạc... đặt chúng theo vị trí, anh có thể nói vậy".

Nụ cười dịu dàng bật ra trên môi Zack khi anh nhớ lại những gì cô làm lúc ở Colorado.

"Tôi biết".

"Vậy anh sẽ không giật mình" Ted mở tủ lạnh tìm kiếm rượu nhưng cũng vô ích "từ lúc anh được thả con bé đã sắp xếp lại toàn bộ ngăn kéo, tủ kệ, và son lại chỗ để xe. Hai lần. Thử tìm trong cái tủ lạnh này xem" anh chỉ vào những ngăn kệ trên cửa "Anh sẽ thấy những chai lọ được sắp theo kích cỡ nhỏ

dần, cái cao nhất ở bên trái. Bây giờ qua ngăn kế tiếp, con bé đổi lại cho có vẻ mỹ thuật, thế là cái cao nhất nằm bên phải. Tuần trước mọi thứ được sắp theo màu. Nhìn cũng thú vị".

Zack vừa thấy thích thú được nghe nhưng vừa thấy ân hận vì đã làm cô đau khổ. Anh nói .

"Tôi cá là vậy".

"Không là gì cả" Ted khô khan "Nhìn cái này nè" anh nói rồi mở một ngăn tủ và chỉ vào chai và hộp thiếc trên kệ "Nó tích trữ hàng tạp phẩm theo thứ tự chữ cái" .

Zack nhện cười "Cô ấy làm sao?"

"Tự nhìn đi".

Zack nhìn qua vai Ted. Tất cả chai, lọ, bình đứng trộn lẫn vào nhau nhưng được sắp xếp ngay sau hàng đầu tiên.

"Applesauce, asparagus, beets," (sốt táo, măng tây, củ cải đường) anh lẩm bẩm không tin nổi "cauliflower, Cheerios, flour, Jello, beans..." (súp lơ, bánh ngũ cốc, bột, thạch, đậu) anh nhìn qua Ted, " cô ấy sắp sai đậu rồi".

"Không, em không sai" Julie nói trong lúc bước vào bếp, trông cô hoàn toàn hồ hững khi cả hai người đàn ông quay lại nhìn cô cười thích thú "Chúng ở dưới chữ L".

"L" Zack hỏi, cố gắng không thành để giữ nét mặt bình thản.

Cô hơi xấu hổ với một sợi vải lòi ra từ chiếc áo len cô đang mặc .

"L - cho legumes (quả đậu)" cô thông báo. Zack sặc cười và kéo cô vào lòng, vùi mặt anh vào tóc cô, tẩm mình trong niềm vui được có cô .

"Vậy vodka ở đâu?" anh thì thầm vào tai cô "Ted muốn nó".

Cô ngã đầu ra sau, mắt cô tràn ngập tiếng cười.

"Đằng sau quả đậu".

"Sao nó lại ở chỗ quái đó được?" Ted hỏi, đẩy hết đồng chai lọ qua một bên và chộp lấy chai rượu.

Vai anh lắc lư để ngăn lại tiếng cười, Zack xoay xở nói một cách dịu dàng và chính xác "Nó nằm dưới chữ L - cho Liquor (rượu), bình thường thôi".

"Bình thường" Julie khúc khích xác nhận.

"Không còn thời gian đâu để uống nữa rồi" Ted nói.

"Tôi không muốn uống" Zack đáp.

"Anh sẽ tiếc cho coi".

Xe tuần tra của Ted đã đợi sẵn ở trước nhà, và anh ra mở cửa sau cho họ. Zack miễn cưỡng ngồi vào, nét mặt anh trở nên căng cứng.

"Có gì không ổn sao anh?" cô hỏi, cô hòa mình vào sự hiện diện của anh đến mức có thể nhận ra một sự thay đổi nhỏ nhoi trong giọng nói hay nét mặt của anh.

"Chỉ là cái này không phải phương tiện di chuyển anh yêu thích nhất".

Zack thấy mắt cô tối sầm vì phiền muộn, nhưng cô hồi phục ngay lập tức và chọc cười để anh lấy lại tinh thần .

"Ted" cô nói, vẫn giữ ánh mắt tươi cười bên Zack "Anh nên dùng chiếc Blazer của Carl. Zack thấy chiếc đó... hấp dẫn hơn".

Cả hai người đàn ông đều cười.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80

15 phút sau Zack không còn cười. Anh đang ngồi đối diện cha Julie qua cái bàn làm việc nhỏ xíu, căng mình chịu đựng vì Mục sư Mathison đang đi qua đi lại một cách giận dữ ngay trước mặt anh. Anh đã mong đợi bị cản nhắc, anh thậm chí còn chấp nhận việc đó như một phần tất yếu, nhưng anh đã mong cha Julie là một vị mục sư nhỏ con, dễ tính, và sẽ đều đều giảng đạo cho anh vì bất kì điều răn nào ông cảm thấy Zack đã phá vỡ. Anh đã không mong đợi mục sư Mathison là một người cao lớn, trắng kiện, có khả năng phê phán nghiêm khắc, và trình bày những tràng diễn văn tố cáo một cách hùng hồn có thể khiến bài giảng mở màn của George C. Scott trong Patton trở thành một trò cười.

"Tôi không thể bào chữa hay tha thứ cho bất cứ điều gì anh đã làm! Không một điều nào!" Cuối cùng Jim Mathison cũng nói xong, và gieo mình xuống chiếc ghế da đằng sau bàn làm việc. "Nếu tôi là một người thích dùng vũ lực thì tôi đã sử dụng roi với anh rồi. Tôi vẫn muốn được làm! Vì anh mà con gái tôi đã trở thành mục tiêu của nỗi kinh hoàng, sự chỉ trích của công chúng, và bị đau buồn xé lòng! Anh đã quyến rũ nó ở Colorado, tôi biết anh đã làm. Anh có chối không?"

Chuyện này thật điên khùng, nhưng giây phút đó Zack thật lòng ngưỡng mộ người đàn ông đối diện - ông là người cha Zack luôn muốn có - và muốn trở thành một ngày nào đó - bậc phụ huynh thật sự quan tâm đến những chuẩn mực cái gì có thể chấp nhận còn cái gì thì không - một người đàn ông chính trực đòi hỏi những đức tính tương tự ở những người xung quanh. Ông định làm Zack cảm thấy hổ thẹn. Và ông đang thành công.

"Anh có chối việc đã quyến rũ con gái tôi không?" Ông giận dữ lặp lại.

"Không" Zack thú nhận.

"Và rồi anh gửi nó về nhà để đương đầu với giới truyền thông và bảo vệ anh! Hèn nhất, vô trách nhiệm làm sao - làm thế nào mà anh còn dám đối mặt với nó hay với tôi vậy hả?"

"Thật ra gửi cô ấy về nhà là điều đứng đắn duy nhất con đã làm" Zack nói, lần đầu tiên kể từ bài khiển trách bắt đầu anh tự lên tiếng bảo vệ bản thân.

"Tiếp đi, tôi đang đợi xem anh diễn giải ra sao".

"Con biết Julie đã yêu con. Con từ chối cùng cô ấy sang Nam Mỹ và đưa cô ấy về nhà là vì lợi ích của cô ấy, không phải của con".

"Ý thức về tính đứng đắn của anh ngăn ngòi lắm phải không. Mới vài tuần trước anh còn lập kế để nó đi theo anh".

Ông lại chờ đợi câu trả lời của Zack trong sự im lặng lạnh người và Zack miễn cưỡng tuân theo.

"Con nghĩ cô ấy đã có thai, và con không muốn cô ấy phá bỏ hoặc chịu nỗi nhục làm bà mẹ đơn thân trong một thị trấn nhỏ".

Zack đánh hơi thấy sự gay gắt của ông có giảm đi đôi chút, nhưng sự thay đổi đó không có trong câu nói chua cay tiếp theo của ông.

"Nếu anh có chút đứng đắn nào đó, và kiềm chế lại tính dâm dăng của anh ở Colorado thì anh đâu cần phải lo lắng chuyện con gái tôi có thai đúng không?"

Bị lẫn lộn giữa tức giận, xấu hổ, và thích thú khi mục sư đã dùng cụm từ đầy tôn giáo có khinh bỉ là "dâm dăng", Zack nhú mày nhìn ông.

"Tôi sẽ cảm ơn câu trả lời lịch thiệp của anh, chàng trai trẻ".

"Câu trả lời là hoàn toàn chắc chắn".

"Và bây giờ" ông giận dữ nói và ngã ra ghế "Anh quay lại thị trấn trên một chuyên cơ và khiến con bé trở thành mục tiêu của công chúng lần nữa, và tại sao? Anh có thể làm con bé đau khổ lần nữa. Tôi đã nghe và xem đủ thứ về anh trước và sau khi anh ở tù để có thể biết cuộc sống của anh ở California là như thế nào, cái thứ phóng túng, hời hợt, không có luân lý - những buổi tiệc hoang đàng, phụ nữ trần truồng, say xỉn, những bộ phim dơ bẩn. Anh trả lời thế nào?"

"Con chưa từng làm một bộ phim dơ bẩn nào trong đời" Zack đáp, ngụ ý thừa nhận mấy cáo buộc còn lại.

Jim Mathison gần như mỉm cười.

"Ít nhất anh cũng không nói dối. Anh có biết Paul Richardson đã yêu con bé. Anh ta muốn cưới Julie. Paul đã hỏi xin lời chúc phúc của tôi. Anh ta là người tốt, chín chắn có những chuẩn mực đạo đức, chỉ muốn có một người vợ trong đời chứ không phải như ai kia hề thấy có một ngôi sao điện ảnh tóc vàng nảy nở là quay đầu đi. Anh ta muốn có con. Anh ta sẵn sàng hy sinh cho con gái tôi - thậm chí là đến California gặp anh. Anh ta có một gia đình thân thiết, đáng yêu giống Julie. Hai đứa chúng nó sẽ sống với nhau rất hạnh phúc. Vậy anh có thể nói gì?"

Trong cơn ghen tức, Zack chợt nhận ra mục sư Mathison chỉ dùng Richardson như một phương tiện cho Zack thấy những thiếu sót của anh trong vai trò người chồng lý tưởng của Julie, và ông ta đã khéo léo đặt Zack vào vị trí phải tự khẳng định bản thân hoặc rút lui mãi mãi. Bỏ qua sự khó chịu Mathison đã sắp đặt cho anh, sự ngưỡng mộ của Zack dành cho ông tăng lên gấp đôi và anh nhấp nhòm trên ghế.

"Điều con cần nói chính là" anh bắt đầu đáp trả bằng danh sách những phẩm chất tốt đẹp của Richardson vừa được mục sư Mathison cung cấp "Richardson có lẽ là một ông thánh, và có lẽ anh ta yêu Julie, nhưng con cũng vậy. Hơn nữa Julie yêu con. Con không có hứng thú với cô nàng tóc vàng đầy đà hay tóc đỏ hay ai khác ngoại trừ Julie. Con cũng muốn có con cái ngay khi Julie sẵn sàng. Con sẽ hy sinh mọi thứ cho cô ấy trong trường hợp cần

thiết. Con không thể thay đổi cuộc sống trước kia của con, nhưng từ thời điểm này con sẽ làm. Con không thể giúp gì cho chuyện gia đình con không hòa thuận, nhưng con có thể để cô ấy dạy con hiểu gia đình là gì. Nếu con không để cô được lời chúc phúc của cha thì ít nhất cũng là một sự chấp nhận khiên cưỡng".

Mục sư Mathison khoanh tay nhìn thẳng vào anh.

"Tôi vẫn chưa nghe được chữ hôn nhân từ anh".

Zack cười "Con nghĩ đó là chuyện tất nhiên".

"Trong đầu ai? Julie đã đồng ý lấy anh chưa, ý tôi là từ lúc anh đến đây?"

"Con chưa có thời gian hỏi cô ấy".

Chân mày ông nhíu lại "Trong cả tiếng đồng hồ điện thoại nhà nó bị ngắt tối nay? Hay là anh quá bận rộn thuyết phục con bé bắt đầu cái gia đình anh nói anh muốn có?"

Zack có một cảm giác kinh hoàng là anh đang đỏ mặt như nam sinh trung học.

"Có vẻ như" Mathison cộc cằn tiếp tục "quan điểm của anh về quy tắc và tính nghiêm túc hơi bị méo mó. Trong thế giới của anh thì các cặp phải làm tình, rồi có em bé, sau khi họ quen với chuyện đó thì mới tính đến kết hôn. Nhưng điều đó là không thể chấp nhận được trong thế giới của Julie, của Chúa Trời hay của tôi".

Kiểm soát tình trạng lúng túng trên ghế, Zack nói ngắn gọn .

"Con định sẽ hỏi cưới cô ấy tối nay. Châu nghĩ tại con sẽ dừng ở Lake Tahoe trên đường về California ngày mai và kết hôn ở đó".

Mathison bật dậy "Anh làm gì! Hai người biết nhau được 7 ngày, đã ngủ chung, và giờ anh bảo con bé bỏ lại mọi thứ để theo anh và đám cưới trong một buổi lễ nhếch nhác. Con bé có công việc, gia đình và những người xung quanh cần phải quan tâm. Anh nghĩ con bé là ai, một con thú cưng không có não chỉ cần cho ăn ngủ và dẫn tới Disneyland hay sao? Tính công bằng và ưu tiên của anh để ở đâu hả? Tôi đã mong đợi nhiều hơn từ anh sau những gì anh tuyên bố vài phút trước".

Zack đi thẳng vào bầy "Con không nghĩ là con hiểu. Cha muốn con làm gì?"

Mathison chớp ngay lấy "Tôi muốn anh cư xử như một quý ông, và có vài hy sinh. Nói ngắn gọn là tôi muốn chồng tương lai của Julie bỏ chút thời gian tìm hiểu con bé, và đối xử tôn kính với Julie như những gì Chúa đã sắp đặt cho phụ nữ, và rồi hỏi cưới con bé. Cứ cho là Julie đồng ý thì hai người sẽ đính hôn trong một khoảng thời gian thích hợp, và sau đó kết hôn. Và tuần trăng mật" ông kết thúc dứt khoát "sẽ diễn ra sau lễ cưới. Nếu anh đồng ý hy sinh vài điều như vậy, tôi sẽ sẵn sàng chúc phúc và chủ trì lễ cưới, điều mà tôi chắc chắn sẽ mang đến cho Julie một hôn lễ thật sự hạnh phúc. Ý tôi vậy anh đã rõ chưa?"

Anh sững sờ "Rất rõ".

Jim Mathison nhìn thấy vẻ lo âu đó và tấn công .

"Nếu những hy sinh tiện ích và ham muốn cá nhân là quá nhiều với anh thì - ".

"Con không nói đó là quá nhiều" Zack cắt lời, những suy nghĩ của anh đang rối tung lên vì anh nhận ra Julie sẽ vô cùng mong muốn được cha cô cử hành hôn lễ.

"Được lắm, Zack" ông gọi tên anh lần đầu tiên. Với nụ cười ấm áp thân thương, ông nói "vậy là mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa".

Thức tỉnh khỏi những suy nghĩ riêng tư, Zack bắt gặp thêm một nụ cười mãn nguyện của người đàn ông, nhận ra anh đang bị ép buộc phải đồng ý một vài chuyện nằm ngoài phạm vi câu hỏi, nên anh nói ngắn gọn.

"Không phải mọi chuyện. Con sẵn lòng ở lại thị trấn một khoảng đủ lâu nhưng chẳng có lý do gì để con và Julie phải 'quen biết nhau' trước khi con hỏi cưới cô ấy, và con sẽ không đợi nhiều tháng nữa để được làm đám cưới. Con sẽ hỏi cưới cô ấy ngay lập tức. Một khi Julie đồng ý thì con xem như tại con đã đính hôn".

"Hai con sẽ đính hôn khi nào nhận được đeo vào ngón tay con bé. Nghi lễ và truyền thống tồn tại là có lý do đó chàng trai trẻ. Như việc sống riêng trước khi cưới sẽ khiến cho sự kiện đó trở nên đặc biệt và dài lâu".

"Tốt thôi" Zack nói với chút gắt gỏng.

Mathison cười "Khi nào hai con kết hôn?"

"Càng sớm càng tốt. Vài tuần trở lại là nhiều nhất. Con sẽ nói chuyện với Julie".

***.

"Mẹ có chắc không cần con giúp không ạ?" Julie hỏi khi mẹ cô đặt khay bánh vào lò.

"Không cần đâu con yêu. Các con cứ ngồi trong phòng khách và trò chuyện. Nhìn thấy các con vui là được rồi".

Julie gần như căng thẳng nhiều hơn là hạnh phúc. Liếc mắt về phía cánh cửa đóng kín, rồi cô nhìn Ted và Katherine đang ngồi trên ghế sofa, đang chọc ghẹo cô vì mấy lời Zack nói ở khán phòng.

"Chuyện quái gì đang diễn ra trong đó ấy nhỉ?" cô hỏi.

Ted toét miệng cười và nhìn đồng hồ.

"Em biết chuyện gì mà. Cha đang rao giảng bài học tiền hôn nhân nổi tiếng cho chú rể tương lai".

"Zack vẫn chưa hỏi cưới em lần nữa".

Katherine tỏ ý hoài nghi "Sau những câu ngọt ngào anh ấy đã nói trước nửa thị trấn tối nay thì cậu còn nghi ngờ gì chuyện anh ấy muốn cơ chứ?"

"Không, không hẳn. Nhưng cha giảng bài lâu hơn thường lệ".

"Lần này phải lâu hơn" Ted nói với vẻ thích thú không giấu giếm "Vì cha thấy cần phải giáo huấn anh ta một trận vì tội bắt cóc em và mấy chuyện khác nữa".

"Zack đã chịu đựng nhiều hơn những gì anh ấy gây ra cho em" cô xúc động.

Katherine nuốt tiếng cười khúc khích và ly cô ca của cô.

"Anh ấy còn phải chịu đựng nhiều hơn khi lỡ cắn cậu và đồng ý điều cha mặc cả".

"Mặc cả điều gì?" Julie hỏi.

"Em biết đó, truyền thống - là - tất cả, không-quan hệ- trước lễ cưới, đính hôn-lâu dài- là tốt nhất là những gì cha luôn mặc cả với chú rể tương lai".

Julie cười. "Ồ cái đó. Zack sẽ không bao giờ đồng ý đâu. Anh ấy già đời, thông minh và từng trải hơn tất cả những người cha đã đối phó".

"Anh ấy sẽ đồng ý" Ted cười nói "Anh ta còn sự lựa chọn nào khác đâu kia chứ? Cha không chỉ khéo léo hay là mục sư cử hành hôn lễ mà còn là cha của em. Zack tự biết bản thân đã có 3 tội lỗi trong sổ tay của cha. Anh ta sẽ đồng ý vì lợi ích của em và sự hòa thuận trong gia đình".

"Anh hy vọng anh ấy đồng ý chứ gì" Katherine trêu "Vì anh đã đồng ý".

Anh quay qua đùa giỡn với vành tai cô "Ngừng đi, em đang làm Julie đỏ mặt đó".

"Julie đang cười. Anh mới đang đỏ mặt".

"Anh đỏ mặt, cô vợ lảm lời, vì anh nhớ lại đó là tháng dài nhất, đau khổ nhất trong đời anh và thế là đêm tân hôn của chúng ta trở thành kết quả của một tháng xa cách".

Katherine nhìn anh và Julie trở nên không còn tồn tại.

"Nó rất tuyệt" cô tranh cãi "đặc biệt - giống như lần đầu tiên. Em nghĩ đó chính là lý do cha đã yêu cầu những đôi sắp cưới hãy hoãn làm tình đến tận đêm tân hôn cho dù họ đã từng quan hệ trước rồi".

"Có ai để ý là tôi còn đang nghe không vậy?" Julie rung rung đùa.

Cánh cửa phòng làm việc bật mở và mọi người quay đầu lại. Mục sư Mathison trông có vẻ hài lòng, Zack thì trông ngạc nhiên và bức tức, vai Ted bắt đầu run rẩy vì cười.

"Anh ta chấp nhận rồi" anh nghẹn giọng "anh ta có cái nhìn sùng sốt và cầu tiết y như mọi người, anh hùng phim ảnh của tôi" anh lắc đầu "Tất cả những tấm poster của anh tôi từng giữ trong phòng và giờ anh trở thành một người tuân thủ đạo lý, một con cờ để điều khiển trong bàn tay cha. Nhà tù không làm anh ta quy lụy, nhưng cha đã làm được".

Zack ném cái nhìn bao biện vào nhóm người vui vẻ đang ngồi trong phòng khách, khi anh đi ra bà Mathison chặn anh lại và mời anh vào phòng ăn dùng bánh nhưng anh quay đi.

"Không được, cảm ơn bà Mathison." Anh liếc nhìn đồng hồ "Trễ qua rồi. Cháu phải kiểm khách sạn và đặt phòng".

Bà quăng tia nhìn dò hỏi sang chồng, ông cười và chậm rãi gật đầu và bà nói .

"Tôi rất muốn có cậu ở cùng chúng tôi".

Zack cân nhắc đến những cuộc gọi anh có thể nhận được khi còn ở Keaton và những chia rẽ anh có thể gây ra cho gia đình Julie nên anh lắc đầu .

"Cảm ơn bác. Nhưng cháu ở khách sạn sẽ tốt hơn. Cháu đã đem công việc theo và sẽ còn nhiều nữa, thậm chí còn có những buổi họp," anh nói thêm khi bà trông thật lòng thất vọng "Cháu nghĩ một dãy phòng khách sạn sẽ phù hợp hơn".

Anh bỏ qua cái nhìn khó khăn kì quặc của Julie khi anh đề cập đến dãy phòng, nhưng anh nôn nóng rời khỏi đây, để đặt sâm panh mưng lên tận phòng và kéo cô vào vòng tay anh, và hôn cô trong khung cảnh lãng mạn.

"Cảm phiền đưa anh đến khách sạn nhé, Julie?" anh hỏi cô.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81

81.1

"Tối rồi" nửa giờ sau Julie reo lên khi họ đến trước khách sạn duy nhất ở Keaton, "Khách sạn tốt nhất Keaton". Ted và Katherine đã chở Julie và Zack về nhà lấy hành lý và xe của Julie.

Zack nhìn đầy hoài nghi về phía tòa nhà xiêu vẹo với những cánh cửa đen đang đứng cách anh 4m, nó làm anh liên tưởng đến những cái răng sâu, và một hồ bơi hoang vắng nằm ngay sát đường cao tốc, rồi anh đưa mắt lên tấm bảng đèn nê ông và đọc to .

"Khách sạn Cho xương bạn nghỉ ngơi" anh hoài nghi lặp lại "Phải có một khách sạn khác ở gần đây chứ nhỉ".

"Em ước là có" cô sặc cười.

Một ông lão đội mũ cao bồi và đang nhai thuốc lá nhóp nhép ngồi ngay phía trước trên cái ghế kim loại và tận hưởng một buổi tối êm dịu khi họ đi vào đăng kí phòng. Ông ta đứng lên khi Zack bước ra khỏi xe.

"Xin chào, Julie" ông gọi chỉ sau một cái liếc mắt qua kính chắn gió.

Zack bỏ ngay mọi hy vọng về một nơi hẹn hò lãng mạn, và hiên ngang đi vào, tâm trạng của anh đang chuyển từ khá sang tệ.

"Có phiền nếu tôi giữ cái này như một món đồ kỉ niệm không?" ông ta hỏi trong khi Zack viết tên nguyệt ngoạc lên bảng đăng kí và đẩy qua phía bên kia bàn.

"Không".

"Zack Benedict" người đàn ông thốt ra một cách tôn kính lúc cầm lấy tờ giấy đăng kí và sẫm soi chữ kí của anh "Zack Benedict, ngay đây, trong khách sạn của tôi. Ai có thể đoán trước chuyện này?"

"Không phải tôi rồi" Zack thẳng thừng "Tôi không nghĩ là ông có một dãy phòng?"

"Chúng tôi có dãy phòng tân hôn".

"Giờn hả" liếc nhìn tòa nhà đáng chán, và khi anh thấy Julie đứng dựa vào bàn làm việc, mắt cá chân bắt chéo, mặt cô bừng sáng với nụ cười ranh mãnh, và thể là tinh thần anh hăng hái trở lại một cách điên cuồng.

"Dãy phòng tân hôn có một căn bếp nhỏ" ông quản lý nói thêm .

"Lãng mạn làm sao. Tôi sẽ lấy nó" Zack nói, anh nghe thấy tiếng cười nuốt nghẹn đầy ma thuật của Julie. Nó làm anh phải cười.

"Đi thôi" anh nói, dẫn cô đi về phòng anh trong khi ông quản lý theo sau và đứng lấp ló gần cửa. "Anh đang tưởng tượng ra" anh khô khan hỏi khi anh mở cửa dãy phòng tân hôn và bước qua một bên để cô tiến lên bên cạnh "hay đúng là ông ta đang quan sát xem em có bước vào không vậy?"

"Ông ta đang quan sát xem em có vào hay không, rồi chúng ta có đóng cửa hay không, và em ở lại bao lâu. Ngay ngày mai cả thị trấn sẽ biết được câu trả lời cho ba câu hỏi vừa rồi".

Zack bật công tắc trên tường, nhìn qua hết dây phòng, và nhanh chóng tắt đèn.

"Chúng ta có thể ở nhà em trong bao lâu mà không gây ra tin đồn?"

Julie lưỡng lự. Cô ước anh nói anh yêu cô lần nữa và anh muốn làm gì với tình yêu đó.

"Còn tùy thuộc dự định của anh là gì".

"Anh có những dự định danh giá nhưng phải chờ đến ngày mai thôi. Anh từ chối thực hiện chúng trong căn phòng có giường ngủ lóc nhung hình trái tim đỏ chót và những chiếc ghế màu tím".

Tâm trạng nhẹ nhõm của Julie vỡ òa ra thành sự vui vẻ êm tai và Zack vòng tay ôm cô. Mò mẫm trong bóng tối tìm khuôn mặt cô, anh nâng nó giữa hai bàn tay, cười lớn khi anh hôn cô, và rồi từ từ tiếng cười biến mất khi cô kéo anh lại và hôn đáp trả.

"Anh yêu em" anh thì thầm "em làm anh cảm thấy hạnh phúc như quý. Em làm những ngày trốn chạy ở Colorado trở nên thú vị. Em làm cho dây phòng địa ngục này giống như phòng tân hôn thật sự. Ngay cả khi còn trong tù và ghét em, anh vẫn thường mơ cái cách em kéo anh về nhà, chết sống, cách em khiêu vũ và làm tình với anh, và anh tỉnh lại vì muốn em".

Cô chà đốt tay lên môi anh, má cô cọ vào ngực anh.

"Một lúc nào đó anh có thể dẫn em đi Nam Mỹ và chúng ta cùng ở trên chiếc thuyền của anh được không? Em đã mơ được ở đó cùng anh".

"Cũng không phải là một chiếc thuyền lớn. Anh từng có một chiếc du thuyền khổng lồ. Anh sẽ mua một chiếc khác cho em và tụi mình sẽ cùng ra khơi".

Cô lắc đầu "Em thích được ở cùng anh trên chiếc thuyền Nam Mỹ đó, giống như kế hoạch trước đây, chỉ một tuần thôi cũng được".

"Chúng ta sẽ làm cả hai".

Anh miễn cưỡng buông cô ra và dẫn cô ra cửa.

"Ở đây sớm hơn California 2 tiếng và anh cần gọi vài cuộc điện thoại và sắp xếp vài chuyện. Khi nào anh có thể gặp lại em?"

"Ngày mai?"

"Đương nhiên" anh khô khan "Sớm đến mức nào?"

"Tùy anh. Đây là ngày lễ quốc gia. Sẽ có diễu hành, lễ hội, cắm trại, pháo hoa mừng ngày kỉ niệm thị trấn hai năm một lần. Nó sẽ kéo dài suốt tuần".

"Nghe có vẻ thú vị" anh nói và hơi ngạc nhiên vì anh thật sự có ý như vậy "Đón anh lúc 9 giờ và anh sẽ mua bữa sáng cho em".

"Em biết chỗ bán thức ăn ngon nhất thị trấn".

"Thật à, ở đâu vậy?"

"McDonald" cô trêu và cười vào khuôn mặt ngờ ngác của anh, rồi hôn lên má anh và bỏ đi.

81.2

Vẫn còn toét miệng cười, Zack đóng cửa và bật đèn lên, rồi anh đến bên giường ngủ và miễn cưỡng đặt va li lên đó. Lấy điện thoại di động ra và gọi cho gia đình Farrell đầu tiên, những người mà anh biết cũng đang nóng lòng được biết chi tiết chuyến đi. Anh đợi O'Hara tìm Matt và Meredith trong đám đông khách khứa.

"Sao?" giọng Matt đầy mong đợi "Meredith ở đây, và cậu thì đang nói chuyện. Julie thế nào?"

"Julie rất tuyệt".

"Hai người kết hôn chưa?"

"Chưa" Zack nói, câu tiết nghĩ lại bản hiệp ước cha Julie đã gán cho anh "Chúng tôi sẽ sớm làm việc đó".

"Hai người sao chứ?" Meredith lưu lười "Ý tôi là, tôi tưởng hai người đã đến Tahoe rồi".

"Tôi vẫn ở Keaton".

"Ồ".

"Trong khách sạn Cho xưng bạn nghỉ ngơi".

Anh nghe thấy tiếng Meredith phá ra cười.

"Trong đây phòng tân hôn".

Cô cười dữ hơn.

"Có nhà bếp".

Cô thét lên vui sướng.

"Phi công của cô cũng kẹt ở đây luôn rồi, cô quý tội nghiệp. Tôi nên mời anh ta chơi đánh bài".

"Cẩn thận đó" Matt cộc cằn cảnh báo "Cậu ta sẽ ra đi với gần hết số tiền cậu có".

"Anh ta thậm chí không thấy nổi quân bài mình cầm là gì vì bị lóa mắt bởi cái giường nhung hình trái tim đỏ tươi và những cái ghế tím ngắt. Buổi tiệc thế nào?"

"Tôi đã đưa ra một thông báo lịch sự là cậu bận việc kinh doanh khẩn cấp. Meredith làm nhiệm vụ giám sát kiêm nữ chủ nhân. Mọi chuyện vẫn tốt đẹp".

Zack đắn đo suy nghĩ về chiếc nhẫn đính hôn anh cần và một chiếc từ cửa hàng trang sức của Bancroft & Company sẽ là lựa chọn thích hợp.

"Meredith, tôi có thể nhờ cô một việc được không?"

"Bất cứ việc gì" Meredith chân thành.

"Tôi cần một chiếc nhẫn đính hôn ngay lập tức, - sáng mai nếu có thể. Tôi biết tôi muốn loại nào, nhưng tôi không thể tìm ra nó ở đây, và nếu tôi chường mặt ra ở Dallas thì tôi sẽ bị nhận ra. Tôi không muốn giới truyền thông bám đuôi và làm xáo trộn cả thị trấn cho đến phút cuối cùng".

Cô hiểu chuyện ngay lập tức. "Nói tôi nghe anh thích loại nào. Sáng mai khi cửa hàng mở cửa tôi sẽ gọi cho đại diện chi nhánh trang sức và nhờ cô ta chọn giúp vài chiếc. Steve có thể đi lấy chúng lúc 10h15 và mang đến cho anh".

"Cô đúng là thiên sứ. Tôi muốn loại này - "

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

82.1

Ngày hôm sau Zack nhận ra buổi lễ kỉ niệm hai năm một lần là một sự kiện được tổ chức công phu, với bài diễn văn khai mạc của thị trưởng và những sự kiện kéo dài suốt tuần bao gồm điều hành qua những con phố chính, sự kiện thể thao, trình diễn thú nuôi, và những hoạt động giải trí đa dạng khác.

"Đó là thị trưởng Addelson" Julie chỉ anh khi họ đứng trong công viên nằm giữa thị trấn, hai người đã tìm cho mình một chỗ ít bị chú ý nhất. Cô hát đầu về phía người đàn ông hơn 40 tuổi cao lớn, đang mạnh mẽ tiến vào lều che được trang trí hòa hợp giữa màu đỏ, trắng và xanh. "Và kia là vợ ông ấy, Marian với bộ váy màu vàng bằng vải lanh" cô bổ sung và chỉ tay về phía người phụ nữ xinh đẹp ăn mặc hợp mốt và đội nón ngồi giữa hàng ghế danh dự hướng thẳng về phía khán đài đang quan sát chồng mình chuẩn bị phát biểu. "Thị trưởng Addelson góa vợ đã lâu" Julie cung cấp thông tin "Marian là một chuyên viên thiết kế nội thất và cha đã làm phép cưới cho họ. Họ có một trang trại tuyệt vời ở ngoại ô và giờ họ đang xây một ngôi nhà trên đồi. Chúng đều rất đẹp".

Zack vòng tay ôm cô từ phía sau và kéo hông cô sát vào anh, anh cười trong tóc cô.

"Em cảm thấy rất đẹp".

Cô hơi ngả về phía anh, và anh thấy cơ thể mình căng cứng và trào dâng.

"Anh cũng vậy".

Zack háng giọng và tự làm bản thân xao lãng bằng cách tập trung vào thị trưởng Addelson. Mái tóc vàng dày điểm sương của Addelson phổ biến ở Texas hơn bất cứ nơi đâu Zack từng thấy, nhưng thị trưởng rõ ràng chia sẻ tình yêu chính trị và thích diễn thuyết vì ông ta đã nói hơn nửa giờ trận chiến vĩ đại trên mảnh đất Keaton và về lịch sử của thị trấn, bắt đầu từ những người khai phá. Zack tự động so sánh những công việc đáng trân trọng đó, và những điều còn thiếu sót của những kịch bản anh đã đọc trong tuần qua thì bài diễn văn của thị trưởng Addelson đã kết thúc và ông ta đang nói về Zack:.

"Trước khi chúng ta nghe tiếng súng khai mạc lễ hội, tôi muốn dành ra ít phút để nói về vị khách đặc biệt vừa đến thị trấn chúng ta. Chuyện Zack Benedict đang ở đây thăm Julie Mathison không có gì là bí mật. Và chuyện bang Texas đã không mấy thân thiện và may mắn cho anh cũng không phải là bí mật. Tôi biết các bạn rất háo hức được gặp anh ta và thay đổi cảm nhận của anh ấy đối với người dân Texas, nhưng các bạn thân mến, cách tốt nhất để làm việc đó là cho anh ta ít không gian riêng tư và để anh ta tìm hiểu chúng ta theo cách anh muốn. Các bạn đều biết anh ấy, và cũng biết cái cách mọi người vây quanh ngôi sao điện ảnh và quấy rầy với mấy chữ kí. Zack có lẽ chưa từng được đối đãi như một công dân bình thường. Ngoại trừ ở đây. Hãy cho anh ấy thấy quê nhà của Julie là như thế nào, nơi mà mọi người quan tâm chăm sóc lẫn nhau ra sao".

Lời khẩn cầu được đám đông dân chúng ủng hộ vang rền, một tiếng trống lớn vang lên âm ỉ, những nụ cười toe toét và vẫy tay chào mời hướng về phía Zack, và anh lịch sự đáp trả.

Với một trạng thái dễ chịu đến ngạc nhiên, cư dân thị trấn đã tôn trọng lời đề nghị của thị trưởng và Zack đã có những ngày tháng thư giãn và tự do nhất anh có thể nhớ được trong 15 năm nay. Anh không thể miễn nhiệm với không khí hội hè đậm chất văn hóa Mi của những sự kiện diễn ra xung quanh. Khi ngày trời tuốt qua đêm, anh trải qua thời gian thích thú ngó ngàng với những chuyện con con như ghé thăm những gian hàng bán đồ tự tạo như bánh, quần áo, ăn ngẫu nhiên bánh mì xúc xích quét mù tạc, hay nói đùa với Ted và Katherine rằng những gian hàng trò chơi đã được sắp đặt để không ai thắng cả hoặc là chỉ những trò bọn họ tham dự mà thôi. Trước đó, khi anh ở cùng Julie anh đã khám phá ra cô có biệt tài biến mấy thứ trần tục thành cuộc phiêu lưu.

Cô ấy được mọi người trong thị trấn yêu quý, và sức ảnh hưởng của cô ấy cũng đã lan truyền sang anh -bây giờ những lời anh nói ở khán phòng đã cho họ mong ước là anh đến đây để 'làm những điều đúng đắn vì cô'. Zack tha thiết muốn chứng minh cho họ và cả thế giới bằng cách đeo chiếc nhẫn đính hôn anh đã chọn sáng nay vào ngón tay cô, nhưng anh đang đợi thời điểm thích hợp. Sau những tai họa trong lần cuối họ trao đổi nhẫn thì anh quyết tâm sẽ thay đổi tình hình, và sẽ là một sự kiện vui vẻ, đáng nhớ và thư thái.

Bây giờ anh đang đi bên cô xuyên qua tiếng ồn, ánh sáng rực rỡ của lễ hội dưới ánh hoàng hôn, anh biết rõ viên kim cương 10 cara nằm trong túi tường tận như biết những cái liếc mắt tò mò cười cợt của hàng trăm cư dân Keaton đang thưởng thức buổi lễ và ngóng mắt từ các gian hàng xem lúc nào anh tuyên bố. Thông thường anh sẽ chú ý đến những người chụp ảnh, nhưng lúc này họ khá dè dặt.

"Muốn chơi đu quay không?" Zack hỏi nhưng Julie dừng lại khi cô nhìn lên.

"Chỉ khi anh hứa không ngồi hàng ghế lác lư" cô nói, tay tháo bao giấy của một viên kẹo màu hồng và đút cho anh.

"Anh còn không mơ tới ấy chứ" Zack nói dối, miệng nhai nhai "Julie, cái này có vị ghê quá, sao em ăn được vậy? cho anh thêm một miếng nữa".

Cô cười và kéo ra thêm một miếng kẹo dính và cả hai cùng cười với những cặp đôi gật đầu thân thiện với họ.

"Em muốn nói tới mấy hàng ghế lác lư" cô cảnh báo khi anh thọc tay lấy tiền "Em có chút bức mình với đu quay".

"Em" anh hoài nghi "Người có thể giết cả hai ta mới vài phút trước trong cái thiết bị hỏa tiễn lúc em làm nó xoay vòng vòng?"

"Cái này khác. Chúng ta bị khóa chặt trong một cái lồng. Còn đu quay thì dễ mở và hơi đáng sợ một chút".

Zack sắp bước đến quầy bán vé thì có giọng nói vang lên phía sau, "Hãy bước lên và giành chiến thắng với một chiếc nhẫn mạ vàng có gắn đá quý giả! Bắn trúng 5 con vịt và giành cho cô gái của bạn một chiếc nhẫn, bắn trúng 10 con thì có 1 chú gấu teddy cho cô ấy ôm ấp".

Zack quay lại, liếc nhìn những con vịt máy đang di chuyển trên một hàng ngang vô tận, một khẩu súng giả được đặt trên quầy, và một khay nhẫn với đủ loại 'đá quý' dóm đủ màu sắc từ lòng đỏ trứng gà đến rubi. Một ý tưởng ập đến với anh.

"Em tưởng anh định chơi đu quay" Julie nói khi anh nắm tay cô và kéo ra sau.

"Trước tiên" anh thông báo "anh muốn thắng một chiếc nhẫn mạ vàng với đá quý giả".

"Anh muốn thử mấy lần?" người đàn ông trong quầy hỏi, giọng ông ta nhỏ lại khi ông chăm chú vào mặt Zack. "Anh trông quen quen" Ông ta nhận tiền, đưa khẩu súng cho Zack và không rời mắt khỏi anh, rồi ông quay sang Julie "Bạn trai cô trông giống - cô biết đó - tên gì nhỉ - một diễn viên. Cô biết - " ông ta thúc giục trong lúc Zack lờ ông ta và nâng súng lên, canh đúng mục tiêu "Cô hiểu ý tôi đúng không?"

Cô bắt gặp nụ cười khiêu khích của Zack ngay dưới hàng mi.

"Một anh chàng đẹp trai" cô diễn giải với người quản trò "Vạm vỡ? Uá nhìn? Tóc đen?"

"Đúng rồi".

"Steven Seagal" cô đùa và Zack bắn trượt.

Hạ thấp khẩu súng và ném cho cô cái nhìn căm tức rồi anh đưa lên lại.

"Không, không phải anh ta" người đàn ông nói "Anh chàng này cao hơn, lớn tuổi hơn một chút và đẹp trai hơn" Zack liền mỉm cười tự mãn.

"Warren Beatty" Julie thốt lên và anh bắn trượt cú thứ hai.

"Julie" anh nhếch miệng cảnh cáo, vai anh rung lên vì cười "Em muốn có nhẫn hay không?"

"Không" cô cười đờm đáng "em muốn có gấu".

"Vây ngưng làm anh phân tâm đi và để anh bắn mấy con vịt quý quái này trước khi chúng ta thu hút nhiều người hơn nữa." Cô nhìn xung quanh và nhận thấy dù mọi người đã cố gắng tôn trọng lời kêu gọi của ông thị trưởng nhưng vẫn có một số lượng lớn cư dân Keaton đứng lại quan sát, chiêm ngưỡng cảnh anh hùng phim hành động Zack Benedict diễn lại cảnh bắn súng ngoài đời giống như trong phim, chỉ khác là mục tiêu lần này là mấy chú vịt bằng kim loại, không phải xã hội đen, điệp viên, kẻ xấu.

Zack bắn trúng 8/8 con vịt, và vài người vỗ tay, rồi ngừng lại tức thì, .

"Quay đi chỗ khác dùm anh, em yêu" Zack nói "Em làm anh thấy căng thẳng quá".

Khi cô làm theo, Zack cho tay vào túi rồi nháy mắt với người đàn ông trong quầy và nhanh tay đặt chiếc nhẫn kim cương vào khay xen lẫn những chiếc khác, rồi anh bắn thêm hai phát nữa và cố tình bắn trật .

"Được rồi" anh nói với Julie và cầm khay lên "quay lại và chọn một chiếc nhẫn đi em".

Julie quay lại "Sao? Không có gấu bông?" cô hỏi, quên mất người đàn ông trong quầy đang há hốc mồm nhìn trân trối vào khay nhẫn.

"Xin lỗi, anh bắn trật hai lần cuối. Chọn một chiếc nhẫn đi em".

Julie liếc xuống những chiếc nhẫn mạ vàng rẻ tiền đủ màu xanh đỏ tím vàng. Và cô thấy viên kim cương. Lớn hơn hết thấy những viên đá thủy tinh còn lại, nó lấp lánh và tỏa sáng, phản chiếu ánh đèn khó chịu từ đu quay. Cô nhận ra những dấu cắt vì nó trùng khớp với những viên kim cương trên chiếc nhẫn kết hôn của cô, và khi cô nhìn Zack, cô thấy được vẻ dịu dàng, thồn thức trào dâng trong mắt anh.

"Em có thích không?" anh hỏi.

Những người đứng xem anh bắn vịt lúc này đã đánh hơi thấy có chuyện xảy ra, hoặc có thể xảy ra vì nét mặt sùng sốt của người đàn ông trong quầy hàng, mọi người kéo nhau bước đến gần hơn.

"Em thích" cô nói êm ái, khẽ rung rung.

"Chúng ta mang nó theo và tìm một nơi thích hợp để đeo nó nhé".

Cô gật đầu vì không nói nên lời, anh cầm lấy chiếc nhẫn, và khi họ quay đi, những đám đông lơ nhố thấy anh cười toe toét và họ cũng bắt đầu cười.

"Lên đó" anh kéo cô vào phòng bán vé của trò đu quay "Nhanh lên" anh nói khi người đàn ông của gian hàng bắn vịt nói với đám đông bằng một giọng bàng hoàng .

"Anh ta - cái người trông giống Warren Beatty - vừa mới lấy một chiếc nhẫn kim cương lớn nhất tôi từng thấy ra khỏi túi và đưa cho cô ta".

82.2

Vợ chồng mục sư Mathison đang trò chuyện với vợ chồng thị trưởng Addelson và cha mẹ Katherine vừa bay về dự lễ hội. Họ đang đứng gần quầy Tilt-a-Whirl (quay vòng vòng) thì thấy Ted và Katherine chạy đến cùng một nhóm bạn.

"Tin chính thức" Ted cười nói "Julie và Zack vừa đính hôn" Một nỗ lực hay ho làm bối rối cha mình, anh nói thêm "Với một chiếc nhẫn Zack vừa thắng trong một trò chơi".

"Với cha vậy chưa phải là chính thức" Mục sư Mathison sững người nói.

"Con đùa thôi. Nhẫn thật".

Mọi người ngó nghiêng tìm cặp đôi vừa đính hôn để chúc mừng.

"Chúng đâu rồi?" Bà Mathison lia mắt .

Katherine chỉ vào đu quay, lúc này đã dừng lại, và đám đông đang hò reo ầm ĩ bên dưới "Họ ở trên kia" Mím cười chỉ vào hàng ghế cao nhất "Trên đỉnh thế giới".

Trước khi họ có thể đến đu quay chúc mừng thì đám đông đã đều đều kêu gọi "Hôn cô ấy đi, Zack! Hôn đi!" thợ chụp ảnh cho tờ Keaton Crier đã sẵn sàng cũng góp giọng phụ họa.

Với một cánh tay vòng qua người cô, Zack ngửa cầm cô lên với bàn tay còn lại "Họ sẽ không cho chúng ta xuống nếu chúng ta chưa hôn".

Cô cắn môi, mặt cô đỏ ửng, mắt cô lấp lánh vì tình yêu, lòng bàn tay cô níu chặt chiếc nhẫn anh vừa đeo vào ngón tay cô, .

"Em không tin được là anh lại làm việc này ở đây, trước mặt mọi người. Anh ghét sự công khai kia mà".

Zack siết chặt vòng tay và đẩy cô về trước .

"Không phải giống thế này. Cả cái thế giới chết tiệt" anh thì thầm và cúi đầu "đã chứng kiến sự khổ sở của chúng ta. Phải để họ xem chuyện gì xảy ra khi một tên sát nhân bỏ trốn gặp một thiên thần tin tưởng vào anh ta. Hôn anh đi, Julie".

Ở giữa đám đông hò reo hoan hỉ vì cảnh cặp đôi ôm cứng nhau trên kia, thị trưởng Addelson toét miệng cười với vợ ông và nhìn sang Ted .

"Cha anh có bắt anh ta hứa không?"

Vai Ted rung lên vì cười "Có".

"Quý thật" Addelson nhìn về phía nụ hôn dài say đắm của Zack dành cho vị hôn thê mới "Anh ta sẽ không chịu đựng nổi".

"Không đâu".

"Khi nào lễ cưới diễn ra?"

"Zack có nói khoảng trên dưới hai tuần nữa".

"Không đủ sớm rồi" John Grayson, một người bạn của Ted, cười hiểu chuyện và nhìn vợ anh "Sẽ có cảm giác tới hai năm, nhớ không Susan?"

Cô gạt đầu và liếc trộm Katherine "Cha chồng cậu là một người hết sức nguy hiểm".

"và thông minh" thị trưởng Addelson tặc lưỡi bổ sung.

"Đó không phải" Marian Addelson nhắc ông "những gì anh cảm thấy trước lễ cưới của chúng ta".

"Không, nhưng đó là những gì tôi cảm thấy trong đêm tân hôn." Grayson ước lượng cặp đang hôn hít kia một lúc rồi nói thêm "Tôi cho rằng anh ta biết chiêu tâm nước lạnh".

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83

83.1

"Julie, đừng, em yêu. Anh không thể chịu thêm nữa" Zack càu nhàu nhiều đêm sau đó, miễn cưỡng kéo tay cô ra khỏi cổ anh và ngồi xuống ghế sofa trong phòng khách nhà cô. Sau hai ngày ở khách sạn Cho xuong bạn nghỉ ngơi, Zack nhận ra cha mẹ Julie sẽ bị tổn thương thật sự nếu anh không đến ở cùng họ, và thế là anh trả phòng và chấp nhận lời mời của họ bằng thái độ biết ơn. Sự thích nghi diễn ra tốt đẹp và thức ăn thì tuyệt vời, nhưng anh lại ngủ trong phòng cũ của Julie, bao bọc với những đồ vật làm anh nhớ đến cô. Ban ngày, trong khi Julie dạy ở trường thì anh làm việc ở nhà cô, đọc kịch bản, trao đổi với nhân viên ở California và bàn bạc những dự án tiềm năng với những nhà sản xuất qua điện thoại, và anh có thể nghĩ đến vài thứ khác bên anh sự khao khát tình dục đang dâng cao. Nhưng khi Julie về nhà, anh chỉ cần nhìn cô một cái và sự khao khát đã chào mời trở lại, nhưng nó luôn dẫn đến sự mệt mỏi chán chường, và cứ thế lặp đi lặp lại.

Khả năng kiềm chế anh đang nắm giữ trở nên mỏng manh, thay vì ở nhà với cô vào buổi tối, anh bắt đầu thích được ở cùng cô và những người bạn của cô tại nhà hàng địa phương và những tụ điểm giải trí. Hai ngày trước, anh thật sự đã dính cứng với cô ở hàng ghế sau cùng trong rạp chiếu phim, anh biết không thể đi xa hơn nữa, và đêm trước, anh đề nghị họ đi chơi bowling, nhưng anh cũng biết mọi chuyện sẽ chẳng tới đâu.

Làm bầm chùi thể, Zack đẩy Julie ra và đứng lên.

"Lẽ ra anh không nên để cha em nói cho anh biết định nghĩa của sống riêng trước hôn nhân. Nó cô hủ, vớ vẩn và trẻ con! Ông làm thế đã để trả đũa lại vụ anh bắt cóc em. Ông ấy thật khéo léo và tàn ác! Lần duy nhất anh cảm thấy lời hứa này là đúng đắn là ở nhà thờ ngày Chủ Nhật".

Julie nén lại nụ cười lơ đãng và nói với một nỗ lực nghiêm túc hóa vấn đề .

"Sao anh lại biết chuyện đó xảy ra?"

"Anh biết tại sao! Một tiếng đồng hồ ở nhà thờ là khoảng thời gian duy nhất trong suốt tuần qua anh không bị cương cứng".

Đây không phải lần đầu Zack đề cập đến thỏa thuận anh đã có với cha cô, nhưng vì anh quá nhạy cảm về chủ đề này nên Julie gần như sợ phải nói cho

anh biết anh không phải nạn nhân duy nhất. Anh có lòng tự trọng rất cao, và anh là một người kín tiếng. Vì thế cô không chắc anh sẽ phản ứng ra sao nếu khám phá ra rằng mọi người nam trong thị trấn đã được cha cô ban phép cưới đều biết chuyện gì đang diễn ra. Cô ngẩng lên khi anh bắt đầu đi qua đi lại trước mặt cô.

"Anh 35 tuổi" anh cay đắng thông báo "Anh là một người đàn ông từng trải với chỉ số thông minh trên mức trung bình, và anh không chỉ cảm thấy như một kẻ đói khát tình dục 18 tuổi, anh đang hành xử y như vậy! Anh tắm nước lạnh nhiều đến mức mẹ em phải nghĩ anh bị ám ảnh phải sạch sẽ. Anh trở nên cáu gắt".

Julie vén tóc khỏi trán, đứng lên và nhìn anh thích thú cực độ .

"Em chưa bao giờ đề ý thấy".

Với một tiếng thở dài bức dọc, anh sắp xếp lại những kịch bản vừa đọc và nói.

"Em nghĩ tối nay chúng ta nên làm gì?"

"Anh có cân nhắc đến những lợi ích giảm sự bức bối của việc sắp xếp lại tủ bếp hay chưa?" cô trêu, vai cô lắc đảo "Nó luôn luôn có hiệu quả với em. Chúng ta có thể làm cùng nhau".

Zack mở miệng phản kích, nhưng chuông điện thoại vang lên, nên anh quay đầu và đặt hết sự chú ý lên bất kì kẻ nào đang ở đầu dây bên kia.

"Muốn cái gì?"

Sally Morrison, người phát ngôn của anh ở California khô khan nói.

"Chào buổi tối, Zack. Tôi gọi để nói chuyện với Julie. Cô ấy cần cho tôi biết anh muốn thiệp cưới sẽ được chuyển đi sáng mai bằng xe limo hay courier. Tôi đã gọi cho 50 người may mắn sẽ nhận được thiệp, và họ sẽ sắp xếp thời gian để có mặt ở Texas vào sáng sớm thứ 7. Không ai từ chối. Betty và tôi" cô kể thêm trợ lý của anh "đã sắp xếp limo cho họ ở DFW và chờ tới Keaton, và tôi đã đặt trước một dãy phòng cho họ ở Dallas tối thứ 7 theo chỉ dẫn của anh".

Một vài nỗi bức tức của Zack tan biến. Anh đợi cho đến khi Julie đi vào phòng ăn, rồi anh thấp giọng và nói.

"Cô ấy có biết chuyện gì đang diễn ra hay không?"

"Không, ông chủ. Vì ông nói muốn làm cô ấy bất ngờ nên tôi đã kể với cô ấy là 50 vị khách của ông chỉ là những đối tác kinh doanh chán phèo. 51, tính luôn tôi".

"Giới truyền thông thì sao?" Zack hỏi "Sao cô có thể giữ họ trong tầm kiểm soát? Họ biết tôi ở đây, và họ biết tôi sẽ kết hôn vào thứ 7. Mấy cái tin đó đầy ra trên truyền hình. Tôi vừa thấy vài tay phóng viên lảng vảng quanh đây nhưng vẫn giữ khoảng cách. Tôi nghĩ bọn họ sẽ bắt đầu ngấu ngiến tôi".

Sally dẫn đo trong giây lát.

"Julie không nói anh biết cách cô ấy đối phó với giới truyền thông hay sao?"

"Không".

"Cô ấy cho phép họ có mặt trong 1 giờ. Nếu anh không đồng ý tôi sẽ có một khoảng thời gian địa ngục cố hồi lại thỏa thuận với tất cả bọn họ".

"Thỏa thuận gì?" Zack hỏi.

"Hỏi Julie sau khi cúp máy nhé. Tôi có thể nói chuyện với cô ấy không?"

Zack chìa điện thoại ra và nhìn quanh quất .

"Julie, Sally cần nói chuyện với em".

"Tối nay đây" cô nói. Cô đi ra mang theo bản đánh giá có ghi chi tiết những gì phụ nữ cần cho đám cưới sắp tới, và anh quan sát cô tháo hoa tai bên phải và kê điện thoại vào giữa cằm và vai. "Chào Sally" cô nói một cách dịu dàng dễ chịu khiến Zack cảm thấy như một thằng ngốc nóng nảy, hiếu chiến, ích kỉ không thể kiểm soát nhu cầu bản thân và cư xử như một quý ông "Sao rồi" cô lắng nghe rồi nói "Tôi sẽ hỏi Zack".

Cô cười với anh nhưng chỉ làm anh cảm thấy tệ hơn và nói .

"Sally vẫn muốn biết chúng ta sẽ vận chuyển thiệp mời bằng xe limo hay một dịch vụ vận tải khác" cô tra cứu bảng biểu "Dùng limo sẽ tốn gấp 4 lần".

"Limo" Zack nói.

"Limo" Julie lặp lại vào điện thoại.

Khi cô gác máy, Zack nhìn cô và mọi cảm giác bất nhẫn của anh chuyển thành kính nể. Mặc cho những áp lực không tưởng đang đặt trên vai Julie khi lễ cưới của họ sẽ diễn ra vào cuối tuần, cô vẫn chưa bao giờ mất vẻ bình tĩnh. Rachel đã tốn hàng tháng trời cho tiệc cưới và chỉ ¼ triệu đô la tiền của Zack để tạo ra khung cảnh buổi lễ ba lớp cần có sự trợ giúp của hai phát ngôn viên và một đội quân người giúp việc, tư vấn, và trợ lý, và đó là Rachel đã quen phải đối diện với áp lực công chúng. Vậy mà trước ngày cưới, Rachel đã hành xử như một mụ đàn bà thích gây sự điên cuồng trong nhiều tuần liền và nhai thuốc an thần như kẹo M&M.

83.2

Julie đã trải qua một tuần chuẩn bị chỉ bằng sự giúp đỡ của Katherine và nhóm nhân viên từ xa của Zack ở California. Cùng lúc đó, cô tiếp tục công việc thường nhật và sắp xếp cho thuê lại nhà, và cô không nổi giận hay cáu gắt với Zack. Vì toàn thể cư dân Keaton đã làm quá tốt phần việc của mình khiến Zack cảm thấy thoải mái và được chào đón và bởi vì Julie là một phần trong thị trấn của họ, quyết định hạn chế số khách vào buổi tiệc sau lễ cưới và chỉ gồm gia đình và bạn bè thân thiết, nhưng đề mời hết bạn bè và người thân của gia đình Mathison trong buổi tiệc tối thì cần phải chuyển địa điểm sang công viên. Quyết định mời 650 khách thay vì có một buổi tiệc nho nhỏ thân mật được tiến hành bởi sự bức thiết của Zack. Trong những ngày ở đây anh đã tận hưởng nhiều tình bạn với những con người đứng đắn, bình dân hơn những gì anh từng biết trong đời. Bỏ qua mấy lời than phiền, anh hoàn toàn thích thú những điều đơn sơ họ làm cùng nhau. Anh thích khiêu vũ với cô trong một nhà hàng gồm những người bạn và không có sự can thiệp nào, anh yêu việc đi xem phim với cô, cùng ăn món bắp rang nhạt nhẽo, ôm hôn ở hàng ghế cuối, và rồi cùng đi bộ về nhà, nắm tay cô trong khi trời quang đãng. Tối qua anh chơi bi da ở nhà Cahill với Ted và những người bạn, trong khi Julie, Katherine và những cô vợ khác mang thức ăn vào và cổ vũ cho những người đàn ông của họ, và khi anh ngạc nhiên khi thấy Julie thách đấu với người thắng - và đánh bại anh ta.

Cô đã xoay xở làm được mọi chuyện tốt đẹp cũng như sắp xếp với một tá phụ nữ địa phương lo cung cấp thức ăn cho buổi tiệc, thuê nhạc công, chọn bài hát, đặt hoa từ nhà trồng hoa địa phương, sắp xếp những màn trướng màu trắng lấy từ Dallas để sử dụng cho buổi tiệc trong công viên. Zack, người thường được nghe những sự sắp xếp đó, đã hy vọng vào buổi tiệc thứ hai sẽ diễn ra trang trọng và tốt đẹp vì có lẽ nó sẽ thiếu đi vẻ âm áp và không khí tiệc tùng. Nếu không, mọi cố gắng sẽ trở thành thảm họa lớn bịch cô lỗ. Trong trường hợp đó, anh hy vọng trời sẽ đổ mưa.

Việc duy nhất có thể khiến Julie chậm lại là câu hỏi về váy cưới và những chiếc váy cho Katherine, Sara, và Meredith, những người cô chọn làm phù dâu. Meredith tình nguyện đưa ra giải pháp cho vấn đề ngay khi Julie gọi điện mời Meredith đến tiệc cưới: cô có những bức ảnh về toàn bộ váy cưới cho cô dâu và phù dâu có sẵn trong cửa hiệu váy cưới độc quyền của Bancroft & Company và chuyển phát nhanh qua đêm cho Julie để cô nghiên cứu. Julie chọn 3 phương án, và ngày hôm sau chúng được đóng gói và chuyển tới Keaton trên chiếc máy bay nhà Farrell. Rachel đã suy tính nhiều tuần mới tìm được áo cưới thích hợp, Julie, Katherine và Sara suy tính trong hai giờ, chọn lựa rồi mang đến cho chị em nhà Eldridge chỉnh sửa. Meredith đã trở về Chicago với Matt cũng sửa váy ở đó.

Trong suốt thời gian đã qua, bất đồng duy nhất giữa Zack và Julie xảy ra trong đêm họ đính hôn khi Zack khẳng khái phải chi trả cho đám cưới. Anh cũng đã giải quyết chuyện đó êm thấm với cha Julie, cảm ơn trời là ông không có chút khái niệm nào về giá cả của một bộ váy cưới của Bancroft & Company hay phí nhiên liệu, những thứ Zack sẽ đền bù cho Matt sau. Zack đã 'rủ lòng thương' để cho Mục sư Mathison đóng góp 2000 đô vào tổng chi phí tiệc cưới, và anh tự nguyện - với sự tử tế tương tự và ít thành thật nhất - là nhờ kế toán ở California giải quyết hết mấy hóa đơn dài dòng phát sinh và hoàn trả cho Mục sư Mathison khoảng chênh lệch.

Bây giờ, khi Zack nhìn Julie ghi chú vào bảng biểu, anh nghĩ về những áp lực cô phải chịu đựng và sự mạnh mẽ cô đã dùng để đương đầu với mọi chuyện. Trong khi những ngày của anh thì trôi qua thanh bình và đầy áp thành tựu. Được giải thoát khỏi những sự can thiệp thường trực khi anh ở California, anh đã có thể đọc kịch bản, đây là công việc cấp thiết nhất của anh và quyết định xem phải làm bộ phim nào trước. Hãng phim, nhà sản xuất và ngân hàng anh cần gặp sẽ đợi đến khi anh về nhà. Cuộc đào thoát kịch tính, bị bắt lại, được thả, và giờ đến cuộc hôn nhân với cô giáo trẻ đã bị anh bắt cóc đã tổng hợp lại và biến anh thành một 'huyền thoại' lớn hơn trước lúc anh vào tù. Anh không cần đọc Variety mới biết anh đang là mỏ vàng của ngành công nghiệp phim ảnh. Trước khi tập trung vào công việc, vấn đề duy nhất anh cần giải quyết thuộc về phạm trù cá nhân cuối tuần trước chính là hình ảnh của Julie trước công chúng. Lúc đầu khi những đoạn băng quay cảnh anh bị bắt giữ ở Mexico City được trình chiếu thì Julie đã được xem như một nữ anh hùng đã bẫy được tên sát nhân hàng loạt điên loạn. Vài tuần sau, khi Zack được chứng minh là vô tội và ra khỏi tù, cũng chính những cuộn băng đó đã biến anh thành một anh hùng bị thương chịu sự đọa đày của cảnh sát và Julie thành con chó cái hiềm ác đã phản bội anh. Không thể để cô tiếp tục chịu đựng vết nhơ như thế, Zack đã âm thầm gửi bản sao cuộn băng của Richardson cho một người bạn ở CNN mà không bàn bạc với Julie trước. Trong vòng 24 giờ kể từ lúc đoạn băng được phát sóng, cả thế giới đã phản ứng với những đau đớn cuồng loạn của Julie giống như những gì Zack đã làm khi anh xem băng.

Bây giờ khi anh nhớ lại những chuyện đã bốc hơi khỏi cuộc đời cô tuần trước, Zack cảm thấy tội lỗi và xấu hổ vì sự cáu bẳn của mình, đó chẳng qua là hai tuần tạm xa cách người phụ nữ anh khao khát nhiều hơn anh có thể tưởng tượng. Đi về phía cô, anh lấy bảng biểu ra khỏi tay cô, hôn lên trán, và nhẹ nhàng nói .

"Em là một người phụ nữ đáng kinh ngạc, em yêu. Rủi thay là em sắp phải lấy một tên khốn ham muốn thể xác xấu tính đang liều lĩnh muốn có được em".

Cô rướn người lên và hôn anh bằng sự nhiệt tình đủ làm anh rên rĩ và đẩy cô ra .

"Những gì anh cần làm" cô nhắc "là phá vỡ lời hứa và nói cho cha em biết thỏa thuận giữa hai người đã tiêu tùng".

"Anh sẽ không thất hứa".

Cô tặc lưỡi và lắc đầu, cầm bảng lên lại, kéo bút chì khỏi mái tóc lấp lánh như thể cô đã quên mất nụ hôn kia đã làm máu trong người anh chạy rần rần .

"Em biết chứ. Em sẽ thất vọng lắm nếu anh làm vậy".

"Sẽ đỡ hơn" Zack nói, đột ngột cảm thấy khó chịu với tính kiên nhẫn anh vừa ngưỡng mộ vài phút trước "nếu anh nghĩ cái trò không tình dục này cũng làm em điên lên bằng một nửa anh".

Julie ném cái băng qua một bên và đứng lên, và lần đầu tiên anh nhận ra cô không còn bình thần chuẩn bị lễ cưới hoặc về vụ cách ly ép buộc như anh đã nghĩ hoặc chính tâm tính của anh đang làm cô khó chịu. Hoặc là cả ba.

"Tôi nay chúng ta sẽ có mặt ở sân bóng chày, anh có nhớ không?" cô gắt gỏng "Đây là trận đấu đặc biệt giữa đội nhi đồng em huấn luyện với đối thủ ở Perseville. Anh đã đồng ý làm trọng tài và mọi người đều rất hào hứng vì chuyện đó. Chúng ta không cần tranh cãi nữa. Hoặc nếu phải làm thì hãy để sau trận đấu".

Zack làm vậy, và hai người cùng làm.

83.3

Ba giờ sau, với sự ngỡ ngàng của hai đội thiếu nhi và khán đài đầy áp phụ huynh, Zack Benedict trút hết những bức dọc trong cả tuần với vị hôn thê cũng đang chịu đựng áp lực quá lớn. Cúi mình ở gần trong nửa cuối hiệp 7, tất cả các chốt đã có người, và tỉ số đang cân bằng, Zack quan sát qua lớp mặt nạ trọng tài khi ngôi sao chạy ghi điểm thứ hai của Julie trượt đến vạch vôi.

"Bị loại" anh kêu lên, vẩy tay lấy lệ. Anh đã khám phá ra trong 7 hiệp đấu là người Texas xem trận đấu nhi đồng của con họ một cách nghiêm túc, và ngay cả với một ngôi sao điện ảnh họ yêu thích cũng sẽ không được miễn nhiệm khỏi cơn giận sôi gan nhắm vào bất kì trọng tài nào đưa ra một phán quyết không được ủng hộ, cho dù nó có chính xác đi chăng nữa. Đám đông cư dân Keaton đang la ó phản đối anh.

Với Julie, người đang ngồi trên ghế huấn luyện viên bên ngoài sân đấu, quyết định chống lại đội cô của Zack không chỉ là không được ủng hộ mà còn có vẻ sai lầm và bất công giống như hai quyết định trước đó của anh. Lần này cô không chỉ nghiêng rằng mà còn nhảy ra khỏi ghế và đi thẳng lên trước mặt anh.

"Anh điên rồi!" cô bùng nổ trước cái nhìn ngạc nhiên của Zack "Cậu bé an toàn rồi".

"Bị loại" Zack nói.

Tay chống hông, cô quên băng tiếng la ó và cười cợt bắt đầu râm ran trong đám đông, họ đang quan sát cuộc tranh cãi và cô giận dữ nói.

"Anh đang trút cơn bức tức nhằm nhĩ của anh với em lên đội tuyển và em không thể chịu đựng chuyện đó!".

Zack ngẩng lên nhìn cô trong tư thế gấp mình, tâm trạng của anh bắt đầu bị kích động vì lời chỉ trích khả năng phán xét và tinh thần thể thao của anh một cách bất công - xấu hổ.

"Cậu bé chậm chân rồi. Bây giờ ngồi xuống cái băng ghế của em đi" anh chỉ tay về phía đó. Đã quá trễ để anh nhận ra tiếng cười theo sau Julie trong lúc cô bức tức văng lời và quay về ghế ngồi đang đẩy cô vào tình huống khó xử đến cực điểm.

Tay đập thứ ba của cô đã bị đập hụt hai lần, vung gây lên và bước lùi khỏi một cú ném chỉ xê xích một cú ném lỗi khoảng một sợi tóc.

"Hụt lần ba" Zack kêu, và bởi vì nó là một cú ném rất sát sao, thậm chí ngay ở vị trí thuận lợi của anh nên anh không ngạc nhiên khi đám đông gầm rú với một sự chê trách căm phẫn. Tuy nhiên, anh rất ngạc nhiên khi Julie bật khỏi ghế, la mắng kêu đội bóng chày ngăn cản của cô ở lại sân đấu, và bước ầm ầm về phía anh trong tư thế của một người đàn bà sẵn sàng đánh nhau.

"Anh cần đeo kính vào" cô nổ tung, người rung rung vì giận "Đó là một cú ném lỗi, không phải đánh hụt, và anh biết như thế".

"Cậu bé bị loại rồi".

"Không đúng! Anh đang biện minh sự công tâm của mình bằng cách bắt chẹt đội em".

"Cậu bé bị loại và em cũng giống vậy luôn nếu cứ hành xử thế này".

"Anh mà dám ném em ra khỏi trận đấu hả".

Zack từ từ đứng lên.

"Em đang tạo ra một cảnh chẳng hay ho gì đâu" anh đập lại "Ngồi xuống".

"Đó không phải một cảnh tượng!" cô quay lại và với về mặt hoài nghi của anh, cô đá đất cát ngay gần khiến anh phải phui chúng ra khỏi giày "Đây mới là cảnh tượng" cô giận dữ nói.

"Em bị đuổi khỏi trận" Zack tức tối đáp trả, vung tay làm cử chỉ trút quyền huấn luyện một cách không thể hiểu khác, và buổi tối âm ỉ vổ tung với những tiếng la ó, hò reo, và gầm rú và vổ tay khi Julie bước ra khỏi sân.

"Bắt đầu" Zack hét lên, ra hiệu cho đội đang ở ngoài sân và quay lại vị trí giám sát sau gôn. Từ khóe mắt anh quan sát bờ vai cứng đờ của Julie, eo cô lắc lư nhẹ nhàng, những sợi tóc lòa xòa trên vai khi cô rời khỏi băng ghế chỉ đạo và chộp lấy áo len. Anh sắp sửa cảm thấy hối hận vì hành động của mình, Zack chưa xót. Cô đang khiến anh phải cảm thấy như vậy.

Cậu nhóc Willie Jenkins cũng có ý kiến tương tự. Khi Willie lướt qua Zack và ra khỏi sân, cậu bé dùng giọng nói khản đặc của mình cảnh báo .

"Ông là một tên vô cùng tồi tệ, Zack".

Đội của Julie thua 4-3. Khi những người thua cuộc và cha mẹ của họ tụ tập ở nhà hàng địa phương để ăn uống thì Zack hiểu đó là một trình tự không thể thiếu sau mỗi trận đấu, Julie đang ở đó đợi họ. Cô an ủi và khuyến khích mấy cậu trai và không nói gì với Zack khi anh cố đưa cô một món đồ uống. Những người lớn khác trông có vẻ sẵn sàng quên đi quyết định đã tước đi chiến thắng của họ, và nhiều người mời anh một ly bia, nhưng Julie thận trọng quay lưng lại với anh, và tiếp tục chuyện trò với Katherine và Sara Mathison và một vài người bạn khác của cô.

Rời đi vì không còn lựa chọn nào khác ngoài đồ dành cô trước công chúng, điều mà Zack chắc chắn như quý là anh sẽ không làm, nên anh rút ra quầy rượu nơi anh thấy Ted, Carl, John Grayson, và thị trưởng Addelson ăn pizza, vậy là anh quyết định nhập bọn. Ted thấy anh đi về phía bọn họ và hoàn toàn quay người lại, khụy tay chống lên quầy rượu phía sau.

"Một nước cờ tệ hại của anh trong suốt trận đấu" anh toét miệng cười.

"Rất tệ" Carl tán đồng.

"Thật sự tệ" Thị trưởng Addelson đồng thanh, tặc lưỡi và ném một nắm đậu phộng vào miệng.

"Đó là một quyết định đúng" Zack thắng thừng.

"Có thể" Addelson nói "nhưng nó là một nước cờ tệ".

"Quý tha ma bắt" Zack nói, giận dữ hơn mức anh có thể tưởng tượng vì cô vẫn tiếp tục phớt lờ anh "Nếu cô ấy không chịu được nóng thì đừng có lãng phí gần lửa".

Vì một vài lý do, luận điệu đơn giản nhằm chán đo đã khiến cả bốn người đàn ông cùng cười.

Zack lờ họ đi, cơn giận của anh đang nổi bùng bùng vì nhận ra tình huống lố bịch, vụng về, bắt công cô vừa đặt anh vào. Anh đã 35 tuổi, anh đáng giá hơn 100 triệu đô, ngoại trừ 5 năm trong tù, anh đã trải qua cả đời trong những nhà hàng tốt nhất, khách sạn sang trọng nhất, gặp gỡ những con người xinh đẹp, tài năng, nổi tiếng giống anh. Thay vào đó giờ anh đang ngồi gặm pizza trong lúc phải đứng giữa cái nhà hàng đông kinh khủng ở khu đô thị phồn vinh Snake Navel, Texas, và bị bỏ mặc bởi một người nên cảm thấy tự hào vì anh đã muốn cưới cô! Anh có suy nghĩ được ra khỏi nhà hàng cùng cô, cả hai sẽ nằm xuống bãi cỏ, và đưa cô thẳng lên giường nhưng bất kì người đàn ông nào cũng xứng đáng được hành xử như vậy với người anh ta định kết hôn. Thỏa thuận giữa cha cô và anh là một sự trả thù hiểm độc nhỏ nhen của một vài kẻ kêu rao Kinh thánh ngạo mạn, chuyên quyền...

83.4

Zack ra khỏi quầy rượu.

Thị trưởng Addelson đặt tay lên vai anh, và ông nói giọng thân tình.

"Cần nhắc lời khuyên của một người từng ở vị trí của anh: Đừng làm vậy".

"Cái gì?" Zack gất gồng.

Ted đi vòng qua chỗ thị trưởng và toe toét nhìn Zack.

"Uống cái gì đó lạnh lạnh đi, ăn hamburger, rồi về nhà, tắm nước lạnh tiếp và chờ thêm một tuần nữa. Một ngày nào đó anh sẽ nhìn lại những chuyện này và thấy buồn cười".

"Tôi không biết anh đang nói cái quái gì".

"Chúng tôi đang nói về kiến thức phổ thông trong thị trấn về lý thuyết tiền hôn nhân của mục sư Mathison" Ted ôn tồn "Cha tôi có ý định khôi phục những mong đợi và háo hức cho đêm tân hôn ở cái tuổi ông cho là các cặp thường coi khinh ma thuật ấy vì họ đã chớp lấy nó từ sớm".

Quai hàm Zack cứng lại vì hiểu lầm cha Julie đã đi rêu rao khắp thị trấn về thỏa thuận buồn cười ông đã gán cho Zack vì tội dám bắt cóc con gái ông.

"Anh nói gì?" Zack thách thức.

John Grayson nghe thấy câu hỏi và vòng qua Ted.

"Anh ấy bị điên rồi" với nỗ lực coi nhẹ tính dâm dục, anh ta nói thêm "Anh biết họ đang nói gì mà?"

Ted hớp một ngụm nước .

"Không, anh mù quáng, không phải điên, vì điều đó".

"Các anh đang nói cái quý gì?"

"Chúng tôi đang nói về anh, anh bạn của tôi" Ted nói "Không phải Julie không chịu được 'sức nóng' mà chính là anh. Giống như chúng tôi. Phần nửa đàn ông trong thị trấn này đã thi hành cái thỏa thuận giống như anh, và hầu hết chúng tôi - những người bị mắc kẹt với nó - kết thúc bằng những cuộc chiến gầm rú vì những chuyện chẳng đâu ra đâu với cô vợ sắp cưới".

Con giận dữ và mệt mỏi của Zack bốc hơi nhanh chóng vì cảm giác hoài nghi xen lẫn hài hước vô bổ của những chuyện lố lăng anh đang nghe thấy .

"Kể anh ta nghe đi, thị trường" Ted mời mọc.

"Đúng là địa ngục. Tôi lớn hơn anh 10 tuổi, con trai, và tôi không thể tin nổi tôi lại muốn một điều gì đó nhiều đến vậy, một phần bởi vì tôi đã đồng ý không có nó. Phụ nữ cũng rất vất vả, nỗi khổ tâm của phụ nữ xảy ra khi phái nam giảm bớt trạng thái thêm muốn họ. Phần cuối về phụ nữ" ông khúc khích "không phải giả thuyết của tôi đâu mà là của một giáo sư xã hội học từng dạy tôi ở năm thứ hai tại A&M. Anh học đại học ở đâu vậy kia? Anh có ngoại hình giống một Yankee, nhưng giọng nói lại khác một chút".

Vẫn bị kẹt giữa bức bối và hoài nghi lý thuyết Mathison, Zack ngập ngừng vì biết Addelson đang cố chuyển đề tài, rồi anh nhìn vào gương mặt xinh đẹp của Julie và suy nghĩ về tín tức thú vị về sự mệt mỏi thể xác anh vừa được biết, và hiểu rõ chúng như hầu hết đàn ông trong nhà hàng, và anh thở dài chán nản "USC".

"Chuyên ngành là gì?"

"Tài chính và phim".

"Hai ngành cùng lúc?"

Zack gật đầu, mắt anh dán chặt vào Julie, vẫn chưa sẵn lòng cố làm cô nguôi cơn giận vô cớ trước đám đông.

Phía cuối quầy rượu, Ed Sandell nhấp nhấp chân trên ghế đầu và xoay phần cổ râm nắng có quấy khăn và nhìn qua hai bạn đồng hành.

"Em gái tôi, Holly, đã gặp Benedict ở nhà thờ sáng Chủ nhật" ông ta nói, hất đầu về phía Zack, lúc này anh đang đứng trước máy hát tự động "Cô ấy nói anh ta rất tốt".

"Hắn ta ẻo lả" Jake Barton nói, đẩy chiếc mũ trên đầu "Mấy gã Hollywood đều như vậy".

"Không đời nào" Martin Laughlin không đồng ý "Ý tôi là, một gã ở tù 5 năm đã có một thời gian khó khăn" .

"Vụ lớn nhì. Nhưng hắn ta vẫn ẻo lả. Nhìn cái quần jean anh ta đang mặc kia. Rõ ràng được thiết kế riêng" .

"Thôi nào, Jake" Laughlin tranh cãi "Anh ta không chỉ ở tù 5 năm mà còn đủ gan vượt ngục".

"Hắn cũng bị bắt lại đấy thôi. Hắn ẻo lả" Jake thắng thừng.

Ed Sandell ra hiệu cho cô hầu bàn và uể oải nói.

"Anh ta đã làm trọng tài trong trận đấu với Perseville tối nay. Julie Mathison đã kích một quyết định của anh ta và thế là anh ấy đuổi cô ta khỏi trận".

Jake Barton ngẩng lên "Không giỡn chứ".

"Không".

Biểu hiện trên mặt anh ta được lấp đầy bằng sự kính nể, Jake liếc mắt nhìn Zack Benedict, rồi nhìn sang cô hầu bàn và toét miệng .

"Tracy" ông ta nói "Mang cho ông Benedict một ly bia, và ghi vào sổ tôi".

Băng ngang qua phòng, Julie đang liếc trộm Zack. Anh bắt gặp, ánh mắt anh chăm chăm vào cô, không chút biểu cảm nào trên mặt anh. Chờ đợi. Dấu vết cuối cùng của cơn giận trong cô đã mất. Cô yêu anh quá nhiều, và họ đã trải qua quá nhiều chuyện. Tối nay cô đã sai, cô biết như thế. Cô ước cô để anh giảng hòa sớm hơn, ngay khi họ bước vào đây chẳng hạn, thế là cô sẽ không cần bỏ qua lòng tự trọng và đến bên anh lúc này, và mọi người rõ ràng đang quan sát. Mặt khác, cô tự nhủ, lý lý do mọi người đứng trò chuyện chỉ làm phí phạm thêm vài phút trong cuộc sống của họ vì sự xa cách nhảm nhí này. Khi cô đến bên Zack, cô gật đầu với ông thị trưởng, các anh của cô, và John Grayson, rồi cô thọc tay vào túi quần lưng và ngập ngừng.

"Sao?" Zack dịu dàng, cô không chú ý cái cách chiếc áo thun giãn ra trên ngực cô.

"Em muốn đặt món" cô nói.

Thất vọng vì cô đã không đưa ra lời xin lỗi chân thành, Zack ngẩng lên và gật đầu với cô phục vụ đang hỏi hả chạy đến.

"Cần gì thế các bạn?" Tracy hỏi, cố che dấu cảm giác không thoải mái vì đã biết cuộc cãi vã ở sân bóng chày bằng cách nhìn chăm chăm vào giấy và cây bút chì trong tay.

"Tôi không biết" Julie nói. Chuyển cái nhìn từ nữ hầu bàn sang hôn phu, cô nghiêm túc hỏi "Em nên gọi món gà xấu mặt không Zack? Hoặc bánh pa tê nhún nhùng".

Môi Zack giật giật vì cười .

"Em nghĩ gì vậy?"

Julie nhìn nữ phục vụ lúc này đang nỗ lực giữ cho mặt mình vô cảm nhưng không thành công gì mấy.

"Mỗi món một phần nhé Tracy".

"Thêm phô mai và tiêu" Zack bỏ sung, đổi lại thành pizza và cười khúc khích khi anh vòng tay qua vai cô và kéo cô lại gần.

Đội Tracy đi khuất Julie liền nói to .

"Ồ, và kính cho trọng tài nữa, Tracy".

Tiếng thờ dài nhẹ nhõm quét qua nhà hàng, và tiếng cười ồn ã vang lên trở lại.

Họ cùng đi bộ về nhà trong một đêm tối dịu mát, tay trong tay.

"Anh thích ở đây" Zack nói khi họ đi trên vỉa hè sát nhà cô "Anh không nhận ra anh cần sự bình dị đến mức nào. Anh chưa từng thư giãn từ lúc ra khỏi tù".

Khi cô mở cửa trước và chuẩn bị bước vào trong, anh lắc đầu và đứng lại .

"Đừng khiêu khích anh nữa" anh trêu, kéo cô lại với dự định sẽ ấn vào môi cô một nụ hôn ngắn. Môi anh chà lên môi cô, và anh sắp thả cô ra, nhưng cô khép chặt vòng tay trên cổ anh, hôn anh với tất cả tình yêu và hối lỗi trong tim. Zack đã thua trận, và miệng anh mở to đói khát trên cô, tay anh mon men trốn điên cuồng hai bên ngực cô, rồi trượt xuống hông cô, giữ cô ép sát vào cơ thể bị khuấy động của anh trong khi anh hôn cô cho đến khi hai người đều nóng như lửa.

Cuối cùng anh nhích miệng ra, cô vẫn giữ tay vòng qua cổ anh, và cọ má vào ngực anh, những vết cào đóm đáng của cô vừa rồi bây giờ đã hiện rõ. Cơ thể cô vẫn nép chặt vào anh, và Zack đang tự hành hạ bản thân với một nụ hôn nữa khi cô vừa ngẩng đầu lên và mỉm cười mời gọi. Anh cảm thấy cả cơ thể căng cứng và thúc ép với cái nhìn khiêu khích kia, và anh miễn cưỡng lắc đầu.

"Không thêm nữa, cô nàng mưu mẹo xinh đẹp của tôi. Chỉ đứng đây cũng làm anh mất kiểm soát. Và bên cạnh đó" anh muộn màng nói thêm, cố ra vẻ nghiêm nghị "Anh vẫn chưa tha thứ cho em vụ không kể anh biết cha em đã giở ngón đòn khổ sở kia với tất cả đàn ông từng nhờ ông làm phép cưới".

Dưới ánh trăng, anh thấy đôi mắt cô lấp lánh một nụ cười e thẹn .

"Em sợ anh sẽ cảm thấy khó chịu nếu anh biết mọi người đều biết những gì anh phải chịu đựng".

"Julie" anh nói, giữ eo cô ép sát vào cơ thể bị khuấy động của anh để minh họa cho câu nói tiếp theo "Anh không thể cảm thấy khó chịu hơn lúc này".

"Em cũng không!" cô nghiêm túc đến mức làm anh bật cười và hôn cô lần nữa, rồi dịu dàng đẩy cô ra .

"Em làm anh hạnh phúc" anh toét miệng cười "Niềm vui anh có cùng em nhiều hơn những gì anh đã có trong đời".

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

84.1

Ngồi vào bàn làm việc của ông Mathiso hai ngày trước đám cưới, Zack đưa mắt khỏi kịch bản đang đọc và mỉm cười lơ đãng với bà Mathison.

"Zack yêu quý" bà nói, trông có vẻ hơi khổ tâm khi đặt lên bàn một đĩa bánh nướng nóng hỏi "bác có thể nhờ cháu một việc được không?"

"Chắc chắn rồi" Anh vươn tay đón đĩa bánh và nói.

"Đừng làm mất khẩu vị vì ăn quá nhiều bánh cookies" bà cảnh báo.

"Cháu sẽ không làm vậy" anh mỉm cười trẻ con. Gần hai tuần tạm trú ở nhà họ, Zack đã hình thành một tầm ảnh hưởng sâu sắc, chân thành từ cha mẹ vợ tương lai. Họ giống như người cha người mẹ anh chưa từng có, nhà họ tràn ngập tiếng cười và tình yêu anh luôn thiếu thốn. Jim Mathison thông minh và tử tế. Ông thức khuya, tìm hiểu Zack, đánh cờ với anh, và kể anh nghe những câu chuyện thơ ấu đầy thú vị của Julie và Ted. Ông đối xử với Zack như một người con trong gia đình, lên tiếng khuyên anh sống tiết kiệm và quý trọng đồng tiền, và nghiêm khắc cảnh tỉnh anh không được làm bất kì bộ phim nào chuẩn R (dành cho người trưởng thành). Mary Mathison quan tâm Zack từng li từng tí, răn đe anh đừng làm việc quá khuya, và nhờ anh vào thị trấn mua đồ lặt vặt cho bà như thể anh là con ruột bà vậy. Với một người cả đời chưa từng vào hàng tạp phẩm hay tiệm giặt ủi như Zack thì những chuyện được đưa một danh sách món hàng cần mua và tự đi vừa cảm động vừa làm anh bối rối. Một cảm giác dễ chịu lạ lùng khi những ông chủ cửa hàng mỉm cười với anh và hỏi thăm về cuộc sống ở gia đình mới.

"Mary lo chuyện đám cưới đến đâu rồi?" người bán thịt hỏi, trao Zack một gói thịt gà bọc trong giấy trắng " Bà ấy vẫn còn phải quan tâm đến chứng cao huyết áp phải không?"

Chủ tiệm giặt ủi đưa Zack một đồng khăn trải bàn ông vừa giặt sạch.

"Không tính phí" ông ta nói "Tôi chỉ làm phần việc của mình trong đám cưới, và tôi rất vui được làm. Anh sắp bước vào một gia đình tuyệt vời đó Benedict".

"Tốt nhất" Zack nói đúng như những gì anh cảm thấy.

Bây giờ anh đang cố giấu vẻ sững sờ quan tâm khi anh bắt gặp nét lo âu của Mary Mathison trong lúc bà lấp liếm bằng cách tháo tạp dề và nhìn anh .

"Bác muốn làm gì" anh thúc giục. Anh thêm vào một cách trêu tức "Nếu phải lột vỏ hành nhiều hơn hôm qua thì cháu phải bắt đền bác một mẻ bánh khác".

Bà ngồi xuống ghế .

"Không phải vậy đâu. Bác cần vài lời khuyên - à, thật ra là vài đảm bảo".

"Về cái gì?" Zack hỏi, chuẩn bị đảm bảo với bà bất kì cái gì.

"Về một vài điều Julie đã làm và bác đã khuyến khích nó làm vậy. Bác cần hỏi cháu một câu hỏi có tính giả thuyết - như một người đàn ông".

Zack ngả người ra ghế và tập trung hoàn toàn vào bà.

"Tiếp đi".

"Hãy nói chuyện ví dụ như một người đàn ông, chồng tôi chẳng hạn" bà nói với vẻ có lỗi, và ngay lập tức Zack cho rằng người nam trong câu chuyện chắc chắn là Jim Mathison "cứ coi như ông ấy có một người bà con lớn tuổi đã cãi nhau rất lâu về trước, và bác biết sự thật người bà con đó rất muốn làm hòa với ông ấy trước khi quá muộn. Nếu chúng tôi - Julie và bác - cũng biết rằng lễ cưới của Julie sẽ là cơ hội cuối cùng - tốt nhất để làm việc đó, thì liệu chúng tôi có sai không khi mời người họ hàng kia mà không kể cho ông ấy nghe?"

Zack bất thần có ý nghĩ từ bi và thú vị rằng đây là cơ hội cho anh trả đũa lại ông bố vợ vì trò mặc cả không thể chịu đựng của ông. Tuy nhiên anh không nghĩ kế hoạch của Julie và bà Mathison lại suôn sẻ, và khi anh sắp sửa nói ra điều đó thì bà hiền lành bổ sung "Vấn đề là, chúng tôi đã thực hiện chuyện đó mất rồi".

"Cháu biết" Zack cười nhẹ "Trong trường hợp đó thì không còn gì để làm ngoại trừ hy vọng vào điều tốt đẹp nhất".

Bà gật đầu và đứng lên, đeo lại tạp dề.

"Đó là chuyện chúng tôi đã nghĩ. Và điều quan trọng cần nhớ là" bà nói thêm bằng một giọng đầy ý nghĩa khi bà bắt đầu bỏ đi "ôm khur khur mới hận thù là điều sai lầm. Kinh thánh đã cảnh báo chúng ta nên tha thứ cho những ai giác ngộ lỗi lầm. Chúa đã nói rất, rất rõ".

Zack trông có vẻ đang tự đào mồ chôn khi anh đáp "Vâng, thưa bác, đó là điều cháu từng nghe".

"Gọi ta là mẹ" bà sửa lại, rồi bà bước đến và đặt tay lên vai anh cho một cái ôm khích lệ làm anh cảm thấy mình trẻ trở lại. Và rất đặc biệt "Con là một người đàn ông tốt, Zack. Một người rất tốt. Jim và mẹ rất tự hào có con gia nhập gia đình này".

Một giờ sau, Zack ngẩng đầu lên lần nữa lúc Julie quay về và tựa vào vai anh .

"Cái gì đó?" cô hỏi lúc hôn má anh, tay cô đặt lên vai anh.

"Kịch bản bộ phim anh định thực hiện. Nó có tên Last Interlude, nhưng có một vài vấn đề nghiêm trọng nên sẽ tốn nhiều thời gian".

Anh kể cô nghe vài chi tiết của câu chuyện và vấn đề của nó và cô chăm chú lắng nghe. Khi hai người đã mệt mỏi với chủ đề đó, cô lưỡng lự nói.

"Em muốn thỉnh cầu anh một việc quan trọng. Ngày mai không chỉ là ngày cuối em dạy những lớp bình thường mà còn là đêm cuối của lớp tập đọc dành cho phụ nữ. Nó có một ý nghĩa rất lớn nếu anh chịu đến gặp họ. Em đặc biệt muốn anh gặp Debby Sue Cassidy. Cô ấy rất thông minh, và cô ấy đang chán nản vì cô nghĩ cô không thể đọc tốt như một sinh viên tốt nghiệp đại học sau vài tháng ngăn ngừ tự chứng minh mình vô vọng. Cô ấy đọc cực tốt -

từ những cuốn sách trên băng" Julie diễn giải khi anh trông có vẻ ngờ ngác "Cô ấy có một khả năng kể chuyện một cách đơn giản nhưng súc tích và có thể làm anh hiểu ý phía sau. Một ngày nào đó Debby muốn viết một cuốn sách".

"Không phải mọi người sao?" anh chọc.

Cô nhìn anh kì quặc, tội lỗi rồi gật đầu.

"Có thể. Nhưng đừng khinh thường cô ấy. Với chút ích khích lệ từ một vài người cô ấy đặc biệt ngưỡng mộ -".

"Như anh?"

Julie cười và hôn lên trán anh "Anh đoán vậy à?"

"Ngày mai mấy giờ anh đến đó được?"

"Khoảng 7h. Sau đó vẫn còn nhiều thời gian cho buổi tập dượt".

"Đó là một buổi hẹn. Nhân tiện, một trong hai chị em sinh đôi đã chặn anh giữa đường khi anh vào thị trấn và mời anh vào tiệm của họ để xem xét công việc khâu vá. Anh không phải chuyên gia nhưng trông nó rất ổn".

"Mấy người thành phố giống nhau thật" cô trêu "anh nghĩ tài năng chỉ có ở những thành phố lớn chứ gì. Người trồng hoa địa phương đã được hiệp hội những người trồng hoa bình chọn là đội đại diện trang trí Nhà Trắng trong buổi tiệc khánh thành. Tất cả phụ nữ làm việc ở đó cũng trở thành khách mời, và họ càng háo hức được làm một việc tuyệt diệu cho chúng ta".

"Khi nào em còn ở đó và chúng ta kết hôn thì mọi thứ đều tuyệt diệu" Zack nói, cẩn trọng kiềm nén ý kiến về sự ganh đua của mấy quý cô làm việc trong tiệc chiêu đãi.

Không một dấu hiệu cảnh báo, cô trở nên thôn thức và chút ít sôi nổi.

"Em sẽ ở đó. Ngay lúc này, điều quan trọng nhất là anh yêu em đủ để tha thứ cho em nếu em có làm chuyện gì đó có vẻ ngu ngốc hay thậm chí sai lầm đối với anh".

"Không đáng gì tới một gã nào đó chứ?"

"Tất nhiên không?"

"Trong trường hợp đó" Zack cao thượng nói "Em sẽ tìm thấy ở anh sự tha thứ cao nhất trong số đàn ông. Nếu em và một kẻ nào đó có liên quan với nhau thì anh sẽ có chút ghen tức vì tính chiếm hữu" anh nói thêm khi nghĩ đến Richardson "Bây giờ em đã làm gì nếu không ngốc thì là sai lầm vậy?"

"Ồ, em không nói em đã làm một việc như vậy" cô phản công "Chỉ là một câu hỏi mang tính giả định thôi mà. Em sẽ giúp mẹ nấu bữa tối" cô nói thêm và đột ngột quay đi.

"Em có chắc không có gì sai lầm không vậy?"

"Không có gì sai hết" cô lảng tránh và biến mất.

***.

84.2

Cho dù có sự cam đoan của Julie, Zack vẫn có cảm giác về một chuyện gì đó đã quấy rầy Julie và cha mẹ cô trong suốt bữa tối. Ngay khi chén đĩa được rửa sạch, Mục sư và bà Mathison thông báo họ định đi thăm một vài người bạn và nhanh chóng khởi hành càng làm tăng thêm mối nghi của Zack về một chuyện kì cục, rồi Julie từ chối lời mời được giúp đỡ của anh trong bếp, thêm một biểu hiện bất thường, thế nên anh trở lại phòng làm việc, và suy ngẫm về hành động quái lạ của họ. Anh đang xem xét một vài tài liệu pháp lý mà luật sư vừa gửi thì nửa tiếng sau cô tái xuất ngay cửa phòng.

"Zack" cô nói, nụ cười của cô hơi rạng rỡ quá đáng "có vài người cần gặp anh".

Zack đứng lên, đi vào phòng khách, và chết đứng tại chỗ, tia nhìn của anh quét qua người đàn bà già nua đang đứng giữa phòng, với một cây gậy trong tay. Giọng bà y hệt những gì anh còn nhớ - ép buộc, lạnh lùng và kiêu ngạo. Bà gật đầu vương giả rồi nói "Đã lâu quá rồi, Zachary".

"Chưa đủ lâu" anh quát. Chuyển tia nhìn lạnh giá sang Julie, anh gầm gừ "Ý tưởng quái quỷ gì thế?"

"Ý tưởng" Julie bình tĩnh nói "là để anh lắng nghe những gì bà anh cần nói" Zack bắt đầu quay lưng và bước đi, nhưng Julie đã giữ tay anh lại "Làm ơn, anh yêu. Vì em đi. Xem như một món quà cưới. Em sẽ vào bếp và pha trà".

Zack gạt cái nhìn chăm chăm khỏi mặt cô và liếc mắt khinh bỉ về phía bà lão.

"Nói những gì cần nói lên và biến khỏi đời tôi cho rảnh".

Thay vì kịch liệt đả kích anh, bà gật đầu và ngập ngừng nói .

"Bà đến đây để nói cho cháu biết... bà cảm thấy hối tiếc khủng khiếp vì những gì đã gây ra cho cháu".

"Tốt" Zack mĩa mai "Giờ biến đi".

"Bà cũng đến đây mong cháu tha thứ".

"Đừng có buồn cười".

"Và nói cháu biết rằng bà - bà ..." giọng nói của bà tắt nghẹn và bà tuyệt vọng tìm kiếm sự giúp đỡ của Julie, nhưng Julie đã đi vào bếp. Đang tay làm thành một cử chỉ khẩn khoản, bà thầm thì "Zachary, làm ơn".

Zack nhìn xuống bàn tay quý phái đang chìa ra cho anh, nó nhăn nheo và trơ xương, chiếc nhẫn cưới bằng vàng là đồ trang sức duy nhất. Khi anh từ chối đón nhận, bà buông tay xuống đùi và tự trọng nói "Bà sẽ không cầu xin cháu" Quay ra cửa sổ và đứng thẳng vai và nhìn đăm đăm ra khu phố tĩnh mịch rồi nói "Tuy nhiên, bà tới là để giải thích vài chuyện với cháu, và bà sẽ làm" Bà yên lặng một lúc lâu, và khi bà cất tiếng, có một điều gì đó không chắc chắn trong giọng bà mà Zack chưa từng được nghe. "Ngay trước khi Justin chết, bà có lên lầu để đặt một lọ hoa xuống cái bàn gần bực nghi. Bà đã nghe hai cháu cãi nhau trong phòng Justin. Cháu đã tranh cãi xem ai là người nên đưa Amy Price đến buổi khiêu vũ của câu lạc bộ thành phố..." bà thở rung rung và nói "Vài phút sau có tiếng súng nổ, và Justin đã chết".

Liếc ra sau vai, bà cay đắng nói .

"Bà biết cháu đã nói dối cảnh sát về việc cháu vô tình nổ súng, bà có thể thấy điều đó trong mắt cháu. Bà chỉ - chỉ nghĩ rằng cháu đã nói dối là vô tình giết Justin".

Zack nhìn gương mặt phẳng phất nét buồn đau lạnh lẽo và tự ép mình không được phản ứng, nhưng anh đã kinh ngạc khi biết bà có nghe thấy anh tranh cãi với Justin và muộn màng biết được chuyện đó đã kích động bà như thế nào. Zack thật sự đã tranh cãi với Justin vì đã cố đưa Amy Price đến buổi khiêu vũ và khẳng khái làm vậy vì lợi ích của Zack.

"Làm ơn" bà khàn khàn "Nói gì đi".

Đứng nép một bên, Julie dịu dàng nói giúp khi Zack không làm .

"Bà Stanhope, tại sao bà không báo cho cảnh sát biết về cuộc cãi vã giữa Zack và Justin?"

Margaret Stanhope nhìn xuống bàn tay chống gậy như để che dấu nỗi hổ thẹn của bản thân .

"Ta không thể" bà nói "Ta không thể chịu nổi phải thấy Zachary, nhưng ta cũng không thể chịu được ý nghĩ nó phải vào tù. Và vì thế" anh kết thúc và đưa mắt vào khuôn mặt chai sạn của Zack "Bà đuổi cháu đi, khuất khỏi mắt bà. Xa rời ngôi nhà và hai đứa em. Bà biết cháu sẽ sống tốt" bà nói thêm, giọng bà cộc cằn vì xúc động "Cháu biết đó... bà biết cháu là người mạnh mẽ nhất, Zachary" Bà thở một cách khó nhọc và tiếp tục "Và thông minh nhất. Và ngạo mạn nhất" Khi Zack vẫn trơ ra, bà nói "Ông nội cháu đã bắt cháu và Foster phải hứa không kể ta nghe chuyện Justin tự sát và lý do tại sao nó làm vậy. Foster đã phá vỡ lời hứa vào cái ngày cháu ra khỏi tù. Ông ấy cảm thấy có quá nhiều bất công đã đổ lên cháu, và ông ta không thể chịu đựng nổi mặc cảm cứ đeo đuổi ông ta vì lời hứa năm xưa. Và bây giờ đến lượt ta cảm thấy xấu hổ vì những điều sai trái đã gây ra cho cháu. Chính ta đã cướp của cháu hai đứa em, đã đuổi cháu khỏi ngôi nhà của cháu, đã khiến Julie tin cháu thực sự có khả năng giết người. Và cũng ta đã đe dọa làm cô ấy phản bội cháu cho chính quyền".

Bà kết thúc và chờ đợi anh nói gì đó, và anh vẫn không nói, bà nhìn Julie khẩn cầu .

"Ta đã nói với cháu là Zachary sẽ không tha thứ. Nó quá giống ta để có thể chấp nhận một lời xin lỗi đơn thuần cho một điều không thể tha thứ." Bà bước ra cửa, rồi dừng lại và nhìn Zack với nụ cười thâm nảo "Bà trông có vẻ thâm hại quá phải không. Và mù quáng! Bà đã phí hoài cả đời tôi luyện bản thân dùng yêu ông cháu rồi đến cháu. Và bây giờ Julie bảo bà rằng cả hai người đều yêu bà nhiều hơn bà nghĩ. Từ giờ bà sẽ dùng phần đời còn lại tự hối tiếc về những năm tháng lãng phí kia và sự ngu ngốc, độc ác, và mù mịt của mình. Một cái kết xứng đáng cho bà, cháu có đồng ý vậy không, Zachary?"

"Không" Julie thốt lên, cảm nhận được cuộc chiến nội tâm của Zack khi cô thấy quai hàm anh siết lại và thả lỏng "Không phải là đoạn kết xứng đáng gì cả, anh ấy không nghĩ vậy đâu!" cô rướn người chạm vào xương hàm sượng cứng của anh đang từ chối giãn ra từ khóe mắt lạnh nhạt "Zack" cô nhẹ nhàng nói "Đừng để chuyện này xảy ra. Anh có thể kết thúc chuyện này cơ mà. Em biết anh yêu bà. Em biết anh có! Em có thể nghe thấy điều đó trong giọng anh khi anh kể về bà ở Colorado. Bà nghe thấy anh tranh cãi với Justin trước khi anh ấy chết, trước tối nay anh có biết chuyện đó không?"

"Không" anh cộc lốc.

Bà Stanhope quay người bỏ đi, rồi bà dừng lại và với tay lấy khỏi túi xách một hộp nhỏ bọc nhung "Bà có mang thứ này đến cho cháu" bà nói rồi đưa cho anh. Khi Zack từ chối cầm lấy thì bà đưa cho Julie và nói với anh "Đó là chiếc đồng hồ của ông cháu" Bà khẽ gật đầu với Julie và mỉm cười tái nhợt "cảm ơn cô vì những gì cô đã cố gắng làm trong tối nay. Cô là một phụ nữ trẻ đáng ngạc nhiên, ấm áp, dũng cảm - một người vợ xứng đáng cho cháu tôi" Giọng bà vỡ vụn ở câu cuối và bà chạm tay vào tay nắm cửa.

Sau lưng bà Zack nói cộc lốc "Julie đã pha trà rồi. Cô ấy sẽ muốn bà ở lại uống đã".

Câu đó gần như là một tuyên bố ngừng bắn anh đang cố thực hiện, nhưng cả hai người phụ nữ đều hiểu ý nghĩa của nó. Bà Stanhope nhìn vào người đàn ông cao lớn, kiêu hãnh, đẹp trai đã tồn tại và thành công bằng một nét mặt kì lạ và nhìn sang người phụ nữ trẻ tuổi anh ta đã yêu.

"Em trai và em gái cháu đang đợi trong xe" giọng bà khản đặc "chúng rất muốn gặp cháu nếu cháu cho phép".

Julie nín thở khi thấy Zack do dự, rồi anh chậm chạp đi ra cửa trước. Anh đứng lại, nhìn vào chiếc limo đang đậu bên lề, hai tay anh cho vào túi. Anh sẽ không đến gần chiếc xe, Julie nhận ra điều đó, hoặc thậm chí gặp họ ngay giữa đường, nhưng anh đã cho một sự khởi đầu.

Họ đón nhận.

Cửa sau chiếc limo bật mở và một cậu nhóc mặc vét đen và đeo cà vạt nhảy ra, chậm rãi theo sau đứa bé là mẹ và cậu của nó. Cậu bé nhảy bổ tới trước cửa, và ngừng lại ngay trước mặt Zack, ngẩng đầu lên nghiên cứu khuôn mặt của người đàn ông.

"Ông thật sự là cậu Zack của cháu ư?" đứa bé hỏi.

Zack nhìn xuống đứa bé có mái tóc đen và mỉm cười miễn cưỡng khi nhận ra những nét đặc trưng của dòng họ Stanhope một lần nữa được bộc lộ; cậu nhóc trông y hệt Zack ở cùng độ tuổi một cách kì lạ.

"Đúng" anh trả lời "Cháu là ai?"

Cậu nhóc toét miệng cười "Cháu là Jamison Zachary Arthur Stanhope. Cậu có thể gọi cháu là Jamie, ai cũng gọi vậy. Mẹ cháu đặt tên Zachary theo giống cậu. Và làm bà giận ghê gớm" cậu bé tiết lộ.

Zack gấp người và chớp lấy cậu bé.

"Cậu cá là vậy" anh khô khan nói.

Ngay lối vào Julie quan sát một cảnh tượng thú vị. Cô nghe thấy Zack lặng lẽ nói.

"Chào, Elizabeth" và cô nhìn anh với một nụ cười ngân ngấn nước mắt khi em gái anh chạy lên bậc thềm và nhảy bổ vào vòng tay anh. Em trai Zack đưa tay ra, nét mặt anh ta không chắc chắn.

"Em sẽ không oán trách gì anh nếu anh không muốn bắt tay em, Zack" anh ta nói "Nếu em ở vị trí của anh thì em sẽ không làm".

Zack chuyển cháu trai và cô em khóc lóc qua tay trái và đưa tay phải cho em trai. Alex nhìn bàn tay chăm chú, bắt lấy, và ôm chầm lấy anh trai và vỗ vỗ lên lưng Zack.

Jamie nhìn mẹ cậu, bà cố, và rồi Julie.

"Sao ai cũng khóc hết vậy?" cậu nhóc hỏi Zack.

"Dị ứng" Zack nói dối và mỉm cười trấn an "Cháu mấy tuổi rồi?"

***.

84.3

Ngồi trên những bậc thang trước cửa buổi tối hôm đó, hai người quan sát những ngôi sao lấp lánh trên màn đêm trong khi lắng nghe tiếng dế ngân nga xung quanh.

"Em sẽ nhớ nơi này" Julie lặng lẽ nói và dựa vào ngực anh.

"Anh biết" Zack đáp "Anh cũng vậy".

Trong vòng hai tuần vừa qua anh đã đi hai chuyến đến California, và cả hai lần anh đều mong ngóng được trở về Keaton và Julie với nỗi háo hức trai trẻ. Ngày mai anh phải bay đến Austin cho buổi họp với Ủy ban kỉ luật nhà tù Texas, những người đang cân nhắc biện pháp xử lí thích đáng dành cho Wayne Hadley. Và ngày hôm sau anh sẽ kết hôn.

"Em ước gì ngày mai anh không phải bay đến Austin".

Anh hôn lên trán cô và trượt tay qua eo cô.

"Anh cũng vậy".

"Đừng quên trở về càng sớm càng tốt".

"Tại sao?" anh trêu "em định mời thêm vài người bà con xa lạ của anh nữa hả? .

Cô hát mặt "Anh còn nữa hả?"

"Không" anh miễn cưỡng nói. Anh thấy cô cố gắng mỉm cười và vẫn giữ cằm ngẩng cao "Bây giờ còn gì nữa?"

"Em không thích anh làm những chuyện có dính líu với nhà tù".

Zack cười trấn an, nhưng giọng anh thì dứt khoát.

"Đó là chuyện anh nhất định phải làm, nhưng không có gì đáng lo lắng đâu em" anh cười cợt nói thêm "Nếu bọn họ cố nhốt anh lại thì anh vẫn có thể tin tưởng em cứu anh ra cho kịp giờ cưới cơ mà".

"Anh nói đúng" cô hung bạo nói làm Zack phì cười.

"Anh sẽ đến trường em lúc 7h tối mai" anh hứa hẹn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85

85.1

Mùi hương gợi nhớ quê nhà của những bức họa vẽ bằng ngón tay và hồ nhào xộc thẳng vào mũi Zack khi anh chậm rãi đi dọc hành lang trống vắng đến phòng học duy nhất còn sáng đèn ngay phía cuối dãy nhà. Anh có thể nghe thấy tiếng phụ nữ cười đùa khi anh bước đến gần hơn, và anh dừng lại lúc đang ngáp nghe ngoài cửa, không chú tâm trong một khoảnh khắc, và đảo mắt nhìn những chiếc bàn thu nhỏ của 7 người phụ nữ ngay phía trước phòng.

Julie đang dựa lưng vào bàn, xung quanh cô là bảng phấn với những bức vẽ trẻ con treo lủng lẳng phía trên và những kí tự xếp theo bảng chữ cái cỡ không lồ xếp đầy cả phòng. Cô đã trang điểm cho buổi tập duyệt trước lễ cưới tối nay, tóc cô được buộc gọn thành búi mềm phía sau làm cô trông có vẻ từng trải đến sững sờ. Anh ngưỡng mộ cái cách cô hiện diện trong cái váy bó sát màu đào trong khi cô ngẩng lên và thấy anh.

"Anh đến vừa đúng lúc" cô nói, sửa lại tư thế và mỉm cười với anh. "Chúng em đã xong bài học tối nay và ôn lại bài và có một buổi tiệc chia tay nho nhỏ" Cô vừa nói vừa hát đầu về phía chiếc bánh kem nhỏ và ly giấy trên bàn và chìa tay ra cho anh. Kéo anh lại gần và đan ngón tay vào anh, cô giải thích với mấy người còn lại "Zack đến đây tối nay là vì anh ấy mong mỗi được gặp các bạn trước khi chúng tôi rời khỏi đây vào tối nay" 7 gương mặt tập trung quan sát anh với những cung bậc phản ứng khác nhau từ rõ ràng khó chịu đến ngưỡng mộ hoàn toàn "Pauline" Julie bắt đầu "Tôi muốn cô gặp hôn phu của tôi. Zack, đây là Pauline Perkins -".

Ở lần giới thiệu thứ hai, Zack nhận ra Julie đang thận trọng làm cho mọi chuyện có vẻ như là vinh dự của anh khi được biết họ, chứ không phải ngược lại. Cô đã làm điều đó đơn giản bằng cách kể một vài chi tiết đặc biệt của từng người, và Zack thấy sự căng thẳng của họ dần tan biến và tiếng cười khò lấp trở lại.

Bị ấn tượng vì khả năng tinh tế của cô, anh đứng thẳng sau khi bắt tay người cuối cùng và sánh vai với Julie ngay bên làm việc. Khoảng lặng bối rối bất thành linh bị phá vỡ bởi người phụ nữ trẻ trạc 25 tuổi với một đứa bé nhỏ xíu nằm trong cái nôi kê bên bàn học của cô ta, Julie đã giới thiệu cô ấy là Rosalie Simet.

"Ông có muốn... ăn bánh" cô lúng túng nói nhưng cũng đầy quyết tâm.

"Tôi chưa từng từ chối bánh" Zack nói dối với một nụ cười dễ chịu, rồi anh quay lại bàn và cắt cho bản thân một lát mỏng.

"Tôi tự làm đó" cô do dự thổ lộ.

Anh quay lại với một lát bánh sô cô la trong tay khi anh thấy Julie đang lặng lẽ móm chữ cho cô ta "Như thế nào?"

"Tôi - " đôi vai gầy nhằng của cô thẳng lên "Tôi đã đọc công thức!" cô tuyên bố với một vẻ tự hào làm Zack cảm thấy ngực anh nghẹn lại. "Và Peggy đã lái xe đưa chúng tôi đến đây" cô bỏ sung và chỉ về phía người có tên Peggy Listrom. "Peggy đọc to hết thấy những bảng hiệu chỉ dẫn trên phố lúc chúng tôi chạy ngang qua".

"Anh ấy không quan tâm đến đâu" Peggy Listrom đỏ mặt dữ dội và nói "Ai cũng đọc được".

"Không phải ai cũng làm được" Zack nghe bản thân anh lên tiếng, bởi vì lúc đó anh nhìn những người phụ nữ với nét mặt hào hứng - hy vọng, anh sẽ phải làm điều gì đó để chắc chắn họ sẽ rời lớp học với tâm trạng đặc biệt. "Julie có kể là các cô đã không thể đọc trong một thời gian dài".

"Cô ấy kể cho anh nghe sao?" một trong số họ nói, diếng người khi biết Julie đã thổ lộ chuyện đó.

Anh gật đầu. "Tôi ngưỡng mộ các cô vô cùng vì đã dám đứng lên thay đổi" Nhìn vào Peggy Listrom, anh cười nói thêm "Khi nào cô học đọc bản đồ cô có thể chỉ cho tôi vài mảnh khóe được không? Tôi bị lạc đường ngay từ lúc có ai đó mở bản đồ".

Một vài người khúc khích, và anh bổ sung "Ai đã đem rượu punch đến vậy?"

Một cánh tay giơ lên "Tôi".

"Cô có đọc công thức không?"

Cô lắc đầu tự hào làm Zack cảm thấy khó hiểu.

"Nó từ trong một cái lọ. Tôi đã đọc nhãn. Trong cửa hàng tạp hóa. Nó có giá 1 đô và 69 xu. Tôi cũng đã đọc như vậy".

"Tôi uống một chút được không?"

Cô ta gật đầu và lại cảm thấy ngực mình thắt lại khi anh rót ra ly giấy một ít đồ uống có màu đỏ. Anh lơ đãng làm vấy một ít vào cổ tay áo, và Rosalie Silmet đứng lên.

"Để tôi chỉ anh phòng tắm và anh có thể chườm nước lạnh vào đó".

"Cảm ơn" anh nói, sợ rằng sẽ làm tổn thương cảm giác mong manh nếu từ chối "Tôi nay gặp học sinh của Julie làm tôi cảm thấy căng thẳng quá" anh đùa "Tôi sợ cô ấy sẽ hủy đám cưới nếu các cô không thích tôi" anh nói thêm trong lúc theo sát gót Rosalie Silmet ra khỏi phòng, và anh cảm thấy như thể mình đã đạt được một điều gì đó tuyệt diệu vì cả phòng học vỡ tung tiếng cười.

Khi anh quay lại thì không khí buổi tiệc đã hơi lắng xuống, và mọi người đang lo lắng Julie sẽ trễ buổi tập dượt.

"Vẫn còn đủ thời gian" Cô nói với họ khi Zack đứng bên cạnh hộp rượu. Anh nhận thấy Rosalie Silmet nhào người và thì thầm khẩn thiết với Debby Sue Cassidy nhưng cô ta lắc đầu. cho đến lúc đó, người phụ nữ được Julie che chở với mái tóc nâu suôn thẳng vén ra sau tai vẫn ngồi im lặng tại bàn của mình - không nói nhiều, Zack chú tâm, và Zack tự hỏi có điều gì ở cô ta khiến cho Julie bị ấn tượng đến vậy. Những người khác hoàn toàn lờ cuốn.

"Julie" Rosalie nói "Debby Sue có biết một bài thơ tạm biệt cho cô, nhưng giờ cô ấy không chịu đọc nó".

Nhận ra tức thì anh chính là lý do, Zack bắt đầu khẩn cầu cô ấy, nhưng giọng Julie xen vào một cách êm dịu và khuyến khích.

"Làm ơn đọc nó cho tôi, Debby".

"Nhưng không hay lắm" Debby tuyệt vọng nói.

"Làm ơn".

Tay cô ta run lên khi cô miễn cưỡng cầm một mảnh giấy trên bàn.

"Nó không ăn vần lắm".

"Thơ không nhất định phải có vần. Một vài bài thơ xuất sắc nhất thế giới cũng không có vần. Chưa có ai từng làm thơ cho tôi cả" Julie nói thêm "Tôi rất vinh hạnh".

Debby có vẻ tự tin lên vì câu nói đó, và bờ vai cô trở nên cương quyết. Liếc mắt nhìn Zack một cách e sợ lần cuối, cô nói.

"Tôi đặt tên nó là 'cảm ơn Julie'".

Khi Debby bắt đầu đọc, giọng nói của cô mạnh mẽ và truyền cảm hơn với từng câu chữ.

Tôi đã từng xấu hổ.

Và nay tôi tự hào.

Thế giới từng là bóng tối.

Và giờ nó rạng rỡ.

Tôi từng cúi đầu mà đi.

Và giờ tôi hiên ngang đứng thẳng.

Tôi từng có những giấc mơ.

Nhưng giờ tôi có hy vọng.

Cảm ơn Julie.

Zack nhìn cô chăm chăm, đơn giản vì những câu chữ ấn tượng đó xuyên thẳng qua tâm trí anh, và ngum rượu bị nghẹn lại giữa miệng.

Anh quan sát Julie cười và hỏi xin bài thơ, và anh thấy cô vùi nó vào giữa ngực giống như cô đã làm với chiếc nhẫn của anh ở Mexico City. Buổi tiệc kết thúc, và anh đã nói tất cả những điều thích hợp và nhìn họ dần dần đi khỏi.

85.2

Trong khi Julie dọn dẹp bàn làm việc thì anh nhàn nhã đi đến bảng thông báo trên tường, nhưng tâm trí anh không đặt vào những bức tranh thiếu nhi về hoa cỏ mùa xuân ngay trước mắt. Anh vẫn nhớ bài thơ anh vừa nghe, nó đã nói chính xác những gì anh cảm nhận được về Julie, và anh tiếp tục nghĩ về cô ở Colorado, đưa tay cho anh, mặt cô lấp đầy niềm vui thích và ngưỡng mộ khi cô cô giải thích cho anh hiểu.

"Ồ Zack,... quan sát họ khám phá ra bản thân có thể đọc giống như là đang cầm giữ một phép màu trong tay vậy đó".

Một sợi dây thun trượt khỏi tai anh khoảng một inch và nhẹ nhàng đập vào bảng thông báo, và anh liếc mắt nhìn lên vì nghĩ có cái gì đó rơi xuống từ trên đầu. Cú bắn thứ hai ngay thái dương anh, gần hơn lần đầu, và anh quay lại, mỉm cười và cố kìm lại những cảm xúc sâu lắng anh đang có. Julie nhấp nhòm khỏi bàn làm việc, sợi dây thun thấp thoáng trên ngón tay cô khi cô khiến anh toát mồ hôi.

"Bắn hay lắm, Wyatt" anh cố đùa.

"Em được chuyên gia huấn luyện kia mà" Julie cười nhẹ và đi ra, nhưng cô hoàn toàn không bận tâm đến câu pha trò của anh "Anh đang nghĩ gì vậy, ngài Benedict" cô ước mồi khi cô buông tay và thử chuyển mục tiêu sang một cuốn sách trên bàn. Và đắm nó.

Túi xách của cô đã đóng lại và Zack bước về phía cô, không biết phải trả lời cô ra sao.

Rõ ràng cô biết anh đang nghĩ gì, bởi vì cô lắc lắc đầu, khoanh tay ngang ngực và hỏi một cách ngây thơ.

"Anh có thích mấy quý cô của em không?"

"Anh - Debby Sue Cassidy của em thì khác. Họ đều - không phải như anh mong đợi, anh chỉ có thể nói vậy".

"Vài tháng trước anh còn không thể khiến họ nói được một chữ nếu anh có ở đây".

"Bây giờ họ tự tin hơn rồi".

"Anh nghĩ vậy à?" cô hỏi với giọng buồn cười, hồ nghi "Nếu tối nay họ biết anh đến thì em không tài nào kéo họ vào lớp được đâu. Vợ ông bán thịt sẽ dự buổi tiệc chiêu đãi của chúng ta, và cha mẹ của toàn thể học sinh của em cũng đến, và người giúp việc trong nhà thờ cũng vậy. Nhưng em không thể khiến cho mấy người đó tin rằng em thật sự muốn họ đến, và em đã trải qua quá nhiều thời gian với họ hơn bất cứ ai. Lòng tự trọng của họ quá cao. Sau khi em trở về từ Colorado với số tiền quyên góp được ở Amarillo, em đã thiết kế một vài chương trình đặc biệt để nâng cao khả năng của họ".

"Làm sao em biết một người nào đó biết đọc hay không?"

"Một đối một. Bằng miệng. Với những phương tiện thích hợp thì việc đó cũng đơn giản thôi. Và anh sẽ không gọi nó là 'kiểm tra' vì họ quá sợ hãi khi đề cập đến từ ngữ. Anh biết em khám phá ra cái gì không?"

Anh lắc đầu và bị thôi miên vào lòng nhiệt tình và nhún nhường quan tâm của cô.

"Em khám phá ra rằng Debby có thể đọc ngang ngửa học sinh lớp 3 và hai trong số họ có khiếm khuyết về khả năng học tập ở mức độ vừa, và đó là lý do họ không đọc được. Và anh có biết họ còn cần điều gì tương tự với việc cần được chỉ dạy hay không" Khi anh lắc đầu lần nữa thì cô chưa xót nói "Họ cần em. Một người quan tâm. Chúa ơi, họ - họ tỏa sáng khi có một phụ nữ khác tin tưởng họ, và kiên trì cùng họ trong một thời gian ngắn. Không nhất định phải là giáo viên - chỉ là một phụ nữ khác. Tương lai của con Rosalie phụ thuộc hoàn toàn vào Katherine, cô ấy sẽ đảm đương công việc của em, vấn đề là có thể giữ cho Rosalie tin vào bản thân cô ấy và tiếp tục học hay không. Nếu cô ấy không thể thì đứa bé có sẽ lớn lên trong cảnh túng quẫn, như mẹ cô đã từng. Có một vài nhóm người đã bắt đầu đi khắp đất nước, chương trình được gây quỹ từ một vài tập đoàn, và một trong số đó là "Mù chữ. Vượt qua nó" có một chương trình tầm cỡ quốc gia dành riêng cho phụ nữ. Em mới được biết về nó cách đây vài ngày".

Lắng nghe cô nói, quan sát cô, Zack không biết nên ghi chi phiếu hay tham gia giảng dạy.

"Em biết Rachel quyết định từ bỏ sự nghiệp ngay khi hai người kết hôn, và em - em phải nói cho anh biết em muốn tiếp tục công việc dạy học ở California, Zack. Cho phụ nữ trưởng thành, không phải trẻ con. Em muốn tham gia vào chương trình đó" cô nói với chút ít tuyệt vọng.

"Và đó là lý do em muốn anh đến đây tối nay" anh khô khan, ngẫm nghĩ đến sự so sánh lố bịch giữa tham vọng vô bờ, tự coi mình là trung tâm vũ trụ của Rachel với khát vọng được giúp những người cùng phái của Julie.

Hoàn toàn hiểu lầm lý do anh dùng giọng điệu đó, cô đưa mắt nhìn anh và khấn cầu.

"Em có những món quà cần trao tay mọi người, Zack. Em phải làm".

Zack vỗ lấy và ôm cô thật chặt .

"Em là món quà" anh thì thầm mãnh liệt "em có nhiều góc cạnh hơn viên kim cương em đang đeo, và anh quá điên cuồng vì những góc cạnh đó..."

Khi anh ngửa đầu và nới lỏng vòng tay, cô chà nhẹ ngón tay lên chiếc cà vạt bằng lụa của anh và nhìn anh suy tư .

"Debby bị mất việc vì gia đình cô ấy đang làm công đã chuyển đi nơi khác. Cô ấy không làm được gì nhiều ngoại trừ giúp việc nhà..."

Zack nâng cằm cô lên và nói ngay lập tức.

"Anh có một ngôi nhà rất lớn".

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86

86.1

"Anh có chắc mọi việc ở nhà thờ ổn cả rồi không?" Zack hỏi Matt Farrell khi anh gài khuy áo sơ mi.

"Mọi việc sẵn sàng hết rồi, ngoại trừ cậu đó" Matt khúc khích.

Bởi vì anh đã ở lại sau buổi tập dượt tối qua và không thể gọi về nhà Mathison để tránh nguy cơ bị nghe trộm, anh phải dựa vào Matt và Meredith, những người đã bay đến Keaton hôm qua và nghỉ lại ở nhà Julie để tạm hoãn những thông tin giờ chót giữa anh và Sally Morrison.

"Mọi người ở California thì sao?"

"Ở nhà thờ".

"Anh có cảnh báo Meredith giữ cho Julie tránh xa nhà thờ cho đến khi cô ấy đi vào thánh đường không vậy?" Zack tiếp tục, nhìn chăm chăm vào tấm gương, thất lại cà vạt "Tôi không muốn cô ấy biết có ai ở đó. Tôi muốn cho cô ấy ngạc nhiên".

"Meredith và Katherine Cahill đang kẹp chặt hai tay Julie. Cô ấy không thể thở mà không bị một trong hai người kia nhìn thấy. Bây giờ có lẽ Julie đang cảm thấy bọn họ dán keo vào người cô và tự hỏi do đâu".

Zack choàng vào vết đen qua người .

"Anh có chắc Barbra đã ở đây?"

"Chị ta ở đây, cùng người đệm đàn. Tối qua tôi đã nói chuyện với chị ta ở khách sạn. Bây giờ chị ấy đang đứng trong dàn thánh ca và đợi mọi chuyện vào guồng máy".

Zack đưa tay sờ mặt để đảm bảo anh đã cạo râu sạch sẽ .

"Mấy giờ rồi?".

"4h kém 10. Cậu có 10 phút để đến nhà thờ. Ted Mathison đã đến rồi. Trên đường đi tôi sẽ kiểm lại phần lễ ra cậu phải tập dượt tối qua".

"Tôi đã tập dượt đầy đủ một lần rồi" Zack khô khan "Tôi đã trải qua một lần rồi nhớ không?"

"Có vài điểm khác biệt đáng kể đấy nhé" Zack cười toe toét.

"Thật sao, gì vậy?"

"Cậu đã không hạnh phúc như thế này, nhưng lần đó cậu bình tĩnh hơn".

***.

86.2

Có một điểm khác biệt đáng kể nữa giữa đám cưới lần trước và lần này, và dù Zack không nói đến, anh biết là có. Anh biết trước khi anh bước đi giữa

đám đông rạng rỡ và đứng trước mặt cha vợ tương lai trong nhà thờ được thắp sáng bởi ánh nến và hương thơm từ những cụm hoa hồng trắng cột với ruy băng làm từ vải satin trắng. Lần này trong anh có sự sùng kính, một cảm giác êm ái dễ chịu, khi anh chờ Julie trước bàn thờ. Anh quan sát Meredith thả bước giữa lối đi về phía anh trong bộ váy màu tảo xanh, theo sau là Katherine và Sara trong bộ váy giống nhau y hệt nhau. Tất cả đều xinh đẹp, tươi cười và rạng ngời, như thể họ, cũng giống Zack đã cảm nhận được sự đúng đắn của những gì sắp diễn ra. Âm thanh thánh thót tăng dần dần, và Zack cảm thấy tim mình sắp nhảy khỏi lồng ngực vì cảnh tượng đang chào đón anh.

Chậm rãi đi về phía anh trong váy cưới lụa trắng bông bênh, bên dưới tấm màn che mặt là người phụ nữ anh đã bắt cóc, đã vui cười và đã yêu. Cô di chuyển dưới ánh nến, mặt cô bừng sáng, và trong mắt cô anh thấy được tất cả tình yêu trên thế giới, lời hứa hẹn về những đứa con chưa thành hình, một cuộc sống đầy áp niềm vui cô sẵn sàng trao anh. Anh thấy tất cả, và rồi anh thấy đôi mắt cô mờ to ngơ ngác khi giọng hát cao vút của Barbra Streisand vang lên từ dàn đồng ca, và đó là bài hát Zack yêu cầu Barbra hát khi Julie bước vào thánh đường.

Rất lâu và rất xa.

Anh đã mơ một ngày nào đó.

Và giờ giấc mơ đã ở đây trước anh.

Từ lâu bầu trời đã u ám.

Nhưng đám mây đó đã trôi xa.

Chỉ còn em ở lại.

Con rừng mình cuộn trào trong anh.

Ngọn đèn của Aladdin là của anh.

Giấc mơ anh mơ đã không chối bỏ anh.

Chỉ cần nhìn và rồi anh biết.

Những gì anh chờ đợi từ lâu chính là em.

Zack chạm vào tay Julie và nắm chặt trong tay anh, rồi họ hướng mặt về phía trước.

Mục sư Mathison mỉm cười và đưa quyển sách ông đang cầm lên cao .

"Các con thân mến, hôm nay chúng ta tụ họp nơi đây, dưới sự chứng giám của Chúa..."

Ở hàng ghế đầu tiên, Matthew Farrell nhìn sâu lắng vào mắt vợ, Ted và Katherine Mathison mỉm cười dịu dàng với đôi phương.

Gần dãy ghế cuối, Herman Henkleman chạm vào tay Flossie, và đan ngón tay vào tay bà.

Ngay hàng ghế phía sau họ, Willie Jenkins trẻ tuổi quan sát đôi bạn già trao đổi những cái nhìn và siết tay, rồi cậu thúc khuỷu tay vào cô bé bên cạnh và vui vẻ thì thầm .

"Mình sẽ cá Herman Henkleman không làm theo thỏa thuận với mục sư Mathison. Ông ta quá già để có thể đợi ..."

Cô bé nghiêm nghị đáp .

"Im đi, Willie, mình không biết bạn đang nói cái gì".

Willie đáp tỉnh rụi "Anh trai mình nói thỏa thuận là không được hôn nhau trước đêm tân hôn".

"Eo ôi" cô bé rùng mình rồi né xa khỏi cậu hết mức có thể "Hôn!".

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87

Buổi tiệc chiêu đãi ở công viên mà Zack thầm mong sẽ diễn ra đơn giản hóa ra lại thành một sự kiện lễ hội hoang phí với đèn sáng nhấp nháy trên những tán cây và những bàn ăn phủ vải kêu cọt kẹt bên dưới những khay thức ăn được chuẩn bị kỹ lưỡng với chất lượng tương đương với đội ngũ những nhân

viên cung cấp thực phẩm của Zack.

Sánh vai với Matt Farrell, anh quan sát Patrick Swayze cắt ngang Harrison Ford, lúc này Ford đang nhảy với Julie, và anh cười thầm khi nhớ lại gương mặt sùng sốt của Julie lúc anh giới thiệu cho cô một hàng quan khách gồm toàn những diễn viên cô yêu thích. Tuy nhiên sau về ngõ ngang ban đầu, cô khôi phục tinh thần lại ngay và bắt đầu tiếp khách với vẻ lịch thiệp làm Zack phải cảm thấy tự hào.

"Đám cưới tuyệt vời, Zack" Warren Beatty nói, nắm tay vợ và gấp lấy một đĩa đồ nguội cho vào một đĩa khác "Thức ăn ngon lắm. Nhân tiện món này làm từ gì ấy nhỉ?" .

Zack nhìn vào đĩa "Sườn nướng" anh khô khan "kiểu Texas".

Khi họ quay đi, Zack liếc nhìn đồng hồ, rồi anh quay sang tìm Julie và thấy cô lại nhảy với Swayze nữa, cô cười với hết thấy mọi chuyện anh ta nói.

"Cô ấy bị bọn họ bắt giữ mất rồi" Matt toét miệng cười ủng hộ.

"Đặc biệt là Swayze" Zack quan sát, chú tâm đến khả năng khiêu vũ của cô thay vì để ý xem Swayze đứng sát cô bao nhiêu.

Vài phút sau Matt thúc khuỷu tay vào anh và gật đầu về phía Meredith .

"Nhìn xem tôi phải chịu đựng cái gì - điệu nhảy thứ 3 của Costner với cô ấy. Meredith," anh nói thêm "là người hâm mộ anh ta".

"Và ngược lại, trông có vẻ thế. May thay là Swayze và Costner đều đã kết hôn" Zack mỉm cười uể oải. Đặt ly sâm panh xuống cái bàn kê bên, anh nói.

"Tôi nghĩ thế là đủ cho điệu nhảy cuối và rồi mãn tiệc".

"Gấp rút đi hưởng tuần trăng mật hả?"

"Anh sẽ không tin tôi gấp đến mức nào đâu" Zack đùa. Anh bắt tay Matt nhưng anh không cảm ơn vì tình bạn vững bền nhiều năm hoặc những điều đáng quý Matt đã làm cho anh. Lòng biết ơn của anh sâu đậm hơn nhiều, và cả hai người đều hiểu.

Ngừng lại yêu cầu dàn nhạc chơi bài hát theo ý riêng, Zack đi đến giải cứu vợ mình. Cô rời Patrick Swayze với tốc độ tên lửa, đến trong vòng tay Zack và mỉm cười nhìn vào mắt anh .

"Anh đến đúng lúc lắm đó" cô êm ái nói.

"Sẵn sàng đi chưa?" anh hỏi cô khi bản nhạc đã gần xong.

Julie muốn đi đến chết được, để được rời khỏi đây và ở riêng với anh. Cô gật đầu và bắt đầu lui bước, nhưng anh lắc đầu và nói bằng một giọng gấp gáp, đầy ý nghĩa.

"Sau bài hát kế tiếp".

"Bài gì?" cô âm thầm hỏi, nhưng anh chỉ cười, và khi bài hát Zack yêu cầu bắt đầu vào đoạn nóng bỏng, nhịp nhàng.

"Bài này" anh nói đầy ẩn ý tựa như những lời nói có cánh trong bài hát của Feliciano bắt đầu bữa tiệc bóng đêm.

"Thấp sáng ngọn lửa của anh, Julie" anh khàn khàn ra lệnh, bắt đầu cùng cô di chuyển theo tiếng nhạc.

Julie cảm nhận được bữa phép từ hàng mi trĩu nặng và nụ cười mời mọc của anh chỉ trong vòng vài giây. Quên mất đám đông đang dạt ra hai bên quan sát họ, cô di chuyển lại gần anh hơn, cơ thể cô hòa hợp với những bước nhảy uyển chuyển của anh. Anh trượt tay qua eo cô, giữ cô sát bên "Nhiều hơn".

Phản kết

Bị bữa vây bởi những bó hoa hồng có cuống đủ mọi màu sắc, Julie ôm ấp đứa con trai mới sinh vào bầu ngực trong phòng bệnh riêng ở Trung tâm y tế Cedars-Sinai, nhưng lần đầu tiên kể từ khi con cô được sinh ra cách đây hai ngày, sự tập trung của cô không chỉ đặt vào đứa bé sơ sinh nhỏ xíu, hoàn hảo được cô và Zack tượng hình.

Cho đến vài phút trước, một số y tá đã tụ tập trong phòng cô để cùng xem lễ trao giải Oscar, nhưng họ bận mang em bé cho những bà mẹ khác, và thế là Julie tự yên ổn một mình. Giải thưởng nam diễn viên chính xuất sắc đã đến rất gần, và cho dù cô khá chắc chắn là Zack sẽ thắng giải, thì cô vẫn không thật sự muốn làm khán giả khi người thắng cuộc được xưng tên.

"Nhìn kìa, Nicky!" cô thì thầm, nghiêng nghiêng đứa bé để cậu có thể thấy màn hình "Đó là cha mẹ đỡ đầu của con, ông bà Farrell. Và cha con đang ở ngay bên cạnh họ, mặc dù máy quay không hướng vào cha lúc này".

Nicholas Alexander Benedict vừa được dứt sữa cách đây ít phút, ngay lập tức đón lấy tình huống ngoại lệ bị ngắt khỏi bầu sữa mẹ và thế là Julie ổn định lại tư thế và giúp cậu bé tìm đúng thứ cậu cần, rồi cô giành hết sự tập trung vào màn hình tivi.

Bộ phim đầu tiên của Zack sau khi kết hôn không chỉ phá vỡ kỉ lục phòng vé mà Last Interlude còn thu thập toàn bộ đề cử Oscar ở mỗi hạng mục có

người tham dự, và tối nay nó đã thắng lớn. Zack đã thắng giải đạo diễn xuất sắc nhất, Sam Hudgins thắng giải quay phim xuất sắc nhất, và những người khác đã tham gia từ hiệu ứng đặc biệt đến âm thanh hậu kỳ.

Zack đã muốn ở lại đây và xem lễ trao giải với cô, và khi Julie không thể nói anh phải làm thế này hay thế khác cô đã quyết liệt tranh cãi rằng anh nên đến đó vì lợi ích của mọi người tham gia Interlude, bảo gồm dàn diễn viên phụ cũng đã đến buổi lễ.

Thực tế mà nói, Julie cảm nhận được đây là buổi tối dành cho anh, và cô cứng rắn quyết định rằng không phải cô hay đứa con hay Chúa có thể can thiệp vào. Sáng nay, bản pho to cuốn sách Zack đồng ý cho cô viết đề giúp đỡ chương trình dành cho phụ nữ mù chữ cuối cùng cũng được gửi đến nhà. Mặc dù cô vừa háo hức vừa hồi hộp khi phải đưa nó cho anh xem và hỏi xin ý kiến, cô đã yêu cầu Sally gửi trả lại, rồi bắt cô ta hứa không đưa cho Zack hoặc kể anh nghe nó đã đến.

Đề cử cho giải kịch bản gốc xuất sắc nhất đã được công bố và Julie lo lắng cắn môi, rồi cô khẽ cười khi tên của Peter Listerman được vang lên và anh ta nhanh chóng sai bước lên sân khấu nhận giải cho thành tích của anh trong phim Interlude.

"Nicky, nhìn kia" cô vui vẻ thì thầm, "Đó là Pete và chú ấy đoạt giải rồi! con phải biết ơn chú ấy" cô reu "Cảm ơn chú ấy vì con có một cái ghế cao duy nhất trên thế giới trông giống ghế của đạo diễn với tên con phía sau lưng".

Pete là một trong số những người Julie yêu quý nhất. Một phần vì người đàn ông có vẻ trí thức kia đã làm việc ở nhà cùng Zack khá lâu trong suốt quá trình làm phim nên Julie biết anh khá rõ, và một phần vì anh ta có vẻ đang nảy sinh một kiểu tình yêu - ghét với Debby Sue Cassidy, người đã lặng lẽ đề cập với anh ta và Zack khi một ngày kia hai người cố sửa lại phần kết kịch bản và Debby đã nghĩ ra một cái. Ánh mắt nhạt nhẽo của Pete nguy trang khéo léo tính khí say mê nghệ thuật điên cuồng, và điều duy nhất đã cứu Debby đáng thương khỏi cơn nóng giận của Pete chính là Zack ngay lập tức thích ý tưởng của cô. Thật sự thích. Anh bắt Pete sửa lại kịch bản với phần đóng góp của Debby, và phần đoạn cao trào mới của Interlude đã giúp nó tạo tiếng vang lớn.

Bài diễn văn thắng giải của Pete diễn ra bình thường cho đến đoạn cuối, khi anh ngẩng lên nhìn vào máy quay và nói thêm

"... Và tôi cũng muốn gửi lời cảm ơn đến cô Debby Cassidy vì đã góp phần làm công việc của tôi trở nên vô giá".

"Pete đáng yêu quá" Julie nức nở và ôm chặt Nicky. Niềm say mê không thể dập tắt của Debby cùng với nỗ lực không mệt mỏi và sự ngưỡng mộ miễn cưỡng của Pete và tình trạng giám hộ bức thiết đã tạo ra kỉ tích.

Vài phút sau, Julie cảm thấy tim cô đập thình thịch và cơ thể cô trở nên căng thẳng khi Robert Duvall và Meryl Streep bước lên sân khấu và bắt đầu liệt kê đề cử cho giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất.

"Câu nguyện đi, con yêu" Julie nói. Cô hôn lên bàn tay tí xúu rồi cô bọc lấy nó bằng ngón tay và để ngón trỏ bắt chéo cầu may mắn.

"Và những đề cử là" Robert Duvall nhìn vào máy quay "Kevin Costner trong phim End of the Rainbow".

"Tom Cruise trong phim The Way Home" Meryl Streep nói.

"Kurt Russell trong phim Shot in the Night" Duvall bổ sung.

"Zachary Benedict trong phim Last Interlude" Streep tiếp lời.

"Jack Nicholson trong phim The Peacemaker" Duvall kết thúc.

Anh duỗi tay đón lấy phong bì và Julie cảm thấy một cảm giác bị châm chích kì lạ không thể lý giải ở sau cổ.

"Và giải Oscar đã thuộc về" anh nhìn xuống tấm thiệp trong phong bì và hô lớn "Zachary Benedict! Phim Last Interlude!".

Tiếng hoan hô vỡ òa và tăng dần như sấm sét khi một vài khán giả có mặt đã đứng lên chúc mừng, và máy quay hướng vào một người đàn ông cao lớn tóc đen trong bộ vét đang sai bước dọc lối đi đến sân khấu, và Duvall cúi người nói thêm

"Nhận giải thay cho Zack là Matthew Farrell..."

Và bất thành linh Julie biết được lý do cô có cảm giác gai gai nơi đốt sống cổ.

Ngã người ra gối và cười vô vọng, cô nói mà không cần nhìn ra cửa .

"Anh ở đây phải không?"

"Em đoán hay thế" Giọng Zack reu tức.

Quay đầu lại và quan sát anh đi vào với áo khoác được choàng cầu thả ngang vai, và phù xuống tận ngón tay cái, tượng vàng Oscar cho giải đạo diễn xuất sắc nhất nằm đu đưa trong bàn tay trái của anh.

"Lẽ ra anh nên ở lại nhận giải" Julie nhắc nhở, nhưng cô vươn cánh tay còn trống quàng qua vai anh khi anh ngồi xuống cạnh cô, "Chúc mừng, anh yêu".

Cẩn thận không đánh thức cậu con trai đang ngủ, Zack hôn môi vợ và rời sang má .

"Anh đang ở nơi anh muốn ở nhất" anh dịu dàng thì thầm khi rúc vào cổ cô "Nơi duy nhất anh muốn ở lại".

Cô chà chà ngón tay lên má anh .

"Nicky và em rất tự hào về anh" cô ôm ái nói, và Zack cảm thấy những giọt nước mắt xa lạ đang ngấp nghé trên khóe mắt khi anh ngước nhìn gương mặt rạng rỡ của cô và đứa con đang úp mặt vào bầu ngực, nắm tay bé xú của cậu bé đang ghim chặt một mảnh vải trên váy cô .

"Con buồn ngủ rồi" anh nói, giọng anh khàn khàn "Anh đặt con vào nôi nhé em?"

"Anh có thể thử" Julie nói rồi cẩn thận trao đứa con đang ngủ cho anh.

Sau khi đặt con xuống, Zack tháo giày rồi lăn đùng ra giường và kéo cô lại gần.

"Cảm ơn em vì đứa con" anh thì thầm. Và bởi vì cảm xúc của anh tối nay gần như bộc lộ ra hết một cách nguy hiểm nên anh đảo mắt tìm cái gì đó có thể khiến anh phân tâm. Tia nhìn chăm chú của anh rơi ngay cuốn sách úp mặt trên chiếc bàn cạnh giường, và anh chớp ngay lấy nó .

"Em đang đọc sách gì vậy?"

Không phải một lần trong suốt quá trình viết sách của Julie hoặc trong lúc phát hành cô đã định bàn thảo với anh. Zack là một chuyên gia có yêu cầu công việc rất cao, và cô đã sợ phải lắng nghe những lời phê bình từ anh sẽ làm cô rạn nứt hoặc hoang mang. Thời khắc quyết định đã đến, tuy nhiên, cô hít thở lo âu .

"Đó là cuốn sách của em - một bản phác thảo, còn thơm mùi mực. Sally vừa gửi cho em sáng nay".

"Tại sao em không kể anh nghe!" anh nói và với tay lấy cuốn sách "Thật là thú vị".

"Vì đây là ngày trao giải Oscar và em không muốn cuốn sách hay bất kì thứ gì khác làm giảm giá trị của nó, trong 1 phút cũng không".

Bị cảm động vì sự quan tâm không cần thiết của cô, Zack cầm lấy cuốn sách và lật nó ra trong lúc Julie quan sát với một sự trộn lẫn giữa háo hức và hồi hộp chờ đợi phản ứng đầu tiên của anh về bìa sách.

"Nó thật đẹp" anh quả quyết, để nó mở và nghiên cứu những đóa hồng nở rộ được chạm nổi trên nền giấy nhám với nền hồng có vân cẩm thạch.

"Anh nghĩ gì về tựa đề?"

Anh cười và đọc to "Em đã đặt tên nó là Perfect (hoàn hảo)".

Cô gật đầu.

"Anh thích nó" anh toét miệng cười "Sao em nghĩ ra tên đó vậy?"

"Đó là phần dễ nhất" cô thì thầm, đưa mắt lên nhìn anh "Đó là câu chuyện của chúng ta, nhưng cuốn sách chỉ toàn viết về anh".

Nụ cười của Zack biến mất và sự dịu dàng xâm chiếm bên trong anh. Anh kéo cô vào vòng tay, vùi mặt anh vào tóc cô và ôm cô. Cô đã đứng bên cạnh anh khi cả thế giới đóng mặc anh là quỹ dữ, cô muốn anh khi anh không có gì để trao lại cô, và dạy anh biết thế nào là tha thứ. Cô mừng rỡ cho thành công của anh, ủng hộ khi anh làm đúng, và kiên trì phản đối khi anh làm sai. Cô tái tạo cuộc sống của anh và lấp đầy cuộc sống đó bằng mục tiêu, ý nghĩa, tiếng cười và tình yêu. Và giờ cô cho anh một đứa con trai.

Anh vẫn nhớ từng câu trong bài thơ Debby Sue Cassidy đã viết cho cô.

Tôi đã từng xấu hổ

Và nay tôi tự hào

Thế giới từng là bóng tối

Và giờ nó rạng rỡ

Tôi từng cúi đầu mà đi

Và giờ tôi hiện ngang đứng thẳng Tôi từng có những giấc mơ

Nhưng giờ tôi có hy vọng

Cảm ơn Julie

"Đừng khóc, anh yêu" Julie thì thầm, kinh ngạc nhận ra sự ẩm ướt từ bên má rấn rồi đang ấn vào cô. Vòng tay ra sau gáy anh để ôm anh chặt hơn, cô run rẩy chọc ghẹo "Anh chưa đọc cuốn sách em viết kia mà. Có khi em viết hay hơn anh nghĩ thì sao".

Giữa khoảnh khắc sâu lắng xúc động nhất trong đời anh, Zack cười phá lên.

Bạn đang đọc truyện *Hoàn Hảo (Perfect)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.